

Giới thiệu Sống Lại Thành Mục Niệm Từ

Sống Lại Thành Mục Niệm Từ của tác giả Trần Lan là câu chuyện về cuộc sống, số phận của cô cũng như ước muốn thay đổi kịch bản tình duyên của mình đừng giống như cái huyền thoại anh hùng xạ điêu kia...

Ở thời đại này, cô đã chết. Nhưng bây giờ cô đã trở thành Mục Niệm Từ, tương lai sẽ là vợ của Dương Khang - một kẻ thâm độc không có cái kết tốt ở cái thời đại này. Còn lâu cô mới thuận theo ý trời...

Ta là chính ta, bây giờ tự ta sẽ tìm hạnh phúc cho riêng mình ở cái thời đại này. Liệu cô có làm được ?!!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Bái sư đảo Đào Hoa

edit: Vân Nhi

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, Lợi Lợi sâu kín tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, còn bị người nào đó giữ chặt lấy. Còn đang mơ màng, nàng tưởng rằng hắn đang ôm mình, trong lòng không khỏi vui vẻ, nhưng khi mở mắt ra lại thấy người ôm mình chính là... người đàn ông quái quỷ nào đó. Nàng vừa thẹn vừa gập, giãy giụa muốn thoát ra, nhưng thân mình vẫn không thể cử động; há miệng nghĩ muốn la lên, mới biết miệng bị hắn dùng tay bịt kín. Người đàn ông đó ngồi khoanh chân, xoay mặt Lợi Lợi vào trong lòng mình, khiến nàng chỉ có thể nghiêng cứu cái cảm của hắn cùng hoa văn trạm ngực. Lợi Lợi cảm thấy thực kỳ quái, không biết hắn muốn làm gì, cố gắng giãy giụa, hế được mặt ra ở phía sau ống tay áo hắn, nàng sợ đến mức hồn bay phách lạc!!! Phía sau hắn là hàng đàn mây ngàn mây vạn con rắn xanh. Thân rắn bất động, đầu lưỡi trong miệng cũng không thè ra thụt vào như bình thường, vậy chúng tạo nên một tấm màn xanh biếc lóe lên huỳnh quang ở dưới ánh trăng rất kinh người. Đứng giữa đàn rắn là ba gã nam tử áo trắng, cầm trong tay một chiếc gậy dài, tựa như đang chờ đợi cái gì. Xung quanh chỉ toàn là tiếng côn trùng kêu, ngẫu nhiên, ở xa xa truyền tới vài tiếng kêu nhỏ, ngoài ra không còn tiếng động nào khác. Người đàn ông kì lạ kia ngó ánh trăng, đem Lợi Lợi đặt vào trong lòng ngực một nữ tử khác.

“Thiếu trang chủ, lâu như vậy rồi, Mai Siêu Phong còn không đến, có phải tin tức của chúng ta đã sai hay không?”- Cô gái ôm Lợi Lợi lên tiếng hỏi.

“Không đâu, ngươi xem, trong miếu thổ địa có một bộ xương khô chính là do Mai Siêu Phong làm. Hơn nữa, nàng ta có quan hệ với Hoàn Nhan Khang. Cứ theo đuôi hắn mà đến, tin tức sẽ không sai đâu. Thêm nữa, trong tay chúng ta lại có Mục Niệm Từ, ngươi lo lắng cái gì?”- Nói tới đây, nam tử kia xoay người khẽ vuốt hai má của Lợi Lợi.

Mọi người lại lâm vào yên lặng. Lợi Lợi đang không thể nhúc nhích, tai nghe được một đoạn đối thoại vừa rồi, đại não đang kịch liệt hoạt động. Một ý niệm chợt lóe lên trong đầu làm nàng hoảng hốt giật mình. Đột nhiên từ phía xa truyền đến một tiếng khóc bén nhọn kéo dài, chưa kịp giật mình thì thanh âm đó đã muốn đến phía sau họ. Sau đó lại một hồi yên lặng, cũng không biết những người này ở đây để làm gì.

Ba gã nam tử áo trắng thổi tiêu, đàn rắn bắt đầu chuyển động, đi qua nữ tử đang ôm Lợi Lợi, tiến về phía trước. Lợi Lợi kinh hoàng sợ hãi vội nhắm mắt lại. Bởi vì nàng nhắm mắt lại nên thần kinh vẫn cảm hơn nhiều, cho nên âm thanh của đàn rắn ma sát trên mặt đất, âm thanh của chiếc lưỡi rắn thè ra rụt vào, cùng với mùi rắn tỏa ra làm cho Lợi Lợi càng thấy đáng sợ khủng bố hơn, nếu miệng không phải bị bịt lại thì chắc là nàng đã phải sợ hãi mà thét ầm lên rồi.

“Mai Siêu Phong, ta cũng không muốn lấy mạng của ngươi. Ngươi đem Cửu Âm Chân Kinh giao ra đây, bản trang chủ sẽ tha cho ngươi đi. Âu Dương Khắc ta nói được làm được, tuyệt đối không lừa gạt ngươi!”

Lợi Lợi nghe thấy lòng tơ đều dựng đứng cả lên, mấy cái tên Cửu Âm Chân Kinh, Mai Siêu Phong, Âu Dương Khắc này rất quen thuộc nha!!! Hồi đại học nàng rất say mê Kim Dung, kỳ thực là chịu ảnh hưởng của bản anh hùng xạ điêu năm 83 chiếu trên truyền hình, nên nàng mới tìm sách để đọc. Bởi vì cuồng mê Hoàng Dung cùng với Quách Tĩnh, lại bị phim ảnh tẩy não, nên nàng nhớ rất rõ các nhân vật trong truyện này nha!!! Nàng cực kỳ yêu thích cặp đôi Quách Tĩnh-Hoàng Dung và lão Đông Tà Hoàng Dược Sư!!! Thích Dung Nhi nhanh nhẹn, thông minh, Tĩnh ca ca đồn hậu hiền lành, Chu Bá Thông khờ dại, thậm chí cũng không chán ghét Âu Dương Khắc đa tâm, chán ghét Âu Dương Phong thâm độc, Toàn Chân giáo cứng nhắc, Thất Quái cổ hủ; đáng tiếc cho sĩ tình của Hoàn Nhan Hồng Liệt, giận Anh Cô hồng hạnh ra tường (Ngoại tình), thương tiếc cho Dương Khang chết sớm, thương cho Mục Niệm Từ đau khổ vì tình.

“Âu Dương Khắc, ngươi cũng được coi là người của danh môn ư? Tây Độc cùng đảo Đào hoa có quan hệ sâu xa, ngươi không sợ mang họa ở trên thân sao?”- Từ phía đối diện truyền tới thanh âm của một nữ nhân.

“Đừng có lấy Hoàng lão tà ra dọa ta. Ai cũng biết ngươi đã bị đuổi khỏi đảo Đào Hoa, Hoàng Lão Tà đã sớm không nhận ngươi! Tốt nhất là ngươi cứ ngoan ngoan giao Cửu Âm Chân Kinh ra đây, bằng không thì đừng trách ta không khách khí! Đồ đệ ngoan của ngươi hiện còn đang chờ ngươi đi cứu mạng, em gái của Hoàn Nhan Khang lại đang ở trong tay ta, ngươi tốt nhất là nên nghe lời ta!” - Âu Dương Khắc nói xong, lấy tay hung hăng bóp lấy yết hầu Lợi Lợi, khiến nàng đau đớn phát ra âm thanh ô ô trong miệng. Thanh âm tuy không lớn, nhưng đối với cao thủ nội công thâm hậu thì như vậy là đủ rồi.

Mai Siêu Phong nghe vậy thì lửa giận nổi lên, đang muốn phi thân ra cùng Âu Dương Khắc đầu người chết ta sống, thì bỗng nhiên, giữa không trung phát ra tiếng tiêu, âm thanh như ngọc từ từ vang lên, phiêu tán khắp không trung. Nữ tử ôm Lợi Lợi đột nhiên hung hăng ném nàng xuống đất, chạy vội đi về phía trước. Nàng sợ hãi nằm trên mặt đất, rốt cục cũng thấy rõ ở phía trước phát sinh cảnh tượng quỷ dị gì!!!

Mấy người nam nữ cùng vây quanh một cái thân cây, nhảy múa loạn xạ, sau đó lại tự thoát quần áo, cào xé mặt mũi, thân mình, máu me đầy mặt lại si ngốc cười. Mỗi người như si như cuồng, không còn cảm thấy đau đớn! Đàn rắn phía sau vọt lên đến phía dưới tàn cây lại theo tiếng tiêu mà bắt đầu lắc lư vũ động! Âu Dương Khắc ngồi xếp bằng trên mặt đất cố gắng đối kháng với tiếng tiêu, rốt cục vẫn bại trận đau đớn gãy giữa rồi bỏ chạy. Còn mấy người công lực kém đã ngã hết xuống đất, đem quần áo của chính mình xé ra thành mảnh nhỏ, thân mình nằm trên mặt đất vẫn còn vận vẹo chuyển động! Lợi Lợi bị người điểm trúng huyết đạo, không thể động đậy, hơn nữa nàng không có chút nội công nào, nên nàng nghe được tiếng tiêu cũng không bị ảnh hưởng!

Dần dần, những người kia không có động tĩnh gì nữa, đàn rắn cũng có vẻ đã chết hết, tiếng tiêu liền ngừng lại. Lúc này Lợi Lợi mới phát hiện ra, hình như có một bóng người đang ngồi trên cây tùng! Gần đó, trên mặt đất dường như có một người cũng đang ngồi, giống như đang vận công. Sau khi tiếng tiêu dừng lại, người đang vận công đứng lên nghe ngóng một chút, Lợi Lợi vội vàng phát ra thanh âm ô ô trong cổ họng. Người ngồi trên cây vẫn không động đậy ngồi yên ở đó, người ngồi trên đất vận công thì đi tới bên người nàng, kéo nàng ngồi dậy. Nàng cẩn thận quan sát, đối phương là một nữ nhân tầm khoảng ba mươi tuổi, mặc y phục dạ hành rách nát, chắc đã lâu lắm rồi không có tắm rửa, trên người tỏa ra mùi quái dị, mái tóc dài lâu không gội cũng bết dính lại với nhau, không thể nhìn ra nổi. Sắc mặt lại trắng xanh gầy yếu, chỉ có thể chú ý đến hai mắt của nàng đã chịu ngoại thương quá nghiêm trọng.

“Người là người nào? Có quan hệ gì với Âu Dương Khắc?” - Nữ nhân mặc đồ đen nhỏ giọng hỏi.

“Tiền bối chính là Mai Siêu Phong, Mai tiền bối?” – vừa rồi Lợi Lợi nghe xong đoạn đối thoại kia, đã muốn biết thân phận của chính mình lúc này cùng với tình huống trước mắt.

“Chính là ta. Người là ai?”

“Tôi là Mục Niệm Từ, là nghĩa muội của Dương Khang, đồ đệ của ngài! Hắn bị đạo tặc bắt cóc đến Quy Vân sơn trang. Tôi không có cách cứu hắn, đành phải cầu đến ngài. Vừa rồi tôi bị Âu Dương Khắc điểm huyết không chế nên không thể cử động được!” - Lợi Lợi lại đem những lời Âu Dương Khắc nói lúc trước nói lại một lần.

“Ta đi cứu A Khang trước, người cứ từ từ đến đi! Có lẽ người chưa tới đó, chúng ta đã gặp lại!” - Mai Siêu Phong giúp Lợi Lợi giải huyết xong nói.

“Vâng, tiền bối cẩn thận!” - Mai Siêu Phong đã như cơn gió phi thân đi.

Người đang ngồi ở trên cây, Lợi Lợi đã đoán được hẳn chính là đỉnh đỉnh đại danh Hoàng Dược Sư. Miếu thổ địa ở Tô Châu trong Xạ Điều chính là nơi duy nhất mà Mục Niệm Từ gặp mặt Hoàng Dược Sư. Đáng tiếc là lúc đó Hoàng Dược Sư khinh thường không cứu nàng, sau khi mọi người bỏ đi lại bỏ quên nàng ở chỗ cũ, thành thử đợi đến lúc Âu Dương Khắc trở về tìm lại đàn rắn của hắn, nàng lại bị rơi vào ma chướng của hắn.

“Này, vị bằng hữu kia, ngài muốn ngồi đó đến sáng sao?” - Lợi Lợi, không đứng, hiện tại phải gọi là Mục Niệm Từ, lên tiếng hỏi.

Theo câu hỏi của nàng, Hoàng đảo chủ đã bay đến bên người của Mục Niệm Từ. Nhưng nàng thấy dung mạo của hắn cực kỳ quái dị. Ngoại trừ đôi mắt có hơi hơi chuyển động, còn lại gương mặt của hắn giống y như người đã chết, hoàn toàn đờ đẫn bất động. Nói hắn xấu xí cũng không hẳn là xấu xí, chính là lạnh lùng đến cực điểm, ngốc đến cực điểm, kẻ khác vừa nhìn thấy sẽ liền không rét mà run.

“Mặt của ngài thật là kỳ quái! Có phải ngài đang đeo mặt nạ không?” Niệm Từ đã sớm biết diễn tiến, nhưng vẫn tò mò muốn xem đến tột cùng là hình dáng hắn như thế nào.

“Làm sao người có thể biết được?” - Thanh âm của một nam tử trung niên thành thực vang lên hỏi.

“Trực giác của tôi nói cho tôi biết! Gương mặt mà giống như vậy, còn không phải dọa chết người ta sao? Ngài có muốn cùng với ta đi đến Quy Vân sơn trang xem náo nhiệt không?”

“Vì sao ta phải đi cùng người?” Hoàng Dược Sư tiếp tục hỏi.

“Bởi vì tôi quen thuộc tình hình nơi đó, có thể hướng dẫn cho ngài. Cũng bởi vì võ công của ngài tốt, có thể mang tôi đi nha! Yên tâm đi, tôi có thể dẫn đường cho ngài đến đó!” nàng trả lời.

Hoàng lão bà cũng không trả lời, một tay cầm lấy cánh tay phải của nàng, như đại bàng giương cánh mang theo nàng phi thân đi. Lại một lần nữa nàng cảm nhận được khoái cảm của việc phi thân trên không trung nha!!! (lần trước phi thân là lúc nàng bị tai nạn văng lên không trung)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trở Thành Môn Nhân đảo Đào Hoa

edit: Vân Nhi

Một lát sau, cánh tay phải của Niệm Từ bị hấn cầm lấy phi thân đi đã bắt đầu tím xanh đau nhức, nàng liền thuận thế tiến vào trong ngực của Hoàng lão tà, hai tay ôm lấy ngang thân hấn. Cảm giác này tựa như người đi máy bay từ khoang hạng phổ thông được đưa lên khoang hạng nhất, thực quá sung sướng!!!

Hoàng lão tà đang phi thân giữa không trung trông nhìn Mục Niệm Từ, nàng liền nói:

“Nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết. Tình huống khác nhau thì phải xử lý khác nhau thôi! Ngài tuổi tác cũng lớn hơn tôi nhiều, tôi đem ngài trở thành phụ thân là được chứ gì? Tôi lại không cần ngài phụ trách sự trong sạch của tôi, thì ngài còn suy nghĩ cái gì nha!” Mục Niệm Từ hàm hồ nói.

“Hừ!” - Sau khi hấn phát ra thanh âm đó, lại tiếp tục phi thân bay đi.

Trên đường đi nàng vội vàng suy nghĩ có phải nàng đã phạm tội đến mức cả người lẫn thân đều cảm phần hay không? Mấy vị thần tiên trên trời kia cũng không biết nhìn người đi, đem mỹ mạo cùng trí tuệ của mình đến đây để cải biến lịch sử à? Yên tâm đi các vị thần tiên, đã đến đây rồi thì tôi sẽ làm việc cho tốt. Với hiểu biết của tôi, tôi đây sẽ cải tạo lại một Mục Niệm Từ hoàn toàn mới!!

Bởi vì hai người còn nói chuyện phiếm một lúc ở miếu Thổ địa, nên khi chạy đến đại sảnh của Quy Vân sơn trang thì trong đó đã loạn thành một mảnh. Tuy rằng nhân sĩ võ lâm cũng không có ít, nhưng cao thủ chân chính thì không có một mống nào. Căn bản là không có nghĩ sẽ đến đại sảnh, hai người liền đứng ở ngoài xem. Ba huynh đệ Hoàng thị cùng một đám lão giang hồ đang bị một cái lão nhân giả mạo lừa đảo khóc nháo náo loạn cả lên. Nhìn thấy một màn quen thuộc trước mắt, Niệm Từ khinh thường một phen.*

“Ba anh em của đảo Đào Hoa này thực là làm mất mặt Hoàng đảo chủ!” Niệm Từ nhẹ nhàng chậm rãi nói, căn bản là không lo lắng Hoàng lão tà nghe thấy.

“Vi sao lại nói như vậy?” - Hoàng lão tà, vốn nổi tiếng là bao che cho con, dùng thiên lý truyền âm bực bội hỏi.

“Ngay cả lực phán đoán tối thiểu đều không có. Toàn Chân Thất tử chỉ là một đám tonton, Thất Tinh kiếm trận bắt quá chỉ có thể quấy nhiễu Hoàng đảo chủ một chút thôi! Muốn giết chết hấn, thực khó như lên trời. Ngay cả lão cha của chính mình, sư phụ mình kính ngưỡng rốt cục có bao nhiêu khả năng cũng không biết, làm sao có thể nói mình là môn nhân của đảo Đào Hoa? Còn nữa, lão thất phu kia thì làm được cái gì? Chẳng qua là bày ra vài trò mèo nhưng lại khiến bọn họ rầm rập tin tưởng!!!” - Lời nói này đều không phải là khen tặng, ngay cả con gái mình sinh ra cũng còn không biết cha mình ăn mấy bát cơm, còn không khiến người ta cười sao.

Nàng nói một lô khiến cho Hoàng lão tà buồn bực nửa ngày, khiến sự việc phát triển theo hướng không có trong truyện, đó là Hoàng lão tà quyết định một lần nữa mang hai đồ đệ kia trở về sư môn dạy dỗ lại.

Niệm Từ nhìn thấy phía dưới, Chu Thông cùng với Hoàng Dung đang cùng nhau lật tẩy diễn xuất lừa đảo của người ta, tiêu sái nói:

“Này, hai người kia đang bán nghệ biểu diễn cho chúng ta xem đó!”

“Thân thủ của người cũng xứng đáng đứng bán nghệ ở trên đường kiếm đồng tiền đó!” Rốt cục cũng tìm được cơ hội phản kích lại, Hoàng Lão Tà trong lòng cảm thấy thống khoái.

“Ngài nghĩ rằng tôi và họ giống nhau sao? Nếu tôi cũng có người cha tài giỏi, đã sớm xưng hùng trong giang hồ. Đáng tiếc là tôi chẳng có biện pháp gì. Cha mẹ đều qua đời sớm, ngay cả cơm đoàn viên cũng không có mà ăn thì nói gì là xưng bá giang hồ!” Niệm Từ từ tốn nói.

Hoàng lão tà trầm mặc một hồi lâu, bỗng nhiên phi thân về hướng đại sảnh, đến bên cạnh Mai Siêu Phong cùng với Quách Tĩnh và Hoàng Dung. Hoàng Lão tà vẫn bị lời nói của Mục Niệm Từ làm cho buồn bực, nên không quan tâm lo lắng đến bối phận địa vị, theo mặt sau của Mai Siêu Phong hỗ trợ chút lực, đem Thất quái cùng với Quách Tĩnh đang đấu cùng Mai Siêu Phong đánh bay. Nhất thời, Mai Siêu Phong không thu lực lại được, đem cây cột ở đại sảnh đánh gãy, phòng ốc lắc lư sụp đổ. Mọi người đều có võ công, vừa thấy cây cột bị đánh gãy liền nhanh chóng bay thoát ra ngoài. Lục Quán Anh ôm phụ thân phóng ra cuối cùng. “Ầm” một tiếng thật lớn, đại sảnh liền sụp đổ xuống, chỉ có binh mã Chỉ huy sứ Đoàn đại nhân trốn chạy không kịp, hai chân bị một cây xà lớn đập vào, điên cuồng la cứu mạng. Hoàn Nhan Khang chạy đến nâng cây gỗ lên, kéo hấn ra ngoài, muốn thừa loạn bỏ chạy. Nhưng hai người vừa mới chuyển động thân mình, sau lưng thoáng có bóng người, rồi đột nhiên không biết bị ai điểm trụ huyết đạo.

Sau khi điểm trụ huyết đạo của hai người kia xong, Hoàng lão tà bay đến, nhanh chóng mang theo Niệm Từ phóng ra ngoài. Bởi lo lắng nàng không có võ công có thể vô ý bị người ta đã thương, hấn đem nàng an trí ở chỗ núi giả cách đó không xa, rồi quay lại lạnh lùng nhìn nữ nhi và những người khác đang cùng với đồ đệ mất đã mù của mình đánh nhau. Trong lúc rối loạn, Mai Siêu Phong vô tình đưa tay sờ vào trong lòng, kinh văn và chùy thủ đều không thấy. Trong lòng nàng chợt thấy khản trương, cúi người lo lắng sờ soạng, sờ soạng cả nửa ngày, vẫn không tìm thấy tung tích của kinh văn cùng với chùy thủ. Mọi người nhìn thấy nàng là một nữ tử mù lòa, lại đang lo lắng sờ soạng đông tây tìm kiếm cái gì đó, đều không khỏi nổi lên thắc mắc. Lúc này, kinh văn cùng với chùy thủ đã bị Chu Thông lấy được đưa đến trong tay của Quách Tĩnh.

Mục Niệm Từ kinh hãi, cầm lấy tay của Hoàng lão tà: “Mau! Trong ngực Quách Tĩnh có cái bao da chứa kinh văn và chùy thủ, đó chính là Cửu Âm Chân Kinh do tướng công của Mai tiền bối khắc lên. Nghĩa huynh của tôi là đồ đệ của bà ấy, cũng có thể nói bà ấy cũng là sư phụ tôi. Ngài có thể giúp Mai tiền bối thu hồi kinh văn không? Một đám người lại đi bắt nạt một nữ nhân thực là rất không thượng nghĩa!!!”

Lời vừa mới dứt, Hoàng lão tà đã không thấy đâu nữa. Năm đó xem tiểu thuyết và phim trên tivi, thấy Quách Tĩnh lấy được đồ thì năng rất cao hứng. Nhưng hôm nay tận mắt chứng kiến tại hiện trường, mới phát hiện ra được cân cân là đang nghiêng về phía Mai Siêu Phong cùng với Hoàng Lão tà! Dù sao Quách Tĩnh cũng là một người siêu cấp may mắn, khẳng định là hắn sẽ lại học được bộ võ công khác thôi!!

Mọi người ở đó đột nhiên chợt thấy hoa mắt thì huyết đạo đã bị điểm trụ! Chỉ thấy ở phía sau Quách Tĩnh có một quái nhân mặc áo xanh! Hắn thân thủ nhanh nhẹn, mọi người còn chưa thấy rõ hắn lại đây như thế nào, thì đã thấy hắn đưa tay ra, luồn vào trong ngực áo Quách Tĩnh, trong chớp mắt lấy ra một vật gì đó. Thân mình lại chợt lóe lên, mọi người đã được giải huyết có thể hoạt động được, nhưng không ai động dậy, bởi không ai biết được dụng ý của Quái nhân áo xanh đó là gì.

Diễn giải cho những bạn không có đọc Anh Hùng Xạ Điều nha:

* Đoạn này là đang nói về lúc ở Quy Vân sơn trang, Lục Thừa Phong, Mai Siêu Phong đệ tử của Hoàng Dược Sư và Hoàng Dung bị tên Cừu Thiên Nhận lừa đảo nói là Hoàng Dược Sư đã bị Toàn Chân Thất tử giết chết, nên ba người bọn họ khóc lớn đòi đi báo thù.

** Trong truyện, Cừu Thiên Nhận võ công không ra gì, nhưng bày ra vài mẹo nhỏ lừa gạt làm cho mọi người tưởng hắn là một cao thủ võ lâm. Ở đoạn này, Mục Niệm Từ ý muốn nói là bọn họ quá ngu ngốc lại có thể bị vài mẹo nhỏ đó lừa gạt!!!

Các nàng muốn tìm hiểu thêm xin mời tìm đọc truyện Anh Hùng Xạ Điều!!

Hoàng Dung đột nhiên cao giọng la to: “Phụ thân!” lại hướng về phía quái nhân áo xanh chạy đến, nhào vào trong lòng ngực của hắn, lên tiếng khóc lớn nói: “Phụ thân, mặt của cha, mặt của cha sao lại... sao lại thay đổi sang bộ dáng này?”

Lục Thừa Phong nghe Hoàng Dung kêu người nọ là phụ thân, buồn vui lẫn lộn, quên mất chân chính mình bị tàn phế, đứng bật dậy, muốn chạy qua đó, lại bị ngã sấp xuống. Quái nhân áo xanh kia ôm Hoàng Dung trong tay trái, tay phải chậm rãi rờ trên mặt mình, thì ra là mặt nạ hắn đội bị hế ra một nửa, nhìn qua thấy quỷ dị cỡ quái cực kỳ. Mặt nạ đã rơi ra, hắn liền tháo xuống luôn, bộc lộ khuôn mặt thật của mình. Mai Siêu Phong bị dọa đến hai chân quỳ xuống đất, Hoàng Dung thì chưa kịp khô nước mắt đã reo lên, lấy mặt nạ của hắn gắn thử lên mặt mình, lại ôm lấy cổ của hắn, vừa cười vừa nói vui vẻ. Quái nhân áo xanh này thì ra đúng là Hoàng đảo chủ Hoàng Dược Sư.

Hoàng Dung cười nói: “Cha, sao cha lại đến đây? Vừa rồi có lão già kia dám nói là người đã chết, con cũng đã thay cha giáo huấn hắn rồi!!!”

Hoàng Dược Sư âm trầm nghiêm mặt xuống nói: “Ta như thế nào lại đến đây ư? Tìm người mà tới!!!”

Hoàng Dung vui vẻ: “Cha, không phải là cha không thích sao? Tốt quá, thật là tốt quá!” Nói xong, nàng vỗ vỗ tay hoan hô.

Hoàng Dược Sư lại nói: “Cái gì mà thích hay không thích? Vì tìm con bé quỷ là con, còn quản gì chuyện tâm nguyện không muốn!” - nói xong, Hoàng Dược Sư hướng nhìn về phía Lục Thừa Phong đang ngồi.

Hoàng lão tà vung tay phải lên, hai cuộn vải trắng bay về phía Lục Thừa Phong. Hai người cách xa nhau chỉ hơn một trượng, hai cuộn vải trắng chỉ phiêu phiêu bay đi, giống như bị một trận gió thổi bay bình thường. Việc đó còn khó hơn việc cầm một tảng đá lớn nặng trăm cân ném đi vài phần khiến cho mọi người ở đó đều thập phần khâm phục.

Lục Thừa Phong tiếp được cuộn vải trắng, nhìn xuống thì thấy nó tràn ngập chữ viết. Lục Quán Anh lấy một cây đuốc từ trong tay gia đình, đem lại gần cho cha mình xem thử trên đó là viết những gì. Lục Thừa Phong chăm chú nhìn xuống, thấy cả hai cuộn vải đều ghi đầy khẩu quyết đệ luyện công, đều là do Hoàng Dược Sư đích thân viết ra. Hai mươi năm không thấy, chữ viết của sư phụ càng lúc càng mạnh mẽ hữu lực. Hắn nhìn cuộn vải bên tay trái thấy trên đầu viết sáu chữ “Toàn Phong Tảo Diệp chân pháp”. Lục Thừa Phong biết “Toàn Phong Tảo Diệp chân pháp” cùng với “Lạc Anh Thần Kiếm Chương” đều là bộ võ công đặc ý do chính sư phụ hắn sáng tạo ra, nếu là ngày xưa mà có được, không biết hắn sẽ có bao nhiêu vui mừng. Hiện tại tuy chính mình không thể tập luyện được, nhưng vẫn có thể truyền thụ lại cho con, đây vẫn là hậu ân của sư phụ. Hắn lập tức cung kính cất vào trong tay áo, dập đầu bái tạ.

Hoàng Dược Sư nói: “Bộ chân pháp này ta đã sửa chữa lại rất nhiều, chiêu số tuy là giống nhau, nhưng huyền diệu trong đó lại khác nhau. Mỗi ngày người y theo trong đó mà ngồi xuống luyện khí, nếu lãnh ngộ cao, thì chỉ năm sáu năm sau, là người lại có thể đi lại bình thường!!!”

Lục Thừa Phong vừa buồn lại vừa vui, thực là cảm giác vui buồn lẫn lộn. Hoàng Dược Sư lại nói: “Tuy tàn tật trên đùi người thực sự không thể trị dứt, cũng không thể lại tập luyện võ công, có điều, sau khi người tập thành tâm pháp này, thì có thể đi đứng như người bình thường...” Hắn đã sớm tự hối hận, năm đó quá mức vội vàng nóng giận, phạt nặng bốn đệ tử vô tội của mình, nên những năm gần đây hắn dốc lòng sáng tạo ra “Toàn Phong Tảo Diệp chân pháp”, là bí quyết nội công. Đó là vì muốn truyền lại cho bốn vị đệ tử của mình, làm cho bọn họ sau khi tu luyện thành công có thể lại đi đứng bình thường như mọi người.

Nhưng hắn lại là một người rất háo thắng lại sĩ diện, tuy trong lòng hối hận, nhưng cũng chẳng có nói ra, đem bộ nội công này truyền cho Lục Thừa Phong nhưng lại không hề có lộ ra chút ý định nhận sai. Sau một lúc lâu, hắn lại nói: “Người đi tìm lại ba sư đệ của mình, đem tâm pháp này truyền lại cho bọn hắn!!!”

Lục Thừa Phong lên tiếng đáp ứng “Dạ” lại nói: “Hành tung của Khúc sư đệ cùng Phùng sư đệ thì đệ tử vẫn chưa tìm ra, còn Vũ sư đệ thì đã chết nhiều năm rồi!” Hoàng Dược Sư trong lòng đau xót, đôi mắt tinh anh tỏa sáng lại bắn thẳng đến trên người Mai Siêu Phong, nàng ta không nhìn thấy, nhưng người bên ngoài nhìn ra đều cảm thấy run sợ. Hoàng Dược Sư lãnh đạm nói: “Siêu Phong, người không chỉ đại ác, mà còn đại khổ. Vừa rồi khi lão họ Cừu kia nói ta đã chết, người cuối cùng còn có thể khóc ra vài giọt nước mắt, còn muốn thay ta báo thù. Vì vài giọt nước mắt đó của người, ta cho người sống thêm vài năm nữa.”

Mai Siêu Phong ngăn vạ lần không nghĩ sư phụ lại có thể tha cho chính mình như vậy, mừng rỡ dập đầu bái tạ. Hoàng Dược Sư nói: “Được! Được!” Tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên người nàng ta ba chưởng. Mai Siêu Phong đột nhiên cảm thấy trong ngực hơi hơi đau đớn, kinh ngạc đến suýt ngất đi, run giọng kêu lên “Ân sư, tội của đệ tử đáng chết, cầu xin người ân chuẩn lập tức giết chết đệ tử đi, đừng bắt đệ tử phải chịu đựng khổ hình!!!”

Năm xưa nàng có nghe chồng mình nói qua, sư phụ có một bộ Phụ Cốt châm ám khí độc môn, chỉ cần đưa tay vỗ nhẹ nhàng trên người của địch nhân, châm kia sẽ lập tức xâm nhập vào trong da thịt, găm chặt vào xương cốt bên trong. Trong châm lại có độc dược, dược tính chậm rãi phát tác, mỗi sáu ngày một lần, khi huyết mạch vận hành, sẽ khiến cho người ta đau đớn kịch liệt, nhưng lại không thể chết ngay mà phải chịu tra tấn đến một hai năm sau thì mới độc phát mà chết. Nếu vận công để ngăn cản, thì sẽ càng đau đớn khổ sở hơn gấp trăm lần, tựa như lửa đổ thêm dầu, càng ngày càng đau đớn kịch liệt. Phàm là người có công phu, khi bị như vậy thì phản ứng tự nhiên là mạnh mẽ vận công, biết rõ là uống rượu độc giải khát, biết rõ là lần sau phát độc sẽ mạnh hơn, nhưng vẫn không thể không thể ngừng lại. Mai Siêu Phong biết, chỉ cần châm một cây châm là đã tiến vào địa ngục trần gian, huống chi là ba cây? Nàng hướng cây roi sắt trong tay đánh mạnh vào đầu của mình, Nhưng Hoàng Dược Sư đã ra tay, chặn lại roi sắt, lạnh lùng nói: “Người định làm gì? Muốn chết cũng không dễ dàng thế đâu”

Mai Siêu Phong muốn chết không được, thầm nghĩ “Sư phụ tất nhiên là muốn ta phải chịu khổ đau, sẽ không để cho ta có thể chết dễ dàng như vậy!” Nàng ta không khỏi lộ vẻ u sầu, cười hướng Quách Tĩnh nói: “Đạ tạ người đã một đao giết chết trượng phu của ta, hân chết thực là thoải mái tại tại!!!”

Hoàng Dược Sư lại nói: “Độc tính của Phụ cốt châm phát tác rất chậm, một năm sau mới bắt đầu phát tác. Bốn sư huynh đệ Khúc, Lục, Vũ, Phùng đều là vì người mà chịu tội, người đi tìm Linh Phong và Mặc Phong về đây, lại đi tra tìm thử người nhà của Miên Phong, tất cả đều đưa đến Quy Vân sơn trang này ở. Đây là điều kiện thứ nhất.”

Mai Siêu Phong liền đáp ứng. Lục Thừa Phong nghĩ thầm: “Cái này mình có thể làm được, mình đi làm”, nhưng hắn thừa biết tính tình của sư phụ, nên không dám lên tiếng. Hoàng Dược Sư ngửa đầu hướng lên trời, nhìn sao bắc đẩu trên trời, chậm rãi nói: “Cửu Âm Chân Kinh là do các người tự ý lấy đi tập luyện, không phải do ta phân phó dạy dỗ các người luyện, người tự mình tập luyện thì nên biết phải làm sao rồi!” Im lặng một chút, lại nói: “Đây chính là điều kiện thứ hai!”

Mai Siêu Phong nhất thời không hiểu rõ ý của sư phụ, cúi đầu trầm tư một lát, sau lại gạt mình, run giọng nói: “Sau khi hoàn thành điều kiện đầu tiên, đệ tử sẽ đem Cửu Âm Bạch Cốt Trảo cùng với Tội Tâm Chưởng phé đi!!!”

“Điều kiện thứ ba, hai người Thừa Phong cùng với Siêu Phong trong một năm này ngấm lại xem sư phụ của các người có bao nhiêu bản lĩnh, đến tận cùng là có thể hay không bị Toàn Chân thất tử giết chết. Một năm sau đến đảo Đào Hoa nói cho sư tỷ các người nghe, nếu đáp án đó làm cho nàng vừa lòng thì các người một lần nữa sẽ được trở về sư môn, bằng không thì các người đừng bao giờ tự nhận mình là người của đảo Đào Hoa nữa!!!”

“Sư tỷ?” ba huynh muội Hoàng Dung sùng sốt, khi nào thì họ có thêm một người sư tỷ?

“Niệm Từ lại đây!” Hoàng Lão tà hướng về hướng núi già hô to.

Khi Mục Niệm Từ chậm rãi đi ra từ chỗ núi già, Hoàng Lão tà lại nói: “Các người dễ dàng để cho một cái tên không ra gì lừa đảo, làm cho ta ở trước mặt nàng ta mất hết mặt mũi, cho nên ta quyết định thu nàng nhập môn làm đại đệ tử. Là các người hại ta thật mất mặt, vì sư cũng khiến cho các người càng mất mặt hơn. Ngoan ngoãn kêu nha đầu mới mười mấy tuổi là sư tỷ đi!!!”

“Kêu tôi đến đây làm gì?” Niệm Từ lên tiếng hỏi.

“Người không phải là nói bọn hắn không hiểu biết gì về sư phụ của mình sao? Ta cho bọn hắn một năm thời gian để tìm hiểu. Một năm sau người đến khảo hạch bọn chúng, xem bọn chúng có thể hay không một lần nữa trở về sư môn.”

Niệm Từ liếc mắt một cái, khi nào thì mình lại có một sư phụ thế không biết. Thôi kệ, chừa cho hắn chút mặt mũi đi, đảo Đào Hoa hôm nay đã đủ mất mặt rồi. Hơn nữa, Hoàng Lão Tà cũng không phải người hiền hậu, không nên đắc tội đến hắn.

“Niệm Từ ra mắt sư phụ. Chào Lục sư đệ, Mai sư muội, Dung nhi sư muội!” nàng nói xong lại lễ lễ thăm hỏi, tài nghệ của bọn hắn đều cao hơn mình, nên tạo quan hệ tốt trước.

Hoàng Lão tà rất vừa lòng với cách cư xử của Niệm Từ, không như đám đệ tử kia vừa rồi làm hắn mất hết mặt mũi.

Ba người kia vội vàng đáp lễ, cung kính gọi nàng một tiếng sư tỷ.

“Con nói trước, ngay cả với cha mẹ ruột, con cũng chưa quỳ lạy qua, nên đừng trông đợi con quỳ bái người!” Niệm Từ tiên lễ hậu binh, vừa mới bái sư đã ngay sau đó dội nước lạnh vào Hoàng Lão tà.

“Biết rồi. Vì sư cũng không trông cậy người có thể hành lễ với ta” Hoàng Dược Sư đã ý thức được chính mình về sau này chắc chắn sẽ ngày càng nhiều mây vụ buồn bực như thế.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Mới Vào Đảo Đào Hoa

edit: Vân Nhi

Lần đầu tiên sau nhiều năm mọi người của đảo Đào Hoa mới tụ họp lại một chỗ, Mục Niệm Từ để cho họ hàn huyên với nhau, tiến đến bên cạnh Giang Nam Thất quái trò chuyện. Dung Nhi cứ quần quýt lấy phụ thân để làm nũng, Lục Thừa Phong thì vội hướng về phía sư phụ khoe đứa con bảo bối của mình, còn Mai Siêu Phong lại thao thao nói về cái chết của Trần Huyền Phong. Có lẽ là do đã lấy lại được Cửu Âm Chân Kinh, hoặc cũng có thể là do vừa mới thu được một nữ đồ đệ, nên tâm tình của Hoàng Dược Sư rất tốt, sau khi thử qua công phu của Lục Quán Anh, liền thu nạp làm đồ tôn đưa về sư môn, để hẳn cùng cha của mình học tập võ công của đảo Đào Hoa, rồi lại an ủi Mai Siêu Phong vài câu, khiến cho hai đệ tử của mình kích động chảy nước mắt.

Hoàng Dược Sư bỗng nhiên quay sang Quách Tĩnh ngạc nhiên, nói:

“Người gọi là Quách Tĩnh?”

Quách Tĩnh bước lên ra mắt hẳn, nói: “Đệ tử Quách Tĩnh tham kiến Hoàng lão tiền bối!”

Hoàng Dược Sư nói: “Đệ tử Trần Huyền Phong của ta là do người giết? Bản lĩnh của người cũng thật không nhỏ đó!”

Quách Tĩnh nghe thấy giọng điệu hẳn không tốt, trong lòng sợ run, nói: “Khi đó đệ tử trẻ người non dạ, để cho Trần tiền bối bắt được, trong lúc bối rối, đã thất thủ đã thương hẳn.”

Hoàng Dược Sư hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Trần Huyền Phong là phản đồ của chúng ta, nếu có muốn giết phải do người của đảo Đào Hoa giết hẳn. Người của đảo Đào Hoa có thể để cho người ngoài giết chết sao?”

Quách Tĩnh chỉ im lặng không nói gì.

Dung nhi cùng với Giang Nam Thất Quái thấy tình thế không đúng, vội vàng muốn mở miệng giải thích, nhưng Hoàng Dược Sư đã khoát tay chặn mọi người lại, nói tiếp:

“Hôm nay ta không muốn lý luận với người. Một tháng sau đến đảo Đào Hoa tạ tội!”

“Dung nhi, chơi đã rồi thì về nhà sớm! Đừng quên ước hẹn một năm của chúng ta!” Vừa dứt lời, hẳn đã nắm lấy tay Mục Niệm Từ phi thân bay đi.

“Ta tới đảo Đào Hoa trước! Lục sư đệ, đừng quên thả Dương Khang ra đó!” Trong đêm tối chỉ truyền tới thanh âm dằn dò của Mục Niệm Từ.

Mọi người đều lặng lẽ không lên tiếng, Quách Tĩnh lầm bầm nói:

“Chẳng lẽ là do chú Dương và thím Dương mất đi đã khiến cho Mục cô nương bị đá kích quá lớn sao? Thế nên tính tình mới biến đổi to lớn như vậy?”

Hoàng Dược Sư cùng với Mục Niệm Từ cũng không vội vã chạy về đảo Đào Hoa, mà nhàn nhã ung dung giống như là đang du sơn ngoạn thủy. Sáng sớm, lúc hai người đang ngồi trong quán trà, Niệm Từ đang ăn giữa chừng bữa ăn sáng, nằng bắt đầu cùng Hoàng lão tà thanh toán mọi chuyện.

“Tôi có nói câu nào làm cho lão nhân gia ngài cảm thấy tôi muốn bái ngài làm sư phụ sao? Sao tôi lại không biết vụ đó nhỉ?”

Bởi không muốn bị lộ diện trước mặt mọi người, Hoàng lão tà lại giấu mặt sau một cái mặt nạ, chỉ có điều lần này hẳn đổi một gương mặt không ấn tượng lắm với mọi người. Hắn nhấp một ngụm trà thơm, chậm rãi nói:

“Lúc ở Quy Vân sơn trang, người tỏ ra rất khó chịu khi bọn Dung nhi không hiểu biết về ta. Nói cách khác là người hiểu biết về ta rất rõ ràng, vì thế nên ta cho rằng người hết sức kính ngưỡng đảo Đào Hoa, muốn học tập võ công của chúng ta. Chẳng lẽ là không đúng?”

Niệm Từ bị Hoàng lão tà ngụy biện nói quanh khiến cho có chút không nói được gì.

“Nhưng mà con cũng muốn nói trước, không được dùng cách xử phạt lên thế xác. Con không muốn mỗi khi nói câu nào không đúng hoặc luyện công không cố gắng, chẳng may làm ngài nổi giận thì con liền phải ngồi xe lăn giống như Lục sư đệ đâu à”

Lão Hoàng nghe đến đó thì bỗng nhiên chén trà trong tay vỡ vụn. Tay nắm chặt lại, lộ ra cả gân xanh, sau mặt nạ đó cũng không biết là vẻ mặt như thế nào. Mặc dù có chút cảm giác là đang sờ đuôi cọp, nhưng Niệm Từ vẫn cắn răng nói ra bản khoản của mình.

“Người yên tâm, sẽ không bao giờ có nữa?” Lão Hoàng trầm ngâm trả lời.

Yên tâm rồi, Niệm Từ vội vàng lấy khăn tay ra lau cái tay bị nước trà ướt văng tung tóe.

“Vậy người nhìn xem trước tiên con nên học cái gì thì tốt đây? Con chỉ biết có Điểm hoa quyền tú mà thôi” Niệm từ nhẹ nhàng nói, đem không khí điều chỉnh lại cho nhẹ nhõm.

“Người muốn học nhất là cái gì?” Lão Hoàng vừa lau tay vừa nói.

“Thật ra thì con cảm thấy rất có hứng thú đối với những thứ như Kỳ Môn Độn Giáp, ngũ hành bát quái, quẻ bói Chu Dịch; chế tạo đan dược cũng không tồi, nếu như học nội công cao thâm cùng với khinh công mà không cần cực khổ thì cũng có thể suy nghĩ được!” Mục Niệm Từ hào hứng nói.

“Đã tâm cũng không nhỏ nha!” Hắc không khỏi mỉm cười.

“Không phải con còn có sư phụ lão nhân gia ngài sao, con còn cái gì phải lo lắng chứ?” Nhìn mặt nạ của hắc có thể tưởng tượng ra khuôn mặt tươi cười của hắc có bao nhiêu là câu hồn.

Tìm được khách sạn để ngủ trọ, Niệm Từ rốt cục cũng nhìn thấy được diện mạo của chính mình. Gương mặt này cũng có sáu bảy phần giống với Lợi Lợi khi được mười lăm mười sáu tuổi, mi thanh mục tú, tương lai là một đại mỹ nhân, không trách được một tiểu vương gia như Dương Khang có vô số mỹ nhân trước mắt mà cũng khuynh tâm vì nàng. Trong lòng mặc dù không phục, nhưng cũng không thể không thừa nhận là Mục Niệm Từ so với Lữ Lợi Lợi xinh đẹp hơn nhiều. Nhưng nếu như hai người đứng cùng một chỗ, nàng có tự tin tuyệt đối là Lữ Lợi Lợi sẽ hấp dẫn con mắt người ta hơn. Ở hiện đại, nàng có thể nhuộm tóc highlight, ti mi hóa trang, tư thái xinh đẹp cùng với phục sức khẳng định là một nữ nhân mãi võ giang hồ như Niệm Từ không thể so với nàng. Hải lòng để gương đồng xuống, Niệm Từ nằm ở trên giường nghĩ lại mấy ngày đã qua, cảm thấy thật sự khó có thể tưởng tượng nổi. Tương lai mình sẽ ra sao, mình đã không thể biết thì thôi, cứ đi một bước tính một bước vậy.

Cùng sư phụ mới nhận đi dạo một ngày nàng đã mua được bao nhiêu là đồ, dù sao người móc bạc ra trả cũng không phàn nàn gì, Niệm Từ cứ mua, đặc biệt mua. Hoàng lão tà đầu lòng đồ đệ năm xưa cuộc sống khó khăn, nên cũng cung chiêu chọn lựa giúp cho nàng. Ánh mắt hắc nhìn rất tinh chuẩn, phong thái tao nhã, khiến cho nàng cũng tự ti chút ít.

Đứng ở trên thuyền đầy ắp hàng hóa, nàng hăng hái cất tiếng hát.*

*Nữ: hoa đào nở gió xuân cũng cười đáng vẻ hơn hờ phiêu phiêu đưa hạnh phúc vui mừng dao ca nhẹ khúc khúc thiếu

(nam: nội tâm nhẹ nhàng nhỏ giọng vang tiếng cười)

Nữ: gió xuân cười gió ấm giống tình si ngốc say của ta

(nam: gió ấm giống tình si ngốc say của ta)

Nữ: người tựa như chim vui sướng hát ca

(nam: chim hát hân hoan người tựa như con chim kia bay)

Nữ: thấy trong tâm khảm nặng nề mỹ cùng hay xông ra nội tâm

(nam: vui sướng hát ca tâm cảm nhận thấy trong tâm khảm nặng nề mỹ cùng hay xông ra nội tâm)

Hợp: hoa đào nở mở tâm hoa cũng cười

(nam: cười như gió xuân)

Nữ: gió ấm giống như tình ta

(Ta không giỏi dịch lời bài hát lắm, nên chỉ dịch nghĩa hán việt thôi nha)

“Làm sao người có thể hiểu được thổ ngữ Lĩnh Nam?” câu hỏi vang lên cắt đứt suy tưởng của Mục Niệm Từ.

“Sao sư phụ biết?” nàng hỏi ngược lại.

“Khi ta còn nhỏ, phụ thân ta có đi đến Lĩnh Nam, từng sống tại đó được mấy năm, đối thoại đơn giản ta vẫn có thể hiểu được”

“Con cùng phụ thân đi lại trên giang hồ, có ở tại Lĩnh Nam một thời gian. Đối thoại mặc dù không phải là rất lưu loát, nhưng vì con thích những ca khúc dân gian, nên có học qua một chút.”- Niệm Từ ngượng ngùng giải thích. Vốn dĩ nàng lo lắng lời của ca khúc không được dân chúng của Đại Tống tiếp nhận, nên đã đặc biệt chọn thổ ngữ địa phương, cứ nghĩ là không ai có thể nghe hiểu, không ngờ rằng Hoàng Lão tà lại còn là một thiên tài về ngôn ngữ.

“Lời ca này có thể phù hợp với đào Đào Hoa của ta, nhưng tại sao ta lại thấy có điểm kỳ lạ!”

“Đây là bài hát nam nữ hợp ca, con chỉ hát phần hát của nữ thôi!” Niệm Từ lại nhỏ giọng ngâm nga thêm một lần phần lời ca của nam. Lão Hoàng móc ra cây tiêu trong người thổi lên khúc dạo đầu, nàng lại hăng hái lớn giọng hát lại một lần. Hai người hợp tác có thể nói là không chê vào đâu được!!!**

“Sư phụ, ngoại trừ sinh con ra, ngài còn có cái gì không biết nha!”

“Thực sự là không có cái gì ta không biết cả”- Lão Hoàng cuồng vọng trả lời.

“Con thực khám phục ngài!!”

Chú thích:

* Bài hát này là bài nhạc đệm của phim Anh Hùng Xạ Điêu năm 1983, tên là: Chuyện Hoa Đào Nở của Chân Ny

** nguyên văn câu này là Thiên Y Vô Phùng (Áo tiên không có đường chỉ may) ý là không có điểm nào chê trách được.

Nói chuyện một hồi thì thuyền đã tới một đảo nhỏ. Nhìn từ xa đã thấy xanh um tươi tốt, có nơi xanh biếc, có nơi thì ửng hồng, có nơi vàng tươi, chỗ khác lại tím ngắt, quả nhiên là phen hoa rực rỡ. Đứng ở trên bờ, nghe trong gió biển thổi đến sức nức mùi hoa, nhìn trước mắt là một rừng hoa đào bao la, Niệm Từ thần nhiên cười.

“Hoan nghênh đến Shangri-la!”* Mặc dù người khác cho rằng đây là Ác Ma đảo.

Thừa dịp nhóm nô bộc cầm bọc đồ hàng hóa vào, Lão Hoàng dẫn Niệm Từ bảy rẽ tám vòng lướt qua đảo hoa trận, xuyên qua mảnh rừng nhỏ, đi tới căn nhà do chính tay mình dựng nên. Đó là một tòa kiến trúc trang nhã, tường trắng ngói đen, trước cửa trưng bày đủ loại hoa quý và cây cảnh, bên cạnh còn có một dòng suối nhỏ róc rách chảy qua, tạo thành một bức tranh thế ngoại đào nguyên cực đẹp.

Tiến vào trong nhà có thể thấy ngay bàn ghế dụng cụ bên trong toàn bộ được làm bằng gỗ trúc thanh nhã rất khác biệt. Chính giữa bức tường treo một bức tranh bát mặc**Son Thủy rung động lòng người, cũng là do chính chủ nhân vẽ nên! Lão Hoàng chỉ vào cửa phòng bên tay trái, nói:

“Đây là thư phòng của ta, đi qua là phòng ngủ. Bên phải là phòng của Dung Nhi, phòng khách thì ở phía bên ngoài kia rất bất tiện. Trước tiên ngươi cứ ở trong phòng của Dung nhi đi, chờ nó trở lại rồi tính tiếp. Ngươi cứ vào phòng nghỉ ngơi một chút, đợi đồ được mang tới rồi sửa sang sắp xếp lại sau. Ta ở thư phòng, có cái gì khó chịu có thể tới tìm ta!”

Hai người nói xong thì Niệm Từ một mình đi vào khuê phòng của Hoàng đại tiểu thư. Diện tích trong phòng rất lớn, bố trí rất sáng tạo, vừa nhìn đã biết đây là nơi ở của một cô gái rất có phẩm vị. Bên trong là chiếc giường rộng rãi dựa vào tường được treo màn trướng nức mùi son phấn, phối hợp với một chiếc bàn trang điểm đặt lẵng hoa kính, phía trên còn để đủ loại trăm hoa lược gỗ. Đối diện giường là một cái kệ để đủ đồ linh tinh và cái tủ nhỏ đựng quần áo. Đồ trên kệ đều là một chút đồ chơi lúc nhỏ của Dung nhi và vài ba quyển sách. Phía trên còn treo một bức họa toàn thân của Dung Nhi, có vẻ là được vẽ ở vườn hoa trước nhà. Dưới khung cửa sổ rộng là bàn học cùng ghế dựa, bên cạnh còn có một tủ nhỏ đựng giày dép.

Nhìn chung quanh hết gian phòng xong, Niệm Từ vừa muốn ngồi xuống, thì bên ngoài lại truyền đến tiếng huyền ảo. Niệm Từ bước ra cửa thì thấy mấy nô bộc cầm đang chuyển đồ lớn đồ mình đã mua tới. Nàng vội vã chỉ huy họ đưa vào phòng ngủ tạm thời của mình, sau đó dùng ngôn ngữ của người cầm điếu bày tỏ cảm ơn. Làm việc ở khách sạn cao cấp, nàng đã từng được đi học ngôn ngữ của người cầm điếu bài bản hẳn hoi. Cũng không để ý xem cùng với Tổng triều có khác biệt hay không, nàng khoa chân múa tay nói, nhìn đối phương trả lời cũng không khác biệt lắm, Niệm Từ thật sự rất cao hứng: vấn đề giao tiếp đã được giải quyết nha!

Tiền người làm đi xong, tính trở về phòng thu xếp đồ đạc, vô tình nhìn vào cửa phòng bên trái một chút, không nghe được động tĩnh bên trong, Niệm Từ có chút lo lắng. Lão Hoàng sẽ không đem bộ da người khắc Cửu Âm Chân Kinh vừa lấy lại được kia tiêu hủy để tế vong thể đi***!!! Nghĩ tới đây nàng giờ tay lên gõ hai cái vào cửa phòng. Sauk hi nhận được sự đồng ý ,nàng đi vào.

“Niệm Từ, có chuyện gì không?”

Nàng đi tới bên bàn học, nhìn thấy khối da người kia được trải trên bàn, bên cạnh còn có một món đồ chơi nhỏ giống như là kính phóng đại gì đó. Lão Hoàng đại khái là đang đấu tranh tư tưởng có muốn hay không hủy diệt nó đi.

“Đồ của con vừa mới chuyển đến rồi, nhưng là quá nhiều, không có chỗ để làm sao bây giờ?” – Kiểm chút chuyện linh tinh để nói, nàng hy vọng có thể giữ được Cửu Âm Chân Kinh.

“Ngươi trước tiên cứ tạm để đồ ở đó đi, ngày mai ta có thời gian sẽ giúp cho ngươi chế tạo tủ quần áo cùng tủ giày sau”- Hần trả lời.

“Con phát hiện đồ dùng trong nhà đều được làm từ cây trúc vô cùng đặc biệt. Con rất thích!”- vừa nói Niệm Từ vừa đặt mông ngồi vào cái bàn đối diện, nàng má nhìn tấm da người, hỏi:

“Sư phụ có phải hay không đang nghiên cứu Cửu Âm Chân Kinh, con cũng theo học có được không?”

“Chúng ta không học cái này. Ta chuẩn bị đem nó tiêu hủy, tế vong hồn của sư nương ngươi!”

“Tại sao?”

Có lẽ là đã đè nén trong lòng thời gian dài nên cần phát tiết, Hoàng lão kiên nhẫn kể, bắt đầu từ năm đó cùng Chu Bá Thông đánh cuộc trò đi, nói đến lúc thể từ suy nghĩ quá độ, sinh non qua đời, cùng với lời thề của chính mình. Mặc dù Niệm Từ đã sớm biết, nhưng là từ miệng của người trong cuộc nói ra, cảm giác không giống nhau. Nàng từ từ ngồi thẳng người, nghiêm túc nhìn vị sư phụ đầu tiên của mình.

“Sư phụ... mấy năm nay, ngài bị áy náy cùng với lời thề này áp chế đến không thể thở nổi phải không” Nàng vừa nói vừa rơi nước mắt. Nhìn nàng nước mắt như mưa, lão Hoàng có chút bối rối.

“Ngươi khóc cái gì chứ?”

“Con cũng có muốn đâu, nhưng mà nghe xong chuyện của sư nương thì không nhịn được cứ chảy nước mắt. Cứ như không phải là con đang khóc, mà là sư nương đau lòng cho ngài nên để cho con thay bà khóc ấy”

“Sư nương nhất định rất yêu ngài, đem chuyện của ngài so với sinh mệnh của mình còn quan trọng hơn, không tiếc nôn ra máu chép lại chân kinh, hy vọng như vậy có thể giúp ngài. Nhưng ngài lại muốn phá hủy nó, vậy sự hy sinh kia của sư nương còn có ý nghĩa gì đây? Nếu như ngài hủy diệt chân kinh, sư nương ở trên trời nhất định sẽ hối hận hành động năm đó của mình, bởi vì đó là vô ích. Nếu ngài vận dụng được chân kinh để xưng bá thiên hạ, sư nương sẽ cảm thấy vui mừng, tâm huyết của bà sẽ không có uổng phí, tựa như bà có thể vĩnh viễn cùng ngài ở chung một chỗ vậy”

“Thật sao? Sao ta lại không nghĩ đến chứ?” Hắc lăm bậm nói.

“Nếu như con là sư nương, con cũng nguyện ý vì người mình yêu làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần hắc muốn. Dù sao đó là ý nghĩ của con, nhưng sư nương và con đều là nữ nhân, ý tưởng chắc sẽ không khác nhau lắm!” - Nàng vừa lau nước mắt vừa tiếp: “Ban nãy con đã nói, ngài bị sự áy náy vì sự qua đời của sư nương áp chế đến không thở nổi, dĩ nhiên là sẽ không thể tỉnh táo để suy nghĩ vấn đề”

“Lời người nói cũng có chút đạo lý, A Hành của ta đúng là mọi chuyện đều nghĩ đến ta trước. Ta muốn suy nghĩ cho thật kỹ, người cứ đi nghỉ ngơi trước đi!”

Niệm Từ vâng lời rời khỏi thư phòng. Lúc hai người cùng nhau ăn cơm tối, Hoàng lão nói:

“Ta vừa mới đi đến trước mộ phần của sư nương người dùng thuật bói toán để hỏi. Nàng thật cao hứng ta tập luyện công phu của Cửu Âm Chân Kinh, cho nên ta sẽ không tiêu hủy nó, người cũng sẽ có cơ hội học tập.”

“Thật tốt quá, chúc mừng sư phụ. Tư chất con có hạn, võ công của bốn môn đã đủ cho con học rồi, không nên mò mẫm dây dưa vào Cửu Âm Chân Kinh làm gì” - Nàng cao hứng trả lời.

“Người vô cùng thông minh, chẳng qua là học tập hơi trễ mà thôi. Vì sư nhất định sẽ bồi dưỡng người thật tốt. Có điều, như ta đã nói, đây là quyền hạ không dễ dàng tập luyện, nếu không cẩn thận sẽ dễ bị tẩu hỏa nhập ma!” Lão Hoàng ưu tư nói.

“Ngài biết quyền thượng ở đâu sao?”

Hiện tại lão Hoàng đối với đồ đệ mới của mình vô cùng tin tưởng, lại đem chuyện đang nhốt Lão Ngoan Đồng cùng chuyện Dung nhi trốn đi kể ra.

“Cái này dễ thôi, ngay mai con liền đem cơm cho lão, tạo quan hệ làm cho lão mất cảnh giác, còn ngài thì cứ trước sau như một gây khó khăn cho lão. Chúng ta hai sư trò trước sau một lòng, sẽ có thể thực hiện được nguyện vọng của sư nương, đem quyền thượng của Cửu Âm Chân Kinh thu vào tay!” - Mục Niệm Từ cứng rắn nói.

Chú Thích:

* Shangri-la: ý chỉ đây là thiên đường trần thế.

** Bát Mặc: là một cách vẽ tranh sơn thủy.

***Vợ của Hoàng Dược Sư tên là Phùng Hành, không có võ công nhưng có trí nhớ siêu việt, chỉ cần nhìn qua là có thể nhớ chính xác không sai một chữ. năm xưa vì cố gắng nhớ lại để chép lại Cửu Âm Chân Kinh cho chồng cùng với việc sinh khó đã qua đời. Chính cái chết của bà đã tạo nên tính tình cổ quái của Hoàng Dược Sư.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Edit: Vân Nhi

Ngày đầu tiên trên đảo, Mục Niệm Từ đã sắp xếp xong tất cả mọi thứ. Nhận thấy mình còn chưa hiểu biết rõ hoàn cảnh ở trên đảo, lại thêm Lão Hoàng đang bận rộn với Cửu Âm Chân Kinh không có thời gian rảnh quan tâm đến mình, nàng đề nghị khoan hãy học võ nghệ, trước tiên nên tập trung đối phó với Chu Bá Thông, để nhanh chóng lấy được quyền thượng của Cửu Âm Chân Kinh đã. Nàng vụng trộm tự cho mình thời hạn một tháng, cần phải giải quyết xong trước khi Quách Tĩnh lên đảo, hơn nữa hy vọng có thể không rắc rối gì đem quyền hạ trả lại cho Quách Tĩnh, để tình tiết truyện được tiếp tục diễn tiến.

Sau khi thương lượng cùng Hoàng Dược Sư xong, hai người đơn giản phân công công việc. Trừ điểm tâm có nô bộc cầm phụ trách, còn ngày hai bữa trưa chiều đều do Niệm Từ phụ trách, nàng sẽ tiếp cận làm thân với Chu Bá Thông cũng như thuận tiện làm quen với tình hình trên đảo. Còn Hoàng lão thì tập trung nghiên cứu Cửu Âm Chân Kinh, hơn nữa còn tiếp tục dùng Ma Âm quỷ rầy Chu Bá Thông.

“Lần đầu tiên gặp mặt, sư phụ thổi khúc nhạc khiến cho người ta phát điên, tại sao con lại không bị ảnh hưởng vậy?” Niệm Từ vẫn buồn bực thắc mắc chuyện này.

Lão Hoàng đứng dậy bắt lấy mạch của nàng, trầm ngâm một khắc.

“Ngươi không có nội lực gì, tư tưởng lại đơn thuần, tâm can thiện lương, chưa bao giờ chịu sự phiền nhiễu của nam nữ tình ái. Mà Bích Hải Triều Sinh Khúc của ta có thể khiến cho người ta ý loạn tình mê, sinh ra ảo giác không thể chống đỡ được. Chỉ có người nội công thâm hậu, quen thuộc nhạc luật hoặc có ý chí kiên cường mới có thể chống lại, Dung nhi cùng với bọn Kỳ Phong là từ nhỏ đã nghe quen, ngươi có thể là thuộc về tình huống thứ ba.”

Ngày thứ hai tới gần buổi trưa, Niệm Từ xách theo hộp đựng thức ăn đi tới bên kia của Đào hoa trận, đến trước sơn động của Chu Bá Thông.

“Có ai không? Có người ở sao? Ta tới đưa cơm nè!”

Rất nhanh có một người bay ra, mặc dù biết Chu Bá Thông tính tình trẻ con, nhưng nàng vẫn sợ hết hồn, bước lùi lại mấy bước.

“Ngươi muốn hù chết ta sao?”

Niệm Từ có cảm giác đạo diễn sản xuất của Xạ Điều năm 83 có phải hay không cũng đã từng xuyên qua nha!? Như thế nào mà chọn diễn viên khí chất dung mạo đều có mấy phần tương tự, làm cho mình lần đầu nhìn thấy cũng cảm giác được mấy phần giống nhau vậy?

“Ngươi là ai? Tại sao mà trước giờ ta chưa từng thấy qua? Là bị Hoàng Lão Tà bắt đến sao? Có thể cũng bị dứt bỏ đầu hay không?...” Câu hỏi liên tiếp bay đến.

“Ngươi cầm lấy hộp thức ăn đã, ta từ từ nói cho ngươi nghe!” - Nàng kiên nhẫn nói với hắn.

“Vụt...” Thanh âm chưa dứt, người cùng với hộp thức ăn đã không thấy đâu rồi, nàng liền bước theo vào sơn động. Chu Bá Thông ngồi ở trên giường đá, trước mặt để thức ăn, hào hứng nhìn nàng.

“Ta đã làm xong, ngươi nói mau đi!”

“Ta tên là Mục Niệm Từ, là đồ đệ mới thu nhận của Hoàng đảo chủ, không phải là bị bắt tới, cũng sẽ không bị dứt bỏ đầu!”

“Ngươi muốn bá sư học nghệ tại sao lại không tìm người tốt, mà lại tìm tên bại hoại như Hoàng lão tà này thế? Nếu như ngươi thích ta giới thiệu ngươi đi Toàn Chân giáo, bá nữ sư phụ làm thầy nha”

“Ta không nghĩ sư phụ là người xấu nha, trên thực tế là hắn đã cứu ta từ trong tay thủ hạ của Âu Dương Khắc”

“Ai là Âu Dương Khắc?”

Niệm Từ liền đem tình hình cùng sự kiện vài chục năm qua xảy ra trên võ lâm tường tận kể lại cho hắn nghe, cùng đem thân thế của nàng giới thiệu sơ lược với hắn, để cho Chu Bá Thông vừa ăn no vừa có người để sung sướng trò chuyện. Hắn lại nhao nhao đem chuyện của mình kể lại cho Mục Niệm Từ nghe, Niệm Từ so với Quách Tĩnh nhất định là một đối tượng nói chuyện phiếm tốt hơn, nàng chủ động hỏi thăm hắn, gương mặt đầy biểu cảm phong phú, nghênh hợp nội dung hắn kể, khoảng cách của hai người lập tức trở nên gần hơn.

Bất tri bất giác hai người ngồi trò chuyện đã hơn hai ba canh giờ, nếu không phải là kiêng kỵ Niệm Từ là một cô gái, Lão Ngoan Đồng khẳng định cũng sẽ lôi nàng ra kết bái. Nàng biết rõ Chu Bá Thông tính tình bướng bỉnh, nên quyết định nói:

“Chu đạo trưởng, ta với ngươi vừa gặp nhưng lại rất hợp ý, Niệm Từ có một yêu cầu quá đáng, không biết có thể nói ra hay không?”

“Mục cô nương đừng khách khí, có cái gì thì cứ nói!”

“Niệm Từ mệnh khổ cha mẹ đều đã mất, hiện tại chỉ còn sư phụ là có thể dựa vào. Hôm nay gặp Chu đạo trưởng, cảm thấy thân cận giống như người một nhà, thật là hợp ý. Cho nên ta muốn cùng với Chu đạo trưởng, kết bái làm huynh muội, ngài thấy có được không?”

Chu Bá Thông chớp chớp mắt không nói gì.

“Có phải đạo trưởng cảm thấy Niệm Từ chỉ là một cô nhi, còn ngài là cao nhân của Toàn Chân giáo, võ công cao cường nên không thèm ngó tới?” - nàng trưng ra một bộ dáng tội nghiệp

“Ngươi không cảm thấy ta quá già rồi sao?” - Chu Bá Thông dò xét hỏi.

“Đĩ nhiên là không, ngài một chút cũng không già, chẳng qua là có chút dơ dáy thôi. Anh hùng không câu nệ tiểu tiết. Nếu ngươi được trang phục chỉnh tề thì khẳng định sẽ uy phong như đại tướng quân ngay”

Lời nói của nàng khiến cho hắn tươi cười như hoa nở, vui vẻ đánh vỗ tay.

“Tốt! Ta muốn nhận cô muội muội này!” - hắn căn bản không có ý thức được vô tình lại khiến cho địa vị của mình thấp hơn Hoàng lão tà.

Hắn liền cầm hai cây đuũa lên trên cái bánh bao, thay cho nhang đèn, cùng nàng quỳ gối xuống.

“Ta Lão Ngoan Đồng Chu Bá Thông, hôm nay cùng Mục Niệm Từ kết bái làm huynh muội, ngày sau có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu. Nếu sau này bội ước, thì cho ta mất hết võ công, ngay cả một cái tay của muội muội này cũng đánh không lại!”

“Ta Mục Niệm Từ, hôm nay cùng Chu Bá Thông kết bái làm huynh muội, ngày sau có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu. Nếu sau này bội ước, thì cho ta võ công đều biến mất, lập gia đình thì ngày ngày để cho tướng công đánh!”

Lão Ngoan đồng nghe được lời thề của muội muội này vô cùng hợp ý, đứng dậy kéo nàng lên.

“Yên tâm muội muội, có ca ca ở đây không ai dám khi dễ ngươi đâu. Đáng tiếc Hoàng lão tà keo kiệt, cả ly rượu cũng không cho, nếu không chúng ta sẽ cùng uống rượu vui mừng!”

“Tiểu muội không thể uống rượu, thật xin lỗi làm cho huynh mất hứng, nếu không để ngày mai muội trộm mang tới cho huynh!”

“Có một lần một tiểu cô nương cũng mang tới rượu ngon, uống mới được có chút vị rượu, đáng tiếc là từ đó nàng ta lại không tới nữa!”- Niệm Từ liền đem chuyện Hoàng Dung trộm mang rượu đến cho hắn bị phụ thân phát hiện trách mắng, nên giận dữ bỏ đi khỏi đảo Đào Hoa, làm quen được với Quách Tĩnh nói cho hắn biết. Hắn liền giận dữ mắng to Hoàng lão tà là kẻ hẹp hòi.

“Muội muội, Hoàng lão tà tính tình cổ quái, ta lo lắng ngươi phải chịu thiệt thòi. Ngươi bỏ đảo Đào Hoa chuyển qua phái Toàn Chân đi!”

“Đại ca còn nói như vậy muội sẽ thật sự tức giận đó. Sư phụ là ân nhân cứu mạng của muội, muội không cần biết huynh thích hay không, nhưng những lời nói này sau này đừng nói nữa!”

Chu Bá Thông gãi mũi đáp ứng. Đang trò chuyện thì nô bộc cầm xách theo cơm tối mang đến sơn động.

“Ai nha! Cùng với đại ca nói chuyện, muội quên cả thời gian. Muội nói với sư phụ là đi dạo trên đảo để làm quen với hoàn cảnh, muội phải đi về, ngày mai muội sẽ trở lại thăm huynh. Có cái gì tốt để chơi hay có rượu ngon, muội sẽ đem tới cho huynh”.

Nói xong Mục Niệm Từ quay ra ngoài, chạy thẳng tới thư phòng của sư phụ báo tin vui. Chu Bá Thông bị nhốt đã vài chục năm, lại có thể nhận được một muội muội tốt, nên dĩ nhiên hưng phấn, nhưng đến buổi tối, đang nghiên cứu chân kinh lại bị Hoàng Lão Tà quấy rầy cả đêm.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Trộm được quyền thượng Cửu Âm Chân Kinh

Edit: Vân nhi

Trở lại từ sơn động, nàng chạy thẳng tới thư phòng của Hoàng lão tà. Quả nhiên không ngoài dự đoán, hắn đang ở nơi đó nghiên cứu chân kinh.

“Sư phụ, con đã thay ngài trút giận rồi” - Mục Niệm Từ giương giương tự đắc nói.

“Như thế nào?”

“Con và Lão Ngoan Đồng kết bái làm huynh muội kết nghĩa, giờ thì vai vế hẳn thấp hơn ngài rồi. Về sau hẳn có trêu chọc thì ngài liền trực tiếp nói Đại nhân không chấp nhặt tiểu nhân, tức chết hẳn. Đúng rồi, theo thứ tự thì tính ra Toàn Chân thất tử là đồ tôn của người, thế có sướng không cơ chứ?”

“Ngươi đúng là quỷ tinh linh! Có chút tài mọn đã giờ ngay ra rồi!” - Lão Hoàng bị nàng nói chuyện chọc cười, quyết định thôi khúc Hải Triều Sinh Khúc cho đồ đệ nghe, coi như là ăn mừng.

Niệm Từ vừa cười vừa nói bước đến bên bàn đọc sách, nhìn xem bản da người kia cùng một chồng giấy đầy chữ đang đặt ở đó. Nàng tiện tay cầm lên nhìn mới thấy mình một chữ cũng không hiểu, mấy chữ đó không hề giống với chữ phồn thể hay chữ triện. Nhớ lại trong truyện có nhắc tới Phạn ngữ, nên nhẹ nhàng bỏ xuống.

“Con không nhận ra được chữ nào cả”

“Đây là tiếng Phạn, không phải là tiếng Hán.”

“Mắt con nhìn thì cũng giống nhau cả thôi, con có biết chữ đâu” - Nàng không biết hiện tại nơi này đang dùng loại chữ viết nào, mà nàng cũng không nhận

ra được mấy chữ, nên cứ nhanh chóng thừa nhận là mình mù chữ.

“Không cần tự ti, sư phụ dạy người, nhất định sẽ khiến người trở thành tài nữ tinh thông cảm kỳ thư họa”- Lão Hoàng thương tiếc nói.

“Sư phụ, ngài hiểu phạm văn sao? Hay có cần phải mời người đến đây dịch lại?”

“Không cần, sư phụ hiểu được. Năm đó sư mẫu của người qua đời, ta vận phần bị thương. Nhất Đẳng đại sư tự mình lên đảo phúng viếng, ở lại chỗ này hơn nửa năm, đã dạy cho ta phạm văn để cải thiện tâm tính của ta”

“Con ngày càng tin tưởng sư phụ là người ngoại trừ sinh đẻ ra cái gì cũng biết nha!” -Nàng sùng bái nói.

Thầy trò hai người ha ha cười vui vẻ. Niệm Từ chú ý tới xem da người, tò mò hỏi:

“Còn tấm da người này ngài muốn xử lý như thế nào?”

“Kính văn ta đã sao chép xong, hiện tại có thể tiêu hủy để tế vong linh A Hành rồi!”

“Như vậy không tốt lắm đâu!”

“Vì sao không tốt?”

“Người nghĩ nha, đây là da trên người của Trần Sư Huynh tự cắt xuống, mà đem đốt cho sư nương~~~~~!”

“Ừ, đúng là không ổn. Vậy người cầm lấy đem đi chôn đi! Nhớ sau này nói cho Siêu Phong biết, để nàng ta cũng có chỗ để tế vong linh phụ quân mình!!!”

“Đệ tử biết rồi”- Niệm Từ đem da người thuận lợi lấy đi, trở lại phòng mình, đặt lên bàn, chắp tay trước ngực, ở trong lòng thầm khấn cầu: “Trần sư huynh đại nhân đại lượng, vì phát triển tự nhiên của truyện nên không thể nào để cho người nhập thổ quy an. Về sau thanh minh hằng năm sẽ đốt vàng mã tưởng nhớ người, xin đừng trách móc ta”.

Bắt đầu từ ngày thứ hai, Niệm Từ liền mượn việc đưa cơm, cùng với Lão Ngoan Đồng chơi đùa. Chẳng những mang đến rượu ngon, nàng còn mang đến một ít đồ chơi của Lão Hoàng, khiến cho hắn ngạc nhiên không thôi, căn bản là không thể tin được muội muội của mình tại sao lại có thể dùng nửa ngày chơi đùa cùng mình mà không có một lời khó chịu. Cùng lúc đó, Niệm Từ phát hiện ra Chu Bá Thông thật đúng như trong sách miêu tả, chỉ có lúc đại tiểu tiện mới rời khỏi sơn động, bình thường căn bản hắn không có đi ra ngoài. Mà chân kinh được giấu chỗ nào cũng không biết được.

“Ai! Đại ca, muội đột nhiên nhớ tới, trong tay huynh không phải là có Cửu Âm Chân Kinh sao. Mặc dù tiểu muội không biết chữ, nhưng muội rất hiếu kỳ, huynh có thể lấy ra cho muội mở mắt được không?”-Mấy ngày sau, trong lúc hai người cùng nhau chơi con quay thì Niệm Từ đột nhiên nói.

“Không được! Ta đã bị lão bà của Hoàng Lão Tà lừa một lần rồi, không thể để cho muội xem!” hắn kiên định trả lời.

“Muội lại không biết chữ, huynh lấy cho muội xem một cái thì có làm sao? Bảo bối giang hồ đồn đãi, huynh lấy cho muội muội mở mắt thì có sao đâu?” Nàng tiếp tục nói.

“Không được, không được, không được~~~~~” Hắn lập đi lập lại không dứt.

“Không được thì thôi, có cầu xin ta xem ta cũng không thêm nhìn nữa! Còn nói có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia, bây giờ đã muốn quên mất hết rồi! Thật phí công muội muội như ta vừa trộm rượu vừa trộm đồ chơi tới cho huynh, còn đại ca thì sao, quý hẹp hòi?”- nàng vừa lầm bầm vừa nhanh chóng dọn lại hộp cơm chuẩn bị bỏ đi.

Chu Bá Thông nhìn thấy muội muội tức giận, có chút lo lắng nàng sau này sẽ không thêm để ý tới mình, cộng thêm bị chữ là quý hẹp hòi khiến cho hắn âm ức, nói:

“Người thật sự không biết chữ? Có gạt ta không đấy?”

“Tránh ra, muội không nói chuyện với quý hẹp hòi. Muội phải đi, đừng nghĩ tạm biệt muội”- Nàng tiếp tục tức giận.

“Muội muội, ca ca sai lầm rồi, người đừng tức giận. Ta lấy cho muội xem mà”- Hắn hoảng hốt nói.

“Thật sao? Huynh cho muội xem sao?”

“Ta không có hẹp hòi, ta cho muội xem. Có điều muội phải nhắm mắt lại trước, chờ ta nói muội mới được mở mắt ra xem!”

“Được”- vừa nói nàng vừa nhắm mắt lại. Nhưng khi cảm giác thấy Lão Ngoan Đồng đã xoay người đi, nàng hé mắt ra nhìn thì thấy hắn đang đưa tay về phía cái gối, nàng liền biết ngay, lại nhắm mắt lại. Đến khi hắn lên tiếng, nàng mở mắt ra, thấy Chu Bá Thông cầm trong tay một quyển sách cũ nát, trên đó viết Cửu Âm Chân Kinh.

“Đây chính là món bảo vật mà võ lâm đồn đại, võ công trong đó thực rất lợi hại, thắng được sư phụ của muội sao?”

“Đó là đương nhiên, võ công của Hoàng lão tà không thể nào so sánh với sách này được” hắc đồng đặc nói.

“Đại ca có thể bảo vệ quyền sách này, thật là lợi hại nha! Muội xem trọng huynh rồi, huynh mau cất lại đi!”- Nàng vừa nói vừa nhắm mắt lại. Mở hé hé mắt, thấy Lão Ngoan Đồng đặt sách lại chỗ cũ, nàng mỉm cười.

Sau mấy ngày liên tục ăn bánh bao dưa muối, Chu Bá Thông nhịn không được lên tiếng kháng nghị:

“Cứ ăn uống như vậy thì miệng ta cũng sắp hỏng rồi! Hoàng lão tà có phải không có tiền sắp phải vào Cái Bang rồi không?”

“Thật xin lỗi nha, đại ca. Mấy ngày nay có mấy nô bộc đi ra ngoài mua đồ nhưng chưa trở lại, không có người phụ trách nấu ăn, nên phải mang cho huynh nấy thứ này. Muội muội mặc dù không biết làm cơm, nhưng nhất định sẽ học thật tốt, ngày mai sẽ chuẩn bị cơm cho huynh có được không?”

”Được rồi! Ta cũng muốn nếm thử một chút tay nghề của muội muội! Ta không có kén chọn, chỉ cần có thịt là được rồi!”

Giữa bữa trưa hôm sau, Niệm Từ đến phòng bếp tự mình làm cho Chu Bá Thông một món ăn nổi tiếng của Tứ Xuyên – Cá chần nước sôi, trong đó nàng cho thêm nhiều quả ớt đồng thời lại nêm thêm một thứ gia vị. . . Ba đậu. Hơn nữa, nàng năn nỉ sư phụ buổi trưa nhất định phải ở Tích Thúy Đình chuẩn bị giấy mực.

Khi thức ăn được bưng ra, Lão Ngoan Đồng bị mùi thơm nồng đậm hấp dẫn. Mấy ngày liên tục chỉ có bánh bao khô cứng khiến cho hắn chán ngán muốn chết, bây giờ lại có mỹ thực trước mặt khiến cho hắn lao vào ăn như hổ đói. Theo phân tích của Mục Niệm Từ, người bình thường dạ dày sau một lúc ăn thật nhiều thực phẩm cay nóng như vậy sẽ xuất hiện phản ứng khó chịu. Hơn nữa, trong thức ăn của Chu Bá Thông nàng còn cho thêm ba đậu vào, đảm bảo hắn sẽ nhanh chóng cần đến nhà xí thôi!!!

Sau bữa ăn, Đang lúc hai người đang xúm lại chơi trò chơi cùng với mấy cục đá, đột nhiên sắc mặt Chu Bá Thông trắng bệch, hai tay ôm bụng, bối rối cầm lấy giấy chạy ngay ra ngoài.

“Muội muội cứ chơi trước đi, ta đi một chút sẽ quay lại ngay!”

Niệm Từ ngồi yên tại chỗ cũ không hề chuyển động. Một lát sau hắn ôm bụng trở lại, một lúc lại không nói gì ôm bụng chạy đi. Lúc này nàng mới nhanh chóng đứng lên đi về phía giường, cầm lấy gối đầu của hắn mở ra, lấy kinh thư, sau đó đem gối đầu đặt lại vị trí cũ, đem kinh thư bỏ vào trong hộp đựng thức ăn. Mới vừa làm xong tất cả, người nô bộc cầm đĩa đỡ Lão Ngoan Đồng đi vào, người nô bộc cầm này là muốn đến lấy hộp đựng thức ăn.

“Đại ca, người bị sao vậy? Đừng có dọa muội nha!!!”

“Ta không sao, có thể thời gian dài không được ăn thức ăn ngon, bao tử không chịu nổi thôi!”- Lão Ngoan Đồng hữu khí vô lực nói.

“Để cho ách bộc ở đây chiếu cố người, muội đi cầu xin sư phụ mang cho người ít thuốc” - nàng vừa nói vừa ra dấu hiệu của người cầm điếu nói chuyện với ách bộc. Sau đó, nàng xách theo hộp thức ăn rời đi.

Nàng nhanh chóng đi tới Tích Thúy Đình đem chân kinh giao cho sư phụ sao chép, còn mình thì mang theo hộp thức ăn đi tới phòng bếp. Sau khi dặn dò ách bộc nấu thuốc, nàng vội vã trở lại đình, thấy Hoàng Dược Sư một tay viết một tay giờ sách, ánh mắt chỉ chăm chăm nhìn kinh thư, thông dong tiêu sái viết cuồng thảo, chẳng hề lo lắng về vấn đề lỗi chính tả. Ước chừng khoảng hơn một canh giờ, với cùng tốc độ sao chép như vậy thì xong việc, ách bộc cũng đã vừa đúng lúc mang thuốc đến. Thận trọng đặt kinh thư vào bên trong hộp đựng thức ăn, Niệm Từ lại quay trở về sơn động. Lúc này, Lão Ngoan Đồng sắc mặt đã biến vàng, được người làm đỡ ra ngồi ở trên băng đá.

“Đại ca, nhân lúc thuốc còn nóng mau uống đi rồi về giường nghỉ ngơi”

“Không cần, ta còn phải đi nhà xí, nằm xuống đứng lên quá phiền toái” -Hắn vừa uống thuốc vừa nói.

“Thật xin lỗi ~!” Một cảm giác áy náy dâng lên trong lòng nàng.

Thừa dịp trong động lúc này không có ai, Niệm Từ lại đem kinh thư không dấu vết trả về chỗ cũ. Mặc dù cách làm có hơi thất đức, thật sự có lỗi với Chu Bá Thông, nhưng Niệm Từ cũng không có hối hận, chỉ nghĩ trong tương lai sẽ cố gắng bồi bổ lại cho hắn. Bởi vì áy náy trong lòng, nàng chăm sóc Chu Bá Thông đến rất khuya, đem thuốc cho hắn uống xong, bảo đảm có người chăm sóc cho hắn rồi mới rời đi. Cả đêm không được nghỉ ngơi, sáng sớm nàng đã chạy tới chỗ của hắn, xem thấy hắn đã hồi phục có thể chạy nhảy chơi đùa thì nàng mới bắt đầu yên lòng.

Chú thích:

Ách Bộc: Nô bộc cầm

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Hòa nhập vào đảo Đào Hoa

edit: Vân Nhi

Chu Bá Thông khỏi hẳn, Niệm Từ mới có tâm tình cùng sư phụ nói chuyện về hành động ngày hôm đó. Hoàng Dược Sư lấy được quyền thượng của Cửu Âm Chân Kinh thì bắt đầu dốc lòng nghiên cứu, không rảnh bận tâm vấn đề học võ của đồ đệ, mà nàng cũng không muốn gấp gáp, chỉ muốn trước khi Chu Bá Thông rời đảo thì chăm sóc hẳn thật tốt, bồi bổ lại cho hẳn, vì nàng cũng không biết ngày tháng năm nào mới có thể gặp lại.

Hôm sau, nàng mạnh mẽ mang theo người đem mấy thùng nước nóng tới sơn động, chỉ thị bọn họ giúp đỡ Chu Bá Thông tắm rửa sạch sẽ, hơn nữa còn mang quần áo cũ đã rách mướp vứt bỏ hết. Thay quần áo mới xong, nhìn hẳn từ trên xuống dưới rờ rẩn lên. Niệm Từ còn lấy cây lược gỗ ra, tự mình chải tóc cho hẳn, nàng còn muốn đem râu ria của hẳn cạo sạch nhưng mà hẳn lại chết sống không đồng ý, nói cái gì để râu là tượng trưng của nam tử hán, không cho phép cạo đi. Niệm Từ có nói sao hẳn cũng không chịu.

Có lẽ là Hoàng lão tà cảm thấy thẹn với lão ngoan đồng, cũng có thể là nghiên cứu kinh thư quá sức tập trung, nên hẳn đối với việc Niệm Từ đem Chu Bá Thông hoàn toàn thay đổi thật sự ngoảnh mặt làm ngơ, không thêm để ý. Niệm Từ ôm tới chăn đệm cùng đồ dùng hằng ngày, đem sơn động đơn sơ lúc trước biến thành một nơi ấm áp, giống như một căn nhà thực sự vậy. Mặc dù Chu Bá Thông luôn luôn không có quan tâm đến những thứ này, nhưng khi nhìn thấy muội muội vừa nhận được vì mình bận bịu như vậy, cũng cao hứng theo, thỉnh thoảng còn còn bận rộn giúp nàng.

Tiếp xúc thời gian càng dài, Niệm Từ lại càng thích Chu Bá Thông. Thích tính hẳn trẻ con, hoạt bát sáng sủa, rộng rãi hướng về phía trước, lại hài hước khôi hài; lại thích hẳn mặc dù võ công cao thâm, nhưng lại không ý mạnh hiếp yếu, mặc dù xuất thân từ danh môn chính phái, nhưng không ý thể hiếp người, dù có bối phận cao, nhưng lại bình dị dễ gần gũi. Cho dù nàng vì hẳn làm bao nhiêu chuyện cũng không thể làm phai mờ áy náy của nàng với hẳn. Niệm Từ thật lòng coi hẳn như là đệ đệ của mình mà chăm sóc, tự tay chế tạo vài món đồ chơi đơn giản cho hẳn, không sợ phiền cùng hẳn chơi đùa, tí mĩ chiều cổ việc ăn uống hẳn, nên chỉ một thời gian ngắn sau, Chu Bá Thông đã mập mạp hồng hào hẳn lên, bộ dáng căn bản là không giống người đã bị nhốt nhiều năm.

Thời gian dài thì trò chơi thú vị đến thế nào cũng trở nên nhàm chán. Chu Bá Thông nhàm chán ném món đồ chơi trong tay xuống, trầm tư một lát, đột nhiên hào hứng nói:

“Ta ở đảo Đào Hoa này đã được mười lăm năm, thời gian qua cũng không có uống phí. Ta ở sơn động này không bị phân tâm luyện tập công phu đạt được trình độ mà nếu luyện tập ở nơi khác phải mất hơn hai mươi năm mới đạt được. Chỉ là luyện tập một mình, mặc dù biết là mình đã có tiến bộ, nhưng lại không có ai thử chiêu, không thể nào làm khác hơn đánh phải để tay phải cùng với tay trái so chiêu thức với nhau”

“Tay trái làm sao có thể cùng tay phải đánh nhau được?”

“Ta giả bộ tay phải là Hoàng Lão Tà, tay trái là Lão Ngoan Đồng ta. Tay phải một chiêu đánh qua, tay trái trả lại một quyền, cứ như vậy mà đánh nhau thôi.” - Hẳn vừa nói vừa làm, hai tay ra hai chiêu, bên trái công bên phải thủ, đánh nhau rất mãnh liệt. Niệm Từ lúc đầu cảm thấy hai tay đánh nhau hết sức buồn cười, nhưng nhìn được mấy chiêu thì cảm thấy quyền pháp của hẳn ảo diệu kỳ dị, không thể tưởng tượng nổi, khiến nàng không khỏi kinh ngạc xuất thần. Người học võ trong thiên hạ, hai tay bất luận là vùng quyền hay đánh chưởng, vùng đao hay động kiếm, không phải là tấn công kẻ địch thì chính là bảo hộ bản thân. Thế nhưng hai tay Chu Bá Thông lại hóa giải công thủ của nhau, mỗi chiêu mỗi thức đều là đều là công kích vào chỗ hiểm của chính mình, đồng thời lại dùng tay kia phòng thủ, vì vậy chiêu thức ở hai tay đều không giống nhau, là một bộ “Quái quyền” khiến cho nàng mở khai tầm mắt. Biểu diễn một lát sau, hẳn ngừng lại nói:

“Muội muội, ta dạy cho muội quyền pháp Song Thủ Hổ Báo này, chúng ta chơi bốn nước đại chiến. Tay trái của ta là một nước, tay phải một nước, hai tay của ngươi cũng là hai quốc gia. Bốn người ai cũng không giúp ai, biến thành một cuộc hỗn chiến bốn bên, vậy nhất định là sẽ rất thú vị đó”

“Nhưng mà võ công của muội rất tệ. Đừng nói là bốn nước đại chiến, mà tam quốc đại chiến, dùng hai tay muội làm một quốc gia đấu với hai tay hai nước của huynh cũng phải thua thôi. Muội không có nội công, quyền cước cũng chỉ để làm xiếc, không có dùng trong thực tế được”

“Không phải lo, ta dạy cho muội. Ta ở trong động này mười lăm năm đã ngộ ra được một bộ Không Minh Quyền có bảy mươi hai chiêu, thích hợp nhất là chơi trò này đó” - hẳn vừa nói vừa ra tay phát quyền, lại nói thật chậm, nhưng mỗi chiêu xuất ra, vẫn mang theo chưởng phong uy vũ, đủ thấy giữa mềm mại có kinh lực, là một bộ quyền rất mạnh mẽ.

Hẳn lại cặn kẽ giải thích ý chính của bộ quyền pháp này nằm ở hai chữ “Trống rỗng và mềm mại”, nói ra bốn câu khẩu quyết “Đại thành nhược khuyết, kỳ dụng bất tệ. Đại doanh nhược trùng, kỳ dụng bất cùng”, lại đem ý tứ của bốn câu nói này giải thích một lần, cũng đếm từng số một phân giải từng chiêu thức, nói rõ mấu chốt cho nàng biết. Vốn là Niệm Từ còn lo lắng mình chưa học qua võ công, có thể trong thời gian ngắn sẽ không có được hiệu quả, nhưng khi bắt đầu cùng Chu Bá Thông luyện quyền mới phát hiện, không biết là thân thể của Mục Niệm Từ này có phải rất thích hợp luyện võ hay không, mà nàng có thể rất nhanh học được các chiêu thức kia, hơn nữa còn có thể linh hoạt ứng dụng. Vén vén có hai ngày nàng đã có thể đánh ra có đa có thiệt bảy mươi hai chiêu thức của Không Minh Quyền. Chu Bá Thông không kịp đợi muội muội học cho giỏi đã vội vã bắt đầu giảng giải cho nàng nguyên tắc chơi trò chơi bốn nước tranh đấu.

“Đầu tiên là tay trái vẽ hình vuông, tay phải vẽ hình tròn, không thể theo quy tắc cũ sẵn có. Điểm quan trọng nhất khi đấu giữa hai tay là trong lòng phải vô tâm, luyện tập hai tay có thể vẽ được hai hình dạng khác nhau. Nội công trụ cột của Toàn Chân Phái ta chính là bên trong phải bảo vệ tinh lực, bên ngoài thì giống như đi vào cõi thần tiên, cho nên ta có thể dễ dàng tay trái vẽ hình vuông, tay phải vẽ hình tròn. Trước hết muội cũng phải bắt đầu luyện tập như vậy.” - Vừa nói hẳn vừa dùng hai tay trên mặt đất vẽ nên hình tròn cùng hình vuông cùng một lúc. Niệm Từ cũng bắt chước vẽ thử, nhưng một hồi lâu thì hai tay nàng nếu không phải cùng vẽ hình vuông thì là hình tròn, lúc thì không phải hình vuông cũng chẳng phải hình tròn. Khó học một hồi lâu cũng không nắm bắt được bí quyết, nàng không khỏi nản lòng bừa bãi tuyên bố không học nữa. Chu Bá Thông dĩ nhiên không đồng ý, căn rằng một cái quyết định truyền thụ nội công của Toàn Chân phái cho Niệm Từ để giải quyết cái vấn đề khó khăn này. Hẳn thâm nghĩ, Niệm Từ không phải là người

ngoài, mà là muối muối của mình, nên đâu có tính là tiết lộ võ công ra ngoài đâu.

Vì vậy, trước hết, hần đem phương pháp hô hấp vận khí, tĩnh tọa thu lại những suy nghĩ lo lắng trong đầu truyền thụ cho nàng. Niệm Từ làm thử theo lời hần, mới đầu tư tưởng suy nghĩ cứ nhấp nhô pháp phòng không yên, khó có thể thu lại được, nhưng theo lời hướng dẫn chậm rãi của Chu Bá Thông, thì một hồi lâu sau dần dần nàng có cảm giác tâm đã yên ổn, trong đan điền lại có một cỗ khí ấm dần dần dâng lên. Không biết là đã tĩnh tọa bao nhiêu thời gian, Niệm Từ từ từ mở mắt, thấy Chu Bá Thông ngồi tĩnh tọa đối diện với mình, thấy nàng mở mắt ra hần lại nói:

“Muội phải nhớ kỹ bốn câu khẩu quyết này: “Tư định tắc tinh vong, thể hư tắc khí vận, tâm tử tắc thần hoạt, dương thịnh tắc âm tiêu”. Trờ về rồi, trước khi ngủ, nhất định trong đầu muội phải trống rỗng trong suốt, không có một tia suy nghĩ. Sau đó muội nằm thu người lại, hít thở sâu, hồn bên trong không lay động, thần khí bên ngoài không dạo chơi. Như vậy, cho dù là trong giấc ngủ, muội cũng có thể luyện công được”. Rồi hần lại chỉ điểm cho nàng cách làm thế nào để vận khí sử dụng lực, tu luyện nội công.

Sau khi trở về, nàng đem những điểm trọng yếu trong lời hướng dẫn của hần ghi chép lại, sau đó tìm chỗ cất giấu đi, bắt đầu tu luyện nội công.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Đột nhiên bộc phát bệnh nặng

Edit: Vân Nhi

Buổi tối hôm đó, khi trở lại, Niệm Từ chủ động đem chuyện đại ca đã truyền thụ võ công cho mình nói cho sư phụ biết. Hoàng Dược Sư để quyển sách trên tay xuống, cẩn thận tỉ mỉ quan sát nàng hồi lâu, lạnh lùng nói:

“Người có phải trách vì sư không lập tức dạy võ công cho người, người chờ đợi không được nên đi tìm Chu Bá Thông? Hay là người chê bốn môn không phải là danh môn chính phái, nên có ý tính toán đi tìm Toàn Chân giáo để nương tựa?”

“Sư phụ, làm sao người lại nghĩ đồ nhi như vậy?” Niệm Từ kinh hoàng nói. Trong hiện thực cuộc sống của nàng, một người có thể theo học nhiều người, nhưng mà xem ra ở Đại Tổng triều này không phải tùy tiện cái gì cũng có thể học được.

“Mấy ngày nay sư phụ bận việc nghiên cứu Cửu Âm Chân Kinh, con rất hiểu và rất ủng hộ người, không có nửa điểm oán trách. Bởi vì con khiến cho Chu Bá Thông bệnh nặng, nên trong lòng bất an muốn đền bù sai lầm cho hần, chiếu cố hần thật tốt thôi. Mấy ngày này tiếp xúc với đại ca, con lại phát hiện hần tính tình trẻ con, nói chuyện chân chất hồn nhiên, không có nửa điểm tâm cơ, cùng hần chơi đùa huynh muội thật rất hợp ý, nên không nỡ từ chối yêu cầu của hần. Hôm trước, đại ca nói là chơi trò chơi mới, cần chút võ công mới chơi được nên hần mới dạy cho con một bộ quyền pháp, hôm nay lại phát hiện ra chỉ có quyền pháp như vậy thì không cách nào có thể đạt được yêu cầu của trò chơi nên đại ca mới không thể không truyền nội công tâm pháp cho con. Hôm trước con đã không cự tuyệt, nên tới hôm nay lại càng không có cách nào cự tuyệt thỉnh cầu của đại ca thôi”.

Sau đó, Niệm Từ giải thích cặn kẽ quy tắc mấu chốt cùng yêu cầu của Song Thủ Hồ Bác, lại đem khẩu quyết của Minh Không Quyền từng từ nói rõ để trừ bỏ băn khoăn của Hoàng Dược Sư. Nghe đồ đệ nói, trong lòng hần không khỏi cảm thán, Chu Bá Thông không hổ danh là kỳ tài võ học, chỉ mười lăm năm ngắn ngủi mà đã có thể nghĩ ra một bộ quyền pháp như vậy, lại ngộ ra được thuật Song Thủ Hồ Bác. Nếu như hai tay tung ra chiêu thức hoàn toàn không giống nhau, chẳng phải giống như là có hai người cùng lúc tung chiêu? Khi đối đầu với kẻ địch, nếu đem bộ công phu này ra sử dụng, đó chính là lấy hai đấu một. Môn công phu này thực có thể dùng rất tốt. Mặc dù nội lực hần không thể gia tăng gấp đôi, nhưng số lượng chiêu thức luôn là chiếm được lợi thế lớn. Tuy trong lòng cảm thấy hai loại võ công mới mẻ này rất có hứng thú, nhưng hần khinh thường việc từ đồ đệ của mình nhìn coi huyền diệu võ công của người khác, hơn nữa hần luôn tự tin võ công của mình là nhất đẳng, nên hần cũng tỏ ra không quan tâm. Nghe xong lời giải thích của Niệm Từ sắc mặt Hoàng Dược Sư chuyển lại bình thường, lời nói cũng êm ái hơn:

“Đây là do vì sư không chu đáo, người không cần lo lắng nữa. nếu chẳng qua là bởi Lão Ngoan Đồng chơi trò chơi, thì người cứ tiếp tục tu luyện đi. Nội công của Toàn Chân giáo là chính tông, dạy người ta tâm tính bình thản, cũng tương tự nội công phật gia, đối với người mới học võ có thể phòng ngừa tẩu hỏa nhập ma rất tốt. Người trước hết cùng hần tu luyện cho tốt, khi đã hiểu rõ về nội công, chờ vì sư dạy võ công cho người thì vứt bỏ nó đi cũng không muộn”

Sau khi nói chuyện với Hoàng Dược Sư xong, Niệm Từ trở về phòng, đem tâm đắc ghi chép lại, rồi ngồi ở trên giường, theo lời nói của đại ca điều tức cơ thể xong mới nằm xuống ngủ. Ngủ chẳng đến nửa đêm, đột nhiên nàng bị từng trận đau quặn ở bụng làm cho thức tỉnh, đau đớn càng lúc càng không thể chịu đựng được. Nàng vội vã kiểm tra thử thì thấy thì ra là mấy ngày bất tiện trong tháng của nàng đã đến. Nàng lão đạo đứng lên, đi tìm một món quần áo cũ đem cắt ra từng đoạn, làm thành một món đồ bảo hộ, sau đó lại nằm xuống. Thật là đau nha! Khi còn là Lulu Lợi Lợi, nàng đối với đau đớn vô cùng nhạy cảm, lúc ngã bệnh phải tiêm thuốc thôi cũng đã muốn lấy mạng nàng rồi. Bởi vậy nên nàng luôn cẩn thận bảo vệ bản thân, e sợ việc bị giập đầu đau bụng. Nàng không biết là do mới tới nên cơ thể này vẫn chưa thích ứng được, hay là mỗi lần tới tháng Mục Niệm Từ vẫn luôn phải chịu đựng cái sự sống không bằng chết này, nàng bây giờ chỉ muốn có ai đến một đao tiễn nàng đi cho thống khoái thôi! (trời! chỉ tới tháng thôi mà lại cầu cho có người tới cho mình một đao thì... Asako: Chưa trải qua thì chưa nói hay được đâu nha) Trần trọc trở mình, chịu cảnh sống một đêm bằng cả một năm, rốt cục thì trời cũng sáng, nhưng nàng thì không còn chút sức lực nào để rời giường bỏ dậy cả.

Trải qua cuộc nói chuyện tối hôm trước, Hoàng Dược Sư định hôm nay trước tiên đem chân kinh để xuống, bắt đầu quan tâm cuộc sống cùng với vấn đề học tập của đồ đệ. Hắn ở đại sảnh chờ nàng ra ngoài để cùng ăn điểm tâm, nhưng mà đợi mãi Niệm Từ vẫn không có xuất hiện. Không yên lòng, hắn gõ cửa khuê phòng của đồ đệ, đi vào lại thấy Niệm Từ sắc mặt trắng xanh, tóc bị mồ hôi lạnh dính ướt dính vào trán, cả người co rúc lại nằm ở trên giường.

“Ngươi làm sao vậy? Ngã bệnh sao?”- Thấy nàng như vậy, hắn nhanh chóng đi đến bên cạnh bắt mạch cho nàng.

“Vâng~~~~” Niệm Từ thật sự rất ngượng ngùng nói ra nguyên nhân cho một đại nam nhân nghe.

“Hàng năm bốn ba, cuộc sống không bình thường, làm việc và nghỉ ngơi không có quy luật, cộng thêm thể chất âm hàn, mỗi lần tới tháng là lại đau đớn khó nhịn, ta nói có đúng không?”- Hoàng Dược Sư chuyên nghiệp hỏi.

“Đúng, đúng là như vậy. Lúc trước con đều là bốc thuốc uống theo phương thuốc của đại phụ cho, phòng ngừa rắc rối xuất hiện. Trong khoảng thời gian này bởi vì cha mẹ vừa mới qua đời, nên con quên mất chuyện này, tối hôm qua bị đau ừng phò không kịp!”- Nếu đại phụ đã tìm ra nguyên nhân, mình liền thuận theo đi.

“Ừ, ngươi nghỉ ngơi trước đi. Ta đi kê thuốc cho ngươi ngừng đau trước đã, chờ ngươi khỏe lại ta sẽ giúp ngươi từ từ điều trị lại thân thể”

“Tạ ơn sư phụ. Xin nhờ sư phụ viết tờ giấy cho người đem đến cho đại ca, nói hôm nay con không thể đến đó được, con lo hắn sẽ cứ chờ mãi mất”- Niệm Từ nhìn đau nói.

“Ngươi cũng quá quan tâm đến hắn. Được rồi, ta sẽ làm theo ý ngươi. Ngươi hãy nghỉ ngơi đi, ta đi một chút sẽ quay lại.”

Sau đó nhờ sự chăm sóc của Hoàng Dược Sư, Niệm Từ ăn được một chút, uống thuốc xong thì nặng nề ngủ.

Không biết đã ngủ được bao lâu, Niệm Từ bị tiếng ồn ngoài cửa sổ làm cho thức tỉnh. Cảm giác đầu tiên là thấy tốt hơn nhiều, đau đớn đã được giảm bớt. Mới vừa ngồi dậy, nàng đã thấy Hoàng Dược Sư cùng với Chu Bá Thông một trước một sau đi tới.

“Muội muội, ngươi bị sao vậy? Là bệnh hay là hôm qua luyện tập bị tẩu hỏa nhập ma?”- Chu Bá Thông vội vã hỏi.

“À~~~~” Nàng có thể hay không giữ im lặng??

Hoàng Dược Sư thấy nàng khó xử liền kéo hắn ra nói lý do cho hắn biết, hai người còn nhiệt tình cùng nhau thảo luận phương pháp điều trị. Theo tiếng hai người nói chuyện, Niệm Từ càng lúc càng rúc vào sâu trong chăn. Hai người này nói chuyện lộ liễu quá đi, sao họ không chịu để ý tới người ta là một cô gái cơ chứ. Nàng xấu hổ không có chú ý tới bọn họ là nói những gì, chỉ ước sao có cái lỗ cho mình chui xuống thôi.

“Nói này không có chuyện của ngươi, ta muốn cùng muội muội nói chuyện, ngươi có thể đi ra ngoài rồi”- Sau khi đã hiểu ra được vấn đề, Chu Bá Thông liền trở mặt đuổi người.

“Hừ!”- Hoàng Dược Sư hừ lạnh một tiếng sau đó đóng cửa rồi đi.

“Đại ca, ngươi không phải là đã thề nếu không đánh thắng được sư phụ sẽ không rời khỏi sơn động sao? Sao lại đi ra đây?”- Niệm Từ lại từ từ nhô ra khỏi chăn hỏi.

“Nhìn thấy tờ giấy được đưa tới là ta sợ muốn chết! Còn để ý tới lời thề cái gì nữa chứ”, hắn nói.

“Yên tâm! Ta đem kinh thư giấu ở trong ngực rồi. Ta đã dự tính nếu Hoàng Lão Tà muốn cướp đi ta sẽ liền trực tiếp dùng nội lực tiêu hủy nó, nhưng mà hắn căn bản là không có ý này”- Lão Ngoan Đồng hạ thấp thanh âm cố làm ra vẻ thần bí này.

“Sư phụ muội không phải là người như vậy đâu, huynh đừng lấy lòng tiểu nhân để đo bụng quân tử”- Nàng nhìn đau nói tốt cho Hoàng Dược Sư.

“Biết rồi, sư phụ của muội rất tốt được chưa! Muội đang bệnh, ta không chấp nhặt với muội. Mau ngồi lên, ta truyền nội lực cho muội”

“Tại sao?” Niệm Từ tò mò hỏi.

“Muội không nghe thấy ta cùng Hoàng lão tà nói chuyện sao? Thể chất của muội hư hàn, trừ việc uống thuốc để điều trị ra, tăng thêm nội lực cũng là một phương thức điều trị rất tốt. Muội vừa mới nhập môn luyện nội công hôm qua, nước xa không thể cứu được cái khát ở gần. Ta truyền ít nội lực của ta cho muội, giống như trợ giúp mầm cây vừa gieo được nhanh chóng lớn lên khỏe mạnh vậy”- Chu Bá Thông giải thích.

“Như vậy nội lực của huynh không phải sẽ bị giảm bớt sao?”

“Không sao cả, ta bị nhốt ở đây đã hơn chục năm, công lực có hao bớt chút ít cũng không vấn đề gì cả. Được rồi, mau ngồi xuống. Ta bắt đầu đây. Chú ý cảm giác, nội lực đi vào trong cơ thể ngươi thì liền tập trung dung nhập nó vào đan điền, làm theo lời ta dạy cho ngươi ngày hôm qua vận chuyển tuần hoàn nội lực đi”

Niệm Từ làm theo lời hắn nói, nhắm mắt lại tĩnh tọa ở trên giường, hai tay hợp lại đặt ở đan điền. Không lâu sau nàng cảm giác có người đưa bàn tay đặt ở trên huyệt Bách Hội của mình, rồi sau đó, một cỗ nhiệt khí từ trên truyền xuống, tiến vào trong cơ thể, tiến đến đan điền. Nàng phát hiện ra dòng nội lực như nước ấm hôm qua chính mình tạo ra đã cùng dung hợp với nguồn ngoại lực bên ngoài truyền vào, tăng lên đáng kể. Nàng vận dụng khẩu quyết hắn đã dạy, làm cho nội lực tuần hoàn trong cơ thể, khiến cho toàn thân ấm áp, đau bụng cũng được giảm bớt tới tám chín phần. Sau khi thu nội công lại,

mở mắt ra, nàng đã thấy đại ca ngồi tĩnh tọa ở trước mặt. Thấy có người chăm chú nhìn mình, Chu Bá Thông cũng thu công mở mắt ra.

“Muội cảm thấy như thế nào?”

“Tốt vô cùng! Nội lực rõ ràng tăng gấp đôi so với ngày hôm qua, đau đớn cũng gần như biến mất. Niệm Từ cảm ơn đại ca!”

“Thật tốt quá! Nếu như không mệt, ngươi lại tiếp tục tĩnh tọa đi, vừa luyện công lại vừa có thể trị liệu đau đớn. Được rồi, muội hãy nghỉ ngơi đi. Ta trở về, ngày mai lại đến thăm muội”- Nói xong hắn đứng dậy rời đi.

Sau khi rửa mặt thay đồ sạch sẽ, Niệm Từ đi tới thư phòng, thấy Hoàng Dược Sư đang lật xem một quyển sách thuốc, nàng liền biết trong sách viết cái gì.

“Khá hơn chút rồi? Mau ngồi xuống đi”- hắn khẽ nói.

“Vâng, căn bản là đã đỡ đau rồi. Tạ ơn sư phụ! Mới vừa rồi đại ca truyền cho ta một chút nội lực, vận công xong thân thể cảm thấy rất thoải mái”- Nàng vội vàng báo cáo với sư phụ, lo lắng hắn lại phát giận nữa.

“Hai người đứng là không cần nói cũng thật hiểu nhau. Ngươi lo hắn phải chờ ngươi, còn hắn đã mười lăm năm không có xuất động, lại vì lo lắng mà chạy đến thăm ngươi, còn truyền nội lực cho ngươi, thật là khó mà có được”- Hoàng Dược Sư ngợi khen nói.

“Mới rồi hắn còn lo lắng ngươi sẽ đoạt kinh thư, hiện tại công lực yếu đi, sư phụ sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn chứ?”

“Ngươi không phải trách hắn lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử của vi sư sao?”

“Con nói sư phụ là Quân tử đệ nhất thiên hạ này”-Niệm Từ vui vẻ nói.

“Hắn đã vì ngươi làm những việc này, mấy ngày này vi sư sẽ không quấy rầy hắn, để cho Lão Ngoan Đồng hắn có thể điều dưỡng tốt thân thể đi. Chân kinh đã vào tay ta, hắn hiện nay nếu muốn rời khỏi đảo, ta cũng sẽ không ngăn cản nữa”

“Không nên biểu hiện trước sau quá mâu thuẫn như vậy, dễ khiến cho hắn hoài nghi. Vốn là con cảm thấy thật có lỗi với đại ca, muốn chuộc lỗi với hắn, kết quả là hôm nay con lại nhận ân huệ của hắn, con càng thấy xấu hổ. Nhưng, dù như vậy con cũng không hối hận đã giúp sư phụ lấy lại được chân kinh. Chẳng qua là mong sư phụ ngàn vạn lần đừng cho người khác biết, bí mật này chỉ có hai người chúng ta giữ ở trong lòng thôi. Nếu như ngày nào đó sự việc bị bại lộ, cũng xin sư phụ cứ giữ im lặng để đó cho đệ tử xử lý. Con thật sự không muốn mất đi vị đại ca này, không muốn hắn có ấn tượng gì xấu với con”- Niệm Từ khẩn cầu nói.

“Ngươi là vì giúp vi sư nên mới ra hạ sách này, nếu ngươi không nói ra thì ta cũng như vậy”.

Thật ra Niệm Từ biết Hoàng Dược Sư là người mà ngay cả khi người ta oan uổng cho mình, dội nước đục lên mình, hắn cũng không thêm giải thích, huống chi là tình huống có thể làm hại đến đệ tử của mình. Nhưng biết là biết vậy, nàng vẫn thích cầu nhậu một chút cho vui.

Ăn cơm trưa xong, Niệm Từ tìm một chút tài liệu rồi quay trở về phòng. Đã tới thế giới này hơn mười ngày, nàng rất nhanh thích ứng với cuộc sống nơi này. Nhưng ở những thời điểm bất tiện như lúc này, ở Tổng Triều không có băng vệ sinh có cánh thì làm sao có thể vượt qua được mấy ngày này đây??? Buổi tối, khi nàng bị đau đớn hành hạ không thể ngủ được, suy nghĩ này cứ lặp đi lặp lại trong đầu nàng, rốt cục nàng đã có thể nghĩ ra được vật thay thế cho BVS. Nàng đem quần áo cũ giặt sạch, cắt thành hình dạng thích hợp, rồi đem bông vải lót lên một tầng thật dày, may kín lại hai bên, biến nó trở thành băng vệ sinh hiện đại. Sau khi sử dụng có thể tẩy sạch trừ độc rồi tái sử dụng được, hơn nữa còn có thể cố định chắc chắn lại ở giữa hai bên đùi. Cho tới bây giờ nàng chưa từng đụng qua việc may vá, nàng xiêu xiêu vẹo vẹo làm ra được ba mươi mấy miếng, đủ cho một tháng sử dụng, thì mới dừng tay. Suy nghĩ một chút, nàng lại động thủ đem số vải vóc còn lại chuẩn bị may mấy cái quần lót cùng nịt ngực đơn giản.

Nếu như là thân thể của chính nàng xuyên qua, thì nàng sẽ không phải rắc rối như vậy, bởi vì ngực của nàng chỉ là cúp B, tựa như hai cái bánh bao hấp nhỏ nhắn khá ái, mặc yếm sẽ không có vấn đề gì. Mục Niệm Từ này thì trước ngực ba đào mãnh liệt, đoán chừng phải là cúp D, bình thường mặc yếm sẽ không có vấn đề gì lớn, nhưng khi luyện tập võ công, thì lại liền cảm thấy bộ ngực lác lư không hề phối hợp. Quần lót của cô đại lại cực kỳ dài rộng, tới gần đầu gối, làm cho nàng có cảm giác như không hề mặc quần, rất khó chịu. Nàng quyết định hôm nay phải đem hết mấy phiên toái kia cùng nhau giải quyết hết. Chiến đấu một buổi chiều cộng thêm nửa buổi tối, lãng phí hơn phân nửa số vải vóc, rốt cục nàng cũng thành công chế tạo thành ba bộ quần áo lót, cũng chỉ là có thể mặc được mà thôi, căn bản là cùng với chữ “Đẹp” chả có quan hệ gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Quách Tĩnh và Hoàng Dung lên đảo

Edit: Vân Nhi

Được Hoàng Dược Sư tỉ mỉ chữa bệnh, chăm sóc và Lão Ngoan Đồng giúp đỡ luyện nội công, nghỉ ngơi sau hai ngày thì Niệm Từ đã phục hồi khỏe mạnh lại như cũ, có thể lại đùa giỡn cùng với đại ca. Nàng cũng suy nghĩ một chút về Mục Niệm Từ thật sự, đúng là người hồng nhan bạc mệnh. Sau khi sinh hạ Dương Quá không bao lâu thì qua đời, cũng không phải là chuyện bất ngờ gì. Từ nhỏ cha mẹ đã qua đời, đi theo Dương Thiết Tâm mãi miết tìm vợ bữa đói bữa no lớn lên. Võ công không tốt lắm lại hành tẩu trên giang hồ, khẳng định là phải thường xuyên lo lắng sợ hãi, hằng tháng tới ngày lại phải chịu đựng sự đau đớn khổ sở này. Khi thật vất vả mới tìm được người thật lòng quan tâm yêu thương mình, thì lại sớm phải chịu cảnh sinh tử ly biệt, nếu không phải là nàng đang mang thai hài tử thì có lẽ nàng cũng đã tự tận theo Dương Khang rồi. Thời cổ đại, y thuật chưa phát triển này, sinh nở đối với nữ nhân bình thường chính là trải qua thời khắc sống chết, huống chi là đối với một người vừa không có tiền vừa không có người chăm sóc như Mục Niệm Từ. Có lẽ ngay cả việc ở cữ, nàng cũng không thể được hưởng qua, chết đi đối với nàng cũng có thể coi như một loại giải thoát, chỉ có Dương Quá là đáng thương thôi!

Lợi Lợi mặc dù cũng muốn trở lại cuộc sống cũ, nhưng cũng không muốn phải chịu cảnh đau đớn bệnh tật chết đi rồi mới trở về được, cho nên nàng tích cực phối hợp với sự trị liệu của Hoàng Dược Sư, không oán không hận uống hết chén thuốc này đến chén thuốc khác; tự giác sau bữa cơm sẽ tự động uống thuốc, lại định kỳ đốc thúc Hoàng Dược Sư đổi thuốc mới, không có vì khó uống mà bỏ bữa nào. Uống thuốc một thời gian dài, cơ thể nàng quả nhiên là khỏe hơn, lại thoang thoảng phát ra một mùi hương thơm ngát.

Trong thời gian đó, Chu Bá Thông thấy Hoàng lão tà cũng không có lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà hạ thủ, nên cũng an tâm bỏ chân kinh xuống, ngày ngày đi tới chăm sóc muội muội của mình, chẳng thêm quan tâm đến lời thề của mình nữa. Hắn vừa tiếp tục truyền nội lực cho nàng, vừa hằng hái chơi đùa với đồ chơi của Hoàng đại tiểu thư để lại, lấy lý do là lo lắng Hoàng Lão tà chăm sóc muội muội của mình không có chu đáo. Sau khi trải qua mấy ngày điều dưỡng, quyền pháp của Niệm Từ cũng có thể thuần thục tự nhiên, nội công cũng có chút thành tựu, rốt cục có thể cùng Lão Ngoan Đồng chơi trò chơi bốn nước đấu nhau.

“Muội muội, tay trái của ta liên minh với tay phải của ngươi đấu lại hay tay kia được không?”

Niệm Từ gật đầu đồng ý, sau đó hai người khoa tay múa chân đấu cùng nhau. Một khi đã bắt đầu, nàng cũng không có vì chỉ mới tập luyện thời gian ngắn mà bại trận, Lão Ngoan Đồng thì cứ theo quy cũ mà mình đã định ra mà thi hành, còn không ngừng dạy nàng làm thế nào tấn công mới bén nhọn, như thế nào mới phòng thủ vững chắc. Niệm Từ chống đỡ không được tay phải gặp được hiểm chiêu thì tay trái tự nhiên sẽ tới cứu viện, vô tình hình thành việc ba đánh một. Khi nàng dần dần thích ứng được trò chơi này, Lão Ngoan Đồng liền bỏ xuống sự cẩn thận trước giờ, khôi phục trạng thái bình thường, quyền pháp lại cực kỳ nhanh chóng, khiến cho Niệm Từ không đáp ứng xuể luồng cuồng tay chân.

Nhưng Chu Bá Thông cũng không có thắng dễ dàng. Lúc nguy nan, Niệm Từ cũng không có ra chiêu giống như trong sách, mà dựa vào bản năng phản ứng đem mọi chiêu thức đánh nhau của nữ nhân lời ra sử dụng hết. Nếu như không phải vì sinh kế mà Niệm Từ đem móng tay cắt gọn gàng, không để móng tay dài thì trên mặt Lão Ngoan Đồng đã sớm bị cào nát, khi kết thúc trò chơi bao giờ hắn cũng bị nàng tát hết mấy bạt tai, tóc cũng bị nàng kéo xuống. Hai huynh muội còn giống nhau cực kỳ hưng phấn, tay chân chiến đấu thì miệng cũng không hề nhả lời, cao giọng vì chiến thắng của mình mà hô hào. Đã nín nhịn mười lăm năm, nay lại được nói chuyện, lại tìm được người để đánh nhau, dù lúc trước hắn cũng có cùng Hoàng Dược Sư so chiêu, nhưng cao thủ so chiêu theo quy củ thì lại không bằng hai người đùa giỡn thống khoái vừa đánh vừa la. Hai người hưng trí bưng bưng đùa giỡn hơn mười ngày, Lão Ngoan Đồng không hề la lên là quá nhàm chán, hắn không ngại học hỏi tuyệt chiêu của muội muội, thỉnh thoảng tấn công vào đầu mặt tóc tai. Niệm Từ cũng học hỏi được không ít, nhanh chóng tăng cường năng lực phản ứng, cũng tăng thêm không ít tự tin cùng cao thủ so chiêu, thậm chí phát triển trở thành tự phụ.

Lại đến ngày phải đổi phương thuốc, Niệm Từ sớm từ sơn động trở về cho Hoàng Dược Sư chẩn bệnh. Hai người đang nói chuyện, thì đột nhiên có người từ bên ngoài như một con gió chạy vào.

“Phụ thân! Dung nhi trở lại thăm người đây!”

Vừa la to Hoàng Dung vừa lao vào trong ngực Hoàng Dược Sư, ngồi ở trên đùi của cha, ôm cổ hắn, cười nhẹ nhàng nhìn hắn. Sau đó lại thích thú quay đầu lại nhiệt tình chào hỏi Niệm Từ.

“Mục sư tỷ, đã lâu không gặp! Ngươi ở đảo Đào Hoa này có khỏe không?”

“Cảm ơn Dung nhi sư muội quan tâm, ta ở đây rất tốt!”- Nàng nhìn hai cha con Hoàng Dung thân mật với nhau, ngượng ngùng nói.

“Dung nhi, cái gì gọi là trở lại thăm cha? Chẳng lẽ ngươi không phải là về nhà luôn sao?” - Hoàng Dược Sư ngắm nhìn nữ nhi, nghiêm túc hỏi.

“Dĩ nhiên là không phải nha. Không phải cha kêu Tĩnh ca ca tới đảo sao? Chúng con thăm cha xong Tĩnh ca ca sẽ mang con đi đại mạc chơi. Cha biết không, Tĩnh ca ca còn tặng cho ta một tiểu hồng mã cùng với một đôi bạch điều ~” Hoàng Dung hào hứng nói tiếp.

Về mặt của Hoàng Dược Sư nhất thời trầm xuống, đem nữ nhi đang ngồi trên đùi mình đẩy ra đứng lên, đi vài bước rồi mãnh liệt quay đầu lại nhìn nữ nhi, nổi giận nói:

“Ngươi chỉ vì một tiểu tử ngốc mới quen biết được mấy ngày, về nhà đã không nhớ tới phụ thân ngươi. Hắn lại còn là kẻ thù của Trần sư huynh ngươi!”

“Con không quan tâm! Con thích chính là huynh ấy. Trần sư huynh nói giáo cho giặc làm điều ác, người người đều có thể giết hắn. Hơn nữa, lúc đó Tĩnh ca ca mới năm sáu tuổi, là vô tình giết hắn chứ không phải là cố ý kia mà”.

“Ta không muốn nghe ngươi giải thích. Ta bảo hắn lên đảo là vì muốn chính tay giết hắn, báo thù cho sư huynh cùng sư tỷ của ngươi. Nhìn dáng vẻ của sư tỷ ngươi bây giờ, lại nghĩ tới sư huynh ngươi chết thảm ở nơi đất khách quê người, tất cả đều không phải là do Quách Tĩnh cùng với bảy vị sư phụ của hắn ban tặng sao?”

“Không phải, không phải thế! Muốn trách cũng là trách họ ban đầu đánh cắp Cửu Âm Chân Kinh, chạy ra khỏi đảo Đào Hoa. Tất cả đều do bọn họ gieo gió gặt bão. Tình ca ca không có sai!”- Hoàng Dung lớn tiếng nói.

“Vậy có phải ta cần phải cảm ơn hẳn đã thay đảo Đào Hoa thanh lý môn hộ không?”- Hoàng Dược Sư cười lạnh nói.

“Cha, người nói chuyện không có đạo lý! Sớm biết như vậy ta sẽ không đưa Tình ca ca tới đây”- Vừa nói Hoàng Dung vừa tức giận đi ra ngoài, tính gọi Quách Tĩnh rời đảo. Chỉ thấy ngón tay của Hoàng Dược Sư nhúc nhích, nàng ngay lập tức đứng yên tại chỗ, cả miệng cũng không thể phát ra âm thanh nào.

“Người tốt nhất cứ đứng yên ở đây đi, ta đi giết Quách Tĩnh xong sẽ trở lại!” Hoàng Dược Sư sau khi dùng Đạn Chi Thần Công đắc ý của mình điểm trụ huyết đạo của nữ nhi xong thì đứng dậy bước đi ra cửa.

“Sư phụ, chậm đã!”- Đến lúc này thì Niệm Từ không thể không ra mặt.

“Sư phụ muốn vì Trần sư huynh báo thù, Niệm Từ không dám ngăn trở. Nhưng người lại cố ý không quan tâm đến phản đối của Dung sư muội, người không lo lắng sư muội sẽ oán hận người sao? Sư muội từ khi ra đời đã không có mẫu thân, người vừa là cha vừa là mẹ nuôi dưỡng nàng lớn lên, trong cảm nhận của nàng, vị trí của người đương nhiên là quan trọng nhất. Người nhẫn tâm để sư nương ở trên trời phải chứng kiến hai cha con trở mặt với nhau sao?”- Niệm Từ vừa nói chuyện trong lòng vừa than thở, hai cha con này tính tình y như cây kim so với cọng râu, chỉ biết hướng về phía trước chứ không biết lùi lại một bước, nói lời mềm mại với nhau!!!

Lời nói của nàng nhất thời làm tắt lửa giận của hấn, Hoàng Dược Sư nhìn bộ dạng nữ nhi hai mắt đầm lệ thì cũng bị mềm lòng.

“Dù sao Quách đại ca cũng đang ở trên đảo, lúc này không cần phải vội vàng. Hay là sư phụ trước hết cứ giải huyết đạo cho sư muội, hai người hòa thuận nói chuyện một chút, không cần phải nổi giận. Con sẽ đi tìm Quách đại ca, dẫn hấn đến chỗ của đại ca ở tạm một ngày, chờ hai người thương lượng xong rồi thì muốn giết cũng không muộn. Sư phụ người nói xem như vậy được không?”

“Được rồi, cứ làm theo lời của người đi!”- Hoàng Dược Sư đồng ý, đưa tay lên giải huyết cho con gái.

“Sư muội, cứ từ từ nói chuyện, đừng giận dữ. Sư phụ hiểu rõ muội nhất, lúc nào cũng nhớ đến muội, lo lắng muội ở bên ngoài phải chịu khổ. Muội cứ yên tâm, ta sắp xếp cho Quách đại ca xong rồi sẽ trở lại.”- Trước khi đi Niệm Từ nhẹ nhàng dặn dò Dung Nhi.

Nàng ra cửa phân phó ách bộc đem cơm đến sơn động cho hai người, rồi dặn dò họ làm cơm tẩy trần cho Hoàng Dung xong thì mới rời đi tìm Quách Tĩnh. Tới đảo Đào Hoa này đã gần một tháng, Niệm Từ đã sớm quen thuộc trận pháp ở nơi này, nên dễ dàng tìm được tiểu tử ngọc đang bị vây ở trong trận pháp.

“Quách đại ca, đã lâu không gặp!”

“Mục cô nương, đã lâu không gặp! Cô ở nơi này có khỏe không?”- Quách Tĩnh nhìn thấy nàng đến thì vui mừng hỏi.

“Tôi vẫn tốt. Tôi dẫn huynh đi tới nơi ở trước rồi chúng ta sẽ từ từ nói tiếp. Đi đường có mệt nhọc không? Ta giúp người cầm bọc quần áo”

Quách Tĩnh muốn từ chối nhưng thấy nàng kiên trì yêu cầu, đành phải đưa bọc quần áo cho Niệm Từ cầm giúp. Hai người một trước một sau đi về phía sơn động. Trên đường đi, thừa lúc Quách Tĩnh ở phía sau không để ý tới, Niệm Từ lấy khối da người trong ngực áo để vào trong bao đồ. không dấu không vết trả lại đồ vật này cho hấn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Xen vào đáng quý

Edit: Vân Nhi

Dẫn Quách Tĩnh tới sơn động, nàng giới thiệu qua về hấn với Chu Bá Thông. Nàng vốn cho là Chu Bá Thông sẽ giống như trong nguyên tác miêu tả, thấy Quách Tĩnh thì tựa như người nghèo khổ nhìn thấy quân giải phóng, lấy hai quả trứng gà ở trong ngực ra nhiệt tình tiếp đãi, mặc dù không thể nói là lập tức sẽ kết bái đi, nhưng cũng là không thể kém hơn được. Nhưng trên thực tế Quách Tĩnh vừa nghe nói hấn là sư thúc của Khâu Xứ Cơ, liền trở nên khâm trọng đến nói chuyện cũng trở nên cả lăm. Lão Ngoan Đồng sau khi kết giao với muội muội là Niệm Từ, thì tiêu chuẩn kết giao của hấn cũng được nâng cao lên, căn bản là nhìn không vừa mắt một kẻ khờ khạo ngu ngốc như Quách Tĩnh, nên không thêm quan tâm, chỉ một mực hỏi thăm Niệm Từ về việc chẩn mạch hồi chiêu, lại dự đoán kết quả của cuộc chiến bốn nước tranh tài của ngày mai. Nàng xấu hổ chỉ muốn đánh Lão Ngoan Đồng ngất đi, len lén đưa mắt nhìn Quách Tĩnh đang ngồi ở đó nghe hai người nói chuyện, ngốc nghếch cười khúc khích, tám phần là hấn không hiểu được là hai người đang nói những gì.

Thuận miệng đuổi Lão Ngoan Đồng, Niệm Từ đem chuyện hai cha con Hoàng Dược Sư cãi nhau thuật lại một lần, sau đó đem cuộc sống của mình sau khi tới đảo sơ lược nói lại cho Quách Tĩnh biết. Nghe được hai người trước mắt đã kết nghĩa huynh muội, thì ánh mắt Quách Tĩnh nhìn Niệm Từ cũng trịnh trọng hơn không ít. Hạ giọng với Niệm Từ cảm tạ sự quan tâm của nàng với mình, đồng thời lại tỏ ra lo lắng về chuyện của Dung Nhi. Niệm Từ lúc này lại biến thành một bác sĩ tâm lý, vừa khẳng định năng lực của Quách Tĩnh, vừa tỏ ra tin tưởng vào triển vọng lạc quan về tương lai của hắn và Dung Nhi, lại cố động tình thần cho hắn có hành động chinh phục nhạc phụ. Về mặt của Quách Tĩnh trở nên sùng bái, lại có Chu Bá Thông ở bên cạnh quạt gió thổi lửa, khiến cho hắn trở nên tự tin hơn rất nhiều.

Niệm Từ ra về tự nhiên hỏi thăm Quách Tĩnh về tung tích của nghĩa huynh Dương Khang. Quách Tĩnh đem chuyện Dương Khang giết chết Đoạn Thiên Đức để thay cha báo thù, cùng với việc hắn lấy cớ theo dõi hành tung của Hoàng Nhan Hồng Liệt để đi theo hắn không chịu rời đi nói cho nàng biết. Niệm Từ thăm than dù có hay không có nhân vật phụ là nàng, thì Dương Khang sẽ vẫn đi theo cha hắn làm vương tử thời. Công nuôi dưỡng lớn hơn công sinh thành, lòng hiếu thảo của hắn cũng không phải là sai, chỉ tiếc là đã sai thời cơ cùng bối cảnh mà thôi.

Trong lòng đang bùi ngùi cho số phận của Dương Khang, thì ách bực đã xách theo cơm tối Niệm Từ đã phân phó chuẩn bị tối. Nàng liền nhảy bén quyết định:

“Quách đại ca, người và ca ca của ta cứ ăn cơm đi, ta về trước xem thử tình huống của sư phụ bên kia. Lát nữa ăn cơm xong, ta sẽ kêu người mang đến mấy thùng nước nóng, người tắm rửa cho sạch sẽ, đem quần áo dơ thay ra giao cho ách bực đem giặt, để ngày mai chỉnh tề sạch sẽ đến gặp, tạo ấn tượng tốt cho sư phụ của ta.”

Sau khi Quách Tĩnh liên tục cảm tạ, Niệm Từ cáo từ rồi đi. Thật ra thì nàng nói mấy lời đó chính là hy vọng Quách Tĩnh, hay tốt nhất là Chu Bá Thông sẽ phát hiện trong bao quần áo có miếng da người chép Cửu Âm Chân Kinh. Còn nếu như họ không phát hiện ra, thì nàng cũng sẽ lại ra chiêu khiến cho họ tìm thấy.

Nàng về đến vừa lúc thấy thức ăn đã mang lên chỉ còn chờ mình. Về mặt phụ tử hai người bọn họ cũng khá hơn lúc này rất nhiều, nhưng có thể nhìn ra cả hai vẫn chưa thể hòa hiệp với nhau. Niệm Từ làm bộ như cái gì cũng không nhìn ra được, cùng hai cha con coi như không có chuyện gì dùng bữa. Nàng kể lại việc đã sắp xếp cho Quách Tĩnh ở chỗ Chu Bá Thông và cũng chuyển lời thỉnh cầu được bái kiến sư phụ của hắn.

“Trước tiên cứ để hắn hết ngốc nghếch đi đã, khi nào tâm tình ta tốt thì ta sẽ gặp hắn” - Hoàng Dược Sư lạnh lùng trả lời, hoàn toàn quên là do chính mình kêu hắn đến. Dung Nhi há miệng nhìn phụ thân, nhưng cuối cùng cái gì cũng không có nói ra, đại khái là do nàng không muốn phá hư cái quan hệ hòa hoãn hiện nay của hai cha con.

“Dung Nhi sư muội, bởi vì ta và mới lên đảo chưa quen thuộc mọi việc trên đảo, nên sư phụ cho ta tạm thời ở trong gian phòng của muội. Hiện tại muội đã trở về, đợi lát nữa ta sẽ chuyển đi ra phòng ngoài” - Niệm Từ quay sang Dung Nhi nói.

“Không cần phiền phức đâu, Mục sư tỷ. Gian phòng lớn như vậy, chúng ta ở chung là được rồi. Muội lớn như vậy vẫn chưa từng ở chung với tỷ muội nào gần tuổi hết, chúng ta thức đêm trò chuyện không phải rất thú vị sao?” - Chỉ cần không phải đối mặt với phụ thân, Hoàng Dung liền khôi phục trở lại sự khôn khéo của mình. Nàng nhận thấy phụ thân mình, vốn luôn luôn tự nhận thanh cao, không ngờ lại có thể nghe theo ý kiến của sư tỷ mới nhập môn này. Nàng quyết định kéo Mục Niệm Từ về phe của mình, lợi dụng thân phận huynh muội của Niệm Từ cùng với Quách Tĩnh, thuyết phục cha mình chấp nhận Quách Tĩnh.

Nói chuyện phiếm một lúc, Niệm Từ cùng với Dung Nhi lại trở về phòng. Dù sao cũng không phải là địa bàn của mình, nên Niệm Từ cũng không có thay đổi gì quá lớn, chỉ để thêm một cái tủ để quần áo, và dọn dẹp một số đồ linh tinh để nàng có thể sử dụng mà thôi. Dung Nhi cũng rất hài lòng thấy bố trí của mình ở trong phòng không có bị sửa đổi, tất cả đều giống như lúc trước. Rửa mặt xong, sư tỷ muội hai người lại bắt đầu trò chuyện về Quách Tĩnh.

“Sư tỷ, tỷ có cảm thấy cha ta đối với Tĩnh ca ca rất là quá đáng không? Tự nhiên lại muốn giết hắn báo thù cho Trần sư huynh. Sau khi tỷ đi ta đã phải khuyên can nói mãi, cha mới không tức giận nữa, nhưng mà vẫn chưa đáp ứng cho ta và huynh ấy được ở chung một chỗ!” - Trong lúc nói chuyện, Dung Nhi vẫn toát ra giọng nói của một tiểu nữ nhi.

“Trên căn bản thì ta không nghĩ là sư phụ quá đáng lắm. Muội nên biết, tính cách của sư phụ rất là bao che. Mặc dù người rất tức giận Trần sư huynh và Mai sư tỷ trộm sách của người, liên lụy khiến sư nương qua đời, lại làm những chuyện thương thiên hại lý, làm ô danh tiếng của đảo Đào Hoa, nhưng với người thì đây vẫn chỉ là chuyện nhà của bốn môn, đóng kín cửa lại thanh lý môn hộ là tốt nhất, người không cần người khác xen vào, hướng chỉ lại là ra tay giết chết. Còn nữa, muội là do sư nương dùng mạng sống của mình đổi lấy, nên sư phụ coi muội quan trọng như sinh mệnh của mình vậy. Mười mấy năm qua hai người nương tựa nhau mà sống, thế mà muội vừa rồi đi chỉ mới mấy tháng ngắn ngủi liền mở miệng ra chỉ biết có Tĩnh ca ca, điều này không khỏi khiến cho sư phụ cảm thấy mất mát, cảm giác như là sẽ mất đi muội. Chuyện của Trần sư huynh cộng với chuyện này, thù mới hận cũ xông lên đầu, nên sư phụ nói vậy cũng không có gì là quá đáng cả.” - Niệm Từ sắc bén chỉ ra.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Muội chỉ là muốn được vui vẻ ở chung một chỗ với Tĩnh ca ca, nhưng cũng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ bỏ rơi phụ thân mà” - Nghe xong phân tích của Niệm Từ, Dung Nhi lập tức lên tiếng.

“Muội đừng lo lắng, quan tâm quá nhiều nên sẽ bị loạn. Còn có ta giúp đỡ cho hai người kia mà, nói thế nào thì trên danh nghĩa hắn vẫn là đại ca của ta. Mấy ngày này, tốt nhất là muội cứ ở bên chăm sóc cho sư phụ, nên ít nói về Tĩnh ca ca của muội một chút. Nếu có muốn nói đến hắn thì cũng phải uyển chuyển nói hắn đối với muội tốt như thế nào, đừng nói với sư phụ là muội không thể rời bỏ hắn. Muội cũng nên nhắc lại những chuyện vui vẻ muội cùng trải qua với sư phụ, khiến cho sư phụ cảm thấy trong lòng muội thì người vĩnh viễn vẫn là quan trọng nhất. Muội không cần phải vội vã đi tìm Quách đại ca, ta sẽ giúp đỡ hai người thông truyền tin tức”. Dặn dò Hoàng Dung xong, nàng lại kể chuyện nàng đã kết bái huynh muội cùng với Chu Bá Thông.

“Tỷ phải giúp muội chú ý, đừng để đại ca kia của tỷ khi dễ Tĩnh ca ca của muội. Muội biết Lão Ngoan Đồng thích so tài với người khác. Lúc trước hắn cũng dụ dỗ muội, nhưng muội không có tới nữa. Tĩnh ca ca thật thà, không khéo sẽ chịu thiệt mất” - Dung Nhi khẩn trương nói.

“Yên tâm đi, ta sẽ để ý. Thật là nữ nhi có chồng quên nhà mẹ, xem xem muội khăn trương Tinh ca ca của muội kìa”- Niệm Từ buồn cười nói.

“Còn nói muội, không phải tỷ cũng như vậy sao? Đêm khuya còn đến trạm dịch Kim Quốc thăm nghĩa huynh Dương Khang của tỷ. Mụ sư tỷ, có phải tỷ cũng thích hẳn không?”- Dung nhi lại nhắc về chuyện xưa.

“Tỷ chỉ quan tâm hẳn mà thôi, dù sao hẳn cũng là thân nhân duy nhất trên đời này của tỷ. Về phần có thích hẳn hay không ư? Lúc tỷ vô chọn rể, tỷ thấy hẳn anh tuấn tiêu sái nên thực có động tâm qua, nhưng sau khi biết hẳn là tiểu vương gia thì tỷ đã không còn hy vọng nữa rồi. Dù sao gia thế chúng ta chênh lệch quá lớn, là người của hai thế giới khác nhau. Huống chi hẳn lại là con ruột của nghĩa phụ tỷ, đã trở thành huynh trưởng của tỷ, điều này chứng tỏ hẳn và tỷ không có duyên phận”- Dung nhi mà không đề cập tới, năng thực đã quên mất chuyện này.

“Tỷ nghĩ như vậy là đúng rồi. Tỷ biết không, lúc rời đi khỏi Quy Vân Sơn Trang thì Dương Khang vẫn ở chung với bọn muội. Đến khi gặp phải người Mông Cổ gặp nạn, hẳn nói dối là đi theo dõi Hoàng Nhan Hồng Liệt, Tinh ca ca còn ngây ngốc tin hẳn. Muội lại hoài nghi Dương Khang là lo lắng cho phụ vương của hẳn nên mới đi theo bảo vệ. Loại người tiểu nhân bán tổ cầu vinh, nhận giặt làm cha như hẳn, không có cũng được!”- Dung nhi hung hăng nói.

“Đặt mình vào hoàn cảnh của người khác suy nghĩ một chút, ta nghĩ huynh ấy cũng không dễ dàng quyết định. Dối lại là bất kỳ ai ở trong hoàn cảnh của hẳn cũng sẽ rất khó để lựa chọn.”- Niệm Từ vốn là còn muốn gột rửa suy nghĩ của Dung nhi, nhưng thấy nàng ta mang về mặt khinh thường nên liền thôi. Hình tượng xấu xa của Dương Khang trong lòng của các nhân vật chính nghĩa đã khắc quá sâu, không phải chỉ vì vài ba lời nói mà có thể thay đổi.

“Như ta đã nói lúc này, sư muội người cũng phải hiểu được sự khổ tâm của sư phụ. Sư phụ chỉ có mình muội là con gái, từ nhỏ nâng niu trên lòng bàn tay mà nuôi lớn lên, chỉ hận không thể đem tất cả những thứ tốt nhất trên đời này đến cho muội. Muội lại có một dáng dấp nữ lệ thông minh khá ái như vậy, hoàn toàn kế thừa được ưu điểm của sư phụ và sư nương... nên đương nhiên sư phụ mong muốn tìm cho muội một vị hôn phu hoàn mỹ nhất để thay ông chăm sóc muội. Quách đại ca hiển nhiên là không phù hợp với tiêu chuẩn của ông. Muốn tiền không có tiền, muốn thế không có thế, lại không có võ công cái thế, sư phụ làm sao có thể yên tâm giao muội cho hẳn đây?”- Niệm Từ tiếp tục phân tích.

“Nhưng muội không quan tâm đến những thứ này mà. Chỉ cần nghĩ tới cuộc sống sau này không có Tinh ca ca, không thấy được hẳn nữa, muội liền cảm thấy không thờ nổi, cuộc sống cũng không còn ý nghĩa nữa”- Hoàng Dung khổ sở nói.

“Ta đã từng trải qua rồi. Khi mới chia tay với bạn trai ta cũng đã nghĩ như vậy”- Niệm Từ nghĩ thầm.

“Yên tâm! Nhất định tỷ sẽ khiến hai người có tình sẽ được thành thân thuộc”- Nắm tay Hoàng Dung, Niệm Từ cam đoan.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mụ Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Tiếp tục xen vào

Edit: Vân Nhi

Hoàng Dược Sư vốn vẫn chưa có rời khỏi đại sảnh. Hẳn lặng lẽ ngồi đó lắng nghe nữ nhi cùng đồ đệ nói chuyện. Nữ nhi mười mấy năm qua luôn ở bên cạnh hẳn, chưa bao giờ rời đi một ngày, lần này mãnh liệt trốn đi mấy tháng, vừa trở về nhà liền phát sinh tranh chấp kịch liệt, khiến trong thâm tâm hẳn cảm thấy tổn thương và mất mát như lời Niệm Từ đã nói. Ngày hôm qua vẫn còn là một cô bé, hôm nay đã lại muốn cùng người khác sống chung cả đời, hơn nữa lại còn cùng một tiểu tử ngu xuẩn mà căn bản hẳn nhìn không vừa mắt chút nào. Trong khoảng thời gian ngắn, hẳn ngoại trừ giận dữ ra thì không còn biết làm gì nữa. Được đồ đệ khuyên nhủ, mặc dù đã hòa hảo cùng với nữ nhi, nhưng mâu thuẫn thì vẫn tồn tại như cũ. Nghe giọng nói trong phòng truyền tới, tâm tình khó mà bình tĩnh được, hẳn không đợi nghe xong liền đứng dậy đi ra ngoài, đến trước mộ của thế tử bày tỏ phiền não.

“Mụ sư tỷ, muội có thể hỏi tỷ một chuyện được không?”- Nằm ở trên giường, Dung Nhi không nhịn được hỏi.

“Được, muội hỏi đi!”

“Lúc mới quen, trong ấn tượng của muội và Tinh ca ca, tỷ là một người ôn nhu không giỏi nói chuyện, luôn luôn lặng lẽ mỉm cười đứng sau lưng Dương bá phụ. Ngay cả lúc Dương bá phụ và bá mẫu qua đời, tỷ cũng chỉ lặng lẽ rơi lệ, chưa bao giờ có biểu hiện gì quá khích. Nhưng là kể từ khi ở Quy Vân sơn trang, tỷ tựa như đã thay đổi toàn bộ, hoạt bát, sáng sủa hơn rất nhiều, phản ứng lại nhanh nhạy, nói chuyện cũng khôi hài hơn. Tinh ca ca nói có thể là do Dương bá phụ cùng bá mẫu qua đời đã tạo thành đả kích quá lớn với tỷ, khiến cho tính tình của tỷ đại biến, có thật là như vậy không?”

“Tỷ cũng bị chuyện này ảnh hưởng, nhưng cũng không hoàn toàn như vậy. Thật ra, từ nhỏ tỷ đã theo ca ca ruột chơi đùa, tính tình hoạt bát giống như là con khi con vậy. Sau khi cả nhà ta gặp bất hạnh, cha mẹ cùng ca ca đều bị nhiễm bệnh dịch mà qua đời, tỷ được nghĩa phụ nhận về nuôi dưỡng. Nghĩa phụ vì chuyện của nghĩa mẫu nên không thích trò chuyện nhiều, cả ngày đều nghiêm mặt. Tỷ còn nhỏ nên rất sợ nghĩa phụ, lại lo lắng nếu mình chọc tức ông thì ông sẽ không quan tâm tỷ nữa, cho nên tỷ luôn giữ yên lặng, cẩn thận chú ý đến cảm xúc của nghĩa phụ, không dám đem ý nghĩ chân thật của mình lộ ra. Thời gian trôi qua, dần dần tỷ hiểu được sự buồn khổ của nghĩa phụ, tỷ cũng đã quen mang cái mặt nạ ôn nhu an tĩnh để che giấu con người

thật của mình. Lúc hai người họ qua đời, tỷ cảm thấy rất khổ sở, nhưng rồi sống một mình một thời gian dài thì cảm giác bị bức bách cũng bị tan thành mây khói, tỷ cũng cảm thấy dễ dàng hơn. Cuộc sống ở trên đảo này chính là thời gian vui sướng nhất của tỷ, cứ như được trở về thời bé thơ vậy. Dung Nhi sư muội, muội không thích ta như bây giờ sao?”- Vốn dĩ lúc trước xem phim truyền hình, nàng cảm thấy tính tình Mục Niệm Từ rất dè dặt, cảm giác ăn nhờ ở đậu khiến nàng ta giống như một tiểu tức phụ bị ức hiếp, rất cẩn thận không để lộ cảm xúc, bây giờ nàng đem điều này ra làm lý do thì cũng hợp lý đi.

“Đương nhiên không phải. Nói thật là muội thích tỷ như bây giờ hơn. Trước kia tỷ giống như là đeo mặt nạ, làm cho người ta không thể nào thấy rõ được ý nghĩ của tỷ, hiện giờ tỷ đơn giản hơn nhiều.”- Dung Nhi vội vàng an ủi.

Bắt đầu từ ngày hôm sau, công việc của Niệm Từ bỗng trở nên bận rộn hơn. Nàng vừa phải chú ý cuộc sống của hai người ở trong sơn động, lại vừa phải chú ý hỗ trợ cô vũ cho hai cha con Hoàng Dược Sư, lại còn phải ở bên cạnh nói tốt cho Quách Tĩnh. Trên căn bản, Hoàng Lão Tà đã không còn nhắc tới chuyện của Trần Huyền Phong, cũng không đã động tới hôn sự của Hoàng Dung.

Quả như Niệm Từ đã đoán, khi Quách Tĩnh thay quần áo thì Chu Bá Thông đã phát hiện ra được tấm da người. Quách Tĩnh khờ khạo thấy hấn có hứng thú, liền có ý muốn đưa cho hấn. Lão Ngoan Đồng cố làm ra vẻ thần bí nói cho muội muội của mình biết.

“Nói như vậy ca ca đã có đầy đủ thượng hạ hai cuốn Cửu Âm Chân Kinh? Chúc mừng ca ca”- Niệm Từ cao hứng nói.

“Cùng vui cùng vui! Muội muội có muốn nhìn qua một chút hay không?” Lão Ngoan Đồng đắc ý nói.

“Không muốn. Xăm trên da người đáng sợ lắm. Ca ca có muốn đem kinh thư sao chép lại vào giấy, để tránh bắt kính với kinh thư không?”- Niệm Từ gợi ý chép lại kinh thư để có thể thu lại tấm da, sau này còn có thể đưa cho Mai Siêu Phong.

“Được thì được, nhưng mà di huấn của sư huynh yêu cầu ta không được học tập võ công của chân kinh. Nếu đã lấy lại được hai quyển, ta tính rời khỏi đảo Đào Hoa để trở về Toàn Chân giáo, dùng Cửu Âm Chân Kinh tế bái sư huynh của ta.”- Một bộ kinh thư đã khiến hấn cực khổ mười lăm năm, lần này hấn hạ quyết tâm tiêu hủy nó.

“Võ công thâm sâu như vậy mà tiêu hủy thật là đáng tiếc. Dù đại ca không thể luyện tập được thì cũng có thể tìm người khác luyện mà. Như vậy cũng có thể biết được võ công này có bao nhiêu thâm sâu”- Niệm Từ lên tiếng khuyên bảo.

Chu Bá Thông yêu võ như điên, nhìn thấy bộ chân kinh mà người học võ trên thiên hạ đều coi là chí bảo, thật sự thì hấn vô cùng mong muốn được nghiên cứu học tập võ công ở trong đó. Không phải vì muốn tranh danh đoạt lợi, báo oán báo thù, cũng không phải là hiếu thắng cậy mạnh, muốn học võ để xưng bá thiên hạ, chỉ đơn giản là hấn yêu võ như mạng, khát vọng muốn biết, sau khi luyện thành bộ võ công này thì rốt cục sẽ có thể lợi hại đến như thế nào. Nghĩ đến lời của sư ca năm xưa, năm đó Hoàng Thường đã đọc năm nghìn bốn trăm tám mươi một cuốn “Vạn Thọ Đạo Tạng”, khổ tâm suy nghĩ hơn bốn mươi năm, rốt cục cũng sáng tỏ, có thể phá giải tất cả các chiêu số võ học của các phái khác, trong đó bao hàm cả sự kỳ diệu của pháp môn, đương nhiên võ công đó không phải chuyện đùa. Hắc Phong Song Sát kia bất quá chỉ lấy được quyền hạ của chân kinh, luyện được hai môn công phu, liền đã có thể hoành hành trên giang hồ. Vậy nếu có thể thông hiểu đạo lý của cả hai quyển thượng hạ của Chân kinh thì quả thực là không thể tưởng tượng nổi. Nhưng mà di huấn của sư huynh thì không thể làm trái được. Hấn thực sự là khổ tâm suy nghĩ. Giờ nghe được ý kiến của Niệm Từ, hấn chợt mừng rỡ, mắt chăm chăm hướng nhìn về phía Niệm Từ.

“Đừng nhìn muội. Võ công của muội còn chưa có nhập môn, căn bản là không có cách nào tập luyện. Hơn nữa muội là môn nhân của đảo Đào Hoa, chỉ có thể học võ công của bốn môn. Sư phụ muội không thể như nguyên ước lấy được Cửu Âm Chân Kinh, muội lại càng không thể phản bội sư môn. Muội nghĩ, tốt nhất huynh nên chọn Quách Tĩnh. Hấn vừa là đồ đệ của Hồng Thất Công, luyện tập Giáng Long Thập Bát Chương, lại biết nội công của Toàn Chân giáo, nhân phẩm lại chính trực, thiện lương, rất có phong thái của một đại hiệp, sau khi học được Cửu Âm Chân Kinh thì có thể ra tay cứu dân chúng trong nước lửa”- Niệm Từ cố gắng thuyết phục hấn.

“Ta chả có có quan hệ gì với hấn cả, hấn còn ngốc như thế, dạy hấn còn không một chết ta sao”-Lão Ngoan Đồng đến giờ vẫn là nhìn không vừa mắt Quách Tĩnh.

“Sao lại không có quan hệ? Ta là huynh muội kết nghĩa với huynh, mà hấn là nghĩa huynh của muội, hai người cũng được coi là huynh đệ nha. Nếu như huynh ngại vì không chính thức, vậy chúng ta ba người kết bái lần nữa là được”- Vì đạt thành mục đích, Niệm Từ không tiếc kéo luôn bản thân mình xuống nước chung.

“Mặc dù Quách đại ca không thông minh, nhưng lại hết sức cố chấp siêng năng, một bộ quyền pháp có thể tập luyện hàng trăm hàng ngàn lần. Hấn hiểu rất rõ đạo lý cần cù bù thông minh đấy. Muội nói nhỏ cho huynh biết, Quách Tĩnh lên đảo là muốn cầu hôn. Sư phụ muội vẫn muốn lấy được Cửu Âm Chân Kinh nhưng lại không được như ý nguyện, mà huynh lại lên dạy cho con rể của người, chuyện này khác nào hung hăng tạt cho sư phụ một cái tát. Với tính cách của người sẽ tuyệt đối không thình giảo võ công của tiểu bối, huynh đem Cửu Âm Chân Kinh đặt trước mặt của người, để cho người có thể thấy được mà không học được, chuyện này cũng là thú vị nha”- Vì thuyết phục Chu Bá Thông, Niệm Từ ra sức nói.

“Đúng là rất thú vị nha ~~~~~”- Nghe Niệm Từ miêu tả, trong đầu Lão Ngoan Đồng hiện ra cảnh sau này mình có thể vênh vào tự đắc nói ra mọi chuyện, khiến cho Hoàng Dược Sư phải mang bộ dạng bối rối hoảng hốt.

“Cho nên đại ca không chỉ dạy võ công cho hấn, mà còn phải cùng muội giúp đỡ thúc đẩy hôn sự của hấn và Dung Nhi mới được nha. Nếu không thì mọi việc chúng ta làm đều là công cốc rồi”- Niệm Từ tiếp tục dẫn dụ. Hai huynh muội cứ như vậy cười mờ ám nhìn chăm chăm vào Quách Tĩnh đang luyện công ở ngoài cửa động, to nhỏ thì thầm với nhau.

Vì khuyên Hoàng Dược Sư tiếp nhận Quách Tĩnh, Niệm Từ lại phải tiếp tục làm người thương thuyết. Sau khi nấn nì Hoàng Dung đi vào bếp trở tài nấu nướng, thầy trò hai người ngồi ở đại sảnh trao đổi tư tưởng.

“Sư phụ, người có biết không? Đại ca ta mấy ngày hôm nay đang dạy cho Quách Tĩnh võ công ở trong Cừu Âm Chân Kinh đó”- Nàng lên tiếng.

“Sao? Chu Bá Thông không phải luôn đem đi huấn của Vương Trùng Dương còn quan trọng hơn sinh mạng của mình sao? Tại sao lại có thể dạy võ công lại cho người ngoài?” Hoàng Dược Sư cảm thấy rất hứng thú.

“Đại ca yêu võ thành si, ở nơi này đã hơn chục năm, nhìn đã muốn nát cuốn Cừu Âm Chân Kinh, chẳng qua là ngại vì lời thề kia mà không thể luyện tập. Bây giờ nhìn thấy Quách Tĩnh là một người lương thiện, lại có tài, nên nhất thời ngứa nghề định đem toàn bộ quyền thượng của Chân kinh truyền lại cho hắn, đầu tiên là để nhìn cho đã mắt, sau đó là muốn xem thử võ công của Cừu Âm Chân Kinh có thực là cao sâu khó lường hay không. Chuyện này đối với Quách Tĩnh đúng là một chuyện cực kỳ tốt, hắn vốn là tập luyện nội công của Toàn Chân giáo, lại từ sư phụ Hồng Thất Công luyện thành Hàng Long Thập Bát Chương, nếu như lại học được Cừu Âm Chân Kinh, thì nhìn hết cả võ lâm những anh hùng hào kiệt trẻ tuổi cũng không thể tìm thấy người nào có thể làm kẻ địch của hắn. Hơn nữa, hắn đối với Dung nhi sư muội là nhất mực chung tình, vì muội ấy mà cả vị trí Kim Đào phò mã của Thành Cát Tư Hãn cũng không cần”- Tiếp đó, Niệm Từ lại dự đoán tương lai Quách Tĩnh của mười tám năm sau, tiến hành tẩy não của Hoàng Dược Sư.

Đêm đó, Niệm Từ rốt cục cũng ăn được món ăn gia truyền của Hoàng thị chính là thịt bò xé sợi nướng “Ngọc Dịch thủy gia thịnh lạc mai” và món đậu hũ chưng “Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ”, cùng với lười vẹt xào cải trắng là món ăn mà Hồng Thất Công ăn thấy ngon quá đến thiếu chút nữa là rơi cả đầu lưỡi. Mấy món ăn rất ngon khiến nàng phải lên tiếng khen ngợi, còn Hoàng Dược Sư thưởng thức xong lại nói:

“Dung nhi ở bên ngoài mấy tháng chơi nhiều quá rồi, công lực nấu ăn đã giảm nhiều, chỉ còn khoảng bảy phần so với bình thường mà thôi”- Một câu nói xong ngắt luôn mạch khen ngợi không dứt của Niệm Từ đối với tài nấu nướng của Hoàng Dung.

Trước khi đi ngủ Niệm Từ báo cho Dung nhi biết việc Quách Tĩnh đang học võ cùng với Chu Bá Thông để tăng thêm tiền vốn cầu hôn khiến cho nàng vạn phần mừng rỡ. Dung Nhi yên lòng rồi, lại chuyên tâm nâng cao tài nấu nướng của mình, khiến cho Niệm Từ có được lợi ích không nhỏ ước chừng mập lên được mấy cân.

Những ngày kế tiếp, Lão Ngoan Đồng, giống như trong tiểu thuyết, bắt đầu dạy Cừu Âm Chân Kinh cho Quách Tĩnh. Đầu tiên, hắn theo lời Niệm Từ để cho Quách Tĩnh sao chép lại quyền Chân Kinh, sau đó, ngay trước mặt của hắn thiêu hủy tấm da người đi, đựng trong một cái hộp nhỏ, chôn ở trong vườn hoa đào.

Tinh thần chuyên tâm nghiên cứu của Quách Tĩnh xác thực là đáng bội phục, lúc đầu Niệm Từ còn theo xem xét, nhưng chỉ mấy ngày sau thì nàng hoàn toàn đầu hàng. Cả quyền sách chỉ toàn cổ văn cùng với phạn văn, khiến cho người ta nhìn vào thấy đau cả đầu. Mà trình độ văn hóa chỉ mới ở dạng xóa mù chữ như Quách Tĩnh lại có thể cố gắng cắn răng vượt qua, dùng hơn mười ngày công sức để đem hai quyền sách học thuộc. Hắn cũng không có thời gian nhàn hạ để học Không Minh Quyền thuật cùng với Hồ Bắc Quyền thuật. Thường thường đều chỉ có hai huynh muội Lão Ngoan Đồng đánh nhau, Quách Tĩnh lặng lẽ ngồi một bên học văn thư. Căn bản là Niệm Từ thấy hai bộ quyền này không hợp với phong cách của hắn, nếu có học được thì cũng không có chỗ dung. Giờ thì nàng đã hiểu được lý do mà Hồng Thất Công không dạy cho hắn Tiểu Dao quyền rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mực Niệm Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Giải Quyết Hôn Sự (Thượng)

Edit: Vân Nhi

Ngày hôm đó, sau khi ăn điểm tâm xong ba thầy trò, cha con đang ngồi nói chuyện phiếm thì chợt thấy ách bịch cảm danh thiếp báo lại. Thì ra là Âu Dương Phong mang theo Âu Dương Khắc tới cầu hôn. Hai sư tỷ muội hai bộ quyền này trao đổi ánh mắt với nhau, nhân lúc Niệm Từ quần lấy Hoàng Dược Sư thì Dung Nhi cấp bách viết một tờ giấy báo cho Quách Tĩnh và Chu Bá Thông nhanh chóng đến Tích Thúy Đình cướp cô dâu.

“Sư phụ, Âu Dương Khắc sao lại có thể vô si như vậy, dám lên đảo cầu hôn? Ngay từ lúc ở vương phủ Hoàn Nhan của Kim Quốc hắn đã biết được thân phận của sư muội mà vẫn có thể cùng một đám ô hợp bao vây chặn đánh. Sau đó ở miếu thổ địa Tô Châu, đầu tiên là suýt nữa khinh bạc ta, sau đó lại khi dễ Mai sư tỷ đôi mắt không nhìn thấy. Nếu không phải là sư phụ kịp thời xuất hiện, thì ngày đó hai chúng con đã chết rồi”- Niệm Từ nhân cơ hội nói xấu Âu Dương Khắc.

“Hài tử không hiểu chuyện, chớ có nói lung tung”- Hoàng Dược Sư vốn là đang rất cao hứng Âu Dương Phong vì cháu mà tự mình đến đây cầu hôn, nhưng nghe những lời đệ tử mình nói khiến cho hắn cảm thấy không vui lắm. Dọn dẹp một lúc Hoàng Dược Sư mang theo nữ nhi cùng với đồ đệ đi tới Tích Thúy Đình chờ đợi đón tiếp hai chú cháu Âu Dương Phong. Trên đường tới đó, Niệm Từ phát huy đầy đủ ưu điểm của Đường Tăng (ý là nói nhiều), ở bên tai Hoàng Dược Sư thao thao bất tuyệt nói về chuyện hư hỏng của Âu Dương Khắc: nói hắn thị thiếp đồng đảo có thể so được với hậu cung, nói hắn lăng nhăng đạo đức bại hoại, ám chỉ hắn nam nữ thông ăn, quan hệ đồng tính, còn nuôi cả luyện đồng, thậm chí đem cả chuyện hắn có thể là con tư sinh của Âu Dương Phong nói ra. Dung Nhi nghe xong thấy rất hứng thú.

“Sư tỷ, làm sao tỷ biết được?”

“Đừng quên ban đầu là nghĩa huynh của tỷ đề nghị Hoàn Nhan Hồng Liệt mời Âu Dương Khắc, trước đó dĩ nhiên hẳn đã phải điều tra từ từ rồi. Đây đều là do Dương Khang nói cho ta biết. Nếu không phải là do hẳn tới cầu hôn, sợ làm trễ nải việc chung thân của sư muội, tỷ mới nói ra cho mọi người biết, nếu không tỷ sẽ không lên tiếng làm gì, tránh cho mọi người nói tỷ là người ba hoa.”- Niệm Từ có cảm giác mình đã dõng nước bản lên người Âu Dương Khắc hơi bị nhiều, ánh mắt của Hoàng Dược Sư nhìn nàng rõ ràng có mang theo vẻ hoài nghi, nên nàng đành mang Dương Khang ra làm lá chắn cho mình. Trong khoảng thời gian này, thường xuyên tiếp xúc với nhau, Hoàng Dược Sư cùng nữ nhi và đồ đệ ba người tương đối hòa hợp. Hoàng Dược Sư không biết đùa, là người rất ít nói chuyện mà có nói cũng dùng giọng mũi trả lời, Dung nhi thì hoạt bát cơ trí, khi bị đụng tới nhược điểm thì liền biến thành bạo long khủng bố, Niệm Từ thì trầm ổn, giỏi về làm chính trị, cứ như ruồi bọ bên tai ong ong mãi, cho đến lúc nàng đạt thành ý nguyện mới thôi.

Trong rừng trúc có tòa đình nghỉ mát bằng trúc, phía trên có một bức hoành phi đề ba chữ “Tích Thủy Đình” lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời. Hai bên cột treo một đôi phó liễn, chính là hai câu thơ “Đào hoa ảnh lý phi thân kiếm, Bích hải triều sinh án ngọc tiêu”. Hai câu thơ này đã bao hàm hai loại tuyệt kỹ tự sáng tạo ra của Hoàng Dược Sư: công phu nhanh như phi đao, đẹp như âm thanh của tiếng tiêu. Đôi liễn này cũng khắc họa về cuộc đời của hẳn, trong đời hẳn không thể tách rời cây đào cùng với biển rộng, hoa đào rực rỡ tuyệt đẹp còn biển rộng mênh liệt bao la giống y như tính cách của hẳn. Ba thầy trò ngồi trong đình, Niệm Từ phải lo ứng phó với những câu hỏi của Dung nhi.

“Sư tỷ, cái gì gọi là nam nữ thông ăn, cái gì gọi là đoạn tụ chi phích?” Dung nhi quả thực là một đứa trẻ ham học hỏi, cái gì cũng muốn biết, lúc này còn chưa rành suy nghĩ sao Quách Tĩnh tới giờ còn chưa tới.

“Tiểu hài tử đừng hỏi nhiều, chờ ngươi trưởng thành thì ngươi sẽ biết”- Niệm Từ bây giờ đã có được cảm giác làm sư tỷ là như thế nào.

“Tỷ chỉ hơn muội có ba tuổi, tại sao tỷ có thể biết mà muội lại không được?” Tiểu bảo bảo tò mò lại tiếp tục đặt câu hỏi.

“Sư tỷ ngươi là từ nhỏ phải lo sinh kế, vào nam ra bắc mãi rồi, bị buộc phải trưởng thành sớm hơn. Ngươi cũng muốn bị như vậy sao?” Hoàng Dược Sư rốt cục cũng không chịu được những câu hỏi của nữ nhi, lên tiếng, đồng thời quay sang liếc mắt nhìn Niệm Từ, ý bảo nàng đừng có ở chỗ này xoáy vào những đề tài đó nữa.

Đúng lúc ấy, có hai người theo ách bọc từ trong rừng trúc đi ra. Người đi trước mặc một chiếc trường bào sa tanh màu trắng thêu hoa kim tuyến, cầm chiết phiến trong tay, chính là Âu Dương Khắc. Khi tới gần đình trúc, hẳn hắng giọng nói:

“Tây vực Âu Dương tiên sinh bái kiến đạo Đào Hoa Hoàng Đào chủ!”

Niệm Từ chăm chú nhìn người đứng phía sau lưng Âu Dương Khắc, nhưng chỉ thấy hần thân hình cao lớn, cũng mặc bạch y, bị Âu Dương Khắc che khuất, nên không thể nhìn thấy diện mạo của hẳn. Hoàng Dược Sư bước ra phía trước, Niệm Từ cùng với Hoàng Dung đi sát phía sau ra đón. Âu Dương Phong bước nhanh về phía trước mấy bước, hướng về phía Hoàng Dược Sư tán tụng chào hỏi, Hoàng Dược Sư đáp lễ.

Âu Dương Khắc cũng quỳ sụp xuống đất, nói: “Tiểu tể ra mắt nhạc phụ đại nhân, kính chúc nhạc phụ đại nhân kim an!” - Vừa nói vừa định dập đầu, Âu Dương Khắc đột nhiên cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ nâng mình lên, khiến cho động tác muốn dập đầu hạ bái không thể hoàn thành.

“Hiện chất trước tiên chớ vội bái lạy ta. Ta không nhớ ta đã từng đem nữ nhi gả cho ngươi lúc nào. Có phải không, Âu Dương huynh?”- Hoàng Dược Sư cười nhìn về phía Âu Dương Phong.

“Ha ha ha! Đây không phải là nên trách huynh nuôi nữ nhi bảo bối quá đẹp, để cho Khắc nhi không thể tự kiềm chế tình cảm của mình, sai bỏ câu đưa thư cho ta, năn nỉ ta cấp tốc tới đảo Đào Hoa cầu hôn sao. Ta nghĩ Bạch Đà Sơn cùng với đảo Đào Hoa môn đăng hộ đối, mà hai đứa lại có tình cảm với nhau, chúng ta là trường bối có sao lại không tác hợp cho chúng?”- Người mới tới có giọng nói rín rít như âm thanh của kim loại, nghe được hết sức chói tai.

“Hắn đã từng cùng người khác ăn hiếp đồ nhi mắt mù của ta, sau lại bày xà trộn tấn công nàng ta, ta cũng muốn nhìn xem một chút hẳn có bao nhiêu đạo hạnh”- Hoàng Dược Sư nói.

“Đó chỉ là hiểu lầm nho nhỏ, Hoàng huynh không cần để ý. Hài tử của ta đây còn không xứng với thiên kim tiểu thư của ngươi sao?”- Âu Dương Phong tiếp tục cười ha ha. Hẳn sờ tay vào ngực, móc ra một hộp gấm, mở nắp hộp ra, chỉ thấy bên trên lớp gấm trong hộp để một viên cầu lớn như trứng bò câu màu vàng, màu sắc tối tăm không có gì thu hút, cười nói: “Viên này là “Thông tề địa long hoàn” lấy được từ dị thú của Tây Vực, sau khi trải qua sự tinh luyện cùng thảo dược của ta, chỉ cần bỏ ở trong người sẽ bách độc bất xâm, khắp thiên hạ chỉ có một viên này thôi. Về sau Hoàng tiểu thư làm cháu dâu ta, sẽ không cần sợ hãi độc trùng rắn độc của ta nữa. Viên Địa Long Hoàn này công dụng không phải nhỏ, nhưng cũng không phải là kỳ trân dị bảo gì. Phụ thân tiểu thư tung hoành thiên hạ, trân bảo gì lại chưa thấy qua? Ta đây lấy vật này làm hạ lễ ra mắt, thật làm cho huynh ấy chê cười rồi.”- Hẳn vừa nói vừa đưa hộp gấm ra. Âu Dương Phong là vua độc vật, lại đem bảo vật tránh độc tặng cho Hoàng Dung, đủ thấy ý cầu hôn rất chân thành, khiến cho Hoàng Dược Sư không thể nổi lên được lòng nghi kỵ đối với hẳn.

“Lễ ra mắt của Âu Dương tiên bối thật đúng là quá nặng. Đáng tiếc là Dung nhi muội ấy không thể nhận được, người đưa tới chậm rồi”- Dung nhi không có đưa tay nhận lấy, nên Niệm Từ ở một bên trả lời thay.

“Cái gì? Ngươi nói vậy là sao? Ngươi là ai?” Âu Dương Phong hỏi.

“Văn bối Mục Niệm Từ, là đồ tử mới nhập môn của đảo Đào Hoa, xin ra mắt Âu Dương tiên bối” Nàng thi lễ với hẳn và nói.

“Dung nhi sư muội đã có hôn ước, là hoa đã có chủ. Niệm Từ xin thay mặt đảo Đào Hoa xin cảm ơn tình nghĩa của Âu Dương công tử, và cũng chỉ có thể nói một câu xin lỗi”- Niệm Từ vừa nói vừa len lén nghiêng mắt nhìn sư phụ mình, vạn nhất Hoàng Dược Sư không thích mình tự tiện làm chủ từ chối hôn sự này, thì tuồng vui này thật đúng là không biết làm thế nào để hạ màn xuống đây. Bản thân mình mấy hôm nay quạt gió thổi lửa, Dung nhi thì thái độ kiên định, cộng thêm bận tâm về sư phụ Hồng Thất Công của Quách Tĩnh, thái độ của Hoàng Dược Sư đối với Âu Dương Khắc phải rất tạm bợ mới

đứng.

“Không biết vị công tử kia của Hoàng tiểu thư là ai?” Âu Dương Phong hỏi.

“Là Quách Tĩnh, đệ tử nhập thất của bang chủ Cái Bang Hồng Thất Công. Thất Công lão nhân gia ông ấy rất đồng ý hôn sự này, đã bỏ xuống sự vụ trong bang, đang trên đường đi tới đảo Đào Hoa, có thể rất nhanh sẽ đến đây. Ông ấy tính tự mình sẽ hướng đến sự phụ của vãn bối cầu hôn, cũng đã ủy thác Chu Bá Thông tiên bối của Toàn Chân giáo làm bà mai cho hôn sự này.”- Nàng nhìn thấy sự phụ đối với việc mình nhúng tay vào không có phản ứng, lá gan nàng dần dần to lên.

“Hoàng huynh, anh em ta từ biệt ở Hoa Sơn đã hơn hai mươi năm qua rồi. Ta thấy Hoa Sơn Luận Kiếm sắp đến gần, Hoàng huynh lại đem nữ nhi gả cho đồ đệ của Hồng Thất Công, lại nhờ Toàn Chân giáo làm bà mai, đóng cửa một nhà làm hôn sự. Ta ở chỗ này chúc mừng Hoàng huynh lần Hoa Sơn Luận Kiếm này chưa bắt đầu đã thắng trước được hai nhà rồi”- Âu Dương Phong âm hiểm ám chỉ Hoàng Dược Sư vì Hoa Sơn Luận Kiếm nên dựa vào nữ nhi để lôi kéo nhưng người khác, làm giao dịch mờ ám.

Hoàng Dược Sư khẽ mỉm cười, cũng không có vì lời nói khích bác của Âu Dương Phong mà nóng giận. Lập tức từ trong áo lấy ra tiêu ngọc, nói:

“Khách từ phương xa tới, ta sẽ thổi một khúc để tiêu khiển cho cổ nhân. Xin mời ngồi từ từ thưởng thức”

“Hay lắm! Khó được may mắn nghe tiếng tiêu của Hoàng huynh, kẻ hèn này cả gan được cùng diễn tấu với huynh”- Hắn vỗ tay hai cái, một thị nữ ôm một cây đàn tranh bằng sắt tiến lên phía trước.

Hoàng Dược Sư cười nói: “Chúng ta cùng hợp tấu một khúc”

Nghe được những lời ấy, Âu Dương Khắc vội vàng xé một mảnh vải đem nhét kín hai tai.

“Cha ta muốn thổi tiêu cho người nghe, là đã cho người bao nhiêu là sĩ diện, người lại bịt kín lỗ tai, cũng là quá vô lễ đi! Đi tới đảo Đào Hoa làm thượng khách mà lại dám can đảm vũ nhục chủ nhân”- Hoàng Dung lên tiếng.

Hoàng Dược Sư nói: “Đây không tính là vô lễ được. Hắn không dám nghe tiếng tiêu của cha, chính là tự mình biết mình. Lúc trước hắn đã từng nghe qua rồi! Hahaha. Kỹ năng đánh thiết tranh của Âu Dương huynh là tuyệt nhất thiên hạ, con có bao nhiêu bản lĩnh mà dám nghe? Đó là chuyện dễ dàng thử nghiệm sao?”- nói xong hắn lấy từ trong lòng ra một cái khăn lụa xé làm hai mảnh đưa cho nàng che hai lỗ tai lại.

“Niệm Từ, người cũng đem hai lỗ tai bịt lại, tránh bị ảnh hưởng” Hoàng Dược Sư lại quay đầu dặn dò Niệm Từ.

“Không sao! Con đang muốn nghiệm chứng nội công của con đã đạt đến mức độ nào, sự phụ không cần lo lắng.”- Nàng trầm nghĩ, nếu Bích Hải Triều Sinh Khúc của Hoàng Dược Sư không ảnh hưởng được tới mình, thì thiết tranh của Âu Dương Phong cũng sẽ không làm gì được mình. Dù sao ở thời hiện đại mình cũng thường đi quẩy bar xem biểu diễn nhạc Rock, cái lực rung động đó người bình thường cũng không có chịu nổi nha!”

“Dung nhi tới đây, chú ý tình trạng của sự tử con. Nếu có chuyện gì thì đặt tay ở huyệt đại chùy, nhẹ nhàng truyền nội lực giúp nàng ấy trấn định, để không bị tẩu hỏa nhập ma”- Hoàng Dược Sư cũng không phản đối, còn quay sang nữ nhi dặn dò.

Âu Dương Phong nói: “Công phu của đệ không tới nơi, muốn xin Hoàng huynh nhường cho ta ba phần!”

Hắn khoanh chân ngồi trên một tảng đá lớn, nhắm mắt vận khí trong chốc lát, năm ngón tay phải cử động, âm thanh lạch cạch leng keng vang lên. Tàn Tranh* âm điệu vốn chưa xót mảy liệt, hắn lại dùng thiết tranh Tây Vực nên thanh âm càng thêm thê lương. Chỉ nghe tiếng đàn tranh vang lên gấp gấp hơn, càng về sau càng giống Kim cô tề minh, vạn mã bồn đăng*. Bất ngờ một luồng tiếng tiêu mềm mại tinh tế réo rất vang lên sâu kín hòa vào trong thanh âm của đàn tranh. Thanh âm của Thiết tranh mặc dù vang to, nhưng lại thủy chung không thể giấu được tiếng tiêu, hai luồng âm thanh cùng vang lên, âm điệu cực kỳ quái dị. Thanh âm của thiết tranh tựa như tiếng vượn hú, tiếng quý khóc nửa đêm, còn tiếng tiêu ngọc thì tựa như tiếng phượng hát, tiếng nói thì thâm trong khuê phòng. Một loại hết sức thê lương bi ai, một loại thì mềm mại uyển chuyển đáng yêu, một loại cao, một loại thấp, cái này tiến thì cái kia lui, hoàn toàn khác biệt.

Niệm Từ ngồi xuống ngay tại chỗ, an tĩnh tinh thần, gạt bỏ suy nghĩ, vận nội công đạo gia của Toàn Chân Giáo, nhịp tim liền chậm đi. Rất nhanh, tâm tư của nàng liền yên tĩnh như nước. Hoàng Dung vốn là đang cười tủm tỉm nhìn hai người vừa đàn vừa thổi sáo, nhưng sau khi thấy hai người họ thần sắc trịnh trọng, phụ thân nàng đứng dậy vừa đi vừa thổi, dưới chân đạp phương vị bát quái thì nàng biết đây là lúc phụ thân nàng sử dụng nội công thượng thừa thường ngày tu luyện. Hắn là đối thủ lần này cực kỳ lợi hại, cho nên phụ thân nàng phải dốc toàn lực để đối phó như vậy. Nhìn lại Âu Dương Phong mới thấy, đỉnh đầu hắn giống như lông hấp, từng sợi nhiệt khí bốc thẳng lên, hai tay đánh đàn, tay áo khua ra từng trận tiếng gió, nhìn bộ dáng hắn cũng là không dám lơ là một chút nào. Sau gần một canh giờ tranh đấu, hai người đang chuẩn bị tiếp tục giao trận để phân định thắng bại thì phía xa ở trên biển chợt mơ hồ truyền đến một hồi tiếng huyết gió. Hoàng Dược Sư cùng với Âu Dương Phong đồng thời chấn động, tiếng tiêu cùng tiếng đàn tranh nhất thời cũng chậm lại. Tiếng huyết gió kia càng lúc càng tới gần, hình như là có người đang đi thuyền đến gần đảo. Âu Dương Phong phát tay bắn ra tiếng đàn, boong boong hai cái, như tiếng xé vải, tiếng huyết gió ở nơi xa kia cũng đột nhiên cất cao, chạm vào tiếng đàn của hắn. Chỉ một lúc sau, ống tiêu của Hoàng Dược Sư cũng tham gia vào trận chiến, tiếng tiêu có lúc cùng tiếng huyết gió tranh chấp, có khi lại cùng tiếng đàn tranh đấu, ba loại âm thanh liên tiếp chiến đấu hằng say cùng nhau.

Sau khi tiếng huyết gió gia nhập trận chiến so kè nội lực của ba vị tuyệt thế cao thủ thì nhất thời Niệm Từ không thể chịu đựng được, trên đầu bốc lên khí trắng còn trên trán toát ra mồ hôi lạnh. Dung Nhi thấy thế liền nhanh chóng đặt bàn tay lên cổ nàng truyền nội lực để trợ trợ, nhưng không biết vì lẽ gì mà giống như bỏ bùa vào nước không có chút tác dụng nào. Đang lúc nàng lúng túng không biết phải làm sao, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người nhẹ nhàng đẩy nàng ra, đem tay đỡ lên cổ Niệm Từ giúp nàng một tay. Thì ra là Chu Bá Thông kịp thời chạy tới. Chu Quách hai người sau khi nhận được tờ giấy của Dung Nhi thì lập tức chạy đi. Đáng tiếc là không có Niệm Từ dẫn đường nên bọn họ rất nhanh bị lạc trong đảo hoa trận, nhờ có tiếng tiêu

cùng tiếng đàn vang lên bọn họ mới tìm được đường thoát ra đi tới nơi này. Vừa đến nơi, để đề phòng bất trắc, hai người vội vàng ngồi xuống vận nội công. Những ngày gần đây vì dạy Quách Tĩnh Cửu Âm Chân Kinh nên Chu Bá Thông vô tình thông suốt được lý luận bên trong của võ công, phát hiện mà âm kia đối với mình không có tác dụng hẳn liền đứng dậy, lấy vải nhét vào lỗ tai Quách Tĩnh sau đó chạy tới chỗ của Niệm Từ kịp thời giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Giải Quyết Hôn Sự (Hạ)

Edit: Vân Nhi

Niệm Từ đang vận công, đột nhiên cảm thấy trong lòng phát ra một cảm giác dậy sóng khó nhin, cảm thấy mình không có chỗ ẩn nấp, vừa định bay lên không thì một cỗ cảm giác mềm mại trong veo từ cổ truyền xuống, rất nhanh đã dập tắt sóng cồn. Suy nghĩ lung tung một lúc, Niệm Từ nhớ lại lúc mình mới học yoga, lão sư đã nói, luyện tập yoga có liên quan đến suy tưởng ở trong đầu. Suy tưởng này chính là đem ý niệm, suy nghĩ xóa đi, tìm được cảm giác yên bình, tiến vào trong trạng thái vô tư vô lo. Nói đơn giản thì chính là ý niệm tự mình tiến vào trong cảnh giới trống không, quên đi bản thân. Niệm Từ theo trí nhớ luân chuyển khí lực trong người mình. Sau khi hít vào một hơi thở sâu, trong khoảng khắc nín thở, đầu óc liền tiến vào trạng thái chân không, không còn suy nghĩ, tiến nhập vào cõi niết bàn. Lúc này nếu trời có long đất có lở thì cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến nàng.

Không biết qua bao lâu, Niệm Từ cảm thấy từng trận gió nhẹ từ phía sau cổ thổi qua, nàng từ từ mở hai mắt ra, chỉ thấy tất cả mọi người đều tụ tập ở bên cạnh mình, Chu Bá Thông thu hồi hai tay, nhô đầu ra.

“Muội muội người làm sao vậy? Ta đã dùng nội lực truyền cho muội mấy lần, muội cũng không có phản ứng, lại không giống như tẩu hỏa nhập ma”

“Niệm Từ, người có chỗ nào khó chịu không?” Sư phụ cũng không cam lòng rơi lại ở phía sau hỏi tới.

“Cảm ơn mọi người quan tâm, con không có bất kỳ khó chịu nào cả. Mới vừa rồi có một lúc rất khó chịu, thật may có người tương trợ nên đã vượt qua được. Rồi sau đó con muốn tiến vào cõi thiền của Phật gia mà khi còn nhỏ đã từng nghe cao tăng nói qua, nên bắt tri bất giác làm theo”- Vừa nói Niệm Từ vừa đứng dậy, hướng mọi người cười xin lỗi. Yoga cùng với thiền cũng có cùng một công hiệu, đều là từ Ấn Độ truyền tới. Ở Đại Tống này nói về thiền thì có người biết, chứ nói tới yoga thì đại khái sẽ không có mấy người biết được.

“Tuổi còn nhỏ mà muốn học mấy cái lễ giáo Phật gia vớ vẩn làm gì, chờ sau khi vi sư truyền thụ cho người võ công của bốn môn, thì người cũng sẽ không cần lo lắng bị người khác quấy nhiễu.”- Hoàng Dược Sư chỉ sợ đệ tử từ bỏ hồng trần xuất gia nhà phật, lên tiếng nói.

“Đúng vậy, đúng vậy! Nếu quả thật muốn học cũng là học tu thân lễ giáo của đạo gia, chứ hạ cổ đến đám hòa thượng thú để học cái gì.”- Khó được có lúc Chu Bá Thông cùng Hoàng Dược Sư đứng chung một trận tuyến.

“Nha đầu, ta thấy người hết sức quen mặt nha!” -Hồng Thất Công lần đầu xuất hiện trước mặt của Niệm Từ lên tiếng nói.

“Niệm Từ ra mặt Hồng tiên bối. Tiên bối quên rồi? Năm đó ngài còn dạy ta ba ngày Tiểu Dao quyền pháp đó. Bất quá bây giờ ta đã theo đạo Đào Hoa, xin lỗi không thể sử dụng võ công của ngài dạy nữa” - hay nói ta căn bản cũng không biết đánh.

“Không sao, ngày đó ta gặp người còn nhỏ tuổi đã biết có lòng trọng nghĩa, phở độ chúng sanh cứu được thủ hạ của ta, ta thật là cảm kích cho nên mới dạy người chút quyền pháp để hộ thân mà không để cho người bái sư. Hiện tại, nếu người đã có danh sư chỉ điểm, thì mấy trò mèo quào của ta không dùng cũng không sao”- Hồng Thất Công khoát tay nói.

“Niệm Từ, từ ngày mai cùng vi sư học tập võ công, không được sai sót, có biết không?” Mới vừa rồi một câu ngòi thiền phật gia của Niệm Từ đã làm cho hần mất hứng, bây giờ Hồng Thất Công còn nói nàng phở độ chúng sanh khiến cho trong lòng hần buồn buồn, nghĩ thầm phải sớm đem cao đồ coi trọng, không cho nàng có ý xuất gia làm ni. (*làm ni rùi thì ai lấy anh đây!!!!hehehe*) Hần lại quay đầu hướng về phía Hồng Thất Công nói:

“Hồng huynh đại giá quang lâm đảo Đào Hoa, không biết có gì chỉ bảo?”

Hồng Thất Công nói: "Ta tới đây hướng người cầu xin một chuyện.”

"Chuyện gì mà cần Hồng huynh phải nói ra hai chữ cầu xin?" Hoàng Dược Sư hỏi.

Hồng Thất Công nói: “Người đừng đáp ứng quá nhanh, chỉ sợ chuyện này không dễ làm đâu!”

Hoàng Dược Sư cười nói: “Nếu là chuyện dễ dàng, Hồng huynh cũng không nghĩ tới tiểu đệ này”

Hồng Thất Công vỗ tay cười nói: “Đúng vậy a, đây mới là tri kỷ hảo huynh đệ đây! Vậy là người đáp ứng?”

Hoàng Dược Sư nói: “Một lời đã định. Trong lửa trong lửa đi, trong nước trong nước đi!” * câu này ta hông hiểu!!>,

“Dung nhi và Tĩnh nhi đều là đồ đệ của ta, ta thấy hai người họ tình đầu ý hợp, muốn tác hợp cho họ. Nên mới hướng tới Hoàng huynh khẩn cầu, để cho bọn họ thành thân. Hiện nay Hoàng huynh đã đồng ý thì tốt rồi!”

Quách Tĩnh và Hoàng Dung vừa mừng vừa sợ liếc mắt nhìn nhau.

“Đúng vậy, đúng vậy! Ta còn là bà mai của bọn họ nha, cũng đừng quên cho ta bao lì xì nha!”- Chu Bá Thông vừa nói vừa hướng về phía Niệm Từ nháy mắt, tựa như muốn nói ta đã hỗ trợ rồi nha, tiếp theo sẽ được nhìn thấy bộ dạng hoảng hốt khó chịu của Hoàng Lão Tà khi biết rõ chân tướng sự việc nha.

“Chúng ta có mấy chục năm giao tình, Hồng huynh đã ra lời, tiểu đệ nào dám không tuân theo?”- Một câu nói khiến cho Dung nhi mừng rỡ như điên, ôm cha của mình hoan hô:

“Cảm ơn phụ thân! Cảm ơn phụ thân!”- Sau đó nàng kéo Quách Tĩnh đi đến trước mặt Niệm Từ.

“Tạ ơn sư tỷ! Quách Tĩnh ca ca, mau cảm ơn Mục sư tỷ. Nếu không có sư tỷ giúp một tay, hôn sự sẽ không thể thành công thuận lợi như vậy!”

Nghe lời nói của nữ nhi, Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công không khỏi phì cười, nhìn nhau nói:

“Con gái lớn lên dùng không được, còn chưa có lập gia đình thì khuỷu tay đã hướng ra bên ngoài rồi!”

Âu Dương Phong đứng bên cạnh trầm mặc một hồi lâu. Trong lúc Niệm Từ nhập định, hắn đã hỏi Âu Dương Khắc tình huống lúc trước, thấy cô gái này ở trước mặt Hoàng Dược Sư nói chuyện rất có phân lượng, nội lực bản thân lại cao thâm, cư nhiên có thể chống lại ba vị cao thủ, cùng cháu mình lại có quan hệ sâu xa, nên sau khi cầu hôn Hoàng Dung không được, hắn lại có toan tính mới.

“Hoàng huynh, Hồng huynh! Ta ở đây chúc mừng hai vị kết thân hai nhà. Hôm nay ta mang đứa cháu đi cầu hôn, nhưng lại bị Quách hiền chất nhanh chân tới trước ôm được mỹ nhân về. Chuyện tốt nên đi thành đôi, đứa cháu này của ta vừa mới nói cho ta biết, hẳn thật ra đối với Mục cô nương cũng có tình ý, cho nên ta muốn lại hướng Hoàng đảo chủ cầu xin đồng ý cho Khắc Nhi và Mục cô nương được thành thân với nhau”

Hắn lại bước tới thêm một bước, hôn sự của Dung nhi được xác định, chú cháu hai người bọn họ lại đem chủ ý đánh về phía Mục Niệm Từ. Nhìn dung mạo nàng so với Dung Nhi thì không phân cao thấp, nhưng rõ ràng Dung Nhi thì mang tính cách điều ngoa của một đại tiểu thư khiến cho Âu Dương Khắc không khỏi bị ám ảnh.

“Ta không đáp ứng! Hoàng Lão Tà, mặc dù ta cùng ngươi đấu mười lăm năm, nhưng ta không trách ngươi. Nếu như hôm nay ngươi đáp ứng lời cầu hôn của lão độc vật, thì chúng ta phải đấu một trận đến ngươi chết ta sống mới thôi!”- Chu Bá Thông lập tức lên tiếng.

Hoàng Dược Sư lạnh lùng nhìn Lão Ngoan Đồng một cái, từ từ nói:

“Đa tạ Âu Dương huynh yêu thích. Chỉ bất quá đệ tử của ta song thân cha mẹ vừa mới qua đời, theo lễ thường thì Niệm Từ phải thọ tang đủ ba năm. Nếu như Âu Dương hiền chất thật lòng thì xin mời ba năm sau trở lại đây cầu hôn đi!”- Khi đó Hoa Sơn luận kiếm đã phân định thắng bại, Âu Dương Khắc nhất định là sẽ không chờ đợi thời gian dài như vậy.

“Đừng nha, lão độc vật. Người ta vừa mới chết cha chết mẹ, có đạo lý nào lại kết thân ngay. Ba năm sau ngươi hãy trở lại đi!”- Hồng Thất Công cũng cười ha hả.

“Tĩnh nhi, còn không mau dập đầu với nhạc phụ của ngươi?”

Quách Tĩnh lúc này quỳ xuống dập đầu ba cái, miệng nói: “Nhạc Phụ!” Hắn vừa được Hoàng Dược Sư đỡ dậy, thì liền nghe thấy bên tai truyền tới thanh âm của Mục Niệm Từ:

“Âu Dương tiên bối, Niệm Từ cảm tạ Âu Dương công tử yêu mến, nhưng Niệm Từ không muốn làm cho công tử vì Niệm Từ phải trì hoãn ba năm nên hiện tại muốn nói cho rõ ràng. Niệm Từ đã sớm thề ở trong lòng vị hôn phu tương lai của mình phải là người văn võ toàn tài, hơn nữa còn phải toàn tâm toàn ý che chở yêu thương Niệm Từ cả đời. Nếu như không thể tìm được một người như vậy, Niệm Từ tình nguyện tuổi già cô đơn cả đời.”- Để đề phòng ba năm sau lại gặp phiền phức, Niệm Từ quyết định giải quyết ngay bây giờ.

“Người ngươi vừa miêu tả không phải là chỉ sư phụ Hoàng Dược Sư của ngươi sao?” Âu Dương Phong cười lạnh nói.

“Sư phụ văn võ toàn tài không người nào có thể địch lại. Bất quá Âu Dương tiên bối chớ quên những lời nói phía sau của ta. Sư phụ ta đối với sư mẫu tình thâm nghĩa trọng, mười mấy năm qua ngài coi những cô gái khác trong thiên hạ không là gì cả, làm sao có thể đem Niệm Từ dấy trong lòng? Niệm Từ sao đem cùng với sư mẫu tranh đoạt tình yêu? Niệm Từ chẳng qua là muốn tìm một người thật lòng thật dạ với mình thôi!”

Lời của nàng làm cho mọi người không biết nên nói những gì, thì ra là trên đời này có một Hoàng Lão Tà coi rẻ nhân nghĩa lễ phép, giờ lại phát hiện ra có một trò giỏi hơn cả thầy, đánh bại mọi người là Mục Niệm Từ càng không coi trọng quy tắc thế tục, làm việc phóng túng, hào sảng. Hoàng Dược Sư đối với những lời nói của nàng cũng không có cảm giác đặc biệt gì, chẳng qua là bốn chữ “cô đơn cả đời” càng khiến cho hắn tin chắc đồ đệ của mình có chút ý tưởng bất lương.

“Ha ha ha ~~~~ Hoàng Lão Tà ngươi có còn nhớ rõ lý do ta cùng ngươi tranh đấu nhiều năm không?”- Không khí trầm muộn bị tiếng cười của Lão

Ngoan Đồng đánh vỡ, chỉ cần muội muội của mình không phải gả cho Âu Dương Khắc, thì lời thề kinh người không lập gia đình của nàng căn bản là không ảnh hưởng tới hắn. Hôn sự một khi không thành công thì Chu Bá Thông cũng không muốn chờ đợi nữa muốn xem trò vui ngay.

“Người muốn nói gì?” Suy nghĩ bị cắt đứt, Hoàng Dược Sư có chút chậm rãi nói.

“Mười lăm năm trước, người kêu ta đem Cửu Âm Chân Kinh còn lưu lại đốt cháy đi để tế vong thê, ta không đánh lại người nên bị buộc phải lưu lại trên đảo thời gian dài như vậy. Hiện tại ta ở đây đã ngán rồi, phải đi ra bên ngoài đi dạo một chút rồi!”

Hoàng Dược Sư đưa tay ra nói: “Như vậy thì người đưa đây!”

Chu Bá Thông nói: “Ta đã sớm đưa cho người rồi! Quách Tĩnh là con rể của người phải không? Của hắn sẽ là của người phải hay không? Ta đem Cửu Âm Chân Kinh từ đầu đến cuối truyền cho hắn, thì không phải là đã truyền cho người sao?”- Hắn vừa nói vừa đưa tay vào trong ngực lấy ra hai bản kinh thư, đối với Hoàng Dược Sư nói:

“Đây là toàn bộ quyển Cửu Âm Chân Kinh. Người có bản lĩnh thì tới lấy đi!”

Hoàng Dược Sư nói: “Người muốn nói bản lĩnh là như thế nào?”

Chu Bá Thông hai tay kẹp lấy kinh thư, nghiêng đầu nói:

“Để ta suy nghĩ một lúc” Qua một hồi lâu, hắn cười nói: “Bản lĩnh dán giấy!!!”

Hoàng Dược Sư nói: “Là sao?”

Chu Bá Thông giơ hai tay lên khỏi đỉnh đầu, chỉ thấy ngàn vạn phiến giấy vụn bay tán ra khắp nơi, giống như một đàn bướm, theo gió biến bay múa khắp mọi nơi, chỉ một thoáng đã đông bay tây biến, không thể truy tìm. Hoàng Dược Sư vừa giận vừa sợ, không nghĩ tới hắn nội công thâm sâu như vậy, trong chốc lát có thể đem một bộ kinh thư ép thành từng mảnh vụn. Nội công cao như vậy lại ẩn nhẫn mười lăm năm, đánh nhau chưa từng thắng mình, giận dữ mắng mỏ:

“Lão Ngoan Đồng, người trêu chọc ta, hôm nay người đừng mơ tưởng rời khỏi đảo này đi!”

Hắn phi thân tiến lên, giơ tay chưởng tới. Hoàng Dược Sư hoàn toàn đã quên mọi chuyện Niệm Từ đã nói với mình, hắn càng tức giận, quyền phong khắp nơi, giống như búa bổ đao gọt, khiến cho tay áo của Chu Bá Thông rách ra từng mảnh, tái đầu một lát thì râu tóc của hắn cũng bị chưởng lực của Hoàng Dược Sư đánh cho rớt xuống. Chu Bá Thông không chút hoang mang vận dụng Hổ Báo Quyền Thuật chia ra sử dụng Không Minh Quyền để đối chiến. Hoàng Dược Sư phi thân lao tới, hai tay giơ lên, đem tuyệt học bình sinh phát ra kinh lực về phía Chu Bá Thông. Chu Bá Thông một phát té xuống đất, nhắm hai mắt lại. Hoàng Dược Sư không tiến công nữa, chỉ thấy Chu Bá Thông phun một tiếng, khạc ra một ngụm máu tươi, sắc mặt nhất thời trắng bệch như tờ giấy.

“Hoàng Lão Tà ta đấu cùng người mười lăm năm, hôm nay tài nghệ của ta không bằng người lại bị nội thương, hai bên vì vậy không thể đấu tiếp, người có thất vọng không?”

Hoàng Dược Sư biết hắn nói đúng, yên lặng không nói, nghĩ thầm mình vô duyên vô cớ đem hắn giam cầm trên đảo mười lăm năm, hôm nay Chu Bá Thông lại vì cứu Niệm Từ nên giảm bớt nội lực, mình lại nhất thời xúc động đánh hắn bị thương, bây giờ mình cũng cảm thấy hơi hối hận. Hắn lấy từ trong ngực ra một hộp ngọc nhỏ, mở nắp hộp ra, lấy ra ba viên thuốc màu đỏ như máu giao cho Chu Bá Thông nói:

“Bá Thông, đây là thuốc trị thương vô địch thiên hạ, ngoài đảo Đào Hoa của ta ra thì nơi khác không có đâu. Cách mỗi bảy ngày thì dùng một viên, nội thương của người có thể không cần lo nữa. Hiện tại ta đưa người rời khỏi đảo!”

Chu Bá Thông gật đầu một cái, nhận lấy đan dược, ăn vào một viên, tự mình điều khí trị thương. Một lát sau, khạc ra một ngụm máu nói: “Hoàng Lão Tà, đan dược của người rất linh, chẳng trách tên người gọi là ‘Dược Sư’. Di... kỳ quái, kỳ quái... Tên ta là Bá Thông, vậy ý tứ của nó là gì?” hắn suy nghĩ một hồi lâu, lắc đầu một cái nói tiếp:

“Muội muội, đại ca hôm nay muốn rời khỏi đảo Đào Hoa, trở về Toàn Chân Giáo tế bá sư huynh, Đáng tiếc ta không thể đem Cửu Âm Chân Kinh đến trước mộ của hắn tiêu hủy tế bá hắn. Muội có muốn đi cùng ta hay không?”

“Không cần. Mới vừa rồi sư phụ đã nói từ ngày mai trở đi sẽ truyền thụ võ công cho muội, cho nên tạm thời muội không thể rời đi. Chờ Niệm Từ học nghệ tinh thông thì sẽ đi tìm đại ca có được không?”

“Được rồi! nhưng không được quá lâu nha, ta không có nhiều kiên nhẫn đâu”

Hồng Thất Công cùng nhân cơ hội này hướng Hoàng Dược Sư cáo từ.

“Hồng huynh, người nên ở trên đảo chơi vài ngày, cần gì phải đi nhanh như vậy?”

Hồng Thất Công nói: “Tất cả anh em ẩn nấp trên thiên hạ ít ngày nữa sẽ tụ hội ở Hồ Nam Nhạc Dương, để tìm người kế thừa Cái Bang. Ta lo lắng nếu không sớm tìm người kế vị thì sau này nếu ta gặp phải chuyện gì không may, Cái Bang sẽ không có người nào thống lĩnh. Cho nên ta không vội vã đi sớm thì không được. Hậu ý của Hoàng huynh, ta thật sự cảm kích. Sau này khi nữ nhi của người lập gia đình, ta sẽ trở lại quấy rầy người!”

Hoàng Dược Sư thở dài nói: " Hồng huynh người thật có nhiệt tâm, cả đời vì người bên cạnh lao tâm lao lực, ngựa không ngừng vó câu bốn ba bên ngoài!"

Hồng Thất Công cười nói: "Lão ăn mày ta không cười ngựa, ta đây chỉ đi bằng chân thôi. A... không đúng, người là đang mắng chửi người, trên chân lại sinh vó ngựa, vậy thì ta cũng là gia súc rồi!"

Hoàng Dung cười nói: "Sư phụ, đây là do người nói, cha ta cũng không có mắng người nha!"

Hồng Thất Công nói: "Cuối cùng thì sư phụ cũng không bằng được cha, ngày khác ta cũng cưới một ăn mày lão bà, cũng sinh một ăn mày nữ nhi cho người xem"

Hoàng Dung vỗ tay cười nói: " Vậy thì tốt quá rồi! Ta có một tiểu sư muội, cũng có thể chơi đùa thật vui với nhau rồi"

Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung rí tai nhau một lúc, sau đó Quách Tĩnh nói:

"Nhạc phụ, thứ cho Tĩnh nhi không thể ở lâu, xin cáo từ đi trước. Hiện tại thời cuộc không yên, ta lo lắng cho an nguy của mẫu thân, muốn lập tức quay về đại mặc đón mẫu thân trở lại. Chờ con làm xong tất cả thì sẽ lại trở lên đảo thỉnh an ngài"

"Đừng nha, phụ thân! Con cùng Tĩnh ca đi trước, đem Quách bá mẫu đưa trở về Trung nguyên. Dù sao vào ngày mười lăm tháng tám này ở Gia Hưng mọi người còn có thể gặp mặt. Đến lúc đó ta cùng Tĩnh ca sẽ cùng cha trở về đảo cũng không muộn. Trong khoảng thời gian này hay là cha ở lại trên đảo an tâm dạy võ công cho sư tỷ đi"

Hoàng Dược Sư suy nghĩ một chút, Niệm Từ đúng là cần phải ở nơi này để chuyên tâm học võ, nên vui vẻ đồng ý chia tay mọi người ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Học Nghệ Kiếm Sống

Edit: Vân Nhi

"Tạm biệt, hẹn gặp lại" - Nhìn hai chiếc thuyền lớn nhỏ dần dần đi xa, Niệm Từ hưng phấn thiếu chút nữa lấy khăn tay ra vẫy vẫy chào mọi người. Trong khoảng thời gian vừa rồi, nàng thật là mệt mỏi, vừa phải cẩn thận giúp đỡ Quách Tĩnh học Cửu Âm Chân Kinh, lại phải thúc đẩy cho chuyện tốt của hần cùng Hoàng Dung, tránh được ba cuộc tỷ thí cùng với sự việc chìm thuyền kia, còn lúc nào cũng phải cẩn thận để không bị lộ tẩy nữa. Niệm Từ cảm thấy té bào nào của mình đã tổn thương quá nhiều, cần phải cấp bách tĩnh tâm nghỉ ngơi lấy lại sức khỏe. Thật may là con ruồi phiền toái cũng đã đi hết rồi, nhanh nhất cũng phải đến mười lăm tháng tám mới phải gặp mặt lại, thấp thỏm bất an rốt cục cũng đã có thể buông xuống.

Thật ra Niệm Từ không biết được, mấy người kia sau khi lên thuyền đi thì mọi chuyện lại tiếp tục phát triển theo mạch truyện của Kim lão gia. Âu Dương Phong vì Cửu Âm Chân Kinh cùng Hoa Sơn Luận Kiếm sắp tới nên đến đảo Đào Hoa cầu hôn nhưng không được như ý nguyện. Biết Quách Tĩnh đã được Lão Ngoan Đồng dạy cho Cửu Âm Chân Kinh, nên dĩ nhiên sẽ không buông tha cơ hội này. Lên thuyền đi được một lúc thì âm thầm gọi thuộc hạ quen thuộc thủy tính lên vào, trong lúc Hoàng Dung và Quách Tĩnh không để ý đề phòng thì đục thủng đáy thuyền, nước biển rất nhanh chóng tràn vào trong thuyền. Hoàng Dung tuy là công phu ở dưới nước rất cao, nhưng một tay khó có thể cứu được hết mọi người. Nàng không có cách nào bảo vệ cùng lúc cả ba người kia, nên bất đắc dĩ phải lên thuyền đạo tặc của Âu Dương Phong. Kế tiếp Lão Ngoan Đồng đánh cuộc thua phải nhảy xuống biển ngao du với cá mập, Quách Tĩnh sửa lại kinh thư, Âu Dương Phong đốt thuyền diệt khẩu, Hồng Thất Công trúng độc, sau đó mọi người vô tình gặp lại ở đảo Minh Hà, thì kế phé hai chân của Âu Dương Khắc, sau đó hợp lực trở về lại Trung Nguyên. Chuyện xưa đâu vào đó tiến hành, còn Niệm Từ thì cho là đã sửa lại số phận của mọi người, nên đem chuyện của mọi người quăng ra sau không quan tâm nữa, tập trung tinh lực bắt đầu học công phu của đảo Đào Hoa.

Ngày thứ hai sau khi bị Hoàng Dược Sư dụ dỗ, Niệm Từ đem mọi thứ mình biết được thi triển ra cho hần xem. Thật ra cũng chỉ là Không Minh Quyền cùng với công phu nội gia của Toàn Chân giáo do Chu Bá Thông dạy mà thôi. Sau khi trải qua khảo nghiệm của sư phụ, nàng biết được võ công của mình đã đạt được cảnh giới mà người bình thường phải học trong năm đến sáu năm, nếu tính khoảng thời gian ngắn ngủi nàng ở nơi này thì có thể nói là nàng đã tiến bộ rõ rệt. Việc này không thể không kể tới công lao của Lão Ngoan Đồng, do được hần nhiều lần viện thủ truyền nội lực cho nàng, cộng thêm nàng siêng năng tập luyện nên mới có được thành quả như hôm nay.

"Vi sư mấy ngày trước nghiên cứu Cửu Âm Chân Kinh, phát hiện ra trong đó có bộ Dịch Cân Đoán Cốt. Nó không chỉ là biện pháp tốt nhất để trị liệu nội thương, mà nội công của chính tông Đạo gia nếu cùng lúc sử dụng với công phu này thì có thể mang lại hiệu quả rất cao. Người trùng hợp luyện công phu nội gia của Toàn Chân giáo, nên vi sư sẽ truyền thụ cho người khẩu quyết của bộ Dịch Cân Đoán Cốt, chỉ cần người đem hai bộ nội công kết hợp thật tốt với nhau, nội công của người sẽ thăng tiến không thể lường được. Vậy nên trước hết không cần phải vội vã luyện tập võ công của môn!"

“Có thật không? Thật tốt quá! Tạ ơn sư phụ, con cũng muốn cảm ơn đại ca”- Niệm Từ nghe tới đó rất là cao hứng. Nội công của mình cất công luyện tập, nếu mà bắt buộc phải bỏ đi thì mình sẽ cảm thấy rất tiếc nha.

“Trước hết chờ vội cao hứng. Công phu nội gia của ta có thể không cần luyện, nhưng võ công của bốn môn cũng không được có nửa điểm lơ là. Không Minh Quyền có thể giữ lại, nhưng tuyệt học cả đời của sư phụ cũng không thể học ít hơn”

“Vậy người muốn đệ tử học cái gì đây?”

“Trước tiên học Bích Ba chương pháp, sau đó học Toàn Phong Tảo Diệt chân pháp cùng với Lạc Anh Thần Kiếm là được, tránh tham thi thâm. Bích Ba chương pháp là công phu nhập môn của đảo Đào Hoa, mặc dù đơn giản dễ hiểu nhưng cũng đã hàm chứa đạo lý căn bản của võ học đảo Đào Hoa. Toàn Phong Tảo Diệt Chân Pháp cùng với Lạc Anh Thần Kiếm nếu kết hợp sử dụng với Hồ Bắc Quyền Thuật thì cho dù công phu của người trước mắt không mạnh, nhưng nếu gặp phải cao thủ thì trong nửa khắc một khắc cũng sẽ không thể đụng tới người. Còn có kinh công của bốn môn nhất định phải tập, nếu những công phu trên không làm gì được đối phương thì ba mươi sáu kế chạy trốn vẫn là thượng sách. Kinh công tuyệt đỉnh đối với một cô gái mà nói chính là công phu bảo vệ mình tốt nhất. Những thứ khác như Lan Hoa Phất Huyết Thủ, Đạn Chỉ Thần Công thì phải chờ cho nội công của người mạnh lên lúc đó vì sư sẽ truyền thụ cho người!”

“Được, đệ tử xin nghe lời của sư phụ!”

“Còn nữa, công việc cấp bách trước mắt chính là dạy chữ cho người. Người rất thông minh, vì sư không định dùng phương pháp bình thường để dạy chữ cho người. Cùng lúc với học tập võ công, hai thầy trò chúng ta sẽ cùng nghiên cứu Cửu Âm Chân Kinh. Cùng nghiên cứu có thể giúp người biết chữ, lại có thể giúp được người học võ, cũng không có làm trễ nãi tiến độ tu luyện của vi sư, một công ba việc người thấy có được không?”

“Chỉ cần sư phụ không ngại đệ tử ngu dốt, Niệm Từ lên núi đao xuống biển lửa cũng sẽ không chối từ!”

“Ừ! Phải chuẩn bị tư tưởng để chịu khổ. Tập võ công chân chính không giống như người chơi trò chơi đơn giản cùng với Lão Ngoan Đồng mấy ngày nay đâu. Bất quá trước đây người đã từng vào nam ra bắc, vì sư tin tưởng người có thể khổ tận cam lai!”

Sau khi trò chuyện cùng sư phụ, Niệm Từ hưng hực khí thế vui đầu vào quá trình học tập võ nghệ. May nhờ kiếp trước nàng từng được huấn luyện quân sự, còn phải chịu cảnh tăng ca làm thêm liên tục, nếu không thì chưa chắc nàng có thể trải qua khoảng thời gian học nghệ khó khăn này. Mỗi sáng giờ mẹo rời giường, mặt trời còn chưa lên thì Niệm Từ đã bắt tay vào học tập. Luyện tập hai canh giờ xong thì dùng bữa sáng, nghỉ ngơi một chút thì lại tiếp tục học tập võ thuật, cho đến buổi trưa nghỉ dùng cơm thì nàng mới có thời gian nghỉ một chút. Sau đó tiếp tục cùng Hoàng Dược Sư nghiên cứu Cửu Âm Chân Kinh để học chữ và nghiên cứu lý luận võ học. Xen kẽ trong đó, hần còn dạy thêm cho nàng về thư pháp. Tới gần hoàng hôn thì Niệm Từ lại đứng ở bờ biển luyện tập kinh công vui vẻ tiễn đưa mặt trời xuống núi. Sau khi dùng bữa cơm chiều, hai thầy trò lại trở về thư phòng, tổng kết lại một ngày học tập, Hoàng Dược Sư sẽ trả lời những thắc mắc của nàng. Nếu còn thời gian thì nàng sẽ tiếp tục luyện tập thư pháp cho đến lúc đi ngủ. Giờ hội, sau khi hai thầy trò chúc ngủ ngon, Niệm Từ trở về phòng thay đổi quần áo một chút, điều chỉnh hơi thở cùng với tâm tình, ngồi xếp bằng ở trên giường tu luyện nội công chuẩn bị bắt đầu một ngày mới.

Từ khi Hoàng Dược Sư chính thức truyền thụ võ công cho nàng, hần liền phụ trách bầu bạn bên người nàng. Lúc đầu là dạy nàng quyền cước cùng với khẩu quyết, giải quyết những vấn đề thắc mắc của nàng, lại tùy lúc chú ý tới tình trạng của đồ đệ, để phòng ngừa nàng tẩu hỏa nhập ma hoặc bị thương. Sau giờ ngọ lại ngồi ở thư phòng, cầm Cửu Âm Chân Kinh dạy cho nàng chữ viết cùng với truyền thụ cho nàng về lý luận võ công. Càng ở bên nhau lâu thì Hoàng Lão Tà lại càng đắc ý mình đã thu nhận được một cao đồ. Tư chất tập võ của nàng không phải là tốt nhất nhưng nàng lại có sức chịu đựng cao. Thức khuya dậy sớm để luyện công, chưa bao giờ có lời oán trách, trong quá trình tập võ có bị bầm tím sưng đỏ ở trên người cũng không có nhăn mày một cái. Lý luận về võ học chỉ cần giảng dạy qua một chút liền thấu hiểu, trên căn bản là dạy qua cho nàng một chữ lạ thì nàng sẽ không quên, đối với võ học thì cũng thấu triệt được căn cơ, có thể từ một suy ra ba vận dụng trong công phu của mình. Nàng không ngại học hỏi, có bất cứ gì không hiểu liền trao đổi cùng hần, có lúc nàng còn có thể trợ giúp cho hần những vấn đề khó khăn. Ở một trình độ nào đó thì Hoàng Dung nữ nhi của hần cũng không theo kịp tiêu chuẩn của Niệm Từ. Nhưng nếu hần biết nàng đã có kinh nghiệm làm việc, học tập phong phú nhiều năm, giao tiếp cùng nhiều dạng người khác nhau thì hần sẽ không suy nghĩ như vậy nữa.

Cuộc sống hai thầy trò trao đổi học tập từng ngày từng ngày trôi qua, công lực của Niệm Từ cũng từ từ tăng lên, Hoàng Dược Sư cũng thuận lợi tiến hành nghiên cứu Cửu Âm Chân Kinh. Chính vì vậy mà công lực của hần so với lúc tỷ thí cùng Lão Ngoan Đồng tháng trước đã tăng thêm rất nhiều. Giữa hai người bọn họ càng lúc càng ăn ý. Thường thường, khi Niệm Từ ở bên bờ biển tập kiếm thì Hoàng Dược Sư ngồi ở một bên thổi tiêu làm bạn. Hoặc là ở trong thư phòng nàng vung bút rồng bay phượng múa thì hần ngồi đó yên lặng đọc kinh sách.

Mới đầu, cường độ học tập cao cùng áp lực tư tưởng cũng khiến cho Niệm Từ không thích ứng kịp, chẳng qua là cắn chặt hàm răng gắng gượng trôi qua. Khi vừa tới Đại Tổng này, nàng may mắn đụng phải Hoàng Dược Sư rồi đi tới đảo Đào Hoa, không cần phải phiền não về cơm ngày ba bữa, nên Niệm Từ cảm thấy rất cảm kích. Chưa kể, hần lại còn dạy cho nàng tuyệt học cả đời của hần, chuyện như thế này ở thời hiện đại của nàng cũng không có nhiều. Hơn nữa, bản lĩnh này của Hoàng Dược Sư mấy trăm năm sau đã sớm bị thất truyền, hôm nay mình có cơ hội tập luyện thì trong giấc mộng cũng sẽ cười đến tỉnh.

Theo công lực dần dần tăng lên, Niệm Từ cũng từ từ thích ứng với tiến độ học tập, không những thế, nàng càng cảm thấy yêu thích cuộc sống đơn giản thuần phác này. Bận rộn tập võ, khẩn trương lao động trí óc, căn bản là nàng không có thời gian quan tâm tới cuộc sống trước đây. Buổi tối lại tập luyện nội công làm cho nàng không bị mộng mị gì thoải mái đi vào giấc ngủ. Tất cả khiến cho Niệm Từ càng lúc càng giống cô gái mười bảy mười tám tuổi chân chính, phát ra thần thái rực rỡ.

Sau khi nghiên cứu xong Cửu Âm Chân Kinh, buổi chiều ở thư phòng, Hoàng Dược Sư bắt đầu dạy cho nàng những thứ khác. Hần đem cảm kỳ thư họa, thi từ ca phú, văn võ thao lược đắc ý của mình truyền dạy cho nàng. Khi còn nhỏ học ngoại khóa, Niệm Từ từng học viết chữ bằng bút lông, nên mặc dù chữ viết không quá tinh tế nhưng so với người mới học đã là rất tốt, Hoàng Dược Sư cảm thấy rất hài lòng dặn dò nàng luyện tập nhiều hơn. Còn đối với vẽ tranh, Niệm Từ không có ý thích gì đặc biệt. Sau khi nghe thấy sư phụ muốn dạy nàng vẽ tranh, thì nàng cầm bút theo trí nhớ vẽ ra hình mấy

cô gái đẹp trong phim hoạt hình, đưa lên cho hắn xem

“Ai lại dạy ngươi lại vẽ cái kiểu khoa trương quái dị như vậy?”- hắn nhìn qua thật lâu rồi hỏi.

“Không có ai dạy con cả. Đây đều là những hình khi còn bé con nhầm chán quá nên lấy nhánh cây vẽ trên mặt đất thôi. Người không cảm thấy ánh mắt thật to, lông mi lại vênh vênh lên vô cùng đẹp mắt ư?”

“Đẹp mắt thì đẹp, bắt quá chưa bao giờ thấy có người vẽ tranh như vậy. Như vậy không phải là ngươi đã tự tạo nên một trường phái riêng, một phong cách đặc sắc riêng sao. Được rồi, vì sư cũng nuông chiều ngươi đến hư rồi, ngươi cứ tiếp tục giữ vững độc thành nhất phái của mình đi”

Nàng ngần vịn không nghĩ tới mình chỉ tiện tay vẽ vài nét bút, thế nhưng lại có thể được một đại tông sư như hắn tán thưởng, từ đó miễn cho nàng phải học vẽ tranh theo quy củ truyền thống, cũng tự lập thành một trường phái riêng. Như vậy có thể thấy được thái độ của Hoàng Dược Sư khi đối diện với những thứ lạ lùng mới mẻ, hắn không hề bảo thủ liều chết chèn ép mà lại giúp đỡ cho phát triển lên thêm.

Kỹ năng nhập môn của việc học tập thi từ ca phú chính là học đối câu đối. Sau khi giải thích cặn kẽ quy tắc làm câu đối xong, thầy trò hai người bắt đầu từ đơn giản cho đến câu đối phức tạp. Ngày đối với đêm, mưa đối với gió, đất rộng đối với trời cao, lai hồng đối với khứ nhật, túc điều đối với minh trùng*. Ngươi một câu ta một câu khiến cho Niệm Từ nhớ tới Hoàng Dung đã từng kể về điển cố Hoàng Dược Sư mắng bốn đồ đệ của Nhất Đăng đại sư.

“Sư phụ, hồi nhỏ con hành tẩu giang hồ, từng nghe qua một bộ văn thơ câu đối thành cặp, không biết sư phụ có thể đối lại được không?”

“Chuyện này có gì khó khăn, ngươi cứ nói ra đi!”

“Cầm sắt tỷ bà, bát đại vương nhất bàn đầu diện. ngã phao chuyên dẫn ngọc tiên thuyết nhất cá: si mị võng lượng, tứ tiểu quý các tự đồ tràng. Sư phụ, xin mời ngài đối” -Nói xong, Niệm Từ cười gian.

“Mấy năm trước ta đã từng đối qua dạng câu đối này, cũng dùng cùng một liên kết câu đối, ta không nghĩ là có người cũng nghĩ đến như vậy. Được rồi, vậy ta thay đổi một chút, có cái này tuy không tinh tế lắm nhưng cũng không quá đáng” Trầm tư một lát sau Hoàng Dược Sư nói

“Dương liễu từng bách, tứ chủng một các cụ phong lưu. Hoàn hữu nhất cá giang hà hồ hải, tứ tích thủy các phó trách nhâm.*Niệm Từ, ngươi xem có được không?” Hoàng Dược Sư cũng cười cười trả lời.

“Ta cũng không hiểu lắm, bắt quá nghe qua rất là tinh tế. Vậy ta ra về này: họa thượng hà hoa hòa thượng họa”* Nàng đang muốn tìm cách làm khó Hoàng Dược Sư cho tới cùng.

“Thư lâm hán mặc, hàn lâm thư!”* Hoàng Dược Sư không cần suy nghĩ nhiều liền đáp về dưới. “Còn có câu đối nào nữa không? Ta đã nhiều năm rồi không có cùng người ta ra câu đối” Hoàng Dược Sư tràn trề hăng hái cũng quên mất bày ra dáng vẻ của sư phụ.

“Không có, mấy câu này chỉ là lúc ấy con cảm thấy thú vị nên mới nhớ lâu như vậy. Người ta nói thơ ở nhân gian, người nếu muốn đối câu cho sáng khoái thì nên đi ra ngoài, dân gian có rất nhiều nho sĩ uyên bác”

“Được rồi. Vì sư đã ngủ đông ở trên đảo này mười lăm năm, cũng đã đến lúc ra ngoài đi dạo rồi. Chờ cho công phu của ngươi học tốt lên chút ít, thầy trò chúng ta cùng đi xông pha giang hồ, ngươi thấy có được không?”

“Hay lắm, hay lắm! Vậy trước hết con phải tìm được một cái tên thật vang dội đã. A~~~~ Đông phương bất bại? Độc Cô cầu bại?”

“Rất đủ vang dội đó! Không hồ là người của đảo Đào Hoa, ngay cả tên hiệu cũng lập dị như vậy, vì danh hiệu này ta tính toán phải giữ ngươi ở trên đảo này ít nhất là mười năm nữa, để tránh cho ngươi sau khi báo danh ra giang hồ liền bị người khác giết chết”

“Sư phụ ~~~~~”- Cừ chỉ lúc họ nói cười tràn đầy hài hòa ấm áp mà họ không hề nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Thời Gian Tốt Đẹp

Edit: Vân Nhi

Cùng với sự tiến bộ trong võ công của Niệm Từ, Hoàng Dược Sư cũng bắt đầu đề ra kế hoạch hợp lý để bồi dưỡng nàng thành một tài nữ. Căn bản

nhất là cảm kỳ thi họa, mà trong đó thi và họa thì đã học rồi. Đối với Cầm thi Niệm Tử có chút do dự, không biết nên lựa chọn loại nhạc khí nào. Hoàng Dược Sư sử dụng tiêu ngọc không phải chỉ là vật để hấn chơi đùa khi rảnh rỗi mà đó còn là binh khí sở trường của hắn. Võ công của sư phụ cao thâm đến mức bình thường ra tay căn bản không cần sử dụng bất kỳ loại binh khí nào trợ giúp. Tại Hoa Sơn Luận Kiếm cũng chỉ dùng tiêu cùng bốn người kia khổ đấu bảy ngày bảy đêm. Ngay đến Âu Dương Phong vốn không phải là loại người phong thái nho nhã mà cũng sử dụng thiết tranh đấu với Hoàng Dược Sư, thì có thể thấy được nhạc khí tốt ở trong tay cao thủ võ lâm cũng như một binh khí tốt vậy. Tiêu ngọc cùng với thiết tranh thì không được rồi, bất kể là năng sử dụng tốt đến đâu thì ở trong mắt người khác cũng chỉ là đang bắt chước, hưởng chi công phu của mình làm sao sánh với hai người bọn họ đây. Suy tính từ giới tính và khí chất của mình, nhạc khí thời thì nàng không bàn tới nữa, chẳng lẽ noi theo Lục Chi Cầm Ma sử dụng cổ cầm, phóng ra nội lực ở trên dây đàn, dùng âm thanh để giết người sao? Không biết có thể luyện thành hay không, nhưng mỗi lần đi lại đều phải đeo cổ cầm ở trên lưng rất nặng nề, lại còn làm tổn hại hình tượng nữ hiệp uyển chuyển ung dung của mình nữa. Nếu không thì mình có thể giống như Phi Thiên ca hát, dùng âm thanh của Tỳ Bà phối hợp với tiếng tiêu của sư phụ? Như vậy có thể tạo nên một cảnh xinh đẹp mỹ lệ trong chốn giang hồ, nhưng tỷ lệ thất bại cũng rất cao, không khéo người ta sẽ tưởng lầm mình là nữ nhân hát rong trong các trà lâu tửu quán mất. Khó nào suy nghĩ không ra khiến Niệm Tử nhìn không được cầu cứu sư phụ.

“Ta không nghĩ tới chẳng qua là lựa chọn một loại nhạc cụ lại khiến cho ngươi phải phiền não như vậy. Được rồi, để cho vị sư giúp ngươi một chút. Bất quá ngươi hãy nói trước đi Lục Chi Cầm Ma cùng với Phi Thiên là cái gì?” - Nhìn đồ đệ phiền não như vậy, Hoàng Dược Sư bất giác cảm thấy thú vị.

Nàng bắt đầu dĩ oán trách mình trong lúc vô ý, đã nói ra điều không nên nói, hiện tại nàng không thể không đem phim điện ảnh Lục Chi Cầm Ma đại khái nói ra một lần, lại mỉm cười nói về khúc Phi Thiên. Khúc ca ngày sau sẽ trở thành hợp tấu mà hai thầy trò yêu thích nhất.

“Bài hát mặc dù có điểm quái dị, nhưng đúng là không tệ. Đợi vị sư thêm bớt trau chuốt lại thì sẽ trở thành khúc ca có một không hai. Chẳng qua là không biết do người ở đâu sáng tác nên?”

“Là do một người vô danh sáng tác nên, con vô tình nghe được. Người ấy đã không còn ở trên đời này” - Chính xác mà nói thì người này chưa từng xuất hiện nha.

“Đem ca khúc này lưu truyền rộng rãi cũng là biện pháp khiến cho mọi người không quên được hắn. Nghe ca khúc này ta không khỏi nhớ đến hồi trước ở trong hang đá ở Đôn Hoàng nhìn thấy được một bức bích họa thật tráng lệ, một ngày nào đó sư phụ sẽ dẫn ngươi đi chiêm ngưỡng, cảm nhận thế giới bao la.” Ngừng lại một chút, hắn nói tiếp:

“Những người xưa ở trong Lục Chi Cầm Ma thật là giống tính khí của ta, đáng tiếc đây chỉ là truyền thuyết, nếu không thì nhất định sẽ nâng cốc trò chuyện kết thành tri kỷ. Như vậy có thể thấy được những thứ võ lâm nhân sĩ chính đạo miệng nói toàn nhân nghĩa đạo đức, làm ra về đạo mạo tôn nghiêm, lại có thể làm ra những hành vi hèn hạ. Tà ma ngoại đạo thì sao, nếu như không phải vì đám chính đạo kia thì làm sao lại phải ôm huyết hải thâm cừu? Chỉ một đũa nhỏ răng vàng khè cũng không chịu để cho bọn bạch đạo giết chết tỷ tỷ của mình. Hừ! Hoàng Dược Sư ta bình sinh ghét nhất là nhân nghĩa lễ phép, học sách thánh hiền. Những thứ đó đều là để lừa gạt những tên ngu dốt, người trong thiên hạ lại thay nhau nhảy vào làm bia đỡ tên mà còn không biết, thật đáng thương nhưng cũng thật buồn cười. Hoàng Dược Sư ta không tin ta ăn tươi nuốt sống lễ giáo, người ta sẽ nói ta là tà ma ngoại đạo. Hừ! Ta đây là tà ma ngoại đạo, so với các loại kia miệng đầy nhân nghĩa đạo đức khốn kiếp hại chết bao nhiêu người thì chỉ sợ còn thua kém không biết bao nhiêu. Đáng tiếc tâm Lục Chi Cầm Ma còn chưa đủ hung ác, báo xong đại thù thì liền quy ẩn rừng núi. Nếu như là ta thì ta sẽ đem giang hồ khuấy lên cho mưa máu gió tanh, để cho đám võ lâm chính phái kia phải kinh hãi không được an bình!”

“Vậy sao? Con cũng nghĩ như vậy. Con không thoải mái thì người khác cũng đừng hòng được hưởng những ngày tốt đẹp. Bất quá, sư phụ, chúng ta hình như đã lạc đề rồi. Rốt cục người nghĩ ta nên chọn loại nhạc cụ nào đây!?” - Thầy trò hai người cùng nhau lên án mạnh mẽ bọn chính đạo giả đạo đức kia xong thì nàng mới nghĩ tới vấn đề chính chưa được giải quyết.

“Không cần do dự, cứ chọn cổ cầm đi! Mặc dù là bốn môn không có Thiên Ma Cầm, cũng không thể truyền thụ cho ngươi Thiên Long Bát Âm, nhưng ta có thể vì ngươi tạo nên một cây đàn, khi nội công của ngươi tu luyện tốt hơn, hãy chọn một bài hát thích hợp với ngươi, đưa nội lực vào trong dây đàn lúc có thể sử dụng âm thanh để giết người. Nếu ngươi ngại cổ cầm quá nặng nề, thì ta sẽ làm nó nhỏ lại một chút, sử dụng loại gỗ nhẹ kết hợp với dây đàn làm bằng tấm tuyết của Thiên Sơn, khi ngươi sử dụng sẽ không bị nội lực làm đứt. Có điều, vị sư sẽ điều chỉnh lại yêu cầu với nội công của ngươi thật nghiêm khắc, năng lực của ngươi bây giờ muốn làm được như thế còn thiếu rất nhiều. Ngươi nên chuẩn bị tốt đi, ta sẽ tiến hành luyện tập khổ khăn hơn với ngươi!”

“Được! Cứ theo như lời sư phụ nói! Không sợ leo tường khó khăn, chỉ sợ không chịu leo thôi. Nhất định đệ tử sẽ không phụ kỳ vọng của sư phụ!” - được Hoàng Dược Sư khích lệ, Niệm Tử hăng hái xung phong.

“Đã vậy thì ngươi cũng không cần phải gọi là Đông Phương Bất Bại hay là Độc Cô Cầu Bại nữa, đổi lại thành tên Đào Hoa Cầm Ma có được không? Ta là đại ma đầu, Dung Nhi là tiểu yêu nữ, thu ngươi làm đồ đệ thì dĩ nhiên là phải tiếp tục giữ vững đặc sắc của đạo Đào Hoa rồi!”

“Nghe cũng không tệ nha. Chờ cảm ngộ của đệ tử luyện thành rồi thì cứ như vậy mà gọi đi! Nếu như trong lúc khảy đàn mà có những cánh hoa tung bay thì lại càng tốt hơn!”

“Chuyện đó thì có khó khăn gì. Chỉ cần công lực của ngươi đạt tới, dùng nội lực để tung rắc vài cánh hoa xuống thì rất dễ dàng!”

Đối với Niệm Tử, học cờ vây là đơn giản và thoải mái nhất. Cha nàng thích nhất là đánh cờ vây, bị cha ảnh hưởng nên nàng và anh hai từ nhỏ lúc chưa học chữ đã bắt đầu học đánh cờ, mặc dù nàng không có tham gia tranh tài nhưng tài nghệ cũng không tệ, thỉnh thoảng cùng các bác lớn tuổi đánh cờ cũng thắng được không ít. Cha nàng cũng có lần muốn bồi dưỡng cho nàng nhưng gặp phải phản đối mãnh liệt của mẹ. Mẹ nàng đã từng xem qua một bộ phim có thực về Nhiếp Vệ Bình học cờ vây từ khi học tiểu học, do còn nhỏ mà phải dùng não quá độ, trở nên ngu dần, trừ cờ vây ra thì cái gì cũng không biết nên dĩ nhiên bà sẽ không đồng ý cho con gái bảo bối của mình cũng trở thành bộ dáng như vậy. Cho nên cờ vây chỉ trở thành trò chơi khi rảnh rỗi có hiếu chơi cùng cha, và còn để điền vào lý lịch sơ lược lúc xin việc mà thôi.

Cùng Hoàng Dược Sư đánh cờ, hai người có thể nói là kỳ phùng địch thủ gặp hiền tài. Một bên là sư phụ tư chất hơn người, một bên là Niệm Từ từ nhỏ đã theo cha học đánh cờ, đã tìm hiểu rất nhiều về sách dạy đánh cờ, trong đó có cuộc so tài Trung Nhật được tổ chức vào năm 1965. Hai thầy trò đánh cờ có thua có thắng, cũng không có hoàn toàn nghiêng về phía bên nào cả. Vì gia tăng thú vị khi đánh cờ, hai người đã ước định người thua phải đáp ứng một yêu cầu do người thắng cuộc đưa ra. Đã sớm biết được tài nấu nướng của Hoàng Dược Sư, Niệm Từ coi đây là động lực để cố gắng chiến thắng, thỏa mãn thói thèm ăn ngon. Hoàng Dược Sư biết rõ suy nghĩ của nàng nhưng cũng chỉ cung chiều thuận theo, còn lúc bản thân mình chiến thắng thì hẳn cũng đem cơ hội đó đảo mớ sớ trường của đồ đệ, những điều đó luôn luôn mang đến cho hắn những niềm vui sướng.

Bởi vì chính bản thân mình vẫn đang tiếp tục uống thuốc điều trị thân thể, nên trong lúc rảnh rỗi Niệm Từ đối với y dược có rất nhiều hứng thú. Nếu thân thể của mình đã có điểm không tốt, nàng muốn học kiến thức về y học bác đại tinh thâm của Trung Quốc. Cầu người không bằng cầu mình, học kỹ lưỡng về phụ khoa và nội khoa, làm một bác sĩ tự mình bảo vệ sức khỏe của chính mình. Dần dà, sau khi đã thuần thục, tự nàng chế phương thuốc cho mình, còn Hoàng Dược Sư đứng ở một bên chỉ đạo. Mà phương thuốc của nàng cũng chỉ chú trọng điều lý thân thể và làm đẹp đường nhan, trong đó chủ yếu là Kỷ tử, táo đỏ, bột trần châu, hạt đào, bạch phục linh và thậm chí là những dược liệu trân quý cũng được cho vào như Tuyết liên Thiên Sơn, cây nghệ tây. May mắn là phòng đan dược của Hoàng Dược Sư có đầy đủ hết mọi loại cây thuốc ở trên đời, nếu không thì theo như tờ danh sách thuốc kinh người của Niệm Từ, nàng chỉ có thể đi vào ngự y viện trong hoàng cung để tìm thuốc mà thôi. Hoàng Dược Sư cũng không có đau lòng tiếc dược liệu, chẳng qua là âm thầm đặc ý đồ đệ của mình trong một thời gian ngắn là có thể tạo nên một phương thuốc hoàn mỹ như vậy, không hổ là do tự mình đã dạy dỗ. Trải qua hơn một tháng kiên trì theo đơn thuốc điều lý thân thể, Niệm Từ ngày càng xinh đẹp, thật có thể nói là tỏa sáng từ trong ra ngoài, thực sự là một nữ nhân xinh đẹp.

Toán số thao lược, bói toán tinh tượng, âm dương ngũ hành, kỳ môn độn giáp, thủy lợi nông nghiệp... các phương diện này muốn học tập không phải là trong một sớm một chiều thì có thể hoàn thành. Chẳng qua là Niệm Từ tò mò thì Hoàng Dược Sư cũng hứng thú giới thiệu sơ lược cho nàng, từ cạn đến sâu tiến hành dạy dỗ. Hẳn không trông mong đồ đệ trong một thời gian ngắn có thể vượt qua được mình, chỉ cần nàng đối với tuyệt học cả đời của mình có hiểu biết toàn diện là được rồi. Trong khi đó, Niệm Từ đối với những thứ này cảm thấy rất hứng thú. Lấy âm dương ngũ hành làm ví dụ, năm đó khi học đại học thì có một vị giáo sư đối với Chu Dịch thì rất tinh thâm, nên nàng thường xin đi xem tọa đàm ở trung ương, thật ra là vì vị kia coi bói, hết sức linh nghiệm. Niệm Từ thường xuyên cùng bạn học cùng đi dự thính, nên đối với Chu Dịch cũng có hiểu biết sơ lược ở bên ngoài, nay lại được Hoàng Dược Sư kiến giải nâng cao kiến thức một bước, lấy được linh cảm tự nghĩ ra Phách Không Chương, lấy tám miếng sắt xếp thành Bát quái sát để tu luyện.

Hai thầy trò có hỏi có đáp lẫn nhau nên công việc học tập tiến bộ rất nhanh, Niệm Từ là người hiện đại, có đặc điểm là kiến thức rất rộng, phương diện nào cũng biết nhưng lại không chuyên sâu, không tinh tường, mẹ nàng từng nói về nàng rất chính xác đó là nàng chỉ là nửa bình giấm điển hình. Đặc điểm này đối với thân phận môn nhân của đảo Đào Hoa thì lại quá dư thừa. Đối diện với sư phụ đa dạng đủ mọi loại sớ trường, Niệm Từ kích động vận dụng trí nhớ về các loại kiến thức của mình, thay vì trao đổi, tiếp xúc để tăng thêm kiến thức của mình thì nàng vô tình lại mang đến manh mối cho Hoàng Dược Sư.

Sư phụ đang nói về nông nghiệp thủy lợi thì Niệm Từ lại nói về việc tạt giao lúa nước, nói về tinh tượng thì nàng lại nói về mười hai cung hoàng đạo của Tây Phương, nói về toán số thao lược thì nàng lại nói về tiên đoán của Ca Đức Ba Hách, hẳn nói về kinh tế công việc thì nàng lại nói về quân huấn thời đại học. Theo thời gian về sau, Hoàng Dược Sư đối với đồ đệ càng lúc càng hiểu rõ, nhưng cũng càng lúc càng khiếp sợ. Một cô gái mười bảy mười tám tuổi, xông xáo trong giang hồ không đến vài chục năm sao lại có thể có kiến thức phong phú như vậy, là do mình tự phong bế mười lăm năm nên kiến thức trở nên nông cạn, hay là mình đã tìm được một kỳ tài kinh thế!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Đồng bộ tiến hành

Edit: Vân Nhi

Bởi vì Niệm Từ nửa đường thay đổi người, nên tình tiết của truyện phát triển có chút biến hóa khác với nguyên tác. Từ lúc chia tay mọi người, hai thầy trò vẫn ở lại trên đảo tu luyện, Hoàng Dược Sư không rảnh xuất môn dạo chơi, cũng không có bị Linh Trí thượng nhân khích bác, đi Giang Nam tìm Giang Nam Thất Quái tính sổ. Hồng Thất Công sau khi bị thương còn thuận theo cảm giác mà đi, mang theo Lão Ngoan Đồng cùng hai vị đệ tử đi theo đường tắt phía sau Ngưu Gia thôn đi đến hoàng cung ăn yến ương ngũ trăn. Trong mật thất của Ngưu Gia Thôn phát hiện di hài của Khúc Linh Phong, cũng biết được đứa con mồ côi của hắn chính là Ngu Cô. Sau khi an trí Hồng Thất Công cùng Lão Ngoan Đồng ở ngự trù phòng xong, Quách Hoàng hai người vì bảo vệ Vô Mục Di Thư nên đã kịch chiến cùng với đám người Âu Dương Phong. Quách Tĩnh bị trọng thương được Hoàng Dung đưa về Ngưu Gia thôn, trốn trong mật thất tiến hành bảy ngày bảy đêm liên tục luyện công chữa thương

Bên này đám người Hoàn Nhan Hồng Liệt trải qua khổ chiến từ hoàng cung cũng đã tìm ra được cái hộp Vô Mục Di Thư giả, cũng đã tập trung đến tiểu điểm ở Ngưu Gia thôn. Biết được nơi này chính là nơi ở mười chín năm trước đây của Bao Tích Nhục, Hoàn Nhan Hồng Liệt không khỏi cảm thán vô cùng.

Quân biết thiếp có phu, tặng thiếp đôi minh châu

Cảm quân triền miên ý, thất ở hồng la nhu

Thiếp gia cao lâu liên uyển khởi, lương minh chấp kích minh quang lý

Tri quân dụng tâm như nhật nguyệt, sự phụ thệ nghĩa đồng sinh tử

Hoàn quân minh châu song lệ thủy, hận bất tương phùng vị bá thi!

Sớm biết Tích Nhược mười mấy năm qua vẫn trung trinh không đổi với Dương Thiết Tâm, năm đó mình lại có thể không chút do dự cướp giết hai nhà Dương Quách lấy vợ nuôi con người ta, lại còn phục chế Ngưu gia thôn cũ đúng theo từng cành cây cọng cỏ, nàng vẫn còn nhớ tới tiền phu sao? Thành thân gần hai mươi năm, mình vẫn cẩn thận, vui mừng duy nhất chính là nhĩ tử thủy chung vẫn yêu thương trung thành với mình. Khi thấy Tích Nhược cùng Dương Khiết Tâm chết chung thì tim hấn đau như dao cắt, hai mươi năm lòng của hấn chỉ đổi lại như vậy. Thật may là Khang nhi vẫn không có phản bội, nếu không thì hấn thật là sống không bằng chết. Tốt! Vì đứa con không phải là con ruột nhưng lại yêu thương hấn còn hơn con ruột, ta nguyện ý đem hết toàn lực của Đại Kim đem giang sơn Tống Triều đưa đến trong tay Khang Nhi. Trong sương mù có người đem áo khoác cời xuống đắp lên trên người của hấn. Cử động này làm cho Quách Tĩnh trong mặt thất tức giận đến mức thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma.

Đang trong trò chơi đùa dai của Lão Ngoan Đồng, Hầu Thông Hải và Sa Thông Thiên kinh hãi không thôi, lại phát hiện ra hộp sách trống không, mọi người lại một lần nữa vào hoàng cung trộm sách. Mà Âu Dương Khắc vẫn luôn được hưởng thụ hậu hạ tì mi, trong lúc chân gầy chưa lành phải cô đơn nằm ở trong phòng ốc sơ sài đợi thức phụ đến. Hấn bây giờ là cỡ nào tưởng nhớ lại những thứ thiếp kia của mình, ngay cả rắn độc ngày thường hấn luôn ngại bản lúc này cũng cảm thấy dị thường khả ái.

Đang trong lúc miên man suy nghĩ, thiên kim tiểu thư Trình Giao Gia vì thăm mền Quách Tĩnh mà rời nhà ra đi, Lục Quán Anh nóng lòng cùng tổ sư gia thất chặt quan hệ, Doãn Chí Bình học hỏi sư phụ phương pháp rèn luyện tính tình hào sảng cũng trước sau đi đến tiêu điểm. Ba người tay mơ không có chút kinh nghiệm giang hồ ngồi hàn huyên với nhau, lại tai vách mạch rừng, còn có ba người khác ở một bên nghe thấy. Không thèm nói nhiều nữa câu, một người là thiếu niên đặc ý trang chủ của Quy Vân Sơn Trang, một bên tự nhận là đệ tử võ lâm chính phái vì môn hộ của mình tranh luận. Một bên là sư huynh, một bên là thiếu niên mình yêu mến, khiến cho Trình đại tiểu thư lâm vào tình thế khó xử. Tranh cãi hồi lâu hai người bắt đầu lao vào động thủ. Mất thấy tình lang bị thua, không để ý tới chuyện ngại ngùng đi hạ phạm thượng, Dao Gia rút kiếm tương trợ khiến ba người đánh nhau thành một đoàn. Trong hỗn loạn Ngu cô trở lại, nhìn thấy cao hứng nàng cũng tiến lên tham gia vào náo nhiệt. Ngu cô đưa ra một chiêu, chính là “Bích Ba chương pháp” công phu của đảo Đào Hoa. Mặc dù võ học của nàng không tinh, nhưng chiêu pháp lại quá mức ảo diệu, võ mạnh vào trước mắt của Lục quán Anh. Không đề phòng nên bị trúng chiêu, Lục Quán Anh bị đập vào chảy nước mắt.

“Ai nha! Người đừng có khóc nha, ta không phải là có ý đâu!!!”

Nhìn thấy hấn rơi lệ, Ngu cô luống cuống tay chân, dùng y phục nhiều ngày đã không hề thay đổi của mình lau mặt cho hấn. Trong khoảng thời gian ngắn trận đấu dừng lại, hai sư huynh muội Toàn Chân giáo sừng sốt, không hiểu Ngu cô ở đâu lại chạy ra đây. Lục Quán Anh lúng túng vạn phần, lại không thể nói mình không phải khóc vì đau, chẳng qua là bị đánh vào sống mũi mà thôi. Lúc này, ngoài cửa bỗng xuất hiện một người, chính là Mai Siêu Phong, sư cô của Lục Quán Anh.

“Quán Anh ra mắt Mai sư cô!”- Cuống quýt đẩy Ngu cô đang dây dưa ra, tiến lên thi lễ.

“Anh nhi, người ở nơi này làm gì vậy? Chẳng lẽ cha của người có chuyện gì?” Mai Siêu Phong quan tâm hỏi.

“Gia phụ vẫn mạnh khỏe, bất quá người luôn nhớ về tổ sư gia, nên sai Quán Anh tới Ngưu Gia thôn muốn hỏi Quách sư thúc tình trạng gần đây của sư tổ. Sư cô vì sao lại tới đây?”

Đang khi hai người nói chuyện, Trình Doãn hai người cũng xúm lại một chỗ, Dao Gia đỏ mặt hướng về phía sư huynh nói lời xin lỗi.

“Ta là tìm kiếm Khúc sư huynh và Phùng sư huynh mà tới, một năm ước hẹn thật dài hết sức, ta cũng rất mong nhớ sư phụ.”

Đang khi nói chuyện mọi người không hề chú ý đến Ngu Cô, cảm thấy không thú vị nàng đột nhiên ra chiêu hướng về phía Doãn Chí Bình đánh tới. Mới vừa rồi làm cho Lục Quán Anh rơi lệ, khiến nàng đầu tiên là cảm thấy kinh hãi rồi sau đó cảm thấy rất thú vị, liền muốn thử lại một lần nữa. Cảm thấy sau lưng có chiêu phong đánh tới, Doãn Chí Bình nghiêng người tiếp chiêu, trong chớp mắt hai người lao vào đánh nhau. Chiêu thức võ công của Ngu cô đánh tới lui chỉ có ba chiêu thức, đó đều là “Bích Ba chương pháp”. Tiếng đánh nhau cắt đứt lời nói của hai người Mai Lục, họ cẩn thận quan sát thì phát hiện ra kỳ quái ở trong đó.

“Sư cô, vị cô nương này là dùng công phu của đảo Đào Hoa, nhưng chỉ có ba chiêu!” Lục Quán Anh vừa mới bắt đầu học tập công phu của môn không lâu, tự nhiên là có ấn tượng sâu sắc.

“Đừng đánh nữa, tiểu cô nương mau tới đây, ta có chuyện muốn hỏi người!” Mai Siêu Phong lên tiếng.

“Người nói không đánh thì sẽ không đánh sao, tại sao ta phải nghe lời người?” Doãn Chí Bình tuổi trẻ khí thịnh lên tiếng.

Mai Siêu Phong cũng không đáp lại, rút ra roi bạc ở sau lưng, còn chưa thấy động tác như thế nào, roi bạc đã đi tới trước mặt của Doãn Chí Bình, cuốn lấy hấn ném ra ngoài phòng.

“Hiện tại thì có thể nghe ta nói rồi?”

“Các ngươi ý vào nhiều người âm thầm hạ thủ, hảo hán không chịu thiết thòi trước mắt. Sư muội, chúng ta đi!” Doãn Chí Bình đứng dậy vỗ vỗ y phục nói.

“Sư huynh ~~~” Dao Gia khó xử nhìn về phía Lục Quán Anh.

“Nói nửa ngày thì các ngươi là vợ chồng son, ta là kẻ nhiều chuyện. Sau này còn gặp lại” -Nói xong hần xoay người bỏ đi.

Lục Quán Anh đối với Dao Gia thâm tình cười một tiếng, rồi chuyển sang Ngu cô.

“Cô nương, sư phụ ngươi là ai? Hần đang ở đâu?”- Ngu cô lắc đầu một cái, nhìn Mai Siêu Phong bộ dạng ngẩn ngơ, chột vỗ tay cười lớn.

“Anh nhi, nếu nàng không phải là đệ tử chân truyền của bốn môn, thì đối với bốn môn cũng có quan hệ rất sâu xa. Đáng tiếc ta không có cách nào tận mắt nhìn thấy, không biết là người nhà của vị sư huynh nào. Nghe lời nàng ta nói thì thấy nàng có chút ngu dại, không bằng ngươi mang nàng tạm thời trở về Quy Vân sơn trang đi. Đầu tiên cứ gọi cha ngươi nhìn cho kỹ, sau đó thì chờ ta thẩm tra tông tích của mấy người kia xong thì sẽ tìm tới đó được không?”

“Xin tuân lệnh sư cô. Đúng rồi, vị này là Trình Giao Gia tiểu thư, là môn hạ của đạo trưởng Tôn Bất Nhị của Toàn Chân giáo.” Hần xoay người lại nói

“Trình tiểu thư, vị này là sư tỷ của cha ta, là Mai sư cô của ta!”

“Mai tiên bối mạnh khỏe! Cứ gọi ta là Dao Gia là được rồi!”- nàng sống lâu ở trong khuê phòng nên căn bản là không có nghe qua đại danh của Mai Siêu Phong.

Có rất ít hậu bối lại cung kính đối đãi với nàng như thế. Nghe được tên của nàng thì không chạy trốn cũng là rút đao ra tấn công. Nghe được thỉnh an của Dao Gia, ngừng lại thái độ của Lục Quán Anh, Mai Siêu Phong cũng hiểu ra được.

“Ngươi có nguyện ý gả làm vợ hần hay không?” Bà vừa nói vừa chỉ về phía Lục Quán Anh.

Trình Dao Gia kinh hãi, chỉ một thoáng đã bị dọa sợ đến trắng bệch cả mặt, ngay sau đó lại đỏ ửng lên, không biết phải làm sao.

“Đào Hoa đảo chúng ta xưa nay chán ghét ý kiến của thế tục, làm việc chỉ cần bản thân mình thích, thích chính là thích, không thích chính là không thích, không cần phải suy tính thân phận của môn phái nào. Ngươi hãy nói rõ ràng với ta, có muốn hay không gả cho sư đệ của ta. Ta thích người có cốt khí, thích hài tử tính tình hào sảng”

Trong lòng Trình Dao Gia hết sức đồng ý, thế nhưng chuyện như thế này lại chưa có nói qua với cha mẹ của mình, sao có thể đối với người vừa gặp nói rõ, huống chi lại đang có Lục Quán Anh ở bên cạnh? Không biết phải làm sao nàng chỉ có thể mỉm cười cúi đầu. Mai Siêu Phong đợi một hồi không nghe thấy ai trả lời, không khỏi nghĩ đến chuyện cũ của mình và Trần Huyền Phong, thở dài một cái, nói:

“Nếu cả hai người các ngươi đều tình nguyện, ta sẽ thành toàn chuyện tốt cho hai người. Ai, chuyện hôn nhân của con gái, ngay cả cha mẹ cũng là miễn cưỡng không đến”

“Anh nhi, đừng nghĩ ta dài dòng dây dưa, rốt cục ngươi có muốn cưới nàng làm vợ hay không?”

Lục Quán Anh sợ hết hồn, vội nói: "Sư cô, chất nhi chỉ sợ không xứng với cô ấy..."

“Xứng! ngươi là đệ tử của đảo Đào Hoa, đến công chúa đương triều ngươi cũng xứng”

Lục Quán Anh thấy cách làm việc của sư cô, biết sẽ không thể trốn tránh được, cúi đầu vội nói “Quán Anh ngàn vạn lần tình nguyện!”

Mai Siêu Phong khẽ mỉm cười, nói: “Tốt! cô nương, còn ngươi?”

Trình Dao Gia nghe lời nói của Lục Quán Anh, trái tim cảm thấy ngọt ngào, lại nghe Mai Siêu Phong hỏi, nàng cúi đầu xuống, một hồi lâu mới nói:

“Mọi chuyện xin để tiên bối làm chủ!”

“Tốt, tốt! hôm nay ta sẽ tổ chức hôn lễ cho hai người!!!”

Hai người họ giật mình không nói nên lời, sau lại nghe thấy bà hỏi: “Ngu cô nương kia đâu? Ta muốn hỏi sư phụ của nàng là ai?” Ba người quay đầu nhìn quanh, không biết Ngu cô đã đi đâu mất.

“Hiện tại không cần vội vàng tìm nàng. Anh Nhi, ngươi hãy cùng Trình cô nương ở chỗ này bái thiên địa thành thân đi”

“Sư cô yêu mến Anh Nhi, Anh nhi thật rất vui mừng! Nhưng chẳng qua lại thành thân ở nơi này, thì hình như là hơi vội vàng...”

“Ngươi là môn nhân của đảo Đào Hoa, chẳng lẽ cũng tuân thủ lễ phép của thế tục? Nếu tổ sư gia của ngươi ở nơi này, cũng sẽ hết sức tán thành. Đến đây, hai người song song đứng ở đây, hướng ra phía này bái lạy!” Mai Siêu Phong quát lên, trong lời nói có một cỗ uy nghiêm không thể kháng cự. Đến mức này thì Trình Dao Gia đành phải đứng song song cùng với Lục Quán Anh, cùng nhau bái đường.

“Hướng ra phía này lạy!... hướng về phía tổ sư gia ở đảo Đào Hoa lạy... Tốt tốt! Hai vợ chồng các người giao bái với nhau đi”

Tình cảnh này khiến cho hai người ở trong mật thất trợn mắt há mồm kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cái chết của Âu Dương Khắc

Edit: Vân Nhi

Cùng là một nữ nhân, bản thân mình đã không được hưởng ảo mộng đêm tân hôn, cho nên Mai Siêu Phong cũng không có cường bách hai người phải động phòng trong tiểu điểm nhỏ này. Ba người cùng ngồi trò chuyện với nhau, chờ đợi Ngu cô trở lại. Âu Dương Khắc nằm ở trong bụi rậm, tất cả mọi lời nói của họ đều nghe thấy, mặc dù trong bụng cảm thấy rất đói, nhưng mà ngay cả thở mạnh hắn cũng không dám thở. Chợt nghe thấy bên ngoài cửa vang lên một tiếng huýt gió, đi theo là tiếng cười ha ha, âm thanh chấn động mái nhà, chính là âm thanh của Chu Bá Thông, chỉ nghe thấy hắn lên tiếng:

“Lão độc vật, ngươi từ Lâm An đuổi đến Gia Hưng, lại từ Gia Hưng đuổi về Lâm An, một ngày một đêm thủy chung vẫn không đuổi kịp Lão Ngoan Đồng ta, hai anh em ta thắng bại đã quyết định, ngươi còn muốn làm chuyện gì nữa?”

Hoàng Dung không khỏi giật mình, nhỏ giọng nói: “Lão Ngoan Đồng tại sao lại đi so cước lực với Âu Dương Phong? Hắn để sư phụ một mình ở trong hoàng cung sao?”

Lại nghe thấy tiếng Âu Dương Phong kêu lên: “Ngươi có chạy trốn đến chân trời thì ta cũng sẽ đuổi theo ngươi tới chân trời!”

Chu Bá Thông cười nói: “Vậy thì hai ta không ăn cơm, không ngủ, cũng không đi đại tiểu tiện, so tài xem ai trốn chạy được lâu dài, ngươi có dám so tài cùng ta không?”

“Có chuyện gì mà ta không dám? Ta cũng muốn nhìn xem ai sẽ mệt chết trước đây” Âu Dương Phong trả lời.

“Lão độc vật, so về việc nhịn tiểu nhịn tiêu, ngươi không thể nào so với ta được đâu!”

Hai người giọng nói vừa dừng lại, đồng loạt lên tiếng cười dài, tiếng cười vừa dứt thì bóng người cũng đã đi xa hơn mười trượng. Lục Quán Anh cùng Trình Dao Gia không biết hai người này là dạng người như thế nào, trong đêm khuya nghe tiếng bọn hắn chợt tới chợt đi, không khỏi nhìn nhau hoảng sợ, nắm tay nhau đi tới cửa quan sát. Mai Siêu Phong sống lâu ở tái ngoại, tự nhiên nhận thức võ công của đảo Đào Hoa là cao nhất, căn bản là không xem Âu Dương Phong cùng với Lão Ngoan Đồng có gì quan trọng, lên tiếng nói: “Ta đi đây!” Bà tung người đuổi theo. Cô dâu tân hôn sau khi thương lượng, quyết định đổi nhà khác tiếp tục tân hôn.

Trong mật thất hai người bọn họ lo lắng cho Hồng Thất Công, cũng không có nói chuyện nữa, lặng lẽ vận công chữa thương. Âu Dương Khắc đói khát khó nhịn nằm ở trong góc, nghe thấy hai người rời đi, trong đầu không khỏi hiện ra hình ảnh hai người động phòng, tạo nên mộng xuân. Đang lúc hắn nửa tỉnh nửa mê thì cảm giác có người đi vào, mở mắt ra nhìn thì ra là tiểu vương gia Hoàn Nhan Khang.

“Tiểu Vương gia, sao ngươi lại ở đây? Thúc thúc của ta đâu?”

“Âu Dương tiên bối cùng phụ vương ta tiếm phục trong hoàng cung, chờ đến đêm mai lại đi tìm Vô Mục Di Thư. Tiên bối kêu ta tới đưa ngươi về khách sạn Lâm An, chờ trời sáng chúng ta sẽ trực tiếp trở về kinh đô!”

Nghe nói đến rời khỏi địa phương này, Âu Dương Khắc thật là vui mừng, giang hai cánh tay chờ Hoàn Nhan Khang đỡ mình. Nhìn bốn bề vắng lặng, Hoàn Nhan Khang bỗng dưng lấy trong ngực áo ra một thanh thiết thương cán chặt hàm răng dùng toàn lực đâm thẳng vào trong bụng của Âu Dương Khắc, phải sâu tới năm sáu tấc, ngay sau đó thì hắn lộn vòng nhảy ra xa. Hoàng Dung cùng với Quách Tĩnh lấy làm kinh hãi, không biết chuyện gì đã xảy ra. Mặc dù bị ám toán nhưng Âu Dương Khắc võ công cao hơn Hoàn Nhan Khang nhiều, chỉ cần đánh một cái đã khiến hắn bay ra, rơi xuống trên bàn. Đợi hắn nhìn đầu đứng dậy thì phát hiện ra Âu Dương Khắc đã sớm đi tới bên cạnh mình, nắm lấy yếu huyệt trên gáy mình, tứ chi chẳng hề linh động, thì có thể biết hắn đã muốn vận khó khăn may mắn thoát khỏi.

“Âu Dương ta tung hoành nửa đời, không nghĩ tới hôm nay lại chết trong tay của tiểu tử này. Chỉ là trong lòng ta thật sự không hiểu, tiểu vương gia, ngươi rốt cục tại sao lại muốn giết ta?”- Âu Dương Khắc cười như không cười âm ngoan hỏi, vết máu loang ra phía trước áo hắn.

“ngươi không chịu nói, muốn ta chết không nhắm mắt sao?” Vừa nói hắn vừa tăng lên thêm mấy phần kinh lực.

Hoàn Nhan Khang cắn răng nói:

“Thúc phụ ngươi vô công cái thể, ta muốn bái ông ta làm thầy. Ta sớm đã có ý này nên phụ vương ta từng hướng về phía thúc phụ ngươi đề cập tới, bắt quá các người từ trước tới nay bao giờ cũng luôn có một quy củ, đó là đòi đòi đều chỉ đơn truyền. Vì thế hần đã cự tuyệt ta. Nếu như ngươi chết, thúc phụ ngươi sẽ có thể thu ta làm đồ đệ rồi!”

“Thì ra là như vậy, chúng ta cùng phó thác cho số mệnh thôi!”

Vừa nói, Âu Dương Khắc vừa giơ cao tay, định đánh vào huyết thiên linh trên đỉnh đầu Hoàn Nhan Khang. Hần nhắm mắt chờ chết, nhưng qua một hồi lâu, đỉnh đầu cũng không có động tĩnh nào, mở mắt ra thì thấy Âu Dương Khắc trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười, tay phải vẫn giơ lên cao, tay trái bắt được gáy của mình cũng đã buông lỏng. Hần gấp gáp thoát ra, Âu Dương Khắc té xuống, khí đã tuyệt mà chết. Biền cố này khiến cho Quách Hoàng hai người mồ hôi lạnh đổ ra, vụn vụn không nghĩ tới vì mục đích hèn hạ của mình mà hần dám đem Âu Dương Khắc tàn nhẫn giết chết. Hoàn Nhan Khang định thần, đem dấu vết đánh nhau bên trong nhà xóa hết, kéo thi thể của Âu Dương Khắc đến hậu viện chôn cất qua loa rồi rời đi. Không lâu sau khi hần bỏ đi, Ngu cô tay cầm đá cầu bông của Hoàng Dung ló đầu ra ở cửa sau. Thì ra là khi Hoàng Dung tâm thần bất định đỡ Quách Tĩnh vào mặt thất thì Ngu cô thấy cây gậy xanh lục khả ái, nên mượn giờ bé mắng lấy ta chơi, sau đó nhét vào bên ngoài quên thu hồi lại. Nhìn thấy bộ dạng đáng sợ hãi của Mai Siêu Phong, nàng chạy đi thì lại lo lắng Dung nhi sau khi biết được sẽ đánh mình, nên nàng lại đem nó quay lại trả thì nhìn thấy từ đầu tới cuối sự việc giết người vừa rồi. Tiễn tay đem Đá cầu bông ném ở trên lò bếp, hướng về phía mặt thất nói:

“Ta trộm lấy đồ của cô nương, ta đem trả lại cho ngươi đây, nó một chút cũng không dễ chơi! Ngươi ra lấy lại đi. Còn phải cẩn thận công tử chân gãy biến thành quỷ đến tìm các người nha!” - Sau đó bỏ đi ra ngoài.

Dương Khang sau khi bước đi ra cửa thì chợt nhớ tới Niệm Từ đã đem cha mẹ của mình về Ngưu Gia thôn này an tang. Hồi thăm người ta xong, hần mua nhang đèn đi về phía nghĩa trang. Quách Hoàng hai người tâm tình bình tĩnh tiếp tục vận công chữa thương. Một ngày mới lại tới, tiểu điểm lại nóng lên, lần này là do người Mông Cổ, thê tử tương lai của Quách Tĩnh cùng đại cữu tử đến. Quách Tĩnh ngây ngốc nói thật cho Hoàng Dung biết quan hệ của họ, khiến cho quan hệ giữa hần và Hoàng Dung lại phủ một tầng bóng ma khó giải. Trong mặt thất hai người đang cãi vã, thì Dương Khang bên ngoài giả trang thành nghĩa đệ Quách Tĩnh, lừa dối người Mông Cổ không có tâm kế gì, ý đồ muốn khích bác Đại Tể cùng với Mông Cổ liên kết lại kháng Kim.

Đến buổi tối, chỉ sợ thiên hạ không đại loạn, Toàn Chân Thất Tử cũng đến Ngưu Gia Thôn. Cùng với Lão Ngoan Đồng đấu cược lực không có kết quả nên Âu Dương Phong quay trở về, đụng độ với Mai Siêu Phong, cả ba bên đều không vừa mắt lẫn nhau, không hài lòng liền ra tay động thủ. Tuy có Thiên Cương Bắc Đẩu Trận làm chỗ dựa, nhưng võ công của bảy người cũng chỉ tạm được, cũng may là Âu Dương Phong đã đấu với Lão Ngoan Đồng hai ngày hai đêm, nội lực đã hao tổn không ít. Mai Siêu Phong thì tài nghệ cũng không tầm thường, cho nên cả ba bên không ai lấy được chút lợi thế nào khiến cho cả ba đều không vui về gì cả. May mắn duy nhất đó là Mai Siêu Phong cùng với Đàm Xử Loan cũng không có bỏ mạng.

Bảy ngày bảy đêm chữa thương qua đi, Quách Tĩnh đã hoàn toàn hồi phục lại như cũ. Hoàng Dung nóng lòng vì Đá cầu bông bị Hoàn Nhan Khang lấy đi, sẽ làm hư đại sự của Cái Bang. Hai người quyết định nhanh chóng chạy tới Quân Sơn Hiến Viên đài, nơi diễn ra đại hội của Cái Bang, ngăn cản Hoàn Nhan Khang giả trang làm bang chủ. Từ mặt thất lấy ra một ít châu báu làm lộ phí đi đường. Quách Tĩnh lại đem sơn thủy đồ vẩy mực làm của riêng. Sau khi tất cả mọi người đều đã rời đi, Âu Dương Phong không yên lòng lo lắng cho đứa cháu của mình, lại một lần nữa trở về xem thử. Trong ngoài lục soát một lần cũng không có phát hiện thấy tông tích của hần, trong khi buồn bực thì lại gặp Ngu Cô trở về nhà kiểm ăn.

“Tiểu cô nương, cô có nhìn thấy một vị bạch y công tử bị thương gãy chân ở đây không?” Khi tuyệt vọng nên cái gì cũng có thể thử, Âu Dương Phong vội hỏi Ngu Cô.

Ngu Cô suy nghĩ một lúc, ngoắc ngoắc tay kéo hần đi tới hậu viện nơi chôn Âu Dương Khắc. Âu Dương Phong bán tín bán nghi đào đất lên, thì thấy Âu Dương Khắc cả người đầy máu nằm đó. Không khỏi sững sờ như sét đánh ngang tai, lửa giận trong lòng bốc lên, xoay qua Ngu Cô.

“Nói mau! Là ai đã giết?” hần khàn giọng hỏi.

Ngu Cô hoảng sợ sắc mặt trắng bệch. Một hồi lâu sau nàng bắt trước giọng điệu của Âu Dương Khắc và Hoàn Nhan Khang lặp lại cuộc đối thoại của hai người.

“Họ Âu Dương ta tung hoành nửa đời, không nghĩ tới hôm nay lại chết ở trong tay tiểu tử ngươi, chỉ là trong lòng của ta thật sự không hiểu được, tiểu vương gia, rốt cục vì sao ngươi lại muốn giết ta?”

~~~~~
Âu Dương Khắc là do hần cùng chị dâu tư thông với nhau mà sinh ra, gọi là cháu nhưng thật ra cũng chính là con ruột của hần. Hần đối với đứa con trai tư sinh này yêu thương như tính mạng của mình, không nghĩ tuyệt thể vô công của mình lại trở thành nguyên do khiến cho con trai của mình bị giết. Hần từ từ buông Ngu Cô ra, Ngu Cô mượn cơ hội bỏ chạy đi, hần lại cúi xuống ôm thi thể mạng ra.

“Khắc Nhi đừng sợ! Phụ thân đưa ngươi trở về Bạch Đà Sơn. Ngươi không phải yêu thích Hoàng Dung và Mục Niệm Từ sao? Chờ phụ thân dàn xếp tốt cho ngươi, sẽ đem hai người đó chôn theo làm bạn với ngươi. Yên tâm, Hoàn Nhan Khang sẽ không chạy trốn được đâu. Ta tạm thời không tìm được hần, trước tạm thời sống ở chỗ của Hoàn Nhan Hồng Liệt, chờ khi thời cơ đến, ta sẽ đem cẩu tặc từ kia giết chết báo thù cho ngươi. Khắc nhi, ngươi ở trên trời phù hộ cho cha. Chờ cha luyện thành Cửu Âm Chân Kinh, sẽ đem cả võ lâm náo loạn ngược lên hà giận cho ngươi” - Nói xong, hần phi thân rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Hoa Đào như cũ tỏa hương thơm

Edit: Vân Nhi

Thời điểm m Ấu Dương Khắc giã giũa trong con sóng chết, Niệm Từ cùng Hoàng Dược Sư đang đứng ở bên bờ biển. Vì đã tới tiết Đoan ngo, họ đi thả thuyền giấy đã sớm làm xong tế vong linh của vợ chồng Dương thị cùng với vong linh của Mục Niệm Từ thật sự. Nhìn cây nến trong những thuyền giấy đang trôi ra xa, Niệm Từ chấp tay trước ngực, cầu nguyện trời cao phụ hộ cho Dương Khang sau này có thể vượt qua được kiếp nạn chết người.

Hai người từ từ trở về, Niệm Từ không khỏi tò mò. Nàng đã đọc qua nguyên tác, xem phim trên truyền hình, nhưng vẫn không thể nào biết được tình tiết về thân thế của Hoàng Dược Sư, không biết hấn xuất thân nơi nào, theo học thầy ở nơi đâu, ngay cả như thế nào hấn gặp được A Hành cũng không thể biết được.

“Sư phụ, cha mẹ của người khỏe mạnh không? Hôm nay là tiết Đoan ngo, có cần phải tế bái tiên nhân không?” Nàng lên tiếng hỏi.

“Người tò mò đến thế sao?”

“Dĩ nhiên rồi, đệ tử hoàn toàn không hề biết thân thế của sư phụ, ngay cả sư phụ của người con cũng không biết là ai, lại càng không biết chuyện có liên quan đến sư nương là như thế nào?”

“Đó là chuyện rất lâu trước đây, lâu quá đến ngay cả ta cũng không còn quan tâm nhớ tới. Được rồi, hôm nay là đặc biệt, ta sẽ đem chuyện xưa của ta nói cho người nghe, để tránh cho người oán trách vì sư quá mức thần bí với người. Thừa dịp tối nay ánh trăng rất đẹp, ta với người uống mấy chén, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của người!”

Không bao lâu, trên bàn đá ở Tích Thúy Đình đã dọn xong mấy cái đĩa thức ăn, trên đất để một vò rượu đào hoa do chính tay Hoàng Dược Sư ủ, hai người tự mình rót uống, bắt đầu câu chuyện về nửa đời trước của Hoàng Dược Sư.

“Ta xuất thân trong nhà quan lại, phụ thân là trạng nguyên tiền triều. Cha mẹ ta từ nhỏ là thanh mai trúc mã, tình cảm rất tốt, chỉ có duy nhất một người con chính là ta đây. Phụ thân ta cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú không gì là không biết, vị trí Trạng Nguyên đối với ông thì dễ như trở bàn tay”- Nói tới đây hấn không khỏi tự hào mỉm cười.

“Bởi vì gia cảnh bình thường, trong triều không có người thân quen, nên phụ thân ta cũng không có được trọng dụng, chẳng qua là làm một người viết thư nho nhỏ ở Hàn Lâm Viện. Dáng dấp của người hết sức tuấn tú trong sáng, nho nhã ôn tồn, khiến cho không ít trọng thần quyền quý muốn kết thân cùng người, nhưng người luôn vì mẫu thân mà nhất định cự tuyệt. Mẹ ruột của ta mặc dù không phải là đại gia khuê tú, dáng dấp cũng chỉ thanh tú mà thôi, nhưng là bạn thuở nhỏ lớn lên cùng phụ thân, cũng là tài nữ có tài thực sự. Hai người có thể nói là một cặp trời sinh. Phụ thân không am hiểu đạo lý ở quan trường, lại bởi vì cự tuyệt hôn sự nên đắc tội với không ít người quyền quý, nên khi ta sáu tuổi, người đã bị giáng chức đến Lĩnh Nam. Có điều, đó là thời gian ba người chúng ta vui sướng nhất. Phụ thân không có nhiều công việc lắm, lúc nhàn hạ dạy ta học đánh cờ và thi từ ca phú, hoặc là mang theo mẫu thân và ta cùng du sơn ngoạn thủy. Chúng ta đã biến Lĩnh Nam thành vùng đất du ngoạn tuyệt vời.” Nói tới chỗ này, hấn trầm mặc thật lâu, giống như là đang trở về thời gian vui sướng đó!

“Sau đó thì sao?” Niệm Từ không nhẫn nại được hỏi tới.

“Có thể nói thời gian vui vẻ không kéo dài, người trên đời không thể lúc nào cũng vui vẻ qua ngày. Đại khái là trời cao ghen tỵ với hạnh phúc của chúng ta đi? Khi ta được mười tuổi, Lĩnh Nam tự nhiên mưa lớn liên tục mấy ngày, vô số dân chúng chịu thiên tai, phụ thân không đành lòng đứng nhìn nên cả ngày luôn lo việc cứu trợ, thân thể chống đỡ không nổi nên đã ngã bệnh. Trước khi người lâm chung đã cầm chặt lấy tay ta, dặn dò ta phải sống cuộc sống mình mong muốn, không cần để ý người khác nghĩ như thế nào. Sau khi phụ thân ta qua đời, mẫu thân khóc nhận lỗi với ta, bà thật sự không thể sống thiếu phụ thân, nên đã tự sát đi theo. Trong vòng một ngày ta đã mất đi cả cha và mẹ!” Hấn vừa nói vừa nhắm hai mắt lại.

Niệm Từ rót đầy chén của sư phụ, im lặng một chút rồi nói:

“Người đã chôn cất song thân ở đâu? Chờ khi chúng ta rời đảo thì Niệm Từ sẽ theo người đến đó tế bái!”

Hoàng Dược Sư uống cạn ly rượu, nói tiếp:

“Cha của ta thật không phải là người bình thường. Lĩnh Nam là nơi cả nhà ta lần đầu tiên nhìn thấy biển rộng, phụ thân thích nó rộng lớn mạnh mẽ. Người nói với ta không chỉ một lần là chờ khi người qua đời nhất định phải giống như ngư dân an táng tại biển rộng bao la. Thấy vật nhớ người, nếu như ta nhớ người thì cũng không cần biết người ở chỗ nào, nước trong thiên hạ chỉ ở một nơi, không cần câu nệ nơi nào mức một chén nước là đã trọn tâm. Cho nên ta đặc biệt mua một chiếc thuyền, đem cha mẹ đặt lên trên, đợi thuyền đi tới biển sâu sẽ không chịu nổi sóng biển vỗ vào mà vỡ tan ra, thân thể cha mẹ ta có thể yên giấc ngàn thu nơi biển rộng”

“Người quyết định sống ở trên đảo có phải là vì có ý muốn tưởng nhớ song thân của mình không?”- Niệm Từ chợt nghĩ ra hỏi.

“Đúng vậy. Sống ở đây thì giống như chúng ta vẫn ở bên nhau vậy. Không hổ là đệ tử của Hoàng Dược Sư ta, lập tức có thể nghĩ ra được lý do”- Hoàng Dược Sư vui vẻ nói.

“Vậy thì tại sao trên đảo này người trồng đủ loại hoa đào vậy?”

“Hoa đào là loại hoa mẫu thân của ta thích nhất. Người có chú ý đến rừng trúc ở bên cạnh không? Ta cảm thấy khí chất của phụ thân giống như cây trúc, nên trên đảo trồng hai loại cây này đại biểu cho cha mẹ ta”

“Sư phụ người thật là tài tình!”- Niệm Từ trong mắt tràn đầy sùng bái.

“Được rồi, tiếp tục chuyện xưa của ta. Đưa tiền cha mẹ xong, ta đem gia nhân trong nhà phân phó hết, bắt đầu hành trình đi ngàn dặm đường học vạn quyển sách. Trong nhiều năm phiêu bạt một mình, ta đào sâu nghiên cứu những gì phụ thân đã dạy, đồng thời học tập thêm nhiều kiến thức mới. Sau khi phụ thân qua đời, đầu tiên, ta khổ học về được lý, trong chuyến đi cũng áp dụng rất nhiều vào thực tế. Vô tình ta bắt đầu tập luyện võ công, sau lại được cao thủ chỉ điểm nên phát triển thêm. Cuối cùng, sau nhiều năm đi khắp đại giang nam bắc, ta đem suy nghĩ cảm nhận viết lại thành sách, rồi lại phân chia ra thành hệ thống, cứ gia tăng thêm không hề dứt đoạn, trở thành suối nguồn kiến thức của ta.”

“Vậy võ công của sư phụ rốt cục là xuất thân từ môn phái nào? Sư phụ của người là ai?”- Nàng tiếp tục đặt câu hỏi.

“Võ công cũng như sở trường khác của ta, đều là do ta tổng hợp tinh hoa của rất nhiều trường phái khác nhau, dựa vào đặc điểm của chính mình mà sáng chế ra môn võ công thích hợp với bản thân nhất. Mặc dù ta được không ít cao nhân chỉ điểm, nhưng ta chưa từng bái sư, ta thấy không có ai có tư cách làm sư phụ của ta. Ta chỉ thừa nhận duy nhất phụ thân ta đã dạy cho ta võ lòng về văn chương”- Hoàng Dược Sư cuồng vọng nói.

"Sư phụ, người thật là thiên tài!" Nàng ca ngợi

“Vậy người làm sao xây đảo Đào Hoa vậy?”

“Khi đó ta khoảng chừng hai mươi, hai mốt tuổi, tình cờ lạc đến chỗ này. Trên đảo này có hải tặc, thường xuyên quấy rối tàu thuyền qua lại và ngư dân quanh đây, nên ta nhất thời nhiệt huyết ra tay diệt trừ. Ta rất thích đảo này, nên đem những tên may mắn sống sót bắt làm nô bộc, để cho bọn họ xây dựng đảo Đào Hoa, cứ thế là được hình dáng như bây giờ”

“Họ chính là ách bộc bây giờ sao? Đệ tử thấy bọn hán cũng đâu có lớn tuổi lắm đâu”

“Đừng tưởng. Năm đó bọn chúng còn nhỏ, đã giết người theo phương thức cực kỳ tàn nhẫn. Trong quá trình xây dựng nên hòn đảo này, mấy thanh niên cường tráng đó từng có vô số lần phản kháng, lần nào cũng bị ta trấn áp xuống, nên số người càng ngày càng ít nhưng cũng càng hiểu chuyện hơn.”- Hoàng Dược Sư nói.

“Vậy thì người và sư nương làm sao mà quen biết?”-Niệm Từ quyết tâm hỏi tới.

“A Hành ư? Thật ra chúng ta là được chỉ phúc vì hôn. Cha nàng cùng cha ta là quan lại cùng kỳ, năm đó hai nhà hết sức thân thiết. Trước khi ta ra đời, hai nhà đã nói nếu là con gái thì phải làm dâu nhà người kia. Nhưng ai ngờ mẹ ta lại sinh con trai, mà mẫu thân của nàng cũng sinh ra hai người con trai. Sau đó, bởi vì bất đồng ý kiến mà cảm tình hai nhà dần dần lạnh nhạt. Năm chúng ta đi Lĩnh Nam thì A Hành ra đời, nhưng hai nhà không hề nhắc đến chuyện này nữa. Sau khi ta tạo nên đảo Đào Hoa, ta đi hoàng cung tính muốn lấy một ít đồ trang trí, trên đường trùng hợp cứu được xe của A Hành đi dâng hương bị lật xe. Biết gia thế của nàng, dĩ nhiên là ta biết được nàng chính là nàng dâu không có duyên kia. Thật ra thì lúc đó ta cũng chỉ xem nàng như muối mè mà đối đãi, thường hay đến thăm nàng. Không biết nàng đối với ta nảy sinh tình cảm khi nào, trong ngày thành thân nàng đã dứt khoát để lại phong thư cho cha mẹ, mặc giá y bỏ trốn cùng ta trở lại đảo Đào Hoa. Sau hai năm hạnh phúc bên nhau, nàng đã mang đến cho ta một nữ nhi khá ái nhất thiên hạ này”.

“Sư phụ, như vậy cũng đã đủ rồi. Bất kể như thế nào thì người vẫn luôn có khoảng thời gian tốt đẹp cùng người mình yêu thương để tưởng nhớ lại, như vậy không phải đã đủ rồi sao? Vì người cùng sư nương phu thê ân ái, cận kề”- Hai người cùng uống cạn rượu trong chén, Niệm Từ gục ở trên bàn đá mà ngủ. Hoàng Dược Sư nhìn đồ đệ cung, lấy tiêu ngọc ra thổi Bích Hải Triều Sinh Khúc, không biết là đang nhớ tới tuổi thơ sung sướng hay là ngày cưới ngọt ngào.

Lời Tác Giả: Đây chính là thân thế của Hoàng Dược Sư trong suy nghĩ của ta!!!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Dịch Dung Rời Đảo

Edit: Vân Nhi

Vừa qua tiết Đoan ngo thì đảo Đào hoa nhận được tín hàm của Hoàng Dung do đại điều đưa tới. Tổng cộng có hai phần, viết cho phụ thân về di hài ở trong mật thất và tình hình của Ngu Cô, cùng suy đoán nàng ta đã được đưa đến Quy Vân Sơn Trang rồi. Một phần cho Niệm Từ là căn kể nói tới việc Âu Dương Khắc đã bị Dương Khang giết chết. Hai người đứng ngồi không yên, tính toán lập tức rời đảo. Kế hoạch của Hoàng Dược Sư là sau ngày mười lăm tháng tám hỗ trợ xong sẽ mang theo đồ đệ cùng đi du lịch một phen, không cần vội vã trở lại, chờ trải qua Hoa Sơn Luận Kiếm xong mới đi trở về nhà để nghênh đón Mai Siêu Phong và Lục Thừa Phong trở về. Hoàng Dược Sư trước sau như một, khi ra khỏi cửa đều muốn dịch dụng nên hai thầy trò gấp gáp chế tạo vài cái mặt nạ, chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào.

Nói đến thì hãn cũng có dạy chế tạo mặt nạ cho Niệm Từ. Đẳng cấp cao nhất chính là mặt nạ được chế tạo từ da người, rất mất công làm. Loại thứ hai là loại không cần cầu nệ nguyên liệu, chủ yếu là thủ công do người làm. Cả hai loại Hoàng Dược Sư đều có thể làm được.

“Mặt nạ giống như thật, làm cho người khác không thể nhìn ra sơ hở thì chỉ có thể sử dụng mặt nạ da người. Nếu dùng đất sét hoặc các loại vật liệu khác thì thủ công thô ráp, về mặt khô khan, cao thủ chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra, loại này chỉ có thể lừa gạt dân chúng bình thường mà thôi. Vậy ngươi muốn học loại mặt nạ nào?”- Trước khi dạy Hoàng Dược Sư hỏi.

Chỉ cần nghe tới da người là toàn thân Niệm Từ liền cảm thấy khó chịu. Vừa nghĩ đến sắp tới trên mặt mình lúc nào cũng kề sát với một phần da thịt người chết thôi là nàng không khỏi cảm thấy rùng rùng mình kinh sợ.

“Không cần phải nói nữa, đệ tử chọn loại thứ hai, còn loại đầu tiên thì người để cho người dùng đi”

Hoàng Dược Sư cười liếc mắt nhìn đồ đệ của mình, dĩ nhiên biết tại sao nàng lại phản ứng như vậy. Con gái mình không phải cũng tình nguyện bôi bẩn mình giả bộ làm tên khất cái, chứ không chịu động một ngón tay vào mặt nạ sao. Tiếp theo hai người liền tìm nguyên liệu, bắt đầu bận rộn. Niệm Từ nhớ lại khi xưa từng xem một phim điện ảnh, là do Robin Williams diễn, nói về một diễn viên lồng tiếng phim hoạt hình sau khi ly hôn, không thể chịu được ba con của mình thuộc về quyền nuôi dưỡng của vợ, nên đã giả gái, hóa thân thành một người phụ nữ anh quốc sáu mươi lăm tuổi, đến xin làm bà vú để có thể ở bên chăm sóc con cái. Trong phim đã thể hiện cận kề các bước thợ trang điểm đã làm để chế mặt nạ cho nam chính. Nàng đối với đoạn phim này vẫn khắc sâu ấn tượng, nên đem quá trình miêu tả cho sư phụ. Hoàng Dược Sư không gì không làm được, dựa trên cơ sở những lời nàng miêu tả làm mặt nạ, kết quả là Niệm Từ hài lòng mang gương mặt mới thứ hai trở về Trung Nguyên.

Đầu tiên hai người tới Ngưu Gia thôn mà mấy ngày trước người ngựa qua lại không dứt, tìm được di thư của Khúc Linh Phong ở góc tường trong mật thất. Tuy không nhìn thấy Ngu Cô, nhưng đã có thể xác định được thân phận của nàng. Mở rương sắt ra, nhìn vào thì thấy chỉ toàn bảo vật hiếm quý, Hoàng Dược Sư trong lòng càng lúc càng đau đớn.

“Ta luôn yêu thích trân bảo đồ cổ, danh họa, tranh chữ. Linh Phong vì muốn ta vui vẻ, nên mạo hiểm đi hoàng cung trộm, bị hộ vệ Hoàng Cung phát giác, sau khi kịch đấu thì bị thương nặng, về đến nhà viết phong thư này. Hẳn là hẳn bị thương quá nặng, khó có thể cứu được, nên hẳn đã quyết định cùng tự tận với các cao thủ đại nội kia!”- Trầm mặc trong chốc lát, hãn nói tiếp:

“Trong số các đệ tử của ta, võ công của Linh Phong là mạnh nhất. Nếu không phải hai chân của hãn bị gãy, thì cả trăm tên hộ vệ cũng không thể làm cho hãn bị thương được!”

“Sư phụ đừng thương tâm, đệ tử nghĩ rằng sư huynh trước lúc lâm chung vẫn là không oán không hối. Sư phụ trong lòng giận dữ, đánh đồ đệ mấy cái để hả giận còn không được sao? Chẳng qua là không cần thận sử dụng lực quá lớn mà thôi”- Nói được như vậy, ngay cả Niệm Từ trên người cũng nổi đầy da gà.

Hoàng Dược Sư khẽ liếc nhìn đồ đệ một cái, tiện tay cầm lên một chuỗi trân châu từ trong rương.

“Chuỗi hạt này mỗi viên đều lớn nhỏ như nhau, thật khó mà tìm được. Cứ coi như sư huynh ngươi đưa cho ngươi làm quà tặng nhập môn, ngươi đeo vào đi”

Niệm Từ vui mừng rạo rực nhận lấy đeo vào trên cổ, sau đó lại cung kính hướng về phía di hài thi lễ.

“Đa tạ Khúc sư huynh! Sư huynh yên tâm, Niệm Từ nhất định sẽ thay sư huynh chiếu cố thật tốt cho sư phụ!”

“Ngươi không giận dữ là ta đã vô cùng may mắn rồi, không dám trông cậy ngươi chiếu cố cho ta” Tâm tình sư phụ không tệ, nhạo báng đồ đệ.

“Di hài của Khúc sư huynh phải làm sao bây giờ, chôn ở đây hay là mang về đảo Đào Hoa?”

“Linh Phong sinh ra là người của đảo Đào Hoa, chết đi cũng là quỷ của đảo Đào Hoa. Chúng ta đi trợ giúp trước đã, sau đó trở lại đây đem sư huynh ngươi đưa về đảo Đào Hoa nhập thổ quy an!”- Nói xong, hãn đem di hài của đồ đệ mình cẩn thận sắp xếp, lấy áo khoác của mình đắp lên trên, sau đó hai người rời khỏi mật thất. Niệm Từ vòng ra phía hậu viện, nhưng cũng không có phát hiện ra nơi chôn thi thể, chỉ nhìn thấy một hồ đất, bên trong hồ còn mơ hồ có vết máu lưu lại.

“Sư phụ, người mau tới đây đi!!!”

Hoàng Dược Sư nghe tiếng nàng gọi liền đi tới, cẩn thận quan sát vết máu rồi nói:

“Đây chỉ sợ là nơi chôn Âu Dương Khắc, nhưng không biết đã bị người nào mang thi thể đi mất rồi”

“Sư phụ, Niệm Từ muốn cầu xin người một chuyện có được hay không?”

“Chuyện gì, nói ra ta nghe xem!”

“Nghĩa huynh của đệ từ từ nhỏ lớn lên ở Kim Quốc, luôn nghĩ bản thân mình là một tiểu vương gia, sau này có làm Hoàng thượng Kim Quốc cũng không có gì quá đáng. Không nghĩ tới khi mình được mười tám tuổi mới biết được bản thân không phải là hoàng thân quốc thích, chẳng qua là dân chúng Đại Tổng binh thường, nên tính cách không khỏi có chút vụn vặt, vì muốn gia tăng tư cách của mình nên mới làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy. Đệ từ lo hấn càng làm càng sai. Ngày mười lăm tháng tám này tại Yên Vũ Lâu, Dương Khang nhất định sẽ tới, khẩn cầu sư phụ áp tải hấn về đảo Đào Hoa nghiêm dạy hấn, phế bỏ võ công của hấn cũng không sao. Đệ từ muốn vì Dương gia làm một chút chuyện, ít nhất là lưu lại huyết mạch của Dương gia. Đệ từ không muốn có một ngày lại nhìn thấy hấn bị vô lâm chính phái hoặc là bị Âu Dương Phong giết chết!”

“Người không sợ nghĩa huynh của người sẽ hận người sao?”

“Hận cũng được, chỉ cần hấn giữ được mạng là được rồi”- Niệm Từ nhàn nhạt trả lời.

“Được, ta đáp ứng người. Chỉ có điều, lúc đó chính người sẽ tự mình phụ trách việc dạy dỗ hấn”- Hoàng Dược Sư thống khoái nói.

“Thật ra cũng sẽ không phải chờ quá lâu, cứ theo đà này, chẳng bao lâu nữa Kim Quốc cũng sẽ bị tiêu diệt, hấn sẽ không còn chỗ dựa, tự nhiên sẽ phải biết cụp đuôi làm người”- Niệm Từ đáp.

Từ trong tiểu điểm ra ngoài, Niệm Từ lấy cớ hỏi thăm chuyện của Ngu Cô, hướng về phía thôn dân hỏi thăm mộ phần của vợ chồng Dương thị, sau đó mua nhang đèn đi tế bái hai người. Nhìn thấy công phẩm trước mộ phần, nàng biết Dương Khang đã đi qua đây, thấy được hấn cũng còn chưa có mất đi hiểu tâm với cha mẹ.

Giải quyết thỏa đáng chuyện ở đây xong, hai thầy trò không vội vã đi tới Quy Vân Sơn Trang để gặp mặt Ngu Cô, họ dịch dung thành một người tư chất nho nhã đi cùng với thư đồng, từ từ lên đường tới thành Gia Hưng. Dọc theo đường đi, họ cùng du sơn ngoạn thủy, ngâm thơ vẽ tranh, chơi thuyền câu cá, nghe hát xem cuộc vui, xem hí khúc ngâm xướng, đến cuối tháng bảy mới tới được nơi muốn tới. Tìm được khách sạn lớn nhất tại đây, Duyệt Lai khách sạn, họ hào phóng thuê hai gian phòng hào hạng, trả trước nửa tháng tiền phòng.

Lúc dùng cơm, Niệm Từ đột nhiên nhớ tới, trong sách có miêu tả ở cuộc đại chiến tại Yên Vũ Lâu có xuất hiện sương mù cùng với rắn độc. Sương mù thì không có cách nào giải quyết, nhưng rắn độc thì không thể không đề phòng, vạn nhất bị cắn một cái thì không phải là chuyện đùa nha.

“Sư phụ, ước hẹn tại Yên Vũ Lâu lần này, Âu Dương Phong có tới không?”

“Cuộc chiến này tuy nói là ước hẹn tỷ võ của Khâu Xứ Cơ cùng với Bành Liên Hồ, nhưng kỳ thực là vô lâm nhân sĩ Đại Tổng chống lại tay sai Kim Quốc. Âu Dương Phong chính là khách quý của Hoàng Nhan Hồng Liệt, hơn nữa, đây lại là lần tỷ võ duy nhất diễn ra trước khi Hoa Sơn Luận Kiếm tới, Tây Độc chắc chắn sẽ không bỏ qua”

“Vậy hấn có thể ra ám chiêu không? Chẳng hạn như trận đồ rắn độc mà hấn đặc ý nhất ấy. Yên Vũ Lâu là đảo nằm giữa Nam Hồ, vạn nhất hấn dùng hơn vạn con rắn bao vây tiểu đảo này, thì cũng sẽ không dễ đối phó đâu”- Niệm Từ lên tiếng cảnh báo.

“Ừm, đúng là rất có lý. Vậy chúng ta tiên hạ thủ vi cường, chuẩn bị chút dược liệu như Hùng Hoàng để tránh rắn. Mà thứ này thôi vẫn chưa đủ, đề ta phối hợp thêm một chút dược liệu khác, trực tiếp đem xà trận của hấn phế bỏ không còn gì.”

“Tốt quá rồi! Người muốn dược liệu như thế nào để đệ từ đi mua.”

“Vẫn còn sớm, chúng ta cứ ăn cơm trước đã, rồi cùng đi mua sau”- Hoàng Dược Sư cười nói.

Mấy ngày kế tiếp, Niệm Từ chạy tới chạy lui mấy tiệm thuốc lớn, mua hết những dược liệu cần thiết, còn Hoàng Dược Sư thì ở trong một gian phòng gấp rút vội vàng chế thuốc. Chờ những gói thuốc đã chuẩn bị xong xếp đầy phòng như một ngọn núi nhỏ, thì Niệm Từ phát hiện ra khó khăn trước mắt.

“Sư phụ, thuốc nhiều như vậy, chúng ta làm sao chia ra được đây? Không thể chờ đến đúng ngày mười lăm mới đứng ở con đường chính trên đảo phát cho từng người một chứ?”

“Người bận quá nên hồ đồ rồi ư? Dung Nhi bây giờ là bang chủ Cái bang, lần này Cái Bang nhất định cũng sẽ tới trợ giúp. Người đem thuốc đến phân đã Gia Hưng nói rõ mọi chuyện, bọn họ sẽ vui lòng giúp đỡ!”

“Ngài không hồ là sư phụ nha, cái gì cũng có thể giải quyết được!”

“Đừng vuốt đuôi nịnh bợ nữa, nhanh đi làm đi!”

“Ngài ngay cả nịnh bợ cũng biết, đệ từ bội phục nha, bội phục nha!” Niệm Từ cười ha ha vui vẻ, sau đó sắp xếp tính toán lại số lượng rồi nhanh chóng đưa đến Cái Bang.

Chuẩn bị xong mọi chuyện, hai thầy trò có nhã hứng bắt đầu đi thăm thú khắp nơi trong thành Gia Hưng. Đối với nơi này, Niệm Từ ấn tượng nhất chính là Nam Hồ. Cuộc họp các đại biểu quốc hội lần đầu tiên ở Trung Quốc đã bế mạc trên một chiếc thuyền ở trên hồ này, chính thức tuyên cáo thành lập Trung Quốc. Đi theo sư phụ, Niệm Từ không những du lịch Nam Hồ trong ba hồ nổi tiếng, mà còn được thưởng thức thức các món ăn ngon của Giang Nam. Đến tận ngày mười bốn tháng tám mà hai người còn có hứng chạy tới Hải Ninh để quan sát thủy triều tráng lệ, mênh mông bao la, cảnh tượng

hoành tráng lay động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Trung Thu Nháo Kịch

Edit: Vân Nhi

Xem thủy triều xong, hai thầy trò hòa tốc chạy về hướng Yên Vũ Lâu, lên thuyền đi tới đảo nhỏ giữa hồ. Khi hai người đến nơi thì đã đến giờ Tý, lò mò nhìn thấy không ít người đã đến trước. Hoàng Dược Sư kéo Niệm Từ, hết như lần đầu tiên gặp mặt nàng, hẩn phi thân đem nàng phóng lên lầu của Yên Vũ Lâu.

“Vô công của ngươi vẫn chưa tới nơi tới chốn, đừng nên đi xuống tham gia náo nhiệt. Đợi sau khi kết thúc mọi chuyện vì sư sẽ đi lên đón ngươi.”

Hai thầy trò đang nói chuyện thì nghe thấy trong sương mù truyền đến tiếng người đang nhai đồ ăn. Thầy trò đi vào thì thấy Hồng Thất Công đang vừa gặm đùi gà vừa tựa vào cửa sổ ngắm nhìn toàn cảnh bên dưới.

“Hồng huynh cũng thật là hăng hái, cũng tới đây tham gia náo nhiệt ư?”- Hoàng Dược Sư hăng giọng nói.

Hồng Thất Công quay đầu lại, cầm đùi gà vẫy vẫy, cười nói:

“Lão ăn mỳ ta nhàn rồi không có việc gì làm, không tìm nơi náo nhiệt để chơi thì còn đi đâu nữa? Hoàng huynh luôn yêu thích yên tĩnh, tại sao cũng tới nơi này?”

“Huynh biết rõ rồi còn hỏi. Trước khi Dung Nhi rời đảo nói cho ta biết chuyện còn không phải là do muốn ta tới đây sao. Hơn nữa, ta bề quan mười lăm năm cũng đã đủ lâu rồi, trước khi đến Hoa Sơn Luận Kiếm cũng muốn cùng đồ đệ đi du ngoạn một chút”- Hoàng Dược Sư nói.

“Hồng tiền bối, đã lâu không gặp! Ngài vẫn khỏe chứ?”- Niệm Từ lên tiếng thỉnh an.

“Ta vẫn còn sống đây, có cái gì không khỏe đâu”- Hồng Thất Công vẫn không ngừng gặm đùi gà nói.

“Dung nhi gửi thư có nói huynh bị Âu Dương Phong ám toán, nội công đã mất hết, có thực không?”- Hoàng Dược Sư hỏi.

“Đúng vậy! Đúng là ta trúng ám chiêu của lão già kia. Nhưng huynh cũng không cần lo lắng. Con rể huynh đã tìm ra phương thức chữa thương ở trong Cửu Âm Chân Kinh mà chữa cho ta, rất công hiệu. Nội lực của ta cũng đang dần dần khôi phục lại rồi.”

“Ừm, vậy thì tốt!”- Vốn khi biết Hồng Thất Công bị thương, Hoàng Dược Sư liền suy nghĩ làm như thế nào có thể chữa thương cho hẩn, nhưng hiện nay Quách Tĩnh đã thay mình làm là tốt rồi.

“Dung Nhi nhà ta có cùng ngu đồ đệ bảo bối của huynh đến đây không?”- Hẩn lại tiếp tục hỏi.

“Không phải chúng đang ở phía dưới kia sao?”- Hồng Thất Công đưa tay chỉ xuống dưới lầu.

Hai người tiến về phía cửa sổ, thì nhìn thấy Hoàng Dung, Quách Tĩnh cùng với Toàn Chân Thất Tử và Giang Nam Thất Quái đang nói gì đó.

“Hồng huynh, đồ đệ ta công phu vẫn chưa tốt, ta để nàng ở đây cùng huynh xem cuộc vui, ta đi xuống kia trước.”- Rốt cục cũng nhìn thấy nữ nhi bảo bối, Hoàng Dược Sư không nhẫn nại được, sau khi chào hỏi xong vội vã xuống lầu.

“Hồng tiền bối, đại ca của văn bối đâu? Hẩn không tới đây sao?” Niệm Từ muốn hỏi một chút về tung tích của Chu Bá Thông.

“Có náo nhiệt thì làm sao hẩn không tới được? Nhưng ta cũng không thấy hẩn, không biết hẩn đã chạy đi đâu rồi nữa”

“Ta tới rồi, ta tới rồi!”- Hai người vừa nói đến đây thì Chu Bá Thông từ một cái cửa sổ khác bay vào trong phòng.

“Muội muội, ngươi cũng tới đây xem náo nhiệt a”- Nhìn thấy muội muội của mình, hẩn hết sức vui mừng.

“Đại ca, muội rất nhớ huynh nha!”- Niệm Từ cao hứng tiến lên kéo cánh tay của hẩn. Huynh muội hai người cũng không thêm để ý đến Hồng Thất Công nữa, bắt đầu liu lo kể lại chuyện của mình cho đối phương nghe. Lão Ngoan Đồng kể chuyện sau khi đắm thuyền thì mình phải uống bao nhiêu nước, ở trên thuyền như thế nào lại đánh cuộc cùng với Âu Dương Phong, như thế nào lại nhảy xuống biển ngao du, về Uyên Ương Ngũ Trân Quái hữu danh vô thực như thế nào, rồi trò đùa dai của hẩn ở trong hoàng cung... Niệm Từ thì lại kể quá trình mình biết chữ, nội công đã thăng tiến như thế nào, đã có thể

vận dụng khinh công ra sao, chuyện sư phụ đánh cờ với mình bị thua phải đi làm cơm, ý muốn làm Hoa Đào cảm ma của mình, Khúc sư huynh cho mình đây chuyện xinh đẹp như thế nào... Hai người làm như đã bao nhiêu năm không gặp, bỏ bỏ không dứt, không thèm quan tâm đến tình huống ở bên ngoài cửa sổ nữa.

“Giờ chứ? Cái lão tặc Hoàn Nhan Hồng Liệt đó còn chưa tới, thế nào trong đám chúng ta lại nội chiến rồi?”- Hồng Thất Công vừa nghe hai huynh đệ ôn chuyện, vừa quan sát động tĩnh bên ngoài cửa sổ.

Hai người nghe vậy chạy vội đến bên cửa sổ, đang lúc đó Toàn Chân Thất Tử đang bày Thiên Cương Bắc Đẩu Trận so chiêu cùng với Hoàng Dược Sư.

“Đại ca, sư diệt của ngươi đang lấy trứng chọi với đá nha, ngươi còn không nhanh chân chạy tới cứu họ sao?”- Niệm Từ một chút cũng không lo lắng. Sư phụ ân cư mười lăm năm không tiếp xúc cùng người bên ngoài, mặc dù lúc trước có vì tìm Dung Nhi mà ra đảo nhưng cũng chưa từng chân chính xuất thủ qua. Lần này nhất định là đã tìm một lý do nào đó để so chiêu, tám phần là muốn biết một chút về Thiên Cương Bắc Đẩu Trận của Vương Trùng Dương. Không nhìn thấy Hoàng Dung cùng với Quách Tĩnh ở một bên quan sát, khẳng định là không có chuyện gì rồi.

“Trận pháp của sư huynh ta không người nào có thể địch lại, ngươi là nên quan tâm đến an nguy của Hoàng Lão Tà đi”- Hai người cùng đầu võ miệng, nhưng sự chú ý đều tập trung đến chuyện đang diễn ra bên ngoài cửa sổ.

“Niệm Từ, ngươi xem, sư phụ ngươi có ý dụ dỗ Toàn Chân Thất Tử triển khai trận pháp, thấy rõ ràng tình ảo của Thiên Cương Bắc Đẩu Trận, cũng không có ra tay hạ thủ. Trong vòng mười chiêu thôi, hẳn nhất định sẽ thu nhỏ vòng lại, chiếm đoạt vị trí của sao Bắc Cực, đón đầu công kích vị trí yếu nhất này”

Niệm Từ đang nhìn thì đột nhiên phát hiện ra mấy chiếc thuyền lớn đang cập vào bờ, trên thuyền treo đèn đỏ, mũi thuyền dựng thẳng bài hiệu “Túc Tĩnh” và “Hồi Tị”, một bộ khí khái quan lại, nhìn có thể là Hoàn Nhan Hồng Liệt đến. Không ổn, một loại dự cảm nãy sinh trong tim của Niệm Từ, Âu Dương Phong có thể đang ở trên thuyền. Bộ ngựa bắt ve, chim sẽ chờ sẵn. Hiện tại sư phụ đang tập trung toàn lực đối phó với kiếm trận trước mắt, vạn nhất Âu Dương Phong đánh lên ở sau lưng, hậu quả sẽ khó lường. Không thể suy nghĩ quá nhiều, Niệm Từ bay ra từ cửa sổ, chạy thẳng tới chỗ của Hoàng Dược Sư.

“Đại ca, mau đi theo ta! Coi chừng Âu Dương Phong hạ độc thủ”- nàng thuận miệng kêu lên.

Chỉ thấy hai bóng dáng ở trên lầu của Yên Vũ Lâu bay xuống, thẳng về phía kiếm trận. Niệm Từ theo trực giác bay đến phía sau lưng sư phụ, giờ tay ôm thật chặt sau lưng của Hoàng Dược Sư, cảm thấy một cỗ âm thanh cường đại hướng về phía giữa lưng của mình đánh tới, lập tức lại biến mất. Thì ra là Âu Dương Phong đứng là từ trên thuyền lớn phi thân xuống đánh lên Hoàng Dược Sư, có điều, công phu của Lão Ngoan Đồng cũng không thể xem thường. Sau khi Niệm Từ lên tiếng kêu thì hần cơ hồ giống như keo dán, dán ở sau lưng của muội muội mình bay xuống, toàn lực tiếp nhận đánh lên của Âu Dương Phong. Võ công của hai người quá mức cao thâm, sau khi đối chưởng, Âu Dương Phong cố hết sức không được, xoay người bổ nhào mới hóa giải được chưởng lực của Chu Bá Thông. Chu Bá Thông bận tâm đến Niệm Từ cùng Hoàng Dược Sư đang ngay phía sau lưng mình, nên cố gắng chịu đựng. Mà cùng lúc Niệm Từ ôm lấy, Hoàng Dược Sư đã ý thức được có người đánh lên sau lưng, đã đem toàn bộ công lực dồn ra sau lưng, vô tình cũng giúp được Chu Bá Thông hóa giải được trở lực khổng lồ. Ba người lúc này giống như một miếng bánh kẹp, dính chung một chỗ.

“Âu Dương Phong lão độc vật ngươi, tự nhiên ở phía sau đánh lên Hoàng Lão Tà cùng muội muội ta, ngươi có biết xấu hổ hay không?”- Chu Bá Thông lập tức la vang lên.

“Sư thúc, thì ra người vẫn còn sống, chưa có bị Hoàng đảo chủ hại chết!” Toàn Chân Thất Tử kêu lên.

“Đương nhiên là ta không có chết rồi. Ta đang sống rất tử tế, còn mới nhận được một muội muội đây”- Lão Ngoan Đồng trả lời nhưng cũng không có trở về mà vẫn cẩn thận chú ý đến Âu Dương Phong.

“Lão độc vật, nói chuyện đi! Đánh lên xong cảm thấy rồi ư?”

“Hoàng huynh võ công cao cường, làm sao có thể quan tâm đến chút tài mọn của ta? Chu Bá Thông ngươi bắt chó đi cày xen vào việc của người khác rồi”- Dội cho hồ hấp ổn định lại, Âu Dương Phong mới lên tiếng, trong lòng lại âm thầm giật mình. “Mình đón lấy chưởng này, cũng đã cố hết sức, vì sao Lão Ngoan Đồng lại nhẹ nhõm như vậy, chẳng lẽ Cửu Âm Chân Kinh thật sự lợi hại như vậy sao?”

Chu Bá Thông không chết, Toàn Chân Thất Tử cũng không còn lý do tiếp tục đánh nhau cùng với Hoàng Dược Sư nên toàn bộ dừng tay. Tuy may mắn có hai vị cao thủ tuyệt đỉnh bảo vệ trước sau, nhưng chưởng lực của Âu Dương Phong cũng đã chạm được đến Niệm Từ, nàng nhất thời cảm thấy lực phù ngũ tạng lay động, nhất thời nhìn không được, “Oa...” một tiếng khạc ra một ngụm máu tươi. Hoàng Dược Sư vội vàng xoay người lại đỡ lấy đồ đệ.

“Chu Bá Thông, ta không muốn Âu Dương Phong được thoải mái. Ta xem Niệm Từ có bị thương nặng không trước đã”- Nói xong, hần ôm nàng tránh qua một bên.

“Được. Hoàng Lão Tà, chăm sóc cho muội muội muội của ta tử tế, nhìn ta như thế nào hả giận cho ngươi đây”- Dứt lời, hần phi thân lên giao đấu cùng với Âu Dương Phong. Thấy một số tuyển thủ bên mình đã bắt đầu giao chiến, Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng rồi rít tiến lên cùng võ lâm nhân sĩ đánh nhau. Niệm Từ nửa ý lại nửa bám vào trên người sư phụ, khóe miệng còn vương lại vết máu, đau đến một câu cũng không nói nên lời. Hoàng Dược Sư bắt mạch thấy nội thương của nàng cũng không nghiêm trọng lắm mới yên lòng dùng nội lực khai thông kỳ kinh bát mạch bị chấn động của nàng. Quách Tĩnh, Hoàng Dung cùng đám người Toàn Chân Thất Tử đã quay sang đấu với Sa Thông Thiên, không chú ý được đến bên này.

Đang trong lúc hỗn chiến, Dương Khang cùng với bang chủ Thiết Chưởng Bang Cửu Thiên Nhẫn được đặc biệt mời tới hỗ trợ, tới nơi.

“Cửu tiên bối mời xem, người đứng ở bên này chính là phụ vương của ta, một lát ta sẽ giới thiệu với ngài. Đang đánh nhau bên kia là Âu Dương Tiên Sinh

cùng với Chu Bá Thông. Sao Hoàng Lão Tà lại không ra trận nhỉ?”- Dương Khang đứng đó chỉ chỗ, giới thiệu cho Cừ Thiên Nhẫn. Hắn chỉ thấy Hoàng Dược Sư ngồi ở một bên, thân thể cân trọng nên không thể nào thấy được người nào đang ngồi đó cùng hắn. Cũng bởi vì Niệm Từ bị Hoàng Dược Sư mang đi, nên Dương Khang đối với hắn hận thấu xương.

“Mời Tiểu Vương gia hãy đi tới chỗ Triệu vương gia chờ tin lành, ta sẽ đi gặp Hoàng Dược Sư trước”- Nói đoạn, Cừ Thiên Nhẫn lao thẳng về phía Hoàng Dược Sư. Cùng một chỗ sẽ không bị té ngã hai lần, mới vừa bị Âu Dương Phong đánh lén xong, thân kinh xúc giác của Hoàng Dược Sư bèn nhạy dị thường, nghe được tiếng gió đánh tới, liền ôm lấy Niệm Từ phi thân tránh ra xa.

“Hừ! Bể quan hai mươi năm, Cừ lão nhân ngươi chỉ khổ luyện bản lãnh đánh lén đã thương người khác thôi hay sao?”- Hoàng Dược Sư cười lạnh nói.

“Ha ha ha! Hoàng đảo chủ, hy vọng người vẫn khỏe mạnh. Mau mau thả cô nương trong lòng ra đi, cùng với ta đại chiến mấy hiệp xem thử coi người nào mới có tư cách đến Hoa Sơn Luận Kiếm đây”- Cừ Thiên Nhẫn đồng dục nói. “Giết gà cần gì dùng dao mổ trâu. Sư phụ xin ở một bên nghỉ ngơi, để cho đệ tử thay mặt người dọn dẹp lão tặc này”- sau lưng Cừ Thiên Nhẫn bỗng truyền đến một giọng nói âm trầm, thì ra là Mai Siêu Phong đã đến. Sau khi tìm kiếm hỏi thăm được tin tức tốt Ngu Cô, mấy ngày hôm nay nàng liên tục tìm kiếm thêm tin tức của mấy sư huynh đệ khác. Và tính lại biết được tin tức vô cuộc đại chiến trong ngày trung thu này, bởi vì nhá sư phụ, nên nàng muốn tới tìm Hoàng Dược Sư đã hỏi thăm, không ngờ mừng rỡ phát hiện sư phụ cũng có ở đây.

“Được! Nhưng người hãy cẩn thận, lão già này bể quan hai mươi năm, cũng không biết đã luyện coi võ công kỳ lạ nữa” - Liên tục bị người đánh lén hai lần, Hoàng Dược Sư không khỏi nổi giận, chỉ có điều, hắn còn bận tâm đến Niệm Từ mới vì bảo vệ mình mà bị thương, nên mới không thể không đồng ý đề nghị của Mai Siêu Phong.

Không chờ Cừ Thiên Nhẫn phản ứng, roi bạc của Mai Siêu Phong đã quét đến trước mặt của hắn, hai người lao vào chiến đấu kịch liệt. Hai mươi năm bể quan luyện công hiển nhiên không phải cái gì cũng tốt, Mặc dù nội công của Cừ Thiên Nhẫn vượt xa Mai Siêu Phong, nhưng kinh nghiệm chiến đấu thực tế lại không thể bằng Mai Siêu Phong mười mấy năm qua điên cuồng đuổi giết khắp giang hồ. Cả hai so tài hơn trăm chiêu vẫn chưa có phân định được thắng thua.

Âu Dương Phong đang khổ chiến thì đột nhiên quay sang nhìn một bên, xem cuộc chiến của Hoàn Nhan Hồng Liệt cùng với Dương Khang. Hắn đột nhiên dừng tay, hướng về phía Lão Ngoan Đồng nói:

“Hôm nay tới đây thôi, ta còn có chuyện phải làm. Lần tới ở Hoa Sơn Luận Kiếm sẽ lại phân định thắng thua”- Nói xong, hắn phi thân về hướng Dương Khang đánh tới. Chu Bá Thông dĩ nhiên không phải là loại người đánh lén sau lưng, chỉ có thể để mặc hắn rồi đi. Âu Dương Phong sử dụng Cáp Mô Công đặc ý của mình, dùng hết mười phần công lực, mạnh mẽ ngoan độc đánh vào trước ngực của Dương Khang. Dương Khang không chút nào phòng bị nên bị đánh bay ra ngoài đến ba bốn mươi thước, sau đó nặng nề rơi xuống đất. Một chương này của Âu Dương Phong đã khiến cho hai bên đang kịch chiến với nhau bị kinh hãi nhất loạt đều dừng lại.

Tơ mắt nhìn Dương Khang bị đánh bay rơi xuống đất, lòng của Niệm Từ bỗng dâng lên một cảm giác bi thương vượt quá sức tưởng tượng, nàng chỉ nghe thấy tiếng mình kinh hô “A Khang!”. Ngay sau đó nàng không thể khống chế được bản thân mình đẩy sư phụ ra, cố nén đau chạy vội lại bên cạnh Dương Khang.

“Âu Dương tiên sinh, tại sao ngươi lại ám toán Khang Nhi của ta!?”- Hoàn Nhan Hồng Liệt run giọng hỏi.

“Hừ! Ngươi nên hỏi con trai bảo bối của ngươi, tại sao lại giết Khắc nhi của ta. Ở Ngu Gia thôn ta thay ngươi đi tìm Vô Mục Di Thư, con trai bảo bối của ngươi lại vì muốn được học tập võ công của ta, đã giết chết Khắc nhi vốn đang bị thương nặng, đem thi thể chôn ở bên ngoài hậu viện.”

“Ngươi làm sao có thể khẳng định được là do Khang Nhi gây nên?”

“Ngươi có nhớ đứa nha đầu ngốc ở trong tiểu điểm không? Nàng ta nhìn thấy từ đầu tới cuối, một kẻ ngốc chắc chắn sẽ không nói láo hại người!”

Niệm Từ căn bản không có nghe được thanh âm của người khác, chỉ chú ý tới Dương Khang đang nằm ở dưới đất. Đoán chừng ngũ tạng của hắn đã bị vỡ nát, người mềm nhũn, thất khiếu bắt đầu chảy máu.

“A Khang ~~~~~” Nàng dùng tay nhẹ nhàng lau đi vết máu ở khóe miệng hắn.

“Niệm... Niệm Từ, nàng đã đến rồi! Ta thật sự rất cao hứng khi nhìn thấy nàng. Ta vẫn luôn muốn đi đảo Đào Hoa tìm nàng”- Dương Khang cố mỉm cười nhìn người mình yêu.

“Khang, ngươi bị thương rất nặng đừng nên nói nhiều. Chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi này thôi, đi về đảo Đào Hoa có được không?”- Niệm Từ nói xong, nhìn về phía sư phụ đang chân mạch cho hắn, Hoàng Dược Sư khẽ lắc đầu một cái.

“Quá muộn rồi! Ta biết đã quá muộn rồi!”- Dương Khang cũng nhìn thấy cử động của Hoàng Dược Sư.

“A Khang!”

“Khang Nhi!”

Mai Siêu Phong cùng Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng chạy đến, cả hai người khuôn mặt đều đầm lệ đau thương. Âu Dương Phong cùng với Cừ Thiên Nhẫn cũng không có cơ hội nào ra tay nữa, chủ yếu là do đám người Chu Bá Thông đang bao vây hay người.

Niệm Từ nhìn Dương Khang đang sắp lâm chung. Hắn vẫn còn là một tiểu hài tử chưa được mười chín tuổi, cứ như vậy mà trở thành vật hy sinh của thù quốc hận nhà. Mặc dù là con nhà giàu có nhiều khuyết điểm tật xấu, nhưng tất cả đều không phải là tội ác tày trời mà. Tại sao sư phụ đã dạy hắn nhiều năm cùng với nghĩa huynh của hắn mặc dù có tiến lên bảo vệ nhưng nét mặt như thế nào cũng không có chút bi thương, giống như là hắn sớm nên như vậy, tánh mạng hắn hèn hạ không đáng giữ như vậy! Niệm Từ đột nhiên nổi giận. Nàng đứng bật dậy, chỉ vào Âu Dương Phong nói:

“Âu Dương Phong! Dương Khang trước đã giết cháu ngoại, ngoại báo thù ta không oán trách ngoại. Nhưng mà người lớn làm sai thì con cháu phải chịu tội! Cái chết của Âu Dương Khắc không phải cũng là một phần lỗi của ngoại sao? Làm võ lâm tông sư, ngoại không chịu bệ quan tốt ở Bạch Đà Sơn, lại hết lần này đến lần khác tự ném thân phận của mình đi quỵ dưới chân của hoàng thất Kim Quốc, khúm núm làm nô tài cho địch, cũng không có sợ người trong thiên hạ nhạo báng. Đừng nói ngoại không thể thắng được Hoa Sơn Luận Kiếm, chính là nếu ngoại có may mắn thắng đi chăng nữa thì ai có thể thừa nhận tên tay sai Kim Quốc là thiên hạ đệ nhất?”

Âu Dương Phong tức giận sôi trào, nhưng nhìn thấy Chu Bá Thông cùng với Hoàng Dược Sư đang đứng trước mặt của Niệm Từ, đối với mình hết sức bất lợi, bèn vung tay áo phi thân rời đi.

Con giận vẫn còn sót lại chưa tiêu, Niệm Từ lại đem lửa đạn chuyển sang đám nhân sĩ chính phái.

“Khâu đạo trưởng! Ngài thấy đệ tử dạy dỗ nhiều năm nay đang nằm ở nơi này thì có cảm giác như thế nào? Mười chín năm trước vì ngài muốn làm anh hùng mà hành động ám sát đã hại chết cả hai nhà Quách Dương. Bây giờ Dương Khang chết rồi, chờ khi ngài được trăm tuổi xuống âm phủ, làm sao ngài có thể giao phó với nghĩa phụ ta đây? Chẳng lẽ ngài nói: ‘Dương huynh, ta chỉ dạy nhi tử ngoại võ công, nhưng cũng không có dạy cho hắn đạo lý làm người, kết quả là hắn sống không tới hai mươi tuổi. Đây đều là chuyện ta nên làm, ngoại không cần phải cảm kích ta đâu!’ Nghĩa mẫu là nữ nhân, không hiểu khí tiết đạo lý quốc gia, chẳng lẽ ngài là đạo sĩ có tu vi cao lại không hiểu sao? Nếu ngài thật sự không hiểu thì không nên loạn thu đồ đệ, để tránh dạy hư người ta. Nếu Dương Khang chẳng qua chỉ là một tiểu Vương Gia, chưa từng học qua võ công, cũng sẽ không có sinh nhiều tham niệm mà mất mạng như vậy. Nếu như đã quên, thì ngài nên trở về Chung Nam Sơn, hỏi sư thúc của ngài một chút, năm đó sư phụ của ngài dạy dỗ ngoại như thế nào. Có phải là trước khi học võ công phải học làm người trước hay không? Những khuyết điểm tật xấu của Dương Khang ngài đều biết, tại sao không nghĩ cách sửa chữa cho hắn? Thật sự nếu dạy không được thì giải hắn về Trùng Dương Cung làm đạo sĩ, so với kết quả hôm nay cũng là tốt hơn nhiều! Được thế, nghĩa phụ của ta ở dưới âm phủ cũng sẽ phải cảm tạ ngài!” Vừa nói xong, Niệm Từ bật khóc.

“Còn có các người nữa! là nhân sĩ chính đạo của võ lâm, vì sao lại nhàm chán đánh cuộc, ra quân ồ ạt nói chuyện nhân nghĩa mà không nhìn đến tình hình Đại Tống lúc này, dân chúng lầm than, các người tại sao lại không can thiệp? Có lòng quản chuyện nhà của người ta, tại sao lại không đi chân chính trợ giúp cho những người cần sự giúp đỡ? Đi giúp nhà mẹ góa con côi không người giúp đỡ gánh vác nước, đi giúp cô nhi không cha không mẹ vả lại y phục rách rưới còn tốt hơn là đi ép Dương Khang phải giết chết người cha đã yêu thương nuôi nấng mình lớn lên! Nếu như hắn thật sự làm theo lời của các người nói, hạ thủ với cha hắn thì đó mới thật sự là lòng dạ lang sói, không bằng cảm thú!”- nàng quát lớn động đến nội thương chưa lành, phun ra một ngụm máu tươi.

Dương Khang cố hết sức níu lấy vạt áo nàng, ý bảo nàng cúi xuống. Nghe được Niệm Từ vì hắn tức giận hắn hết sức vui mừng.

“Niệm Từ, kiếp này không thể ở bên nhau, chờ kiếp sau chúng ta ở cùng một chỗ có được không? Bất kể là thân thể như thế nào, chỉ cần có hai người chúng ta, hạnh phúc vui vẻ làm vợ chồng, có được không?”- nói dứt, trong miệng hắn máu tươi chảy ra không ngừng.

“Được, muội đáp ứng huynh! Sau khi muội chết, huynh phải đi tìm muội thật sớm, đừng có chậm trễ đó. Hơn nữa muội còn rất khó tìm thấy, huynh cần phải có kiên nhẫn đó”, nước mắt của Niệm Từ lại tiếp tục rơi xuống.

“Phụ vương, thứ lỗi Khang Nhi bất hiếu. Con muốn đi tìm cha mẹ ruột của con. Mai tiền bối, mặc dù người chưa từng nói, nhưng trong lòng Khang Nhi đã sớm xem người là sư phụ của con, thứ cho đệ tử không cách nào tận hiếu cùng với sư phụ!”

“Được! Bây giờ muội sẽ đưa huynh về Ngu gia Thôn, đoàn tụ cùng nghĩa phụ nghĩa mẫu được không?” Niệm Từ hỏi.

Dương Khang mỉm cười gật đầu một cái, cố hết sức nhìn những người đang vây chung quanh mình là Niệm Từ, Hoàn Nhan Hồng Liệt cùng với Mai Siêu Phong, rồi buông tay xuống kết thúc một sinh mạng chỉ kéo dài đúng mười chín năm.

“A Khang, chúng ta trở về Ngu gia Thôn thôi”, nàng ôm lấy xác của Dương Khang muốn bước đi.

“Không được, không được mang Khang Nhi của ta đi!” Hoàn Nhan Hồng Liệt la lên muốn giữ lấy thi thể của Dương Khang. Niệm Từ kéo tay của hắn ra, đẩy đi.

“Cút ngay! Ngoại không có tư cách gọi tên hắn! Nghĩa phụ cùng nghĩa mẫu đã chết. A Khang cũng đã chết. Đây không phải là kết quả của việc ngoại cướp vợ của người ta sao? Mười chín năm trước, nếu không phải là vì tư tâm của ngoại đi cướp giết hai nhà Quách Dương thì bây giờ nghĩa mẫu vẫn là một nông phụ vui vẻ, chăm sóc tướng công, nuôi dạy nhi tử, trải qua cuộc sống hạnh phúc bình yên. A Khang cũng có thể vui vẻ trưởng thành, lấy vợ sinh con”- Lời nàng nói khiến cho Hoàn Nhan Hồng Liệt mặt mày xám như tro tàn, thoáng chốc trông hắn già đi tới mười mấy tuổi.

Niệm Từ lại muốn cúi xuống đưa xác hắn đi, Quách Tĩnh liền tới đỡ muốn giúp nàng đưa Dương Khang đi.

“Quách đại hiệp, ngoại cũng đừng nên đụng tới hắn, tránh cho Dương Khang làm ô bản vẻ đẹp của tên ngoại!” Niệm Từ chăm chọc nói.

Quách Tĩnh im lặng ôm lấy Dương Khang, cúi đầu nhìn huynh đệ kết bái của mình, không dám nói gì. Niệm Từ, Hoàng Dược Sư, Mai Siêu Phong, Quách Tĩnh mang theo thi thể Dương Khang rời đi khỏi hiện trường.

Một cuộc đại chiến của võ lâm sau những lời nói của Niệm Từ liền giải tán không giải quyết được gì. Toàn Chân Thất Tử làm đúng theo lời của Niệm Từ

nói, nín lấy Chu Bá Thông trở lại Chung Nam Sơn bề quan tập thể, tu hành chính đốn lại tác phong của mình. Giang Nam Thất Quái tự nhận là hiệp nghĩa thì bị nói là nhảm chán, ngượng ngừng trở về nhà. Hoàng Dung sau khi nghe lời phụ thân dặn dò, an bày thích đáng cho Hồng Thất Công xong, thì đến Khách sạn Duyệt Lai lấy hành lý, đang muốn cười tiểu hồng mã đến Ngưu Gia thôn hội họp thì lại bị Âu Dương Phong tiếp cận, bắt đầu hành trình chạy trốn khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Về Đảo Chữa Thương

Edit: Vân Nhi

Về đến Ngưu Gia Thôn, Niệm Từ tự mình rửa sạch vết máu, sửa sang lại dung mạo cho Dương Khang. Mộ của Dương Khang được đặt cạnh hai vợ chồng Dương thị. Nàng nghiêng người ngồi ở trước mộ phần, nhìn Quách Tĩnh một xéng lại một xéng xúc đất đổ xuống quan tài, nói ra lời nói đầu tiên từ khi nàng rời khỏi Yên Vũ Lâu.

“Sư phụ, không cần chờ ước hẹn một năm nữa, xong chuyện rồi thì chúng ta cùng với Mai sư muội trở về đảo Đào Hoa đi!” Âm dứt, chưa kịp nghe trả lời, Niệm Từ đã ngất đi trước mộ phần. Nửa tỉnh nửa mê, nàng nghe có người đang ở bên cạnh mình thấp giọng nói chuyện.

“Sư phụ, sư tỷ thế nào rồi? Có cần gấp gấp trở về không?” - Giọng nữ hỏi

“Sư tỷ người liên tiếp chịu đả kích quá lớn do nghĩa phụ nghĩa mẫu qua đời, nghĩa huynh duy nhất cũng vừa mới mất, trước đó lại vì bảo vệ vì sư mà bị nội thương, tâm tình thay đổi liên tục, thân thể đến mức cực hạn nên mới ngất đi. Thật may là đã có thể nói ra hết, ức chế tan đi, không có tích tụ ở trong lòng. Nếu không thì buồn bực ở trong lòng sớm muộn gì cũng sẽ tạo thành tai họa. Theo ý của sư tỷ người, người hãy cùng chúng ta về đảo, để cho sư tỷ người tĩnh dưỡng sẽ từ từ hồi phục như cũ!” - Nam nhân trung niên trả lời.

“Râm!” Hai đầu gối quỳ xuống đất tạo nên thanh âm.

“Tạ ơn sư phụ đã thương xót cho Siêu Phong, tạ ơn sư tỷ đã yêu mến. Siêu Phong xin hướng sư phụ thỉnh cầu một chuyện”

"Nói!"

“Siêu Phong biết sư phụ đã để cho Vũ sư huynh trở về sư môn, di hài Khúc sư huynh cũng được an táng tại đảo Đào Hoa. Huyền Phong sư huynh trước lúc lâm chung vẫn nhớ mãi không quên sư phụ, hối hận đã làm ra chuyện xấu đại nghịch bất đạo. Nguyên vọng cuối cùng của huynh ấy chính là được trở về sư môn. Nếu sư phụ đã tha thứ cho Siêu Phong, thì kính xin sư phụ cũng tha thứ cho Huyền Phong!”

“Ai... Sớm biết như vậy, ban đầu cần gì phải tạo nghiệt! Được rồi, vì sư đồng ý cho Huyền Phong trở lại làm môn đồ của đảo Đào Hoa. Nhưng sau khi người trở về đảo Đào Hoa, vì sư phạt người cả đời không được rời khỏi đảo, người có bằng lòng không?”

“Siêu Phong thay mặt Huyền Phong sư huynh cảm tạ sư phụ! Siêu Phong nguyện ý chịu sư phụ trách phạt!” - Sau đó “Đông đông đông” Ba tiếng vang lên, Mai Siêu Phong đang dập đầu bái tạ sư phụ.

“Sư phụ, mặc dù như vậy nhưng lúc này Siêu Phong vẫn chưa thể theo ngài về được. Thứ nhất, Dương Khang dù sao cũng vẫn là đồ đệ của con, con muốn ở nơi này cũng thất tuần cho hắn, cũng là muốn thay sư tỷ hoàn thành tâm nguyện. Thứ hai là nếu sư phụ đã đồng ý cho Huyền Phong sư huynh trở lại, con muốn trở lại đại mặc đem di hài của hắn trở lại đây, cùng với Vũ sư huynh chôn cất ở đảo Đào Hoa. Người thầy có được không?”

“Cứ làm theo ý người đi! Đời mắt của người không tốt, đi đại mặc phải cẩn thận, không thể lại vì muốn luyện công mà tàn sát dân chúng vô tội.”

“Siêu Phong cần tôn mệnh lệnh sư phụ!” Sau đó có người rời đi, lại có người đi vào.

“Nhạc phụ, chẳng lẽ trong chuyện của Dương Khang là do ta làm sai sao?” - thanh âm của nam tử trẻ tuổi vang lên.

“Thời điểm Niệm Từ rời đảo, lo lắng cho Dương Khang càng đi càng xa, cầu xin ta lần này gặp hắn sẽ đưa hắn trở về đảo Đào Hoa, nếu như không được thì liền phế bỏ võ công của hắn, nhốt hắn cả đời ở đây cũng không sao. Người cùng hắn là huynh đệ kết giao, người thật sự nói cho ta biết, người đã vì hắn mà làm cái gì, đã thay hắn mà suy tính chuyện gì chưa? Người chỉ biết buộc hắn giết chết phụ thân đã dưỡng dục hắn suốt mười chín năm mà thôi. Nếu hắn thật sự làm như vậy, thì hắn sẽ đúng như Niệm Từ đã nói là không bằng cầm thú. Nói như vậy, người cùng với mẹ của người ở dưới sự bảo vệ của Thiết Mộc Chân bình an vượt qua mười tám năm, nếu như có một ngày Mông Cổ xâm chiếm Trung Nguyên, vì lẽ dân bá tánh trong thiên hạ, muốn người giết chết Thiết Mộc Chân người có thể làm không?” - Lại là âm thanh của nam nhân trung niên đó.

Hồi lâu sau, mới có câu trả lời “Sẽ không. Mông Cổ sẽ không đánh vào Trung nguyên, con cũng không thể giết hại Đại Hãn được. Con mồ côi, ông ấy đã xem con lớn lên, tựa như cha của con vậy”

“Nếu vậy, hẳn chỉ giống như người không thể xuống tay, huống chi đó lại là người từ nhỏ nuôi hẳn lớn lên, đối với hẳn còn yêu thương hơn cả con trai ruột của mình. Suy nghĩ của các người quả thực là làm cho người khác khó chịu!”

“Chẳng lẽ con đã sai lầm thực rồi sao?”

Niệm Từ có chút không nhịn được, quay đầu lại tiếp tục ngủ mê.

Tỉnh dậy thì nàng thấy mình đã nằm trên cái giường quen thuộc của mình ở đảo Đào Hoa. Trong cái bình trên bàn còn cắm mấy bông hoa tươi vừa hái, tựa như bản thân mình chưa bao giờ rời khỏi nơi này. Đáng tiếc, tâm tình của mình đã biến đổi quá nhiều. Miễn cưỡng đứng dậy mặc áo ngoài vào, Niệm Từ ngồi ở trước bàn ngăn người. Cũng không biết đã qua bao nhiêu thời gian, cửa phòng chợt mở ra, Hoàng Dược Sư bưng một cái khay đi vào.

“Niệm Từ, người đã tỉnh rồi sao? Có đói bụng không? Ta mang đến cho người một ít cháo trắng đây”- nói xong, hẳn tiện tay kéo một cái ghế ngồi xuống, đem cháo thổi nguội.

“Nhanh lên, ăn nhanh đi”

Niệm Từ đối với lời nói của hẳn không hề có phản ứng, còn ngây ngô nhìn hẳn.

“Càng lớn lại càng như trẻ con. Đường đường là đại sư tỷ của đảo Đào Hoa mà còn phải chờ sư phụ dứt ăn sao?”- Hẳn nâng thìa cháo lên, đưa đến trước miệng của Niệm Từ. Lặng lẽ nhìn cái muỗng, nàng khẽ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười trước mắt. Một lúc sau, nàng từ từ hé miệng, khẽ đem cháo nuốt xuống. Cứ như vậy chén cháo loãng được Hoàng Dược Sư từng thìa lại từng thìa xúc cho nàng. Niệm Từ mặt mày không chút thay đổi, chỉ nuốt cháo xuống, còn đối với âm thanh của sư phụ không có chút phản ứng nào. Hoàng Dược Sư cũng không có nóng lòng, biết sau khi đồ đệ bị đá kích lớn như vậy thì ít nhiều sẽ có phản ứng bất thường, nhưng từ từ theo thời gian thì nhất định có thể khỏi hẳn.

Sau khi ăn xong, Hoàng Dược Sư lời kéo đồ đệ đi ra ngoài, hít thở không khí mát mẻ. Chỉ từng phong cảnh, giới thiệu cho nàng về đặc sắc ở nơi này, bộ dáng giống y như lúc trước, nhưng càng lúc hẳn càng giống như tự độc thoại. Thời gian còn lại, Hoàng Dược Sư thổi tiêu, Niệm Từ ngồi ở trên đá ngăn người ngắm nhìn biển rộng. Tình trạng của nàng bây giờ, nếu nói theo y học hiện đại thì chính là do thần kinh nàng bị kích thích mạnh mẽ, nên đem bản thân mình rút vào trong vỏ ốc nội tâm an toàn, chặt đứt mọi liên lạc trao đổi cùng với thế giới bên ngoài, tự mình phong bế bản thân mình.

Lúc này, Niệm Từ cũng không phải như Hoàng Dược Sư nói, là vì người thân lần lượt qua đời mà chịu đựng kích thích nên có biểu hiện như vậy. Là một cô gái hiện đại bình thường, Niệm Từ lúc nào cũng sống trong vui sướng hạnh phúc, đau khổ lớn nhất chỉ là bị thất tình mà thôi, chưa từng thật sự trải qua bạo lực máu tanh. Nhưng cảnh tượng của đêm Trung Thu đã làm kinh động nàng. Nhìn thấy trước mắt mình là vô số quân Kim hoặc là nhân sĩ giang hồ trong lúc đánh nhau giết người dễ dàng tựa như cắt dưa tây, khắp nơi đều là xác chết, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất. Nói đơn giản là Niệm Từ đã triệt để bị dọa sợ. Nàng cao giọng giận dữ mắng mỏ mọi người, nói là do cái chết của Dương Khang mà phát tiết, không bằng nói cái chết của Dương Khang đã khiến cho sợ hãi trong lòng Niệm Từ chất đọng lên tới đỉnh điểm, một cơn cô cuối cùng áp đảo con lạc đà, khiến cho tinh thần của nàng hoàn toàn bị tổn thương.

Việc nàng đứng lên giận dữ mắng mỏ mọi người cùng với lời cam kết với Dương Khang thật sự là giống như phản ứng mãnh liệt khi nhân cách bị phân đôi sau khi trải qua sợ hãi lớn lao. Chính bản thân của Niệm Từ cũng không biết tại sao mới lần đầu gặp mặt mà mình lại có thể phản ứng mãnh liệt đối với Dương Khang như vậy. Nhưng đối mặt với một người sắp sửa qua đời, với bản tính thiện lương của Niệm Từ, nàng cũng sẽ đáp ứng thỉnh cầu của hẳn, huống chi nàng cũng chỉ thay thế cho Niệm Từ thật sự hứa với hẳn kiếp sau nói lại mối duyên tình này. Tình yêu chân chính là ở trong tâm linh, không phải là do dáng vẻ bề ngoài, nên Niệm Từ tin tưởng kiếp sau, chỉ cần hai người đó có tâm thì dù dung nhan đã thay đổi hai người họ vẫn nhất định sẽ ở chung một chỗ.

Ngay cả kẻ có phong phạm đại hiệp nhất là Quách Tĩnh cũng đối với cái chết của Dương Khang không hề có biểu hiện gì, nên Niệm Từ đối với nhân tính trên đời này cảm thấy thất vọng, trái tim băng giá. Học tập võ công để bảo vệ cho bản thân và cho đất nước nhưng ở hiện trường lại trở thành hung khí trực tiếp giết người, Niệm Từ nghĩ đến bản thân mình cũng sẽ thay đổi thành máu lạnh như vậy mà cảm thấy sợ hãi. Khuôn phép pháp luật của thời hiện đại nàng đã sống bao nhiêu năm qua, so với xã hội cổ đại này hoàn toàn bất đồng, mâu thuẫn mãnh liệt. Trong lúc sợ hãi, bị thương lại gặp phải những rối rắm trong tâm tình nên Niệm Từ cự tuyệt tin tưởng bất luận kẻ nào bên cạnh. Thất vọng lớn lao khiến nàng đối với người hoặc việc ở nơi này hoàn toàn không còn hứng thú, ý tưởng muốn trở lại hiện tại mãnh liệt vùng lên. Trong vô vọng, nàng không thể không khóa mình lại trong thế giới nội tâm để giữ an toàn, không bao giờ muốn trở ra thế giới thật nữa.

Từ sau khi tỉnh lại, biểu hiện của Niệm Từ giống như một du hồn, an tĩnh ngồi yên ở một nơi nào đó, không hề có phản ứng với các hoạt động ở bên ngoài, cũng chẳng bận tâm tới việc luyện công nữa. Hoàng Dược Sư thời thời khắc khắc đều canh giữ bên cạnh nàng, tùy lúc chú ý tới phản ứng của nàng. Do dừng lại việc luyện tập nội công, nên Niệm Từ hàng đêm lại bị mất ngủ. Ác mộng máu tanh khiến nàng coi chiếc giường là mãnh hổ, không hề muốn tới gần. Mỗi đêm nàng đều ở phòng ngoài, dạo chơi khắp đảo Đào Hoa. Hoàng Dược Sư không thể không tiếp tục tìm kiếm phương thuốc, trên cơ sở thuốc làm đẹp dưỡng nhan của Niệm Từ mà bổ thêm vào ít dược liệu trị liệu uất ức và an thần. Hẳn không muốn đồ đệ sau khi khỏi bệnh lại phát hiện dung nhan mình bị hao mòn quá nhiều.

Trước đây, khi thầy trò hai người ở chung một chỗ thì Niệm Từ lúc nào cũng nói chuyện huyền thoại, Hoàng Dược Sư chỉ thỉnh thoảng mới phát ra một tiếng đáp trả. Mà bây giờ lại ngược hẳn, sư phụ không sợ người khác kêu mình phiền, liên tục nói chuyện, còn đồ đệ rất không nề tình không hề nói tiếng nào. Mặc dù như vậy, Hoàng Dược Sư chẩn bệnh cho nàng không sai. Hoàn cảnh quen thuộc, cuộc sống yên tĩnh cộng thêm tác dụng của dược liệu khiến cho cảm giác an toàn của Niệm Từ được tăng mạnh, tâm tình cũng buông lỏng dần. Hoàng Dược Sư cũng nắm bắt thời cơ đưa nàng trở về cuộc sống bình thường.

Buổi sáng không còn luyện công nữa, đổi lại mỗi ngày một lần chậm rãi đi bộ. Trên đường đi, hẳn kể lại những chuyện lý thú trong quá trình học võ của các đồ đệ của mình năm đó, những chuyến đi xa mình đã trải qua, nhưng không hề nói chút nào đến những chuyện xảy ra bên ngoài đảo, để tránh lại kích

thích tâm tình của Niệm Từ. Gần tới buổi trưa, biết đồ đệ cung thích đồ ăn do mình nấu, nên Hoàng Dược Sư lôi kéo nàng vào bếp làm chung với mình. Trong quá trình nấu nướng, không sợ người khác làm phiền, hắn giảng giải cho nàng về nguyên liệu thức ăn cùng với phương pháp chế biến. Ăn xong cơm trưa, hai người thường ngồi ở thư phòng, hắn lấy Cửu Âm Chân Kinh ra đọc cho nàng nghe từng câu từng chữ, lại giải thích những khúc mắc trong đó cho nàng nghe. Khi phát hiện ra nàng cũng không có để mắt vào trang sách thì liền động thủ xoay đầu của nàng, nên dù nàng có ngăn người thì cũng chỉ có thể hướng tầm mắt vào kinh thư. Đánh cờ cũng vậy, sau khi Hoàng Dược Sư đánh xong, sẽ cầm lấy tay Niệm Từ đem viên cờ đặt ở chỗ hắn nghĩ nàng sẽ đặt, rồi hắn lại đặc chỉ về hành động của mình. Bích Hải Triều Thanh Khúc cũng rất ít được hắn thổi lên, hắn thổi khúc Phi Thiên cùng với Hoa Đào Nở nhiều hơn, như chờ đợi Niệm Từ tiếp tục ngâm khúc.

Theo cuộc sống thay đổi từng ngày, Hoàng Dược Sư vui mừng phát hiện đồ đệ từ từ đã có phản ứng: Buổi trưa, khi nấu cơm, nàng sẽ vì bị sặc khói dầu mà cau mày không dứt; trong lúc đánh cờ, có lúc, khi hắn cầm tay nàng đặt cờ thì nàng sẽ đem viên cờ đặt tại vị trí mình muốn đặt; khi đọc sách, nếu hắn lật giấy quá nhanh thì nàng sẽ bày tỏ bất mãn; nàng cũng không còn lặng lẽ ngồi ở trên tảng đá ngắm, nghe hắn thổi tiêu nữa mà sẽ dựa vào bên hắn, khe khẽ ngâm nga theo nhạc khúc. Nội tâm Niệm Từ tựa như con sông vào mùa đông kết thành một lớp băng thật dày, từ phía trên thì không thấy gì, nhưng bên trong thì có dòng nước ngầm vẫn âm thầm chảy.

Nàng giống như cá vàng bơi trong hồ, nhìn chủ nhân bên ngoài vì mình mà bận rộn đối nước cho ăn. Có lúc nàng nghĩ, cứ như vậy qua ngày cũng không có gì không tốt, không cần phải suy nghĩ cái gì, cũng không cần dè dặt cái gì. Nhưng càng ngày nàng càng nhiều lần đau lòng Hoàng Dược Sư đã vì mình mà làm hết thảy mọi việc. Thân là võ lâm tông sư danh cao khí ngạo, đã sắp đến Hoa Sơn Luận Kiếm lại không hề để ý đến tu luyện của bản thân, chỉ chuyên tâm che chở một cô nhi không có chút thân thể bối cảnh hiển hách gì, đây không phải là chuyện tùy tiện người nào cũng có thể làm được. Bản thân mình không phải là đã đến lúc buông xuống phòng bị nặng nề, toàn tâm toàn ý tin tưởng vào hắn hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Thương Thế Lành Hắn

Edit: Vân Nhi

Trong sự che chở và đồng hành của Hoàng Dược Sư, lớp băng trong lòng Niệm Từ từ từ tan chảy. Ban đầu, nét mặt nàng chỉ có một chút biểu cảm nhỏ, tiếp đó là thỉnh thoảng đáp lại một chữ, rồi dần dần, trong mắt nàng cũng nở rộ nụ cười... tất cả đều lưu lại trong lòng của Hoàng Dược Sư. Theo từng ngày trôi qua, sự lệ thuộc cùng với tin tưởng của Niệm Từ đối với sư phụ ngày càng nhiều, động tác thân mật cũng càng lúc càng nhiều hơn. Tựa như hải nhi tìm kiếm cảm giác an toàn trong lòng người, nàng không muốn rời xa tiếp xúc cùng Hoàng Dược Sư để bụng lòng bất an trong lòng. Một ngày, sáng sớm Niệm Từ tỉnh dậy trong giấc ngủ say, cảm nhận ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, tâm tình thoải mái, bản thân đã chiến thắng tâm ma, đi ra khỏi phòng giam do chính mình tạo ra. Nàng rửa mặt, thay đổi y phục xong đi ra khỏi phòng.

“Sư phụ, sáng sớm vui về!”- Nhìn thấy Hoàng Dược Sư, nàng chạy thật nhanh tới, lôi kéo cánh tay của hắn, cười khanh khách nói.

“Niệm Từ, ngươi đã hoàn toàn khôi phục rồi!”- Nhìn đồ đệ tràn đầy sức sống, tự đáy lòng hắn trở nên cao hứng.

“Vâng! Niệm Từ cảm ơn sư phụ đã tỉ mỉ chiếu cố. Thật xin lỗi đã thêm phiền phức cho sư phụ!”- Cánh tay nàng kéo tay hắn vẫn không có buông ra.

“Ngươi bị bệnh đã lâu như vậy, võ công cũng bị kéo xuống nhiều, phải nắm chặt thời gian tập luyện lại có biết không?”

“Đệ tử có thể học những thứ khác, không học võ công nữa có được không?”

“Tại sao?”- biết trong lòng đồ đệ vẫn còn chỗ thất chưa hoàn toàn mở ra nên Hoàng Dược Sư kiên nhẫn hỏi.

“Cái chết của nghĩa huynh ngày đó thật sự có đá kích tới đệ tử, nhưng vô số thương vong ở đó lại càng làm cho con kính hãi. Chẳng lẽ tập võ công chính vì để có thể có vũ khí giết người dễ dàng hơn thôi sao? Tại sao võ lâm nhân sĩ lại có thể coi tánh mạng con người nhẹ như lông hồng, nói giết là giết, nói chém là chém đây? Con không muốn mình cũng thay đổi, trở nên máu lạnh như vậy. Nếu học võ để trở nên như vậy thì không học võ công cũng được.”- Niệm Từ cúi đầu nói ra bản khoả của mình.

“Võ công là để rèn luyện ý chí và để cường kiện thân thể. Nhưng nhân tính con người càng ngày càng tham lam, nên võ công mới có thể biến thành vũ khí giết người lợi hại nhất của họ. Trong thiên hạ, mọi chuyện đều có tốt có xấu, sử dụng thích đáng thì có thể tạo nên hạnh phúc cho mọi người, nhưng ngược lại thì có thể gây hại rất lớn. Cái này phải xem ngươi vận dụng mọi thứ như thế nào. Không phải là không có võ công thì những người xấu kia sẽ bỏ ác theo thiện. Hiện nay tình hình không an ổn, giới võ công có thể bảo vệ bản thân tốt hơn. Mặc dù bây giờ ngươi là người của đảo Đào Hoa, vì sự có thể chiếu cố ngươi, nhưng vì sư chỉ có thể tạm thời bảo vệ ngươi, không thể bảo vệ ngươi cả đời được. Ta già rồi. Sau khi ta ra đi, danh tiếng của đảo Đào Hoa sẽ khiến nhiều người ghét hận, hưởng chi, đêm trung thu đó, việc ngươi mạnh mẽ lên án mọi người đã đắc tội với cả hắc bạch hai phía rồi!”

“Thật xin lỗi, sư phụ! Niệm Từ đã khiến cho sư phụ thêm nhiều phiền toái!” Trải qua sự nhắc nhở của sư phụ, Niệm Từ mới nhớ tới mình đã làm gì.

“Không sao. Đào Đào Hoa có khi nào sợ phiền toái? Ta không đi tìm người khác phiền toái thì cũng đã là may mắn của bọn hần rồi. Bất quá, khi đó nghe người nói thật là hả giận, làm cho đám đồ đệ khốn kiếp của Vương Trùng Dương mặt mày xanh mét. Ha ha ha~~~~~” hần cười to nói.

Niệm Từ cũng bắt trước hần hắc hắc cười mấy tiếng, thầm nghĩ, bình thường chắc hẳn nàng sẽ không bao giờ dám nói ra sự phẫn nộ đó, vất vả nhiệt huyết nói ra một lần lại đem võ lâm nhân sĩ kể tội hết sạch. Toàn Chân Thất Tử sẽ không vì vậy mà bỏ qua cho Mai Siêu Phong, quay đầu đuổi giết ta đi? Vì bảo vệ tính mạng của mình, võ công thật đúng là không thể bỏ qua nha, việc cấp bách bây giờ là luyện thành tuyệt đỉnh khinh công, để khi cần có thể chạy trốn chết mới được.

Trải qua một chút do dự, nàng lại oanh oanh liệt liệt lao vào tập trung học tập. Đem khinh công trở thành môn học quan trọng nhất cần học, nàng chủ động tìm kiếm trong Cửu Âm Chân Kinh để lựa chọn loại khinh công phù hợp với bản thân nhất. Sau đó, nàng còn học theo phương pháp của quân nhân hiện đại, cột ở hai chân hai khối nặng mấy kí lô, mang theo từ sáng tới tối, cho tới lúc ngủ mới lấy xuống. Trải qua tập huấn khắc nghiệt, khinh công của Niệm Từ nhanh chóng tăng cao. Sau này, khi nàng bị buộc phải rời đảo, không còn mang mấy khối nặng đó nữa, thì bản lĩnh chạy trốn của nàng đã không có được mấy người có thể đuổi theo kịp.

Hoàn toàn hồi phục lại như cũ, nàng mới nhận ra đã sắp bước vào tháng chạp. Mùa xuân sắp tới này có ý nghĩa rất quan trọng vì có vô số lần đầu tiên quan trọng đến với nàng. Lần đầu tiên Niệm Từ mừng lễ năm mới ở Tổng Triều, lần đầu tiên ăn tết cùng sư phụ, lần đầu tiên ăn tết ở hải đảo, lần đầu tiên Hoàng Dược Sư không ăn tết cùng nữ nhi... Thấy cái tết này có nhiều ý nghĩa như vậy, nên đảo Đào Hoa đã đặc biệt triệu tập hội nghị, lập ra kế hoạch cận kề để vui vẻ tận hưởng năm mới. Xưa nay Hoàng Dược Sư vốn chán ghét những chuyện của thế tục, nhưng thấy đồ đệ sau khi hồi phục, ngoại trừ võ công ra còn có thể quan tâm đến những chuyện khác nên cũng không so đo nữa, mặc kệ nàng bố trí mọi thứ trên đảo gia tăng không khí cho lễ mừng năm mới.

Niệm Từ, nhớ lại những việc mẹ mình luôn làm vào mỗi cuối năm, đã phân phó ách bộc ra đảo mua đầy đủ các vật phẩm mừng năm mới.

Ngày hai mươi ba, nàng dẫn ách bộc làm lễ cúng ông Táo, xong chuyện lại lôi kéo sư phụ đến trước mộ của sư nương thắp một nén nhang.

Ngày hai mươi bốn, nàng năn nỉ sư phụ viết hàng loạt câu đối xuân, tự mình treo lên ở hai bên cánh cửa.

Ngày hai mươi lăm, nàng ở phòng bếp nghiên cứu nấu ăn.

Ngày hai mươi sáu, nàng chỉ huy ách bộc luộc một nồi thịt để làm bánh nhân thịt.

Ngày hai mươi bảy, nàng phân phó ách bộc giết gà vịt làm cá.

Ngày hai mươi tám, nàng hào hứng lôi kéo sư phụ cùng nhau làm bánh bao.

Ngày hai mươi chín nàng lên danh sách thực đơn cơm rượu cho ngày tất niên, sáng sớm ngày 30, nàng bắt đầu làm văn thán.

Không biết người phương nam ăn những gì trong lễ mừng năm mới, Niệm Từ lại cùng với ách Bộc cùng nhau làm bánh trưng và bánh trôi. Hoàng Dược Sư, không bị đồ đệ quấy rầy, tĩnh tọa luyện công trong thư phòng, để mặc cho Niệm Từ phát huy trí tưởng tượng của mình. Vốn chỉ là muốn viết cho xong câu đối xuân để nàng khỏi quấy rầy hần nữa, kết quả là nàng chỉ nói một câu “Đây là lần đầu tiên con chuẩn bị mừng năm mới ở một nơi giống như nhà của mình”, hần đã bị nàng lừa gạt vào phòng bếp, vận dụng công phu cao thâm, đặc biệt chế biến một nồi bánh bao. Vốn đang khinh thường hành vi của mình, nhưng nhìn thấy Niệm Từ nén lệ thương thức, nói hương vị giống như hương vị bánh bao của mẹ nàng làm thì hần lại cảm thấy rất đáng.

***

Cơm tối tất niên rực rỡ đủ loại được mang lên bàn. Vì Niệm Từ mãnh liệt yêu cầu nên thầy trò hai người đều thay quần áo mới, chuẩn bị lễ mừng đón giao thừa. Nàng còn có ý định làm một bàn thức ăn giống như vậy để khao các ách bộc đã cần thận hầu hạ sư phụ bao năm qua.

“Sư phụ, Niệm Từ kính sư phụ một chén, tạ ơn sư phụ đã thu ta làm đồ đệ, cho Niệm Từ một mái nhà ấm áp mà Niệm Từ xưa giờ chưa từng có được!”

“Tửu lượng của ngươi không tốt, không nên uống nhiều. Đêm nay sẽ rất dài đấy.”- Uống cạn chén thứ nhất, Hoàng Dược Sư nói.

“Niệm Từ biết sư phụ thương con mà. Sư phụ mau nếm thử món ăn do con tự tay làm, có ngon hơn Dung Nhi nấu không?” - Nàng vội vàng gấp thức ăn cho hần.

“Canh lửa cùng với phối hợp nguyên liệu rất tốt. Nhưng nếu so sánh, thì thiên phú nấu nướng của Dung Nhi thắng ngươi một bậc rồi!”- Hần từ từ thưởng thức rồi nói.

“Thì ra là ở trong lòng sư phụ, nữ nhi của mình cái gì cũng là tốt nhất”- Nàng hơi dỗi nói.

“Trong khoảng thời gian này ta khen ngươi cũng đủ nhiều rồi, khen nữa thì cái đuôi của ngươi sẽ chỉ thẳng lên trời mất”

Ăn xong cơm tất niên, hai người đi ra cửa phòng, lại thấy trước mắt một mảng đèn sáng rực rỡ. Dọc theo con đường hai người thường đi đến bờ biển, trên nhánh cây hai bên đường được treo rất nhiều đèn lồng cùng những dây lụa đủ màu sắc. Trên những dây lụa này được treo những cái chuông nhỏ đón gió, phát ra thanh âm rất vui tai. Bước chậm chậm đi tới bãi đá ngầm quen thuộc, Niệm Từ vẫn như cũ tựa vào bên cạnh sư phụ, yên lặng lắng nghe tiếng tiêu vang lên.

“Sư phụ, trước đây người đã đáp ứng giúp con đặc chế cổ cầm, dạy con thành một Hoa Đào Cầm Ma đấy nhé”- nhìn cảnh này Niệm Từ bỗng nhiên vô cùng muốn phụ họa cho tiếng tiêu của sư phụ.

“Chuyện này thì không phải người nên tự trách mình hay sao? Ta vốn là tính toán qua Trung Thu sẽ cùng người đi tìm gỗ tốt để làm thân đàn thì lại bị người làm rối loạn toàn bộ kế hoạch rồi còn gì”- Hắc hạ tiêu ngọc xuống rồi nói.

“Thật xin lỗi! Hình như người đã thu nhận một đồ đệ chỉ biết chọc vào phiền toái thôi”

“Còn phải chờ người nói sao? Ta đã sớm quen rồi. Chờ đến khi Hoa Sơn Luận Kiếm tới, chúng ta lại rời đảo đi tìm gỗ tốt làm đàn được không?”

“Được a! Đúng rồi, sư phụ, người có thể làm đàn của con không giống như đàn của người khác không?”

“Khác nhau như thế nào?”

“Không phải muốn con được gọi là Hoa đào Cầm Ma hay sao? Đàn dĩ nhiên là phải đối xứng với danh hiệu rồi. Con muốn đàn toàn thân màu trắng, dây đàn làm bằng Thiên Sơn Tuyết Ti cũng màu trắng, toàn thân đàn vẽ những cánh hoa đào màu hồng như ẩn như hiện trên nhánh cây. Con ngồi đánh đàn dưới gốc đào, cánh hoa theo gió tung bay bên cạnh ta. A~~~~ Rất là lãng mạn nha!”- Niệm Từ đặt hai tay lên ngực, nhắm mắt lại tưởng tượng.

“Hừ! Diễn hình mấy trò của con gái!” Hoàng Dược Sư khinh thường nói.

“Thì con chính là một cô gái mà. Chịu vậy thôi.”- Niệm Từ mở mắt ra phản bác.

Hắn không thèm trả lời nàng nữa mà tiếp tục thổi tiêu. Đoán chừng cũng đến giờ, Niệm Từ đứng dậy kéo rương gỗ ở một bên ra, lấy pháo đã sớm chuẩn bị xong, dùng ngọn đèn đốt dây dẫn, theo tiếng “Đùng ~~~” thì pháo hoa rực rỡ được bắn vào trong bầu trời đêm. Một bông hoa năm màu chiếu rọi trên nền đen của bầu trời, Niệm Từ vui vẻ mỉm cười, nói với Hoàng Dược Sư:

“Sư phụ, đệ từ chúc người tân xuân vui vẻ! Vạn sự như ý! Phát tài phát lộc! Xin người lấy bao lì xì ra đi!!!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Đơn Đào Phó Hội

Edit: Vân Nhi

Hai người họ càng ngày càng ăn ý, hài hòa, thời gian vui vẻ nói cười luyện công cũng qua đi rất nhanh. Chẳng mấy đã đến đầu mùa xuân, cách thời điểm diễn ra Hoa Sơn Luận Kiếm càng gần.

“Niệm Từ, ta tính toán mấy ngày nữa sẽ cùng người rời khỏi đảo. Mặc dù còn một thời gian nữa mới tới Hoa Sơn Luận Kiếm nhưng chúng ta tới Quy Vân Sơn Trang trước xem thử, gặp nữ nhi của Vũ sư huynh của người một chút . Chờ lúc trở về đảo cũng có thể mang nàng ta về đây bầu bạn với người. Còn nữa, từ cuộc chiến ngày Trung Thu đến giờ cũng không có tin tức gì của Dung Nhi. Mặc dù Tĩnh nhi đã sớm đi tìm nhưng đến hôm nay cũng không có tin tức. Ta thật sự rất lo lắng! Hoa Sơn Luận Kiếm cũng sắp tới, bọn chúng có thể sẽ đến đó, ta cũng muốn đi trước xem thử tổng tích nha đầu kia!”- Hoàng Dược Sư nói.

“Quách Tĩnh dựa vào đại điều và tiểu hồng mã nhất định sẽ có thể tìm được Dung nhi sư muội. Hai người bọn họ một thông minh lanh lợi, một võ công không tầm thường, không có gì để sư phụ phải lo lắng đâu. Có điều, thứ cho Niệm Từ vô lễ, lần này Niệm Từ không muốn cùng sư phụ rời đảo. Mặc dù con đã khỏi bệnh, nhưng con cũng không có chút cảm tình nào đối với võ lâm nhân sĩ giống như sư phụ vậy. Nếu đi Hoa Sơn, con không thể không cùng những nguy quân từ đó xã giao. Con mặc kệ bọn họ.”-

Những sự kiện võ lâm này, nàng đã biết trước kết quả nên lúc này thực sự không có chút hứng thú nào. Hơn nữa, nàng đã đắc tội cả hai bên hắc bạch, mặc dù có Hoàng Dược Sư làm chỗ dựa, nhưng một khi hắn bắt đầu so tài, chắc chắn là không thể chiều cổ nàng được. Nếu như có tiểu nhân bước ra gây rắc rối, ví dụ những nhân vật thứ hai thứ ba trong võ lâm như Hầu Thông Hải đi thì đại khái nàng cũng không đánh lại, chớ nói gì đến Âu Dương Phong điên điên khùng khùng. Suy nghĩ cả nửa ngày, vì an toàn của chính mình nàng nên ở lại trên đảo là tốt nhất!

“Không muốn đi tìm đàn sao? Người còn lo lắng sẽ có người tìm người trả đũa?”- hắc hắc ngay được ý nghĩ của nàng.

“Đàn dĩ nhiên là đệ từ muốn rồi, nhưng bây giờ không cần vội. Cứ chờ sư phụ an bày xong thỏa đáng mọi chuyện ở Hoa Sơn Luận Kiếm đi đã, Niệm Từ sẽ cùng người đi du ngoạn khắp giang hồ, lúc đó thì tìm gỗ làm đàn có được không?”- Nàng quyết không muốn hắn lo lắng.

Hoàng Dược Sư cũng không nói gì thêm, sau khi sửa soạn một ít hành lý, thì hắn một mình lên thuyền rời đi.

Sau khi Hoàng Dược Sư đi, Niệm Từ lại tiếp tục cuộc sống quen thuộc của mình ở trên đảo, không hề vì không có sư phụ giám sát mà trở nên lười biếng. Cuộc sống sau khi hắn đi thì hình như mọi thứ đều chậm lại. Niệm Từ ăn cơm một mình, luyện công một mình, đi dạo một mình, một mình đọc sách luyện chữ, một mình tâm sự nói chuyện. Dần dần, nàng phát hiện ra số lần nàng nhớ tới sư phụ lại càng nhiều, nhiều hơn cả số lần nàng nhớ tới cha mẹ người nhà của mình. Nàng cũng càng ngày càng thích ở thư phòng và bờ biển bởi đây là nơi hai thầy trò họ lui tới thường xuyên nhất. Hoàng Dược Sư rời đi không tới mười ngày, nàng sống một ngày mà cảm giác như đã trải qua một năm rồi.

Không phải là lâu ngày sinh tình, mình đã yêu cổ nhân ngàn năm trước rồi chứ? Cái ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện trong đầu nàng, khiến cho nàng một phen sợ hết hồn. Tỉnh táo lại, ngồi trong thư phòng, nàng viết ra rõ ràng từng lý do nàng nên yêu hay không yêu hắn. Yêu hắn tình yêu trung trinh duy nhất, tình cảm chân thành thâm tình; yêu hắn chán ghét ý kiến thế tục, không theo dòng chảy cuộc đời, không ái mộ hư vinh, không mua danh chuộng tiếng; yêu hắn là một nam nhân tốt hiếm có, ra phòng khách vào nhà bếp được; yêu hắn có mị lực mười phần, tiêu sái không kiềm chế, kiêu ngạo với cả thiên hạ; yêu hắn tài hoa hơn người, học rộng tài cao, biết nhiều kiến thức; yêu hắn diện mạo thanh tú, phong thái uyển chuyển, ánh mắt tinh anh, phong cách tao nhã; yêu hắn đầu óc khôn khéo buồn bán, biết kinh doanh làm đảo Đào Hoa ngày càng lớn mạnh; yêu hắn bao che cho con, vì bảo vệ nữ nhi cùng với đồ đệ không tiếc đối địch với cả thiên hạ; yêu hắn không hề thành kiến trọng nam khinh nữ, đối với nữ nhi thì coi như trân bảo, là một đại nam nhân thành thực khó tìm. Còn lý do không nên yêu hắn cũng chính là lý do đầu tiên yêu hắn, đó là hắn đối với tình yêu thì trung trinh một lòng, tình cảm chân thành chỉ dành cho một người. Mà đây chính là lý do chí mạng nhất!

Có thể hắn là nhân vật mình thích nhất ở trong xạ điêu. Đọc trong sách đã nhiều, bây giờ được chân chính nhìn thấy nên vừa thấy đã yêu, chỉ là mình không hề phát giác mà thôi. Cũng có thể là mình ở trên đảo thời gian dài, nước chảy đá mòn lâu ngày sinh tình, cũng có thể là trong lúc tình cảm mình yếu ớt nhất hắn đã dùng cả tấm lòng che chở khiến cho mình buông xuống phòng bị nặng nề trong lòng, đồng thời cũng đem trái tim đặt trên người của hắn. Chính vì có hắn ở bên cạnh bầu bạn nên mình mới không có vì nhớ nhung người nhà mà cô đơn buồn khổ.

Nghĩ đến đây nàng buông bút lông ở trong tay ra, không khỏi cười khổ. Ngay cả khi nàng có cả ngàn lý do để yêu hắn thì sao đây? Một lý do duy nhất ngăn cản nàng là đã đủ rồi. Nàng biết rõ hắn đối với thế tử đã mất yêu thương say đắm. Khi nàng còn đang bị bệnh, câu chuyện hắn kể cho nàng nghe nhiều nhất chính là chuyện xưa của hắn và thế tử. Nàng như đưa đám nằm gác ở trên bàn, lấy tay nặng nề nện lên mặt bàn:

“Hoàng Lão tà nha, Hoàng lão tà. Ngươi tại sao lại đùa bỡn ta tàn nhẫn như vậy? Tại sao lại đem vẻ ôn nhu yếu ớt nhất của ngươi lộ ra trước mặt ta? Để cho ta không có cách nào không thương tiếc, đau lòng ngươi, bất tri bất giác yêu ngươi? Nhưng ta yêu ngươi, ngươi một chút cũng không có quan tâm nha! Mục Niệm Từ đáng thương ta phải làm như thế nào đây?” ,nàng rên rỉ.

Chẳng lẽ mình có số làm vợ kẻ sao? Người yêu cũ của nàng cũng đã có con, nàng cũng phải tranh giành với vợ cũ của người ta, nhưng lúc đó mọi chuyện nàng đều nắm ở trong tay. Nếu khi đó nàng biểu hiện đáng thương một chút thì có thể thắng được nắm giữ hắn bên mình, nhưng lúc ấy, nàng lại ra vẻ hy sinh vĩ đại, thành toàn cho người khác. Giờ nàng suy nghĩ một chút thì thấy, hình như lúc ấy trong tiềm thức, nàng cũng mong hôn lễ với hắn sẽ dừng lại. Mà tình hình hiện giờ lại không giống lúc ấy. Hiện tại, nàng ở trong thế bị động, mà đáng thương hơn nữa là hắn cũng không có yêu nàng, chỉ là do nàng ngây ngốc yêu hắn trước. Lần trước chẳng qua là tranh giành với vợ trước, có thể nói hai người cùng cạnh tranh công bằng nha, còn lần này, thế tử hắn đã mất thì nàng tranh thế nào đây? Trong ký ức người còn sống thì người yêu đã chết vĩnh viễn luôn hoàn mỹ vô khuyết, mình chưa cần tranh thì đã thua ngay vạch xuất phát rồi.

“Không thể yêu! Kiên quyết không thể yêu hắn!”- Niệm Từ yên lặng quyết định, nhưng tâm đã rơi vào trên người hắn, có thể thu trở lại được sao?

Sau khi hiểu được tâm tư của mình, nàng lại càng nhớ nhung Hoàng Dược Sư, hy vọng có thể mau chóng nhìn thấy hắn, nhưng mặt khác, nàng lại mong hắn đừng về quá nhanh bởi bản thân nàng vẫn chưa chuẩn bị được tâm lý đối mặt với hắn.

Khó khăn vượt qua nhưng nhớ đau khổ, nàng chia tay hắn đã được gần ba tháng. Tính toán ngày tháng thì Hoa Sơn Luận Kiếm cũng đã kết thúc, thắng thua đã định, hắn có thể là đang trên đường trở về nhà. Nàng điều chỉnh tâm tình thật tốt, ngồi xuống xếp bằng, tiến vào trạng thái tu luyện nội công. Cũng không biết đã qua bao lâu, nội lực đang luân chuyển trong người nhẹ nhàng trở về đan điền, nàng y theo khẩu quyết thu công lại, mở mắt ra chỉ thấy cả người thoải mái dị thường, nhẹ nhõm tuyệt vời. Nhớ đến những phiền não của mình gần đây, nàng liền tỉnh táo quyết định: mình sẽ không cố gắng ngừng yêu Hoàng Dược Sư nữa, nhưng nếu hắn không hề động tâm với mình thì mình cũng sẽ không bao giờ thổ lộ cho hắn biết. Sẽ giống như hiện nay vậy, cùng nhau vui vẻ sống qua kiếp sống này, đó cũng là một loại hạnh phúc khó tìm. Ở thời hiện đại không phải cũng có người không thích kết hôn sao, so với mình bây giờ cũng có khác biệt gì đâu, bất quá là ít đi một tờ hôn thú làm đảm bảo mà thôi.

Sau khi điều chỉnh thật tốt tâm tình, Niệm Từ tích cực chuẩn bị đồ đạc để nghênh đón Hoàng Dược Sư trở về. Nhưng, hoa trong thư phòng đã héo, thịt phân phó ách bộc mua đã hư, trái cây đã nát đi mà hắn vẫn chưa về. Lòng của Niệm Từ lại thấp thỏm. Không lẽ hắn vô tình phát hiện ra một nữ nhân rất giống A Hành nên đã đuổi theo người ta rồi? Không lẽ Âu Dương Phong đã đi đến khùng tận cùng, không có đối thủ nào đánh lại hắn? Không lẽ đã xảy ra tai nạn xe cộ? Trong tâm tình lo lắng của nàng, năm sáu ngày nữa đã trôi qua.

Sau bữa ăn tối, nàng nằm chán ngồi trên xích đu đặt ở trước cửa phòng hóng gió, nghe nói đây là quà sinh nhật Hoàng Dược Sư năm tuổi hắn đã đích thân làm. Vô tình, nàng nhớ tới hôm nay cũng chính là sinh nhật của mình! Mình là con gái cưng, từ nhỏ đã được sủng ái cưng chiều, sinh nhật nàng luôn luôn có cha mẹ cùng anh hai trải qua. Sau khi nàng tốt nghiệp đại học lên Bắc Kinh làm việc cũng vậy, nếu ngày đó mình không xin nghỉ về nhà thì cha mẹ cũng sẽ lên Bắc Kinh để chúc mừng sinh nhật vui vẻ. Bạn trai cũ cũng chỉ mừng sinh nhật dương lịch của nàng mà thôi, còn sinh nhật âm lịch của nàng luôn luôn dành cho người nhà. Không nghĩ tới bây giờ mình tới Tống Triều này lại chỉ có một mình trải qua ngày này, ngay cả Hoàng Dược Sư thân cận nhất cũng không có ở bên cạnh.

Sinh nhật của bạn khiến cho tôi nhớ tới

Một bằng hữu trước đây thật lâu

Đó là một mùa đông giá rét

Hắn lưu lạc ở đầu đường

Ta cho là hắn muốn cầu xin cái gì

Thế nhưng hắn lại luôn lắc đầu một cái

Hắn bảo hôm nay là sinh nhật của hắn

Lại không có người chúc hắn sinh nhật vui vẻ

Sinh nhật vui vẻ chúc người sinh nhật vui vẻ

Nắm tay của ta

Cùng ta cùng nhau hát khúc ca sinh nhật vui vẻ

Sinh nhật vui vẻ, chúc người sinh nhật vui vẻ

Còn sống một cuộc sống ngày ngày vui vẻ

Đừng để ý sinh nhật qua đi như thế nào

Người bạn này đã sớm không biết tung tích

Trước mắt ta có một chút mất mát

Thế giới này có vài người hai bàn tay trắng

Có vài người lại lấy được quá nhiều

Cho nên bằng hữu thân ái nhất của ta

Mong người quý trọng những gì người có

Mặc dù là một bài hát mừng sinh nhật mới

Nguyên vĩnh viễn làm người bạn luôn ở bên người.

Khẽ cúi đầu, nàng lắc lư trên xích đu, khẽ ngâm lên một khúc ca mà nàng cảm thấy vô cùng phù hợp với ngày hôm nay!

“Đã trễ thế này, sao người còn chưa đi ngủ? Đang ngồi suy nghĩ chuyện gì?”- đột nhiên bên tai nàng vang lên thanh âm quen thuộc, ngẩng đầu lên thì thấy người mình luôn nhớ thương đang đứng ở trước mặt, phòng tuyến nàng vừa mới lập nên không lâu tất cả đều sụp đổ xuống. Nàng bật dậy, nhào vào trong lòng hắn, hai tay ôm thật chặt hông của hắn, vùi đầu vào ngực của hắn, nước mắt nín nhịn đã lâu lập tức tràn ra, nức nở nghẹn ngào nói:

“Tại sao bây giờ người mới trở về? Ta chờ người lâu quá, người không thèm trở lại. Hôm nay là sinh nhật của ta, cũng không có ai ở bên ta, ta nghĩ tới cha, tới mẹ, tới ca ca của ta. Ta muốn về nhà! Ô ô ô ~~~~~” (Đoạn này bắt đầu dung ta/tôi nhé, chuyển đổi tâm lý nhân vật rồi, lúc nào cần nhẹ nhàng chút thì dùng “ta”)

Hoàng Dược Sư vội vàng ôm nàng, vỗ nhẹ nhẹ phía sau lưng của nàng.

“Ta đi tìm gỗ để làm đàn cho người. Người xem, ta đã tìm được rồi, không lâu nữa, người sẽ có đàn của mình để làm Hoa đào cầm ma”- Hắn chỉ nhìn thấy Niệm Từ khóc ba lần: lần thứ nhất vì đau lòng cho mình mà khóc, lần thứ hai là khi nghĩ huynh nàng mất, còn lần thứ ba là hôm nay nàng khóc do cô đơn một mình. Một lần rồi một lần, lần nào nàng khóc đều khiến cho hắn đau lòng, hận không thể đem nước mắt nàng giống như trân bảo để cất giấu đi!

“Ta không muốn đàn, cũng không muốn làm Hoa đào cầm ma cái gì hết. Ta chỉ muốn người, hôm nay là sinh nhật ta, hãy cho ta làm nữ nhân của người có được không?”- Niệm Từ nâng lên đôi mắt đầm lệ, nói ra tình cảm trong lòng mình.

Hoàng Dược Sư cúi đầu nhìn dung nhan yêu kiều đầm đầy nước mắt, trong đôi mắt long lanh ẩn chứa thâm tình. “Ông” một cái, đầu óc của hắn nổ tung không còn suy nghĩ được gì nữa. Hắn ôm lấy nàng, thi triển khinh công bay vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cả Đêm Nhu Tình

Edit: Vân Nhi

Hoàng Dược Sư ôm Niệm Từ phi thân vào phòng của nàng, đem nàng đặt ở trên giường, mãnh liệt hôn lên đôi môi nàng. Hai người lâm vào trong kích tình mê loạn. Một hồi lâu sau, Niệm Từ mới thanh tỉnh lại, phát hiện y phục của mình đang từ từ giảm bớt, bờ môi của hắn đã hôn lên khắp da thịt của mình.

“Cái yếm bây giờ sao lại kỳ quái như vậy? Tiết kiệm vải sao?”- đôi tay Hoàng Dược Sư vuốt ve bầu vú cao ngất của nàng, thanh âm của hắn cũng bị dục tình làm cho thay đổi, hấp dẫn dị thường.

Niệm Từ đưa hai tay lên trước ngực, nhẹ nhàng kéo ra, chiếc nơ bướm cài nịt ngực lại được mở ra, đôi ngọc phong mê người lập tức hiện ra trước mắt hắn. Hoàng Dược Sư nhìn cảnh đẹp trước mắt, mê mẩn cúi đầu xuống, say mê hôn mút. Vừa hôn hắn vừa vuốt ve đôi ngọc phong trắng nõn, rồi lại nhẹ nhàng tiến lên khẽ cắn vành tai yêu kiều của nàng. Hơi thở thành thực của phái nam cùng với mùi thơm ngát trên người Niệm Từ do uống thuốc lâu ngày hòa quyện vào nhau, sinh ra một mùi hương lãng mạn mê người, giữa nam và nữ chỉ còn tồn tại đam mê hấp dẫn, bộc phát ra không giữ lại chút gì.

“Ta cũng muốn nhìn người, để cho ta có thể nhìn xem người!”- ở trong mê tình, Niệm Từ lầm bầm nói. Bên trong phòng không có chút ánh đèn, chỉ có ánh trăng sáng tỏ chiếu rọi xuyên qua cửa sổ đến bên giường.

Hắn từ từ đứng dậy, cởi quần áo của mình, lộ ra lồng ngực cường tráng. Bởi vì hắn quanh năm luyện võ, nên trên người không có chút thịt dư nào, thân thể cao lớn bình thường mặc y phục cũng không có gì đặc biệt, nhưng lúc này nàng mới phát hiện hắn không ít cơ bắp, nhưng không hề khoa trương như những lực sĩ của thời hiện đại. Niệm Từ si mê nhìn cơ bụng sáu múi, còn hắn không hề dừng tay đem quần áo toàn thân cởi xuống. Khi hắn bắt đầu cởi tới quần, nàng chợt cảm thấy xấu hổ, mặt đỏ bừng lên, giấu mặt vào trong hai tay mình.

Hoàng Dược Sư nhìn thấy bộ dạng khả ái của nàng, không khỏi thấp giọng bật cười. Niệm Từ nghe được thì mềm tơi tận xương tủy, thật muốn cứ say mê chìm trong tiếng cười của hắn, mãi không cần tỉnh lại.

Chỉ trong giây lát hắn đã thoát bỏ hết y phục trên người, tiến đến ép sát vào trên người Niệm Từ. Đã lâu hắn không đụng đến thân thể của phái nữ, nên hắn tựa như một đứa trẻ tò mò thám hiểm, tìm kiếm điều mới lạ. Đôi tay cùng với đôi môi hắn di động trên người nàng, khiến cho nàng rung động từng trận, liên tục thở gấp, phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều mê người.

Sau khi tỉ mỉ thám hiểm cơ thể nàng, Hoàng Dược Sư chậm rãi đem nam căn của mình từ từ hướng đến chốn đào nguyên mê người. Đã bị hắn kích thích mãnh liệt, Niệm Từ cũng không có cảm thấy đau đớn gì nhiều, từ từ dung nhập hắn vào cơ thể mình. Sau khi để ý phản ứng của cơ thể nàng, thấy nàng không còn khó chịu, hắn không còn kiềm giữ gì nữa, phóng túng cuồng dã ra vào trong nàng, hai người say mê chìm vào trong bể tình.

Không biết có phải là do võ công cao thâm, hay là do hắn đã thanh tâm quả dục mười lăm năm nay đột nhiên được giải thoát, Hoàng Dược Sư ở trên giường tựa như tính cách cùng võ công của hắn vậy, cuồng phóng không thể kiềm chế được, khiến cho Niệm Từ run rẩy liên tục thở gấp, trong cao trào phát ra tiếng rên rỉ mê người, khiến cho người ta phải lâm vào mê loạn.

Cũng không biết đã vận động bao lâu, hai tay Niệm Từ ôm thật chặt tấm lưng gầy nhưng mạnh mẽ của hắn, bị động nghênh hợp sự tiến công của hắn, thời gian cơ hồ như đã ngừng lại, Hoàng Dược Sư bỗng đột nhiên gia tăng tốc độ, lên đến cao trào rên rỉ nói:

“A Hành, ta tới đây!”

Chỉ năm chữ ngắn ngủi nhưng giống như một chậu nước lạnh tưới vào trong trái tim Niệm Từ, sắp đạt đến cao trào nàng lập tức bị đánh vào trong băng giá. Thân thể nàng không khỏi lạnh run một cái, từ trong mê tình tỉnh táo lại, động tác cũng chậm lại. Nhưng Hoàng Dược Sư cũng không có phát hiện ra, hắn vẫn còn đang trầm mê trong dục tình say đắm.

Niệm Từ nhìn hắn nằm ở trên người mình đang thờ hồn hên nghi ngại, đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Trong khoảng thời gian ngắn nàng không biết phải làm thế nào cho đúng. Nhưng Hoàng Dược Sư không có cho nàng quá nhiều thời gian suy nghĩ, cuộc sống như hòa thượng đau khổ hết mười lăm năm đột nhiên bị phá vỡ, hắn không khỏi bốc đồng phóng túng, rất nhanh hắn lại khôi phục thể lực, tiếp tục dẫn dụ Niệm Từ vào trong nhịp điệu hoan lạc muôn thuở của con người.

Bất tri bất giác, đột nhiên Niệm Từ giật mình tỉnh dậy, chỉ thấy Hoàng Dược Sư đang nằm ở bên cạnh mình, trong cơn ngủ mê ôm lấy mình thật chặt. Đôi mắt đóng chặt, môi mím lại, vẻ mặt thành thực luôn lạnh lùng lúc này lại mang theo vài phần ngây thơ. Nhìn người mình yêu sâu đậm, nàng không khỏi nhớ tới đoạn văn nàng đọc được khi trước: Tam bảo cát tường của một nam nhân thành thực đó là: hàm râu, nếp nhăn, và làn da ngăm đen. Khi tất cả thanh xuân đều đã biến mất, ba dạng này sẽ có thể giữ được mệnh lực của nam nhân, thậm chí là còn tăng thêm giá trị của nam nhân nữa. Mà tam bảo này đều hiển hiện ở trên nét mặt của Hoàng Dược Sư, càng gia tăng lý do nàng yêu hắn.

Nàng ôm tâm tình phức tạp, lo lắng chờ đợi Hoàng Dược Sư tỉnh lại. Đầu tiên là do chính nàng xung động nên đã tỏ tình, sau đó hắn ôm nàng đặt ở trên giường, biểu tình của hắn khiến cho nàng vừa mừng vừa sợ, nàng vẫn cho rằng do hắn đối với nàng cũng có động tâm, nên đã không kìm hãm được yêu nàng. Nhưng năm chữ kia của hắn thốt ra đã hoàn toàn đánh thức nàng. Thì ra là hắn thủy chung vẫn luôn yêu sự nương, chỉ đổ thừa do ánh trăng đêm qua quá mê hoặc, khiến cho hắn không thể kìm chế được dục vọng của mình, lại do lời tỏ tình của nàng nên hắn mới phạm lỗi này. Nàng không quan tâm đến việc hắn phạm lỗi này, thậm chí nàng yêu cái sai lầm này của hắn, nhưng còn hắn thì sao? Hắn sẽ thân nhiên tiếp nhận tình yêu của nàng hay sẽ đau lòng tự trách bản thân đã phản bội vong thê? Niệm Từ không dám nghĩ tiếp, nàng chỉ dám hy vọng, sai lầm này đã không thể vãn hồi lại, hiện tại có hồi

hận cũng như vậy mà thôi. Nàng giờ tựa như con cá nằm trên thớt, bị động mặc cho Hoàng Dược Sư xử trí!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Gió Táp Mưa Sa

Edit: Vân Nhi

Niệm Từ cử động cũng không dám, lẳng lặng nằm yên ở đó chờ đợi thời khắc quyết định kia.

Sắc trời đã sáng rõ, từ bên ngoài cửa sổ truyền vào tiếng điều nhi kêu to. Người bên cạnh nàng khẽ động dậy một chút, thu hồi lại cánh tay của mình, phát ra một tiếng rên rỉ nhỏ. Nằm yên trong một thời gian dài nên chắc người hấn đã tê rần, Niệm Từ sẵn sức nhẹ nhàng xoa bóp cho hấn. Thân thể Hoàng Dược Sư đột nhiên chấn động mạnh, trợn to cặp mắt nghiêng đầu nhìn về phía Niệm Từ, thật lâu thật lâu sau không lộ ra vẻ gì.

“Tại sao lại như vậy? Tại sao? Tại sao chuyện này lại xảy ra?”

Núi lửa rớt cục cũng bộc phát, đột nhiên Niệm Từ phát hiện những thấp thỏm bất an của mình đã lắng xuống, tình hình xấu nhất đã xảy ra rồi, không phải sao?

“Sau khi người ra đi ta mới phát hiện ra bản thân mình đã sớm yêu người. Ta vốn lo lắng người không thể tiếp nhận ta cho nên ta không có ý định tỏ bày tình cảm này với người. Nhưng ta cứ chờ đợi mãi không thấy người về, ta vừa vội vừa sợ, lại đến sinh nhật ta, đây là lần đầu tiên ta phải một mình trải qua sinh nhật nên ta cảm thấy rất đau lòng. Trong lúc đó thì người trở lại, ta nhất thời xung động nên mới bày tỏ với người.”- trái ngược với Hoàng Dược Sư vừa nóng vừa giận hốt hoảng mặc y phục, Niệm Từ dùng chân che lấy trước ngực của mình rồi ngồi dậy, bình tĩnh giải thích.

“Chẳng lẽ người không biết ta là sư phụ của người sao? Chẳng lẽ người không biết ta chỉ yêu một mình A Hành thôi sao? Người tại sao lại yêu ta, tại sao lại không sớm tiêu hủy cái ý niệm đó?”- phong cách gào thét đặc trưng của Mã Cảnh Đào trong phim lại xuất hiện ở trên con người ưu nhã như Hoàng Dược Sư.

“Ta biết! Ta cũng biết! Nếu như ta có thể dừng lại tình yêu đối với người, ta đã sớm làm rồi, sau khi người đi ta cũng sẽ không tự hành hạ mình như vậy! Nếu tình yêu có thể dễ dàng thay đổi, thì làm sao có thể gọi là tình yêu chân chính đây? Đều là tại người! Tại sao người lại đối xử tốt với ta như vậy? Chưa từng có ai thật lòng đối xử tốt với ta như vậy, chỉ có người mà thôi. Sớm biết sự việc sẽ xảy ra như vậy, ban đầu khi ở miếu Thổ Địa ta nên tự sinh tự diệt đi, như vậy sẽ không có phiền não hôm nay!”- Bị hấn lây nhiễm, áp lực nhiều ngày qua của Niệm Từ cũng bộc phát, không ngừng than thở khóc lóc, nàng không còn kiên kỵ gì nói ra tất cả.

“Dù nói thế nào thì chúng ta làm như vậy là không đúng! Ta đã từng thề, sẽ vì A Hành mà cả đời này sẽ không thành thân lấy vợ nữa. Hơn nữa ta là sư phụ của người, đây là loạn luân! Loạn luân! Làm sao người có thể không có liêm sỉ như vậy!”- Nói xong, Hoàng Dược Sư gạt hết đồ ở trên bàn xuống đất, một chương đánh bẽ cái bàn làm đôi rồi tông cửa xông ra ngoài. * đoạn này mình ghét anh í kinh khủng*hicic***

Niệm Từ nghe thấy những lời đó không khỏi rung mình một cái. Vạn vạn nàng không nghĩ tới tình cảm của mình lại khiến cho hấn không thể chịu đựng được như vậy. Nàng ngơ ngác ngồi ở trên giường, yên lặng chảy nước mắt. Nàng luôn luôn lạc quan sáng sủa nhưng lúc này biểu hiện của nàng giống như vai nữ chính trong phim bi kịch của Quỳnh Dao vậy.

Nàng lại nghe thấy Bích Hải Triều Thanh Khúc quen thuộc vang lên, chẳng qua là mất đi một chút thông dong thường ngày lại thêm mấy phần mất ổn định. Ngán người ngồi đó mãi cho tới hoàng hôn, Niệm Từ mới tỉnh dậy, cố gắng vực dậy tinh thần mặc quần áo đi ra ngoài, theo tiếng tiêu tìm kiếm, nhìn thấy Hoàng Dược Sư ngồi ở trước mộ thê tử, vẫn còn ở trong bộ dạng không ngay ngắn của buổi sáng. Lặng lẽ bước đi, nàng biết hấn cần một khoảng thời gian để tỉnh táo lại, nàng nhẹ bước đi vào trong phòng bếp an bài làm com canh, cũng đã một ngày không có ăn gì rồi.

Dặn dò ách bộc làm xong sẽ đưa qua cho sư phụ, nàng quay trở lại gian phòng của mình, yên lặng dọn dẹp những thứ Hoàng Dược Sư đã đập phá. Trong đầu nàng không thể suy nghĩ được gì, nàng không biết kế tiếp nên làm như thế nào cho phải. Ách bộc báo cáo lại thức ăn đưa ra cho đảo chủ bị hấn một chương đánh nát, ngay cả người đưa com cũng bị thương. Niệm Từ vội vàng chạy tới phòng được kiểm hai viên Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn đưa cho ách bộc mang đi, cũng dặn dò họ đảo chủ tâm tình không tốt, khi làm việc nên cẩn thận. Cho đến khi trời đã hoàn toàn sụp tối, tiếng tiêu cũng không có dừng lại, Niệm Từ không khỏi đau lòng, đi tới trước mộ của sư nương.

“Sư phụ, người đã một ngày rồi chưa ăn cái gì, người nghỉ ngơi một chút đi có được không?”- nàng thận trọng nói.

“Ta đến nói chuyện với thê tử của ta, người không có chuyện gì thì đi về đi!”- Sau một lúc, Hoàng Dược Sư dừng lại tiếng tiêu, dùng ngữ điệu lãnh đạm nàng chưa bao giờ nghe thấy lên tiếng nói.

Niệm Từ cố gắng chịu đựng sự lãnh đạm của hân, yên lặng rời đi. Tiếng tiêu lại một lần nữa vang lên. Hai người một ngồi trước mộ, một ngồi trong phòng vượt qua một đêm. Ngày thứ hai đến Hoàng Dược Sư vẫn thùy chung ngồi ở trước mộ thê tử không có rời đi, cũng không ăn uống một thứ gì cả, chẳng qua là hân không còn thổi tiêu nữa. Niệm Từ cũng chỉ biết yên lặng ở đó, chịu đựng đau khổ.

Đến hoàng hôn ngày thứ hai, Hoàng Dược Sư vẫn không có dấu hiệu rời đi, Niệm Từ không nhịn được lo lắng, lại một lần nữa đến nơi đó, quỳ xuống trước mộ nói:

“Sư nương, Niệm Từ đã phạm sai lầm lớn, không dẫn được tình cảm của mình với sư phụ nên đã câu dẫn người. Niệm Từ biết sai lầm rồi! Sư phụ từ đầu tới cuối vẫn luôn yêu thương một mình sư nương mà thôi, Niệm Từ cũng không dám tranh giành cùng với sư nương. Chẳng qua Niệm Từ khẩn cầu sư nương tha thứ cho sư phụ, đừng để người tự hành hạ như vậy nữa, nếu muốn trừng phạt thì hãy trừng phạt Niệm Từ đây! Nếu muốn trục xuất Niệm Từ khỏi sư môn, Niệm Từ cũng không oán không hối” - Nói xong, nàng “Đông đông đông” đập đầu ba cái, sau đó nàng vẫn không có đứng dậy yên lặng quỳ ở nơi đó.

“Người đứng lên đi! Sư mẫu của ngươi là người thiện lương, nàng sẽ tha thứ cho ngươi. Bất quá bây giờ là chuyện giữa vợ chồng ta, ngươi không cần hỏi nhiều, đi xuống nghỉ ngơi đi!” - Sau một hồi, thanh âm lãnh đạm lại vang lên lần nữa, lần này hân ngay cả ánh mắt cũng không thêm mở ra nhìn nàng.

Thấy bộ dáng Hoàng Dược Sư không muốn nhìn thấy mình, Niệm Từ bất đắc dĩ rời đi. Ngồi ở trong thư phòng nàng không thể không tự nhận mình đa tình, sai lầm đem tình cảm thầy trò tự nhận thành tình yêu nam nữ, khiến cho người mình yêu phải đau khổ tự trách. Nhớ tới hân hai ngày nay không hề được ăn uống nghỉ ngơi, tim nàng như bị dao cắt, muốn đền bù lại sự sai lầm này. Biện pháp duy nhất nàng nghĩ ra đó chính là tự mình rời đi. Không có mình ở trước mặt hân làm phiền, Hoàng Dược Sư có thể tìm được sự tĩnh lặng hàng ngày của hân, theo thời gian trôi qua hân cũng sẽ dần dần quên lãng đoạn thời gian không vui này. Nghĩ tới đây, Niệm Từ cảm bút viết một phong thư đầu tiên và cũng có thể là phong thư cuối cùng cho người mình yêu thương:

Sư phụ minh giám:

Đệ tử Mục Niệm Từ may mắn sư phụ không chê bai, được theo người học tập võ công và văn tài của đảo Đào Hoa. Gần một năm ở trên đảo là khoảng thời gian Niệm Từ vui sướng nhất trong cuộc đời mình, làm cho ta cả đời khó quên. Bất quá Niệm Từ bất hiếu, đem tình cảm thầy trò hiểu lầm là tình yêu nam nữ, cuối cùng còn gây nên tội lớn, khiến cho sư phụ chịu tiếng bất nghĩa, đem đến phiền não cho sư phụ, Niệm Từ tội đáng chết ngàn lần, nên tự phạt mình bị trục xuất khỏi sư môn.

Trước khi đi Niệm Từ muốn nói với sư phụ vài lời trong lòng. Mặc dù người giận dữ mắng ta không nên đối với người này sinh cảm tình này, nhưng, sư phụ ở trong mắt ta là một người vẹn toàn không gì sánh được, mà việc đem lòng yêu thương một người thấp toàn thấp mỵ như vậy đối với thể nhân mà nói không phải là chuyện dễ dàng, nhưng ta thùy chung chưa từng hối hận đã yêu người. Giống như ngày đầu tiên gặp nhau ta đã nói, ta kính ngưỡng đảo Đào Hoa, người tựa như thần tiên đáng để cho thể nhân cúng bái. Tiếp xúc gần bên người lâu ngày ta phát hiện ra người không phải là thần, chẳng qua là một người bình thường chịu cảnh tịch tịch do ái thê mất sớm mà thôi. Toàn thân người tan nát ra một cảm giác cô tịch khiến cho người ta đau lòng. Vì muốn làm cho người vui vẻ, ta gạt đại ca của ta lấy trộm Cửu Âm Chân Kinh cho người ta cũng không tiếc nuối. Người vì nữ nhi không nghe lời mà đau lòng, bởi vì củ cải khó ăn mà không thêm trồng ở trên đảo, những thứ này khiến cho ta thấy người không còn cao cao tại thượng, không còn là tiên nhân đưa con mắt nhìn xuống thể nhân nữa, khiến cho ta bất tri bất giác yêu người. Ta cũng đã từng cố gắng dừng lại tình yêu đối với người, nhưng ta làm không được, cũng không muốn làm.

Vì ta yêu người mà mang đến cho người phiền não. Ta đã từng nói ta sẽ nguyện ý vì người mình yêu làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần hân mong muốn. Hiện tại người chỉ muốn tìm về với an tĩnh thường ngày, như cũ trở lại làm bạn bên cạnh sư nương, cho nên ta rời đi, trả lại yên tĩnh cho người. Ta sẽ ở một nơi người không biết yên lặng yêu người, không quấy rầy người nữa. Ta mong sẽ có một ngày nào đó có người có thể khiến cho ta dừng lại tình yêu này, nhưng đã từng gặp biển xanh bao la sẽ khó có thể muốn có một con sông nhỏ, ta cảm thấy sẽ rất khó có một người ưu tú hơn người, lấy được tình yêu của ta.

Lúc ta tới đây hai tay không có gì, lúc này ta đi sư phụ sẽ không để ý ta mang theo một ít quần áo cùng ngân lượng rời đi phải không? Ta sẽ không mang quá nhiều, chẳng qua là y phục để tắm rửa bình thường, mấy tấm mặt nạ ta làm trong lúc rảnh rỗi, khoảng trăm lượng ngân phiếu cùng mấy lượng bạc vụn. Người không cần lo lắng cho ta. Từ nhỏ ta đã hành tẩu giang hồ nên ta có kinh nghiệm rất phong phú, hơn nữa đã được học nhiều tuyệt kỹ của người, dẫu mất trên thiên hạ cũng không có mấy người có thể khi dễ người của đảo Đào Hoa.

Cuối cùng, ta không thể nhịn được phải nói với người, nếu như có kiếp sau, xin sư phụ đừng quá sớm cùng sư nương ở chung một chỗ có được hay không? Ta sẽ cố gắng tìm được sư phụ, ít nhất sẽ cùng với sư nương biết người cùng một lúc, có thể có cơ hội cạnh tranh ngang hàng, không giống như hiện tại ta biết người quá muộn, thua một chút này ta cũng không cam lòng. Chỉ vậy thôi, xin đừng bút, mặt trời mọc ngày mai ta sẽ ra đi, tiến vào một cuộc sống không có sự hiện diện của người!

Niệm Từ thân bút!!!

Viết xong phong thư, Niệm Từ đơn giản thu thập xong hành lý, dịch dung thành một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi đi ra khỏi cửa phòng, kêu hai ách bịch làm thùy thủ cho mình. Xa xa nàng thấy Hoàng Dược Sư vẫn còn tĩnh tọa ở trước mộ, nàng dẫn lòng lại không dám tiến lên, lặng lẽ rời khỏi đảo Đào Hoa. Niệm Từ luôn luôn thân ái vui vẻ với ách bịch, cho nên hai thùy thủ cũng không có khách sáo hỏi nàng muốn đi đâu. Niệm Từ háo hức nói cho bọn họ biết sau này nên hầu hạ sư phụ cho cẩn thận, mình phạm phải sai lầm nên tự phạt trục xuất khỏi sư môn, sẽ không trở về nữa. Hai người hết sức khiếp sợ, khoa tay múa chân nói chưa từng thấy đảo chủ đối với những đệ tử khác tốt như vậy, nếu quả thực phạm phải sai lầm thì đảo chủ đã giận dữ đánh gãy chân rồi, khuyên nàng trước khi đảo chủ biết thì nên quay lại là tốt nhất! Nàng cười cười không trả lời họ, sai lầm này không giống như những sai lầm khác nên cách hân đối xử cũng khác nhau, Hoàng Dược Sư đối với nàng lạnh lùng so với đánh gãy chân càng khiến cho nàng đau thương gấp mấy lần, nàng nên thức thời rời khỏi đảo là tốt nhất!!

Chương 25: Hoàng Dược Sư

Edit: Vân Nhi

Từ sau khi A Hành qua đời, ta vẫn một mực bế quan ở trên đảo không ra ngoài, một mặt là muốn chăm sóc tốt cho Dung nhi vừa sinh ra đã mất mẹ, mặt khác chính là muốn lấy được Cửu Âm Chân Kinh để an ủi vong linh thể tử. Huống chi còn có Lão Ngoan Đồng chủ động trên chộc, khiến cho mười lăm năm trên đảo ta không hề thấy buồn chán chút nào. Một người sống một mình thời gian quá lâu, tâm tình cũng bắt đầu chết lặng, ta đã không phân biệt được là trong cuộc sống hôn nhân ta đã sớm yêu A Hành nên khi nàng chết đi nội tâm ta mới áy náy vạn phần như vậy hay là bởi vì nàng qua đời vì muốn hoàn thành nguyện vọng của ta khiến cho ta bởi vì áy náy mà yêu nàng. Nhưng ta rất rõ ràng A Hành là toàn tâm toàn ý yêu ta say đắm, không quan tâm về dòng dõi huyết thống của ta, cũng không quan tâm ta có hay không cũng yêu nàng say đắm như vậy.

Tới giờ, ta vẫn luôn bị hạnh phúc mỹ mãn của cha mẹ ảnh hưởng. Thời niên thiếu, ta cũng muốn tìm một cô gái, về văn chương có thể cùng ta ngâm thơ đối câu, thổi tiêu đánh đàn, về vũ lực có thể hỗ trợ cho ta, cùng ta lưu lạc giang hồ. Đi du lịch một mình thời gian dài, ta phát hiện nguyện vọng này rất khó thực hiện được, tìm được cái này thì sẽ không có cái kia. Ta liền suy nghĩ đến việc sẽ độc thân cả đời, chỉ thu về bốn nam một nữ đệ tử trông cậy trong tương lai có người sẽ có thể thừa kế được y bát của ta. Sau khi xây dựng xong đảo Đào Hoa, thời điểm ta đi đến kinh thành trong lúc vô tình cứu được một tiểu thư khuê tú bởi vì xe bị lật mà bị thương. Trải qua một lúc nói chuyện phiếm, ta mới biết nàng với ta có quan hệ rất sâu xa, là vị hôn thê mà năm đó suýt nữa là định cho ta. Mặc dù nàng không biết, nhưng vì để có thể nhớ lại về cha mẹ, ta thỉnh thoảng phi thân đến nơi nàng ở, trò chuyện với nàng để hồi tưởng lại khoảng thời gian tốt đẹp đã qua.

Phụ thân của ta và nàng từng là bạn tốt, nhưng con đường hướng tới lại hoàn toàn bất đồng. Mặc dù phụ thân nàng từng học qua khoa cử, nhưng A Hành chỉ được đọc qua vài cuốn sách về nữ huấn, nhiều nhất chỉ có thể nhận biết được mặt chữ mà thôi. Nhưng nàng may mắn thừa thừa rất không tầm thường, và vì được chuẩn bị để sau này lập gia đình quản lý mọi việc trong nhà, nên việc tính toán thống kê sổ sách cũng là hạng nhất, chỉ tiếc nàng chỉ là một tiểu thư trong khuê phòng trời gà không chạm. Ta xem nàng giống như một tiểu muội muội, thường hay tặng một ít đồ trang sức nhỏ, các món đồ chơi nho nhỏ bán trên đường, kể cho nàng nghe một ít chuyện hành tẩu trên giang hồ, nàng nghe qua rất say mê hứng thú.

Mấy tháng sau ta nhận được thư nàng gửi nhờ giúp đỡ, khi ta đến đó thì phát hiện ra nàng cả người mặc giá y đồ thẩm đang đứng đợi ta. Thì ra là gia đình nàng đã tìm kiếm cho nàng một hôn sự môn đăng hộ đối, hai ngày nữa sẽ bái đường thành thân. Trong lòng ta thật sự vì nàng mà vui vẻ đang muốn chúc mừng, lại nghe thấy nàng bày tỏ tình cảm với ta, thì ra nàng đã sớm đem lòng yêu mến ta, mỗi ngày đều nóng nảy chờ đợi ta đến chơi với nàng mà ta lại không biết chút gì. Nói thật thì nghe nàng bày tỏ cho dù là ai cũng phải cảm động, một cô nương tuyệt thế giai nhân thể nguyện đi theo mình, cho dù tình cảm của nàng không được đền đáp cũng không oán không hối. Ta cũng vậy, ta biết sẽ rất khó gặp được cô gái như trong mơ ước của ta, nếu A Hành đã tự nguyện như vậy, ta cũng không ghét nàng, có sao lại không chấp nhận nàng đây? Ta biết mình không nhất định là nam nhân yêu nàng say đắm, nhưng nhất định ta sẽ là một trọng phu trung thành.

Cuộc sống hôn nhân của chúng ta rất hòa hợp, nàng lúc nào cũng hòa theo ta, lấy yêu thích của ta làm mục tiêu, ta thì đối với nàng trước sau như một, cung chiêu yêu thương như một tiểu muội muội vậy. Bên ngoài ta dạy dỗ đồ đệ, bên trong ta bắt đầu dạy nàng có một chút bản lĩnh của đảo Đào Hoa, nhưng về võ công thì hoàn toàn không thể, nàng không có một chút tư chất nào. Nhưng A Hành có một đầu óc rất thông minh, trí nhớ của nàng chỉ cần nhìn sơ qua là sẽ không thể nào quên khiến cho nàng rất có tài trong lĩnh vực văn chương, nhưng cũng vì vậy mà nàng mất đi tính mạng. Trước khi lâm chung nàng kéo tay ta nói nàng không hối hận khi làm tất cả mọi việc, chỉ hận thời gian ở bên ta quá ngắn. Nàng biết mình không phải là thể tử lý tưởng trong suy nghĩ của ta, nàng muốn ta không được buông tha hy vọng, dặn dò ta phải sống thật tốt, đi tìm hạnh phúc cho bản thân mình. Ta đau lòng rồi lại đau lòng, có được một hiền thê như vậy ta còn đòi hỏi gì nữa, âm thầm thể sẽ vì nàng mà cả đời này sẽ không lấy vợ nữa, để bồi đắp lại khuyết điểm ta đã gây cho nàng.

Lần đầu tiên ta nhìn thấy Niệm Từ là ở thổ địa miếu Tô Châu, lúc đó là lần đầu tiên sau mười lăm năm ta rời khỏi đảo để đi tìm Dung Nhi. Trong lúc vô tình, ta phát hiện ra nơi đó đầy rẫy rắn độc, giống như dấu hiệu của Tây Độc Âu Dương Phong. Ta cảm thấy thích thú, chờ đợi ở đó để tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra. Không nghĩ tới ta lại gặp được đồ đệ Mai Siêu Phong, nhìn thấy nàng hai mắt đã mù, một dáng vẻ lụn bại, lại bị nam tử mặc áo trắng kia bày xà trận không còn sức đánh trả, ta không khỏi giận dữ, dám khi dễ đệ tử đảo Đào Hoa như vậy, căn bản là không đặt ta vào trong mắt. Ta thối lên một khúc Bích Hải Triều Sinh Khúc, khiến cho bọn chúng điên cuồng chạy tán loạn. Vốn định chờ Mai Siêu Phong đi sẽ theo đuôi nàng, xem thử những năm qua nàng rốt cục đã tạo nên bao nhiêu nghiệt chủng, lại bị cô gái trẻ bị trời kia đoán được thân thể, bắt đầu cùng nàng vướng mắc vào nhau.

Nhìn bộ dạng ta dịch dung quái dị nhưng nàng tự nhiên không có một chút sợ hãi nào, giống như chuyện bình thường nàng hay gặp. Nàng nói chuyện cùng ta không hề kiêu ngạo cũng không xiêm ninh, nắn ni ta đem nàng cùng đi xem náo nhiệt. Nàng lại cười ta tuân thủ theo phép tắc lễ nghi, không giống người giang hồ không câu nệ lễ tiết nhỏ nhặt khiến cho ta dở khóc dở cười. Ở Quy Vân Sơn Trang, nàng lên tiếng đánh giá về Dung Nhi và hai đệ tử của ta khiến cho ta rất xúc động. Nghĩ tới Hoàng Dược Sư ta cả đời kinh thường thể nhân, không cần biết luận về văn hay võ cũng đều là cao thủ. Hoa Sơn Luận Kiếm của hai mươi năm trước tuy là ta thua, nhưng trải qua mười lăm năm khổ tâm tu luyện ta tin tưởng rằng, lúc này Vương Trùng Dương có sống lại thì cũng sẽ không nhất định thắng được ta.

Ta cả đời kiêu ngạo nhưng lại bị một tên lều gạt dễ dàng chửi bới, nữ nhi ta dưỡng dục mười lăm năm cùng với hai tên đồ đệ sùng bái ta lại dễ dàng tin

tưởng ta có thể bị Toàn Chân Thất Tử giết chết. Đột nhiên, ta chợt có cảm giác hiểu nhau không cần phải nói nhiều với Niệm Từ. Cuộc sống khó gặp một tri kỷ, ngay cả nữ nhi ruột thịt cũng không nhất định hiểu ta. Ngay lúc đó ta lập tức quyết định, phải thu nằng làm đồ đệ, mang về đảo Đào Hoa. Vì thế ta quên luôn mục đích rời khỏi đảo, không có đưa Dung Nhi trở về, mà lại mang nằng trở về làm đại đệ tử của ta.

Nhờ sự nhắc nhở của nằng, ta dễ dàng thu lại được quyền hạ của Cửu Âm Chân Kinh. Đang suy nghĩ có nên thiêu hủy để tế vong hồn thì không thì Niệm Từ, như cái gì cũng biết, lại tới, chỉ cần vài câu nói liền đã khiến ta không còn do dự. Nhưng thay vì nói lý do của nằng thuyết phục thì nên nói ta đầu hàng nằng đã vì ta mà đau lòng rơi nước mắt, hoặc giả theo bản năng của ta cũng không muốn tiêu hủy, chẳng qua là đợi có người khuyên mà thôi. Ta có thể nhận thấy tất cả đều là tình cảm chân thật tự nhiên của nằng, nên bỏ đi đề phòng, đối với nằng toàn tâm tin tưởng. Từ thuở nhỏ ta đã phiêu bạt nhiều nơi, cộng thêm tính tình cao ngạo khiến cho ta luôn có cảm giác xa cách, không dễ dàng tin tưởng người khác, ngay cả A Hành cũng như vậy. Nhưng chẳng biết vì sao Niệm Từ lại có thể dễ dàng lấy được sự tín nhiệm của ta, rất nhanh có thể xâm nhập vào không gian của ta.

Sau khi có thể dễ dàng lấy được quyền thượng của Cửu Âm Chân Kinh, ta lại có cảm giác không đáng chút nào. Ta cùng với Lão Ngoan Đồng đối kháng mười lăm năm trên đảo, so chiều hơn ngàn lần, không tiếc cắt đứt hai chân hân cũng không thể lấy được kinh thư. Nhưng Niệm Từ chẳng qua là thi hành kế nhỏ, tiếp xúc trộm được chân kinh lại có được thâm tình huynh muội. Sớm biết như vậy, ta cần gì phải phản đối việc liên thủ với Dung Nhi đây? Lãng phí mười lăm năm của ta vô ích. Tình cảm huynh muội bọn họ khiến cho ta phải ghen tị, Niệm Từ thì cẩn thận quan tâm chăm sóc hân, hân thì dứt bỏ lời thề đến thăm nằng bệnh, hơn nữa còn lấy nội công giúp nằng chữa trị. Ta cũng muốn phát giận lên vì họ nhưng hòa khí lại dễ dàng bị nằng dập tắt.

Nhìn nữ nhi vì tiểu tử ngốc kia mà sẵn giọng với ta, ta không khỏi cảm thấy thất bại khi nuôi dạy nữ nhi. Ta luôn luôn cho Dung Nhi là nữ nhi ưu tú nhất trong thiên hạ, nhưng nếu so sánh với Niệm Từ, thì khuyết điểm điều ngoa cổ chấp lại bại lộ ngay trước mắt ta. Càng ngày ta càng thấy nữ nhi ruột thịt lại chẳng hiểu ta như nằng đã hiểu. Hôn sự của Dung Nhi có thể nói là do một tay Niệm Từ thúc đẩy. Trước thì nằng cùng Dung Nhi ở bên tai ta nói tốt cho Quách Tĩnh, nói Âu Dương Khắc xấu xa như thế nào, giống như lừa nhỏ hãm chấu, sợ nói nhiều một lúc thì ta không chấp nhận nên cứ một lần một ít nói cho ta nghe.

Khi Âu Dương Phong tới đảo thì Niệm Từ giống như một con hồ ly nhỏ, đầu tiên là cẩn thận dò xét ta, sau thấy ta không phản ứng liền to gan hóa thành một đại sư tỷ quyền lực, không có kỵ danh tiếng của Âu Dương Phong, thay ta trực tiếp cự tuyệt hân. Ở bên cạnh nhìn nằng biểu diễn, đột nhiên ta cảm thấy mong muốn được nhìn thấy nét mặt sùng bái ta của nằng, ta tuyệt đối không muốn làm cho nằng thất vọng. Dưới sự đồng tâm hiệp lực của hai tỷ muội cùng với sự phân tích của Hồng Thất Công, ta buộc phải thừa nhận đứa con rể mà một chút ta cũng không hài lòng. Rồi sau đó, đề nghị của chú cháu Âu Dương Phong khiến cho ta có chút tức giận, họ lại dám to tưởng đến Niệm Từ, thật là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Một đồ đệ hiểu chuyện như vậy ta phải giữ bên người ta cả đời.

Sau khi những người khác rời khỏi đảo, thì cuộc sống học tài nghệ của Niệm Từ ở đảo Đào Hoa mới chính thức bắt đầu.

Mỗi ngày từ sáng tới tối làm bạn bên nhau, khiến cho ta có một loại ảo giác, thì ra là cô gái trong suy nghĩ của ta có tồn tại trên đời. Võ công của nằng mặc dù chỉ mới nhập môn, nhưng do nằng chăm chỉ khắc khổ luyện tập nên thăng tiến rất nhanh. Dù nhờ có ta dạy nằng mới học được chữ viết, nhưng năng lực học tập của Niệm Từ rất mạnh, kinh nghiệm hành tẩu giang hồ nhiều năm khiến cho nằng có được rất nhiều kiến thức phong phú, đối với tất cả thành tựu của ta đều có thể giải thích được, cũng mang đến cho ta rất nhiều kiến thức mới mẻ phong phú. Vì để kéo dài niềm vui này, ta mang theo nằng dạo chơi khắp đảo, cảm nhận niềm vui giản đơn.

Sớm biết đại chiến đêm Trung Thu sẽ khiến cho nằng gặp phải nỗi đau cùng đã kích mất đi người thân duy nhất còn lại, ta sẽ không mang đi Gia Hưng. Nhìn nằng mạnh mẽ lên án mọi người, rung rung hứa hẹn kiếp sau, tìm ta như bị dao cắt. Ta không để tâm đến việc Dung Nhi mất tích, chỉ dặn dò Tĩnh Nhi tìm kiếm, sau đó mang theo nằng đang hôn mê hỏa tốc trở về đảo. Ngủ say hai ngày sau tỉnh dậy, Niệm Từ không còn sáng sủa đùa vui, cả ngày cứ trầm tư an tĩnh, sống ở chỗ sâu trong nội tâm của mình, ngay cả ta cũng không thêm để ý đến. Trải qua hơn bốn tháng tỉ mỉ chăm sóc, cẩn thận che chở, Niệm Từ thường ngày lại trở về bên cạnh ta. Cũng bởi vì nằng toàn tâm toàn ý tin tưởng ta nên động tác của nằng với ta hết sức thân mật, ta cũng vì vậy mà vui mừng không thôi. Nhìn nụ cười của nằng, trong lòng ta thầm nghĩ cho dù phải đối địch với toàn bộ người ở trong thiên hạ ta cũng muốn giữ được nụ cười vui vẻ của nằng.

Ta vạn vạn không nghĩ tới lại chính do ta phá vỡ nụ cười này, phụ lòng tín nhiệm của nằng. Niệm Từ đối với Hoa Sơn Luận Kiếm mê mải không muốn đi, ta cũng không muốn kiên trì ép nằng. Trước khi ta đi, nằng nói nằng sẽ cùng với A Hành chúc ta thành công. Vì những lời này của nằng ta không còn bận tâm đến tình bạn hữu với Hồng Thất Công, đến Âu Dương Phong điên cuồng ngu si, đến Quách Tĩnh bội phản nhỏ khiêu chiến, ta đã lấy được thắng lợi. Chỉ tiếc Lão Ngoan Đồng không có xuất hiện, ta chỉ muốn cùng hân chân chính không kiên đề gì so chiều cùng nhau. Thắng lợi tới tay sau hai mươi năm chờ đợi, ta cũng không có cái cảm giác vui sướng trong lòng, lúc này ta chỉ hy vọng có Niệm Từ bên cạnh chia sẻ cùng ta. Ta không rảnh ôn chuyện cùng bọn Dung Nhi, ta nhanh chóng lên đường trở về. Tĩnh cô ta nghe nói ở Tứ Xuyên đang bán gỗ cây đồng thượng hạng, đây chính là loại gỗ làm đàn tốt hiếm có. Không kịp suy nghĩ nhiều, ta xoay người đi tới đó tìm gỗ làm đàn cho nằng. Mang theo thành quả trở về nhà, ta tưởng tượng Niệm Từ sẽ vui vẻ hạnh phúc như thế nào khi cây đàn của nằng được hoàn thành.

Sớm biết hôm đó là ngày sinh nhật của nằng, ta nhất định sẽ sớm trở lại ăn mừng với nằng. Ôm thân thể nằng mềm mại trong tay, nghe thấy nằng yêu thương tỏ tình, ta đã nhất thời kích động tạo nên sai lầm lớn. Cả một đêm nhu tình đã khiến cho ta khó có thể quên, trong lúc đó thốt lên tên của A Hành khiến cho Niệm Từ thương tâm không dứt. Ta cũng không biết điều đó. Trước giờ, A Hành là người nữ nhân duy nhất đồng giường cùng ta, đây chỉ là lời nói ta phát ra do thói quen mà thôi. Thật ra lúc đó, trong lòng ta rất rõ ràng ai đang ở một chỗ cùng ta. Bởi vì sự dạy dỗ của gia đình, nên khi ở trong khuê phòng, A Hành luôn luôn căng thẳng, không dám phát ra tiếng động nào, cũng không dám mở mắt ra to gan ngắm nhìn thân thể ta. Ta cũng vì đủ loại nguyên nhân, nên không hề to gan tùy ý phóng túng bản thân, chẳng qua là lấy quyền lợi của một trượng phu mà thôi. Nhưng một đêm này ở bên Niệm Từ lại không giống như vậy, ta thật sự cảm nhận được tình yêu điên cuồng vui vẻ, tiếp xúc thỏa mãn bản thân mình đồng thời thỏa mãn cảm xúc của nằng.

Sáng sớm ngày thứ hai, ta đang ngủ lại bị người thức tỉnh, mở hai mắt ra liền giật mình. Không biết tại sao ta lại có thể bị kích động, cùng đồ đệ làm ra chuyện như vậy. Sau đó lại nghe thấy nằng tỉnh táo tỏ tình, trong khoảng thời gian ngắn ta không biết phải trả lời nằng như thế nào. Ta đã hành xử một cách không hề quân tử, đùn đẩy trách nhiệm cho nằng, dùng những lời lãnh khốc vô tình nhất để đã thương nằng. Trước mặt của A Hành, ta ngay người

ba ngày, vẫn không thể nghĩ ra phải làm sao cho đúng. Trong lúc đó, nàng đã tới tìm ta hai lần. Lần thứ nhất bị ta dùng lời lẽ lạnh lùng đuổi đi, lần thứ hai nàng quỳ gối trước mộ A Hành, thỉnh cầu sự tha thứ. Ta không đành lòng nhìn bộ dạng thất hồn lạc phách của nàng, ta sợ mình không nhìn được sẽ ô nhục nàng, nên cố gắng nhắm mắt lại không thèm để ý nữa. Ở trước mộ A Hành, ta đã có thể xác định được, Niệm Từ chính là cô gái lý tưởng trong suy nghĩ của ta, nhưng ta lại không có dũng khí theo đuổi nàng. Ta đã làm tổn thương một nữ nhân yêu ta, ta không muốn lại hại thêm một người thứ hai nữa, đặc biệt là người nữ nhân ta không muốn làm cho tổn thương nhất: Niệm Từ. Ta căn bản là không hiểu được nữ nhân, ta không hiểu A Hành tại sao mang thai lại còn cố gắng giúp ta; không hiểu tại sao Dung Nhi vốn có thể lựa chọn được người tốt hơn, tại sao lại vẫn chọn Quách Tĩnh; không hiểu ta là người đàn ông mất vợ đã gần 40 tuổi rồi, con gái ta cũng chỉ nhỏ hơn nàng vài tuổi, ta có mị lực gì mà lại có thể được một thiếu nữ thanh xuân như nàng coi trọng. Ta càng lúc càng sợ, ta sợ không có kết cục tốt đẹp, ta sợ cuối cùng sẽ có một ngày Niệm Từ không chịu được bỏ ta mà đi, ta sợ ta sẽ yêu nàng như si như cuồng, không bao giờ có thể trở về làm một Hoàng Lão Tà cuồng phóng không thể kiềm chế được nữa, lại càng sợ nữ nhi và cả võ lâm sẽ không thể chấp nhận được, khiến cho Niệm Từ phải chịu ủy khuất. Nhưng bất kể là ta có sợ hãi như thế nào, khó xử như thế nào, ta cũng chưa từng bao giờ có ý nghĩ để cho nàng rời khỏi ta. Cứ như vậy hai chúng ta cả đời bầu bạn ở đảo Đào Hoa chẳng lẽ không được sao?

Trưa ngày thứ ba, thì một tin sét đánh đến với ta. Ách bộc báo với ta Niệm Từ đã tự phạt trục xuất khỏi sư môn, đã rời khỏi đảo. Ta thật không hiểu, nữ nhân này đến tột cùng là đang suy nghĩ cái gì, ba ngày trước còn nói yêu ta, tại sao lúc này lại không lời từ biệt bỏ đi đây! Xem lá thư trong phòng ta mới hiểu được, thì ra vì ta do dự nên nàng cho rằng ta khó quên tình cũ, nên đã thật nhanh quyết định đem ta trả lại cho A Hành. Hành động thiện lương của nàng đã làm cho ta đau lòng không dứt, lại càng thêm tự xỉ vả mình trong lòng ích kỷ cứ lo trước sợ sau. Ta không thể nhìn Niệm Từ yêu thương lặng lẽ hy sinh cho ta, ta cũng nên trở lại thành Hoàng Lão Tà chán ghét ý kiến thế tục, làm việc chỉ cần quan tâm đến sở thích của mình, theo đuổi cuộc sống mình muốn. Sau khi phân phó ách bộc canh giữ đảo xong, ta khắc lên ván gỗ vài dòng chữ để lại cho Siêu Phong rồi bắt đầu quá trình đi tìm lại người ta yêu thương. Nhưng đáng tiếc Niệm Từ của ta quá mức thông minh, trong biển người mênh mông, ta đã phải tìm nàng rất lâu!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Vô Tình Gặp Lại Cố Nhân

Edit: Vân Nhi

Thuyền nhỏ rất nhanh đến bờ, Niệm Từ tiêu sái nhảy xuống, xoay người rồi đi. Đi ở trên đường phố không quen thuộc, nhìn những người dân Tống Triều lạ mặt, trong đầu Niệm Từ là một mảng mờ mịt, phòng tuyến cuối cùng ở trong lòng cũng bắt đầu sụp đổ xuống. Lơ đãng đi trên đường, gặp một chiếc xe ngựa, nàng xin đi nhờ xe đến một thị trấn gần đó, bắt đầu cuộc hành trình lang thang khắp nơi. Bởi vì nàng ăn mặc không hề thu hút, cũng không có dáng vẻ giống người xấu, dân chúng xung quanh chỉ nghĩ nàng là một hài tử đáng thương, cho nên dọc theo đường đi nàng không gặp bất kỳ trắc trở nào. Nàng luôn đi nhờ xe đi tới thị trấn, du lịch khắp nơi xong thì lại nhờ xe rời đi.

Cứ lang thang khắp nơi như vậy gần một tháng, hôm nay Niệm Từ đi tới một trấn nhỏ ở Hà Bắc, vừa ăn cơm trưa xong đang đi dạo, đột nhiên ở một con hẻm nhỏ bên cạnh truyền đến thanh âm cực kỳ quen thuộc.

“Các ngươi không thể lại gian lận như vậy”

Bước nhanh chân vào nhìn, thì ra là Chu Bá Thông đang cùng mấy đứa trẻ chơi con quay.

“Đại ca, đại ca!”- Vui mừng không xiết, Niệm Từ chạy như bay đến.

“Ngươi là ai vậy? Ngươi ~~~ ngươi là Niệm Từ?”- Lão Ngoan Đồng chần chờ nói. Lôi kéo tay của hắn, nàng hưng phấn gật đầu một cái.

“Tại sao muội lại ở đây? Võ công đã học xong rồi sao? Hoàng Lão Tà cho muội đi sao?” -Hắn kỳ quái hỏi.

“Muội bị đuổi khỏi sư môn!”- Niệm Từ như đưa đám nói.

“Tại sao lại như vậy? Hoàng Lão Tà không phải rất cưng chiều muội sao? Đúng rồi, ngày đó ngươi bị thương bây giờ đã đỡ chưa?”- Hắn lại bắt đầu đặt câu hỏi liên hồi.

“Đại ca, chúng ta đi tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện một chút đi!”- Niệm Từ đề nghị.

Hai người đi tìm được một gian trà lâu, bao lấy một cái phòng nhỏ. Sau khi tiểu nhị mang đến trà bánh rồi rời đi, Niệm Từ bắt đầu từ tốn kể cho hắn biết về chuyện xảy ra với nàng sau đêm trung thu, chỉ có đối với chứng tự phong bế chính mình nàng không nói sâu vào, chỉ nói mình bị thương nên trở về tỉnh dưỡng. Nàng đem chuyện tình cảm đối với Hoàng Dược Sư không chút dấu diếm nói cho hắn biết, nói đến chỗ thương tâm nàng không nhìn được lệ rơi đầy mặt khiến cho Lão Ngoan Đồng sợ hãi không biết nên nói thế nào cho phải.

“Muội muội, không phải kẻ làm đại ca ta trách ngươi, nhưng ngươi biết rõ rằng Hoàng Lão Tà đối với phu nhân đoán mệnh của hắn một lòng chung thủy, ngươi lại xen vào tạo náo nhiệt làm gì?”- Lão Ngoan Đồng đối với luân lý đạo đức thế tục cũng không ưa gì, thầy trò yêu nhau hắn cũng không có thành kiến gì, chẳng qua là hắn bất nể muội muội mình tự nhiên lại coi trọng cái lão đối đầu với mình.

“Muội biết muội đã sai, nên muội đã tự mình trừng phạt tự trực xuất khỏi sư môn” - Nàng khóc lóc kể về một hồi, cảm xúc được giải phóng nên tâm tình cũng tốt hơn.

“Không sao, người thì có lỗi gì chứ? Nếu có lỗi thì chính là lỗi của Hoàng Lão Tà. Một đại nam nhân thu một hoàng hoa đại cô nương làm đồ đệ, không phải là muốn lừa gạt tình cảm của người ta sao?”- Lão Ngoan Đồng là điển hình của loại người cái giỏ của mình thì không có quả hũ (có nghĩa là người của mình thì toàn bộ đều là người tốt), một câu nói của hắn khiến cho Niệm Từ đang muốn khóc lại bật cười.

“Đại ca, tại sao huynh lại ở đây?”

“Ta đang muốn đi tới Hoa Sơn Luận Kiếm, xong chuyện rồi thì đi đường vòng vừa chơi vừa trở về Chung Nam Sơn!”- Hắn đáp.

“Đúng rồi, vậy người nào thắng?” Kết cục không biết có giống như trong sách hay không.

“Không biết, chưa bắt đầu ta đã bỏ đi rồi!”

“Tại sao?”- Nhìn bộ dạng không muốn nói của hắn, ta lại nói:

“Muội đã đem tất cả mọi chuyện khó nói của mình nói cho huynh biết rồi, nhưng mà có phải là huynh không tin tưởng muội nên không muốn nói cho muội biết không?”

Chu Bá Thông nhìn bộ dạng của muội muội mình như muốn trở mặt, khề cấn rằng đem chuyện nhiều năm trước của mình cùng với Anh Cô kể ra, lại đem chuyện ở Hoa Sơn gặp lại Nhất Đăng đại sư cùng với Anh Cô, cũng biết được mình đã từng có một đứa con trai.

“Năm đó ta căn bản cũng không có am hiểu chuyện giữa nam và nữ, ta chỉ dạy nàng cách điểm huyết mà thôi, ta cũng không biết vì sao lại có hài tử cùng với lão bà của Vương gia nữa. Trong lòng ta vẫn cảm thấy thật có lỗi với Đoàn Vương gia, sư huynh của ta cho đến chết cũng vẫn không hài lòng về hành động này của ta.”

“Không cần lo về sư huynh của huynh với Đoàn Vương Gia, huynh chỉ cần tự hỏi mình, huynh có thích Anh Cô không? Giống như muội đây, mặc dù không thể ở chung một chỗ, nhưng vì yêu mến sư phụ, trong lòng muội luôn cảm thấy ngọt ngào. Nhớ lại những chuyện cũ trước kia, lòng muội cảm thấy như được uống mật vậy. Huynh chớ vội trả lời muội, hãy suy nghĩ cho thật kỹ đi”

“Không có, năm đó ta cũng không thích nàng điều ngoa. Chẳng qua là hoàng cung quá nhàm chán, chỉ có nàng lúc nào cũng quấn lấy ta muốn ta dạy nàng võ công, ta mới dạy nàng, ai ngờ lại dạy ra một nhi tử. Nhiều năm như vậy, ta tránh nàng còn không kịp, làm sao có thể thích nàng được?”- Lão Ngoan Đồng nghiêm túc suy nghĩ sau đó chém đinh chặt sắt nói.

“Nếu đã như vậy, huynh cũng phải hành động cho giống với một nam tử hán, đừng cảm nhận lấy lỗi lầm và đem những suy nghĩ của huynh nói cho Anh Cô biết. Bất kể như thế nào cũng là do huynh sai. Nhất Đăng đại sư cũng bởi vì chuyện này mà xuất gia, Anh Cô cũng vì huynh mà không làm Vương Phi nữa. Về tình về lý, huynh cũng phải xin lỗi người ta, hơn nữa phải nói rõ ràng, không nên làm trễ nãi cả đời Anh Cô. Cũng bởi vì huynh không dứt khoát, đã liên lụy nàng hai mươi năm, đủ lâu rồi. Các người cũng đến lúc giải quyết tất cả mọi việc rồi”- Nàng lại nói tiếp-

“Huynh xem, muội cũng đã làm sai vậy. Muội đã dùng cảm thừa nhận sai lầm, hơn nữa cũng đã sửa chữa lại sai lầm của mình. Đại ca, chẳng lẽ huynh lại không bằng người làm muội muội này sao?”

“Được rồi, được rồi. Ta đi nói xin lỗi là được chứ gì! Nếu không muội đi cùng ta đi!!!”

“Không được! Huynh đã gây họa thì huynh phải chịu, muội đã đắc tội người ta đủ nhiều rồi!”- nàng cự tuyệt.

“Đắc tội người ta? Người đắc tội với ai?” lão Ngoan Đồng tò mò hỏi.

“Còn không phải ở đêm trung thu đó sao? Dương Khang chết đi, muội giận dữ một chút, đã mắng từ Âu Dương Phong cho đến bảy sư diệt bạo bối của huynh, từ vô lâm chính phái cho đến Hoàn Nhan Hồng Liệt. Nếu không thì Hoa Sơn Luận Kiếm tại sao muội phải không đi, còn không phải là sợ bị người ta trả thù sao? Lần này ra ngoài muội phải dịch dung cũng là vì lý do đó thôi!”

“Ha ha ha! Người quá lo lắng rồi. Ít nhất, Toàn Chân Giáo sẽ không. Lần trước trở lại Chung Nam Sơn, Mã Ngọc cùng với Khâu Xứ Cơ bọn họ liền bế quan tu luyện, phát hiện lời người nói rất có đạo lý. Hiện tại, trên dưới Toàn Chân Giáo đang học tập giáo quy sư huynh đã định ra để tìm ra sự sai biệt đó. Quy định về sau thu nhận đồ đệ trước tiên phải nhìn phẩm cách tư chất của người đó trước. Họ còn đang muốn nói cảm ơn người đây!”

“Thật tốt quá, thật tốt quá. Hy vọng tất cả bọn người bị ta mắng đều cũng hiểu lý lẽ như vậy”-Niệm Từ vỗ ngực nói.

“Sau này muội có tính toán gì chưa?” Đại ca hỏi muội muội.

“Muội có một ý kiến rất hay. Nếu chỉ có mình muội thì sẽ rất khó làm, nhưng nếu có thêm đại ca gia nhập thì nhất định sẽ chơi rất vui!”-Niệm Từ đã sớm có chủ đích, chẳng qua nàng sợ công phu của mình chưa đến nơi, không dám tùy tiện làm việc.

“Cái gì chơi tốt? Ta muốn chơi, ta muốn chơi!”- Lão Ngoan Đồng hăng hái nói.

“Gia nhập cũng được, nhưng huynh phải đáp ứng mấy điều kiện này đã. Thứ nhất huynh phải đi xin lỗi người ta trước thì mới có thể gia nhập. Thứ hai,

chuyện này làm phải có thời gian dài, ít nhất cũng phải hơn 1 năm, huynh không được nửa đường bỏ chạy mất. Thứ ba, trong lúc hành động cần phải dịch dung, muội sẽ giúp huynh làm mặt nạ. Thứ tư, tất cả mọi việc phải theo sự chỉ huy của muội. Huynh có đáp ứng không?”

“Chỉ cần chơi thật vui, ta nhất định sẽ không nuốt lời!”- Lão Ngoan Đồng nói.

“Tốt, chúng ta trở về khách sạn chuẩn bị làm mặt nạ cho huynh, sau đó huynh phải đi xin lỗi người ta, sau khi huynh trở lại thì chúng ta bắt đầu hành động!”

Nói là làm ngay, Niệm Từ cùng với Lão Ngoan Đồng trở lại khách sạn, nàng giúp hắn làm khuôn cho mặt nạ, lại dạy hắn cách nói chuyện để xin lỗi người ta. Lão Ngoan Đồng không cam tâm tình nguyện làm nhưng cũng ra đi. Niệm Từ bắt đầu vội vàng làm mặt nạ cho mình cùng với đại ca.

Trên đường lang thang, Niệm Từ đã tìm ra một mục tiêu sống cho mình, đó chính là giúp đại quân kháng địch do Quách Tĩnh và Hoàng Dung dẫn đầu gom góp tiền bạc. Bất kể như thế nào, nàng yêu Hoàng Dục Sur. Tuy hắn vô tình cự tuyệt nhưng nàng có thể hiểu được. Lúc ấy là nàng thích chính là sự trung thành không thay đổi của hắn, nếu quả thực hắn dễ dàng tiếp nhận nàng, nói không chừng ngược lại nàng sẽ rất thất vọng. Hoàng Dung là giọt máu duy nhất của Hoàng Dục Sur, nàng không thể làm gì cho hắn thì nàng sẽ giúp Hoàng Dung bớt lo lắng cũng tốt.

Niệm Từ đối với việc Đại Tổng sắp diệt vong cũng không có cảm giác đặc biệt gì, dù sao trong lịch sử nghìn năm của Trung Quốc cũng có biết bao nhiêu là triều đại thay đổi nối tiếp nhau, những chuyện như thế này nàng đã quen thuộc trong sách sử rồi. Hơn nữa, lịch sử và triều đại cũng không thể một hai người có thể thay đổi được. Niệm Từ không có quan tâm nhiều đến đại cục, chẳng qua là nàng ích kỷ muốn ra thêm chút sức vì Hoàng Dục Sur mà thôi.

Bất kể là nàng muốn làm gì, ở thời điểm binh mã loạn lạc như lúc này, trong thời gian ngắn cũng khó thấy kết quả. Mà Niệm Từ cho là hoàng đế Tống Triều khẳng định cũng không hết sức chào đón nhân sĩ giang hồ lãnh binh tác chiến. Nếu không phải do đại quân Mông Cổ quá khó đối phó, hai quân hàng năm giảng co ở Tương Dương, hẳn nhất định sẽ tìm lý do giết Quách Tĩnh, sau đó sẽ bình định tất cả võ lâm nhân sĩ trong giang hồ. Vì vậy, chắc chắn hắn cũng sẽ không tình nguyện cung cấp nhiều quân nhu lương thực, lâu dài, thành Tương Dương không thể không tự mình gom góp lương thực. Niệm Từ tính toán sẽ cùng Lão Ngoan Đồng giúp đỡ cho họ, để cho đám tham quan ô lại phải phun tiền ăn chặn ra, trong lúc mấu chốt có thể đưa tiền đến tiền tuyến, noi theo cách của các tiền bối trong thời gian chiến tranh kháng Nhật trợ giúp cho tiền tuyến “người ở tiền tuyến đánh đuổi giặc tặc, ta ở hậu phương chuẩn bị tiền bạc quân nhu.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Tulip đen và Zoro

Edit: Vân Nhi

Hai ngày sau Chu Bá Thông trở lại, công tác chuẩn bị của Niệm Từ cũng đã hoàn tất.

"Như thế nào, đại ca? đã giải quyết rõ ràng rồi chứ?"-Niệm Từ lên tiếng hỏi.

“Ừ! Nhất Đãng đại sư mang theo Anh Cô và Cừu Thiên Nhẫn đang ở Hoa Sơn. Hắn muốn bãi đại sư làm sư phụ, bảo là muốn dóc lòng lễ phật, để đền bồi tội lỗi của nửa đời trước. Ta đã chính thức xin lỗi đại sư, hắn cũng nói đã sớm tha thứ cho ta. Những lời cần nói với Anh Cô ta cũng đã nói hết. Không đợi nàng kịp phản ứng, ta đã liền quay trở về đây!”- Lão Ngoan Đồng buồn buồn không vui nói. Với hắn, làm được những chuyện này cũng không phải chuyện dễ dàng, Niệm Từ cũng không còn gì để nói thêm nữa.

“Như vậy là tốt nhất! Đến đây đi, xem xem mặt nạ muội đã làm cho huynh này!”- nói xong, Niệm Từ đem những thứ mình làm bày ở trên bàn, hai người cùng xem thảo luận.

“Rốt cục là trò chơi nào chơi vui nha?”- Chu Bá Thông chơi đùa cùng mặt nạ hỏi.

“Đại ca, huynh xem, bây giờ loạn lạc như vậy, người Mông Cổ sớm muộn sẽ diệt Kim Quốc, xong rồi sẽ đánh tới đây. Với thế lực của triều đình ngu ngốc này, khả năng chống cự không lớn, cuối cùng sẽ có nhân sĩ chính nghĩa ra tay tương trợ, tổ chức dân chúng bảo vệ quốc gia. Bản thân muội là một cô gái không có khả năng gì lớn, không thể ra tiền tuyến giết địch, cho nên muốn dùng một cách khác giúp đỡ cho họ. Đại Tổng tài lực không cao, lại có nhiều tham quan ô lại, bọn họ vơ vét mồ hôi nước mắt của dân chúng, căn bản là không chú ý dân chúng đang bị vùi trong nước sôi lửa bỏng. Ta muốn cùng đại ca làm một lực lâm đạo tặc, đem cướp hết tất cả của bọn tham quan, đợi cho tới khi hai bên khai chiến thì đưa tiền đi giúp cho tiền tuyến. Huynh thấy thế nào?” Niệm Từ bắt đầu giải thích ý định của mình.

“Người Mông Cổ sẽ đánh đến thật sao? Bọn họ không phải đã cùng triều đình ký kết hiệp ước cùng nhau đối phó Kim Quốc sao? Trước khi ta ở Hoa Sơn Luận Kiếm đuổi giết Cừu Thiên Nhẫn, ở Tây Vực ta gặp được Quách Tĩnh, nghe hắn nói Hoàng Dung cùng người của Cái Bang đang giúp Thiết

Mộc Chân đánh Kim Quốc mà? Họ sẽ không bội ước chứ?”- Lão Ngoan Đồng không tin nói.

“Đại ca ngươi cứ tin ta đi, không sai đâu. Thật ra, Tống Triều cùng Mông Cổ liên thủ diệt Kim Quốc không phải là ý kiến hay. Có Kim Quốc làm một thế lực cân bằng, Thiết Mộc Chân sẽ khó đối phó chúng ta. Hiện tại, một khi Kim Quốc bị tiêu diệt, thì Đại Tống triều như miếng mỡ ngon lành, bảo người Mông Cổ làm sao mà không thèm muốn?! Chưa nói đến ai cũng biết rõ hoàng đế Tống triều ngu ngốc khiếm nhược, tiện nghi tốt như vậy kẻ ngu cũng muốn lấy, huống chi là một người thông minh như Thiết Mộc Chân? Có thể hắn sẽ không lập tức tấn công, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ đến. Chúng ta hành động ngay bây giờ, phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện. Đại ca, huynh có làm không?”- Niệm Từ hỏi.

“Làm thì được thôi, nhưng có gì chơi vui đâu?”- Lão Ngoan Đồng chỉ cảm mất hết hứng thú.

“Đương nhiên là chơi vui rồi! Cái này cũng giống như là diễn viên diễn kịch vậy. Chúng ta dịch dung xong, trước thì điều tra xem ai là tham quan lấn áp dân chúng, sau khi xác định được mục tiêu thì ta sẽ hạ thủ. Nếu tốt một chút thì ta chỉ trộm tiền tài của hắn, để cho hắn phải đau lòng. Còn nếu hắn phạm tội ác tày trời thì bọn ta sẽ làm trò đùa dai hù dọa bọn hắn, để cho bọn hắn bị hù dọa gần chết, trút bớt cơn giận cho dân chúng bị bọn hắn áp bức.”

“Tại sao phải dịch dung chứ?”- Hắn tiếp tục đặt câu hỏi.

“Như vậy bọn tham quan đó mới không thể dễ dàng tìm được chúng ta a. Trong tay bọn họ có binh lính, ném tiền ra để tầm nã tội phạm, chúng ta giả dạng làm bộ dạng lục lâm đạo tặc, là để cho không liên lụy đến dân chúng ở địa phương đó, cũng để cho chúng ta có thể dễ dàng thoát thân. Thường xuyên thay đổi thân phận cũng sẽ khiến cho người khác khó hoài nghi thân phận thật của ta.”

“Tại sao đều là mặt nạ mười mấy tuổi, không có mặt nạ nào cùng số tuổi của ta?”- Lão Ngoan Đồng hỏi.

“Thời bình mã loạn lạc này, có vài hài tử mười bốn mười lăm tuổi bị thất lạc người nhà thì sẽ không khiến cho người ta hoài nghi, so với nam nhân tráng kiện thì an toàn hơn nhiều. Hơn nữa, với tính tình của đại ca thì huynh thì còn giống thiếu niên hơn cả thiếu niên thật nữa!”- Nàng thuận miệng giải thích.

“Được rồi, nghe lời muội nói cũng có lý, ta sẽ đáp ứng muội!”- Chu Bá Thông dương dương đắc ý nói.

“Đại ca, huynh không được hối hận đó. Chúng ta sẽ phải du hành khắp nơi, vừa tiếp xúc với cuộc sống khắp nơi vừa trừ bạo an dân, cả hai chuyện đều không được trễ nãi. Đúng rồi, chúng ta sẽ tự gọi là Thụ Hùng đại đạo đi, mỗi lần làm việc xong sẽ liền lưu lại đại danh của chúng ta, để khỏi bị người khác mạo danh thế thân.”

“Ừ, nghe muội nói cũng không tệ. Vậy chúng ta mau làm đi! Ta không thích chờ đợi nha!”

“Chúng ta trước tiên ở trấn nhỏ này thử nghiệm trước. Hai ngày nay huynh không có ở đây, muội có đi ra ngoài hỏi thăm một chút, quan viên nơi này cũng không phải là loại tốt đẹp gì, vơ vét của dân đến tận cùng. Dân nơi đây vụng trộm gọi hắn là Lý tiền quý. Để chúc mừng hắn trở thành mục tiêu đầu tiên của chúng ta, tối nay chúng ta phải đi bái phỏng Lý tiền quý đi!”- Niệm Từ nói.

Buổi tối hôm đó huynh muội hai người thay y phục dạ hành, đeo mặt nạ lên bắt đầu ra tay, lên đường đến biệt thự của Lý Tri Châu. Trấn này không lớn, bình thường cũng rất yên tĩnh, Lý tiền quý ý vào thế lực của mình ở đây giống y như thế lực của Diêm La vương, nên cũng không có bố trí nhiều vệ binh quanh nhà mình, hắn chẳng hề nghĩ đến sẽ có người lén lút đi đến nhà mình ăn trộm. Mượn bóng đêm che chở, hai người rất dễ dàng tránh qua khỏi tai mắt tiến vào đình viện của Lý Tri Châu. Ẩn thân trên cây to, nàng quan sát kỹ lưỡng đình viện tối đen như mực.

“Muội muội, chúng ta sẽ hạ thủ ở đâu?” Lão Ngoan Đồng nhỏ giọng hỏi thăm

“Muội cũng không rõ lắm. Nếu không trước hết lục soát thư phòng được không?”- Trong ấn tượng của nàng, cổ nhân luôn thích đem vàng bạc châu báu cất giấu ở trong thư phòng, có thể trong đó có mạng cơ quan mật thất gì. Mặc dù thời gian nàng cùng Hoàng Dược Sư học về Kỳ Môn Độn Giáp không dài, nhưng khi ở thời hiện đại nàng đã xem qua rất nhiều phim ảnh, nên nàng cũng không khó tìm được.

Bên cạnh có cao thủ nên mọi việc thật rất dễ dàng, hai người lần lượt tìm kiếm từng gian nhà tìm thư phòng, Chu Bá Thông có thể nghe thấy được tiếng người hô hấp cùng tiếng bước chân từ xa, nên họ rất nhanh chóng có thể tránh qua khỏi người gác đêm, cũng có thể biết được trong phòng có người hay không có người. Không lâu sau, bọn họ đã mò tới được cửa thư phòng, sau khi cẩn thận dò xét thì thấy trong phòng không có bất kỳ cơ quan nào, hai người nhẹ nhàng ẩn thân tiến vào. Mượn ánh trăng chiếu vào, Niệm Từ miễn cưỡng có thể nhìn thấy được toàn cảnh bên trong. Bàn đọc sách, tủ sách chứa đầy sách, tủ kệ bày toàn đồ cổ đồ ngọc, cùng những thư phòng bình thường không có gì khác biệt.

“Đại ca, cẩn thận đem sách ở trên giá dời đi, xem thử phía sau có phải có mật thất hoặc chốt mở cơ quan hay không? Chú ý chớ nên làm cho lộn xộn, có thể sẽ gây động đến bảo vệ!”- Niệm Từ nhỏ giọng dặn, hai người bắt đầu lục lọi thư phòng.

Nàng đi đến phía trước bàn đọc sách thật to, cẩn thận xem xét từng khe hở của cái bàn từ trên xuống dưới, từ ngoài vào trong. Kiểm tra tất cả, nhưng không phát hiện được cơ quan hoặc chìa khóa nào. Không bỏ ý định, nàng đi tới trước tủ kệ, xem xét cách bài biện, di chuyển thử mọi thứ xem nhưng cũng không có phát hiện ra cửa ngầm. Nhìn lại đại ca, hắn đã đem tất cả sách lấy xuống chất đống trên mặt đất, cũng dời thử giá sách nhưng không thấy gì lạ cả.

“Tại sao lại không có? Chẳng lẽ mình đã phán đoán sai rồi?”- Niệm Từ vẻ mặt như đưa đám lẩm bẩm lầu bầu, tiện tay cầm một hộp sách mở ra, muốn nhìn xem một chút là sách gì.

“Đại ca, ngươi mau đến đây xem!” nàng vui mừng kêu lên. Lão Ngoan Đồng ném sách xuống chạy tới bên cạnh nàng, xem thấy trong hộp sách hoàn toàn không có sách gì, mà là một xấp ngân phiếu.

“Xem ra nơi này không có mặt thất, Lý tiền quý đem tiền đổi thành ngân phiếu kẹp ở trong sách. Đại ca hãy đem tất cả hộp sách kiểm tra thử xem có còn nữa không?”

Hai người chia nhau làm việc, Niệm Từ ngay cả quyển sách hơi dày cũng không bỏ qua, đều mở ra kiểm tra. Trải qua hơn nửa canh giờ làm việc, tổng cộng họ tìm được một xấp dày ngân phiếu, trận đầu tiên ra quân đã thắng lợi. Niệm Từ không khỏi cao hứng, hăng hái tiện tay cầm bút lông, ở trên tường trắng vẽ một đóa hoa Tulip đen.

"Muội muội, người làm gì vậy? Vẽ cái gì vậy?"- Lão Ngoan Đồng tò mò hỏi

“Đây sẽ là dấu hiệu riêng của chúng ta, một đóa Tulip đen!”- rút cục nàng cũng có thể bắt trước như phim mặt nạ của Zoro rồi.

“Đại ca, huynh cũng tạo một dấu hiệu đi!”- Nghĩ tới lui, nàng kéo tay Lão Ngoan Đồng viết lên một chữ “Z” thật to.

“Muội muội giúp huynh chọn chữ này được không?”

“Tại sao của muội là một bông hoa đẹp mắt, của ta lại là một chữ kỳ quái? Ta không muốn, ta muốn tìm cái khác nha!” - làm đại ca như hấn rất không thích muội muội thiên vị một bên nha.

Nhìn Lão Ngoan Đồng tức giận, ria mép vênh lên thật là thú vị, Niệm Từ đưa tay về bên cạnh bông Tulip đen một cái đầu con nít có râu cá trê

“Cái này huynh hài lòng chưa?”

“Ừ, rất giống ta. Về sau ta sẽ dùng nó, nhưng muội phải dạy ta vẽ thế nào, về sau không cần muội, ta tự mình vẽ!”- Lão Ngoan Đồng nhìn thấy hình tượng đáng yêu lập tức cao hứng.

“Vẽ dễ lắm, trở về sẽ dạy cho huynh. Có điều, để sau này dễ dàng dịch dung, cũng không để cho người ta đem hình vẽ liên tưởng tới huynh, sau khi trở về, huynh phải đem râu ria cạo hết. Nếu không bây giờ muội sẽ đem nó vẽ thành bông hoa.” - Niệm Từ đối với râu ria của đại ca trước giờ xem không thuận mắt, rút cục cũng tìm được lý do thích hợp bắt hấn cạo sạch.

“Ừ, được rồi, ta đáp ứng muội! Nhưng nhất định muội phải dạy ta vẽ đó!”- Vuốt râu do dự nữa ngày, Lão Ngoan Đồng rút cục cũng đồng ý.

Niệm Từ lại viết bên cạnh một hàng chữ: “Tulip đen cùng Zoro đã đi qua nơi này”

Ném bút xuống, hai người viên mãn hoàn thành nhiệm vụ, kết thúc công việc trở về khách sạn ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Xử Lý Nhà Gian Tặc

Edit: Vân Nhi

Trở về kiểm lại thì thấy đó là một số tiền rất lớn, hơn bảy ngàn lê hai lượng. Bỏ qua cả đời của một tên quan viên triều đình như hấn cũng không thể đạt đến số đó, hấn lại không phải là một vương công đại thần gì, mà lại có thể tích góp một khoản tiền như vậy, thật là trò cười lớn nhất thiên hạ.

Ra quân đại thắng khiến cho lòng tin của hai huynh muội tăng lên gấp bội. Dựa vào một nguyên tắc không thể thiếu, đem tham quan ô lại một lượt bắt gọn hết. Niệm Từ còn có một dã tâm lớn, muốn tích lũy thêm một số kinh nghiệm, sau đó sẽ cùng đại ca đi về hướng Bắc. Kim Quốc đã sắp mất nước, nếu như họ có thể lấy được quốc khố tài bảo của Kim Quốc thì tốt quá. Nếu là bên Mông Cổ mà đại thắng, theo thói quen sẽ đem tài vật đoạt được chia cho tướng lĩnh thuộc hạ, trộm của họ sẽ khó khăn hơn trộm của người Hán.

Sau khi tổng kết lại thắng lợi đầu tiên, hai người liền rời khỏi trấn nhỏ. Cát giấu tiền ăn hối lộ đó xong, họ liền đi tới nơi tập kết hàng hóa phồn hoa hơn của quan phủ. Có thể nói, lúc hai người vợ vét chiến lợi phẩm cũng không có ai trông thấy, nên để ngăn ngừa những người mất của thẹn quá hóa giận đem bực tức phát ở trên người dân chúng vô tội, Niệm Từ mang tất cả ngân phiếu đi. Đồ trang sức có thể mang thì cũng mang tới tiệm cầm đồ để bán, nhưng nếu gặp phải những rương vàng bạc thì muốn lấy cũng không được, quá nặng không thể tiện tay mang theo được. Mỗi khi mở rương ra thấy toàn vàng bạc, nàng lại tưởng niệm tiền giấy ở thời hiện đại, trăm vạn lượng đi chẳng nữa cũng có thể mang theo rất tiện.

Hai người ra tay ở rất nhiều thành trấn. Sau khi đã tích lũy kinh nghiệm phong phú, rút cục ba tháng sau cũng tới được kinh đô cũ của Nam Tống - Lâm An. Hai nam hài dung mạo xấu xí mười bốn mười lăm tuổi theo dân chúng tiến vào cửa bắc thành Lâm An. Hai người vóc dáng đều không cao, người lớn tuổi hơn thì thân thể tròn vo, nhìn như tiểu thiếu gia của nhà có tiền mà gia đạo bị lụn bại, một người thì gầy hơn rất nhiều, mang dáng vẻ một người hầu.

“Tiểu Mộc, chúng ta bây giờ sẽ đi đâu?”- Sau khi vào thành, tiểu thiếu gia mập mạp lụn bại hỏi.

“Sắc trời còn sớm, chúng ta đi tới trà lâu trước, ăn chút gì đó. Ăn xong thì hỏi thăm tin tức một chút”- Niệm Từ giả trang thành người hầu nói.

Hai người vốn muốn giả trang thành huynh đệ, nhưng sau khi có tiền, hai người lại tham ăn thức ăn ngon, khiến cho Lão Ngoan Đồng càng lúc càng mập lên, mà không biết nguyên nhân gì khiến cho nàng càng lúc càng gầy, không thể giả làm huynh đệ được. Không cách nào khác, họ đành phải giả trang thành thiếu gia ngu ngốc chạy nạn cùng với gã sai vặt trung thành. Dù sao thì tính cách thật của Lão Ngoan Đồng cũng không khác biệt lắm, nên không có gì khó khăn. Hắn phe phẩy một cây quạt rách, bắt chước dáng vẻ của người có tiền, cảm giác rất tốt.

Vừa đi vừa hỏi thăm trà lâu lớn nhất ở đây xong, hai người lập tức đi tới, ngồi ở trong trà lâu, Niệm Từ âm thầm thưởng trà, Lão Ngoan Đồng sau khi ăn một bữa hải sản xong, quẹt quẹt miệng bắt đầu chơi mấy món đồ chơi mua được trên đường đi.

“Nghe nói chưa? Sử tướng quốc muốn khôi phục vương tước cùng với quan chức của Tần Cối”- Trong quán trà, người qua đường Giáp nói.

“Sao lại thế được? Tần Cối bị tiên đế khiển trách vì sai lầm đáng khinh, hại chết toàn bộ Nhạc gia, tư thông với Kim Quốc, lấn áp đồng僚, vậy mà cũng có thể lật lại bản án sao?”- người qua đường Ất thắc mắc.

“Cũng không phải không thể nha! Sử tướng quốc nói, Tần Cối được đích thân Cao Tông hoàng đế phong là “Trung thành hơn người”, nói đã oan uổng trung lương, đáng lẽ nên ca tụng mới đúng”- Giáp nhỏ giọng nói.

“Đại Tổng quốc đúng là thị phi bất phân, quốc chẳng ra quốc! Tiểu nhị ca, hãy mang ra hai phần Tần Cối chiên giòn đi!”- Ất thấp giọng cảm thán nói.

Niệm Từ nội công thâm hậu nên nghe được hết lời hai người rỉ tai nhau, con giận không khỏi bốc lên. Cười lạnh nói:

“Đại ca, chúng ta lại có đối tượng để chiêu cố rồi!”

“Phải đi giúp con cháu Tần Cối dọn nhà sao?”- Lão Ngoan Đồng cũng nghe thấy đoạn đối thoại đó.

“Chúng ta cũng nên biết trước biết sau, tới phủ tướng quốc xem xét một chút. Muội thê lần này cái gì cũng không lưu lại cho hắn!”- Dừng một chút, nàng nói tiếp - “Có rảnh rồi thì nhà của Tần Cối cũng nên đi xem một chút, thay Tần gia giáo dục con cháu xấu xa!”

Mấy ngày sau đó Niệm Từ không ngừng dịch dung thành nhiều loại bộ dạng khác nhau, điều tra rõ ràng vây cánh của Sử Di Viễn, thăm dò vị trí của biệt thự nhà hắn, thậm chí có lần nàng còn giả trang thành một tiểu thương đi đưa đồ ăn để tìm tòi cho cẩn thận.

Dinh thự của một vị Tướng Quốc không thể so với các quan lại nhỏ, cảnh giới hết sức nghiêm ngặt, còn có cao thủ hộ vệ. Niệm Từ sau khi quyết định rõ ràng, đi mua các loại dược liệu, lấy bút ký mình mang đi từ đảo Đào Hoa ra, theo như cách của sư phụ điều chế thuốc mê hôn. Hoàng Dược Sư luôn khinh thường loại thuốc hạ lưu này, nhưng dược lý lại hết sức tinh thông. Niệm Từ thì đối với thuốc mê trong truyền thuyết, độc dược cùng với giải dược, còn có xuân dược hết sức cảm thấy hứng thú. Không có can đảm hỏi về xuân dược, nên nàng không có cách nào khác hơn là đem tò mò đặt ở trước người, bức bách sư phụ không thể không cặn kẽ giảng giải cho nàng, cũng đem cách điều chế truyền cho nàng, chặn miệng của nàng lại.

Theo cách điều chế sư phụ dạy, Niệm Từ chế tạo thành hai loại thuốc mê khác nhau: một loại vô sắc vô vị, đổ vào trong nước để dùng có thể khiến cho người ta mê man khoảng bốn năm canh giờ, một loại khác là khói mê dùng ống thổi vào mê man người ta.

Trời vừa tối, hai người đã chuẩn bị thỏa đáng, phi thân tiến vào trong biệt thự Sử gia. Mờn bóng đêm, bọn họ đem thuốc mê bỏ ở tất cả chum nước và giếng nước, dược liệu một lúc sau sẽ có tác dụng, ba canh giờ sau dược liệu ở trong nước sẽ tự động hòa tan mất đi dược tính.

Hai người nằm ở nóc nhà không nhúc nhích, chờ đợi cho đến khi thuốc mê có tác dụng, thì đứng dậy phi thân vào trong nhà chính. Thư phòng của Sử Di Viễn, phòng ngủ và kim ngân bảo khố đều đặt tại đây, cả ngày mười hai canh giờ đều có tầm phúc canh gác. Lướt qua tường rào thì thấy có ba bốn người đang đi lại trong hậu viện, cũng không có dấu hiệu ngắt xi. Niệm Từ lấy khói mê trong người ra, Lão Ngoan Đồng giơ tay lên ngăn nàng, lấy giọng bụng nói:

“Ồ chỗ này chờ ta! Mấy người này để ta giải quyết” – nói rồi hắn phi thân ra ngoài, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, điểm trụ huyệt vị của mấy người kia, để cho bọn họ an tâm ngủ thẳng tới trời sáng. Niệm Từ không yên lòng, lại lấy khói mê trong lòng ra, thổi vào trong mỗi khe cửa để đảm bảo, sợ có người vô tình mất ngủ.

Hai người tới chỗ bảo khố trước, nhìn thấy trên cửa sắt là một ổ khóa tinh xảo, loại khóa này không cần chìa khóa, chỉ là kéo đẩy theo thứ tự các thanh sắt. Khóa tổng cộng có bảy tổ hợp, nếu kéo ra sai thứ tự của nó, khóa sẽ lập tức quay về chỗ cũ, lại phải bắt đầu lại từ đầu. Sử Di Viễn rất là tự tin vào thanh khóa thế gian không có mấy người có thể mở được này, nên đem tất cả tài sản khóa ở trong phòng, chỉ sai vài tầm phúc canh chừng. Đối với người khác, muốn mở cái khóa này khó khăn hơn cả lên trời, nhưng bất hạnh lại đụng phải đệ tử của Hoàng Dược Sư. Niệm Từ tình cờ phát hiện ra khóa này được sư phụ cất giấu trong phòng, nhân rồi không có chuyện gì liền lấy ra tiêu khiển, sau khi được sư phụ chỉ dạy còn học xong làm thế nào để biến ảo tổ hợp khóa này. Nhìn thấy cái khóa tinh xảo, Niệm Từ không khỏi cảm khái vạn phần, thì ra là Hoàng Dược Sư lúc nào cũng luôn ở bên cạnh nàng.

Nàng bắt đầu mở cửa. Sử tướng quốc luôn tự phụ nên không có thiết kế cơ quan tại đây. Trong ánh trăng mờ ảo chỉ có thể thấy sơ lược dáng vẻ hình ảnh trong phòng. Khép hờ cánh cửa, Niệm Từ lấy Dạ Minh Châu ở trong ngực ra, dùng thay đèn pin hiện đại, nhìn thấy trên các kệ riêng biệt bày đầy châu báu ngọc ngà, bảo kiếm vũ khí, bên cạnh đó còn có mười mấy rương vàng rương bạc đầy vun.

“Không thể để lại cho lão tặc này một món nào.”- Niệm Từ thầm nghĩ. Như thường lệ, hai người trước tiên tìm ngân phiếu nhét vào trong ngực, lại đem châu báu quý giá nhất vác ở trên lưng. Trình tự thường ngày hoàn thành xong, Lão ngoan Đồng nhìn những thứ còn lưu lại đó, hỏi:

“Những thứ này phải làm sao bây giờ?”

“Không thể để cho Sứ lão đầu được tiện nghi. Còn muốn lật lại bản án của Tần Cối, chúng ta sẽ giúp Nhạc Phi Nhạc Tường Quân hả giận. Đem những rương vàng bạc này giấu đi, còn dư lại nếu có thể mang đi thì cũng mang đi. Thật sự không cảm theo được thì hãy nói sau”- Cần thận suy nghĩ một chút, nàng nói- “Đại ca, mới vừa rồi quãng thuốc mê thấy có mấy giếng nước?”

“À, sáu cái! Để làm gì?”

“Chúng ta đem rương đến đó chìm chìm đi! Trong thời gian ngắn sẽ không có ai phát hiện đâu, chờ sau này có thời gian sẽ gọi người đến vớt, tuyệt không để lại cho tên gian tặc này chút gì cả”

Sau khi nói xong, hai người tay xách nách mang, thi triển khinh công mang đồ về phía giếng nước. Chỉ thấy trong bóng đêm mịt mờ, hai bóng dáng màu đen xách theo vật nặng, từng chuyển từng chuyển, đi tới đi lui từ bảo khố đến giếng nước, giống như là kiến thợ cần mẫn đem thức ăn nặng hơn mình tới mấy lần về tổ vậy, cần cù chăm chỉ không sợ khổ cực. Đem rương đặt ở bên cạnh giếng, đem thùng nước vớt lên, thuận thể đem rương quăng vào trong giếng. Giếng nước rất sâu, nên thanh âm vang lên cũng không lớn. Vì thận trọng, mỗi giếng nước chỉ quăng vào hai cái rương, sau đó để thùng nước xuống, thấy không có sơ hở thì mới dừng tay. Trong đêm tối không có cách nào biết được mực nước có tăng lên hay không, đoán chừng chắc sẽ không có ai chú ý đâu. Sau khi quăng vào giếng hết mười hai cái rương, Niệm Từ một môi thở hồng hộc, cả người là mồ hôi ướt đầm.

"Kế tiếp phải làm sao bây giờ?"- Lão Ngoan Đồng hỏi.

Niệm Từ vui vẻ cầm theo một thanh chủy thủ sắc bén, cắm vào bên hông.

“Đại ca, huynh có muốn làm chuyện hứng thú gì không? Chúng ta đi phá ổ khóa của hắn, khiến cho hắn không thể vào được, chỉ có cách phá hủy căn phòng thôi, đồ vật ở bên trong hắn cũng không thể lấy được”

“Muội mau làm đi, ta cũng muốn xem một chút trò vui!”

“Được! Đại ca giúp muội nhớ thứ tự, để tránh muội nhớ nhầm, những thứ trong phòng sẽ không để ai chiếm được”- Vừa nói, Niệm Từ vừa ra tay sửa khóa.

Sau khi lưu lại dấu hiệu của hai người, khóa lại cửa lớn, hai người lên đường trở về. Một quá trời, tựa như công nhân dọn nhà cả đêm, Niệm Từ cảm thấy mình có thể đã luyện được cơ bắp luôn rồi!!!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mực Niệm Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Giáo Dục Đám Con Cháu Xấu Xa

Edit: Vân Nhi

Mang số tiền tài bất nghĩa nặng trĩu trở lại khách sạn, nghĩ tới một khi người ta phát hiện ra nhà của Sứ tướng quốc bị trộm, nhất định sẽ trở thành vụ án lớn, có thể sẽ bị đóng cửa thành, hai người không dám ngủ ngay, mà ngồi tĩnh tọa cho đến khi trời sang. Chờ cửa thành vừa mở ra, hai người liền thu thập hành lý nguy trang tang vật ra khỏi thành.

Ra ngoài thành, hai người đem vật phẩm quý giá giấu ở một nơi an toàn, sau đó Niệm Từ cùng Lão Ngoan Đồng gom đá chất lại thành đồng, bày thành mê cung trận đơn giản, người bình thường đi tới nơi này sẽ giống như đi vào mê cung, sẽ theo đường cũ mà quành trở về. Dọn dẹp mọi thứ xong, hai người đổi một bộ quần áo khác rồi trở vào thành, chẳng qua là lại biến thành một người khác vào trọ khách sạn, lần này thân phận của hai người chính là hai vợ chồng trung niên khoảng chừng bốn mươi tuổi đến nương nhờ họ hàng.

Một lần nữa hai người vào trà lâu kia ngồi thám thính tin tức, chẳng biết tại sao một chút tiếng gió cũng không có nghe thấy, một trạng thái yên tĩnh y hệt như mấy ngày vừa qua.

“Niệm Từ, tại sao trong thành lại không có quan binh lục soát?”- Lão Ngoan Đồng thấp giọng hỏi.

“Khả năng thứ nhất là còn chưa có phát hiện, nếu không chính là do số lượng mất mát quá lớn, nên không tiết lộ ra ngoài, vụ trộm điều tra. Bất kể là như thế nào, trước khi rời khỏi Lâm An chúng ta phải làm một vụ lớn nữa”- Niệm Từ hiền dịu giúp hắn rót trà nói.

Bất kể đây có phải là yên tĩnh trước mưa bão hay không, Niệm Từ cũng muốn giải quyết dứt khoát, hạ nhục nhục khí vây cánh của Sứ lão đầu, sau đó

sẽ đi về phía bắc.

Từ trà lâu đi ra ngoài, hai người lại chia nhau đi đến các tiệm dược liệu mua những dược liệu cần thiết để làm thuốc mê, sau đó trở về khách sạn chuẩn bị cho hành động cuối cùng của họ ở đây. Nếu tính toán chuẩn bị rồi đi, Niệm Từ không muốn mình phải chịu cảnh lác lư trên đường, nên dặn dò Lão Ngoan Đồng đi mua chiếc xe ngựa, tránh để họ phải hao tổn khí lực vận dụng khinh công quá nhiều.

Màn đêm lần nữa phủ xuống, hai người đã thay xong y phục dạ hành chuẩn bị hành động.

“Đại ca, tối nay động tác của chúng ta phải nhanh một chút, để chạy được nhiều nơi hơn. Dù sao quan viên ở đây phần lớn ở rất gần nhau, chúng ta tranh thủ một lưới quét sạch vây cánh của lão tặc đó”- Niệm Từ nói.

“Tốt lắm, vậy có đi tới nhà họ Tần không?”

“Đi! Ta nhất định phải thay Nhạc Gia dạy dỗ bọn họ một chút”- Từ nhỏ nàng đã nghe danh Nhạc Phi mà lớn lên, nàng hận Tần Cối kinh khủng. Suy nghĩ một chút, nàng lấy mặt nạ dịch dung ra, trên mặt nạ của mình vẽ lên một ít máu chảy, lấy hai cái khăn trải giường gói kỹ mang theo bên người.

“Sau khi xong chuyện sẽ đi Tần Phủ, dọa bọn chúng chơi một chút cũng vui.”

Rất nhanh chỉ thấy hai bóng dáng bay lên nóc phòng, hướng về nơi xa chạy đi.

Nhà đầu tiên là nhà họ Tiết, hẳn được coi là tâm phúc của Sử Di Viễn, đã cáo mượn oai hùm hơn mười năm nay. Với thời gian hết sức vội vã, hai người không cần thận lục soát, trực tiếp theo bố cục kiến trúc đã quen thuộc chạy thẳng tới thư phòng của chủ nhân, tính toán thấy cái gì lấy cái đó, nếu như chưa thỏa mãn sẽ trực tiếp đi vào bên trong, vợ vết tiền riêng của vợ bé ông ta.

Ngoài ý muốn của bọn họ, gian thư phòng này tìm mãi vẫn không phát hiện ra được mật thất. Niệm Từ sờ sờ thấy dưới đất bên dưới bàn đọc sách có một cái nút, đứng dậy cẩn thận gõ thì phát hiện phía tường đối diện giá sách truyền đến thanh âm thùng thùng, bên trong trống rỗng. Cẩn thận bảo đại ca tránh ra, phòng ngừa có tên đánh lén đã thương người, nàng cũng ngừng thở, từ từ ấn tay vào cái nút, giá sách không tiếng động chuyển sang một bên, xuất hiện một ám thất đen ngòm.

“Đại ca, huynh ở đây canh chừng, muội đi vào xem thử!”

Móc dạ mình châu ra, Niệm Từ cẩn thận tiến vào ám thất. Ám thất này không lớn, cũng không có chứa bao nhiêu tài bảo. Chẳng qua là ở trên bàn viết có để một hộp gấm. Nàng nhẹ nhàng đi qua, rút ra thanh trùy thủ vừa lấy được, mở nắp hộp ra. Bên trong là một phong thư cùng với mười mấy viên trân châu lớn nhỏ, màu sắc mượt mà, đại khái nhìn qua chính là ngọc trai phương đông rồi.

Nhẹ nhàng lấy phong thư ra, nàng xem xong nội dung trong thư, phát hiện người Mông Cổ đã cùng với tên họ Tiết này hợp tác với nhau. Họ dùng mười mấy viên minh châu này mua chuộc hẳn, để hẳn bán tin tức cho đại quân Mông Cổ. Niệm Từ nhìn xong, đem minh châu bỏ vào túi, cầm thư đi ra, không lên tiếng đem thư đưa cho Lão ngoan đồng xem, hẳn nhanh chóng xem xong nói:

“Muội muội, thật là để muội nói đúng rồi! Người Mông Cổ muốn đánh chúng ta, chúng ta phải nói cho người ta biết nha!”

“Nếu như có thể đem thư này đưa ra ngoài thì tốt hơn. Bất quá muội đoán ở biên quan mọi người cũng đã phát hiện ra rồi”- có thể nói là Quách Tĩnh và Hoàng Dung cũng đã đến Tương Dương rồi, nói cách khác thì khoản tiền đầu tiên cũng rất nhanh phải đưa đến đó.

“Muội đã lấy luôn mấy viên minh châu rồi, chờ trên đường đi chúng ta sẽ bán luôn lấy tiền”- Niệm Từ chỉ vào bên hông mình nói.

“Muội cứ xem rồi làm đi, ta không hiểu những chuyện như vậy”.

Hai người sợ đêm dài lắm mộng, nhanh chóng đi tới nhà tiếp theo. Đến gần giờ Sửu thì hai người đã bái phỏng nhà họ Thịnh, Chương, Lý cùng gia đình họ Hồ, thậm chí tiến vào trong nội viện, vui vẻ nhận lấy không ít ngân phiếu cùng với châu báu. Những đồ thật sự mang đi không được thì họ sẽ dùng biện pháp cũ, tìm xuống giếng để sau này quay lại lấy.

Vòng vèo qua lại cuối cùng họ cũng tới được Tần phủ tiếng xấu lừng lẫy, chỉ thấy cửa phủ không lớn, cũng không phô trương. Phi thân chạy đến hậu viện, họ đi tới nội viện của chủ nhân tương đối rộng rãi, ẩn thân ở chỗ tối tăm. Dem bọc quần áo trong tay lấy ra, Niệm Từ đem hai cái ra trải giường ra, nàng cắt một lỗ vừa phải trên chiếc khăn trải giường vừa đủ đút đầu vào, lại sẵn tiện vẩy một ít bột màu đỏ lên trên loang lổ như vết máu. Dem đầu tóc đánh cho tán loạn, phủ vào trước mặt.

Tới phòng ngủ của chủ nhân trước, nàng lấy khối mê ra thổi vào chút ít, mượn dược tính tạo nên không khí u mê. Chờ một lát, nàng dùng chùy thủ mở cánh cửa ra. Theo như đã bàn tính trước, hai người duỗi thẳng cánh tay, hai chân thẳng băng, nhảy tung tung vào trong phòng.

“Tần Cối ~~~~ Trà mạng cho ta ~~~~~”- Học dáng vẻ ác quỷ mà nàng đã xem trên phim rất nhiều lần, thanh âm của Niệm Từ âm trầm truyền đến.

Ẩn ẩn nàng nhìn thấy có hai người đang nằm trên giường, bên trong không hề động đậy, có thể thuốc mê quá mạnh, nên đã làm bọn họ hôn mê. Tên nam nhân nằm ngoài giường muốn đứng lên, nhưng lại lực bất tòng tâm.

“Các ngươi, các ngươi là ai? Đến nhà ta để làm gì?”-Khí thế của hắn vẫn còn rất lớn.

“Ta là Nhạc Bằng Cử ~~~ hẳn là Nhạc Vân ~~~ Tần Cối ở đâu ~~~~~? Tần Cối ở đâu ~~~~~?”-Lão Ngoan Đồng cũng giật giật mình kêu loạn.

“Nhạc.. Nhạc nguyên soái? Nhạc tiểu tướng quân?”- Thanh âm của nam tử có chút khàn khàn.

“Tần Cối~~~~”

“Ta... Ta không phải là Tần Cối! ta là con cháu của hần. Sau khi ngài qua đời mười ba năm, hần đã chết rồi, bị Hiếu Tông hoàng đế gọi là “Đại gian thần”. Hiếu Tông hoàng đế đã vì ngài sửa lại án oan giải tội, phục hồi chức quan cũ cho ngài, lấy lễ để cải táng ngài. Ta biết tổ tông ta đã có lỗi với ngài và người nhà của ngài, chúng ta là con cháu vẫn luôn áy náy nha!”- Vẫn không thể động đậy, nhưng đường đường là nam nhi mà nói chuyện lại roi lệ đầy mặt, bộ dáng thật là đáng xấu hổ.

“Tần Cối lấy ba chữ “Mạc tu hữu”* để gắn tội danh hành hình ta, tư thông Kim Quốc, gây họa cho triều đình, hãm hại người vô tội. Tại sao lại có thể khôi phục vương tước cùng quan chức chứ! Ta không phục~~~~ Ta không phục~~~~!”

“Đây đều là chủ ý của Sử tướng quốc! Tần gia chúng ta cũng biết thẹn, cũng biết thẹn mà!”

“Hiện tại người Mông Cổ so với Kim Quốc còn hung mãnh hơn đang muốn xâm phạm~~~ họ Tần các người có phải lại muốn thông đồng với ngoại bang, đem bán giang sơn Đại Tống của chúng ta đi không?”

“Không có nha, không có! Chúng ta sinh ra là con dân Đại Tống, chết đi là quỷ của Đại Tống! Có một Tần Cối đã đủ khiến Tần Gia chúng ta ô danh vạn năm rồi! Ta tình nguyện chết đứng chứ không muốn sống quỷ nha!”- Tần Cự chém đinh chặt sắt nói.

“Tốt! Ta tin ngươi~~~~ Vân nhi, đem thư đưa cho hần!!!” Niệm Từ tiếp tục nói quý âm.

Lão Ngoan Đồng thi triển nội lực đem thư phóng đến, bay vào rơi đến trên giường.

“Nhớ kỹ những lời ta nói~~~ Ta cùng vô số người bị Tần Gia hại chết đang nhìn ngươi~~~~ nhìn ngươi~~~~”- Thừa dịp Tần Cự cúi đầu cảm lá thư lên, hai người vận khinh công bay ra ngoài, dùng nội lực đóng cửa phòng lại.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.”- Nàng vén bọc áo quần lên vai chuẩn bị rời đi.

“Cứ như vậy mà đi? Như vậy quá tiện nghi cho hần!”- Lão Ngoan Đồng cho là còn chưa dạy dỗ đủ.

“Hần và Tần Cối không giống nhau. Nếu huynh dùng một đao giết hần thì ngược lại chính là giải thoát cho hần. Yên tâm đi, vì muốn rửa sạch sỉ nhục của gia tộc, hần sẽ vì dân chúng Đại Tống cúc cung tận tụy!”

Sự thật chứng minh Niệm Từ không sai, sau khi đọc thư xong, Tần Cự cảm thấy sự tình liên quan trọng đại. Vốn dĩ hần thế lực không lớn, căn bản sẽ không có người tin tưởng, hần cầm lấy thư, mang theo hai con trai Tần Tuấn, Tần Dã đi đến biên quan. Quân Mông Cổ xâm phạm thì hần dùng toàn lực chống cự, thành bị thất thủ, hần liền đem tiền bạc cùng lương thảo đốt hết, không lưu lại cho quân địch một chút lương thực nào, sau khi chết đi được phong làm Nghĩa Liệt Hầu. Hai con trai hần Tần Tuấn, Tần Dã cũng theo cha lấy thân đền nợ nước.

*có lẽ có (thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bắt bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời “có lẽ có”. Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Lễ Vật Ngoài ý Muốn

Edit: Vân Nhi

Lo lắng đêm dài lắm mộng, trời vừa sang, huynh muội hai người đã hóa trang cẩn thận, chờ cửa thành vừa mở liền điều khiển xe ngựa ra khỏi thành Lâm An. Cẩn thận hơn, Niệm Từ hỏi chương quý khách sạn mua mấy cái khăn trải giường, đem toàn bộ tang vật bọc lại, giả trang bán thân thành một lão thái thái đang bị bệnh nặng. Lão Ngoan Đồng giả trang thành một lão đầu từ đầu óc không tinh mẫn, không quá quen điều khiển xe ngựa, nên nói với binh lính thủ thành, mình là người giúp việc cho một bà lão bệnh tình nguy kịch, mình mượn xe ngựa đưa bà ấy về với ông bà. Trong xe tràn ngập mùi hôi thối do bệnh lâu ngày, khiến cho bọn lính không dám tiến lên lục soát, xe ngựa thuận lợi ra khỏi thành.

Rời khỏi cửa thành một đoạn xa, Niệm Từ cũng không chịu nổi mùi hôi thối do mình điều chế, nên đem toàn bộ chăn giường chôn ngay tại chỗ. Hai người trở lại nơi mình đã bày trận, đem tài bảo giấu ở đó mang ra ngoài, chính thức lên đường đi về phía bắc.

Bởi vì Lão Ngoan Đồng không tinh thông lắm, nên chỉ mua một xe ngựa bình thường với một con ngựa bình thường mà thôi. Hai người cũng không quan tâm điều khiển xe, cho nên trên đường đi rất chậm, thay phiên nhau thực tập tay nghề điều khiển xe ngựa. Mỗi khi đến một thành trấn nào đó, hai người

liền điên cuồng mua đồ, đem tất cả tài bảo ngân phiếu đặt ở trong rương gỗ, mà rương gỗ đặt ở tận cùng bên trong xe ngựa, phía trên chất đống rất nhiều khăn giường xốc xếch, người bình thường căn bản sẽ không chú ý trong đó có càn khôn. Bên trong xe chất đống các loại đồ ăn vặt cùng với các món đồ chơi nhỏ. Huỳnh muội hai người rất hưởng thụ cái loại cuộc sống nhàn nhã chung đường này nên cũng không vội vã gì.

Thời gian đầu lên đường, cả hai người đều căng thẳng, cho đến khi đi xa rồi mới có thể thả lỏng được. Ngày hôm đó đến phiên Lão Ngoan Đồng điều khiển xe ngựa, Niệm Từ ở bên trong ăn đồ ăn vặt, cách màn vải kêu Lão Ngoan Đồng kể chuyện xưa. Đột nhiên đại ca lên tiếng nói:

“Muội muội, muội xem, muội ăn hết cả đồ ăn của ta mua rồi. Nhìn muội kia, mới lên đường có mấy ngày đã mập lên một vòng rồi. Giờ mà chúng ta giả trang thành huỳnh đệ, người khác chắc chắn sẽ đều tin tưởng”

“Muội ăn đồ ăn của huynh lúc nào? Mà muội cũng có mập lên đâu”- Niệm Từ vẫn còn ăn, mạnh miệng nói. Sờ sờ thân thể của mình, hình như là y phục đã chật đi không ít. Động tác của nàng chậm lại, có phải mình đã để sót cái gì hay không. Không thể nào? Đêm hôm đó quá đột ngột, không có biện pháp gì dự phòng, mình không phải đã trúng giải thưởng lớn rồi chứ ?

“Đại ca, mau nhanh chóng đi đến thành trấn gần nhất, muội muốn tìm đại phu”- Mặc dù bản thân mình cũng có học qua y lý, nhưng mà chủ yếu thiên về làm đẹp dưỡng nhan, chữa trị các loại ngoại thương... các loại, nhưng nàng cũng chưa có học qua sản khoa, mặc dù đoán chừng nếu nàng muốn học, sư phụ cũng sẽ nghiêm chỉnh dạy nàng. Tự tay bắt mạch nhưng nàng cũng không thể nào bắt ra được gì.

“Muội muội, muội không khỏe chỗ nào? Có cần ta truyền cho muội chút nội lực không?” Xe ngựa chậm rãi dừng lại, Lão Ngoan Đồng ghé đầu nhìn vào, quan tâm hỏi.

“Không có gì không thoải mái cả, chỉ là muội có điều không chắc chắn lắm, nên muốn tìm đại phu hỏi cho rõ một chút thôi”- Vẫn chưa rõ ràng mọi sự, nàng không muốn hù dọa đại ca.

“Vay ta an tâm rồi” Đầu hấn lại rút về, tốc độ cũng bắt đầu tăng nhanh.

“Chắc là không phải đâu? Mới chỉ có một lần thôi mà. Không đúng, là cả đêm thôi mà, rốt cục là có mấy lần, mình cũng không có rõ ràng lắm, dù sao cuối cùng mình cũng H (high) quá ngất đi mất rồi”- Trong lòng Niệm Từ âm thầm nghĩ, thật ra có một đứa con cũng không tệ. Nói thế nào thì đại ca cũng chỉ là một hài tử tính tình không kiên nhẫn, lại là trưởng bối của Toàn Chân Giáo, khẳng định là không thể ở bên mình lâu dài. Trong đoạn thời gian này nàng vất hết đầu óc hành nghề ăn trộm, sống phóng túng một chút cũng chính là để tránh cho Lão Ngoan Đồng cảm thấy nhàm chán bỏ mình đi. Trong thâm tâm, nàng luôn lo lắng thân nhân duy nhất của nàng ở đây sẽ bỏ nàng mà đi, đem nàng bỏ ở một nơi xa lạ. Có đứa bé rồi thì khi tạm biệt nàng sẽ không có cảm giác cô độc cùng xa lạ. Nàng cũng sẽ không sợ hãi việc đại ca rời đi nữa. Nghĩ tới đây, tận đáy lòng, nàng lại hy vọng mình đã mang thai. Nàng đã không thể ở bên Hoàng Dược Sư, thì có một giọt máu của hấn ở bên cạnh mình cũng không tệ.

***

Xe ngựa rất nhanh đi đến một trấn nhỏ, chạy đến trước cửa một y quán thì dừng lại. Niệm Từ, đã dịch dung thành một phụ nữ hai mươi mấy tuổi đã kết hôn bước xuống xe ngựa.

“Đại ca, huynh không cần phải theo vào đâu, cứ ở trên xe chờ muội. Cũng không lâu lắm đâu”- Nàng nói xong liền tiến vào y quán.

Trong y quán cũng không có nhiều bệnh nhân, chẳng mấy chốc đã đến phiên Niệm Từ vào khám. Lão đại phu vuốt râu, bắt mạch nàng một lát rồi nói:

“Vị phu nhân này, chúc mừng, cô đã có thai. Lão phu đoán chừng đã được năm tháng rồi. Mạch tượng cho thấy, thời gian gần đây, phu nhân làm việc chân tay rất khổ cực. Mặc dù cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn, nhưng thai nhi lớn lên có chút chậm chạp. Hy vọng phu nhân có thể tĩnh tâm nghỉ ngơi, bồi dưỡng. Thời gian này, nếu lơ là thì thai nhi có thể dễ dàng chết non!”

“Ta có hài tử!” Niệm Từ mừng rỡ vuốt bụng của mình, không thể tin vào tai mình được. Đại phu, đã quá quen với cảnh này rồi, mỉm cười gật đầu một cái.

“Cám ơn đại phu. Nhất định tôi sẽ tĩnh dưỡng thật tốt, không để cho hài tử có bất kỳ vấn đề gì.”

“Đại phu, tôi cùng chồng đang trên đường hồi hương, ngồi ở trên xe ngựa. Ngài cảm thấy có được không?”- Niệm Từ không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cẩn thận hỏi.

“Chỉ cần không mệt mỏi quá là được. Xe ngựa chạy chậm một chút sẽ không có ảnh hưởng gì. Dù sao tĩnh dưỡng chính là không làm việc gì, trong xe ngựa tùy lúc có thể nhắm phong cảnh, phu nhân và hài tử sẽ không có buồn bức. Nếu bản thân cảm thấy không thoải mái hoặc là bị say xe thì không được phớt lờ, phải lập tức nằm ở trên giường, biết không? Tôi sẽ kê cho cô mấy thang thuốc dưỡng thai, mang theo uống ở trên đường. Đúng rồi, trên đường phải chú ý ăn uống. Thai nhi bắt đầu lớn, ăn uống nhất định phải đầy đủ.” Đại phu dặn dò nói.

“Muội muội, như thế nào? Không có sao chứ?”- Lão Ngoan Đồng nhìn thấy Niệm Từ cầm đơn thuốc đại phu kê đi ra khỏi y quán, quan tâm hỏi.

“Không có gì. Mà không phải, là có chuyện tốt. Đại ca, huynh sắp được làm cậu đấy” -Nàng không thể kìm chế được, muốn chia sẻ niềm vui sướng này với người thân nhất.

“Không thể nào? Tại sao ta lại không nhìn ra chứ?”- Nhìn lại bụng của Niệm Từ, Lão Ngoan Đồng lăm bầm tự nói.

“Thì từ giờ trở đi huynh sẽ nhìn thấy thôi. Muội đói bụng, chúng ta đi tìm chỗ nào ăn một bữa thật ngon để chúc mừng đi!”- Niệm Từ cẩn thận, vừa nhờ

đại ca giúp đỡ leo lên xe ngựa vừa nói.

Hai người tìm được quán cơm lớn nhất, đem xe ngựa đỗ lại cẩn thận. Gọi một bàn lớn đầy thức ăn, không để ý tới chuyện gì nữa, cả hai vui đầu ăn cho thật nhiều. Ăn no nê xong, lại mua một số mang theo, hai người hài lòng đóng xe rồi đi.

“Muội muội có đứa nhỏ từ lúc nào? Thời gian này ta luôn ở bên cạnh muội, tại sao ta lại không biết? Chẳng lẽ lại là của ta?”- Lão ngoan Đồng lúc này mới nhớ tới hỏi lại.

“Chớ có nói nhảm! Huynh là cậu của hài tử. Hài tử đương nhiên là của sư phụ muội, huynh quên mất ta đã phạm sai lầm gì rồi sao?”- Niệm Từ có điểm dở khóc dở cười nói.

“Đó đã là chuyện lâu lắc rồi còn gì? Tại sao đến giờ mới có đứa nhỏ đây?”- Lão Ngoan Đồng tò mò muốn chết.

“Đứa nhỏ luôn ngủ trong bụng muội mà muội không biết thôi. Hiện tại nó đã lớn hơn, không bao lâu nữa, nó sẽ chui ra ngoài thôi mà”- Niệm Từ có cảm giác mình đang ở trong vườn trẻ giải thích cho bọn nhỏ về chuyện con người hình thành như thế nào quá.

“Đứa nhỏ kia chơi có vui không? Có phải cả ngày chỉ biết khóc nháo không? Như thế thì ồn ào chết mất” Lão Ngoan Đồng nồng nhiệt hỏi.

“Chơi rất vui nha. Nhìn hần lúc mới ra đời cái gì cũng không biết, rồi từ từ sẽ học lật, tập ngồi, tập đứng, tập đi, học nói chuyện... quá trình vô cùng thú vị. Trẻ con hay lắm, chỉ cần không bị đói bụng, chúng sẽ không khóc. Huynh có thể ở bên cạnh nó chơi trò chơi, bày ra đủ trò vui”- Vuốt bụng, Niệm Từ bắt đầu có tình cảm dịu dàng của người làm mẹ.

“Đó là con trai hay con gái vậy? Ta không thích con gái, bọn chúng quá ồn ào, cũng quá yếu ớt”

“Chỉ cần là khỏe mạnh bình an, muội không quan tâm con trai hay con gái. Nếu là con gái, từ nhỏ huynh dạy nó không khóc, không yếu ớt, không phải là được rồi sao? Huynh là cậu cơ mà, đứa nhỏ phải nghe lời huynh nói đó”

“Đúng nha, ta là cậu nha. Hắc hắc!!!”- hai huynh muội đối với việc một sinh mệnh sắp ra đời tràn đầy mừng rỡ.

“Bụng muội lớn còn có thể đi dọn nhà cho người Mông Cổ sao?”- Lão Ngoan Đồng tỉnh lại đầu tiên nói.

“Đúng rồi, tạm thời không thể! Muội phải làm một ngôi nhà ấm áp cho đứa nhỏ mới được”- Niệm Từ lẩm bẩm trả lời.

“Vậy chúng ta dừng đi về phía bắc nữa. Ta dẫn muội cùng tiểu bảo bảo đi về Chung Nam Sơn đi. Toàn Chân giáo có nhiều người, có thể chơi với tiểu bảo bảo nha”- Lão Ngoan Đồng hưng phấn đề nghị.

“Muội không muốn đi.” Nếu rời đi, Niệm Từ cũng không muốn có chút liên lạc nào với người trong võ lâm, tránh để cho mình lại tức cảnh sinh tình, chìm ngập trong hồi ức không thoát ra được. Đã không chiếm được tình yêu của Hoàng Dược Sư, nàng chỉ muốn yên lặng ở trong lòng nhớ hần, không muốn cả ngày cả đêm nhìn thấy đám người có liên quan, đâm đau tim mình.

“Vậy phải đi đâu? Nếu không, ta đưa muội trở về đảo Đào Hoa. Muội không phải yêu Hoàng Lão Tà sao, hiện tại đã có đứa nhỏ, chắc chắn hần sẽ tiếp nhận muội mà”- Lão Ngoan Đồng đinh đạc nói.

“Đại ca, huynh nói cái gì vậy? Không lẽ muội có thể dùng đứa nhỏ uy hiếp sư phụ sao? Loại tình cảm miễn cưỡng đó muội không cần!”- Niệm Từ mất hứng nói.

“Vậy rốt cuộc muội muốn làm gì?”- Lão Ngoan Đồng mất đi hăng hái hỏi.

“Đại ca, huynh đừng xen vào. Muội tự có kế hoạch.”- Sau khi phát hiện có đứa nhỏ, Niệm Từ dường như đã trưởng thành. Có hài tử, nàng đã có thể chân chính ổn định ở Tống triều này. Cuộc sống trộm đạo nguy hiểm này cũng phải bỏ đi. Đứa trẻ ra đời, đã không có phụ thân thương yêu, thì ở những phương diện khác không thể để nó chịu thua thiệt được. Nhất định nàng phải tạo nên một nơi ấm áp để đón hài tử chào đời. Hiện giờ triều Tống không yên ổn, lòng người hoang mang. Đất Kim Quốc thì phần lớn đã bị người Mông Cổ chiếm lĩnh, thảo nguyên Mông Cổ tạm thời là tương đối an toàn nhất, nhưng thiên nhiên lại ác nghiệt, không thuận lợi cho hài tử lớn lên. Nghĩ tới đây, Niệm Từ nói:

“Chúng ta đi dọc Trường Giang, đi đến Kim Quốc mà người Mông Cổ đã chiếm lĩnh, tìm một thành trấn ổn định để sinh sống.”

“Đi tới nơi của người Mông Cổ? Bọn họ sắp cùng Đại Tống khai chiến, sao muội lại muốn tới đó?”

“Muội bất kể họ có giao chiến không. Muội chỉ tính toán chỗ nào an toàn, thích hợp để con của muội chào đời! Hơn nữa, sau khi muội sinh, chúng ta còn có thể đi giúp người Mông Cổ dọn nhà nha, còn có thể quấy rối ở phía sau, có gì mà không được chứ?”

***

Đã hạ quyết tâm, xe ngựa tiếp tục lên đường, vừa đi vừa hỏi thăm tin tức của Kim Quốc. Không bao lâu, họ đã tới bờ Trường Giang, nhìn nước sông mãnh liệt chảy, Niệm Từ bỗng nhiên cảm thấy rất nhớ nhà. Tổng hợp lại tất cả tin tức thu thập được trên đường, nàng quả quyết ra quyết định.

“Đại ca, chúng ta sang sông đi về phía Phù Tế Nam đi. Thứ nhất, nơi đó đã bị người Mông Cổ tiếp quản, từ xưa tới nay đó là điểm trọng yếu quân sự, khẳng định sẽ tương đối phồn vinh ổn định. Thứ hai, huynh biết không, nơi đó là cổ hương của muội. Năm đó, tổ tiên muội đi theo triều đình nên mới đến

Giang Nam. Hiện tại muội đi đến đó cũng như lá rụng về cội vậy”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Trên Đường Nhặt Được Của Rơi

Edit: Vân Nhi

Hôm sau, hai người đánh xe đi qua sông. Xe ngựa từ từ đi dọc theo bờ sông không có bóng người, Niệm Từ thì trước sau như một nằm ở trong xe ăn đồ ăn vặt.

“Muội muội, hình như trong rừng cây đằng kia có người đang gặp phiền toái, có muốn đi xem một chút không?” Lão Ngoan Đồng là cao thủ nên dễ dàng phát hiện ra rắc rối, cũng háo hức muốn tới xem. Mấy ngày này quá nhàn rồi nên hẳn có chút nhàm chán.

“Được thôi! Nếu huynh thích thì chúng ta đi xem một chút” - Chỉ cần không phải là chuyện quan trọng gì, Niệm Từ đã thành thói quen nghe theo lời đại ca.

Tăng tốc đi tới bên rừng cây, hai người nhìn thấy năm người đàn ông nằm ngổn ngang trên mặt đất, trên người có nhiều vết thương, có vẻ là nhân sĩ giang hồ, hơn nữa, trong số đó có đến hai người nhìn qua không hề giống người Trung nguyên.

“Các người thế nào rồi? Có cần giúp một tay hay không?” - Lão Ngoan Đồng rất nhiệt tình, phi thân tiến tới hỏi.

Một người thương thế không nặng cẩn thận đứng lên, chắn phía trước những người còn lại, nhìn từ trên xuống dưới người mới tới.

“Cảm ơn! Huynh đệ chúng tôi gặp phải giặc cướp, nên bị thương nhẹ!” - Rõ ràng là đang nói dối.

“Muội muội, bọn họ không nói thật, chúng ta đi thôi!” - Thỏa mãn lòng hiếu kỳ, Lão Ngoan Đồng tính toán rồi đi.

“Vi huynh đệ này, vì tình thế vội vã, chúng ta không thể nói ra sự thật, nhưng các vị có thể giúp đỡ chúng ta một chút, cho huynh đệ chúng ta đi nhờ xe rồi khỏi nơi này được không?” - Một người đàn ông vẫn nằm trên mặt đất, hiển nhiên là thủ lĩnh, thấp giọng nói.

Lão Ngoan Đồng không trả lời, phóng lên xe kéo màn cửa, Niệm Từ ở bên trong thò đầu ra, khẽ cau mày quan sát mọi người một chút, lại nhìn về phía đại ca.

“Gặp chuyện bất bình thì nên rút đao tương trợ. Giúp đỡ người khác là gốc rễ của sự vui vẻ nhà” - Lão Ngoan Đồng vuốt tóc nói.

“Huynh muội chúng tôi muốn lên thuyền sang sông. Nếu như mọi người thấy thuận đường, thì có thể đi nhờ xe. Nếu không tiện thì chúng tôi cũng không thể giúp được!” - Niệm Từ thật sự nghĩ là thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện đi.

Năm người trao đổi ánh mắt với nhau, tên thủ lĩnh đang nằm nói: “Thật là đúng dịp, chúng tôi cũng đang muốn qua sông. Đa tạ vị phu nhân này giúp đỡ!”

“Huynh muội chúng tôi không muốn thêm nhiều phiền toái, các người không phải là bị võ lâm chính phái đuổi giết chứ?”

“Không phải vậy đâu, xin hai vị yên tâm!”

“Vậy thì tốt, các người lên xe đi, đã muộn rồi” - Niệm Từ rất không tình nguyện nói.

Năm người loạng choạng lên xe. Có thể thấy được, cùng Niệm Từ nói chuyện là người bị thương nặng nhất, bốn người khác chỉ bị ngoại thương trên da thịt thôi. Lão Ngoan Đồng nhiệt tình dọn dẹp đồ đạc bên trong rồi đỡ mấy người đó vào xe. Niệm Từ ngồi ở đằng trước điều khiển xe ngựa. Đi tới bên thuyền, Niệm Từ thả mình xuống, cùng người chủ thuyền thương lượng xong thì cho xe ngựa lên thuyền hướng bờ bên kia mà đi.

Tới bờ bên kia, Lão Ngoan Đồng lại điều khiển xe, Niệm Từ đi vào trong xe chật chội, ngó xem thương thế của họ.

“Bốn người bị thương không nặng, chẳng qua là bị thương ngoài da, thoa thuốc băng bó lại là được rồi. Còn thương thế của người thì hơi phiền toái!” - Nàng hướng về phía tên thủ lĩnh nói.

“Người bị ngoại thương trong người lại mang độc, thứ cho ta y học không tinh, là độc gì, ta không biết” - Độc được có quá nhiều loại, Niệm Từ còn chưa có học hết.

“Muội muội, không phải là muội có mang theo thuốc của sư phụ muội sao, cho hẳn một viên hóa giải một chút độc tính có được không?” - Bên ngoài xe Lão Ngoan Đồng lên tiếng nói.

Mọi người nghe xong, gương mặt tràn đầy mong đợi nhìn nàng. Niệm Từ cắn răng, âm thầm mắng đại ca của mình, móc từ trong ngực ra vật duy nhất Hoàng Dược Sư để lại cho mình – Một lọ Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn. Đây là đồ sư phụ đã cho nàng khi nàng vừa lên đảo, vẫn để ở trong ngực, chưa từng dùng cũng chưa từng rời xa.

“Nhiều hơn đối với người cũng vô ích, người ăn hai viên hóa giải độc tính trước đi, đợi đến lúc tìm được đại phu thì nói sau”- nàng lấy ra hai viên đưa ra cho hắn. Thấy vật như thấy người, nếu đại ca còn làm lớn hơn nữa, mình chỉ có thể cầm cái bình vô dụng để tưởng nhớ đến Hoàng Dược Sư thôi.

“Cảm ơn phu nhân. Còn không biết đại danh của phu nhân cùng vị huynh đài này?”-Đem thuốc ăn vào xong, người kia lên tiếng nói.

“Huynh muội chúng tôi họ Chu, đại ca gọi là Chu Đại, các vị gọi tôi là Nhị cô nương là được rồi. Tôi và chồng đã thất lạc, không biết năm nào mới gặp lại thì còn gọi phu nhân cái gì. Không biết các vị xưng hô như thế nào?”- Trong lòng còn chưa nghĩ ra thân thế giả, nên Niệm Từ nói đại.

“Mấy huynh đệ chúng tôi đều họ Dương. Tôi tên Dương Dịch, đây là Dương Nhị, Dương Tam, Dương Tứ, cùng Dương Ngũ.”- Người đó vội vàng giới thiệu.

“Hạnh ngộ, hạnh ngộ!”- Niệm Từ bên ngoài cười nhưng trong lòng không hề cười chút nào. Trong lòng cả hai đều biết đối phương không nói thật, đều chỉ dùng tên giả mà thôi.

Trò chuyện một lúc thì xe ngựa đã tiến vào một thành trấn nhỏ. Hỏi thăm xong, xe ngựa đi thẳng đến y quán. Bốn người thương thế nhẹ chỉ cần băng bó tốt là được, phần toái là không ai biết được Dương Dịch trúng độc gì. Nhận thấy Niệm Từ đang mang thai, mấy người khác lại bị thương, sau khi thương lượng thì bọn họ quyết định đi tìm khách sạn ở trước rồi nói.

“Muội muội, sư phụ muội được người khen ngợi là tài năng hiếm có, chỉ có thể tìm thấy ở trên trời, làm sao muội lại không biết giải độc vậy?”- Ngồi ở trong phòng khách, Lão Ngoan Đồng không chút khách khí hỏi.

“Sư phụ muội đúng là rất lợi hại, nhưng huynh cũng phải xem thử muội đã học nghệ được bao lâu chứ? Học nhiều thứ như vậy, làm sao có thể đem toàn bộ tâm tư vào việc học giải độc đây?”- Niệm Từ liếc Lão Ngoan Đồng một cái nói.

“Không biết Nhị cô nương học nghệ ở nơi nào vậy?”- Độc tính tạm thời bị Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn đè xuống, Dương Dịch lên tiếng hỏi.

“Sư phụ tôi ẩn cư sơn dã không màng việc đời, không có mấy người biết được đại danh của ông ấy đâu!”- Lão Ngoan Đồng nghe tới đó bị sặc ho khò khè mấy tiếng. Niệm Từ mạnh mẽ hung hăng đâm vào lưng hắn một cái.

“Ta không nói là được chứ gì, nhưng nhất định là muội có biện pháp nha!”- Lão Ngoan Đồng bị đâm vào có chút gấp gáp nói.

“Có thì có, nhưng không có nắm chắc mười phần. Hơn nữa bèo nước gặp nhau, người ta làm sao lại có thể đem tính mạng giao vào tay muội đây?”- Huynh muội hai người không coi ai ra gì bắt đầu trò chuyện.

“Vậy cũng đúng. Vạn nhất bọn họ là người xấu, chúng ta cũng không mong tự tìm phiền toái nha!”

“Cho nên lúc còn ở bờ sông muội muội phải hỏi cho rõ ràng, nhưng cũng chẳng biết đó có phải là lời nói thật hay không, dù sao ta cũng không giống thật lắm”

“Chúng ta là huynh muội, muội lại không có huynh đệ tỷ muội ruột thịt khác, vậy huynh là Chu Đại, muội không phải là Nhị cô nương sao?”- Niệm Từ căn bản là không quan tâm đến năm người bọn họ.

“Thật xin lỗi, tôi xin cắt ngang một chút. Chúng tôi không nói rõ ra tên thật thực sự là có nguyên nhân, không phải là có ý định xấu xa giấu giếm hai vị, chỉ là việc xấu trong nhà không muốn nhắc đến thôi. Nhị vị xin yên tâm, chúng tôi không có ác ý, chỉ không muốn trở lại cuộc sống trước kia nên đổi lại thân phận để bắt đầu một cuộc sống khác mà thôi. Nếu như Nhị cô nương có thể ra tay giúp đỡ chữa trị cho Dương Mỗ, tại hạ vô cùng cảm kích, làm sao có thể dám chất vấn dụng ý của các vị. Võ công của Chu huynh đệ cao hơn chúng ta mấy lần, nếu quả thực giao đầu thì năm huynh đệ chúng ta căn bản không phải là đối thủ của huynh ấy. Nhìn khinh công của Nhị cô nương thì có thể nói cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ”- Dương Dịch dờ khóc dờ cười giải thích.

“Coi như các người còn có mấy phần nhân lực.”- Lão Ngoan Đồng dương dương đắc ý nói.

“Được rồi! Nếu các vị đã nói như vậy, tôi sẽ coi như chữa ngựa chết thành ngựa sống vậy, như vậy mới có thể giải quyết được độc tính”- nàng lên tiếng.

Vừa rồi đến y quán xem đại phu chẳng qua là để uẩn miệng vết thương lại chứ cũng không làm gì mấy, Niệm từ cũng không muốn nói nhiều, nếu muốn giải độc thì nàng muốn để cho bọn họ phải nợ nàng một món ân tình lớn.

“Độc của huynh, sau khi uống thuốc của tôi đã bị áp chế, tạm thời không sao. Tôi sẽ xử lý những vết thương bên ngoài của huynh trước. Trong các vị, ai bị thương nhẹ nhất thì đi tới tiệm thuốc một chuyến, theo đơn của tôi mua thuốc về, bảo đảm thương thế của các người sẽ chóng khỏi thôi.”

Từ những kiến thức xem được trên tivi về việc khâu vết thương, nàng tự nhận mình có thể hoàn thành loại giải phẫu đơn giản này. Bề cong đầu kim vừa mua được, nhờ một sợi tóc của người bị thương, đem cả hai ngâm trong rượu mạnh, sau đó mở vết thương ra, dùng rượu rửa sạch, rồi lại cẩn thận ép vết thương, dùng kim khâu chặt hai mép lại, máu tươi hơi rỉ ra ngoài. Nhìn máu tươi chảy ở trên tay, nàng cắn răng, cố gắng ép cảm giác khó chịu trong lòng xuống, vận dụng kỹ năng may vá thủ công trước đây, cuối cùng cũng xử lý xong vết thương của năm người họ. Sau đó, nàng quăng kim may trên tay xuống, chạy ra khỏi cửa, nàng bắt đầu nôn ói đến không còn gì trong bụng nữa mới bám lấy tay của Lão Ngoan Đồng mà đứng lên. Thấy biểu hiện của

nàng, mấy người họ sợ hãi không biết phải làm sao.

“Mọi người không cần sợ. Tôi đang mang thai nên hơi nhạy cảm với máu một chút. Thật may là đã khâu xong, việc băng bó và thay thuốc các người phải tự lo rồi, tôi không thể giúp được. Các vị dọn dẹp cho sạch sẽ đi, chúng ta đổi phòng khác thôi. Để cho mọi người chê cười rồi!”- Trong lòng đã hoàn toàn thoải mái, Niệm Từ giải thích.

Nói là làm liền, mấy người dọn dẹp gọn gang xong, cho tiểu nhị chút bạc vụn đổi một gian phòng khác. Niệm Từ uống một ngụm trà, nén cảm giác khó chịu trong bụng xuống, nhìn mấy người bọn họ thuận thực đắp thuốc, băng bó vết thương.

“Nhị cô nương, cách cô dùng kim và tóc để vá vết thương thật hết sức kỳ lạ, tại hạ tự nhận kiến thức rộng rãi, cũng chưa từng thấy việc như vậy!”- băng bó xong, Dương Dịch cất tiếng.

“Làm như thế giúp cho vết thương nhanh chóng khép lại, vết sẹo cũng không quá lớn. Mấy ngày nữa chờ vết thương tốt hơn, tóc cũng có thể dễ dàng tháo ra. Cách làm này là do sư phụ dạy cho tôi. Không phải tôi đã nói rồi sao, sư phụ tôi không thích mua danh chuộc tiếng, nên không có mấy người biết được!”- Lão Ngoan Đồng cũng chỉ là không thể không bội phục tài học rộng lớn của Hoàng Dược Sư chứ không ai biết đây thật ra là y học hiện đại.

“Về phần độc của huynh, tôi sẽ đưa huynh một viên thuốc. Ngày mai chúng ta sẽ lập tức rời khỏi đây đi đến một thành trấn lớn. Mặc dù tôi không biết huynh trúng độc gì, nhưng sư phụ đã dạy tôi cách lấy độc trị độc. Hạc đình hồng là độc dược độc nhất nhưng độc tính của nó có thể hóa giải hết những thứ độc dược khác. Tôi đã học rất kỹ cách giải độc Hạc Đình Hồng, lại kết hợp với linh dược của sư phụ, có thể giải được bảy tám phần độc tính, sau đó huynh tự vận nội lực là có thể đem độc tố còn lại bức ra ngoài!”- Niệm Từ nói.

“Hạc đình hồng thật có thể hóa giải tất cả độc khác sao?”- Lần đầu tiên hắn nghe được loại lý luận này.

“Dĩ nhiên không phải, nếu chỉ có một loại độc thì nó rất hữu hiệu, nhưng nếu có nhiều loại độc dược kết hợp thì nó sẽ gia tăng độc tính, khó chữa hơn rất nhiều, thuốc của tôi cũng chỉ có thể hóa giải đau đớn của huynh. Tôi nhắc lại, nếu độc chỉ có một, thì có thể giải còn không thì tôi cũng không có cách!”- Niệm Từ kiên nhẫn giải thích.

Thời gian chính là sinh mạng. Ngày hôm sau, bảy người dậy thật sớm, mua thêm một cỗ xe ngựa, hòa tốc chạy tới thành trấn lớn hơn. Niệm Từ cùng Dương Dịch chia ra ngồi hai cỗ xe ngựa, còn những người khác điều khiển xe. Hạc Đình Hồng được coi như là độc dược cao nhất, nên những tiệm thuốc bình thường sẽ không có bán. Vì không có thời gian, xe ngựa không ngừng nghỉ phóng đi, phải ăn gió nằm sương không được nhàn hạ ngày nào, nhanh chóng đi tới, dù Niệm Từ từ lúc xử lý vết thương tới bây giờ vẫn đang tiếp tục bị nôn nghén. Tới phủ Từ Châu ở rất gần Tế Nam thì bọn họ ra giá cao rốt cục cũng mua được Hạc Đình Hồng. Nói đúng hơn là Niệm Từ trả 300 lượng bạc mua loại độc này. Năm người kia tài sản không còn một vấy, hiện tại đều dựa vào huynh muội Niệm Từ mà ăn cơm.

“Dương huynh, mặc dù chúng ta đã mua được thuốc dẫn, tôi vẫn không muốn lập tức trị liệu cho huynh. Huynh xem, thân thể tôi càng ngày càng nặng, mà chuyện chữa trị cho người không phải là chuyện của hai ba ngày ngắn ngủi mà xong được. Nơi này cách chỗ chúng tôi định đến không xa, không bằng huynh cố gắng chịu đựng mấy ngày, cùng huynh muội chúng tôi về nhà, tôi sẽ từ từ điều trị cho huynh có được không?”- Niệm Từ thương lượng nói.

“Năm huynh đệ chúng tôi đa tạ ơn cứu mạng của Nhị cô nương. Đã như vậy, thì cứ theo quyết định của Nhị cô nương đi!”- Dương Dịch nho nhã khom người thi lễ.

Nổi nhớ nhà tựa như tăng thêm, mấy người tiếp tục cuộc hành trình, mấy ngày sau đó một nhóm bảy người rốt cục cũng tới được phủ Tế Nam, Niệm Từ cuối cùng cũng trở lại nơi cố hương ngàn năm xa cách.

Lời của tác giả:

Có khá nhiều độc giả mong đợi Hoàng Dược Sư xuất hiện, nhưng thật xin lỗi, hắn không đủ quang minh lỗi lạc đùn đẩy trách nhiệm, bản thân ta muốn đem hắn đi giấu một thời gian. Những chương gần đây sẽ không xuất hiện.

Về phần hài tử, chắc chắn sẽ không đặt tên là Dương Quá rồi. Nếu các độc giả kiên trì, nhân vật Dương Quá sẽ xuất hiện, nhưng mà sẽ không phải đứa bé trong bụng Niệm Từ lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: An Cư Lạc Nghiệp

Edit: Vân Nhi

Xe ngựa vào thành, Niệm Từ không chân chờ leo lên ngồi ở phía trước, đôi mắt chăm chú ngắm nhìn phủ Tế Nam vẫn ở trong tâm thức của nàng. Trước

đó không lâu, nơi này vừa xảy ra cuộc chiến lớn, hiện đã chính thức được quân của Thiết Mộc Chân tiếp nhận. Trên đường phố người ta đi lại không nhiều lắm, cảnh tượng vội vã, một mảnh thê lương. Quang cảnh không có chút bóng dáng thời hiện tại của Niệm Từ, cũng không có cảnh đẹp thường được miêu tả trong thơ cổ.

“Chúng ta trước không vội tìm chỗ trọ, tìm tiệm ăn nào ăn no rồi nói tiếp”- Nàng ở phía nam lâu như vậy, ăn uống vẫn không có thoải mái, rốt cục cũng về đến quê nhà, Niệm Từ cảm giác nước miếng của mình cũng mau chóng chảy xuống rồi. Nhị Cô Nương đã ra lệnh một tiếng, hai xe ngựa lập tức dừng ở trước quán cơm lớn nhất nơi đây.

“Mang các món ăn ngon nhất của các người lên đây, lại thêm món cá chép hầm hương bồ, mang thêm cho mỗi người một phần bánh hấp nữa.”- Niệm Từ vội vàng kêu món ăn.

Thời gian này mọi người đã quen với lượng ăn uống của Niệm Từ. Kể từ hôm nàng nôn mửa do khâu vết thương bắt đầu, phản ứng thai nghén của Niệm Từ cũng xuất hiện, lượng cơm ăn càng lúc càng nhiều, bụng cũng mỗi ngày mỗi lớn thêm lên.

Thức ăn rất nhanh được mang lên, mấy người bọn họ vui đầu vào ăn, không ai nói chuyện.

“Muội muội, kế tiếp chúng ta nên làm gì đây?”- Lão Ngoan Đồng ăn no xong ưỡn bụng hỏi.

“Hôm nay chúng ta sẽ tìm khách sạn ở tạm, sau đó đi ra ngoài hỏi thăm một chút, tìm thuê một đình viện nhỏ để ở. Việc cấp bách là tìm được người giúp việc nấu cơm, hiện giờ bộ dáng muội thế này là không thể làm được. Dân xếp xong là có thể bắt đầu giải độc cho Dương huynh. Mấy ngày này, tốt nhất là huynh nên nghỉ ngơi, sau khi ăn Hạc Đình Hồng, huynh có thể sẽ có phản ứng không tốt. Huynh nên nằm trên giường tĩnh dưỡng, như huynh bây giờ, nếu không điều trị nghỉ ngơi khoảng bốn mươi ngày thì không thể khỏi hẳn.”- Niệm Từ buông đùa nói.

“Nhị cô nương cứ chuyên tâm giải độc cho đại ca tôi, mọi chuyện còn lại cứ giao cho huynh đệ bọn tôi là được”- Không đợi Dương Dịch lên tiếng, Dương Nhị đã nói.

“Các vị nói vậy tôi cũng yên tâm vì tôi cũng đang phiền toái chuyện này. Đại ca tôi tính tình như trẻ con hồn nhiên chân chất. Tôi hiện tại lại đang mang thai, hành động rất bất tiện. Tuy nói là trở lại cố hương, nhưng là đã xa cách nhiều năm, nơi này tôi đã không còn thân nhân nào nữa. Phải làm phiền các vị giúp ta một tay, giúp tôi an trí nhà cửa rồi”-Nàng nói.

“Nhị cô nương khách khí rồi, đây là chuyện huynh đệ chúng tôi phải làm. Dọc đường đi đã làm phiền cô nương giúp đỡ, thậm chí ăn uống cũng phải dựa vào cô nương, huynh đệ chúng ta thật cảm thấy xấu hổ!”- Dương Dịch xấu hổ nói.

“Đừng nói vậy, người nào lại không có lúc gặp khó khăn!”

“Đừng khách sáo nữa, vẫn còn chưa tìm được khách sạn đâu”- Lão Ngoan Đồng không nhịn được lên tiếng.

Nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau, đoàn người Niệm Từ cuối cùng cũng thuê được một tiểu viện ở thành nam, lại thuê được một đôi vợ chồng trung niên lo việc nhà cửa cơm nước. Vấn đề chỗ ở của bọn họ coi như là đã ổn định.

Dù sao Tế Nam vẫn là trọng địa, nên mặc dù không ít người có tiền đã bỏ đi theo hoàng thất Kim Quốc chạy nạn, nhưng vẫn còn rất nhiều cửa hàng mở cửa buôn bán. Sau khi Niệm Từ tìm được những dược liệu cần thiết thì bắt đầu quá trình giải độc cho Dương Dịch. Hạc Đình Hồng cùng độc tố tồn tại trong cơ thể xung đột với nhau, làm cho thân thể hắn rất đau đớn, tuy giải được độc, nhưng việc điều dưỡng sau này mới là điểm quan trọng nhất.

Liên tiếp mười ngày Niệm Từ không dám đi đâu, chỉ ở nhà chiếu cố cho Dương Dịch. Ngày đầu tiên, Dương Dịch ăn Hạc Đình Hồng vào xong là nôn ra cả chậu máu đen rồi ngất đi. Niệm Từ vẫn luôn kiểm soát tình huống, thuốc mỗi ngày đều thay đổi. Vì giúp hắn mau chóng hồi phục, huynh đệ mấy người họ thay phiên nhau truyền nội lực cho hắn đã thông kinh mạch.

Ngày nào cũng vậy, trong bốn người bọn họ, mỗi ngày nàng chỉ giữ lại một người để chiếu cố Dương Dịch, ba người kia bị nàng đuổi đi ra ngoài tìm hiểu vật giá thị trường tại địa phương.

Hơn mười ngày sau, thân thể của Dương Dịch rốt cục cũng ổn định lại, Niệm Từ quyết định ra ngoài để khảo sát thị trường. Lấy những thông tin của ba người kia mang về, nàng bắt đầu tìm nhà mới cho mình.

Thời gian này Lão Ngoan Đồng một mực ở bên ngoài chơi, không có đi cùng nàng. Phủ Tế Nam này, sau khi được đoạt lại từ trong tay Kim Quốc, chỉ lưu lại một ít quân Mông Cổ trấn thủ, còn đang chờ đợi Thiết Mộc Chân phái quan địa phương tới quản lý.

Thị trường là một mảng rối loạn không chịu nổi. Dân bản xứ chạy nạn hơn một nửa, còn ở lại cũng chỉ là dân chúng già yếu bình thường, người giàu có cũng đã bị quân Mông Cổ cướp bóc không còn gì. Thời gian này muốn mua nhà thì không chỉ cần có tiền là mua được vì việc mua bán hầu như không có. Niệm Từ cảm thấy đây là thời cơ tốt, Tế Nam từ xưa tới nay là trọng địa binh mã, chỉ cần nhìn số quân binh đóng đô tại đây là biết. Sau khi người Mông Cổ ổn định việc cai trị xong, tầm quan trọng của nơi đây sẽ được đề ý tới, không bao lâu sẽ có một làn sóng người đổ về đây sinh sống. Đây chính là thời khắc mấu chốt giá nhà mua thấp bán cao.

Sau khi nhìn qua ghi chép của mấy người họ về nhà cửa xong, Niệm Từ ra quyết định. Nàng quyết định mua một đình viện trong một ngõ, bên trong còn có một hồ nước nhỏ. Sau đó, nàng mua mấy căn nhà tại các nơi trong thành, lại mua thêm mấy tiệm mì cùng tửu lâu trên đường cái phồn hoa nhất trong thành... ngày sau có thể bán hoặc cho người ta mượn lại đều được.

Sau một hồi thăm dò, nàng phát hiện cách nhà mới của mình không xa có một tòa nhà cao cấp đang được rao bán. Nàng tò mò đem theo ba huynh đệ

họ Dương đi vào xem thử, thì phát hiện đây chính là nhà của Đường triều khai quốc Đại Tể tướng Tần Quỳnh Tần Thúc Bảo, phía sau là công viên đầm Ngũ Long. Bất luận như thế nào nàng cũng muốn mua lại. Ở hiện tại, giá phòng của Tể Nam thật hù chết người, mình vẫn là giai cấp vô sản, giờ thật vất vả có tiền, nhất định phải trở thành một đại tài chủ. Trải qua cò kè mặc cả, cuối cùng Niệm Từ cũng lấy sau ngàn lượng bạc mua lại đại viện đó.

Buổi tối trở về, Niệm Từ ngồi xuống thanh toán sổ sách, thương lượng cùng Lão Ngoan Đồng.

“Đại ca, mấy ngày nay huynh đi chơi không biết, muội đã mua bảy tòa nhà cùng năm tiệm mì. Tổng cộng tốn một vạn tám ngàn lượng bạc. Chúng ta ở đám tham quan lấy được không tới hai triệu lượng, chưa tính số vàng bạc châu báu chìm trong giếng nước. Muội muốn trong lúc này mua một ít bất động sản, chờ đến khi thế cục ổn định sẽ bán lấy giá cao”- Niệm Từ nói.

“Muội muội cứ xem mà làm, không cần nói với ta. Dù sao thì chỉ cần có chỗ cho ta ngủ là được rồi!”- Lòng của Lão Ngoan Đồng căn bản không có ở chỗ này.

“Đại ca đừng nói vậy. Chúng ta là người một nhà, muội muốn cho đại ca biết mọi việc xảy ra. Hơn nữa, khoản tiền kia là tiền để làm quân khoản chống quân Mông Cổ. Mặc dù hiện tại ta lấy ra dùng một chút, sau này nhất định sẽ trả lại. Muội không muốn đại ca nghĩ muội ra về đạo mạo lấy tiền bỏ túi riêng”- Nàng tiếp tục giải thích.

“Ta không có nghĩ như vậy. Có điều, muội muội, lần này ta ra ngoài lâu như vậy, ta muốn trở về Chung Nam Sơn xem một chút, nếu như không có việc gì ta sẽ quay lại ngay”- Hần suy nghĩ một chút rồi nói.

“Chuyện này đại ca không nói muội cũng sẽ để cho huynh trở về. Chờ thêm mấy ngày nữa dọn nhà mới xong, đại ca trở về Đại Tể tướng xem thử. Thứ nhất là xem thử chuyện của Chung Nam Sơn, thứ hai là muội đoán chừng Đại Tể tướng đã giao chiến cùng với quân Mông Cổ. Khoản tiền đầu tiên của chúng ta có thể đưa về rồi. Chỉ cần huynh trở về trước khi cháu huynh ra đời là được”

“Chắc chắn là vậy rồi, người cậu như ta đây rất muốn ôm hán nha”- nói đến chuyện sinh hài tử, tinh thần của hai người tỉnh táo lại. Đang nói chuyện, thì huynh đệ Dương thị tới muốn nói chuyện cùng Niệm Từ và Lão Ngoan Đồng.

“Thân thể của huynh mới hồi phục, mau nằm xuống đừng cử động nhiều!”- Niệm Từ thấy Dương Dịch tới thì đứng dậy, vội vàng nói.

“Chu huynh đệ, Nhị cô nương xin ngồi xuống. Chúng tôi ở trước mặt ân nhân không bao giờ nói láo. Thời gian này mấy huynh đệ tôi đi theo Nhị cô nương, nhìn thấy cô nương mua không ít nhà cùng cửa hàng, chúng tôi nghĩ hai người muốn ở đây ổn định cuộc sống. Không đối gạt hai người, huynh đệ chúng tôi không phải là người giỏi suy tính buôn bán. Nhị cô nương mặc dù khôn khéo làm việc, nhưng hiện nay đang mang thai, hành động bất tiện. Năm người chúng tôi mặc dù không thể nói rõ thân thể, nhưng xin tin tưởng chúng ta không hề muốn gây phiền toái, chỉ muốn an tâm sống qua ngày. Hiện tại, chúng tôi không có tiền trong người, ngay cả tính mệnh cũng là do cô nương cứu về, cho nên tôi nay chúng tôi muốn thương lượng cùng cô nương một chuyện. Chúng tôi hy vọng cô nương có thể để cho chúng tôi được trợ giúp cho cô nương, thứ nhất là vì trả ơn cứu mạng, sau là để có thể tìm được một cuộc sống an bình. Không biết ý của hai vị thế nào?”- Dương Dịch nói.

“Tất cả mọi người hiểu lẫn nhau là được rồi, không cần thiết phải đem thân phận thật sự nói cho đối phương biết. Dù sao chúng ta cũng chỉ mới quen biết một thời gian ngắn, chuyện này tôi không để ý. Nếu như huynh đệ các vị muốn hỗ trợ, tôi chỉ yêu cầu một chuyện, đó là trung thành. Nếu như làm việc không vui, không muốn làm nữa thì chỉ cần nói một tiếng là được rồi. Tôi không thích cách làm việc hai mặt, trước mặt thì thế này, sau lưng lại thay đổi. Hiện tại, tôi chẳng qua là thừa dịp cơ hội tốt, mua nhiều nhà cửa để ngày sau giá cao sẽ bán ra. Về phần về sau sẽ làm cái gì thì tôi còn chưa tính tới. Có điều, các vị cũng đừng có gấp gáp, sẽ không tốt cho vết thương trên người, cứ điều dưỡng thân thể cho tốt đi đã. Các vị đã nguyện ý đi theo huynh muội chúng tôi, chúng tôi cũng sẽ không bạc đãi các người. Các vị cứ nghĩ ngơi trước đi, mấy ngày nữa sau khi dời đến nhà mới thì chúng ta từ từ thương lượng lại”- Trầm tư một lát rồi Niệm Từ lên tiếng nói.

Ngồi trò chuyện thêm một lúc, huynh muội hai người cùng đi ra ngoài nói chuyện.

“Đại ca, huynh thấy như thế nào?”- Niệm Từ ngồi ở trong phòng mình hỏi.

“Rất tốt. Võ công của huynh đệ Dương thị không tệ, muội lại cứu mạng của bọn hán, như vậy ta có thể yên tâm đi về Chung Nam Sơn”- Hần trả lời.

“Huynh thật là không quan tâm đến muội nha. Vạn nhất khi huynh đi trở về, tiền của chúng ta đã bị cướp sạch không còn thì sao?”- Niệm Từ cố ý đùa hần nói.

“Bọn họ không phải là loại người như thế. Mặc dù ta không có nhiều tâm cơ giống muội, nhưng ta là tiền bối của Toàn Chân Giáo có thể nhìn thấy được tư chất của người khác. Bọn họ là nam tử hán quang minh lỗi lạc, sẽ không làm chuyện trộm gà bắt chó đâu!”

“Ừ! Muội cũng nghĩ như vậy. Chúng ta bây giờ là lúc cần dùng người. Chỉ có hai chúng ta, ngày sau khi muội sinh đứa nhỏ, cái gì cũng không làm được, có lẽ ngay cả những rương bảo vật chìm xuống giếng cũng không lấy lại được. Bọn họ mặc dù không muốn nói, nhưng nhìn võ công đúng là không tệ. Mấy ngày nay họ hỏi thăm tình huống ở trong thành cũng rất chu đáo, giống như là rất am hiểu việc này. Họ cũng am hiểu chữ nghĩa, là trợ thủ tốt. Đợi ngày sau quan sát từ tế rồi, muội sẽ xem họ có thể giúp chúng ta tiếp tục công việc hiệp đạo không?”- Nàng còn nói thêm:

“Hơn nữa có bọn họ ở đây canh chừng muội, huynh có thể tận tình trở về chơi đùa rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chuyển Tới Nhà Mới

Edit: Vân Nhi

Sau khi mấy huynh đệ họ Dương thuê người dọn dẹp xong, Niệm Từ dẫn mọi người đi tham quan nhà mới. Hai vợ chồng Lý thị giúp việc không tệ, người vừa chân thật lại phúc hậu. Sau khi hỏi ý kiến mọi người, nàng quyết định tiếp tục thuê bọn họ quản lý chăm sóc nhà mới. Năm anh em Dương Thị ở tạm ở gian thứ ba trong sân, trừ Dương Dịch vẫn nằm đường bệnh ở trong phòng, bốn người khác dưới sự chỉ huy của Niệm Từ bắt đầu mua sắm sắp xếp dụng cụ, đồ dùng trong nhà, bận rộn đến tối rất tối mủi. Niệm Từ cùng Lão Ngoan Đồng ở tại nội viện, trong sân có một hồ nhỏ và vườn hoa. Niệm Từ ở tại phòng chính, Lão Ngoan Đồng ở tại phòng phía Đông. Hắn đối với chỗ ở không có yêu cầu gì, chỉ để ý việc ngày sau có thể dễ dàng chơi đùa cùng cháu cưng mà thôi.

“Muội muội, nhà cũng đã dọn rồi, phòng ốc cũng đã sắp đặt xong xuôi, ta nên trở về Chung Nam Sơn xem một chút thôi”- Lão Ngoan Đồng hỏi nàng.

“Được rồi, mọi chuyện đã sắp xếp ổn thỏa, đại ca trở về xem một chút đi. Nhưng huynh chờ vội trở về Chung Nam Sơn. Huynh không nghe nói sao? Người Mông Cổ đang đánh nhau cùng với quân Tống ở Tương Dương! Muội đoán chừng những nhân sĩ trí thức nhất định sẽ đến đó trợ chiến, các sự diệt bảo bối của huynh chắc cũng sẽ không cam chịu để bị rơi về phía sau đâu. Trước tiên huynh cứ nên đến Tương Dương xem thử một chút đã”- Niệm Từ nói.

“Thật sao? Vậy ta phải nhanh chân đi đến xem có cái gì tốt chơi không?”- Thời gian này, hắn đã ráng chịu đựng nhàm chán, vừa nghe tới chuyện thú vị thì liền háng hái lên.

“Trước tiên chờ vội chơi đùa. Đại ca, lần này đi huynh phải mang theo chi phiếu đến để ủng hộ tinh thần binh sĩ. Ngân phiếu muội để ở trong phong thư này, huynh cầm theo đi có được không?”

“Được. Muội muốn làm gì cũng được. Muội ở đây cũng phải ngoan ngoãn, cẩn thận chăm sóc tốt cho tiểu bảo bảo của ta đó”- Hắn cũng nghiêm mặt dặn dò nàng.

“Niệm Từ xin tuân lệnh! Đại ca, muội hy vọng lần này huynh có thể dịch dung đi Tương Dương đưa quân khoản. Ta không nên để cho người khác biết tiền là do ai đưa tới, tốt nhất nên thần bí một chút. Nếu huynh muốn tìm bạn cũ ôn chuyện, thì đưa tiền xong rồi háng xuất hiện với hình dáng thật của mình. Bất kể như thế nào cũng không được để cho người ta cảm thấy Chu Bá Thông chính là người bí mật đi đưa tiền là được rồi. Đại ca, người có thể làm được không?”- Nàng hỏi.

“Ta biết rồi. Nhưng tại sao phải làm vậy? Muội không muốn để cho người ta sùng bái nghĩa cử của chúng ta sao?”- Hắn tò mò hỏi.

“So với những tướng sĩ đổ máu háng chiến đấu thì chúng ta là cái gì chứ. Muội không muốn để cho người khác biết chuyện của muội một chút nào cả. Đại ca, nhất định huynh phải đáp ứng muội, nếu không, muội sẽ không cho huynh và tiểu bảo bảo chơi đùa với nhau đâu!”- Niệm Từ uy hiếp nói.

“Được rồi, được rồi, ta đáp ứng muội. Thật không thú vị chút nào!”

“Không phải đâu. Huynh suy nghĩ một chút đi, huynh dịch dung thành một nhân vật thần bí đem tiền đến rồi rồi đi, để cho người ở đó buồn bực suy đoán không ra huynh là ai. Có thể những người đó là người mà huynh quen biết, vậy mỗi lần đi, huynh đổi một dáng vẻ khác nhau, làm cho người ta không thể nhận ra thực ra chính là một người, nhiều thú vị biết bao”- Niệm Từ dụ dỗ nói.

“Đừng nha, nghe rất hay nha! Muội muội, muội giúp ta làm nhiều mặt nạ chút, ta đổi thành rất nhiều bộ dạng khác nhau, đứa trẻ nè, lão đầu nè, thanh niên nè...” Hân hưng phấn nói.

“Nếu huynh có thể giả bộ giống hệt, muội còn có thể làm cho huynh bộ dáng một cô nương nữa. Có điều, vóc người cùng với thanh âm phải làm sao bây giờ?”- Niệm Từ cũng háng hái nói.

“Đây chính là điểm hữu dụng của võ công cao. Ta sẽ dùng sức cốt đại pháp thay đổi vóc người, ngữ điệu nói chuyện có thể dụng nội công tạm thời thay đổi. Mặc dù không thể kéo dài lâu, nhưng như vậy là đã đủ rồi”- hân dương dương tự đắc nói.

“Đại ca, huynh thật là tài giỏi! Tiểu muội bội phục, bội phục!”-nàng nhân cơ hội vuốt đuôi ngựa.

***

Buổi tối hôm đó, nàng tổ chức một buổi ăn mừng nhà mới. Bởi cũng không có bao nhiêu người, Niệm Từ cũng không để ý chuyện chủ tớ khác biệt, cùng mấy huynh đệ Dương thị, hai vợ chồng Lý thị cùng ngồi một bàn, đặt quán com bên ngoài một bàn thức ăn thịnh soạn phong phú, cả nhà ngồi chung ăn uống vui vẻ.

“Thật xin lỗi mọi người, tôi đang mang thai không thể uống rượu được. Tôi xin lấy nước thay rượu, cùng đại ca kính mọi người một ly để chúc mừng nhà mới!”- Cả đám người rồi rít uống cạn rượu trong chén.

“Thứ hai, tôi muốn cảm tạ các vị đã giúp đỡ trong thời gian qua. Các huynh đệ Dương thị thì không cần nói, trên đường chúng ta luôn giúp đỡ lẫn nhau, đi tới ngày hôm nay. Lý đại thúc và Lý đại thẩm mặc dù quen biết không bao lâu, nhưng lại hết sức hợp ý. Vì duyên phận ngàn dặm quen biết, cặn thêm chén nữa”- Niệm Từ lại lên tiếng chủ tọa.

“Thứ ba là, đại ca tôi có chuyện phải rời khỏi mấy ngày, chúng ta chúc đại ca tôi thuận buồm xuôi gió, mã đáo thành công!”- sau ba ly rượu, không khí thoải mái hơn, quan hệ giữa mọi người lại tiến thêm một bước.

“Không biết Chu công tử muốn đi đâu? Mặc dù công tử võ công cao cường, nhưng nếu cần sự giúp đỡ của chúng tôi thì xin cứ nói thẳng, chúng tôi sẽ hết sức trợ giúp”- Thân thể Dương Dịch càng lúc càng tốt hơn, cũng ngồi trên bàn dùng trà thay rượu.

“Nhà chúng tôi ở Đại Tổng có chút chuyện, đại ca phải trở về để xử lý công việc. Nếu như có cần giúp đỡ, chúng tôi nhất định sẽ lên tiếng!”- Lão Ngoan Đồng đối với đề tài này không có hứng thú, chỉ lo vui đầu vào ăn, Niệm Từ đành phải nói thay.

“Nhị cô nương, tôi còn phải cảm ơn cô nương và công tử. Chúng tôi đã già cả, không có tài nghệ đặc biệt gì, lại không có con cái. Hiện tại binh mã loạn lạc, nếu không phải được cô nương thuê, thì chúng tôi ngay cả cơm cũng không có mà ăn ấy chứ.”- Lý lão đầu cảm kích nói.

“Chúng ta là giúp đỡ lẫn nhau mà thôi. Hiện tại tôi không làm việc nhà được, phải phiền toái các vị để tâm thêm!”- Nàng khách khí nói.

“Dương Dịch, đại ca tôi đi, tôi lại có bất tiện, huynh hệ các vị có thể giúp đỡ thêm chút việc nhà được không? Nếu quá bận rộn, tôi sẽ thuê thêm mấy người giúp việc. Nhưng tôi muốn kiếm những người đáng hoàng kín tiếng, nên chắc sẽ chỉ thuê trả công không bao ớ”-nàng suy nghĩ một chút nói.

“Tôi nghĩ để cho Nhị đệ làm đi. Tâm tư của hần kỹ lưỡng hơn chúng tôi, trước kia cũng có quản lý công việc trong nhà”- Dương Dịch nói.

“Tốt lắm, vậy tạm thời để lão Nhị làm tổng quản đi!”- Niệm Từ cười.

“Nhị cô nương có gì phân phó cứ nói, tôi nhất định tuân theo”- Dương Nhị nói.

“Ngày mai trước cứ treo tấm hoành phi lên. Viết chữ Chu Trạch đơn giản là được rồi!”

Ngày hôm sau, Lão Ngoan Đồng thu xếp thỏa đáng xong thì rời đi, Niệm Từ đem năm vạn lượng ngân phiếu cùng phong thư nhỏ đưa cho hần, dặn dò:

“Đại ca trên đường phải chú ý an toàn, chớ vui chơi mà quên đại sự. Tiền cùng với thư thì tốt nhất là giao cho người chúng ta quen biết, thí dụ như sư phụ muội, Hoàng Dung, Quách Tĩnh, sư đệ của huynh, hay là Hồng Thất Công cũng được. Nếu như những người này đều không có ở đó, thì giao cho tướng quân lớn nhất ở đó. Theo như lời muội nói thứ tự giao cho, không cần làm loạn!”

“Làm sao muội biết được có ai ở đó? Nếu như những người muội nói đều không có ở đó thì sao, nếu tên Hoàng Thượng thú ở đó thì sao bây giờ?” Lão Ngoan Đồng cố ý hỏi.

“Huynh quên muội đã học qua bói quẻ tinh tượng cùng sư phụ sao? Mặc dù muội học nghệ không tinh, nhưng cũng có thể bói được nha!”-Nàng thuận miệng nói.

“Ta không tin. Vạn nhất muội đoán sai, khi ta trở lại ta sẽ phạt!”

“Không thành vấn đề, đừng quên về sớm nha! Cháu của huynh có thể sẽ chào đời trong tháng chạp, huynh không nên về trễ nha!”

“Sẽ không.”

“Còn có, đại ca phải vận dụng nhãn lực nhìn người của mình nha, trên đường nếu như nhìn thấy ai tài năng hữu dụng thì mang về đây. Bước kế tiếp chúng ta muốn phát triển một chút sự nghiệp, mặc dù còn chưa nghĩ ra, nhưng cần có người có thể tin được mới làm được. Làm phiền đại ca chú ý một chút.”- Niệm Từ đột nhiên nghĩ đến Lão Ngoan Đồng tuy ngây thơ hồn nhiên, nhưng lại có trực giác kinh người, người xấu hay tốt hần chỉ cần nhìn một lần là biết. Trước giờ hần chưa bao giờ cùng với người tâm thuật bất chánh lui tới với nhau là có thể thấy được.

***

Sau khi Lão Ngoan Đồng đi rồi, Niệm Từ dồn hết tâm tư nuôi dưỡng tiểu bảo bảo của nàng. Nàng nhờ Lý thẩm nấu những món ăn bổ dưỡng cho thai nhi, lại định kỳ mời đại phu tốt nhất tới chẩn mạch, cũng bắt đầu vội vàng cùng Lý thẩm may y phục cho hài tử. Dương Nhị lại rất nghiêm túc làm một quản gia, không tới mấy ngày đã theo ý Niệm Từ tìm về mấy người giúp việc. Một người gác cổng, người làm vườn, làm việc vất vả cộng thêm đầu bếp mới, thêm mấy người phụ nữ dọn dẹp giặt dũ nữa. Dương Nhị có ý mua hai nha hoàn về phục vụ Niệm Từ, nhưng bị nàng bác bỏ. Bản thân nàng đối với cuộc sống cổ đại còn chưa hiểu rất rõ, nên muốn tìm người có kinh nghiệm tới giúp một tay, chứ không có kiên nhẫn và sức lực để đi dạy dỗ một tiểu nha đầu. Nhìn Lý thẩm chứng chắc thỏa đáng, Niệm Từ muốn để cho nàng từ phòng bếp chuyển về bên cạnh, gần bên chăm sóc mình, cũng tìm một phụ nữ trẻ tuổi sau này có thể chăm sóc cho hài tử của mình.

Từ lúc biết đại ca muốn đi, Niệm Từ liền suy nghĩ xem làm thế nào để có thể bảo vệ mình an toàn. Nàng nghĩ tới cách bày trận giống như ở đảo Đào Hoa vậy. Liên tiếp mấy ngày, nàng ngồi xe ngựa đi ra ngoài thành gặp nông dân chuyên trồng hoa, chọn mua các loại hoa mà mình muốn. Chọn lựa một hồi, Niệm Từ mua mấy trăm chậu hoa nhài. Nông dân địa phương trồng loại hoa nhài này, cộng thêm chậu hoa thì có thể cao hơn 1 thước, lá xanh um tươi tốt phía trên còn có mấy chụm đóa hoa trắng nõn, mùi thơm thanh khiết trang nhã, hoa nở dài từ đầu mùa hè tới cuối mùa thu mới hết. Hoa nhài là loại hoa mẹ nàng thích nhất, cái tên Lợi Lợi của nàng chính là từ đây mà ra. Ở quê hương trồng loại hoa mà mẹ thích nhất, vô hình Niệm Từ cảm thấy

khoảng cách giữa mình và người nhà gần hơn rất nhiều.

Bồn hoa mua về, Niệm Từ nhờ mọi người dời tới hậu viện của mình, hướng dẫn anh em Dương thị đặt ở những vị trí mà nàng đã theo như trận pháp mà sư phụ dạy về ra. Đặt xong thì một trận Thái Ất Cửu Cung hoàn mỹ đã hiện ra trước mặt. Vì tiểu viện quá nhỏ nên nàng không thể giống như ở đảo Đào Hoa, trồng cây tạo thành bát trận đồ của Gia Cát Khổng Minh, cũng không cách nào làm giống như ở Quy Vân Sơn Trang tạo nên trận Phục Hy sáu mươi bốn quẻ phương vị, chỉ có thể nhập gia tùy tục thiết kế trận địa này. Ban ngày còn có người lui tới thăm hỏi, nên nàng đem trận tắt đi, buổi tối mới mở ra để bảo vệ mình. Cho dù có người có tâm cố gắng nhớ lại đường đi cũng không ngại, nàng chỉ cần động dậy một hòn đá nhỏ là lối đi vào hậu viện cũng sẽ lại thay đổi, có nhớ cũng không có ích gì. Trận này không có gì nguy hiểm nhiều, chẳng qua là để cho kẻ xông vào ở đâu thì lại trở về nơi đó thôi.

“Nhị cô nương, đây là người đang bày một trận pháp phải không?”- Dương Dịch nghe được tiếng ồn ào, nên đi tới xem Niệm Từ làm việc.

“Đúng nha, tôi quá ngốc nên không học được tới một thành tuyệt học của sư phụ, cũng chỉ có thể bày ra một tiểu trận như vậy. Tất cả là tôi học được khi ở bên cạnh sư phụ mà thôi”- Niệm Từ thuận miệng nói.

“Có phải rất khó xông vào không?”- Hân lại hỏi tiếp.

“Có một chút quy luật thôi, đây cũng không phải là một trận pháp quá phức tạp. Ban ngày tôi sẽ tắt đi, ban đêm mới mở ra. Dù sao thì sau khi người Mông Cổ đến, nơi này cũng không có an toàn, tôi lại là một phụ nữ đi lại bất tiện, nên cũng phải có một chút thủ đoạn để bảo vệ cho mình cùng với hài tử”- Nàng không muốn tiếp tục nhiều lời.

“Từ trận pháp kỳ diệu này có thể thấy được sư phụ của Nhị cô nương hẳn là một thế ngoại cao nhân, không phải một phàm phu tục tử bình thường”- hân tiếp lời.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Nương Nhờ đại thụ

Edit: Vân Nhi

Niệm Từ đã mang thai được sáu tháng. Tuy nói là lúc trước, khi nàng không biết mình mang thai, cuộc sống rất là kích thích, cường độ làm việc rất lớn, nhưng về sau này nàng cùng Lão Ngoan Đồng tâm tình rất thoải mái, lại được thưởng thức thức ăn ngon đầy đủ dinh dưỡng, nên cũng không có ảnh hưởng gì tới thai nhi ở trong bụng. Hiện tại cuộc sống đã ổn định rồi, bảo bảo của nàng lớn lên rất nhanh, bụng đã mau chóng to lên vượt mặt. Trước khi biết mình mang thai, buổi tối nàng vẫn kiên trì luyện nội công, cho đến khi nàng phát hiện mình có thai, nói chuyện với Lão Ngoan Đồng một chút, lão nhận thấy việc luyện nội công này đối với thai nhi cũng có điểm ích lợi, có thể truyền nội lực cho hài tử, cho nên lão vẫn bảo nàng tiếp tục luyện tập.

Thai nhi lớn dần, Niệm Từ đã có thể cảm thấy thai máy. Một khắc kia khiến cho người làm mẫu thân như nàng kích động biết bao, chỉ đáng tiếc là nàng không có thể cùng ai chia sẻ khoảnh khắc vui mừng ấy. Nhưng cho dù phụ thân của hài tử ở đây, nàng cũng không có cách nào tưởng tượng được hẳn giống như ba ba, ghé đầu vào trên bụng mẹ lắng nghe động tĩnh của hài tử. Nghĩ đến Hoàng Dược Sư luôn lạnh lùng lại làm ra hành động ngày thơ như vậy thì nàng không ngừng cảm thấy một trận buồn nôn.

Nhớ lại những kiến thức dưỡng thai thông thường, Niệm Từ mỗi ngày sáng tối luôn xoa xoa bụng, cùng tiểu bảo bối bên trong trò chuyện. Đặt tay ở trên bụng nhẹ nhàng vuốt ve một lát là bên trong sẽ có phản ứng ngay. Nàng cùng tiểu bảo bảo rất hưởng thụ cái loại vui sướng này. Dần dần hài tử hoạt động ngày càng nhiều, Niệm Từ ngồi ở trên giường luyện nội công cũng cảm thấy thai nhi ở trong bụng nàng tuần hoàn, hài tử cũng bận rộn theo, giống như là đang cùng với người khác chơi trốn tìm vậy.

Mỗi ngày Niệm Từ đều cùng Lý Thâm đi dạo tản bộ trong vườn hoa, đi đến bên hồ nhỏ ngắm cá vàng, sau đó hướng dẫn cho người làm vườn làm sao có thể kéo dài chu kỳ nở hoa của hoa nhài. Huynh đệ Dương thị cũng làm tròn trách nhiệm của mình, quản lý nội bộ, khảo sát hoàn cảnh đầu tư ở bên ngoài, dò xét vị trí của các bất động sản chung quanh, Niệm Từ chỉ điều hành chỉ huy một chút bề ngoài, cuộc sống cũng có chút tư vị thoải mái.

Một ngày nọ, huynh đệ Dương Thị tới hồi báo, nói Mông Cổ đã phái trưởng quan cao nhất đến, là Thiên Phu Trưởng, một thủ hạ của Thiết Mộc Chân. Bởi vì vị trí địa lý của Tê Nam rất quan trọng, phần lớn quân nhu và lương thảo đều phải đi qua đây, cho nên hẳn mới phái tâm phúc tới đây quản lý, điều hành và bố trí quân sự. Nhìn những người nhà hân mang tới, thì có thể đoán hẳn sẽ ở chỗ này khá lâu. Niệm Từ suy nghĩ một chút rồi phản phô chuẩn bị đi bãi phòng trưởng quan cao nhất này.

Qua mấy ngày, áng chừng họ đã thu xếp xong, Niệm Từ mang theo Dương Nhị và Dương Tam, chuẩn bị lễ vật đi tới biệt thự của hân. Sau khi Dương Tam kín đáo giới thiệu cho binh lính trước cửa một ít bạc vụn thì bãi thiếp được thuận lợi đưa vào, không lâu sau có người tới mời họ vào.

“Nhị cô nương, để tôi vào đó cùng cô. Tôi biết tiếng Mông Cổ, có thể phiên dịch cho cô nương”- Dương Nhị đỡ nàng xuống xe ngựa nói.

“Đừng thế, làm sao tôi lại quên mất chuyện bất đồng ngôn ngữ chứ, may nhờ có huynh nhắc”- Niệm Từ bưng tỉnh.

Một lúc sau, đi tới đại sảnh, đã thấy một người đàn ông Mông Cổ vóc người to lớn, khôi ngô, bộ mặt có râu quai nón đang ngồi đó. Hắn nhìn thấy Niệm Từ đang mang thai đi vào thì có mấy phần kinh ngạc, không biết được ý định của nàng.

“Tiểu nữ Hoàng Chu thị xin ra mắt đại tướng quân!”- Niệm Từ thi lễ nói. Cái gì là thiếp thân, tiện thiếp hai từ này có đánh chết nàng cũng sẽ không nói ra miệng. Phía sau, Dương Nhị cũng thi lễ với hắn, sau đó mở miệng dịch lại những lời nàng nói. Người đàn ông kia không khỏi ngạc nhiên nhìn Dương Nhị.

“Đây chính là thủ hạ của tiểu nữ, từng cùng phu quân của tiểu nữ tới đại mạc buôn bán, nên nói được tiếng Mông Cổ”- Niệm Từ chỉ vào Dương Nhị, giải thích, sau đó nghe thấy hắn kỳ kỳ oa oa nói một hồi, có thể là đang tự giới thiệu bản thân mình.

Vị kia hải lòng gật đầu một cái, nói vài câu sau đó chỉ vào cái ghế mời họ ngồi. Niệm Từ ngồi xuống, Dương Nhị đứng ở sau lưng nàng, phiên dịch lời đối thoại của hai người. Thì ra người kia tên là Đại Tề Cát, vừa trở lại sau khi Tây chinh, mang theo người nhà đi tới Tề Nam. Niệm Từ bịa đặt đại một đoạn thân thế đáng thương, nói mình và phu quân là dân chúng bình thường ở Tống Quốc, đến kinh đô Kim Quốc buôn bán, trong lúc chiến loạn, cả nhà chuẩn bị chạy nạn thì đã bị lạc mất phu quân, không tìm ra được. Sau đó, trên đường cùng người nhà đi tới Tề Nam định cư thì nàng mới phát hiện mình mang thai. Nàng tới đây bán phóng là hi vọng vì mình là cô nhi quả mẫu, xin hắn giúp đỡ cho nàng một con đường sống. Vừa nói, nàng vừa đưa lên một món lễ vật dày cộp nặng nề. Đại Tề Cát thấy Hoàng Chu thị trước mắt bộ dạng bình thường, nói năng cẩn thận, lại đưa ra lễ vật xa xỉ mang dáng vẻ một thương gia, người nhà của nàng tướng mạo xấu xí cũng cẩn thận hầu hạ, nên cũng tin nàng tám chín phần, đương nhiên hắn không biết cả hai người đều đang dịch dung. Hắn nhận lấy lễ vật, cũng nói nếu nàng rảnh rỗi thì tới bên trong kia trò chuyện cùng phu nhân một chút. Vợ hắn là một phụ nữ đại mạc, mới tới nội địa này rất xa lạ, hy vọng sẽ có được vào người bạn để chuyện trò. Niệm Từ khách sáo trò chuyện một lúc rồi mới cáo từ rời đi.

“Nhị cô nương, ngươi tại sao lại tốn tiền tạo dựng tình cảm cùng người Mông Cổ, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, còn phải đi xem sắc mặt bọn chúng sao?”- ngồi trong xe trở về, Dương Nhị nhìn không được hỏi.

“Nhị tổng quản, huynh đệ các vị từ xưa tới nay chưa từng cầu xin người khác, chưa từng lợi dụng giao tình với người khác sao?”- Niệm Từ cười hỏi, thời gian càng dài nàng càng hiểu rõ được năm người này.

“Ừm, ừ... thì cũng có nha!”- hắn không biết phải nói như thế nào.

“Huynh đừng để ý lời nói của tôi. Bất kể trước kia như thế nào, chúng ta bây giờ là đang ở dưới sự thống trị của người Mông Cổ. Tạo tình cảm tốt với Đại Tề Cát, về sau chúng ta ở Tề Nam này có làm gì cũng dễ hơn, sẽ không phải chịu cảnh cây to đón gió. Bước kế tiếp tôi vốn tính tận dụng những cửa hàng trong tay bắt đầu buôn bán, có mối quan hệ này thì những ác bá ở đây cũng không dám xem nhẹ chúng ta, công việc buôn bán sẽ tốt hơn nhiều”- nàng giải thích.

“Cô không sợ hải lòng tham không đáy, thấy chúng ta người ít thế cô, ức hiếp chúng ta sao?”- hắn tiếp tục hỏi.

“Riêng xem khuôn mặt cùng thân thể của tôi đã không thể khiến cho người ta có ý đồ bất chính rồi. Hơn nữa, lúc này không phải hắn nói muốn tôi lui tới cùng phu nhân của hắn nhiều hơn một chút sao? Tôi cũng muốn cùng nương tử của hắn giao lưu nhiều một chút, vạn nhất có chuyện gì bất trắc, còn có thể có người thổi gió bên gối. Bất kể ra sao, người Mông Cổ trời sinh tính tình lỗ mãng, cứ liên tục đốt giết cướp bóc khiến cho dân chúng khổ không thể tả. Chúng ta có thể leo lên cây đại thụ này, ngày sau sẽ bớt được rất nhiều phiền toái.”

Sau khi trở về Niệm Từ lại tiếp tục giải thích cho những huynh đệ Dương thị khác. Nghe xong lời nàng kể, Dương Dịch nói:

“Nhị cô nương đối đãi cư xử khác xa với người khác, ánh mắt nhìn rất xa, cũng không xem tiền tài quá nặng. Thật không biết cô nương được tôi luyện trong hoàn cảnh nào?”

“Các vị cũng vậy mà, khí độ phi phạm có chút cảm giác giống hạc trong bầy gà, chưa bao giờ chân chính khom lưng cúi đầu với người khác”- nếu đã muốn thử dò xét, thì nàng cũng muốn dò xét tới cùng.

“Không phải vậy, chẳng qua là gia cảnh ngày xưa rất tốt thôi. Hào hán không đề cập tới những chuyện đã qua!”- Dương Dịch khoát tay nói.

“Tôi cũng vậy. Thân tại giang hồ, không phải cái gì cũng theo ý mình được. Vì tôi và đại ca, còn cả hải tử chưa ra đời nữa, tiêu tiền để làm được chuyện cần làm chính là cách dễ nhất, để đổi lấy cuộc sống an nhàn ổn định thì cần phải cúi đầu trước người ta mà thôi. Tiêu tiền hết rồi thì còn có thể kiếm lại được, nhưng nếu như vì tiết kiệm mà chọc phải phiền toái thì sẽ không thể bù lại được. Chúng ta mới đến đây, thân phận của năm huynh đệ các vị còn không rõ ràng, ở trong đất của người Mông Cổ làm ăn không thể không phòng bị người khác nghi ngờ được. Trước cùng Đại Tề Cát làm thân, một khi Tề Nam phủ gặp chuyện gì cũng sẽ không có người nào hoài nghi thân phận của chúng ta.”

Bây giờ là cuối triều Tống, triều Nguyên đang sơ khởi nhưng chế độ hộ tịch vẫn chưa bỏ, nếu không, nàng thật đã nghĩ tiêu ít tiền cho tất cả mọi người có một thân phận hợp pháp rồi.

Niệm Từ không cho là cùng người đầu nào nắm quyền đi tặng lễ, nói vài lời hình thức có gì không đúng, nàng còn cho là chỉ kết sơ giao là không đủ. Ngày hôm sau nàng nghĩ kỹ, muốn đi ngõ sau phải nhắm vào phu nhân của Đại Tề Cát. Bên trong triều đình có người thì dễ làm việc, ở xã hội hiện đại nàng nhìn mãi đã thấy quen, nhưng đối với các nhân vật trong giang hồ như huynh đệ Dương Dịch thì có thể nói như vậy là tổn thương tôn nghiêm.

Chương 35: Khai Trương May Mắn

Edit: Vân Nhi

Việc lôi kéo làm thân giống như là nấu cháo phải dùng lửa nhỏ vậy, cứ từ từ mà tiến hành. Hắc Châu, vợ của Đại Tề Cát, là một phụ nữ đại mạc điển hình: tính tình dũng cảm hào phóng, thời gian dài trưởng phu chinh chiến bên ngoài, nàng gánh vác trách nhiệm nặng nề quản lý gia đình, chăm sóc ba hài tử và chăn nuôi mấy trăm con súc vật. Sau lại theo chồng đi tới Tế Nam, nàng giống như ngựa hoang trên thảo nguyên bị nhốt lại, vào ở trong nhà cao cửa rộng nhưng bên cạnh lại không có bạn bè tri kỷ. Tuy trưởng phu vốn lúc trước quanh năm ở bên ngoài bây giờ có thể ở bên cạnh, nhưng hẳn vẫn bề bộn công việc, cho nên Hắc Châu cảm thấy rất tịch mịch, vừa lúc đó thì Niệm Từ tới chơi.

Bởi vì ngôn ngữ không thông, hai người đều cần người phiên dịch, nhưng bất quá có ít còn hơn không. Theo số lần lui tới tăng lên, Niệm Từ cố ý tiến hành làm thân, nên tình hữu nghị của hai người dần dần trở nên sâu sắc. Biết Niệm Từ có thai mà lại đang thất lạc phu quân, hồi tưởng lại thời gian mấy năm bản thân một mình ở đại mạc lo liệu gia đình, Hắc Châu không khỏi dâng lên cảm tình thương tiếc. Để trả lễ, nàng ta ở bên tai Đại Tề Cát cũng nói vào không ít, nên Niệm Từ đã đạt được kết quả mong muốn. Cùng số lần bãi phòng thường xuyên của nàng, bên trong thành cũng biết Chu nhị tiểu thư của Chu gia có quan hệ rất tốt với người Mông Cổ, là một nhân vật không hề tầm thường, thì ra là tin đồn về việc không có chồng mà có con hoàn toàn không có căn cứ.

Lúc này, Niệm Từ cảm thấy điều kiện tốt đã tới, nàng liền gọi năm huynh đệ Dương Thị vào nói chuyện suy tính về tương lai. Niệm Từ ở cuộc sống trước kia là một quản lý khách sạn cao cấp, sau đó lại làm quản lý trong ngành ăn uống, nên nàng có nhiều kinh nghiệm về các công việc đặt hàng, tiêu thụ, sắp xếp công việc, liên hệ nguồn cung cấp. Hơn nữa, sau đó nàng còn cùng Hoàng Dược Sư ở trong phòng bếp học chế biến không ít món ngon, ngay cả rượu đào hoa nổi danh của sư phụ nàng cũng hiểu biết, cho nên nàng quyết định mở tửu lâu. Về việc mặt bằng thì không cần lo, nàng đang sở hữu một gian nhà hai tầng nằm ở trên đường phố nhộn nhịp nhất của nơi này. Và lại, nàng cũng muốn giúp đỡ cho Hoàng Dung, nên ở chỗ này mở tửu lâu thì có thể tranh thủ thám thính được tin tức động tĩnh của người Mông Cổ, mật báo cho nàng ta biết.

“Cuối thời Bắc Tống, người Kim xuống phía nam, cướp lấy Tế Nam, sau đó nơi này kinh tế phát triển nhanh chóng, trở thành một thành trấn quan trọng, nắm địa vị cao về kinh tế. Tế Nam bây giờ tiêu điều như vậy là do thay triều đổi vị thôi, hiện giờ có người Mông Cổ thống trị, nơi này sẽ rất nhanh có thể khôi phục lại cảnh tượng nhộn nhịp trước kia. Bất kể là người nào lui tới cũng phải ăn cơm, cho nên tôi muốn lợi dụng những cửa hàng đã mua để mở một tửu lâu. Ý của các vị thế nào?”- Niệm Từ hỏi họ.

“Nhị cô nương luôn sâu sắc, cận kề hơn huynh đệ chúng ta, Dương Mỗ không muốn bội phục cũng không được”- Dương Dịch nói.

“Huynh chớ vội đề cao tôi. Cho dù như thế nào thì đây cũng chỉ là ý kiến của tôi, về phần có được hay không thì còn phải nhờ các vị kinh nghiệm giang hồ phong phú chỉ điểm”- Niệm Từ hiểu rõ, từ lý luận tới thực tế là cả một khoảng cách.

“Mặc dù huynh đệ chúng tôi chưa từng làm qua tửu lâu, nhưng mọi sự đều có sự khởi đầu. Thời gian trước Nhị cô nương đã hao tổn công sức tạo dựng quan hệ cùng phủ Tướng Quân, tiêu diệt những nhân tố bất lợi ở bên ngoài, nên việc thu hút khách cũng không có vấn đề gì. Nếu như muốn mở tửu lâu thì trước hết phải sắp xếp tốt công việc trong nội bộ, chuyện còn lại thì dễ tính toán hơn. Tôi nghĩ, tiền vốn Nhị cô nương không thiếu, có thiếu chỉ là thiếu trợ thủ đắc lực cùng thức ăn sở trường mà thôi. Hiện tại mặc dù Tế Nam phủ kinh tế ngày càng hồi phục, nhưng vẫn còn cần nhiều thời gian. Chúng ta không cần lo về đầu bếp, chỉ cần chúng ta trả thù lao cao, thì muốn dùng người nào sẽ do chúng ta định đoạt. Về phần đồ ăn trong tiệm thì cần bàn bạc kỹ hơn. Nếu như Nhị cô nương không ngại, thì huynh đệ chúng tôi nguyện dốc hết sức mình phò tá cô nương!”- hãn nghiêm túc phân tích.

“Không giấu gì các vị, tôi thật có ý đó. Huynh đã sớm nói đúng, đại ca của tôi không phải là nhân tài làm ăn, tôi có tâm nhưng không đủ sức, hơn nữa, không tới hai tháng nữa tôi đã sinh rồi, cho nên tôi muốn trước đó có thể khai trương quán rượu, rồi ủy thác cho các vị quản lý. Phương diện tiền vốn thì không cần lo, cần chi phải chi, chúng ta còn làm ăn thời gian dài. Mặc dù lúc này khai trương đối với tôi có hơi bất lợi, nhưng ban đầu các vị đã tin nhiệm tôi, đồng ý cùng tôi làm ăn phát tài, cho nên tôi không thể chỉ vì bản thân mình mà để cho các vị có cảm giác bị chôn vùi”- nàng nói tiếp.

Mọi người đã đạt được nhất trí nên bắt đầu phân công công việc được rồi. Do đặc thù của bản thân nên Niệm Từ chỉ ở một bên chỉ huy, giám sát. Dương Dịch tự đề cử bản thân mình làm đại chương quỹ, toàn quyền phụ trách sự vụ khai trương tửu lâu. Dương Nhị làm tổng quản quản lý mọi việc trong nhà. Dương Tam, vẫn làm công việc thám thính tin tức, lần này phụ trách công việc chiêu mộ người làm. Dương Tứ thì lo công việc mua hàng, còn Dương Ngũ thì là nhân viên chạy việc, nơi nào cần thì phụ giúp nơi đó, chủ yếu vẫn là đi theo bên cạnh Dương Dịch.

Niệm Từ quyết định làm tửu lâu theo cách bình thường, không có thay đổi gì theo quan điểm hiện đại, bởi vì bản thân nàng ở Tế Nam phủ đã có chút lập dị, nếu như tửu lâu lại quá đặc biệt sẽ không quản được có người cảm sủng bản chim đầu đàn.

Thông tin tuyển dụng vừa phát ra thì lập tức hấp dẫn được không ít sự chú ý của dân chúng, dù sao chiến loạn vừa mới chấm dứt, nên bình thường rất khó tìm công việc. Dựa vào kinh nghiệm của mấy huynh đệ Dương thị cùng với ý tứ của Niệm Từ, họ quyết định tìm mười thanh niên cơ trí kín miệng để làm việc, sau đó đưa ra mức lương cao thuê thêm ba đầu bếp có chút danh tiếng ở trong thành. Niệm Từ cẩn thận phòng ngừa, cùng đầu bếp ký văn thư thuê người, cũng xin được Đại Tề Cát làm người làm chứng giúp, bởi nàng muốn đem những món ăn học được ở đảo Đào Hoa truyền dạy cho đầu bếp, đương nhiên là nàng không muốn đem tiền cho người khác xài. Người Mông Cổ đối với luật pháp không có tình thông, nên Niệm Từ lừa dối được quan phủ Tế Nam đóng ấn, công khai trở thành ô dù của tửu lâu của nàng.

Với sự đồng tâm hiệp sức, làm việc liên tục nhiều ngày không nghỉ của toàn bộ mọi người, rốt cục thì từ lâu cũng có thể khai trương. Thời hiện đại, ở Tế Nam này có hai tiệm cơm Quảng Đông nổi danh nhất chính là Hối Tuyền Lâu và Tự Phong Đức. Hối Tuyền Lâu nổi tiếng với món ăn cả chép đảm đường. Đáng tiếc là vào năm 2000, Hối Tuyền Lâu đã bị ba tập đoàn thu mua thống nhất, dỡ bỏ từ lâu xây lên một tòa cao ốc, một từ lâu nổi danh hơn trăm năm liền đã biến thành lịch sử. Tự Phong Đức cũng dần bị các nhà hàng khác thôn tóm mất. Niệm Từ thấy bây giờ ở Tế Nam đều chưa xuất hiện hai từ lâu này, nàng cũng lười chọn tên nên quyết định lựa một trong hai tên đó đặt cho từ lâu: vậy đặt tên là Hối Tuyền Lâu đi!!

***

Niệm Từ mang thai đến tháng thứ tám thì từ lâu chính thức khai trương. Bất chúc cách khai trương ở thời hiện đại, nàng phân phó bọn tiểu nhị tung tin tức trước ở trong thành, cam kết trong ngày khai trương giảm giá tới 90%. Nàng cũng gửi thiệp mời trước cho Đại Tề Cát cùng phó tướng đắc lực của hắn là Can Tương, cũng như những danh môn quý tộc ở trong thành. Niệm Từ còn đặc biệt không để ý đến thân thể công kênh của mình, tự mình ra cửa đón Hắc Châu cùng với ba hài tử của nàng ta. Nàng cũng nắm ni nàng ta với Đại Tề Cát cắt băng khai trương giúp nàng.

Ngày khai trương, trước cửa Hối Tuyền Lâu chiêng trống ngập trời, cờ xí tung bay. Còn chưa khai trương, trước cửa đã tụ tập không ít khách hàng. Niệm Từ thì ở trong một gian phòng thanh nhã, sang trọng nhất nói chuyện phiếm cùng vợ chồng Đại Tề Cát và các quan quân quen biết, còn huynh đệ Dương Dịch thì cùng nhau trò chuyện với khách hàng ở phía dưới. Canh giờ vừa đến, tiểu nhị lên lầu xin Đại Tề Cát đi xuống cắt băng, bọn nhỏ cũng đi theo xem náo nhiệt. Niệm Từ cùng với Hắc Châu đứng ở phía trước cửa sổ quan sát.

“Kính chào chư vị hương thân ở Tế Nam. Tôi là Dương Dịch. Tại hạ bất tài, là chương quỹ của Hối Tuyền Lâu. Chủ nhân của tôi là Chu gia Chu đại công tử. Chúng tôi trước đây cũng là người của phủ Tế Nam, nên có thể nói là người xa quê quay về cố hương. Được các vị hương thân chiếu cố, chúng tôi mở tiểu điểm này để kiếm miếng cơm. Hiện tại xin mời Đại Tề Cát Đại tướng quân của Tế Nam Phủ tới cắt băng khai trương!”- Dương Dịch thuận thực mở đầu.

Đại Tề Cát nhấp gịa tùy tục mặc trường bào của người Hán đi lên phía trước, đưa tay đem tấm khăn lụa phủ trên tấm biển kéo xuống, chung quanh liền truyền đến một hồi tiếng ủng hộ. Sau đó, tiểu nhị nhanh nhẹn đem tấm biển treo lên phía trên cửa lớn của từ lâu.

“Kính mời đại tướng quân phát biểu vài câu với mọi người!”- Dương Dịch nói xong, xung quanh vang lên tiếng hoan hô vang dội.

“Ta là Đại Tề Cát, cũng chính là quan phủ của thành Tế Nam này. Hôm nay ta tới đây, trước là muốn chúc Hối Tuyền Lâu buôn bán thuận lợi, tiền vào như nước. Sau là muốn nói vài lời với dân chúng Tế Nam này. Người Mông Cổ chúng ta cũng không phải muốn hại mọi người. Tế Nam là vùng đất giàu có, nhưng các người dưới sự thống trị của Đại Tổng cùng với Kim Quốc đã chịu không ít tội, hiện tại ta bảo đảm sau này dưới sự lãnh đạo của Đại Hân chúng ta, cuộc sống của mọi người sẽ trôi qua thật tốt!”- Hân vung tay lên, dùng Hán ngữ nói to.

“Tốt quá! Cảm ơn quan phụ mẫu của chúng ta đã cam kết vì dân chúng. Hiện tại xin mời đại tướng quân cùng với danh sĩ ở trong thành, Lý viên ngoại, Trương viên ngoại giúp cắt băng cho từ lâu”- Dương Dịch nói tiếp.

Sau khi cắt băng xong, pháo nổ vang thật là náo nhiệt. Các thực khách rồi rít tiến vào đại sảnh, còn khách quý thì được mời lên lầu hai dùng bữa. Niệm Từ và Hắc Châu cũng ngồi xuống, vừa dự cỗ ba hài tử vừa mới xem náo nhiệt xong, vừa chờ đợi tiểu nhị bưng món ăn lên.

“Hắc Châu tỷ tỷ, hôm nay đa tạ người. Muội chỉ là một tiểu nữ tử, có tài đức gì mà có thể mời được vị quan lớn nhất Tế Nam này đến cắt băng khai mạc chứ”- Niệm Từ đã học được từ Dương Nhị cách trò chuyện bằng tiếng Mông Cổ.

“Muội muội đừng nói vậy, Tướng quân nhà ta còn phải cảm ơn muội đó. Không nói gạt muội, sau khi chúng ta tới đây, dân chúng nơi này rất căm thù chúng ta. Tướng quân vẫn nhức đầu không biết phải làm sao. Hôm nay, mượn cơ hội hôm nay khai trương từ lâu, mới có thể nói chuyện cùng với dân chúng, để cho bọn họ yên tâm, cũng có thể cùng với các danh sĩ phủ hộ trong thành kết thân hơn. Vẫn là nhờ muội đó. Hơn nữa, giữa hai tỷ muội chúng ta còn khách khí cái gì chứ? Chờ hài tử của muội ra đời, ta muốn làm mẹ nuôi của nó đấy nhé”- Hắc Châu vừa nói vừa pha thêm hán ngữ.

“Đó là phúc khí của đứa nhỏ này. Có thể làm con nuôi của tỷ tỷ, chúng ta cô nhi quả phụ ở đây cũng không sợ bị người khác khi dễ!”

“Mà chuyện khai trương từ lâu lớn như vậy, tại sao ca ca của muội không tới vậy?”- Hắc Châu đã sớm biết Niệm Từ có một ca ca ruột, nhưng vẫn chưa hề thấy mặt qua.

“Ca ca của muội tính tình thuần lương, không phải là người có tài làm ăn. Cái tiệm này không thể thiếu muội coi sóc quan tâm được. Ca ca muội cảm thấy phu quân muội chắc là đã trở về Đại Tổng, nên muốn trước khi hài tử ra đời có thể tìm được phu quân của muội”- Niệm Từ cố ý nói rõ. Đang lúc trò chuyện thì tiểu nhị mang rượu và thức ăn vào.

“Tiểu Quang, Đại tướng quân đang uống rượu ở gian phòng nào?”- Niệm Từ vội vàng hỏi tiểu nhị.

“Thưa Nhị tiểu thư, Tướng quân đang ở chỗ chương quỹ và Lý viên ngoại uống rượu trò chuyện ạ”

“Muội muội, không cần quan tâm tới hắn. Hôm nay ta rất cao hứng, tỷ muội chúng ta hãy ném thù trừ nghệ của đầu bếp ở đây đã. Chờ thêm một thời gian nữa muội sinh hài tử, thì chúng ta cũng sẽ không có thời gian rảnh rỗi như vậy”- Hắc Châu nói.

“Thật sự đây là lần đầu muội sinh, trong lòng rất lo sợ. Trong nhà đã mời năm sáu nữ bộc có kinh nghiệm đến giúp khi sinh. Chờ muội sinh hài tử xong, họ cũng có thể giúp đỡ chăm sóc”

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, còn chú ý đến động tĩnh bên ngoài. Nghe tiểu nhị tùy thời báo cáo, biết được các thực khách ăn uống rất hài lòng. Càng về sau rượu uống càng nhiều, Đại Tề Cát uống say mềm, được binh lính hân mang tới dùng xe ngựa chở về.

“Muội muội, muội đang mang thai, đừng quan tâm quá nhiều đến việc buôn bán, chờ khi ta có rảnh rồi ta sẽ tới thăm muội!”- Hắc Châu trước khi lên xe ngựa dặn dò nói.

“Vâng, đa tạ tỷ tỷ quan tâm. Hôm nay chiều dài không chu đáo, xin tỷ tỷ và tướng quân lượng thứ!”

“Không có đâu, muội không nhìn thấy tướng quân nhà ta vui vẻ uống say mềm sao. Ta chúc muội buôn bán thịnh vượng, đại cát đại lợi!”

Từ lâu dưới sự hiệp lực của mọi người đã khai trương đại thắng, ngày hôm đó đã thu lợi không ít. Ở phía sau màn nhìn từ lâu đã đi vào hoạt động được mấy ngày, đã bắt đầu đi vào quỹ đạo, Niệm Từ mới có thể buông lỏng thần kinh căng thẳng, bắt đầu tập trung tinh thần ở nhà chờ sanh nở.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Viết Di Thư

Edit: Vân Nhi

Sau khi an bài xong mọi việc ở tửu lâu, Niệm Từ mới hướng về phía các người làm ở tửu lâu nhắc tới nguyên tắc của Hối Tuyền Lâu:

“Thời gian tới tôi không có ở đây, phiền mọi người cực khổ thêm rồi. Hối Tuyền Lâu của chúng ta vừa mới khai trương, hết thầy đều dựa vào mọi người cố gắng. Xin mọi người nhất định phải nhớ nguyên tắc của tiệm chúng ta: đối với người làm chung thì luôn ăm áp như mùa xuân, đối với khách hàng phải nồng nhiệt như mùa hạ, đối với hành động của mình phải nhanh chóng như gió thu cuốn hết lá vàng, đối với những người ăn quỵt thì phải tàn khốc vô tình như mùa đông giá rét vậy. Hy vọng mọi người ghi nhớ trong lòng, mọi người đồng tâm hiệp lực làm cho công việc buôn bán của chúng ta ngày càng phát đạt!”

Sau khi giao phó rõ ràng, Niệm Từ trở về nhà, bắt đầu tĩnh tâm chờ đợi hài tử ra đời. Trong nhà, Dương Nhị theo ý của Niệm Từ, đã tìm năm sáu phụ nữ trẻ tuổi có kinh nghiệm sinh sản về làm việc, chia ra hai ca sáng và tối túc trực bên nàng. Đại phu hàng ngày đều đến chú ý tình trạng của hai mẹ con, bà mẹ đỡ đẻ cũng đã tìm được, mọi sự chỉ còn chờ đợi lúc hài tử ra đời.

Thời gian càng gần nàng càng hưng phấn, khẩn trương. Lúc này, nàng đột nhiên nghĩ tới một chi tiết chưa bao giờ nàng chú ý đến. Y học cổ đại chưa phát triển, mặc dù nàng đã an bài nhiều người, nhưng dù sao cũng không thể so sánh với hiện đại được. Sinh nở chính là vấn đề sinh tử của nữ nhân, huống chi đây lại là thời nhà Tống của 1000 năm trước. Vấn đề khó sinh, băng huyết sau khi sinh, vấn đề lây lan vi khuẩn cùng với bảo vệ trẻ sơ sinh đều là những vấn đề rất quan trọng. Nếu là trước ngày 15 tháng 8 đó, nàng sẽ vẫn rất vui vẻ nếu như được trở lại thời hiện đại. Nhưng kể từ sau khi nàng phát hiện mình yêu Hoàng Dược Sư, lại có hài tử, cái ý niệm trở về nàng cũng không còn nghĩ tới. Bất luận như thế nào, nàng cũng không thể vì việc sinh nở không thuận lợi mà bỏ lại hài tử một mình ở nơi này. Còn nói, cho dù Hoàng Dược Sư không yêu nàng, nhưng nếu hắn biết Niệm Từ lại giống như A Hành vì sinh con cho hắn mà qua đời, thì chính là đá kích trầm trọng cho hắn mất. Phòng ngừa chu đáo, Niệm Từ cầm bút lên viết ra hai phong thư, tính toán nếu như mình sinh con gặp bất trắc gì thì nhờ Lão Ngoan Đồng giao thư cho Hoàng Dược Sư cùng với Hài tử

Viết thư xong, nàng tích cực bàn bạc cùng đại phu, làm sao để có thể đem những nguy hiểm khi sinh nở hạ xuống mức thấp nhất. Lão đại phu mỗi ngày đều đến đã vô cùng quen biết với nàng, cũng khoái trá nhận lấy danh hiệu đại phu gia đình của Chu Gia.

“Nhị tiểu thư, thật ra là tiểu thư có chút lo lắng vô có. Quả thật với phụ nữ, sinh nở chính là một vấn đề sinh tử, nhưng tình huống của tiểu thư lại hết sức lạc quan. Đầu tiên là Nhị tiểu thư rất biết chú ý đến việc ăn uống, mặn chay phối hợp rất hợp lý, thức ăn làm bằng bột mì cũng không dùng nhiều, khiến cho thai nhi trong bụng trở nên trắng kiện nhưng lại không mập, có lợi cho việc sinh nở. Trong thời gian mang thai, Nhị tiểu thư cũng không giống như những phu nhân nhà giàu có khác sống an nhàn sung sướng, nên có sẵn đầy đủ thể lực để sinh con. Hơn nữa tiểu thư còn tập luyện nội công, đối với thai nhi là trăm ích mà vô hại. Thai nhi lại nằm ở vị trí rất thuận, có lợi cho việc sinh nở. Cho nên, hiện tại tiểu thư chỉ cần buông lỏng tâm tình chờ đợi sinh con đi là được”- lão đại phu vuốt chòm râu, giảng giải cho nàng.

“Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Vạn nhất tôi gặp sinh khó thì sao?”- Nàng vẫn nhất quyết không tha nói.

“Không phải còn có lão phu đây sao? Tôi sẽ ở bên ngoài chờ tin lành của tiểu thư. Trước có thể trợ giúp bà mẹ, sau là chờ cho hài tử sinh ra, lão phu có thể kiểm tra cho hắn, vậy tiểu thư yên tâm chưa?” Ông nói tiếp.

“Vậy thì tốt quá, tiểu nữ làm phiền tiên sinh”- lúc này Niệm Từ mới an tâm.

“Lý thâm này, lúc rảnh rồi, bà nên cùng Nhị tiểu thư tới vườn hoa tản bộ, đừng để cho nàng rảnh rồi cả ngày nghĩ lung tung”- Lão đại phu đứng dậy rồi đi khẽ quay lại dặn dò.

"Nhị tiểu thư, đại gia trở lại."- Mới vừa đưa đại phu đi ra ngoài Lý thâm quay trở lại nói.

"Muội muội! Ta đã trở về!"- Vừa dứt lời, Lão Ngoan Đồng mang cái mặt nạ lúc rời đi xông vào trong phòng.

"Đại ca, làm sao bây giờ người mới về vậy?"- Niệm Từ vừa muốn đứng dậy, đã bị hấn bước tới đè xuống lại.

"Ta mới đi có hai tháng, bụng người làm sao lại lớn thành như vậy? Đợi lên vậy có mệt không?"- Hấn tò mò hỏi.

"Lý thâm, phiền bà ra ngoài nghỉ ngơi một lát đi. Tôi muốn nói chuyện cùng với đại ca!"- Sau khi Lý thâm rời đi, Niệm Từ đứng dậy rót cho hấn một chén trà nóng rồi nói tiếp:

"Đại ca đi đường cực khổ rồi. Ở đây cơm canh quá ngon, muội lại ăn hơi nhiều một chút nên không cần thận ra bộ dáng như vậy. Có điều, đại ca yên tâm, ngày nào Lưu đại phu cũng tới đây xem xét, nói hài tử rất tốt. Chưa tới nửa tháng nữa huynh sẽ nhìn thấy nó thôi"

"Thật tốt quá, ta cũng chờ không kịp! Nếu không phải là nhờ kỹ bụng của người, có thể bây giờ ta còn chưa về đâu"- Lão Ngoan Đồng vui vẻ nói.

"Ồ Trương Dương thế nào rồi? Ngân phiếu cùng thư đã đưa chưa?"- Niệm Từ không kịp chờ đợi hỏi.

"Thật đúng như lời của muội muội nói. Mã Ngọc, Xử Cơ bọn họ đều ở nơi đó, còn có không ít võ lâm nhân sĩ Trung Nguyên nữa. Đều là do Quách Tĩnh và Hoàng Dung ra mặt xin cảm quân kháng địch. Đúng rồi, hai người bọn họ đã thành thân ở Trương Dương, ta đem ngân phiếu cùng với thư giao cho vợ chồng son bọn họ"- Hấn nói.

"Sự phụ ta có ở đó không? Bọn họ có phát hiện thân phận của người không?"- Nàng vội vã hỏi tới.

"Không có nhìn thấy Hoàng Lão Tà. Nghe nói, ngay cả hôn lễ của Hoàng Dung hấn cũng không tới, chỉ nhắn tin tới nói có chuyện quan trọng cần xử lý. Người có biết chuyện gì không? Ta dịch dung thành công tử giàu có, buổi tối dùng khinh công bay vào trong phủ, tìm được Quách Tĩnh và Hoàng Dung, đem ngân phiếu và thư giao cho bọn họ. Không có nói ra thân phận của ta, chỉ nói là ta bội phục nghĩa cử của bọn họ, nên muốn tận lực giúp đỡ. Bọn họ có thư hồi âm đây"- Vừa nói hấn vừa móc ra phong thư trong ngực áo.

Khi Niệm Từ để cho Lão Ngoan Đồng đi đưa tiền và thư thì đã suy tính tới việc Dung nhi rất khôn khéo, nên cố ý dặn dò hấn tận lực ít nói một chút. Trên thư nàng đã giải thích rất rõ lý do lần này mình đưa ngân phiếu tới, cũng vận dụng trí nhớ có hạn của mình đối với vũ khí chiến tranh mà về ra, về phần bọn hấn có dùng hay không thì nàng không quản được. Niệm Từ mặc dù có theo Hoàng Dược Sư học y một thời gian, nhưng đối với ngoại thương thì nàng không rõ lắm. Vì vậy, nàng đem việc mình khâu lại vết thương cho huynh đệ Dương dịch tường trình lại cẩn thận, cũng nói rõ về việc dùng rượu mạnh để tẩy trùng vết thương. Nàng còn đề nghị tướng sĩ nên mặc áo lót tơ lụa, lợi dụng tính ma sát của mặt ngoài mà giảm bớt tỷ lệ bị thương do trúng tên. Trong thư nàng còn nói khoản tiền hiến tặng này là lâu dài, nếu như Trương Dương có cần hỗ trợ gì thì cứ nói ra, họ nhất định sẽ tận lực giúp đỡ.

Nàng mở phong thư ra thấy chữ nhỏ nhắn, xinh xắn, đoán chừng là chữ viết của Dung nhi. Nàng khách khí bày tỏ sự biết ơn của hành động này, cũng lấy cớ đề cho triều đình ban thưởng mà uyển chuyển hỏi thăm gia thế dòng họ của nàng, cũng không có nói bất cứ yêu cầu gì.

"Xem ra Hoàng Dung cũng không tin tưởng chúng ta lắm nha, đại ca"- nàng xem thư xong lên tiếng nói.

"Ai bảo người cố làm ra vẻ thần bí, không nói rõ thân phận của chúng ta."- Hấn vừa ăn bánh điểm tâm để trên bàn vừa nói.

"Còn nhiều thời gian, không cần phải gấp gáp. Đúng rồi, đại ca. Trong lúc huynh không có ở đây, muội đã mở một tủ lâu, thời gian này huynh tới đó chơi vui hơn, trước khi muội sinh người đừng rời đi đâu, có được không?"

"Tại sao? Ta còn muốn đi các huyện thành lân cận vui đùa một chút đây. Dù sao lúc người sinh ta sẽ trở lại, sẽ không bỏ qua lúc hài tử ra đời đâu"- hấn nói.

"Bởi vì muội sợ. Huynh cũng biết mẫu thân Dung nhi sau khi sinh nàng xong thì qua đời. Ta lo lắng mình cũng giống như vậy, nếu như vậy thì hài tử của ta thật quá đáng thương!"- nàng nắm tay Lão Ngoan Đồng nói:

"Đại ca, huynh nhất định phải hứa với muội. Nếu như thực sự muội có gặp phải bất trắc gì thì huynh nhất định phải đem con của muội bình an đưa đến chỗ sự phụ của muội. Dưới gối của ta còn có hai phong thư, theo thứ tự là viết cho sự phụ cùng hài tử. Huynh hãy đem hài tử cùng với phong thư đến cho sự phụ ta, cũng nói cho hấn biết sau khi hài tử lớn lên thì đưa phong thư kia cho hấn coi. Đại ca, huynh hứa với muội đi!"- Niệm Từ khẩn khoản, trong mắt hiện lên ánh lệ.

"Muội muội, muội làm sao vậy. Ta đáp ứng muội là được, muội cũng đừng khóc nữa. Không phải muội nói tất cả đều rất tốt sao, sao lại đột nhiên nói giống như giao phó lúc lâm chung vậy?"- Lão Ngoan Đồng sợ nhất là thấy nữ nhân khóc, hấn sợ chỉ muốn chạy trốn đi thôi.

"Muội chỉ muốn phòng ngừa bất trắc mà thôi. Hài tử đã rất đáng thương, lúc ra đời không có phụ thân bên cạnh, muội có chuyện gì cũng phải an bài cho tốt cho hài tử của muội. Nếu sinh nở không có vấn đề gì thì đương nhiên là tốt rồi"- nàng lau nước mắt nói.

"Nếu muội muội lo lắng như vậy, chờ sau khi người sinh hạ hài tử, ta đi đem Hoàng Lão Tà tìm đến để các người cả nhà đoàn tụ không phải là tốt đẹp sao?"- Lão Ngoan Đồng vui vẻ nói.

"Đa tạ hảo ý của đại ca. Muội không muốn dùng hài tử để miễn cưỡng sự phụ ở chung một chỗ với muội. Chỉ cần sự phụ vui vẻ muội cũng sẽ vui vẻ, không nhất định phải ở chung một chỗ. Về phần hài tử, muội muốn nhân thời gian này ích kỷ một chút, một mình tận hưởng thời gian khi hài tử còn nhỏ

này. Chờ đến khi hài tử lớn lên một chút, muội sẽ đem nó về gặp phụ thân nó, còn sư phụ có nhận hần hay không là quyền của hần!”

“Muội muội người thật mạnh mẽ nha. Nếu như Anh Cô cũng suy nghĩ giống như muội thì ta và Nhất Đẳng đại sư sẽ tốt hơn nhiều”

“Người với người không giống nhau. Chỉ cần mình sống tự tại, không cần suy nghĩ quá nhiều ý nghĩ của người khác. Những ngày qua huynh không ở đây nên không biết, trong thành có tin đồn bóng gió là muội chưa chồng mà có con, muội cũng có quan tâm đâu. Hiện tại, muội cùng phu nhân của Tướng quân Mông Cổ rất thân thiết, người đại mặc bọn họ cũng không thêm đề ý luân lý của người Hán, đối với việc muội mở tửu lâu cũng rất ủng hộ, điểm này thì người Mông Cổ mạnh hơn nhiều. Nếu không phải do cuộc chiến tranh này, muội còn rất ưa thích làm bằng hữu với người của đại mặc nha”- So với phong tục sau khi cha chết thì vợ của cha sẽ được để lại cho con, chuyện của Niệm Từ chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Hài Tử chào đời

Edit: Vân Nhi

Tiểu hài tử trong bụng thật sự rất biết nghĩ tới mẫu thân, thời gian dài chín tháng mang thai, ngoại trừ khoảng thời gian khiến Niệm Từ nhìn thấy máu là buồn nôn, thì không có gây cho nàng bất kỳ khó chịu nào, còn đứng theo giờ dự sinh mà ra đời.

Thoáng một cái đã tới thời gian nàng sinh nở. Sáng sớm Niệm Từ không có chút khó chịu nào, buổi trưa thì khẩu vị rất tốt ăn hết một tô mì thịt bò. Sau khi ngủ trưa tỉnh lại, nàng đang giải thích cho Lão Ngoan Đồng về Thái Ất Cửu Cung trận thì hài tử đột nhiên không chờ đợi được nữa muốn chui ra ngoài.

“A ~~~~ Bụng đau quá! Có phải muốn sinh rồi không?”- Niệm Từ đột nhiên cảm thấy bụng bắt đầu nổi lên những cơn đau không dứt.

“Người mau tới đây nha! Muội muội ta muốn sinh ~~~~~”- Lão Ngoan Đồng sợ hãi đỡ lấy nàng, hô lớn.

Nghe được tiếng hô, Lý thăm cùng mấy nữ nhân khác vội vàng chạy tới dìu nàng vào trong phòng. Vừa hướng Lão Ngoan Đồng nói:

“Phiền đại gia nhanh chóng đi tới tiền viện thông báo cho Nhị tổng quản, hần biết nên làm cái gì lúc này!”- Nghe vậy, Lão Ngoan Đồng thì triển khinh công hướng tiền viện bay đi.

“Nhị tiểu thư, cô bây giờ chỉ mới bắt đầu thôi, thời gian còn dài lắm! Cô cố gắng nghỉ ngơi một chút, giữ vững thể lực, đừng để tới lúc sinh lại không còn chút khí lực nào.”- Lý thăm rất có kinh nghiệm nói với Niệm Từ đang nằm trên giường.

“Lý thăm, đau quá a! Ta muốn không chịu nổi ~~~~~ a! ! ! Có thể trực tiếp cho đại phu mổ bụng ta ra trực tiếp đem con ta mang ra ngoài không ~~~~~?”- bản tính sợ đau của Niệm Từ lúc này hoàn toàn phát huy mạnh mẽ nhất.

“Chớ có nói nhảm! Làm vậy hài tử ra đời rồi tính mạng của cô còn đâu nữa! không cần lo lắng, sanh con là bản năng của nữ nhân chúng ta, không có việc gì đâu!”- Bà vừa lau mồ hôi lạnh trên trán Niệm Từ vừa nói.

Dương Nhị cùng với Lão Ngoan Đồng canh giữ ở bên ngoài phòng sinh, bà mụ và đại phu thì đã phái người đi mời tới đây rồi. Không lâu sau, bà mụ có kinh nghiệm nhất trong thành đã tới, không kịp chào hỏi đã tiến thẳng vào chỉ huy công việc trong phòng. Rất nhanh, các phụ nữ khác đã được phân công, người đi nấu nước nóng, người lấy kéo, lấy vải các loại. Kế đó, lão đại phu và Dương Dịch cũng trước sau tiến vào trong tiểu viện.

“Đại phu, ngài đã tới! Mau nghe thử một chút tại sao tiểu muội ta lại la thảm như vậy nha, có phải có vấn đề gì hay không?”- Bị tiếng kêu thảm thiết của Niệm Từ làm cho sợ hãi, Lão Ngoan Đồng run rẩy kính cẩn hỏi.

“Chu đại gia không cần lo lắng. Nữ nhân sinh con đều như vậy, nhất định phải trải qua loại thống khổ này. Thời gian còn sớm, chúng ta muốn đứng chờ trong viện này sao?”

“Xin lỗi, nhất thời khẩn trương quên mất Lưu đại phu. Đại gia, phòng của ngài ở cách vách, chúng ta có thể cùng đại phu vào phòng ngồi chờ không?”- Dương Nhị nhẹ giọng nói.

“Được, được, mau vào phòng đi. Ngày lạnh như vậy, chớ đem lão đại phu đi đông lạnh là không tốt đâu”- vừa nói mọi người vừa đi vào phòng, chỉ có Dương Dịch còn ngây ngốc đứng ở nơi đó.

Lúc này Niệm Từ đau đến cả người đều là mồ hôi, trong đầu chẳng suy nghĩ được gì, chỉ có thể cắn răng chịu đựng những cơn đau mới lại tới. Lý thăm,

vẫn canh giữ bên cạnh vội vàng lau mồ hôi, cẩn thận chú ý tình trạng của nàng. Bà mẹ ở phía sau thỉnh thoảng lên tiếng.

“Tình trạng rất tốt, nhị tiểu thư cứ giữ vững như vậy là được rồi!”

“Cửa mình đã mở ra một nửa rồi, so với thời gian dự tính nhanh hơn rất nhiều!”

“Vỡ ối rồi!”

“Cửa mình đã mở ra toàn bộ rồi. Thừa dịp lúc này không đau, hãy mau cho nàng ăn một chút gì, nếu không một hồi nữa không có khí lực để sinh!”

“Tốt, ta đã thấy đầu của hài tử, phu nhân hãy dùng sức đi!”

Niệm Từ đau đến chết lặng, chỉ còn biết phối hợp với thanh âm của bà mẹ mà thôi. Thời gian giống như là đã dừng lại, chỉ nghe được tiếng thở dồn dập của mình, cùng cảm giác đau đớn nồng đậm. Nàng thật muốn giống như những sản phụ khác vậy, mắng to hài tử mấy tiếng, trong lòng lại dâng lên uly khúat, đau lòng vì thời khắc này Hoàng Dược Sư không có ở bên cạnh nàng.

“Phu nhân, ngài phải sử dụng toàn lực đi. Hài tử đã muốn ra rồi, chúng ta cùng nhau dùng sức đi! Hài tử ra ngoài sớm thì cũng sớm hết đau!”- Bà mẹ ở một bên động viên nói.

Niệm Từ cố gắng tập trung tinh thần nhớ lại phương pháp hô hấp đồng nghiệp đã từng nói, hai tay ôm thật chặt đầu gối, khi bà mẹ lên tiếng một lần nữa thì nàng dùng hết khí lực toàn thân hạ thấp xuống. Đột nhiên ở phía dưới có cảm giác buông lỏng, trong đầu nhớ tới một câu hình dung của đồng nghiệp lúc trước, nói là “cảm giác một đồ vật trào ra, đó là lúc bảo bảo đi ra!”

“Chúc mừng phu nhân, là một vị tiểu công tử nha!”- bà mẹ thuận thực khéo léo kéo hài tử ra, trước tiên báo cho nàng. Mấy người làm khác thì tới giúp đỡ bà mẹ chăm sóc cho hài tử vừa ra đời, ôm đến trước mặt của Niệm Từ. Nàng vẫn còn đang hư nhược cả người, miễn cưỡng mở hai mắt ra, nhìn đứa con trai mình đau đớn cực khổ sinh ra. Tiểu tử thúi đó trên mặt nhăn nhó hồng hồng, giống như con khỉ con, có thể là do hân quá nhỏ, căn bản là nhìn không biết hân giống ai.

“Bọc kín hài tử lại, ôm ra cho đại ca ta xem một chút!”- Niệm Từ nhẹ giọng nói.

Mấy người làm liền đáp ứng, ôm hài tử ra ngoài. Bên trong bà mẹ cùng với Lý Thâm bận rộn dọn dẹp lau rửa cho Niệm Từ. Mới vừa dọn dẹp xong, đại phu liền vào bắt mạch cho nàng.

“Chúc mừng Nhị tiểu thư sinh được quý tử! Lão phu mới xem qua tiểu công tử, vô cùng khỏe mạnh. Hài tử vừa ra đời nhưng đã trông như đứa trẻ năm sáu tháng, khỏe mạnh bình an!”- Lưu đại phu chúc mừng nói.

“Làm phiền Lưu đại phu đã bận rộn cả ngày hôm nay. Mau xem Nhị tiểu thư chúng ta như thế nào rồi?” Lý Thâm tiếp lời nói.

“Tiểu thư không có vấn đề gì lớn. Chẳng qua là sau khi sinh khí huyết hơi tổn hại, suy yếu vất vả mà thôi. Đợi lát nữa ta kê mấy phương thuốc tẩm bổ, để Nhị tiểu thư ở cử tẩm bổ cho tốt, có thể bổ huyết thông khí, khôi phục khỏe mạnh”- đại phu bắt mạch xong nói.

“Làm phiền Lưu đại phu cùng bà mẹ. Mọi người cũng đã mệt mỏi cả ngày rồi, hãy về nhà nghỉ ngơi đi!”- Niệm Từ tinh thần dần dần tốt lên nói.

“Muội muội, muội đã nghỉ ngơi chưa? Ta cùng cháu trai vào nhé!”- Ngoài cửa truyền tới thanh âm của Lão Ngoan Đồng.

“Vẫn chưa đâu, đại gia mau mang tiểu công tử vào đi, khí trời bên ngoài rất lạnh!”- Lý Thâm đắp kín mền cho Niệm Từ, bận rộn ra mở cửa. Người khác thì còn phải tuân theo lễ giáo, nhưng thấy Lão Ngoan Đồng ngày thơ hồn nhiên, giống như hài tử mới mấy tuổi vậy, nên Lý Thâm cũng không nói gì. Chu Bá Thông ôm lấy hài tử đi vào trong phòng.

“Muội muội, tiểu tử này giống ai đây? Ta nhìn nửa ngày cũng không ra a. Dương Dịch cùng với Dương Nhị bọn họ còn khen hân ta đáng đáp tốt, còn ta thì nhìn thế nào cũng thấy giống như một con khỉ con nha!”- Hân hưng phấn ngồi ở trước giường nói.

“Hân mới sinh ra còn quá nhỏ, chưa nhìn ra là giống ai. Huynh không cần nói, mới đầu muội nhìn cũng thấy thật giống một con khỉ con”- Niệm Từ nhìn con trai ở bên cạnh mình nói. Lý Thâm dờ khóc dờ cười nhìn mẫu thân cùng cậu nói chuyện, không biết nên nói gì cho phải.

“Muội tính đặt tên cho đứa nhỏ là gì?”- Lão Ngoan Đồng nhìn hài tử đang ngủ ngon, nín thở thấp giọng hỏi.

“Tên đã nghĩ xong. Nhũ danh thì chưa có, đang muốn nhờ đại ca tìm đây!”

“Tên hân là gì?”

“Hoàng Gia Madrid (Hoàng Gia Mã Đức Lý)”- Ngay khi Niệm Từ nhìn thấy con trai, trong đầu liền hiện ra năm chữ này. Là một người say mê bóng đá, Hoàng gia Madrid là đội bóng nàng thích nhất. Trong đó, nàng thích nhất là Zidane cùng với Raul á. Trong mắt Niệm Từ, bọn họ đều là người đẹp trai siêu cấp thế giới nha, đặt cái tên này vừa là một sự hoài niệm với thời hiện đại, vừa là kỷ vọng tha thiết đối với con mình. Niệm Từ càng nghĩ càng thấy cái tên này rất tốt!

“Thật là lạ! Có tên có năm chữ sao?” Lão Ngoan Đồng gãi đầu hỏi.

“Đương nhiên là có, huynh xem người Mông Cổ cùng người Kim không phải tên cũng rất dài sao. Con muội có cái tên vang dội như vậy, khẳng định là không đặt nhầm tên!”- Nàng đắc ý nói.

“Muội muội cùng Hoàng Gia Madrid nghỉ ngơi trước. Ta phải trở về nghiêm túc suy nghĩ nhũ danh cho nó, phải cùng đại danh tương ứng nữa”- Lão Ngoan Đồng bay vút đi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Nhật Ký Nuôi Con

Edit: Vân Nhi

Đêm đó, Niệm Từ cho con trai bú xong thì hai mẹ con nặng nề ngủ. Phải nói y thuật của Lưu đại phu thật không đơn giản, sau khi uống đơn thuốc hãn kê xong, sữa non của Niệm Từ lập tức tuôn ra, khiến cho tiểu Hoàng nuốt không kịp, còn bị sặc sữa.

Đối với việc ở cữ, Niệm Từ cũng đã chuẩn bị tốt mọi thứ. May mà đang mùa đông, một tháng không tắm cũng không có gì đáng ngại, chứ nếu là mùa hè, đoán chừng mọi người sẽ bị thiu lên. Đã có sáu phụ nữ có kinh nghiệm thay phiên lẫn nhau, 12 canh giờ không ngừng ở bên chăm sóc hầu hạ cuộc sống hàng ngày của Niệm Từ, giúp đỡ thay tã cho đứa nhỏ rồi, bên ngoài nàng còn đặc biệt thuê một người chuyên giặt đủ quần áo cho trẻ nữa. Trước đó, Niệm Từ đã triệu tập mọi người tới dặn dò mọi việc trong thời gian mình ở cữ, hơn nữa là dặn dò việc giữ gìn vệ sinh khi tới chỗ của trẻ sơ sinh. Trước cửa nàng để một bồn rửa tay, không cần biết là ai, tiến vào phòng trẻ đều phải rửa tay trước mới có thể đụng vào đứa nhỏ được.

Sáng sớm hôm sau, Lý thẩm đang hầu hạ Niệm Từ dùng nước ấm rửa mặt mũi xong, đang ngồi uống canh xương, thì nghe được ngoài viện truyền đến giọng nói.

“Muội muội! Tiểu bảo bối đã tỉnh chưa?”- Lão Ngoan Đồng bước vào phòng, không kịp chờ đợi muốn xem tiểu hài tử ngay.

“Vẫn chưa thức dậy! Đại ca dậy sớm nha!”- Bụng chén lên uống, Niệm Từ quay sang nhìn xem coi bảo bối còn ngủ không, nói.

“Mới sáng sớm, sao ngươi lại uống canh thịt béo mỡ vậy?”- Hãn cau mày nhìn chén canh nói.

“Uống cái này thì cháu của huynh mới có cái để ăn a”

“Xem muội uống ta đã thấy ngán rồi. Nếu không chúng ta mời bà vú tới cho ăn, muội sẽ không cần phải mệt mỏi, được chứ?” Hãn đề nghị nói.

“Không được! Con của muội sao phải ăn sữa của người khác? Muội cũng không phải là không có sữa nha. Huynh xem bảo bối này, có khổ cực bao nhiêu cũng xứng đáng!”- nàng đề chén xuống, dịu dàng nhìn con trai đang ngủ.

“Hahaha, cả đêm ta không ngủ được, ta thật sự thành cừu rồi!!!!”- Lão Ngoan Đồng cũng cảm khái.

“Đại ca, nhũ danh của đứa nhỏ đã nghĩ ra được chưa?”

“Vẫn chưa nha! Ta suy nghĩ cả đêm vẫn không nghĩ ra được nhũ danh cho hãn! nếu không thì giống ta đi, gọi là Tiểu Ngoan Đồng?”- Hãn khổ não nói.

“Tiểu hài tử vốn là bướng bỉnh, không cần phải để hãn bướng bỉnh thêm nữa. Nếu không chúng ta đặt trước một tên, chờ khi thích hợp thì chúng ta đổi lại. Nếu như sau này hài tử không thích tên ta đặt cho nó, thì chờ sau khi hài tử lớn lên cũng có thể đổi nha!”- mặc dù trấn an đại ca như vậy, nhưng Niệm Từ vẫn thấy tên Hoàng Gia Madrid (Hoàng Gia Mã Đức Lý) này quá được, nàng tính toán tầy nãy cho hài tử từ nhỏ, để lớn lên nó sẽ thích tên này nha!!!

"Không nghĩ ra được. Ngươi nói thử một tên đi?"

“Nếu như nhi tử gọi là Hoàng Gia Madrid (Hoàng Gia Mã Đức Lý), thì thường ngày chúng ta gọi hãn là tiểu mã câu có được không? Hy vọng hãn sẽ khỏe mạnh vạm vỡ như bảo mã vậy, khôn lớn thật nhanh khỏe mạnh thành công”- Niệm Từ đề nghị.

“Nhị tiểu thư đặt nhũ danh này cho tiểu thiếu gia thật là hay. Dân chúng bình thường luôn đặt nhũ danh cho hài tử , chủ yếu là cho tiện gọi, gọi tên xấu ngụ ý hài tử dễ dàng nuôi lớn. Tiểu thư xem, trên đường phần lớn hài tử đều gọi là Cầu Thặng, Nhị Đản, Hắc Tử. Tiểu mã câu ngụ ý cũng là giống nhau nhưng nghe nhã nhặn lịch sự hơn nhiều. Vốn chồng tôi còn muốn kêu tôi nhắc nhở Nhị Tiểu thư, không nghĩ tới Nhị tiểu thư đã nghĩ ra tên rồi. Nhưng mà về phần đại danh, tôi nói cho lão chồng của tôi nghe, nhưng cả hai vợ chồng chúng ta đều không hiểu được nó có ý nghĩa gì!”- Lý thẩm đứng một bên nói.

“Tên đó là có hàm nghĩa đặc thù riêng. Các người sẽ không hiểu đâu!”- Nàng cố làm ra vẻ thần bí nói.

“Tiểu mã câu? Ừ ~~~ nghe rất lọt tai. Cứ gọi như vậy đi!”- Người làm cậu quyết định dứt khoát.

Đang tán gẫu thì Tiểu Mã Câu tỉnh ngủ, bấu môi bắt đầu bài ca muôn thuở. Lý Thắm vội vàng ôm lấy, làm vệ sinh cho tiểu thiếu gia. Niệm Từ ăn cơm xong nằm xuống, Lão Ngoan Đồng thì tò mò đi tới xem thay tã cho đứa nhỏ... Thay rửa sạch sẽ, hài tử lại được đưa đến bên người mẫu thân, Niệm Từ nghiêng người qua, dưới sự giúp đỡ của Lý Thắm cho hài tử bú sữa. Lão Ngoan Đồng thấy vậy liền đi ra ngoài. Còn lại hai mẹ con vừa cho bú vừa đi vào mộng đẹp.

Tỉnh dậy đã là buổi trưa, Lão Ngoan Đồng mới dùng xong cơm trưa, sáng ngời trở lại. Sau khi rửa tay rửa mặt xong, hắn đi vào phòng của Niệm Từ, cùng đứa cháu nhỏ bồi dưỡng tình cảm.

“Tiểu Mã Câu sao lại chỉ biết ngủ nha, không thấy phiền sao?”-hắn tò mò hỏi.

“Hài tử nhỏ như vậy thì có thể làm gì? Hắn hiện tại giống như là chúng ta đang luyện nội công vậy. Chúng ta lúc ngủ gia tăng công lực, còn nó thì lúc ngủ sẽ lớn nhanh hơn. Huynh không thấy sao, hài tử một ngày lại một ngày lớn hơn nha, cũng là do bọn nó ngủ cả ngày đó!”- nàng giải thích nói.

“Không biết là trước kia người nào, ngay cả hậu sự cũng đã giao phó tốt, còn một đồng nước mắt nước mũi muốn ta hứa chắc”- Lão Ngoan Đồng hỏi tưởng lại chuyện ngày đó lúc mình mới trở về, cố ý nói.

“Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất thôi! Muội cũng không phải sợ chết nha!”- Niệm Từ nghiêm chỉnh nói.

“Trong hai phong thư đó rốt cục ngươi đã viết những gì?”- hắn tò mò hỏi.

“Cũng không có gì. Nói là muội có chết cũng không hối hận đã sinh ra hắn nha; là mẫu thân rất thương yêu hắn, hy vọng hắn có thể vui vẻ lớn lên. Đối với cha đứa nhỏ thì muội nói cái chết của muội không quan hệ gì tới hắn, muội không muốn hắn phải áy náy, có thể nuôi hài tử lớn lên thành người tốt!”- nàng hào phóng trả lời.

“Hiện tại mẹ con đã bình an, thư kia còn để lại cho Tiểu Mã Câu không?”

“Đương nhiên là lưu lại rồi. Chờ khi hắn lớn lên, xem lại tâm tư của muội bây giờ, hắn còn biết phải hiếu thuận với mẫu thân. Đúng rồi, tranh thủ hiện giờ không có việc gì, chúng ta viết nhật ký quá trình hắn lớn lên đi!”- Niệm Từ nhớ mình từng nghe nói có người khi mang thai thì bắt đầu viết nhật ký, mãi cho tới khi con lớn lên thì đem làm quà sinh nhật đưa cho chúng.

“Nhật ký là cái gì? Dùng để làm gì?”- Lão Ngoan Đồng tò mò.

“Huynh xem, đứa nhỏ này sau khi ra đời cứ mỗi ngày lại lớn hơn một chút. Dần dần nó sẽ biết lẫy, biết bò, sẽ hiểu chuyện, biết đứng, biết đi, mở miệng học nói... quá trình này rất là kỳ diệu nha. Chúng ta từ bây giờ đem mọi chuyện của đứa nhỏ ghi chép lại, đến khi trưởng thành đem cho nó coi. Đại ca, huynh thấy có được không?”- Niệm Từ không khỏi tưởng tượng về bộ dạng khi lớn của Tiểu Mã Câu.

“Nghe cũng rất lạ nha! Chúng ta nên làm như thế nào?”- Hắn nhao nhao muốn thử.

“Tháng đầu tiên này muội không viết được, phải làm phiền đại ca viết giúp rồi. Chúng ta đem những tình huống thú vị trong ngày của Tiểu Mã Câu ghi lại. Thí dụ như ngày hôm qua Tiểu Mã Câu làm khổ muội hơn năm canh giờ mới chịu chui ra, cũng được đặt một cái tên rất oai phong, còn hôm nay ~~~”

“Muội chó vội nói, quá nhanh nha, ta đi tìm giấy bút chuẩn bị đã, xong rồi muội lại chậm rãi nói!”- Hắn vỗ đầu bút tai.

Tiểu Mã Câu được sinh ra hai ngày thì nhật ký hàng ngày được chính thức được tạo ra, do mẫu thân thuật lại còn cậu thì phụ trách ghi chép mọi thứ. Hứng thú còn không giảm, dưới sự chỉ huy của Niệm Từ, Lão Ngoan Đồng, được sự trợ giúp của Lý Thắm, ấn dấu bàn tay của Tiểu Mã Câu vào trong nhật ký, trở thành một phần của nhật ký. Niệm Từ còn cố ý tìm một cái hộp tinh xảo đem hai phong thư kia bỏ vào cùng với nhật ký của con trai, coi như là bảo vật trân quý.

May nhờ có nhật ký hàng ngày mà Niệm Từ kịp thời phát hiện ra bí mật của nhi tử. Bởi vì thời gian ở cữ hai mẹ con đều ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, không có chút gì để giải trí, Niệm Từ hết sức nhàm chán, nên thỉnh thoảng lại đem nhật ký ra đọc đi đọc lại cho đỡ buồn. Cho đến ngày thứ tư sau khi sinh, theo như nhật ký cận kề ghi chép, nàng phát hiện ra Tiểu Mã Câu vào lúc sáng sớm mới vừa tỉnh ngủ và vào buổi tối lúc chuẩn bị đi ngủ luôn luôn khóc rống thật to một phen. Cho dù là mới được cho bú no, tã thay sạch sẽ, tắm rửa xong rồi cũng đều như vậy. Phát hiện này làm tim của nàng thót lên, nhi tử không được như những đứa trẻ hiện đại vừa sinh ra đã được tiêm ngừa đầy đủ, không phải là bảo bối của nàng có bệnh gì đi!? Nàng vội vàng kêu mọi người đi gọi đại phu, cũng truyền lời kêu Lão Ngoan Đồng trở về.

Chẳng bao lâu, Lưu đại phu, Lão Ngoan Đồng cùng huynh đệ Dương thị đều cùng nhau chạy tới, không để ý kiêng kỵ cái gì, tất cả đều đi vào phòng, yên lặng chờ đại phu chẩn đoán kết quả.

“Nhị tiểu thư, tại sao tiểu thư lại có suy nghĩ như vậy?”- Sau khi chẩn đoán bệnh xong, lão đại phu quay sang hỏi.

“Đầu tiên tôi cũng không chú ý, biết là thời gian này hài tử chỉ có ăn, ngủ rồi khóc thôi. Nhưng mà đều đặn hai lần sáng tối như vậy, hắn khóc tới lúc mệt rồi ngủ thiếp đi mới ngừng lại... Tôi liền lo lắng, không biết hắn có bị bệnh gì không tiện nói ra hay không?”- Niệm Từ giải thích.

“Tình trạng của tiểu công tử vô cùng khỏe mạnh, dù muội sinh nhưng nhận giống nha một hài tử bận năm tháng, mới có mấy ngày mơ dong đẹp giống như một đứa trẻ nửa tuổi rồi. Nhị tiểu thư có chút hơi khẩn trương hơn, từ lúc hăm chửa ra đời toai nay tiểu thư có quá nhiều suy nghĩ phức tạp!”- lão đại

phu nói.

“Nhưng mà như vậy rất lạ mà. Không tin ông hãy hỏi thử Lý Thâm và những người khác xem”- Nàng vẫn khẳng khái bảo vệ lý lẽ của mình. Mấy nữ người làm bên cạnh cũng gật gù đầu tán đồng.

“Vào buổi tối hải tử khóc lên vào lúc nào? Tối lúc đó ta tới nhìn một chút xem sao!”- Hiện tại thì chỉ có cách này thôi.

“Là vào giờ Hội mỗi tối/ Thật ra khi đó Tiểu Mã Câu đã sớm được Lý Thâm ru ngủ, ngủ được một giấc sâu rồi, nhưng lần nào cũng tỉnh dậy khóc lớn không ngừng, phải đến nửa canh giờ đâu”- Nàng lại giải thích thêm.

“Muội muội, có phải lúc trước muội có bị nội thương hay trúng độc gì không, làm ảnh hưởng tới Tiểu Mã Câu?”- Lão Ngoan Đồng hết sức tin tưởng phán đoán của muội muội mình.

“Đúng nha, nhị tiểu thư trên đường bốn ba, có khi nào bị thương trên đường mà không biết không?”- Dương Dịch cũng lên tiếng.

“Hiện tại kết luận còn quá sớm, buổi tối ta sẽ tới xem một chút!”- Lưu đại phu nói.

“Lưu đại phu hôm nay tới rất đúng lúc. Ông vẫn vì tiểu thư và công tử vất vả rất nhiều, huynh đệ chúng tôi vội vàng lo lắng khai trương tửu lâu nên có chút thờ ơ. Hôm nay là một cơ hội tốt, đại phu ở lại thưởng thức một chút thức ăn của tiểu điểm đi, có đại gia cùng với mấy huynh đệ chúng ta tiếp khách có được không?”- Dương Dịch đề nghị.

Mấy người khách khí khiêm nhường một hồi rồi cũng nhanh rời đi. Thiêm thiếp ngủ một lúc đã đến hoàng hôn, Niệm Từ, được hầu hạ ăn xong bữa cơm tối, ngồi nhìn Lý Thâm thuận thực tắm rửa thay y phục cho Tiểu Mã Câu, chuẩn bị ngủ nghỉ. Có lẽ là do Niệm Từ có nhiều sữa, nên đứa nhỏ mới ra đời được bốn ngày mà đã thoát khỏi hình ảnh nhăn nhăn như con khi nhỏ, gương mặt dần dần tròn đầy, da dẻ cũng trắng hồng mịn màng rất đẹp mắt, có điều là nàng nhìn mãi mà vẫn không biết hải tử giống ai.

Được mẫu thân cho bú buổi tối xong, Hoàng công tử ung dung nằm ngủ. Nhưng đồng hồ của tên tiểu tử này thật là đúng giờ, vừa tới giờ hội thì hắn đang ngủ bắt đầu bĩu môi, tiếp tục một màn khóc rống lên, nhưng nghe không giống tiếng khóc bình thường, mọi người không thể không thừa nhận suy nghĩ của Niệm Từ có một chút đạo lý nha!

“Tiếng khóc của tiểu công tử quả thực có hơi bất thường, bất quá thân thể của hắn vẫn không có bất kỳ chuyện gì không khỏe”- Lưu đại phu bắt mạch xong lại nói.

“Vậy thì chuyện gì đã xảy ra?”- Cả một đám người thắc mắc không hiểu.

“Nhị Tiểu thư, cô hãy ráng nhớ lại một chút, bình thường thời gian này cô hay làm gì? Ta nói là thời điểm đứa nhỏ vẫn còn đang ở trong bụng cô đó!”- Gừng càng già càng cay, Lưu đại phu sau khi trầm mặc một chút lên tiếng hỏi.

“À! Tôi nhớ ra rồi. Hai khoảng thời gian này căn bản là lúc tôi mới ngủ dậy và lúc tôi chuẩn bị đi ngủ. Lúc đó, tôi thường ngồi ở trên giường vận công tuần hoàn khí huyết trong người. Tiểu Mã Câu lúc đó cũng tỏ ra rất thích thú theo tôi vận động”- nàng búng tính ra.

“Vậy là đúng rồi. Trẻ con vốn có tính quy luật rất mạnh, đến thời điểm mình được chơi trò chơi vận động mà không có được, đương nhiên là hắn sẽ không vui nha!”- Lưu đại phu rất đặc ý phán đoán chính xác của mình.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Hắn còn nhỏ như vậy, làm sao có thể vận hành nội công?”- Lão Ngoan Đồng hỏi.

“Chuyện này đã ngoài phạm vi y học, thử cho lão phu không thể giúp được. Mọi người tiếp tục bàn bạc đi, lão phu cáo từ!”- thấy không có chuyện của mình, Lưu đại phu xin được cáo từ trước.

“Tôi từng nghe nói Thiếu Lâm Tự có một môn võ công, gọi là Dịch Cân Kinh, từ cao thủ thi triển nội lực xoa bóp huyết vị của trẻ nhỏ, quá mấy năm, hải tử liền có thể tự đã thông được hai mạch Nhâm Đốc, sau này học võ học chơi được thật tiến triển rất nhanh. Nếu như trì hoãn thì hiệu quả chỉ bình thường thôi!”- Niệm Từ đột nhiên nhớ tới trong một quyển tiểu thuyết nào đó có nói về tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, nếu như mình có thể vào trong thế giới của Anh Hùng Xạ Điêu thì những võ công người khác miêu tả tà tin là có chứ không thể tin là không được.

“Thiếu Lâm Tự đã ngăn cách với đời nhiều năm rồi, trên giang hồ rất ít thấy võ công của Thiếu Lâm, ngay cả sư huynh của ta năm đó cũng nói những hòa thượng này hết sức thần bí, công phu rất khó phân biệt”- Lão Ngoan Đồng nói.

“Đúng vậy. Tôi cũng như vậy rất ít nghe người ta nhắc tới Thiếu Lâm Tự. Sao Nhị tiểu thư lại biết vậy?”- Dương Dịch hỏi.

“Từ nhỏ tôi đã theo nghĩa phụ hành tẩu, cũng hơn chục năm kinh nghiệm trên giang hồ. Từng nghe vài người nhắc tới, nhưng thời gian đã quá lâu, tôi chỉ nhớ được vài câu mà thôi”- Niệm Từ giải thích.

“Nói như vậy muội muội cũng không biết, ta căn bản là chưa từng nghe nói qua. Vậy thì phải làm sao bây giờ đây?”- Nhìn hải tử vẫn còn đang khóc rống lên, hai huynh muội không nghĩ ra được kế nào khả thi cả.

“Để tôi thử xem đi!”- Dương Dịch bỗng nhiên lên tiếng. Hắn đứng thẳng dậy, vận nội lực, đi tới trước giường nghiêng người ngồi xuống, đem hai tay để lên da thịt Tiểu Mã Câu lạ ra ngoài, nhẹ nhàng, cẩn thận xoa bóp, theo động tác sâu hơn thì tiếng khóc của hải tử cũng dần dần dịu lại. Từ từ xoa bóp và đem y phục bên ngoài của hải tử cởi dần ra, đến khi Tiểu Mã Câu không còn mặc quần áo nữa thì Dương Dịch tăng lực lên, ấn vào huyết vị toàn thân

của hải tử, trên đầu của hân cũng toát ra khí trắng. Một canh giờ sau, Dương Dịch thở hổn hển kết thúc công việc, hải tử đã sớm thoải mái ngủ. Cả quá trình, hai huynh muội từ đầu tới cuối đều quan sát không nháy mắt. Thấy Dương Dịch mệt mỏi đứng đây, Niệm Từ vội vàng mặc lại quần áo cho con rồi kéo chân đắp lại.

“Dương Dịch, tại sao ngươi lại biết loại công phu này? Ta bái ngươi làm thầy, ngươi dạy ta có được không?” Lão Ngoan Đồng sùng bái tới gần nói.

“Chu đại gia, công phu của ngài so với tôi giỏi hơn nhiều, còn muốn học cái này làm gì?”- Dương Dịch bị Lão Ngoan Đồng hỏi dở khóc dở cười.

“Dương Dịch, huynh là ngoại môn đệ tử của Thiếu Lâm Tự sao?” Niệm Từ cũng tò mò hỏi.

“Đương nhiên không phải. Hồi đầu cô nương nhìn mấy người chúng tôi thì có cảm tưởng gì?”- Hân gợi ý hỏi.

"Các vị không phải là người Trung Nguyên."- Niệm Từ khẳng định trả lời.

“Đúng, chúng tôi có huyết thống của Tây Vực. Khai sơn tổ sư của Thiếu Lâm Tự đến từ nơi nào?” Hân tiếp tục.

“Tôi biết, Đạt Ma Tổ sư đến từ Thiên Trúc, loại võ công này cũng từ đó truyền tới”- Niệm Từ vui vẻ trả lời.

“Đúng vậy, loại võ công này ở Trung Nguyên có rất ít người biết, ở Tây Vực thì ứng dụng có rộng rãi hơn một chút. Võ công của chúng tôi mặc dù không bằng Trung Nguyên, nhưng toàn bộ trụ cột đều là ở Dịch Cân Kinh. Chỉ có điều võ công giới hạn, nên chân chính có thể tự đả thông hai mạch Nhâm Đốc chỉ có rất ít người thôi”- Dương Dịch tiếp tục giải thích.

“Nếu như Nhị tiểu thư tin tưởng tôi, từ ngày mai trở đi, tôi sẽ giúp cho Tiểu Mã Câu dịch cân tẩy tủy. Đại gia thích thì tôi cũng có thể đem công phu dạy cho ngài, không cần phải bái sư đâu. Hai vị thấy thế nào?”

“Vậy thì thật cảm ơn huynh. Chúng ta người một nhà không nói hai lời, huynh đã hào phóng công khai võ công, huynh muội chúng tôi cũng không hẹp hòi, có rảnh rỗi thì để cho đại ca ta chỉ điểm cho các vị chút ít võ công, các vị thấy thế nào?”- Niệm Từ thay mặt Lão Ngoan Đồng đáp ứng.

“Thật là tốt quá, ta còn muốn nói có muốn học thì tới đây”- Lão Ngoan Đồng vỗ ngực vui vẻ nói.

"Dương mỗ thật cảm ơn Chu đại gia chỉ giáo."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Edit: Vân Nhi

30 ngày ở cử, Niệm Từ cứ đếm từng ngón tay trông mong cho mau chóng qua đi. Trong một tháng này ngoại trừ vấn đề đi vệ sinh ra, việc ăn uống cũng rất mệt mỏi. Do từ xưa tới nay, trong thời kỳ ở cử hồi phục sau khi sinh, mọi người đều lấy trứng gà, gạo kê và đường đỏ làm thực phẩm chính, rau dưa cùng với trái cây thì không được ăn nhiều, ăn những món này vào thì sữa của người mẹ mới dồi dào. Những người phụ nữ lớn tuổi bên cạnh Niệm Từ càng đem những thứ này tôn sùng như là giới luật của trời, không được phép sai lệch một chút nào. Hết ngày này sang ngày khác, nàng chỉ có thể ăn ba loại thức ăn này, ba bữa cơm biến thành thời khắc thống khổ nhất trong ngày của nàng. May nhờ nàng có đầy đủ sữa, nên đại phu đề nghị nàng uống canh súp đặc nấu cách thủy từ cá tươi nên nàng mới được cứu. Mỗi ngày nàng uống súp cá đến no bụng, bảo đảm nhu cầu của Tiểu Mã Câu, lại tránh cho nàng chán ghét thức ăn. Vì thế, sau một tháng ở cử, Niệm Từ không có bị mập lên mất dáng vì sinh con, mà ngược lại, nhờ tác dụng của nước canh giúp làm đẹp, da thịt nàng càng thêm trắng nõn trong suốt, xóa đi vẻ thiếu nữ trẻ trung mà tăng thêm vẻ đẹp của một người phụ nữ thuần thực tươi mát, giống như một trái đào chín mọng tỏa ra mùi lực mê người.

Bắt đầu từ ngày thứ tư sau khi ra đời, mỗi ngày hai lần đúng giờ, Dương Dịch luôn tới sử dụng Dịch Cân Kinh xoa bóp cho Tiểu Mã Câu. Thăng nhóc đó sau khi ăn no xong lại được hưởng thụ sự xoa bóp bằng nội lực nên ra vẻ rất thích ý. Mới đầy tháng, Tiểu Mã Câu đã có dáng dấp trắng trẻo mập mạp, thân thể chắc khỏe, cánh tay bập chân của hân tựa như là một búp sen non trông rất khả ái, nữ người làm không có võ công mà ôm là phải có hết sức mới ôm được. Buổi sáng mới ngủ dậy cùng với buổi tối trước khi đi ngủ đã trở thành thời khắc mà Hoàng thiếu gia yêu thích nhất trong ngày.

Mỗi ngày Niệm Từ đều bầu bạn bên cạnh con, chú ý sự tiến triển của Dịch Cân Kinh, dần dà, nàng cùng với Dương Dịch cũng dần dần quen biết, thân thiết hơn. Vốn trên đường tới đây hai người cũng không có xa lạ gì, chỉ có kể từ khi dọn vào nhà mới thì Niệm Từ vì dưỡng thai nên không thường xuyên ra khỏi phòng, ngay cả khi tới Tử lâu xem xét thì cũng có Lý Thâm và Dương Nhị đi theo làm bạn, nên quan hệ của hai người có chút xa cách. Vì vậy, những lúc vận công giúp Tiểu Mã Câu trở thành thời gian được Dương Dịch chờ đợi mỗi ngày. Mặc dù biết nội lực mình có hạn, mỗi ngày làm hai lần là phải cố hết sức, nhưng hân cắn chặt hàm răng kiên trì làm. Tình cảm của hân đối với Tiểu Mã Câu cũng dần sâu sắc, hân có cảm giác Tiểu Mã Câu chính

là con trai của mình.

“Dương Dịch, khẩu quyết ngươi dạy ta cũng đã rất thuần thục rồi, vận dụng được rất tự nhiên. Ngươi có thể để cho ta vận công giúp cho Tiểu Mã Cầu một lần được không?”- Lão Ngoan Đồng vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn lăm nhăm nói.

“Đại gia, không phải là tôi không để cho ngươi thử, chẳng qua là Tiểu Mã Cầu quá mềm mại, huyết vị có khác biệt so với người trưởng thành, tôi lo ngại không nắm tốt lực sẽ không hay. Nếu không thì như vậy đi, chờ sau khi Tiểu Mã Cầu được trăm ngày cứng cáp rồi, ngài hãy thử có được không?”- Dương Dịch khuyên nhủ.

“Ngươi nói phải giữ lời đó, không được phép gạt ta”- Lão Ngoan Đồng tức giận nói.

“Đại ca, không cần vội. Huynh trước cứ đem khẩu quyết học cho tốt, chờ khi Tiểu Mã Cầu lớn lên một chút, không còn mềm nhũn như vậy thì huynh sẽ cùng cháu chơi chung, có được không?”- Niệm Từ không thích đại ca của mình buồn bã.

“Hắn còn nhỏ như vậy, ta có thích cũng không dám ôm. Ngươi lại không để ta ra ngoài chơi, ta rất buồn bức nha!”-Lão Ngoan Đồng than thở.

“Muội vốn có một ý tưởng, tính chờ đứa nhỏ lớn lên một chút nữa sẽ áp dụng. Nhưng nếu đại ca thấy buồn bức, không bằng để huynh tiến hành có được không?”- Niệm Từ an ủi, dỗ.

“Ý tưởng như thế nào?”- Lão Ngoan Đồng cùng với Dương Dịch đồng thanh lên tiếng.

“Hiện tại chúng ta cũng có tiền, tôi muốn làm một khu vui chơi cho đại ca và Tiểu Mã Cầu chơi. Tôi muốn tìm mấy thợ mộc thủ nghệ tốt một chút. Tôi đã thiết kế ra rất nhiều trò chơi, đại ca sẽ phụ trách thi công. Chúng ta có thể làm ra rất nhiều món đồ chơi bằng gỗ để hài tử có thể chơi đùa”.

Nói xong, nàng đứng dậy đi tới trước bàn đọc sách, vẽ phác mấy nét. Những khu vui chơi phong phú ở thời hiện đại ảnh hưởng rất nhiều tới nàng. Khi xưa nàng cùng bạn trai cũ đi dạo phố, đã cho con trai của hắn đi tới khu trò chơi chơi rất vui vẻ, lúc họ tới đón nó còn rất lưu luyến không muốn về. Khu vui chơi nhất định phải có cầu trượt, cầu nhảy, bập bênh, đệm nhảy... chờ làm xong sẽ đem đến cho hài tử rất nhiều niềm vui thú nhá.

“Đây là những thứ tôi đã muốn sớm làm, cũng không nhiều lắm, chờ khi thi công sẽ tiếp thu ý kiến mọi người thêm vào nhiều trò chơi hơn nữa”- Niệm Từ chỉ vào bản vẽ đơn giản nàng vẽ ra giải thích cho bọn họ. Hai người bọn họ tiến đến, nhìn bản vẽ mới lạ, không khỏi kinh ngạc.

“Muội muội, ở đâu mà muội nghĩ ra những thứ này vậy?”- Lão Ngoan Đồng lên tiếng hỏi trước.

“Chớ nghĩ muội quá thần kỳ. Những thứ này người khác cũng đều làm cho con họ, chẳng qua là những thứ này hơi độc đáo hơn thôi. Từ nhỏ muội đã vào Nam ra Bắc, gặp không ít chuyện lạ cũng như kỳ nhân, nên đem những thứ mình hứng thú ghi tạc vào trong đầu. Đại nam nhân các người chắc chắn sẽ không bao giờ để ý tới những trò chơi của trẻ nhỏ như thế này đâu”- Niệm Từ giải thích.

“Những thứ đồ chơi này thì dùng vật liệu gì đây?”- Dương Dịch chuyên nghiệp hỏi.

“Đại để dùng gỗ là được rồi. Bất quá phải có thêm biện pháp bảo vệ. Tôi nghĩ cũng phải mất nguyên một gian nhà, trong trải thảm thật dày, trẻ con mặc y phục nhẹ nhàng, bỏ giày tiến vào chơi. Bên trong đem dây thừng cùng với lưới vây bốn phía để bảo vệ, những phần chân gỗ bên dưới thì dùng vải bông bọc lại, buộc chặt để tránh hài tử đụng vào bị thương. Trên căn bản là như vậy, chờ khi bắt đầu sẽ xem xét thêm!”- nàng nói tiếp.

Trong tưởng tượng của nàng, thì cầu trượt, bập bênh, giương nhảy là không thể thiếu, còn nhà bóng thì có nữ công rất tốt giỏi của Lý Thắm và các nữ người làm khác cũng có thể tạo ra, chẳng qua là dùng các thứ vải màu rực rỡ may thành hình cầu rồi nhét bông vải vào là được. Mặt khác, vì để cho con từ khi còn nhỏ đã có một thân thể khỏe mạnh cường tráng, Niệm Từ còn muốn bắt con tập thể dục để kiện thân cường thể, nên những thứ như thang treo, lưới bò, đĩa quay thậm chí là cầu dây thừng nàng cũng muốn thêm vào, còn vách tường bốn phía thì có thể tạo nên một bức vách để có thể học leo núi, để cho từ nhỏ đứa trẻ có thể vừa chơi vừa rèn luyện thân thể. Mặc dù phụ thân của hài tử là Hoàng Dược Sư đa tài lừng lẫy, nhưng Niệm Từ không muốn vì vậy mà tạo áp lực cho con. Chỉ cần đứa trẻ lớn lên được vui vẻ, không cần phải cố gắng thành danh cũng được.

***

Tất cả mọi người tập trung lại phía trong sảnh, cùng nhau ăn một bữa cơm. Đầu tiên là ăn mừng Tiểu Mã Cầu đầy tháng, thứ hai là bù lại bữa cơm tất niên cho đại gia. Nhờ tác dụng của bao li xì, khu vui chơi của Hoàng thị chính thức oanh oanh liệt liệt được bắt đầu. Niệm Từ là người vẽ kiểu thiết kế, phụ trách vẽ ra và giải thích mọi thứ, Lão Ngoan Đồng là người giám sát công trình, xử lý hết thảy mọi việc có liên quan, còn bốn huynh đệ Dương thị thì toàn diện giúp đỡ hỗ trợ cho giám sát công trình. Nhưng trên thực tế, mọi việc đều do Dương Nhị, Dương Tam, Dương Tứ, Dương Ngũ làm hết, Lão Ngoan Đồng chỉ làm việc trên danh nghĩa mà thôi. Dương Dịch thì phụ trách việc dùng Dịch Cân Kinh giúp cho Tiểu Mã Cầu dịch cân tẩy tủy, không cần phân tâm. Niệm Từ đặc biệt li xì cho những người hầu hạ bên mình một bao li xì rất to, nhất là Lý Thắm, cảm tạ các nàng đã chăm sóc cho mình và nhi tử. Cả đám người họ rối rít cảm ơn, bày tỏ nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của nàng.

Qua tháng xong là Niệm Từ thử phào nhẹ nhõm. Buồn bức khổ sở trong phòng một tháng, cuối cùng cũng có thể được giải phóng. Sau khi thành công đem sự chú ý của đại ca chuyển sang việc thi công khu vui chơi, nàng bắt đầu lưu ý việc buôn bán của tửu lâu. Xem qua sổ sách do Dương Dịch làm, Niệm Từ cảm thấy rất hài lòng. Trong vòng một tháng qua, Hối Tuyền Lâu đã trở thành một tửu lâu đông đúc nhất thành, là tửu lâu hàng đầu mà quan lại quyền quý chọn làm nơi tiếp khách giao tế. Được như vậy không chỉ bởi vì Đại Tề Cát đến cất băng, mà còn vì nơi này còn có món ăn đặc sắc không giống với những nơi khác.

Vì lễ mừng năm mới nên tửu lâu thuận theo phong tục đóng cửa mấy ngày. Niệm Từ đoán trước tình hình, chớp lấy thời cơ mở ra dịch vụ giao đồ ăn. Đầu bếp tự mình tới cửa nấu ăn, còn tiểu nhị thì phụ trách mang đồ ăn tới tất cả các nhà. Những nhà có tiền vốn rất thích vào cuối năm được thưởng

thức những món ăn mới mẻ. Trong khoảng thời gian ngắn, tiền lãi thu vào cực nhiều, các nhân viên của nàng cũng được tiền công phong phú hơn, tất cả đều cực kỳ hài lòng.

Buổi sang, sau khi cho Tiểu Mã Câu ăn no xong, Niệm Từ cùng Dương Dịch đi xuống bếp của Hối Tuyền Lâu, thị sát thành quả của một tháng qua. Toàn thể nhân viên của nàng tinh thần đều rất phấn chấn. Trong tửu lâu, cửa sổ sáng bần sạch bong, một cảnh tượng sung túc bưng bưng. Mặc dù mùa này mọi năm là mùa ế khách, có khách sạn dứt khoát đóng cửa cho đến hết tết nguyên tiêu, nhưng Dương Dịch thì không làm như vậy. Hối Tuyền Lâu nằm ở khu vực phồn hoa nhất, hội đèn lồng của tết nguyên tiêu sẽ bày biện ở khu này. Hẳn ý thức được mấu chốt của việc buôn bán, nên đã thông báo bắt đầu cho đặt bàn trước, cũng hạ giá bữa ăn cho giới thợ thủ công làm đèn lồng, không vì lời lãi ít mà đem buôn bán đẩy đi. Mấy ngày trôi qua số tiền lãi thu vào cũng không ít.

Niệm Từ giành thời gian nhiều hơn ở phòng bếp. Nàng thuê ba người đều là đầu bếp có chút tài nghệ danh tiếng ở Tế Nam, tự nhiên họ cũng có mấy món ăn sở trường nổi tiếng. Đây cũng là lý do vì sao ban đầu Niệm Từ yêu cầu bọn họ ký kết văn thư, yêu cầu quan phủ làm chứng. Bọn họ bây giờ có thể nói là nhân viên chung thân của gia nghiệp Chu thị, nàng cũng yên tâm to gan đem cách làm những thức ăn mình biết truyền lại cho bọn họ.

“Tửu lâu có thể hấp dẫn được khách hàng tới, chủ yếu là dựa vào món ăn phong phú biến hóa. Các vị là người trong nghề, nhiều năm làm việc ở các quán ăn cùng tửu lâu, kinh nghiệm tự nhiên cũng phong phú hơn so với ta. Đối với việc biến hóa món ăn, ta muốn Hối Tuyền Lâu bốn mùa thay đổi thực đơn khác nhau. Mùa xuân thì nấu những món đậm nhạt một chút, mùa hè nóng bức thì nấu những món bổ dưỡng thanh mát, mùa thu khí trời chuyển lạnh thì nấu những món nhiều hương vị hơn, mùa đông lạnh lẽo thì nấu những món bổ dưỡng nóng hổi. Lúc trước chúng ta vội vã khai trương nên đưa ra rất nhiều món ăn đặc sắc, không có theo tôn chỉ thực đơn này. Hiện tại thời gian dư giả, ta hy vọng ba vị sư phụ có thể theo ý ta nói biến đổi thực đơn món ăn.”

“Theo ý tưởng của tiểu thư, thì tiểu thư muốn chúng tôi một năm thay đổi bốn lần thực đơn sao?”- Đại sư phụ nấu ăn hỏi lại.

“Căn bản là như vậy, mỗi ba tháng lại theo rau quả mùa đó mà thay đổi. Hơn nữa, người Mông Cổ đang trở về phủ Tế Nam ngày càng nhiều. Bọn họ thích ăn thịt bò và thịt dê, chúng ta đưa ra thêm mấy loại thịt nướng, y theo thời tiết thay đổi gia vị, để cho khách hàng ăn nhiều mà không ngán, ăn xong còn muốn trở lại một lần nữa.”

“Khẩu vị của Tế Nam thì chúng tôi không nói, nhưng khẩu vị của người Mông Cổ chúng tôi không nắm được nha.”

“Không cần lo lắng, chúng ta cứ từ từ làm. Không cần hoàn toàn hợp với khẩu vị bọn họ, chẳng qua là trong khi chế biến món thịt biến đổi gia vị nhiều hơn, để cho khách hàng có thể thích ứng được đặc sắc của chúng ta.”

“Vậy chúng ta phải làm sao đây?”- Đối với vị Nhị Tiểu thư này, bọn họ vẫn luôn một mực cung kính. Lần đầu gặp mặt bọn họ còn tỏ ra kiêu ngạo, nhưng lúc đó nàng lại vác theo cái bụng bự làm ra những món thức ăn tinh xảo tuyệt ngon. Thường thức món ăn nàng làm xong thì cả ba người bọn họ đều cúi đầu bái phục, còn hỏi thăm nàng học nghệ ở nơi nào, bọn họ tha thiết mong được Hoàng đại sư phụ chỉ điểm cho.

“Ở đây có mấy tờ thực đơn tôi đã viết sẵn, các vị mang về xem qua một chút. Nhân tiện mấy ngày hôm nay buôn bán rảnh rỗi thử một chút, kết hợp với đặc sắc riêng của mọi người, ngày 2 tháng 2 chúng ta chính thức đổi sang thực đơn của mùa xuân”- Nàng rất có lòng tin sẽ thành công, nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Quên Hết Ân Oán

Edit: Vân Nhi

Theo như Niệm Từ dự tính, mọi người từ từ từng bước tiến hành mọi chuyện. Lão Ngoan Đồng đem toàn bộ tinh lực và nhiệt tình trút vào trong khu trò chơi làm cho Tiểu Mã Câu, đã không còn rảnh rỗi kêu nhảm chán nữa. Nàng đến tửu lâu thị sát, xem xét kế hoạch được thực hiện rồi sau đó giao cho Dương Dịch cùng các đầu bếp quản lý, còn mình thì làm một vị phụ nhân nhân hạ. Lúc rảnh rỗi thì mang theo nhi tử đi tới phủ tướng quân tranh thủ xây dựng tình cảm, trao đổi kinh nghiệm giáo dục con cái. Vì thế, nàng đặc biệt nhờ người làm một cái giỏ thật to, bên trong lót vải êm ái mềm mại, để con trai vào nằm ở trong cho hai người xách theo, cùng nàng thoải mái đi chơi khắp nơi.

Tết Nguyên Tiêu tới, buôn bán ở Tửu Lâu do Dương Dịch quản lý, công việc đông đúc thịnh vượng khác thường. Niệm Từ đem nhi tử giao cho Lý Thâm chăm sóc xong thì rút ra một canh giờ cùng Lão Ngoan Đồng ra đường đi xem hoa đăng. Ở hiện đại, hội đèn lồng tết Nguyên Tiêu là do công viên Bắc Đột Tuyền quản lý, tiền vé vào cửa cũng không rẻ, hàng năm hấp dẫn được vô số người dân tới tham quan. Còn hội đèn lồng của Tống triều là thiết kế dọc theo khu phố, hình dạng đèn lồng đa dạng, thủ công tinh xảo, táo bạo, cấu hình tinh diệu mà người hiện đại không thể so sánh được.

Huynh muội hai người vừa đi vừa không ngừng phát biểu ý kiến, vừa đi vừa ghé mua đồ ăn vặt hai bên đường. Ở Tế Nam vào mùa đông, hai bên đường đi có thể thấy được những lò khoai lang nướng, từ xưa tới giờ chưa bao giờ thay đổi qua. Đêm đông rét lạnh, được ăn khoai lang nướng nóng hổi, ngọt ngào như vậy, trong lòng của Niệm Từ dâng lên cảm giác hạnh phúc, giống như được trở lại khi còn bé, ca ca mang theo nàng đi dạo ở Thiên Phật sơn vậy.

“Muội muội, muội xem ở trước mặt những người đó đang làm gì? Chúng ta qua xem một chút đi!” lúc này Lão Ngoan Đồng và Niệm Từ lại đổi một cái

mặt nạ khác, bởi vì không muốn gặp phải người quen mà không thể thoái mái được.

“Được thôi, chúng ta đi qua nhìn một chút”- hai người hưng phấn chạy lên phía trước.

“Là đồ đèn nha. Muội theo Hoàng Lão Tà học nghệ lâu như vậy, đồ câu cũng học không ít đi? Có muốn lên thử một chút hay không?”- Lão Ngoan Đồng nhỏ giọng hỏi.

*đồ đèn (một trò chơi truyền thống của Trung Quốc, các câu đồ dán trên lồng đèn, treo trên dây hoặc dán trên tường)

“Muội học quá nhiều thứ, không có chú ý tới cái này. Về văn chương thì muội chỉ học đối câu mà thôi. Mấy câu đồ đèn này thì một chữ muội cũng không biết”- nàng đáp.

Trên đài cao, chủ nhân đang công bố quy tắc trò chơi và phần thưởng, có các loại hoa đăng, ngọc bội cùng với mười lượng bạc. Bất luận là ai nộp lên 50 đồng tiền là có thể tham gia.

“Muội muội, nếu không muội cứ thử một chút đi?”- Lão Ngoan Đồng bên cạnh một mực động viên.

“Muội không thử đâu. Đại ca, nếu huynh thấy hứng thú thì huynh thử đi”- Đối với đồ đèn, nàng chưa bao giờ cảm thấy hứng thú.

“Ta không tham gia. Ta không biết, muội nhất định phải tham gia lấy quà cho ta”- Lão Ngoan Đồng muốn ăn vạ.

“Đại ca, trước nói cho muội biết, tại sao nhất định phải tham gia?”- nàng nhận thấy ca ca mình có ý đồ đen tối nha.

“Phần thưởng hoa đăng hình ông cháu tỏ nhìn rất đẹp nha, ta muốn lấy đem về cho Tiểu Mã Câu chơi”- Hấn giải thích.

“Tiểu Mã Câu còn quá nhỏ, sẽ không biết được tâm ý của huynh đâu. Chờ sang năm huynh tự mình ôm hấn đến xem hoa đăng, Tiểu Mã Câu thích gì thì mua cho hấn cái đó. Nếu giờ huynh thực muốn tặng quà cho hấn, thì không bằng mua chong chóng xoay này. Mấy ngày nữa khi khí hậu trở nên ẩm áp rồi, lúc đi chơi mang theo, chong chóng đón gió chuyển động nhìn rất vui mắt nha”- Nàng hướng dẫn.

"Có thật không? Muội khẳng định Tiểu Mã câu sẽ thích?"-Lão Ngoan Đồng nửa tin nửa ngờ hỏi.

"Muội muội có bao giờ lừa gạt đại ca chưa?"

"Được rồi. Nếu như vậy chúng ta đi thôi." Hấn thống khoái nói.

“Ừ~~~ Đại ca, nếu như có một ngày, đại ca phát hiện muội muội khi nào đó có chút chuyện lừa gạt đại ca, thì đại ca có tức giận không?”-nhìn Lão Ngoan Đồng trước sau như một tín nhiệm nàng, áy náy trong lòng nàng lại dâng lên.

“Muội muội gạt ta? Vậy là có lợi ích nhiều hay chuyện xấu nhiều? Đối với ta có ảnh hưởng gì không?”- Hấn nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi hỏi.

“Tất nhiên là lợi ích nhiều rồi. Còn đối với đại ca thì chân chính không có tổn thương gì!”- Cừu Âm Chân Kinh ở trên tay của Hoàng Dược Sư cũng coi như là có thể phát triển đi, mà bất kể có nàng tham gia hay không thì Lão Ngoan Đồng cũng sẽ phá vỡ lời thề học được võ công phần thượng, đây cũng không tính là tổn thương nha. Niệm Từ nghiêm túc cân nhắc ở trong lòng sau đó đưa ra câu trả lời.

“Nếu như vậy, hôm nay muội đã thành thực nói ra, ta sẽ hào phóng một chút không giận muội!”- hấn nói

"Cám ơn đại ca! Cám ơn!"- Niệm Từ cảm động tiến lên nhẹ nhàng ôm Lão Ngoan Đồng một cái.

"Muội làm gì vậy ?! Nam nữ thụ thụ bất thân nha!"- Hấn nhanh chóng đẩy nàng ra, lui về phía sau mấy bước.

"Chúng ta là huynh muội thì sợ gì chứ. Đây là muội cảm ơn đại ca khoan hồng độ lượng thôi! Đại ca không hiểu kỳ là chuyện gì sao?"- Nàng hỏi.

“Chờ khi nào muội muốn nói cho ta biết thì lúc đó hãy nói! Có thời gian không bằng giúp ta xây xong chỗ vui chơi đi!”- Lão Ngoan Đồng nhìn nàng thật sâu một cái, giống như đã sớm sáng tỏ ở trong lòng.

“Đại ca, huynh thật là tốt! Nhất định muội sẽ không phụ sự mong đợi của đại ca”

“Được rồi, đừng có làm cho ta nổi da gà. Chúng ta mau đi mua chong chóng cho Tiểu Mã Câu đi!”

Niệm Từ đã có thể buông xuống nặng nề ở trong lòng, bước nhanh đuổi theo chân Lão Ngoan Đồng.

Hai người đi dạo một lúc mua đủ thứ đồ ăn vặt, chong chóng và đủ loại mặt nạ thắng lợi trở về. Về đến nhà, hai người đem chong chóng cùng mặt nạ treo ở trên tường, biểu diễn cho Hoàng thiếu gia xem. Đang chơi vui vẻ thì Dương Dịch đẩy cửa đi vào.

"Náo nhiệt như vậy, đang làm cái gì vậy?" Hấn hỏi.

“Mau đến xem lễ vật chúng ta đã mua cho Tiểu Mã Câu này. Vốn là trên đường ta nhìn thấy phần thưởng đồ đèn, là đèn ông cháu tỏ nhìn rất vui mắt, muốn kêu muội muội chơi thắng lấy về đưa cho cháu ta. Ai biết được nàng ta không biết về đồ đèn, nên chúng ta mua những thứ khác, treo trên tường

cho Tiểu Mã Câu nhìn chơi!”- Lão Ngoan Đồng giải thích.

“Tại sao không nói sớm, chúng ta cùng đi chung, tôi có thể tham gia thi để lấy đèn lồng mà đại gia thích đó!”- hấn cười nói.

“Thật không? Nếu không bây giờ chúng ta đi đi?”- Lão Ngoan Đồng đứng dậy muốn đi.

“Được rồi, đại ca. bây giờ đã trễ thế này rồi, người ta đã thu dọn quán rồi. Hơn nữa Dương Dịch còn phải thi công giúp cho Tiểu Mã Câu, sau đó thì làm gì còn chút khí lực mà đi với huynh nha!”- nàng gọi hấn lại nói.

“Ai bảo muội học nghệ không tinh. Ta còn muốn cái đèn lồng kia nha!”- hấn nổi giận nói.

“Muội đã sai rồi! Một năm tới này, muội nhất định sẽ đi tìm danh sư, năm sau sẽ vì huynh và Tiểu Mã Câu đi chơi đồ đèn giành quà có được không? Đừng nói là đèn lồng, cả bạc ròng kia chúng ta cũng có thể lấy được luôn, có được hay không?”- Niệm Từ phát hiện sau khi nhi tử được sinh ra thì Lão Ngoan Đồng cũng gần như hóa thành trẻ con.

“Đừng nha, đại gia! Năm sau ta sẽ sớm sắp xếp, cùng nhau ôm Tiểu Mã Câu đi xem hoa đăng, thấy được đủ thứ quà tặng có được không?”- hiện tại Dương Dịch rất có kinh nghiệm dỗ Lão Ngoan Đồng.

“Nói là phải giữ lời đó nha!” Lão Ngoan Đồng cuối cùng cũng nói. Sau khi người giúp việc nấu xong thức ăn Nguyên Tiêu đem vào thì Lão Ngoan Đồng mới lại nở nụ cười. Ba người cùng nhau ăn tết Nguyên Tiêu, nhìn một chút Tiểu Mã Câu vui vẻ bình yên ngủ.

***

Trong lúc rảnh rỗi, Niệm Từ đi tới tiền viện xem thử việc tiến hành khu vui chơi tới đâu rồi. Theo đề nghị của nàng, nguyên cả khu đông sương phòng đều được trưng dụng để làm khu trò chơi, thuê mấy công tượng lành nghề bắt đầu gấp gấp chế tạo đồ chơi thiếu nhi.

Tiến vào phòng, nàng thấy bọn họ đã dùng vật liệu gỗ tốt nhất chế tạo xong con ngựa bập bênh, đang bắt đầu làm cầu trượt. Niệm Từ thiết kế cái cầu trượt này có đoạn thẳng và đoạn cong gấp khúc, để khi hài tử trượt từ trên cao xuống thì vòng vèo có chút thú vị.

“Phiền các vị sư phụ nhất định phải dùng giấy nhám tinh tế mài nhẵn những chỗ mà hài tử có thể tiếp xúc được, tôi không hy vọng hài tử bị gai gỗ đâm vào đâu”- Nàng không sợ bị người khác nói mình phiền.

“Nhất định là vậy rồi! Nhị tiểu thư, tôi muốn hỏi, chờ sau khi công việc ở đây hoàn thành, chúng tôi có thể đem những mẫu đồ chơi này bán ra trên thị trường cho mọi người kiểm ít bạc được không? Tiểu thư cũng biết, dạo này thời thế không tốt, chúng tôi là thủ nghệ nhân, rất khó tìm việc, nếu như có một chút đặc biệt thì chúng tôi cũng có thể kiếm được ít tiền!”- Đám thợ mộc tiến lên nói.

“Nói thật, đây là do tôi suy nghĩ vì con trai tôi mà chế tạo. Tôi không hy vọng người khác dễ dàng lấy được thành quả khổ tâm suy nghĩ của mình. Các vị chỉ cần tay nghề tốt, thì không cần sợ không có việc làm. Sau khi làm xong khu vui chơi này, tôi còn tính làm thêm một ít gia cụ cho mọi người trong nhà, còn có đồ mộc sử dụng ở trong cửa hàng nữa. Thời gian này các vị cứ thoải mái làm, nhất định là có cơm ăn!”- Mặc dù những thiết kế này đều đến từ thời hiện đại, căn bản không phải là bản quyền của nàng, nhưng nàng là một nữ nhân, hẹp hòi một chút mà nói, nàng không muốn phong cách của mình bị người ta bắt chước. Nàng bước ra khỏi cửa đi tìm Dương Nhị.

“Nhị tổng quản, tôi không hy vọng những thiết kế của tôi xuất hiện bên ngoài Chu gia. Huynh hãy đi cùng các thợ mộc kia ký kết văn thư giữ bí mật để đề phòng vạn nhất. Mặt khác, về sau chúng ta cũng cần những thợ mộc này làm việc, lưu ý xem bọn họ làm việc, nếu thủ công tốt thì giữ luôn họ lại sau này sử dụng đi!”

“Tôi cũng đang có suy nghĩ này. Năm người này tay nghề không tệ, người cũng phúc hậu, trước mắt đều không thể xem ra người nào giỏi hơn người nào”- Dương Nhị nói.

“Trước cứ ký văn thư giữ bí mật đi hãy nói. Dù sao khi làm xong khu trò chơi này, chờ khí trời trở nên ấm áp, tôi còn muốn làm thêm cho Tiểu Mã Câu một chút gia cụ cùng vài món đồ chơi. Khi trước dọn nhà quá mau, tiểu viện của các huynh đệ các vị chắc chắn cũng thiếu hụt đồ đạc, tất cả giao cho bọn họ làm là được rồi. Còn chuyện buôn bán về sau khẳng định công việc sẽ rất bề bộn, phải đặc biệt mở phòng thu chi, mời một tiên sinh quản lý phòng thu chi. Dương Tam bọn họ thường xuyên ra ngoài, huynh nói bọn họ chú ý đi!”- Nàng suy nghĩ một chút nói.

“Bây giờ huynh đệ chúng tôi kiêm luôn quản lý việc thu chi, cũng không quá bận rộn lắm. Sao lại phải mời người khác làm gì?”- đã rất quen thuộc với nhau, nên hấn nói chuyện với nàng cũng không có khách sáo nữa.

“Chờ khi hậu trở nên ấm áp, tôi còn có việc muốn các vị giúp tôi một tay, lúc đó sẽ không còn thanh nhàn như vậy nữa”- Niệm Từ cười nói rồi xoay người rời đi.

Mặc dù đã đưa ngân phiếu cho Thành Tương Dương được một lần, nhưng trong lòng nàng vẫn còn lo lắng đến số vàng bạc giấu ở dưới giếng. Thứ nhất là sợ lâu ngày sẽ bị người khác phát hiện, thứ hai là nàng không biết có bị ôxi hóa làm ô nhiễm nguồn nước, khiến cho những người vô tội bị trúng độc không. Nàng thì không thể rời nhi tử đi được, có muốn theo đại ca trở về Đại Tổng vớt rương tiền thì nàng cũng lực bất tòng tâm.

Trải qua một thời gian dài tiếp xúc, nàng nghĩ có thể kéo huynh đệ Dương Thị vào nhóm làm việc. Tuy rằng thân thể của bọn hấn vẫn rất thần bí, không thể nào biết được, nhưng trực giác nói với nàng biết nhóm người Dương Dịch sẽ không làm hại bọn nàng, cũng sẽ không bỏ rơi Tổng Triều hướng về phía người Mông Cổ mật báo. Trên thực tế bọn họ có thể cũng sinh sống trên đất Đại Tổng, chỉ là bởi vì anh hùng mạt lộ, nên mới theo mình đi tới Tề Nam. Thái độ của bọn họ với người Mông Cổ cũng không xa không gần, lúc nào cũng có thái độ đề phòng.

“Đại ca, huynh có rảnh thì chỉ điểm một chút công phu cho đám người Dương Dịch đi. Người ta đã đem Dịch Cân Kinh truyền cho huynh, chúng ta cũng không thể hẹp hòi nha. Muội định đem bộ pháp học tập kinh công cấp tốc đặc ý nhất của mình truyền lại cho bọn họ”- Buổi tối, trong lúc hai huynh đệ bọn họ ăn cơm thì nàng lên tiếng nói.

“Được rồi! Chờ một lúc nữa Dương Dịch tới thì chúng ta thương lượng về thời gian một chút. Ta xem bọn họ cốt khí rất tốt, không phải là từ nhỏ đã được vận dụng Dịch Cân Kinh đi?” Lão Ngoan Đồng tò mò.

“Dương Dịch thì rất có thể, còn mấy huynh đệ của bọn hắn thì rất khó nói. Muội cảm thấy tư cách của bọn hắn rất tốt, đáng để kết giao. Chờ khi xuân về không khí ấm áp lên, muội muốn nhờ bọn họ cùng đại ca trở về Lâm An, đem rương tiền giấu trong nhà của gian tặc vớt ra ngoài, đem về Tương Dương. Đại ca cảm thấy như thế nào?”- Niệm Từ luôn luôn tin tưởng vào nhãn lực nhìn người của hắn.

“Thật tốt quá, ta có thể trở về Đại Tổng chơi rồi! Bất quá ngại cùng với Tiểu Mã Câu thì sao đây?”- Hắn chỉ nghe được một nửa câu đầu.

“Đường xá quá xa xôi, bất tiện, mẹ con muội không đi được, vẫn là phiền đại ca đi một chuyến đi!”

“Ta không bỏ được Tiểu Mã Câu đâu!”- hắn thất vọng nói.

“Nếu đi nhanh thì chỉ cần khoảng hai mươi ngày sẽ có thể trở lại. Đại ca yên tâm, thời gian huynh không có ở nhà, ta nhất định sẽ hướng về phía Tiểu Mã Câu ngày ngày nói cậu hắn vĩ đại thế nào, Tiểu Mã Câu sẽ không quên cậu đâu!”- Nàng dụ dỗ.

“Thế này còn được! Được rồi, ta sẽ chỉ giáo cho bọn họ thật tốt một chút, mang theo bọn họ trở về Trung Nguyên, nhất định sẽ mã đáo thành công. Ta có thể tiếp tục làm Zoro không?”- hắn lại nhớ tới thời gian hai người làm hiệp đạo.

“Chỉ cần chu đáo điều tra và lên kế hoạch giống như lúc trước, thì đại ca dĩ nhiên là có thể tiếp tục a. Có điều phải chú ý, một khi phát hiện ra có gì không ổn thì an toàn rút lui là quan trọng nhất, không nên bởi vì sĩ diện cá nhân mà gây nên sai lầm lớn”- Niệm Từ dặn dò.

“Thật là phiền phức! Còn lại thì chờ muội có thể đi cùng ta thì hãy nói sau. Muội muội, muội nói khi nào thì Tiểu Mã Câu có thể cùng với chúng ta đi “dọn nhà” người ta?”- Lòng hiếu kỳ của hắn lại nổi lên.

“Rất nhanh thôi, ngày này sẽ không còn quá xa đâu!” Nhìn con trai đang nằm ngủ trên giường, nàng mỉm cười trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Công Khai Bí Mật

Edit: Vân Nhi

Buổi tối, sau khi Tiểu Mã Câu ngủ, Niệm Từ cùng với Lão Ngoan Đồng cố ý đi tới tiền viện, nói chuyện với các huynh muội Dương thị. Dương Dịch ở một mình trong phòng chủ của Tiền Viện, bốn huynh đệ kia thì chia ra chen chúc ở hai bên sương phòng. Hai người bị chen trong một phòng, trong phòng chỉ có bàn ghế đơn giản, đều là do chủ trước lưu lại, không có tăng thêm thứ gì.

“Lúc ấy dọn nhà thật quá vội vàng, không có chú ý đến cuộc sống hàng ngày của các vị. Nhị tổng quản, còn phải phiền toái huynh đệ tâm nhiều hơn. Chờ chỗ vui chơi bên kia hoàn thành, thì kêu những thợ mộc kia làm thêm một ít gia cụ mới đi. Huynh đệ các vị cứ tự thiết kế, làm sao cho thoải mái tự tại là được rồi.”

“Nhị cô nương, không cần nhiều thứ như vậy đâu, như bây giờ là được rồi!”- Dương Dịch nói.

“Chúng ta không cần lo về tiền bạc. Công việc buôn bán ngày càng tốt, tôi đây làm chủ nhà cũng không thể hẹp hòi a. Chờ qua thời gian bận rộn này, tôi còn muốn tìm bà mai ở trong thành tìm vợ cho huynh đệ các vị đây”- Nàng nói.

“Vậy thì lúc đó ta sẽ có rượu mừng để uống rồi?”- Lão Ngoan Đồng hưng phấn nói.

“Đa tạ Nhị cô nương tính toán cho bọn tôi. Có nói như thế nào thì cũng phải làm mai cho đại gia trước nha. Huynh đệ chúng tôi ở đây ăn uống sống rất an nhàn, vẫn chưa nghĩ tới chuyện xa hơn.”- Dương Dịch vội nói.

“Cái gì? Làm mai cho ta? Không muốn, ta mới không cần cưới vợ nha!”- Lão Ngoan Đồng nhảy dựng lên nói.

“Được rồi, đại ca! Dương Dịch không biết tình hình của huynh nên mới nói như vậy, muội muội chắc chắn sẽ không tìm vợ cho huynh đâu. Dương Dịch, đại ca tôi là trọng đạo tu thân, không thể thành thân được. Được rồi, sau này chúng ta hãy nói tới những chuyện này. Tối nay tôi tới là muốn thương lượng

với các vị về chuyện học võ công với đại ca. Khi nào thì các người vị rảnh rồi?”- Niệm Từ nói.

“Không nghĩ tới đại gia còn là một đạo sĩ nha, thật là thất kinh thất kính. Việc chi điểm võ công thì ta thật là cảm ơn hai vị. Vậy thì sáng mai chúng ta bắt đầu nhé? Chúng ta đều là người luyện võ, cũng hiểu việc luyện võ nên bắt đầu từ sáng sớm, dậy sớm luyện công sẽ đạt được tác dụng cao nhất. Vậy thì giờ Mẹo ta bắt đầu được chứ?”- Dương Dịch đề nghị.

“Được thôi, ta thì không sao cả. Dù sao thì giờ đó ta đã thức dậy để luyện võ. Chỉ cần các người cảm thấy được là được”- Lão Ngoan Đồng nói.

“Nhị cô nương, ta nghe Nhị đệ nói, Nhị cô nương có chuyện gì cần chúng ta giúp đỡ phải không?”- Dương Dịch cẩn thận nói.

“Đúng vậy! Thật ra thì mục đích của ta tới đây tới hôm nay là vì chuyện này. Các vị biết, huynh muội chúng tôi là nhân sĩ Đại Tổng, sống ở nơi này chẳng qua là muốn tìm một cuộc sống yên bình cho đứa nhỏ mà thôi. Không biết các vị trước khi tới nơi này có biết gì về chuyện trên giang hồ hay không?”

“Cũng biết sơ một hai chuyện, không biết Nhị cô nương nói về sự kiện gì?”- Dương Dịch hỏi.

“Chính là chuyện của Tulip đen và Tả La (Zoro) đó”- Lão Ngoan Đồng vội không kịp, nói.

“Biết. Nghe nói đó là do hai người gây nên. Bọn họ đặc biệt ra tay với những tên gian thần, trên tường ở hiện trường luôn lưu lại dấu hiệu của Tulip đen cùng với Tả La. Nhưng cho tới giờ vẫn không có ai biết gì về bọn họ cả”- Dương Tam giành nói trước.

“Ta chính là Tả La, muội muội ta thì chính là Tulip đen”- Lão Ngoan Đồng dương dương đắc ý trả lời.

“Chính là các người?”- Năm người đồng thời nói.

“Đúng, chính là huynh đệ chúng tôi. Nếu như không phải vì phát hiện ra tôi đang mang thai Tiểu Mã Cầu thì chúng tôi đã đánh cướp hết toàn bộ nhà của bọn tham quan rồi!”- Niệm Từ nói.

“Nói như vậy, phụ thân của hải tử không biết về chuyện của Tiểu Mã Cầu?”- Dương Dịch thử thăm dò.

“Đó lại là một chuyện khác, cùng với chủ đề của tối ngày hôm nay không có liên quan. Tôi muốn nói, khi đó chúng tôi muốn trở thành hiệp đạo cũng là vì dự tính người Mông Cổ nhất định sẽ xâm phạm vào Đại Tổng, mà hoàng đế Tống triều thì ngu ngốc vô năng, khẳng định sẽ không có cách chống đỡ. Vậy nên chúng tôi muốn cướp hết của bọn quan tham ô vô lại, đem tiền đó đưa đến tiền tuyến làm quân khoản chống quân Mông Cổ. Lần trước đại ca lên đường chính là để đưa tiền tới Tương Dương”- nàng nói tiếp.

“Không nghĩ tới hai người lại vì đại nghĩa như vậy. Vì bảo vệ quốc gia mà không tiếc để ố bản danh tiếng của mình, thật khiến cho huynh đệ của chúng ta phải kính nể!”- Dương Dịch trịnh trọng nói.

“Chuyện này so với chuyện các tướng sĩ đang hăng hái chiến đấu, đổ máu trên chiến trường mà nói thì không đáng kể một chút nào. Vốn chúng tôi định bắt đầu từ Giang Nam, lướt qua Trường Giang đi tới Kim Quốc, thậm chí còn muốn tới đại mạc trộm ngựa, nhưng Tiểu Mã Cầu đã làm phá vỡ hết mọi dự định. Lúc ấy ở thành Lâm An, chúng tôi có cất giấu một số tài bảo bất tiện không mang theo được, hiện tại làm phiền các vị cùng với đại ca của tôi, khi mùa xuân tới ấm áp hơn, đi đem những tài vật này đến thành Tương Dương. Ý của các vị thế nào?”- Nàng nói ra kế hoạch của mình.

“Nhị cô nương, cô có thể trả lời vấn đề này cho chúng ta được không? Nếu thống hận Mông Cổ xâm phạm vào Tống triều, tại sao ở đây còn thắt chặt quan hệ với bọn họ, thân mật với phủ tướng quân như vậy?”- Dương Dịch không vội trả lời, hỏi ngược lại.

“Thật ra tôi không có hảo cảm gì với Tống triều cả. Từ xưa tới nay, người thắng làm vua người thua làm giặc thôi. Chỉ có điều tôi cảm thấy đáng thương cho dân chúng vô tội phải chịu sự hành hạ của chiến loạn, hơn nữa, một số bằng hữu của huynh muội chúng tôi lúc này đang nhiệt huyết chiến đấu ở Tương Dương. Vì để góp chút sức cho bọn họ, chúng tôi cũng không hề tiếc công. Về phần liên hệ tình cảm với người Mông Cổ ở đây, có ba nguyên nhân chính: Thứ nhất, tôi là nẫu thân ích kỷ. Tôi muốn cho hải tử có một cuộc sống ổn định an toàn. Thứ hai là vì xưa nay, Tề Nam luôn là một vùng trọng địa quân sự, chúng ta mở từ lâu thiết lập quan hệ, có thể thu thập được tin tình báo, thông báo cho thành Tương Dương. Thứ ba, trừ bỏ các nguyên nhân chiến tranh ra, thì người đại mạc hào sảng rất đáng kết giao. Nếu quả thực tới thời điểm phải đụng đao kiếm, tôi vẫn có thể vì quốc gia mà buông xuống”- Nàng giải thích.

“Nhị tiểu thư là một phụ nữ mà không hề thua kém đáng mảy râu. Kiến giải của tiểu thư khiến cho chúng ta cảm thấy xấu hổ!”- Dương Dịch ôm quyền nói.

“Cô nương đã tin nhiệm chúng ta như vậy, đem bí mật quan trọng nói cho chúng tôi, chúng tôi cũng nên nói thật thân thể cho các vị biết. Lần đầu gặp mặt Nhị cô nương nói rất đúng, chúng tôi không phải họ Dương, cũng không phải là anh em ruột, nhưng quan hệ của chúng tôi còn thân hơn cả tình ruột thịt. Tôi tên thật là Trình Dương, nghĩa phụ là giáo chủ một giáo phái thần bí ở Tây Vực, bốn vị này chính là thủ hạ từ nhỏ lớn lên cùng tôi”- hần nói.

“Không phải là Minh giáo chứ? Nghĩa phụ huynh là giáo chủ của Minh giáo?”- Niệm Từ không tự chủ được lên tiếng hỏi.

“Nhị cô nương không hổ là kiến thức rộng rãi, đúng là như vậy!”- Dương Dịch nói.

“Vậy tại sao người lại ở đây? Hiện tại Tống triều đại loạn, sống chết trước mắt, tại sao Minh giáo lại không nắm lấy thời cơ, lợi dụng ưu thế trong giáo nhân tài đông đảo đi bình định quân Mông Cổ lật đổ Đại Tống, khai sáng nên một triều đại mới?”- Nàng vội vàng nói. Một lời nói kinh thế hãi tục làm mọi người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Ý tưởng của Nhị cô nương thật là kinh thiên động địa, rất có phong cách riêng!”- Dương Dịch ngưng ngưng nói.

“Giáo chủ của các vị không có nghĩ tới sao? Hoàng đế Đại Tống ngu ngốc, vô tri, Thiết Mộc Chân tàn bạo, máu lạnh, đều không phải một đáng mình quân. Thật ra thì phần lớn dân chúng không để ý ai là hoàng đế, bọn họ chỉ để ý làm sao cho có cơm ăn áo mặc từ tể mà thôi. Nếu như các vị có thể khỏi nghĩa vũ trang thì nói không chừng có thể tạo phúc cho nhân dân!”- nàng nói tiếp.

“Chúng tôi cũng không phải là chưa từng nghĩ qua. Chỉ có điều nghĩa phụ của ta vừa qua đời, trong giáo là một mảnh hỗn loạn, quần long vô chủ mà thôi”- Dương Dịch giải thích.

“Thử nhỏ, tôi được nghĩa phụ thu dưỡng, truyền thụ võ công, tình cảm còn thân hơn cha con ruột thịt. Trước khi nghĩa phụ lâm chung có lưu lại di ngôn, để cho tôi thay vị trí của ông nhậm chức giáo chủ đời thứ ba mươi của Minh Giáo. Nhưng không nghĩ tới, khi nghĩa phụ vừa mới hạ táng, tả hữu sứ giả trong giáo lấy lý do tôi không có đủ tài năng và kinh nghiệm phục chúng nên đã lập người khác làm giáo chủ. Tổng giáo bên Ba Tư sau khi nghe tin cũng nhanh chóng sai người cầm Thánh hóa lệnh đến Quang Minh đình tự xưng là giáo chủ mới của bốn giáo. Lúc đó, trong giáo đột nhiên chia làm ba bè phái làm theo ý mình chen ép lẫn nhau. Thấy Minh Giáo mà nghĩa phụ khổ tâm xây dựng lại bại trong tay mình, lòng tôi đau như dao cắt. Trong ba thế lực này, thế lực của tôi là yếu kém nhất. Trước đây là do nghĩa phụ che chở, cho tới lúc đó, tôi không hề biết trong giáo có dòng nước ngầm mãnh liệt, nên chưa bao giờ có ý lôi kéo ai. Vậy nên rất nhanh, hai thế lực kia kết hợp với nhau đem tôi xử lý. Trải qua kịch chiến, chỉ còn có năm người chúng tôi thoát ra được, còn lại toàn bộ huynh đệ khác đều bị thanh tẩy cả. Lần đầu gặp mặt ở bên dòng Hoàng Hà, chính là lần cuối cùng chúng tôi bị ám toán, đang cùng ngồi chờ chết!”- Hãn chặm rãi kể.

“Hiện tại Minh giáo rốt cục đã rơi vào trong tay của người nào? Các vị thật sự cam tâm chịu thất bại, không nghĩ muốn đoạt lại những gì mình đã mất sao?”- Niệm Từ hỏi tới.

“Tôi không biết, cũng không muốn biết. Hiện tại chúng tôi đã nản lòng thoái chí, không muốn lại bước vào cuộc sống bạo lực đầy máu tanh như trước nữa. Những lời tiểu thư vừa nói rất có đạo lý, người thắng làm vua, còn người thua thì làm giặc. Trước kia tôi muốn tiếp nhận vị trí giáo chủ, chỉ là muốn kéo dài hy vọng của nghĩa phụ đối với tôi mà thôi, giờ nhìn lại, tính cách của tôi quá mức ôn hòa thiện lương, không hề thích hợp với vị trí đó một chút nào. Ngay cả như lời cô nương nói lật đổ Tống Triều, khai sáng triều đại mới tôi chưa từng nghĩ đến. Tôi cũng chưa từng nghĩ sẽ lãnh đạo huynh đệ trong giáo phát dương quang đại”

“Huynh nghĩ như vậy cũng đúng, phải tự hiểu rõ bản thân mình, nếu cố gắng làm điều mà mình không muốn thì thành công không nhất định là chuyện tốt, còn thất bại chưa chắc là xấu. Chỉ cần huynh có thể buông xuống là tốt rồi!”- Nàng khuyên nhủ.

“Các người nói chuyện nửa ngày, rốt cục có cùng ta đi “dọn nhà” cho người ta không?”- Lão Ngoan Đồng không nhịn được hỏi.

“Dĩ nhiên là bọn tôi sẽ ra sức giúp đỡ rồi. “Dọn nhà” hộ người ta thật là một chuyện rất vui nha!”- Dương Dịch liền hớn hờ đáp ứng.

“Mọi chuyện trước đây cứ coi như một trang sách lật qua đi. Bây giờ chúng ta chân chính là người một nhà. Sáng mai, tôi sẽ cùng các vị luyện công. Tôi sẽ đem phương pháp luyện tập kinh công độc môn của tôi truyền thụ cho các người, để các người luyện tuyệt thế kinh công Đạp Tuyết Vô Ngân”- Niệm Từ nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 42: Bất Ngờ Gặp Gỡ

Edit: Vân Nhi

Cuộc sống có Tiểu Mã Cầu đặc biệt trôi qua rất mau, ngày nào vẫn còn chịu sự thống khổ khi sinh nở, thế mà hôm nay con trai đã được trăm ngày.

Con trai được trăm ngày ở nhà người có tiền thường là chuyện lớn, tổ chức đại yến mời bằng hữu cùng thân thích tới ăn mừng, còn phải đem đứa bé ra chiêu chuộng khoe khoang với mọi người. Niệm Từ đối với trăm ngày của con chưa từng có ý tưởng gì, chẳng qua là dự định làm giống như người hiện đại, đem hải tử cạo tóc máu lần đầu tiên và làm bút giữ làm kỷ niệm.

Khi nàng đem suy nghĩ của mình nói cho Lý Thắm và Dương Nhị hai người biết để cho họ đi tìm một người thợ làm bút tay nghề cao thì bọn họ liền phản đối rất mạnh. Đối với người cổ đại thì thân thể tóc tai rất là quan trọng, đó là để thờ cha mẹ, không được phá hoại, nên bọn họ kiên trì không cho phép nàng động tới tóc của Tiểu Mã Cầu.

Niệm Từ lại cho là khí trời đang ẩm dần, tóc dài cũng không tốt cho trẻ lớn lên, nên vẫn cố chấp với suy nghĩ của mình. Rốt cục lúc Tiểu Mã Cầu được trăm ngày thì nàng tự tay cạo tóc máu của nhi tử, đem tóc đó làm thành một đôi bút tóc với thân bút được làm từ gỗ cây trắc. Đôi bút sau này trở thành văn phòng phẩm trân quý trong thư phòng của Hoàng Đại thiếu gia, không dễ dàng cho người khác đụng tới.

Tiệc mừng trăm ngày của Hoàng thiếu gia làm một đại yến rất long trọng, đồng thời kết hợp tổ chức yến tiệc ở cả hai nơi là Chu trạch và Hối Tuyền Lâu.

Niệm Từ cùng với Lão Ngoan Đồng dĩ nhiên là ở nhà đợi vợ chồng Đại Tề Cát tới, còn những thương nhân có liên hệ buôn bán với bọn họ thì do Dương Dịch thiết đãi ở Hối Tuyền Lâu.

Người của Phủ Tế Nam cũng biết tiền của của Chu gia rất nhiều, Chu đại gia thì càng thêm huyền bí, ngay cả ngày khai trương tử lâu của mình cũng không hề xuất hiện, ngay cả ngày đại yến mừng trăm ngày của cháu mình cũng không thấy, bình thường chỉ có những thủ hạ của Chu gia ra mặt giải quyết sự vụ. Mà sau khi vợ chồng Đại Tề Cát nhìn thấy Chu đại gia hồn nhiên trẻ thơ thì càng thêm thương cảm cho Niệm Từ. Một cô gái bị thất lạc trọng phu, phải chăm sóc cho con nhỏ, lại phải chiều cổ cho đại ca tính tình thiện lương, còn phải quản lý gia nghiệp, thật là không dễ dàng một chút nào. Hắc Châu lớn lên ở thảo nguyên đại mạc kéo kéo tay của Niệm Từ, nước mắt thiếu chút nữa là rơi xuống.

Trăm ngày của Tiểu Mã Câu trôi qua, cả gia đình lại bắt đầu làm việc sinh hoạt bình thường. Trong thời gian này, với sự chỉ điểm của Lão Ngoan Đồng, võ công của anh em họ Dương thăng tiến không ít. Biện pháp cột vật nặng vào người để luyện khinh công của Niệm Từ trong một sớm một chiều là không thể nhìn thấy được hiệu quả ngay, nhưng cũng may là bọn họ cũng không có gì gấp gáp, bình thường làm việc bọn họ vẫn cột chặt không hề tháo ra.

Khí trời âm dần lên, sau khi bọn họ thương lượng thì quyết định: Lão Ngoan Đồng sẽ mang theo Dương Nhị, Dương Tam, Dương Tứ và Dương Ngũ, lấy cớ là trở về Đại Tổng hồi hương cúng tổ, đem tài vật ở trong giếng vớt lên để ngừa hậu hoạn. Chuẩn bị xong xuôi, mấy người họ mang hành trang rời khỏi Tế Nam.

Vì Dương Dịch phải sử dụng Dịch Cân Kinh để dịch cân tẩy tủy cho Tiểu Mã Câu và còn phải lo quản lý sự vụ trong tử lâu nên không đi được. Niệm Từ thì tiếp nhận công việc của Dương Nhị, phụ trách quản lý mọi công việc hàng ngày trong gia đình và việc xây dựng khu trò chơi.

Mùa xuân đã tới gần, vạn vật bắt đầu hồi phục đua nhau khoe sắc. Niệm Từ xử lý công việc trong nhà, có rảnh rỗi thì ra chăm sóc vườn hoa của mình. Từ xưa ở Tế Nam đã có truyền thống nhà nhà có suối nước, hộ hộ có liễu rủ bên hồ, vì thế Niệm Từ đặc biệt kêu người làm vườn tới lên kế hoạch, nhập gia tùy tục trồng trọt tạo nên một hồ sen trong vườn, nàng còn tìm về mười mấy gốc liễu trồng bên cạnh hồ, sau khi hoàn thành công trình thì nàng có một quang cảnh mùa xuân liễu rủ xuống bên hồ lãng mạn tuyệt đẹp.

Xong việc trong nhà, Niệm Từ nếu có rảnh rỗi thì sẽ dùng giò xách lớn đem theo con trai tới làm khách ở phủ đại tướng quân. Hắc Châu có ba con trai, con trai lớn A Bô Giang 12 tuổi đã đi theo bên cạnh phụ thân để học việc, con thứ Mông Mại thì mới 9 tuổi, con út Mộc Tất mới 5 tuổi. Có lẽ là do nàng đã làm mẫu thân, nên nhìn thấy hài tử nhà khác cũng rất thân thiết, Niệm Từ khi tới chơi rất thích cùng hai bé trai nghịch ngợm kể chuyện xưa. Có thể là do dân tộc khác biệt, bọn họ cũng rất thích a di Hán tộc ôn nhu hay cười này.

Ngày hôm đó khí trời rất tốt, ánh mặt trời ấm áp, là một ngày tháng ba mặt trời rực rỡ khó có được. Niệm Từ ngồi trong đình ở vườn hoa trong phủ Đại tướng quân, ôm lấy Tiểu Mã Câu trong ngực, cùng với hai đứa trẻ ngồi vây hai bên, Hắc Châu thì có chuyện nên đã đi trước. Niệm Từ hăng hái vui vẻ nói:

“Các con, hôm nay ta trước tiên không kể chuyện xưa, hát đại mạc ca cho các con nghe có được không?”

“Được a, a di hát nghe một chút đi!”

"A ngĩa!

Ai!

Na xá tử a độc cô lỗ hữu vi?

Úc trầm mặc liễu cô!

Na thổ độc chăm yêu cô lỗ hữu vi?

Úc trầm mặc liễu cô!

A ngĩa kí đắc cô lỗ hữu vi?

Úc trầm mặc liễu cô!

Cô lỗ cô vi nhất thân hô thân vi, khó vi!

Mụ mụ!

Ai!

Na xá tử a độc cô lỗ hữu vi?

Úc trầm mặc liễu cô!

Na thổ độc chăm yêu cô lỗ hữu vi?

Úc trầm mặc liễu cô!

A ngã kí đắc cô lỗ hữu vi?

Úc trầm mặc liễu cô!

Cô lỗ cô vi nhất thân hô thân vi, khó vi!

Lỗ đích nãi!

A?

Na xá tử a độc cô lỗ hữu vi!

Mỗ khuy?

Na thứ thứ đích tiến yêu cô lỗ hữu vi!

Hữu vi?

A vô nội đích na cá cô lỗ hữu vi!

Úc, sấn nã đích!

Cô lỗ cô vi nhất thân hô thân vi, khó vi!

Hựu nga nga nga nga nga, ai hắc hổng, úc!"

“Đi à. Làm sao người biết được ca dao đại mặc của chúng con thế? Thật là dễ nghe, tại sao cho tới bây giờ chúng con cũng chưa từng nghe qua?”- Hai hài tử vui mừng vây quanh nàng hỏi.

“Cái này gọi là Cát Tường Tam Bảo. Là khi đi còn bé có nghe được người tới từ đại mặc hát qua. Lúc ấy đi quá nhỏ, chỉ nhớ được phiên dịch qua hán ngữ, hiện giờ học được tiếng Mông Cổ thì đi mới nhớ tới bài hát này, nên mới hát lại bằng tiếng Mông Cổ. Các con có thích không? Di dạy cho các con, ba người chúng ta chia ra hát giọng của phụ thân, mẫu thân, và nhi tử có được không?”

“Được lắm, được lắm!” Hai đứa bé hoan hô nói.

Cả một buổi chiều trong hoa viên phủ tướng quân tung bay tiếng trẻ con cùng với giọng một người phụ nữ vui vẻ hát. Tiểu Mã Câu cũng bị ảnh hưởng, khuôn mặt tươi cười nhìn xung quanh, cao hứng quơ tay múa chân, phun nước miếng khắp nơi. Tiếng hát du dương cũng thu hút người ở tiền viện tới xem, Đại Tề Cát, Hắc Châu cùng với một nam nhân Mông Cổ cao lớn nhẹ nhàng đi tới vườn hoa, đứng bên vườn hoa nhìn về phía bên trong đình.

“Cô gái Hán tộc này là ai?”- Nam tử lên tiếng hỏi.

“Nàng là muội muội kết nghĩa của đại tẩu đệ. Trong lúc chiến loạn, nàng đang mang thai lại bị thất lạc với trượng phu, mang theo ca ca có chút ngu si lạc tới Tề Nam, kinh doanh buôn bán ở đây. Sau khi đứa nhỏ ra đời cũng không có rãnh rỗi, bận rộn công việc làm ăn, là một cô gái rất kỳ lạ!”- Đại Tề Cát nói.

“Đúng đó, Niệm Từ không hề giống những cô gái Hán Tộc ta thường gặp, có mấy phần tính cách của một cô gái đại mặc, nhiệt tình hào phóng. Xem thái độ nàng đối xử với mấy đứa nhỏ khiến cho người ta cảm động biết bao!”- Hắc Châu cũng tiếp lời nói.

“Đúng vậy, xem ra nàng ta có điểm không tầm thường!”- Nam tử kia tiếp tục xem nàng đang mỉm cười lau miệng cho con, thấp giọng nói.

“Người thế nào lại xem trọng nàng, Thác Lự Hải?”- Đại Tề Cát kinh ngạc hỏi. Câu hỏi của hắn hù dọa thê tử cũng nhìn về phía tiểu thúc Thác Lự Hải.

“Là ta nhìn thấy nữ nhân này cũng có chút đặc biệt! Đại ca đại tẩu có cao kiến gì sao?”- Nam Tử thống khoái thừa nhận nói.

“Nàng ta dung mạo xấu xí, lại có thêm đứa bé, làm sao người lại coi trọng nàng? Kể từ sau khi Kỳ Kỳ Cách chết, Đại Hãn nhiều lần muốn tứ hôn cho người, cũng đều bị người cự tuyệt. Tại sao nhiều năm rồi, người lại coi trọng một người Hán?”- Đại Tề Cát không thể hiểu được ý tưởng của đệ đệ mình.

“Ta không quan tâm đáng giá nàng như thế nào, chẳng qua là cảm thấy bộ dạng nàng chiếu cô hài tử cực kỳ giống bộ dạng của Kỳ Kỳ Cách năm đó thôi!”- hắn vẫn không có quay đầu, si mê nhìn Niệm Từ ở trước mặt.

“Đúng vậy, bộ dạng nàng ca hát và dỗ hài tử đúng là có mấy phần giống.”- Có sự nhắc nhở của tiểu thúc, Hắc Châu nhớ tới bộ dạng của em dâu Kỳ Kỳ Cách đã chết nhiều năm trước trong cuộc tranh đoạt bộ lạc

“Vậy thì tiến lên làm quen đi, dù sao cũng không phải là người ngoài!”- Đại Tề Cát đề nghị. Vừa nói ba người vừa đi vào vườn hoa, hướng về phía tiểu

đình. Niệm Từ vừa ôm vừa xem con trai nhảy múa, vừa nhẹ nhàng hát cùng với hai nam hài, đột nhiên bên tai truyền tới thanh âm của Hắc Châu.

“Niệm Từ, để ta giới thiệu cho muội biết!”- Nàng vội vã ngừng đầu lên, nhìn thấy vợ chồng Hắc Châu cùng một nam tử xa lạ đang đứng ở trước mặt mình.

“Thúc thúc, Thác Lự Hải thúc thúc!” - Hai nam hài vui mừng phát hiện hắc đến, rồi rít cười vui chạy tới. Một nam tử Mông Cổ mới vừa rồi còn mặt mày lãnh khốc, râu ria rôm xoàm, thời điểm cúi người xuống giang hai cánh tay đón hai hài tử thì trên mặt tràn đầy một nụ cười thật tươi, trong khoảng khắc một núi băng lại trở thành một ánh mặt trời ấm áp.

“Đây là thúc thúc của bọn nhỏ, Thác Lự Hải, là tướng quân dưới trướng của Đại Hãn. Lần này đang lúc chờ lệnh mới nên đặc biệt tới thăm chúng ta. Thác Lự Hải, vị này là chị em tốt của ta, Niệm Từ. Nàng cũng giống như người nhà của ta vậy, các ngươi không cần khách khí với nhau!”- Hắc Châu tiếp tục giới thiệu.

Niệm Từ ôm con đứng lên, nhìn hai đứa trẻ đang đeo theo bên hông Thác Lự Hải, nhẹ nhàng gật đầu một cái, mỉm cười nói:

“Niệm Từ xin chào Thác Lự Hải tướng quân. Đây là con trai của ta, ta gọi hắn là Tiểu Mã Câu!”

“Niệm Từ cô nương không cần khách khí, gọi tên ta là được rồi. Tiểu Mã Câu, tên này là tên của người Mông Cổ chúng ta mà”

“Đó là nhũ danh để gọi mà thôi. Chờ cha của hài tử đến, thì sẽ đặt một tên khác để ghi vào tộc phổ.”

“Đúng rồi, Niệm Từ. Nghe nói ca ca của muội hồi hương gỗ tổ rồi?”- Sau khi bọn họ ngồi xuống, Hắc Châu lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy. Đại Tổng bên kia không yên ổn, muội không muốn đại ca đi, nhưng mà huynh ấy cứ cố muốn đi. Bất đắc dĩ muội phải phái thêm nhiều người trong nhà đi theo, nếu không muội thật là không yên tâm”- nàng đáp.

“Tổ gia của Niệm Từ cô nương là ở Đại Tổng sao? Hiện tại chúng ta đang cùng Tổng Quốc giao chiến, ngươi có ý kiến gì không?”- Thác Lự Hải hỏi.

“Tôi là dân chúng bình thường, không hiểu cái gì là quốc gia đại sự. Huống chi cuộc sống của chúng tôi quanh năm ở Kim Quốc, đối với cổ hương chỉ có ấn tượng rất mờ nhạt. Hơn nữa, việc đại ca đi Đại Tổng chủ yếu là giúp tôi tìm kiếm phu quân thất lạc, thay Tiểu Mã Câu tìm kiếm cha hắc mà thôi”- Niệm Từ nhàn nhạt nói.

“Niệm Từ này, Thác Lự Hải lâu lắm rồi mới tới thăm chúng ta, không bằng muội tới nay ở lại đây cùng dùng cơm tối được với chúng ta thì quá tốt!”- Không từ chối được, Niệm Từ dưới sự nhiệt tình giữ lại của đám người Hắc Châu, đã ở lại dùng cơm đoàn viên ở phủ Đại tướng quân.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Du Lịch Tế Nam

Edit: Vân Nhi

Sau một bữa cơm tối với không khí quá đi, Hắc Châu mang theo hai con trai cùng với Thác Lự Hải tới cửa bãi phòng, nói là muốn cùng Niệm Từ du lịch cảnh đẹp của Phủ Tế Nam. Là một người hiện đại đặc biệt nhạy cảm, Niệm Từ cảm thấy được Thác Lự Hải đối với mình có dụng ý khác, không khỏi cảm thấy buồn cười. Minh bây giờ đang mang mặt nạ dung mạo xấu xí, lại còn mới sinh hạ nhi tử, thế nào chỉ mới có một bữa cơm thì liền có người đeo đuổi đây.

Người Mông Cổ quả thực là không kiêng kỵ, khó trách ngay cả lão bà của cha hay huynh trưởng mà cũng dám cười. Thác Lự Hải mặc dù giống như một nam tử thô lỗ, nhưng thật ra nội tâm rất cẩn thận, cũng không có nói qua một lời nào vượt rào, nếu không phải là Niệm Từ có kinh nghiệm tình yêu phong phú, thì nàng thật có thể nghĩ là mình tự mình đa tình.

Việc trong nhà nàng không cần hỏi tới nhiều, ở từ lâu thì có Dương Dịch xử lý mọi việc ngay ngắn, rõ ràng, nàng cũng không cần quan tâm. Hôm nay xuân về hoa nở, nàng cũng muốn đi dạo quanh chốn cũ để nhớ lại chuyện xưa. Vì vậy, sáng sớm, sau khi sắp xếp chuyện nhà xong thì Niệm Từ lại mang ra cửa, cùng với Hắc Châu đi dạo chơi khắp Tế Nam. Trong có vài ngày, nàng đã đi khắp sơn thủy nơi đây.

Lúc này, hồ Đại Minh so với thời hiện đại thì lớn hơn gấp nhiều lần. Từ phía sau phủ trạch của Tàn Quỳnh kéo dài tới sông Tiểu Thanh, hồ rộng lớn hơn mười dặm, lẫn cả ra sông Lạc Thủy. Còn nữa, lúc này tên hồ không phải là Đại Minh, có rất nhiều tên gọi khác nhau, hiện giờ tên hồ là Tây Hồ. Lúc đầu nghe Hắc Châu nói đi Tây Hồ, Niệm Từ thiếu chút nữa là đã cắn vào đầu lưỡi của mình, còn tưởng là dọn nhà tới Hàng Châu nha. Đứng ở trên du thuyền trên hồ, nhìn sóng nước lăn tăn trước mặt, trong nước ẩn hiện những con cá nhỏ, bên bờ là hàng liễu rủ bóng xuống mặt nước, màu trời in trên mặt nước phản chiếu màu xanh của lá sen, Niệm Từ không khỏi cảm thấy tức giận ngay sau hồ Đại Minh lại nhỏ tới như vậy.

“Mọi người nhìn ở trước mặt xem, bốn bề là hoa sen cùng với hàng liễu rủ, “nhất thành xuất sắc bán thành hồ” chính là khắc họa chân thật của Tây Hồ này!”

Niệm Từ cô nương đối với nơi này rất quen biết nha, cô không phải là lần đầu tiên tới đây sao?”- Thác Lực Hải tò mò hỏi.

“Là lần đầu tiên. Có điều, lúc nhàn rồi tôi có xem qua du ký do phu quân tôi cất giữ, đối với hồ này cũng đã có mong muốn được tới từ lâu, rốt cục cũng được thỏa mãn rồi!”- Nàng giải thích.

“Hồ này rộng lớn thật! Tôi giờ ta cũng chưa bao giờ thấy qua nhiều nước đến như vậy”- Hắc Châu không khỏi cảm thán.

“Hắc Châu tỷ sống lâu ở đại mạc, dĩ nhiên là chưa từng thấy qua nha. Có thể khi muối đến thảo nguyên cũng sẽ có cảm giác giống như tỷ vậy”

“Cô nương nhất định sẽ rất thích. Đại thảo nguyên mênh mông, tựa như biển rộng không nhìn thấy bờ, thật là một cảnh quan hoành tráng. Chờ sau khi chiến tranh kết thúc, cô nương theo tôi tới đại mạc thăm thú một chút đi!”- Thác Lực Hải nhân cơ hội mời nàng.

“Chờ khi Tiểu Mã Câu trưởng thành, tôi cũng thật muốn dẫn hấn đi xem thử một chút. Có câu học vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường mà”- nàng ôm lấy con trai vừa tỉnh giấc, nói.

“Người Hán nói chuyện nghiền ngẫm từng chữ một, nói ra so với chúng ta cũng nhã nhặn dễ nghe hơn. Muội có phải là đã lên kế hoạch tương lai cho đứa nhỏ rồi phải không?”- Hắc Châu nói.

“Không phải đâu, cha của đứa nhỏ là người đọc sách, sau vì gia nghiệp nên mới buôn bán. Dù thế nào muội cũng phải dạy cho hấn giống cha, có tri thức hiểu biết lễ nghĩa mới được nha”- Tiểu Mã Câu liên tục ở trong ngực mẫu thân quay cuồng lục lọi.

Thời điểm hoàng hôn, bọn họ mới vui vẻ bước xuống thuyền. Vì tận tình hiếu khách, Niệm Từ muốn mời mọi người đi tới Hối Tuyền Lâu dùng cơm tối. Sau khi chia ra phái người đi tới phủ tướng quân và tửu lâu truyền tin xong, mấy người bọn họ ngồi xe ngựa đi về phía của Hối Tuyền Lâu. Mới vừa xuống xe Dương Dịch đã đứng ở cửa chào đón, sau khi thăm hỏi hàn huyên thì dắt mọi người đi lên lầu hai dùng bữa.

“Tửu lâu của Niệm Từ cô nương nhìn qua thật là không tệ, trang trí cổ kính, thật có một mùi vị khác”- sau khi ngồi xuống cẩn thận quan sát gian phòng xong, Thác Lực Hải lên tiếng nói.

“Ngài quá khen rồi! Đây đều là chiếu theo việc xử lý tửu lâu của phu quân tôi trước đây mà làm, tôi không có chút công lao gì cả!”- nàng vội vã nói.

Thác Lực Hải nghe nàng nói xong, thì lặng lẽ nhìn Niệm Từ suy nghĩ, lại nhìn về phía Dương Dịch nói:

“Dương chương quỹ thật là nhân tài khó tìm, không biết người là người tài ba ở nơi nào nha!?”

“Dương Dịch là thủ hạ thân tín của phu quân tôi, từ nhỏ đã theo phu quân tôi rồi. Nếu không phải có hấn và những người khác, thì trong thời bình mã loạn lạc này, tôi không biết là đã gặp phải chuyện gì rồi!”

“Rượu và thức ăn đã dọn lên rồi, các vị hãy từ từ dùng. Nếu có món ăn nào không hợp khẩu vị thì hãy nói cho tại hạ biết”- đang lúc mọi người nói chuyện, thì thức ăn đã bày khắp bàn, Dương Dịch đứng ở một bên nói.

“Dương chương quỹ, người cứ đi trước đi, có hai tiểu nhị ở đây phục vụ là được rồi!” Dù sao hấn cũng suất lên làm giáo chủ Minh Giáo, bây giờ dù có như thế nào cũng không thể hạ mình xuống phục vụ người Mông Cổ. Nghĩ tới đây, Niệm Từ quyết định đuổi hấn đi xuống. Một bữa cơm ăn xong, cả khách và chủ đều vui vẻ, Thác Lực Hải khen không dứt lời.

“Niệm Từ này, đầu bếp muội mời về thật là quá giỏi! Ngày khai trương hôm đó thức ăn đã đủ mỹ vị rồi, bữa ăn ngày hôm nay lại càng ngon đến đầu lưỡi cũng muốn rút xuống luôn!”- Hắc Châu nói.

“Tỷ tỷ quá khách khí rồi! Được như vậy là bởi vì đầu bếp đang nghiên cứu chế tạo thức ăn thích hợp với phong vị của đại mạc, mặc dù cùng với hương vị nguyên bản của mọi người không thể hoàn toàn giống, nhưng lại có một hương vị khác. Năm sau mới bắt đầu bán, không biết có được hoan nghênh hay không, hôm nay muội cả gan xin mời mọi người nếm thử một chút!”

“Muội nha, miệng nói chuyện giống như là thoa mật ong vậy!”

Trò chuyện vui vẻ, dùng xong bữa tối, mọi người cáo từ ra về. Buổi tối, sau khi Dương Dịch thi nội công cho Tiểu Mã Câu xong, thì không có lập tức rời đi, mà ngồi ở trong phòng khách của Niệm Từ thưởng trà, đợi nàng ra.

“Bận rộn cả một ngày, tại sao huynh còn chưa đi về phòng nghỉ?”- sau khi sắp xếp cho con trai ngủ ngon xong, Niệm Từ ra ngoài nhẹ giọng hỏi.

“Còn chưa mệt mỏi. Mấy ngày nay chúng ta bận rộn không nói được mấy lời, tôi muốn báo cáo tình hình của Hối Tuyền Lâu mấy ngày qua cho cô nương biết”- Hấn nói.

“Hôm nay tôi có liếc nhìn qua công việc kinh doanh ở tửu lâu, huynh kinh doanh vô cùng tốt. Không cần chuyện gì cũng phải nói với tôi, huynh cứ tự mình quản lý là được”- Nàng ngồi xuống nói.

“Thác Lực Hải kia là có lai lịch gì? Nhìn qua hấn không phải là nhân vật đơn giản đâu”

“Hắn là em ruột của Đại Tề Cát, hiện tại là tướng quân dưới trướng của Đại Hân Oa Khoát Thai. Nghe nói hắn rất được coi trọng, là tâm phúc ái tướng của Oa Khoát Thai. Lần này xa cách huynh trưởng quá lâu, nên mới cho hắn vài ngày nghỉ tới Tế Nam thăm huynh trưởng.” - Nàng đem mọi chuyện mình biết nói ra toàn bộ.

“Hèn gì hắn có được khí thế như vậy. Bất quá, hắn cũng thật kỳ quái, cùng phụ nữ và trẻ con mấy người dây dưa mấy ngày rồi, rốt cục là hắn có ý gì?”

“Hắc Châu nói là thời gian nàng mới tới Tế Nam, khí trời khi đó vẫn rất rét lạnh, hơn nữa mới tới không quen thuộc nên không dám tùy tiện ra cửa, đem con giấu ở trong nhà. Nay Thác Lực Hải tới chơi, vừa đúng lúc giải trừ những khó khăn này, nên muốn cho bọn nhỏ tiếp xúc với bên ngoài, cũng mượn cơ hội này đi dạo vòng quanh Tế Nam một chút.”

“Nhưng tại sao lại kêu thêm cô đi? Chẳng lẽ bọn họ thật không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?”- Hắn tiếp tục hỏi.

“Ta cũng có cảm giác có chút không ổn, có điều, thực sự rất khó có thể từ chối được. Cũng may là hắn chỉ ở đây vài ngày, không bao lâu sau sẽ rời đi, huynh không cần quá lo lắng!”

“Hiện tại Đại gia không có ở nhà, trong tửu lâu ta lại bận rộn không thể ra mặt được. những người Mông Cổ này trời sinh tính tình đã man thô bạo, bên cạnh cô nương lại mang theo Tiểu Mã Cầu thì nên cẩn thận là tốt hơn.”

“Được rồi! Tôi sẽ cẩn thận hơn. Nhưng bọn họ có thể làm gì tôi? Tôi không có tài, lại không có mạo, còn mang theo hài tử... có phải là huynh có chút lo buồn vô cớ không?”- Niệm Từ cười nói.

“Có phải lo ngại vô cớ hay không thì đợi sau này sẽ có thể thấy rõ ràng. Mị lực của cô nương giống như trân châu chôn trong bụi rậm, tướng mạo không quá quan trọng. Tôi đã nói rồi, nhân lực của người Mông Cổ rất sắc bén đấy”- vừa nói hắn vừa đứng dậy rời đi.

Niệm Từ nghe xong lời của hắn thì ngây ngô một hồi lâu, không khỏi âm thầm đắc ý bản thân mình vẫn còn có rất nhiều mị lực nha!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Nói thẳng

Edit: Vân Nhi

Sáng sớm tinh mơ hôm sau, Hắc Châu một mình tới tìm Niệm Từ, vừa vào cửa cũng không có dài dòng, liền nói rõ ý định của mình.

“Niệm Từ muội muội, hôm ta ta tới chủ yếu là muốn hỏi một chút muội đối với Thác Lực Hải có ý kiến gì không? Chúng ta là người quang minh chính đại không muốn nói chuyện vòng vo. Thác Lực Hải rất coi trọng muội, tướng quân nhà ta muốn ta tới hỏi một chút về tâm tư của muội”

“Hắc Châu tỷ tỷ, tỷ kêu muội phải nói như thế nào? Muội có phu quân, chẳng qua là đang tạm thời thất lạc mà thôi, hơn nữa, muội còn có nhi tử và sản nghiệp Hoàng gia, sao lại có thể tùy tiện có suy nghĩ tới nam tử khác? Đại ca muội đang đi tìm cha của Tiểu Mã Cầu, có thể vài ngày nữa là sẽ trở về. Tỷ tỷ, muội rất đa tạ tình cảm của Thác Lực Hải tướng quân với muội, nhưng thứ cho muội không thể nhận được. Những lời này ta coi như chưa từng nghe thấy, về sau tỷ đừng nhắc lại nữa”- Niệm Từ cẩn thận tìm lời nói.

“Thật ra tình huống của muội chúng ta cũng biết, cũng đã sớm nói cho hắn biết rồi. Lần đầu gặp mặt hắn đã có cảm tình với muội, qua mấy ngày hôm nay tiếp xúc hắn lại càng yêu thích muội hơn. Muội là cô gái đầu tiên trong mười năm nay hắn để ý trong lòng, biết rất rõ là không thể nhưng ta là chị dâu nên cũng phải thử một lần. Muội biết không, Thác Lực Hải đã từng là dũng sĩ anh dũng nhất trên thảo nguyên, lấy được sự ái mộ của vô số cô nương, nhưng hắn chỉ chung tình với Kỳ Kỳ Cách từ nhỏ lớn lên với hắn, cũng đã sớm thành hôn sinh con. Hạnh phúc không được quá 3 năm, một đám người bộ lạc khác lên thừa dịp Thành Cát Tư Hân xuất quân đánh trận đã tấn công vào bộ lạc, kết quả là Kỳ Kỳ Cách cùng con trai hai tuổi của hắn đã bị giết chết. Khi Thác Lực Hải nghe tin chạy về thì cả con người đều đỏ lên, hắn đã đem theo mấy ngàn binh sĩ tiêu diệt toàn bộ bộ lạc kia. Từ đó tới giờ, Đại Hân đã rất nhiều lần muốn tử hôn cho hắn nhưng đều bị hắn nghiêm khắc cự tuyệt. Mười năm nay, hắn không còn có cái gì để mà mong nhớ nữa cả, vì vậy trên chiến trường hắn liều mạng giết địch, giống như là cố ý muốn tìm chết vậy. Chúng ta luôn lo lắng một ngày nào đó, sẽ có người tới báo tin hắn đã tử trận ở sa trường. Hiện tại, muội lại có thể làm hắn động tâm, chúng ta cũng không thể không ích kỷ vì hắn mà suy nghĩ một chút được!”- Hắc Châu kéo tay của Niệm Từ, tiếp tục giải thích.

“Hắc Châu tỷ tỷ, muội rất hiểu tấm lòng vì người nhà của tỷ, cũng không từ chối gặp gỡ Thác Lực Hải, nhưng tâm của ta chỉ luôn ở bên người của phu quân, chưa bao giờ nghĩ tới một nam nhân khác”- Niệm Từ lúc này có chút cảm giác cỗi trên lưng cộp khó xuống.

“Từ những lời nói thường ngày của muội ta biết, muội đối với phu quân mình tình cảm rất sâu. Nhưng muội đừng trách ta nói chuyện không dễ nghe, hiện

tại binh mã loạn lạc, làm sao muội có thể tin tưởng chắc chắn là phu quân muội vẫn còn sống trên đời đây? Ca ca muội đã từng đi ra ngoài tìm nhưng không tìm được, lần này cũng chưa chắc có kết quả nha. Còn nữa, người Hán không phải là có tam thê tứ thiếp hay sao? Làm sao muội có thể tin chắc rằng phu quân của muội vẫn còn nhớ tới muội mà không phải đã cưới thê tử khác đây? Muội còn có con nhỏ, đại ca lại là người quá thuần chân, một cô gái nhu nhược trải qua cuộc sống hàng ngày cũng không có dễ dàng. Đây cũng là nguyên nhân mà ở đại mạc có tập tục sau khi chồng chết thì tái giá cho huyênh đê của chồng. Nếu Thác Lực Hải đã không ngại muội có hài tử, thì tại sao muội lại không chọn một con đường tương đối dễ đi một chút?”- Hắc Châu tiếp tục khuyên nhủ.

“Nhưng mà muội tin tưởng phu quân ~~~~”- không đợi Niệm Từ nói xong, Hắc Châu liền giơ tay lên cắt đứt.

“Muội bây giờ đã làm mẫu thân, có làm chuyện gì cũng phải suy nghĩ cho Tiểu Mã Cầu, suy nghĩ cho sản nghiệp của muội ở đây một chút. Hiện tại tình hình không yên ổn, chuyện tan nhà nát cửa đã phát sinh quá nhiều. Ta cũng không muốn làm người xấu chia rẽ nhân duyên của người khác, dù sao Thác Lực Hải còn ở đây mấy ngày, muội có thể từ từ hiểu rõ được tâm ý của hắn. Còn nếu như hai người vợ chồng muội có thể gặp mặt lại thì chúng ta cũng sẽ rất vui mừng cho muội. Được rồi, ta còn có chuyện phải về trước, muội cứ suy nghĩ cẩn thận đi. Ngày mai tướng quân nhà ta không có công vụ gì, muốn mời muội tới phủ chơi một ngày, muội cùng Tiểu Mã Cầu nhớ tới nha”- Nói xong, nàng ta liền đứng dậy bước đi.

Niệm Từ nhìn bóng dáng nàng ta bước đi thì không khỏi cười lạnh. Nàng vì cẩn thận, muốn tạo tình cảm tốt không ngờ lại mang tới một phiền toái lớn. Nàng ta vừa dỗ vừa xoa, mục đích cuối cùng cũng chỉ muốn hy sinh mình để chu toàn cho Thác Lực Hải. Vốn đang cảm thấy nàng ta hào sảng, nhiệt tình rất đáng để kết giao, gặp phải chuyện này mới thấy nàng ta cũng thật ích kỷ. Trong lòng Niệm Từ bắt đầu tính toán con đường đi sau này rút lui.

***

Bất kể trong lòng có oán giận vợ chồng Hắc Châu thế nào, thì ngày hôm sau Niệm Từ vẫn mang theo Tiểu Mã Cầu đi tới phủ tướng quân. Vẫn là đình viện thường ngày, vẫn là những người này nhưng trong lòng nàng đã không còn vui vẻ như trước, đã xây lên một bức tường phòng thủ thật dày. Bọn nhỏ vẫn trước sau như một nhiệt tình chào đón hai mẹ con nàng, mọi người trò chuyện cũng rất giống như trước kia, không có chút nào ngăn cách.

Tiểu Mã Cầu đã gần năm tháng, nhờ tác dụng của Dịch Cân Kinh, giờ đã có thể ngồi vững, đang bắt đầu tập đứng thẳng. Lúc này, không có một thời khắc nào hắn chịu an tĩnh, ở bên cạnh mẫu thân bắt đầu chơi đùa cùng với ba bé trai đã quen thuộc. Niệm Từ cũng vui vẻ chơi đùa cùng chúng, để thoát khỏi những lời xã giao đối trá của mọi người.

Cho dù là tình lực dư thừa thế nào, thì sau khi ăn trưa xong Tiểu Mã Cầu cũng trầm trầm ngủ. Niệm Từ ôm con tới phòng của Mộc Tát, cẩn thận để lên giường đắp kín chăn lại, dặn dò người phụ việc đi theo mấy câu, rồi nàng không thể không trở lại phòng khách. Phòng khách mới vừa rồi còn náo nhiệt, giờ lại an tĩnh lạ thường, chỉ có Thác Lực Hải vẫn ngồi ở chỗ cũ đợi nàng, một nhà năm người kia đã mượn cơ hội rời đi, tạo cơ hội cho hắn ở riêng với nàng.

“Tới đây ngồi xuống đi, đứng ở đó làm gì?”- Nhìn Niệm Từ dừng bước ở cửa, hắn mở miệng gọi nàng.

“Tỷ tỷ cùng mọi người đâu rồi? Mới vừa rồi Mộc Tát muốn tôi kể chuyện xưa cho nó nghe, tôi đi tìm hắn một chút!”

“Đừng có chỉ quan tâm tới bọn nhỏ như vậy, cô cũng đã mệt nhọc nửa ngày rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi. Hắc Châu mang theo mấy đứa nhỏ đi nghỉ trưa, đại ca cùng với A Bố Giang thì đi làm việc rồi”- Nghe tới đó, Niệm Từ đành ngập ngừng vào phòng ngồi xuống.

“Hôm nay cô có vẻ không tự nhiên, giống như là đang muốn trốn tránh ta vậy”- sức quan sát của hắn rất tinh nhạy.

“Có sao? Ngài suy nghĩ quá nhiều rồi”- trong khoảng thời gian ngắn, nàng không biết phải trả lời như thế nào.

“Ngày hôm qua đại tẩu đi tìm cô nói chuyện, ta đã biết. Nếu như là vì nguyên nhân này, thì cô không cần quá để ý. Ta biết đại ca đại tẩu là muốn tốt cho ta, có thể sẽ bức bách cô phải khó khăn lựa chọn, ta sẽ từ từ khuyên bảo bọn họ. Thực tế, đúng là ta có cảm tình với cô, rất bội phục cô đối với tướng công mình thâm tình như một, nhưng ta quyết sẽ không đoạt người yêu của người khác. Ta chân thành hy vọng cô có thể sớm ngày đoàn viên cùng với phu quân, để cho Tiểu Mã Cầu sớm được gặp mặt cha hắn. Hôn nữa, hiện tại ta phải ở trên chiến trường liên miên, sống nay chết mai không thể nào cung cấp một cuộc sống an ổn cho bất cứ ai, cũng không muốn liên lụy tới bất kỳ người nào. Ta chỉ muốn nói nếu như mấy năm sau chiến tranh đã chấm dứt, cô vẫn chưa tìm được tướng công của mình, thì có thể cho ta cơ hội chăm sóc cho mẹ con cô, được chứ? Cô không nhất định phải chắc chắn trả lời cho ta ngay, chẳng qua là xin đừng né tránh ta, gặp gỡ ta giống như trước đây là được rồi”- nghe đến đó, Niệm Từ ngẩng đầu nhìn hắn, càng ngày càng cảm thấy Thác Lực Hải như thế nào lại giống hệt Hoàn Nhan Hồng Liệt, thích làm cha của con người khác đây!

“Thác Lực Hải tướng quân, không biết tại sao ngài lại có cảm tình với tôi, nhưng tôi chỉ muốn nói một lời này. Hiện tại phu quân và nhi tử đối với tôi là quan trọng nhất, mặc dù tôi đồng ý cùng người gặp gỡ, nhưng chưa từng có suy tính khác. Mấy năm sau sẽ xảy ra chuyện gì cũng không ai có thể đảm bảo. Có thể lúc đó ngài đã công danh hiển hách, có phu nhân bên cạnh, có thể tôi tìm được phu quân của mình để cả nhà đoàn viên. . . Dĩ nhiên hy vọng của ngài cũng không phải không có khả năng, tôi không có cách nào cam đoan chắc chắn với ngài điều gì cả”- Nếu Thác Lực Hải đã cho mình dư dả mấy năm thời gian, thì đây cũng được giương căng cũng có thể chùng bót lại. Bất kể làm sao mình cũng có thời gian để tính toán một con đường lui.

“Như vậy là tốt rồi, chỉ cần cô không cự tuyệt ngay, ta đã rất hài lòng!”- Khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời của hắn lại xuất hiện, có thể nhìn ra được bộ dạng mười năm trước mà người gặp người thích của hắn. Lòng của hai người có thể tạm thời mở ra, không khí lại khôi phục như trước kia, thanh thoát nhẹ nhõm. Buổi chiều, khi mọi người quay lại thì Niệm Từ lại bắt đầu cùng với Hắc Châu nói cười vui vẻ, vợ chồng họ không rõ chân tướng còn tưởng rằng đệ đệ của mình đã giải quyết được khúc mắc với Niệm Từ, nên cũng ngây ngô cười theo.

Đợi khi buổi tối về tới nhà, Niệm Từ gọi Dương Dịch vào phòng, bắt đầu an bày bước tiếp theo của kế hoạch. Sau khi cẩn thận nghe xong báo cáo công việc của hắn, nàng trầm mặc một chút rồi nói:

“Việc kinh doanh buôn bán của chúng ta càng ngày càng khôi sức, phương thức kinh doanh đa dạng đồ ăn đã có tác dụng, nhưng việc một số đồng người đang từ từ trở về Tế Nam cũng không thể xao lãng. Hiện tại Kim Quốc về cơ bản là đã mất nước, tới nơi đâu cũng gặp sự thống trị của người Mông Cổ, nên danh môn vọng tộc lúc trước đi theo hoàng tộc Kim Quốc cũng đã bắt đầu trở về. Những cửa hàng lúc trước chúng ta mua vào cũng đã bắt đầu có thể bán ra được rồi. Bọn tiểu nhị trong tửu lâu đã huấn luyện như thế nào? Nếu điều kiện cho phép chúng ta có thể tính toán mở thêm chi nhánh mới”

“Bọn tiểu nhị cùng với phụ bếp huấn luyện rất tốt, không có người nào lười biếng hời hợt. Kế tiếp, tôi sẽ lên kế hoạch huấn luyện bọn họ thu thập tin tức, để có thể làm theo như lời cô nương nói, cung cấp tin tức có lợi cho thành Tương Dương. Còn việc mở chi nhánh thì ở phủ Tế Nam tiệm cơm, tửu lâu không ít, có nhất thiết phải tự mình giành lấy việc làm ăn của mình không?”

“Không phải là như vậy. Tôi nghĩ đại ca và bọn họ cũng sắp quay lại, tôi muốn cho các huynh đệ kia mang theo mấy tiểu nhị tâm phúc của chúng ta cùng nhau chia ra đi tới các thành trấn quan trọng khác mở chi nhánh. Chỉ có tin tức ở Tế Nam thì không có hữu dụng gì nhiều cho thành Tương Dương. Nói là chi nhánh, nhưng không nhất thiết chỉ có tửu lâu. Tôn chỉ của chúng ta là không được để cho người khác quá chú ý, vừa làm ra tiền vừa có thể thu thập được tin tức. Những chuyện này chờ khi bọn họ trở lại hãy thương lượng đi, nhưng huynh phải chú ý từ từ tìm đường để chúng ta có thể lui khỏi Tế Nam này”- Niệm Từ giải thích.

“Rời khỏi Tế Nam? Tại sao? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”- Dương Dịch nghe nàng nói thì luôn miệng hỏi tới.

“Vẫn chưa có phát sinh chuyện gì cả. Có điều, những người Mông Cổ này nhìn thì hào sảng nhiệt tình, nhưng lúc mấu chốt không chừng sẽ giống như bầy sói trên thảo nguyên vậy, cho chúng ta một đòn chí mạng, không thể không cẩn thận đề phòng!”- Niệm Từ cười lạnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Viên Mãn Trở Về

Edit: Vân Nhi

Mấy ngày kế tiếp, Thác Lực Hải, có sự giúp đỡ của vợ chồng Hắc Châu, cứ đúng giờ là tới cửa, lôi kéo Niệm Từ cùng với Tiểu Mã Câu đi du sơn ngoạn thủy để bồi đắp tình cảm. Có điều hai người cũng không có bất kỳ hành động hay lời nói nào vượt qua lễ giáo, vợ chồng Hắc Châu cũng không còn quơ tay múa chân uy hiếp nàng nữa, đoán chừng hẳn đã lên tiếng ngăn trở họ.

Thoáng cái, Thác Lực Hải đã ở Tế Nam được nửa tháng, ngày nghỉ đã hết cần phải quay về doanh trại. Đại Tề Cát tự mình tổ chức tiệc rượu tiễn bước đệ đệ của mình, còn trước sau như một chỉ mời mẹ con Hoàng thị tham gia. Niệm Từ từ chối không được, đành phải kêu đầu bếp của tửu lâu làm một bàn thức ăn mang tới, dầu gì cũng còn một chút nhân tình. Sau khi nàng tới thì mọi người ôm Tiểu Mã Câu rồi đi, cho hai người có không gian để trò chuyện riêng.

“Nếu như biết lần này có thể gặp được cô, ta sẽ xin Đại Hãn thêm vài ngày thời gian nữa”- Thác Lực Hải nói. Niệm Từ cúi đầu, không nói gì.

“Lần này ta đi không biết đến lúc nào mới có thể trở về, cô phải chăm sóc cho bản thân thật tốt, đừng chỉ quan tâm tới Tiểu Mã Câu như thế”

“Tôi sẽ chú ý, cảm ơn ngài quan tâm”- Nàng vạn bất đắc dĩ nói.

“Ừ. Như vậy là tốt rồi. Tôi đi rồi, trong thời gian ngắn không thể về được, có thể viết thư cho cô không? Ta gửi thư báo tin cho đại ca, nhân tiện đưa thư cho cô có được không?”- Hắc hải.

“Chuyện này có hơi thất lễ đi. Dù sao tôi cũng là phụ nữ có chồng, sao có thể tự ý cùng người khác thư từ qua lại chứ?”- Thư từ thì quá mức riêng tư, hơn nữa nàng cũng không biết phải viết gì. Niệm Từ không muốn dây dưa không dứt.

“Ta chỉ là muốn biết được tình hình của cô mà thôi, không có ý tứ gì khác”- Gương mặt hắc trần đầy thất vọng.

“Dù sao tôi vẫn thường xuyên tới phủ tướng quân, nếu có chuyện gì thì Hắc Châu tỷ tỷ nhất định sẽ nói cho ngài biết mà”

“Chỉ sợ là sẽ không dễ dàng. Lần này Đại Hãn cho ta về thăm đại ca, đoán chừng nửa năm một năm tới đây ta cũng không thể trở lại”- hắc nói tiếp.

“Tại sao?”- Lời của hắc khiến cho Niệm Từ rất hiếu kỳ, không phải là phái Thác Lực Hải tới Tương Dương tấn công Đại Tống chứ?

“Nói với cô cũng không sao, dù sao một phụ nữ trong khuê phòng cũng không thể hiểu. Đại Hãn không hề đem Tống triều để trong mắt, hiện tại đang tập trung binh lực quan trọng để chuẩn bị Tây chinh, ta còn không biết mình sẽ đi tới đâu. Nếu không phải là ở lại đại mạc canh giữ thì sẽ là đi theo Đại Hãn tây chinh”- Hắc giải thích.

“Nói như vậy thì có phải sẽ rút binh khỏi Đại Tống không?”- Niệm Từ hỏi. Nàng nghĩ thầm, thì ra lý do bọn người Quách Tĩnh ở Tương Dương giữ thành được mười mấy hai mươi năm là vì đây là thời điểm Mông Cổ đi chinh phục Châu Âu nha.

“Căn bản là Đại Hân không hề quan tâm binh lực ở Tương Dương, chỉ để ở nơi đó để hấp dẫn sự chú ý của Tống Quốc thôi. Chờ khi chúng ta chiến thắng trở về thì mới bắt đầu dọn dẹp Tương Dương”- Hân đắc ý nói.

Sự lo lắng của Niệm Từ với Tương Dương lúc này mới có thể tạm để xuống, nàng nhớ mang máng là người Mông Cổ tây chinh suốt mấy năm, đánh tới bờ sông Rhine (Tây Âu) mới rút về, khiến cho cả Châu Âu bao nhiêu năm sau còn phải run sợ trước một đoàn kỵ sĩ. Mấy năm này cuộc sống của Quách Tĩnh và Hoàng Dung sẽ tốt hơn một chút, chỉ cần chú ý động tĩnh của quân chủ lực của Mông Cổ là được rồi.

“Hi vọng ngài sẽ chú ý an toàn, cả nhà tướng quân rất lo lắng cho ngài”- nàng không muốn, nhưng cũng phải nói ra mấy lời khách khí.

“Yên tâm đi, ta sẽ bình an trở về. Ta còn tính toán mấy năm nữa, khi Tiểu Mã Câu lớn hơn sẽ mời các người tới thảo nguyên chơi, ta còn muốn đưa cho Tiểu Mã Câu một con bảo mã thật tốt, xứng đáng với tên của hân”- Hân vui vẻ nói.

Nói chuyện một lúc thì thức ăn và rượu đã chuẩn bị xong, những người vừa rời biến mất liền xuất hiện lại, mọi người cùng nhau thưởng thức thức ăn ngon. Thức ăn kết hợp Hán Mông khiến mọi người đều khen ngợi. Huỳnh đệ Thác Lực Hải uống rất nhiều, cuối cùng đều say ngã người trên bàn rượu. Niệm Từ nhìn Thác Lực Hải bất tỉnh nhân sự thì thở phào nhẹ nhõm, rốt cục cũng không cần phải cười nói xã giao nữa.

Thừa dịp ba tiểu tử choai choai tận tình vui chơi, Hắc Châu không chú ý tới, Niệm Từ hướng tới quản gia cáo từ một tiếng, ôm con lặng lẽ rời đi. Sáng sớm ngày hôm sau, lấy lý do không thể bỏ con ở nhà, nàng cũng không tới từ biệt. Thác Lực Hải đi rồi, Niệm Từ ngoan ngoãn sống ở trong nhà, không đi tới đâu cả. Hắc Châu năm lần bảy lượt tới mời cũng bị nàng từ chối, nàng muốn từ từ đem khoảng cách kéo dần ra, đem giao tình này làm lạnh xuống.

Thời gian ở nhà tăng lên nhiều thì thời gian của nàng ở khu vui chơi cũng tăng lên nhiều hơn. Chỗ vui chơi này từng bước được đối chiếu với bản vẽ của Niệm Từ mà xây dựng. Năm vị sư phụ thợ mộc cũng rất có bản lĩnh, nhìn bản vẽ những đồ chưa từng gặp qua, Niệm Từ chỉ giải thích qua một lần thì các loại trò chơi cùng mô hình tập luyện của thời hiện đại đã dần dần hiện ra trước mắt mọi người, mỗi ngày càng nhiều hơn khiến cho Niệm Từ không khỏi vui mừng.

Cuối tháng năm, cuối cùng thì khu vui chơi cũng có thể hoàn thành, công tượng đang tỉ mỉ làm những công đoạn cuối cùng. Ngày nào Niệm Từ cũng đem con trai tới đây chơi đùa một hồi lâu, nhưng Hoàng thiếu gia vẫn luôn chơi không đủ, mỗi lần trở về đều khóc lớn không chịu.

“Nhị tiểu thư, đại gia cùng tổng quản bọn họ trở lại rồi, đang ở trước cửa đó”- Nghe được như vậy, Niệm Từ không để ý tới con nữa, phi thân đến tiền viện, dù sao một đám người phía sau cũng có thể đem nhi tử của nàng tới sau. Ba chân bốn cẳng nàng chạy tới trước cửa, thì đã nhìn thấy Lão Ngoan Đồng đang ngồi chỉ huy xe ngựa vào viện.

"Đại ca, huynh trở lại rồi!"- Niệm Từ vui vẻ nói.

"Đúng nha, chúng ta trở lại rồi. Muội và Tiểu Mã câu có khỏe không? Cháu của ta ở nơi nào rồi?"- Lão Ngoan Đồng vội vàng nhìn phía sau lưng nàng.

“Lý Thâm đang ôm hân ra đây. Bây giờ đại ca chỉ biết có tiểu tử thú kia, không còn biết muội nữa”- Niệm Từ giả vờ đổi.

“Không có mà, ta cũng có nghĩ tới muội mà. Đợi lát nữa ta cho muội xem ta mang cái gì về cho muội”- Gương mặt hân cố ý làm ra vẻ thần bí nói.

Còn đang nói chuyện thì xe ngựa đã tiến vào viện, Dương Nhị, Dương Tam, Dương Tứ, Dương Ngũ một lượt bước lên chào hỏi.

“Nhị Tiểu thư, chúng tôi đã trở lại. Cô ở nhà vẫn tốt chứ?”

“Các vị cực khổ rồi. Dọc đường đi thuận lợi chứ? Đại ca tôi có chọc vào phiền toái gì không?”- nàng cười nói.

“May mắn không có gặp chuyện gì cả, rất thuận lợi hoàn thành phó thác của Nhị tiểu thư. Trên đường về đại gia còn chuẩn bị cho tiểu thư một kinh hi nữa đây”- Dương Nhị quay đầu nói:

“Người đâu, mời thượng khách trên xe xuống!”- người giúp việc bên cạnh vội vàng đi lên, mở màn xe ngựa ra, một người lẳng lặng xuất hiện ở trước mặt mọi người, chậm rãi bước xuống xe ngựa.

"Lý Mạc Sầu ra mắt Nhị cô nương."

"Cô, cô là Lý Mạc Sầu? Của môn phái nào?"- Niệm Từ quan sát người mới tới, bộ dạng một cô nương 15, 16 tuổi, dáng dấp xinh đẹp, răng trắng đôi mắt tinh anh, khí chất lạnh lùng trong trẻo bình tĩnh, cũng không có bị không khí nhiệt tình xung quanh lây nhiễm.

“Tôi là người phái Cổ Mộ của Chung Nam sơn, lần này ra ngoài gặp phải phiền toái cũng may gặp được Chu đạo trưởng, nên ông ấy đã mời Mạc Sầu tới đây làm khách, kính xin nhị cô nương thứ lỗi!”- Thanh âm của nàng vẫn lạnh đậm như cũ.

“Hoan nghênh nha, nơi này chỉ có mình tôi là nữ giới, tôi còn đang muốn tìm người để làm bạn từ lâu rồi, may giờ có cô nương. Vào trong nhà ngồi xuống rồi nói chuyện đi!”- Nói xong, Niệm Từ dẫn đường, ý bảo Lý Mạc Sầu và mấy người vào nhà.

Đoàn người vừa nói vừa cười đi vào đại sảnh, mới vừa ngồi xuống bưng chén trà lên thì Dương Dịch cũng nghe tin vội chạy tới. Huỳnh đệ mấy người đã lâu không gặp bắt đầu hàn huyên. Lão Ngoan Đồng thì chỉ lo chơi với Tiểu Mã Câu, căn bản là không để ý tới người khác.

“Được rồi, còn có khách ở đây, mọi người còn mãi gì thế?”- Niệm Từ ngồi một bên cùng với Lý Mạc Sầu, lên tiếng phản đối.

“Vị này là Lý Mạc Sầu cô nương, là do đại ca tôi cùng với bốn huynh đệ của huynh mời tới làm khách. Mạc Sầu cô nương, vị này là Dương Dịch, là đại quản gia của nhà chúng tôi, chủ yếu phụ trách việc buôn bán bên ngoài. Về sau có cần thứ gì thì chỉ cần tìm hắn hoặc tìm Dương Nhị là được”- Niệm Từ quay sang giới thiệu hai người, Dương Dịch chấp tay làm lễ ra mắt, còn Lý Mạc Sầu thì khuôn mặt không chút thay đổi chẳng qua là gật đầu một cái.

“Dương Dịch, mọi người đều ở đây đông đủ, huynh sắp xếp cho chúng ta một bữa tối thịnh soạn đi! Gọi tiểu lâu làm một bàn thức ăn tươi ngon, buổi tối hôm nay chúng ta không say không về được không?”- đề nghị của Niệm Từ được bọn họ hưởng ứng nhiệt tình.

“Mạc Sầu cô nương, còn một lúc nữa mới tới bữa tối, tôi cho người đưa cô tới phòng khách, rửa mặt thay y phục trước có được không?”- nàng quay sang hỏi. Lý Mạc Sầu gật đầu một cái, không nói gì, được hạ nhân dẫn khỏi đại sảnh.

“Vị cô nương này có lại lịch gì? Tại sao lại theo chúng ta tới đây?”- sau khi nàng ta đi, Dương Dịch lên tiếng hỏi.

“Vị cô nương này là bọn đệ nhất được trên đường trở về sau khi hoàn thành công việc. Lúc ấy, cô nương này té xỉu bên đường, trên y phục còn có vết máu, đại gia xem qua, thấy bị nội thương nên đã ra tay cứu. Sau khi tỉnh dậy, cô ấy lại vung tay muốn đánh bọn đệ, cứ nghĩ cô ấy là một cô gái võ công không cao nên chính đệ bị đòn nhiều lắm. Sau Đại gia lại giống như nhìn ra được cái gì, chế phục rồi nói gì đó với cô ấy, rồi đột nhiên cô ấy nói rằng muốn theo bọn đệ về. Dù bọn đệ hỏi như thế nào thì Đại gia cũng đều không chịu nói. Trên đường về đây, Đại gia còn truyền nội lực giúp nàng ta điều trị nội thương nữa. Có điều, trên đường bọn đệ có nghe được tin đồn, nói có một nữ ma đầu đại náo hôn lễ của thiếu trang chủ Lục gia trang Lục Triền Nguyên, bị giang hồ nhân sĩ tham dự hôn lễ đã thương, trước khi đi có buông lời thề mười năm sau sẽ quay lại báo thù. Nghe qua miêu tả thì nữ ma đầu này có thể chính là Lý cô nương, bọn đệ lên nói cho Đại gia biết, kết quả hắn phát cáu lên, bọn đệ không có biện pháp gì đành phải mang cô ta về để cho Nhị cô nương giải quyết. Đây cũng chính là kinh hi mà chúng ta đã nói đó”- Dương Nhị đứng một bên giải thích, còn Lão Ngoan Đồng chỉ mãi chơi đùa với Tiểu Mã Cầu ở trong lòng, không nói gì cả.

“Được rồi, nếu do đại ca mời tới làm khách thì khẳng định là không có việc gì rồi. Các vị bốn ba bên ngoài đã lâu, về phòng nghỉ ngơi trước đi, còn chuyện gì thì để đó cho tôi xử lý”- nói xong, Niệm Từ kéo Chu Bá Thông đi về phòng.

“Đại ca nói đi, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”- Trở lại trong phòng của mình, Niệm Từ bắt đầu đề ra nghi vấn.

“Không có gì nha, không phải lần trước muội nói ta tìm người về giúp muội sao, ta đã tìm ra người cho muội rồi đó!”- hắn nhìn quanh mọi nơi chứ không chịu nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Đại ca, muội tin tưởng nàng ta không phải là người xấu, sẽ không làm chuyện xấu gì với chúng ta, nhưng huynh phải đem chân tướng nói cho muội biết nha”- Về Lý Mạc Sầu trong Thân Điều Hiệp Lữ, Niệm Từ không biết nhiều cho lắm, chỉ biết được nàng là sư tỷ của Tiểu Long Nữ, chẳng biết tại sao lại trở thành nhân vật phản diện, còn bắt cóc Quách Tương mà Hoàng Dung vừa sinh ra nữa. Mới vừa gặp mặt, lúc nghe tên của nàng ta nàng đã sợ hết hồn, có điều, nhìn dáng dấp cũng không thể nào nghĩ nàng là một nữ ma đầu, hơn nữa Niệm Từ tin tưởng vào nhãn lực của đại ca, nên không thể nào đề phòng nàng được.

“Ừm. Lúc ấy cứu con bé, ta cũng không có suy nghĩ gì nhiều. Khi nó tỉnh lại, tấn công chúng ta thì ta nhận thấy võ công đó rất quen mắt. Tiến lên so chiêu mới biết con bé là môn hạ phái Cổ Mộ của Lâm ty ty. Năm đó Lâm ty ty sống vai cùng sư huynh ta kháng Kim, tình cảm vốn rất tốt, nàng thiếu chút nữa trở thành sư tẩu của chúng ta rồi. Có điều là không biết vì sao sư huynh lại cùng nàng trở mặt, Lâm ty ty trong cơn nóng giận đã vào ở phía trong Cổ mộ của Chung Nam sơn thề đến chết cũng không ra ngoài. Sư huynh ta cảm thấy rất hối hận, lúc lâm chung đã dặn dò chúng ta nhất định phải chiếu cố tốt người của phái Cổ Mộ, đền bù cho khuyết điểm của hắn. Sư phụ của Lý Mạc Sầu chính là Lâm Hồng Nhi, nha hoàn của Lâm ty ty, trước khi ta tới đảo Đào Hoa đã có từng đi tìm nàng, kết quả bị mắng cho một trận”- Qua nửa ngày, Lão Ngoan Đồng mới thấp giọng nói.

“Vậy sao Lý Mạc Sầu không yên ổn ở Chung Nam sơn, xuống núi để làm gì?” Niệm Từ hỏi.

“Ta cũng không biết, chỉ nghe nói con bé muốn báo thù. Bất kể như thế nào, đó là đồ tôn của Lâm ty ty, ta phải chiếu cố thật tốt mới được. Muội muội, muội để cho con bé lưu lại đây đi. Muội hiểu chuyện nhiều, giúp ta hỏi nó xem chuyện gì đã xảy ra được không?”- Nhìn dáng vẻ nghiêm túc khó có được của Lão Ngoan Đồng, Niệm Từ mềm lòng đáp ứng. Sau khi dặn dò người làm trông chừng hai cậu cháu đang chơi đùa, Niệm Từ ra khỏi phòng đi tới phòng khách.

“Mạc Sầu cô nương, tôi là Niệm Từ, tôi có thể vào không?”- Nàng gõ cửa phòng, nhẹ nhàng nói. Không bao lâu, Lý Mạc Sầu liền mở cửa, nhìn dáng dấp nàng là mới tắm qua, tóc dài còn đang nhỏ nước.

“Mặc dù là tháng năm, nhưng khí trời vẫn có chút lạnh, sao cô nương mới tắm xong lại mặc như vậy ra mở cửa?”- Niệm Từ thấy thế vội kéo nàng ta vào, cầm lên khăn vải, vội vàng lau khô tóc cho nàng.

“Tôi nhiều hơn cô vài tuổi, lại có thói quen chăm sóc cho nhi tử, nên cô đừng có trách tôi dài dòng nhiều chuyện nha!”- Vừa lau tóc nàng vừa giải thích.

“Chưa từng có ai lau tóc cho tôi cả”- Lý Mạc Sầu sâu kín nói.

“Phải không? Nếu cô đồng ý, về sau tôi sẽ giúp cô lau tóc. Mới vừa rồi đại ca có nói cho tôi biết về chuyện của phái Cổ Mộ, đối với chuyện của sư tổ cô, huynh ấy vẫn canh cánh trong lòng. Nhưng làm sao mà cô lại tin tưởng ngay lời của đại ca nói mà đi theo đại ca tới đây?”

“Lúc ấy tôi bị trọng thương, không đánh lại hắn, hắn nói tôi bị cừu gia truy lùng không có chỗ đi, không thể làm gì khác ngoài đi theo hắn. Nếu như hắn nói láo gạt tôi, nhất định tôi sẽ giết chết hắn”- Nàng hung hăng nói.

“Muội muội ngốc, may mà muội gặp phải đại ca ta. Phải là người khác thì hắn đã bán muội vào kỹ viện lấy tiền chạy trốn mất, làm sao ở đó cho muội giết

đây”- Nghe Mạc Sầu không chút tâm cơ trả lời, Niệm Từ không ngừng được cảm giác đau lòng.

“Không phải muội lớn lên ở Cổ Mộ của Chung Nam sơn sao? Tại sao lúc này lại không trở về nhà? Rốt cục thì tại sao muội lại đi ra ngoài vậy?”- Niệm Từ có chút hối hận khi xưa không có đọc kỹ Thần Điều Hiệp Lữ, đối với nhân vật này nàng hoàn toàn không biết gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

“Tôi gặp được Lục Triển Nguyên khi hạ sơn mua đồ cho sư phụ. Lúc ấy, hắn nhìn thấy tôi thì giật mình, nhiệt tình tới trò chuyện hỏi thăm tên cùng môn phái, tôi không biết dụng ý của hắn nên cũng thật thà nói cho hắn biết. Sau đó, hắn nhiều lần lên lút lên núi gặp tôi, lại cùng tôi định ra ước hẹn. Chưa từng có người nào đối với tôi nhu tình như vậy. Hắn ngọt ngào bày tỏ tâm sự, tôi cũng rơi vào lưới tình của hắn mà mơ ước về tương lai tốt đẹp”- Lý Mạc Sầu vẫn luôn trầm mặc, giờ cũng muốn tỏ bày tâm sự với người khác, thuật lại chuyện của mình cho Niệm Từ nghe.

“Ước chừng nửa tháng sau, hắn nói với tôi, hắn phải về nhà một chuyến, xin phụ thân của hắn tới Cổ Mộ cầu hôn. Trước khi đi, chúng tôi cứ lưu luyến mãi không rời, tôi còn đưa cho hắn một chiếc khăn gắm thêu hoa hồng làm tín vật đính hôn, hy vọng hắn thấy khăn như nhìn thấy mình. Không nghĩ tới hắn một đi không trở lại, qua nửa năm cũng không có tin tức gì. Tôi lo lắng hắn đã xảy ra điều gì ngoài ý muốn, không để ý tới mệnh lệnh nghiêm khắc của sư phụ là nếu tôi ra ngoài sẽ bị trục xuất khỏi sư môn, rời khỏi Cổ Mộ đi tìm hắn. Mất hơn một tháng bôn ba tôi mới tìm được tới Lục gia trang, nhưng vạn vạn không nghĩ tới lúc đó Lục Triển Nguyên đang thành thân với Hà Nguyên Quân. Tôi không hiểu được, rõ ràng hắn hứa lấy tôi, tại sao lại cùng người khác thành thân?”- Nói tới chỗ này, nàng kích động sắc mặt đỏ lên.

“Nhìn hắn mặc áo bào đỏ thắm cùng tân nương bá thiên địa, con giận của tôi bốc lên, một lòng muốn cùng tên vô tình phản bội này đồng vu quy tặn. Đáng tiếc, tôi học nghệ không tinh, bị một hòa thượng đầu trọc của Đại Lý chế phục, bị buộc phải đáp ứng trong vòng mười năm không được tìm đến đôi gian phu dâm phụ đó gây phiền phức. Ở Lục gia trang, tôi phải chịu đựng sự lăng nhục của bọn nhân sĩ giang hồ. Chúng sĩ nhục cả phái Cổ Mộ của tôi, nên tôi thâm hạ quyết tâm, mười năm sau nhất định phải rửa nhục, đem những người lăng nhục mình ngày đó giết sạch. Võ công môn phái tôi kỳ nhất là tâm tình không yên, lúc đó tôi lại quá sức giận dữ nên bị nội thương, sau khi rời khỏi Lục gia trang thì nội thương phát tác, ngất xỉu ở ven đường, được Chu đạo trưởng cứu thoát. Rời khỏi Chung Nam sơn, tôi không biết phải đi nơi nào, nên khi ông ấy mời tôi tới nơi này, tôi liền theo ông ấy tới đây!”- Nàng nói tiếp.

“Vậy sau đây muội có tính toán gì không?”- Niệm Từ hỏi.

“Trong mười năm này khổ luyện võ công, chờ thời cơ giết chết Lục Triển Nguyên, Hà Nguyên Quân và những người đã lăng nhục tôi, sau đó tôi sẽ trở về Chung Nam sơn thỉnh tội với sư phụ!”- Nàng lạnh lùng nói.

“Tên Lục Triển Nguyên này đúng là không phải là đồ tốt gì, hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt tình cảm của muội rồi lại vứt đi không hề để tâm, báo thù như thế nào cũng là không quá, nhưng đáng tiếc muội lại đi một con đường hại người hại mình!”- Niệm Từ than tiếc nói

“Tại sao?”

“Như lời muội nói thì trong hôn lễ, muội không hề nói ra nguyên nhân mọi việc khiến muội tới đó, mà chỉ đánh thẳng vào Lục Triển Nguyên phải không?”- Niệm Từ hỏi.

Lý Mạc Sầu chỉ gật đầu một cái.

“Cho nên không thể trách được người khác kéo nhau tấn công muội nha. Người ta là quan khách tới dự hôn lễ dĩ nhiên là sẽ nể mặt chủ nhân. Nếu như lúc ấy muội than thở khóc lóc, đáng thương đem mọi chuyện giữa muội và hắn, cùng với nguyên nhân muội tới đó nói ra, thì mọi người nhất định sẽ thay muội đòi lại công đạo, khiển trách tên Lục Triển Nguyên bội bạc. Chuyện báo thù không nhất thiết là phải dùng võ công. Vốn dĩ là tài nghệ của muội không bằng người, làm trẻ nãi mười năm thanh xuân không nói, đến lúc đó làm sao muội biết được chắc chắn sẽ thắng đây? Hiện tại người người biết có một nữ ma đầu đi tìm Lục Triển Nguyên gây phiền phức, giang hồ lại có rất nhiều người thích xen vào chuyện người khác, đến lúc đó muội phải khó khăn đối địch với bao nhiêu người, thắng thua thật là không thể nào nói trước được!”- Niệm Từ tiếp tục phân tích.

“Lúc ấy nhìn thấy tình cảnh trước mắt, căn bản là tôi không nghĩ được gì nhiều, chỉ muốn cùng hắn đồng vu quy tặn, làm sao có thể lường được mọi việc sau này!”- Lý Mạc Sầu ngưng ngưng nói.

“Trước tiên muội cứ an tâm ở chỗ này đi. Tuy nói là muội đã bị trục xuất khỏi sư môn, nhưng chung quy người vẫn là đồ tôn của Lâm tiên bối. Đại ca ta cùng với Lâm tiên bối năm xưa cũng có giao tình, huynh ấy một lòng muốn người lưu lại để đền bù cho tiếc nuối của sư huynh huynh ấy năm xưa”- Niệm Từ nói. (đoạn trước dùng tôi-cô nương, đoạn này chuyển sang gọi muội rồi nên lại đổi về :ta”)

“Được rồi, tôi cũng đã không còn nơi nào để đi, vậy thì trước tiên cứ xin quấy rầy các vị vậy”

“Com tối chắc đã làm xong rồi, chúng ta đi dùng com thôi! Ở đây muối dùng khách khứa, Dương Dịch cũng là do bọn ta nửa đường nhặt về, hôm nay cũng giống như là người nhà vậy”- Vừa búi tóc cho Lý Mạc Sầu Niệm Từ vừa nói.

“Nhìn tuổi của Chu đạo trưởng cũng không lớn nha, sao lại có quan hệ với sư tổ bà bà của ta?”- Nàng nhìn Niệm Từ trong gương đồng hỏi.

“Mạc Sầu, muối thật là ngây thơ nha, chẳng lẽ muối không biết là có cái gọi là thuật dịch dung hay sao? Chúng ta đều là mang mặt nạ. Bọn người Dương Dịch là vì có cừ thù, đại ca ta là vì chơi rất vui, còn ta đây là vì hồng nhan họa thủy nha”- Niệm Từ xoa mặt mình, mỉm cười nói.

“Gương mặt của cô là giả? Tại sao tôi lại không nhận ra?”- Lý Mạc Sầu đứng lên, cũng sờ vào mặt của Niệm Từ, nửa tin nửa ngờ.

“Muội muốn học không? Chờ khi rảnh rồi, ta sẽ dạy cho muội làm. Muội cũng phải mang mặt nạ đi. Một đại mỹ nhân như vậy cả ngày ẩn hiện ở trước mặt của người Mong Cô là rất phiền toái. Ta sẽ làm mặt nạ mới cho muội” Niệm Từ nói.

“Cô cứ tự nhiên, muốn làm sao cũng được!” Tay của nàng ta vẫn còn sờ mặt của Niệm Từ, căn bản là không tin tưởng đây là giả.

***

Buổi tối, cả nhà tụ tập đông đủ, vui vẻ cùng nhau dùng bữa tối. Mọi người cũng thắc mắc về bối cảnh của Lý Mạc Sầu, nhưng thấy Niệm Từ đối với nàng ta thân thiết, vui vẻ gấp thức ăn cho nàng ta, còn kiên nhẫn giải thích tình hình ở nơi này... nên mọi người cũng không còn lo lắng nữa.

“Đại ca, Dương Nhị! Mau nói tình huống của Đại Tổng cho muội biết đi. Đồ vật vớt lên có thuận lợi không? Có bị người ta phát hiện hay không?”- Niệm Từ, bên trái gấp thức ăn cho Mạc Sầu, bên phải dứt cháo cho Tiểu Mã Câu ngồi trên ghế, tranh thủ lúc rảnh rồi hỏi thăm.

“Vô cùng thuận lợi! Chúng tôi theo đại gia một đường nhanh chóng vượt qua Trường Giang, theo như ghi chép cận kề của Nhị cô nương, tối từng giếng nước để vớt bạc lên. Mặc dù do lần trước Nhị cô nương ghé thăm, nên bây giờ tất cả các nơi đó đều bố trí thêm thủ vệ rất nghiêm ngặt, nhưng có thuốc mê của Nhị cô nương nên mọi việc đều thuận buồm xuôi gió, không có vấn đề gì xảy ra cả. Nói thật, chúng tôi rất bội phục Nhị cô nương, tại sao có thể nghĩ ra cách đem tài vật giấu ở ngay trước mắt người ta như vậy!”- Dương Tam nhanh chóng giành nói.

“Tôi thật muốn mang đi toàn bộ không sót một chút gì, nhưng mà thật sự là quá nặng, lúc trước không thể làm gì hơn là nhịn đau lưu lại. Gian tặc Sử Di Viễn lại muốn vì Tần Cối mà sửa lại án, thật là có thể nhẫn gì cũng không thể nhẫn nhục. Lúc ấy tôi không thể mang đi toàn bộ, lại không muốn để lại một thứ gì cho lão tặc kia cả, đang khó xử thì đột nhiên nghĩ tới mấy cái giếng nước mà thôi”- Niệm Từ giải thích.

“Trước đó chúng tôi cũng đã phân công, Tứ đệ phụ trách điều khiển xe ngựa ở bên ngoài tiếp ứng, Ngũ đệ thủy tính tốt phụ trách xuống giếng tìm rương, tìm được rương thì cột chặt lại, chúng tôi ở trên sẽ dùng ròng rọc kéo lên. Những nhà khác còn dễ, chỉ có một cái giếng nước, xuống một lần là có thể giải quyết, nhà lão tặc Sử Di Viễn là mệt nhất, có tới sáu cái giếng, làm hại lão Ngũ bị đông lạnh, tay chân tê cóng da thịt tím bầm. Chúng tôi không có mang theo rượu mạnh bên người nên không biết làm gì hơn, đành phải nhờ đại gia vận công giúp trở lại bình thường. Cứ thế, phải trở đi trở lại vài chuyến mới làm xong”- Dương Tam nói tiếp.

“Dương Ngũ, thân thể huynh không sao chứ? Tôi chính là lo lắng trời lạnh nên bây giờ mới để cho mọi người đi. Thật là, cực khổ cho huynh rồi, vạn phần cảm tạ huynh!”- Niệm Từ áy náy nói.

“Đã không sao rồi, Nhị cô nương không cần quá để ý. Nói thế nào thì chúng tôi cũng là con dân Đại Tổng, so với tướng sĩ đang chiến đấu thì đây chỉ là một chuyện nhỏ bé không đáng để nói tới!”- Dương Ngũ vội vàng khoát tay nói.

“Sau khi vớt tất cả rương lên xong, chúng tôi không có tri hoãn, lập tức chạy xe ngựa đi tới Tương Dương. Có điều, vì không muốn để người ta chú ý, ở ngoài thành Tương Dương chúng tôi đã chia nhau ra, trước sau tiến vào trong thành, chỉ có một mình đại gia đánh xe đi gặp vợ chồng Quách đại hiệp ở trong quán doanh. Bên trong xảy ra chuyện gì chúng tôi không được rõ lắm, chuyện đó thì mời đại gia nói đi!”- Dương Nhị nói.

“Đại ca?”- Mọi người cùng nhau nhìn về phía Lão Ngoan Đồng đang bận tranh đoạt thức ăn cùng với Tiểu Mã Câu.

“A!!! Ta mang mặt nạ lần trước đi nên bọn họ vừa nhìn thấy liền nhận ra ngay. Ta muốn chạy về sớm xem Tiểu Mã Câu nên không có nhiều lời dài dòng với bọn họ làm gì, đằng nào ở đó cũng không có gì hay chơi cả. Đem thư của người giao cho bọn họ, hỏi thăm một chút ta liền bỏ đi luôn. Đúng rồi, sư phụ của người vẫn không có xuất hiện”- Hắn nhìn Niệm Từ nói.

“Làm sao huynh biết?”

“Lúc ta đi thì tất cả giang hồ nhân sĩ cùng binh lính đều đang ở đại sảnh thương lượng chuyện thủ thành cái gì đó, ta không có nhìn thấy hắn, cũng có dừng lại hỏi, nhưng Hoàng Dung lại thắc mắc hỏi ta là ai. Ta sợ bọn hắn nghi ngờ nên bỏ cả xe ngựa lại, trực tiếp phi thân đi!”- Lão Ngoan Đồng nói tiếp.

“Dương Nhị, các huynh có lưu lại gì ở trên xe ngựa không?”- Niệm Từ quay đầu hỏi.

“Không có. Chúng tôi đã tính để bọn họ lên dỡ rương xuống, nên đã cẩn thận kiểm tra kỹ không lưu lại đồ gì. Nhưng chúng ta làm việc tốt, giúp cho bọn họ, tại sao lại thần bí, không lộ rõ thân phận như vậy?”- Dương Nhị tò mò hỏi.

“Dù sao số tiền này cũng là tiền ám muội, nếu như có ngày, có người phát hiện ra là tiền trộm của quan viên trong triều, cũng sẽ không tạo nên phiền toái cho thành Tương Dương. Bất kể thế nào, bây giờ thành Tương Dương chủ yếu là do giang hồ nhân sĩ phòng ngự, trong triều nhất định sẽ có người xem

không thuận mắt, không có chuyện cũng muốn kiếm chuyện, huống chi đó lại là tiền bạc của họ nha. Không biết thân phận của chúng ta, cũng là thêm một phần an toàn cho thành Tương Dương. Lần này đưa tặng rương châu báu, sau này vẫn là nhờ đại ca tiếp tục đưa ngân phiếu. Đại ca có công phu tốt, nếu thực có một ngày mọi chuyện bại lộ thì trên đời này cũng không có mấy người có thể đuổi theo kịp đại ca!”- Niệm Từ vui vẻ nói.

"Ha ha ha ~~~~" Cả nhà cười ầm lên, Tiểu Mã Cầu nhìn cả nhà khuôn mặt ai cũng tươi cười nên cũng hưng phấn quơ tay múa chân, chỉ cha đáp lại. Lý Mạc Sầu ngẩng lên, bình tĩnh, chuyên chú nhìn mọi người một hồi, mở miệng nói:

“Các người đang nói cái gì? Nếu như không thể để cho người ta biết thân phận của mình thì tại sao lại không giết họ đi?”

Tiếng cười của mọi người đột nhiên dừng lại. Niệm Từ nhìn thấy mặt mọi người tràn đầy hắc tuyến, Lý Mạc Sầu thật có thể nói là ngây thơ hồn nhiên không hiểu thế tục.

“Mạc Sầu muội muội, trên đời này không phải là muội không vừa mắt người nào là có thể đem người ta giết sạch, điều này chúng ta sẽ từ từ nói cho muội biết. Thật ra hôm nay chúng ta cao hứng là vì có thể góp một chút năng lực nhỏ bé vì quốc gia, dù sao chiến loạn xảy ra thì người chịu thiệt vẫn là dân chúng”- Niệm Từ giải thích.

“Các người đều có võ công thì sợ cái gì. Dân chúng nhiều như vậy, sao có thể chú ý hết. Hơn nữa nếu là có chiến tranh thì có mắc mớ gì tới chúng ta?”- Lý Mạc Sầu vẫn lạnh lùng nói.

“Đại ca, nàng ta thật là môn hạ của Lâm Triều Anh tiền bối sao?”- Niệm Từ bất đắc dĩ hỏi Lão ngoan Đồng, hần khẳng định gật đầu một cái.

“Mạc Sầu muội muội, sư phụ muội chưa nói qua về chuyện của sư tổ muội, cũng là Lâm tỷ tỷ của ta sao? Nhớ năm đó Kim Quốc xâm chiếm Tống triều, Lâm tỷ tỷ cùng những anh hùng võ lâm khác đã ra tay trợ giúp, cùng với sư huynh Vương Trùng Dương của ta đã cùng nhau tổ chức nghĩa quân chống lại quân Kim. Mặc dù cuối cùng chiến bại, nhưng là vì tên hôn quân Tống Quốc kia ra chiếu nghị hòa, chứ nếu không bằng bản lĩnh của họ nhất định sẽ không thất bại”- Lão Ngoan Đồng khó khăn lấy ra dáng vẻ tiền bối, dạy dỗ hậu bối một lần.

“Đại ca, cái gì muội muội tỷ tỷ, huynh đem bối phận làm cho lộn xộn hết rồi. Mạc Sầu nhỏ hơn huynh rất nhiều, huynh cứ gọi nàng là Mạc Sầu là được rồi, ở cùng một chỗ không cần phải quá khách khí. Đại ca ta không có so đo, Mạc Sầu muội cũng đừng kêu huynh ấy theo bối phận của sư tổ muội, cứ đơn giản giống như Dương Dịch gọi huynh ấy là Đại gia đi. Ta đây thì muội cứ tùy tiện, chỉ cần đừng gọi ta là tỷ tỷ là được”- Niệm Từ làm bộ như nể da gà nói. Chỉ có Dương Dịch biết, đây là bởi vì nàng đã cùng với Hắc Châu xưng tỷ tỷ muội muội, sau đó lại bị người ta muốn đâm cho một dao, thành thử hiện giờ Niệm Từ rất dị ứng với cách xưng hô này. Hần không khỏi cười nhìn Niệm Từ, nàng liếc hần một cái, hai người đều hiểu rõ không nói thêm gì nữa.

“Sư phụ ta không có nói qua chuyện kháng Kim của sư tổ bà bà, chỉ nghe qua di ngôn của sư tổ bà bà là: Nam nhân trong thiên hạ không có một người nào tốt cả. Bây giờ nghĩ lại, lời của bà bà nói không sai”- Mạc Sầu nghiêm trang nói. Một câu nói của nàng, ngoại trừ Niệm Từ ra, thì đắc tội hết mọi người trong bàn, ngay cả Tiểu Mã Cầu cũng không ngoại lệ.

“Mạc Sầu, lời này quá bi quan rồi. Không sai, muội gặp phải người xấu, bị cái tên Lục Triển Nguyên vô tình vô nghĩa vứt bỏ, nhưng không có nghĩa là nam nhân khắp thiên hạ này cũng không có người tốt. Tối thiểu là đại ca ta cùng với Dương Nhị đã hảo tâm cứu muội, không phải là người xấu. Nghe đại ca nói, sư tổ bà bà của muội cùng Vương tiền bối năm xưa cũng lưỡng tình tương duyệt, chẳng qua là không hiểu có sự hiểu lầm gì nên mới chia tay. Trước khi lâm chung Vương tiền bối vẫn luôn luôn nhớ tới sư tổ bà bà của muội”- Niệm Từ nói. Sau khi được Mạc Sầu đồng ý, nàng đã đem chuyện của Lục Triển Nguyên từ đầu tới cuối nói cho đại ca biết, cả việc bị ủy khuất và bị lăng nhục cũng nói ra không sót thứ gì. Nói xong, toàn bộ mọi người đều tức giận nể to Lục Triển Nguyên là đồ vô sỉ, rồi rít bầy tỏ sự đồng tình với Mạc Sầu, cũng bày tỏ sẽ giúp đỡ nàng giải oan hả giận. Trước sự an ủi của mọi người, những đau thương ủy khuất nàng phải chịu đựng trước giờ nay mới phát tác ra được, Mạc Sầu cúi đầu, nước mắt đảo vòng quanh trong hốc mắt. Niệm Từ lập tức đứng dậy, ôm nàng thật chặt, đem đầu của nàng chôn vào bên hông mình, vỗ nhẹ nhẹ phía sau lưng nàng.

“Khóc đi, khóc lên là tốt. Chúng ta đều là người nhà của muội, sẽ không có ai cười muội, cứ thống khoái khóc một phen đi, đem ủy khuất của mình phát tiết ra ngoài, chớ chôn ở trong lòng!”

Nghe Niệm Từ nói, nước mắt của Mạc Sầu không nhịn được nữa bắt đầu tràn ra, chẳng mấy đã thấm ướt y phục của Niệm Từ, mới đầu còn yên lặng rơi lệ sau đó thì gào khóc lớn lên.

Cả nhà không biết phải làm sao, yên lặng ngồi đó, yên lặng nghe thổ lộ đau khổ của một cô gái. Tiểu Mã Cầu ban đầu còn cảm thấy rất cao hứng, giương nanh múa vuốt nhảy lên ở trên ghế, sau đó bị thanh âm khóc lớn hú dọa, lại nhìn thấy mẹ mình đang ôm người khác, không thém nhìn mình một cái, nên cảm thấy ủy khuất vạn phần, bắt đầu gân cổ lên, đồng thanh cùng khóc với Mạc Sầu. Tiếng khóc khiến cho Lý Thẩm ở ngoài lật đật đi vào, nhìn mọi người vẻ mặt nghiêm túc, bà lặng lẽ ôm lấy Tiểu Mã Cầu, nhẹ giọng dụ dỗ đưa nó rời đi. Hồi lâu sau, tiếng khóc của Mạc Sầu dần dần trở nên bình thường, nức nở rời khỏi vòng tay của Niệm Từ. Niệm Từ nhẹ nhàng cầm lên khăn lông ướt Dương Dịch chuẩn bị sẵn, đưa cho Mạc Sầu.

“Tốt lắm, khóc đủ rồi thì lau mặt đi, mới vừa rồi đôi mắt còn long lanh to tròn, hiện tại lại vừa đỏ vừa sưng như một trái đào hư rồi”- nàng nói đùa điều chỉnh lại không khí. Mạc Sầu cầm lấy khăn lông, cúi đầu lau chùi gò má, nghe được lời này cũng không khỏi cười lên một tiếng. Nhìn thấy tâm tình của nàng chuyển biến tốt, mọi người lúc này mới thở phào ra.

“Mạc Sầu này, mới vừa rồi muội còn không tin là bọn ta mang mặt nạ, giờ bọn ta sẽ để cho muội xem thử nha”- Niệm Từ tiếp tục đùa với nàng. Dù sao cũng chỉ là một hài tử mới mười mấy tuổi, nên Mạc Sầu quên ngay liền chú ý tới thuật dịch dung, ngẩng đầu khát vọng nhìn Niệm Từ.

“Đại ca, Dương Dịch! Mọi người hãy lấy mặt nạ xuống cho Lý đại tiểu thư biết hình dạng thật của các người một chút, nếu không sẽ có người nghi ngờ tài dịch dung của ta mất”- Niệm Từ cố ý nói.

Mọi người đều đồng ý, từng người một lấy xuống mặt nạ trên mặt để lộ ra hình dáng thật, Mạc Sầu không để ý tới hai mắt mình đang sưng đỏ, nghiêm túc nhìn, không khỏi há to miệng.

“Thì ra Chu đại gia lại già đến vậy, hèn chi là có quen biết với tổ sư bà bà nhà. Dương Dịch đáng đáp cũng rất đẹp mắt, so với Lục Triền Nguyên còn anh tuấn hơn. Dương Nhị cùng với Dương mấy đây tại sao đáng đáp lại quái như vậy? Cho tới bây giờ ta chưa từng nhìn thấy qua bộ dáng như vậy nhà. Dương... À đúng rồi Dương Tam, sao người lại đen như vậy nhà? Cuối cùng là người Dương mấy nhà, người không lẽ còn mang mặt nạ sao không tháo xuống vậy?” Nàng vừa nhìn vừa lăm bầm lâu bầu nói, cả gia đình mọi người đều tràn đầy hắc tuyến.

“Còn cô, Nhị cô nương? Sao lại không tháo mặt nạ xuống nhà?”- Mạc Sầu quay mặt rất tự nhiên hỏi. Niệm Từ thấy hắc tuyến trên mặt mình lại đây thêm mấy phần. Tự lấy đá đập chân mình! Vẫn là muốn đem hình dáng thật của mọi người cho nàng xem để nàng vui vẻ hơn, lại không nghĩ tới bản thân mình cũng bị lộ xuống nước luôn.

“Đúng nhà, Mạc Sầu nói mới nhớ, cho tới bây giờ, huynh đệ chúng tôi cũng đều chưa nhìn thấy qua hình dáng của Nhị cô nương. Hôm nay chúng tôi cũng muốn được nhìn thấy hình dáng của Nhị cô nương nhà”- huynh đệ Dương Thị cũng tham gia vào náo nhiệt nói.

Niệm Từ cũng đành chịu quay lưng lại đem mặt nạ tháo xuống, lộ ra khuôn mặt đã lâu không nhìn thấy ánh mặt trời. Từ khi ra khỏi đảo Đào Hoa, nàng vẫn giấu mình ở sau mặt nạ. Ban đầu là do lo lắng mình đắc tội quá nhiều nhân sĩ giang hồ, sẽ gặp phiền toái, tiếp theo là nàng đi làm hiệp đạo, sau lại sống ở Tê Nam khiêm tốn làm việc, dần dà, mặt nạ trở thành vòng bảo hộ của nàng, là không gian an toàn cho nàng ẩn mình, cũng là lòng tin khiến cho nàng có thể cố gắng tiếp. Nàng từ từ quay đầu, cả nhà đều chăm chú nhìn vào khuôn mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc của Mục Niệm Từ, không khỏi có một tia hoa mắt. Mạc Sầu vẫn nghiêm túc dùng ngón tay thăm dò thử da mặt là thật hay giả, Niệm Từ bật cười né sang bên.

“Đừng nên đâm nỡ, lần này là thật. làm hư thì không có cách nào tu bổ đâu!”

“Tôi sửa lại lời đã nói trước kia. Nhị cô nương không phải là trần châu trong bụi rậm, mà chính là viên trân châu đẹp nhất Đông Hải, tản mát ra ánh sáng mê người”- Dương Dịch nghiêm trang nói, các huynh đệ của hắn không nhịn được rớt rít quay đầu nhìn về phía hắn.

“Được rồi, không cần phải nịnh tôi, hôm nay Mạc Sầu mới là nhân vật chính kia mà. Mạc Sầu, muội xem, chúng ta không có coi muội là người ngoài nhà, cả đến gương mặt thật cũng đưa ra cho muội xem rồi. Muội cứ an tâm ở lại chỗ này đi, về chuyện báo thù, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn, nhất định sẽ lấy lại công đạo cho muội”.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Vấn Đề Nam Nữ

Từ đó trở đi, Lý Mạc Sầu trở thành một thành viên mới trong đại gia đình. Sau khi mấy huynh đệ Dương Thị nghỉ ngơi hồi phục xong, thì mang theo mấy tiểu nhị tâm phúc đi tới những thành trấn khác phát triển sự nghiệp, chỉ có Dương Dịch vẫn cố thủ ở tổng bộ Tê Nam, cùng với Mục Niệm Từ nắm giữ toàn cục công việc. Dương Nhị rời đi, toàn bộ công việc trong nhà cũng rơi vào Niệm Từ, cuộc sống nhúc nhủu dài dài của nàng cũng bắt đầu. Trong lúc khó khăn thì nàng đột nhiên nghĩ tới Mạc Sầu.

“Mạc Sầu, muội đến nhà chúng ta đã hơn ba tháng rồi, có cái gì không quen thuộc không? Không cần khách khí, cứ nói ra đi”- Niệm Từ mỉm cười nói.

“Không có gì, tôi ở đây rất tốt, không có gì khó chịu nữa”- Mạc Sầu bình thản nói.

“Vậy thì tốt quá, vậy thì ta nói thật, ta có chuyện khó xử cần muội giúp đỡ đây”

“Cần tôi giết ai?”- Mạc Sầu lên tiếng, khẩu khí giống như là hỏi giá món ăn vậy.

“Không phải vậy!” Niệm Từ không nhịn được làm ra động tác lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng nghĩ, người không biết chuyện sẽ nghĩ đây là một tập đoàn sát thủ nhà.

“Gần đây Dương Nhị phụ trách quản gia đã rời đi, ta lại bận phải chăm sóc Tiểu Mã Câu, nên muốn nhờ muội làm giúp vài chuyện ở trong nhà, thay ta gánh bớt công việc”- Niệm Từ giải thích.

“Từ thời gian luyện công, tôi có thể giúp cô việc nhà, chỉ có điều tôi chưa bao giờ làm nên không biết cần phải làm sao”- Nàng thống khoái đáp ứng.

“Vạn sự khởi đầu nan, muội không cần lo lắng. Chúng ta cũng sẽ dạy muội làm thế nào sắp xếp cuộc sống hằng ngày, chuyện này so với học võ công thì đơn giản hơn nhiều, nhất định muội có thể làm được”- Niệm Từ nói.

“Quản gia thì có thể, chỉ cần không trở ngại việc báo thù mười năm sau của tôi là được rồi”- nàng nói.

“Nói tới việc này, ta cảm thấy kế hoạch trả thù của muội nhất định phải tính toán chu đáo lại. Có rất nhiều phương pháp báo thù, muội đâu cần phải lựa chọn phương pháp làm tổn thương người ta mà không có lợi cho mình như vậy!”- Niệm Từ lên tiếng.

“Cô nói có biện pháp gì sao?”- Niệm Từ không phải là kẻ thù của phái Cổ Mộ, nên Mạc Sầu rất tin tưởng nàng.

“Trả thù chân chính là hủy diệt vật trân quý mà hấn quan tâm nhất, để cho hấn sống không bằng chết, bị hành hạ về mặt tinh thần. Nếu theo như muội nói, mười năm sau muội dễ dàng một đao giết chết Lục Triển Nguyên thì thực sự muội được giải thoát sao? Mười năm thời gian tốt đẹp bị lãng phí trên người một tiểu nhân như hấn có phải là mất nhiều hơn được hay không?”- Niệm Từ phân tích. Qua mấy tháng tiếp xúc, nàng đã tương đối hiểu rõ, Lý Mạc Sầu đơn thuần tựa như tờ giấy trắng. Lúc này, Niệm Từ cũng hiểu được nữ ma đầu trong Thần điêu được tạo ra như thế nào rồi, thuần túy là do Lục Triển Nguyên cái tên tồi bại vô trách nhiệm kia tạo nên. Người đơn thuần cô chấp rất dễ dàng đi vào cực đoan, lại không có ai ở bên khai thông, khuyên nhủ. Thật đáng thương cho một truyền nhân của Cổ Mộ, cứ như vậy trở thành một nữ ma đầu bị người người căm ghét.

“Chẳng hạn như Lục Triển Nguyên vốn chú trọng danh dự của hấn trên giang hồ, chúng ta cứ ở các quán ăn hiệu trà tung lời đồn đãi, chửi bới bôi xấu thanh danh của hấn. Thật ra thì không cần phải bịa chuyện, chỉ cần đem chuyện muội và hấn đã trải qua cùng với việc muội bị ủy khuất ở Lục gia trang, đứng ở góc độ của người nói ra... Thông qua sự truyền bá phóng đại, rốt cục nhân phẩm của Lục Triển Nguyên sẽ bị hư thối đi ngay, bị người trên giang hồ khinh bỉ không thêm kết giao, đây không phải là chuyện thống khổ nhất với hấn sao? Hoặc nếu hấn quan tâm tới tình cảm với Hà Nguyên Quân, chúng ta liền lấy mỹ nhân kế hay là nam nhân kế cái gì đó chia rẽ quan hệ của bọn họ, muội không dễ chịu thì cũng không được để cho hấn hạnh phúc”- Nói đến thủ đoạn trả thù, Niệm Từ càng nói càng hăng hái, trong đầu là tầng tầng lớp lớp nội dung phim điện ảnh, truyền hình và tiểu thuyết hiện đại.

“Những thứ này không phải là quá âm hiểm, không quang minh chính đại sao?”- Mạc Sầu chần chừ.

“Cái này gọi là lấy gậy ông đập lưng ông. Hấn có thể dụ dỗ thiếu nữ ngây thơ thì tại sao chúng ta lại không thể giờ thủ đoạn trả thù chứ? Đối với loại tiểu nhân vô tình vô nghĩa này thì không cần phải quang minh chính đại với hấn làm gì cả”- Niệm Từ khinh thường nói.

“Vậy thì cô nói tôi phải làm sao mới tốt?”- bị những lời nói của Niệm Từ thuyết phục, Mạc Sầu bắt đầu ý thức được ước hẹn mười năm đúng là tổn thương người mà chẳng mang lại lợi ích gì cho mình cả.

“Thật tình thì trong lòng ta nghĩ, muội chia tay với Lục Triển Nguyên cũng không phải là chuyện xấu. Tái ông thất mã, sao biết được đó không phải là phúc. Muội bình tâm suy nghĩ lại một chút, lấy tính tình của muội mà tới Lục gia trang làm Lục Thiếu phu nhân, phải hầu hạ cha mẹ chồng, kiên nhẫn chịu đựng muội, đối nội phải quản lý công việc trong nhà, đối ngoại phải giúp đỡ tướng công phát triển giao thiệp bên ngoài... thì muội có thể làm được không? Sau này giả sử như hấn vì thêm con cháu mà nạp thiếp, muội có thể độ lượng cùng người ta dùng chung tướng công sao? Khi tình yêu đã hao mòn hết, muội có thể bỏ xuống tư thái của mình, vận dụng mị lực nữ nhân nhu tình như nước lẫn nữa hấp dẫn tướng công của mình sao? Những thứ này nhìn thì thấy đơn giản, chân chính vận dụng thì lại rất khó, cũng không phải là cứ xem thấy ai không thấy vừa mắt thì giết được đâu”- Niệm Từ phân tích đến từng tình huống.

“Tôi, tôi không biết! Chưa từng có người nào nói cho tôi biết những điều này”- Trong lời nói của Mạc Sầu có mang theo một tia tự ti.

“Dĩ nhiên việc hấn dễ dàng thay lòng đổi dạ là không thể tha thứ, nếu quả thực tình yêu của hai người vững hơn vàng, thì khó khăn gì cũng có thể vượt qua. Để tìm bảo vật vô giá nhưng lại khó gặp được người hữu tình. Lần này chúng ta nói chuyện là mong muội có thể hiểu rõ, rồi sau này có thể chân chính tìm được một người yêu thương mình không phải tốt hơn sao? Ta nghĩ, cách trả thù tốt nhất chính là tìm được một người thật lòng yêu muội, trải qua hạnh phúc còn hơn cuộc sống của Lục Triển Nguyên, vì người yêu của mình nỗ lực mị lực mê người, để cho Lục Triển Nguyên phải hối hận lúc đầu sao lại dễ dàng từ bỏ muội, phải đem muội đặt ở trong lòng. Đó không phải là cách trả thù tốt nhất sao?”- Niệm Từ nói.

“Nhưng mà cô cũng biết, hiện tại ai ai cũng cho tôi là nữ ma đầu, còn có người dám yêu thích tôi sao? Làm sao tôi có thể biết được người kia không phải là một Lục Triển Nguyên thứ hai? Lúc ấy có nhiều người như vậy lãng nhục tôi và phái Cổ Mộ, cứ như vậy bỏ qua sao?”- Nàng vẫn còn căm giận bất bình.

“Danh dự thì nhất định phải văn hồi, nhưng không nhất định phải tính toán bây giờ nha. Hiện tại đối đầu với kẻ địch mạnh, dân chúng vẫn phải làm than, người có kiến thức đều ra tay tương trợ, đây chính là thời cơ tốt nhất để muội văn hồi danh dự đó. Chúng ta hiện tại lập tức mở chi nhánh tới Tống Quốc, đến lúc đó sẽ lấy danh nghĩa của muội và phái Cổ Mộ thực hiện việc thiện, ở trong tiệm chúng ta lại lưu truyền chân thật ngọn nguồn mọi chuyện của muội và Lục Triển Nguyên, sửa lại oan khuất cho muội. Nếu còn chưa hả giận, có thể đợi tới lúc đại ca rảnh rỗi, mang theo người đi về Lục gia trang trên cột hai vợ chồng bọn họ là được. Không cần thiết phải làm tới nước người chết ta sống nha”- Đây mới chính là phương thức trả thù mà Niệm Từ chân chính muốn giúp nàng. Bản thân nàng có thể nói là đã bị người ta bỏ rơi hai lần, cũng không có vận vẹo, không phải loại rời khỏi người yêu liền không thể sống nổi. Hơn nữa, trong tình yêu không phải là người bỏ rơi ta, ta bỏ rơi người, thì cũng là cả hai cùng bỏ rơi nhau, ai có thể đảm bảo yêu một lần là thành công. Chỉ là Lý Mạc Sầu xui xẻo, đụng phải tên tiểu nhân trở mặt vô tình mà thôi.

“Được, tôi biết cô thật lòng muốn tốt cho tôi. Tôi sẽ nghe lời cô”- Người đơn thuần nói thực ra là dạng người rất dễ dàng tin tưởng người khác.

“Yên tâm đi. Trên đường tình, ta cũng không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, ta vô cùng hy vọng muội có thể tìm được hạnh phúc, ta sẽ không hại muội đâu” Niệm Từ cảm khái nói.

***

Tầng đá lớn nhất ở trong lòng tạm thời bị Niệm Từ tháo dỡ, Mạc Sầu bắt đầu chuyên tâm học tập bản lĩnh quân gia, cả ngày giao thiệp với những việc nhỏ nhặt như củi dầu gạo muối, dần dần cũng quen thuộc với công việc cuộc sống hàng ngày, không bao lâu đã thay thế Dương Nhị, trở thành Lý tổng quản.

Lão Ngoan Đồng vẫn không có nhàn rỗi. Sau khi trở lại, phát hiện chỗ vui chơi trên căn bản là đã làm xong, hấn giống y như Tiểu Mã Cầu, vui chơi đến

quên trời đất, cả ngày, trừ lúc ăn cơm và đi ngủ thì đều mang theo Tiểu Mã Cầu ở trong đó. Niệm Từ sợ hán chơi quá say sưa không để ý tới đứa cháu này, nên cũng phải đi theo hai người tới chỗ vui chơi để coi chừng.

Sau khi bốn huynh đệ bị phái đi tới các thành trấn khác, Lão Ngoan Đồng lại có thêm một nhiệm vụ chính là liên lạc viên, lui tới các nơi đưa thư. Cũng may mỗi nơi đều có những trò chơi hấp dẫn hán, nên hán không hề cảm thấy chán ghét.

Tiểu Mã Cầu lớn lên rất nhanh, đứng thẳng đi bộ cũng sớm hơn những đứa trẻ đồng lứa. Sự mập mạp của con nít, do hán tinh lực quá dư thừa, hoạt động quá nhiều, nên đã biến mất không còn nhìn thấy nữa. Đôi mắt xéch hẹp dài, sống mũi cao vút, đôi môi hơi mỏng, càng ngày càng giống phụ thân của hán, chỉ có ánh mắt linh hoạt đa dạng cùng với nụ cười khả ái thì có thể nhìn ra là di truyền từ Niệm Từ. Ban đêm, nhìn nhi từ ngủ say, nàng lại tưởng nhớ tới một dung mạo khác. Cũng chỉ có lúc này, Niệm Từ mới cho phép mình lộ ra một vẻ mặt yếu ớt, tưởng nhớ nhưng không thể gặp lại người yêu, nhớ lại khoảng thời gian tốt đẹp ở đảo Đào Hoa khi xưa.

Mối quan hệ lui tới với phủ Tướng Quân cũng giống như Niệm Từ đã dự tính, khoảng cách đã dần dần bị kéo dần ra. Có thể là bởi vì phu nhân tiểu thư của các quan lại quyền quý trong thành rốt cục cũng tới tìm Hắc Châu, rồi rít tới phủ thăm hỏi thỉnh an, nàng bận rộn không thể tìm đến Niệm Từ, chỉ có thỉnh thoảng có tin của Thác Lực Hải thì nàng ta đều sẽ thông báo thăm hỏi tới Niệm Từ. Thác Lực Hải rốt cục cũng phải tùy giá Tây chinh, hiện tại đã ở Diệt Hoa Lạt Từ Mạc, theo khoảng cách càng ngày càng dài, thì phong thư càng ngày càng ít, Niệm Từ đã tạm thời quên người này.

Trải qua những cuộc nói chuyện hàng ngày cùng với Mạc Sầu, Niệm Từ bắt đầu để ý tới nàng ta đã tới tuổi thành hôn rồi, nên nàng thật lòng thay Mạc Sầu tính toán cho tương lai. Cách làm của phái Cổ Mộ thật khiến cho người ta không thể đồng lòng. Lâm Triều Anh dù sao cũng đã trải nghiệm qua tình yêu ngọt ngào, chịu tổn thương rồi mới tiến vào Cổ Mộ cam nguyện cả đời không rời khỏi. Lâm Hồng Nhi từng là nha hoàn thân tín của Lâm Triều Anh, đã tận mắt chứng kiến đoạn tình yêu này, cảm nhận được nỗi đau khổ trong tình yêu của tiểu thư nên cũng cam tâm tình nguyện cả đời sống trong Cổ Mộ. Nhưng Lý Mạc Sầu và Tiểu Long Nữ thì quá oan uổng. Bị nhốt được liền phải thoát ly xã hội, sống trong huyết mộ không thấy ánh mặt trời, chưa được đồng ý đã bị thuần hóa biến thành một người băng lãnh, còn vội vã học tập võ công và bị tẩy não, vọng tưởng làm cho các nàng tránh xa nam nhân, làm ni cô trong bóng tối. Đáng tiếc là vật cực tắc phản, Lý Mạc Sầu trong thời kỳ thiếu nữ trưởng thành thì bị người phản bội, vứt bỏ, tình tình trở nên vận vẹo điên cuồng muốn trả thù mọi người; Tiểu Long Nữ thì dần dần việc chơi trò thầy trò yêu nhau, ngày thơ yêu đương si ngốc chờ đợi 16 năm, thật là phái Cổ Mộ khiêm tốn không lên tiếng thì thôi, lên tiếng là đột nhiên nổi tiếng nha!!!

*Vật cực tắc phản: (sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại)

Suy tính mãi, buổi tối một ngày, sau khi Dương Dịch thi công cho nhi từ xong, Niệm Từ lên tiếng kêu hán ở lại. Hai người ngồi trên băng ghế đá trong viện, nhìn hoa nhài đua nhau nở trong bóng tối, tản mát trong không khí một mùi hương mới mẻ, thú vị.

“Dương Dịch, huynh có nghĩ muốn thành hôn, cưới cho mình một thê tử mà mình yêu thương, có một gia đình riêng của mình chưa?”- Trầm tư một lát, Niệm Từ hỏi.

“Tại sao lại đột nhiên hỏi chuyện này? Nơi này không phải là nhà tôi hay sao? Tiểu thư và đại gia cũng đâu có thành thân với người khác, tại sao lại muốn hỏi tôi?”- Hán tỏ mặt.

“Chuyện này không giống nhau. Huynh cũng biết đại ca ta là đạo sĩ, tu thân dưỡng tính, không thể có tình cảm trai gái. Còn tôi ư? Trong lòng tôi vẫn không quên được phụ thân của Tiểu Mã Cầu, cả đời này sợ sẽ rất khó tìm thấy người mới. Tôi đã bắt đầu để ý hôn sự của huynh đệ các vị, có cô gái thích hợp nhất định sẽ giải quyết chung thân đại sự cho mọi người”- Niệm Từ nói.

“Chớ có trách tôi hỏi quá nhiều, tiểu thư có thể nói về phụ thân của Tiểu Mã Cầu không? Hay là hán đã không còn trên nhân thế này nữa?”- Hán ướm hỏi.

“Huynh nói vậy đó, người ấy đương nhiên là còn sống, hơn nữa sống tốt hơn so với bất kỳ ai. Chỉ có điều, tôi yêu người ấy, còn người ấy cho tới bây giờ cũng không có yêu tôi mà thôi. Tiểu Mã Cầu là lễ vật tốt nhất mà người ấy để lại, để tôi có nơi để ký thác tương tư”- Nàng liếc Dương Dịch một cái rồi nói.

“Lấy tính tình cảm được buông được của tiểu thư, tại sao lại cứ giữ tình yêu với người không hề thương yêu mình? Chẳng lẽ tiểu thư không muốn nhìn qua chung quanh một chút, xem thử có người ái mộ mình hay không ư?”- Hán chuyển chú nhìn nàng nói.

“Không muốn! Trong lòng tôi, phụ thân của Tiểu Mã Cầu tựa như là thần vậy, cao cao tại thượng, không có ai có thể thay thế được. Tôi đã có được gần một năm cuộc sống tốt đẹp với người ấy, như vậy đã đủ cho cả một đời, không cần thiết phải vì người khác hao tâm tổn sức”- Ngược nhìn bầu trời đen nhánh, Niệm Từ nghiêm túc nói. Quay đầu nhìn sang Dương Dịch, nàng lại tiếp:

“Hôm nay, chuyện tôi muốn nói cùng huynh chính là về Mạc Sầu. Mặc dù Mạc Sầu không biết nhìn người, nên danh tiếng thanh bạch của một cô gái đã bị phá hủy, nhưng chúng ta phải thừa nhận nàng đơn thuần tựa như một trang giấy, có thể vừa xem đã hiểu ngay. Bị ủy khuất cũng không biết biện bạch cho mình, chỉ biết thà làm ngọc vỡ. Tôi rất thương nàng. Hôn nhân của tôi đã vô vọng, tôi hết sức hy vọng nàng có thể hạnh phúc. Tôi không cưỡng bách huynh nhất định phải tiếp nhận nàng, chẳng qua là tôi cảm thấy các người ở chung một chỗ rất thích hợp. Chúng ta cũng biết lòng người hiểm ác, bản thân mình cũng có một mặt tối, Mạc Sầu lại là một người đơn giản, nếu không phải bị Lục Triển Nguyên lừa dối, nàng chính là một cô nương không có tâm cơ thuần khiết nhất trên đời này. Tình yêu có rất nhiều loại, có loại lưỡng tình tương duyệt, có loại đơn phương yêu mến giống như tôi, còn có một loại tình yêu giống như là tình thân vậy. Tôi hy vọng huynh cùng nàng có thể có được loại tình thân ấy, không nhất định là phải yêu tới người chết ta sống, nhưng âm thầm dai dẳng, không đùa bỡn tâm cơ, không cân nhắc phản bội, sống cuộc sống thật đơn giản. Một khi trong lòng Mạc Sầu có huynh, nàng sẽ trung trinh không bao giờ thay đổi. Có thể có được một tình cảm như vậy thì thật hạnh phúc biết bao nhiêu!”

“Tôi thừa nhận tiểu thư nói cũng đúng. Mạc Sầu là một vị cô nương tốt, chỉ có điều, trong lòng tôi đã có người, mặc dù chưa từng nói với nàng, nhưng tôi chân thành kiên định. Tôi mong một ngày nào đó, nàng sẽ ở lại bên cạnh tôi, đáp lại phần tình cảm của tôi!”- Hán nói.

“Nếu như huynh không tán thành đề nghị của tôi cũng không sao. Hôm nào Dương Nhị bọn họ trở lại, tôi sẽ hỏi bọn họ. Có điều, người mà huynh thăm mếu, tôi ~~~ Tôi muốn nói, nếu như cô nương kia cũng đang thăm mếu người khác, huynh nên sớm buông tay đi. Nếu tâm còn không tồn tại trên người của chính cô ấy thì làm sao có thể chú ý tới thăm tình của huynh đây?”

Lời nói vừa rồi của Dương Dịch khiến cho Niệm Từ mơ hồ cảm thấy, hẳn là muốn nói chính mình. Nàng không hy vọng sau này mọi người gặp nhau phải lúng túng nên duyên chuyện cự tuyệt hẳn. Sự cao hứng muốn tìm kiếm hôn sự cho bọn hắn lúc này, giờ này cũng theo đó mà biến mất. Nguyên bản, ý của nàng là muốn cho Mạc Sầu hạnh phúc, nhưng không muốn nhiều năm sau Mạc Sầu phát hiện ra Dương Dịch từng thăm mếu mình, mà lại đi oán hận mình. Loại tình kết này ở trong tiểu thuyết nàng đọc mãi mà quên mất rồi nha.

“Yên tâm đi, đôi thoại tới nay giữa tôi và tiểu thư đã khiến cho tôi hiểu ra rất nhiều điều, cái loại ý tưởng không thiết thực một thời gian dài này đã bị cô đánh nát rồi. Tôi có vẻ như cũng nhẹ nhõm đi không ít. Bây giờ đi về hảo hảo ngủ một giấc thật ngon, ngày mai thức dậy sẽ là một ngày tốt đẹp hơn. Cảm ơn tiểu thư đã quan tâm. Chuyện của Mạc Sầu, tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ rồi cho cô câu trả lời chắc chắn. Tiểu thư yên tâm, một khi tôi đã quyết định, tôi đảm bảo tương lai có thể đem lại hạnh phúc cho thế tử mình”-Hắn cười nói.

“Được. Tôi sẽ chờ đợi tin lành của huynh. Chỉ có điều tôi muốn nhắc nhở huynh, bất kể về sau cùng với ai thành thân, vì hạnh phúc gia đình, đừng bao giờ nên nói chuyện có liên quan tới việc thăm mếu, nữ nhân nói thế nào thì cũng rất là nhỏ nhen đấy” - Nàng chân thành khuyên nhủ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Buổi Lễ Chọn Đồ Vật Đoán Tương Lai

Sau khi được Niệm Từ một phen khuyên bảo, Dương Dịch rốt cục cũng buông tha ý tưởng đối với nàng, một lòng theo đuổi Lý Mạc Sầu. Cô gái đơn thuần, tâm tư tinh tế, trước sự tấn công mạnh mẽ của Dương Dịch, lại thêm Niệm Từ ở một bên cổ vũ, chỉ đâu có vài hiệp thì liền quảng mủ côi giáp giờ tay đầu hàng, hai người rơi vào trong bể tình say đắm.

Thời gian trôi qua thực vui vẻ, chớp mắt Tiểu Mã Câu đã sắp tròn một tuổi. Tất cả mọi người đều hăng hái bừng bừng tìm đồ vật cho buổi lễ chọn đồ vật đoán tương lai của Hoàng thiếu gia. Cuối năm tới gần, việc buôn bán của tiểu lâu cũng rất bận rộn, mấy huynh đệ Dương thị phải an bài sớm, kịp thời mang theo quà tặng chạy trở về.

Có câu nói: Ngày sinh nhật của hài nhi là ngày mẹ khổ cực, đối với sinh nhật đầu tiên của hài tử, Niệm Từ cũng không có nhiều nhiệt tình như những người khác, chẳng qua là đối với việc chọn đồ vật đoán tương lai cảm thấy rất hứng thú. Nàng đã sớm cùng với Mạc Sầu và Lão Ngoan Đồng đã đem mọi thứ đồ chuẩn bị xong, chờ cho Tiểu Mã Câu lựa chọn.

***

Ngày sinh nhật đó, Niệm Từ thay lễ phục cho con trai. Y theo như trong trí nhớ, Niệm Từ nhờ những người làm may vá cho hắn một bộ y phục mới, người hiện đại vừa nhìn là sẽ biết đó là quần áo của Cổ Bảo Ngọc khi còn nhỏ. Giờ lành tới, Niệm Từ tự mình kéo tay con trai, dẫn hắn tới đại sảnh đã được bố trí xong xuôi, mọi người đã sớm chờ ở nơi đó nói chuyện phiếm. Thấy màn cửa được vén lên, hai mẹ con Hoàng thị đi vào. Hoàng gia đại thiếu gia mặc một bộ đồ đồ nhũ bạc, phía dưới lộ ra cái quần nhỏ màu xanh biếc, mang vớ đen cùng với đôi giày ống cao đồ thẫm, tóc ở phía sau ngắn ngắn chỉ tét đuôi sam lại không có trang sức gì, một khối ngọc bài được treo trên một sợi dây vàng dài đeo trên cổ. Ngọc bài là do Niệm Từ tìm được một khối ngọc đẹp trong đầm châu báu, đem cho thợ làm ngọc tỉ mỉ chế tạo, tổng cộng có hai khối, một khối làm quà sinh nhật cho nhi tử, một khối khác là cho đại ca Lão Ngoan Đồng đeo trên người. Hai khối ngọc bài này ngay mặt khắc lên hai đóa hoa đào tinh tế, mặt trái khắc chữ “Quân sinh ta chưa sinh” và “Ta sinh quân đã già” để nhớ lại tình cảm của mình và Hoàng Dục Sur.

“Tiểu thọ tinh của chúng ta tới rồi, thật là oai hùng hiên ngang nha! Tiểu Mã Câu vài chục năm sau sẽ là một vị ngọc diện lang quân trên giang hồ, quây đến những hiệp nữ phải xuân tâm nhộn nhạo nha!”- Dương Tam cười nói, cả gia đình bật cười phụ họa.

“Được rồi, con trai bảo bối. Nhìn kỹ đồng đồ này, chọn một thứ con thích thì lấy ra. Từ từ đi nha, chỉ có thể chọn một món thôi nha!”- nàng ôm Tiểu Mã Câu đến bên bàn, chỉ vào đồng đồ trước mặt rồi ôn nhu nói với nhi tử. Tiểu Mã Câu là một đứa trẻ vận động điển hình, không tới mười tháng là đã có thể chạy đi, nhưng mà miệng không theo kịp chân, một tuổi rồi vẫn chưa biết nói chuyện. Tiểu tử này là quỷ tinh linh, trong lòng hiểu mà không nói ra.

Nghe xong lời mẩu than nói, Tiểu Mã Câu bắt đầu bò vòng quanh bàn để chọn lựa món đồ chơi mình thích nhất, dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người. Tất cả mọi thứ có thể nghĩ tới đều đặt ở chỗ này, đao kiếm nhỏ, bàn tính, bộ sách, tiền bạc, tiêu ngân, chày giã thuốc, cái cuốc nhỏ, nón tướng quân, còn có son phấn các loại nữa. Tiểu Mã Câu chầm chậm bò về phía trước, thỉnh thoảng dừng lại suy nghĩ, nhưng không có đưa tay ra.

“Nhị cô nương, A Bố thiếu gia của tướng quân phủ tới, đang đi tới nơi này”- Người làm tới thông báo.

“Sao A Bố lại tới đây chứ? Nhanh lên, mau đón khách!”- Niệm Từ cũng không có thông báo với người ngoài chuyện sinh nhật, không biết hẳn là do trùng hợp hay là do có việc gì mà đến.

“Di nương, A Bố tới thăm người cùng với Tiểu Mã Cầu, cũng chúc Tiểu Mã Cầu hàng năm đều có ngày hôm nay, tuổi tuổi cũng có sáng nay!”- Thiếu tướng quân mười mấy tuổi đi vào, ôm quyền nói.

“A Bố, sao con biết sinh nhật của đệ đệ? Di cũng không có phát thiệp mời sinh nhật nha!”- Niệm Từ kéo hần ngồi xuống nói.

“Là do Thác Lực Hải thúc thúc mấy ngày trước gửi thư, đặc biệt nhắc tới. Thúc thúc nói người khẳng định sẽ giữ ý không nói, nên hôm nay con đặc biệt thay thúc thúc mang quà sinh nhật cho Tiểu Mã Cầu, kính xin di nương cùng với đệ đệ bước ra cửa xem!”- lời nói của hần khiến cho mọi người rất là hiếu kỳ. Ôm lấy tiểu thọ tinh đi vào trong viện, mọi người nhìn thấy một con bạch mã toàn thân không có một chút lông pha tạp, đang đứng thẳng ở đó, trên trán còn mang theo một chùm tua đỏ, lưng phối sẵn yên ngựa, bên cạnh có người làm đứng giữ dây cương.

“Đây là bảo mã mà Thác Lực Hải thúc thúc đặc biệt cho người ở đại mạc lựa chọn, mới vừa một tuổi, đã thuần dưỡng rất tốt, đưa cho Tiểu Mã Cầu tập cưỡi ngựa”- nhìn dáng vẻ sừng sốt của mọi người, A bố rất là đắc ý. Tiểu Mã Cầu, đang bị mẫu thân ôm vào trong ngực, nhìn thấy bạch mã, liền giẫy dụa như con trùng muốn đi lên sờ thử. A Bố thấy vậy liền dắt hần tới bên cạnh con ngựa, thận trọng đặt hần ngồi lên trên, đỡ hai bên người hần rồi phi thân lên ngựa, ôm Tiểu Mã Cầu ở trong ngực, từ từ cho ngựa bước đi.

“Di nương, người xem! Tiểu Mã Cầu thích cưỡi ngựa, hần thích lễ vật của thúc thúc nha!”- A Bố mừng rỡ lớn tiếng nói.

“Đúng vậy, hần rất thích. Nhưng cưỡi ngựa trắng không nhất định là vương tử, không khéo còn có thể là Đường Tăng nha”- Trong lòng Niệm Từ thâm nghĩ.

“Nhị cô nương, đây chính là kết quả chọn đồ vật đoán tương lai của Tiểu Mã Cầu?”- Dương Dịch hỏi.

“Chỉ sợ là như vậy!”

“Cái này có nghĩa gì đây? Sau này lớn lên giống như người Mông Cổ đi thảo nguyên nuôi ngựa sao?”- Dương Từ không hiểu hỏi.

“Không phải vậy. Ý là sau khi lớn lên giống như phụ thân của hần vậy, vẫn có thể cử bút bình thiên hạ, võ có thể định càn khôn”-nàng không khỏi giải vây cho nhi tử ý chí không kiên định.

“Không tệ, Tiểu Mã Cầu do Nhị cô nương dạy, nhất định sẽ trở thành một nam nhân đỉnh thiên lập địa!”- Dương Dịch tán đồng.

Mượn buổi tiệc sinh nhật của Tiểu Mã Cầu, mọi người ăn uống không say không nghỉ. Mấy tháng trời bận rộn, rốt cục cũng có thể có cơ hội ngồi chung một chỗ, tất cả mọi người thật rất cao hứng. Tất cả việc buôn bán đều đã được triển khai, mở tiệm, mở cửa hàng, còn mở trà lâu... kinh nghiệm khai trương Hối Tuyền Lâu đã cho mọi người ích lợi không nhỏ, khiến cho công việc phát triển thuận lợi. Có điều, ở các chi nhánh mở thêm, mọi người đều khiêm tốn làm việc, địa vị cửa hàng đều do chất lượng tài nghệ quyết định, không như Hối Tuyền Lâu cao sang nghênh tiếp quý nhân quan lại. Tin tức thu gom được ở các nơi sẽ tập hợp lại ở Tế Nam, do Niệm Từ và Dương Dịch phân tích tập hợp, một khi phát hiện được tin tức nào có giá trị thì liền lập tức cho Lão Ngoan Đồng xuôi nam đến Tương Dương mật báo.

Lễ vật của Thác Lực Hải khiến cho trong lòng Niệm Từ có chút cảm giác cảm động, hần không hề cựa thể bức bách nàng giống như huynh trưởng và tẩu tẩu hần. Từ khi hần đi, nàng sống một cuộc sống an tĩnh, tuy cũng là do nàng phòng bị, nhưng không thể không kể tới công lao của hần trong đó. Ti mi nhớ sinh nhật của Tiểu Mã Cầu, ở nơi xa xôi gian khổ trên chiến trường truyền tin về, ủy thác người khác chọn lựa một con ngựa tốt được thuần dưỡng, ngày sinh nhật kịp thời đưa tới thực hiện ước hẹn của mình. Đối với loại hành động nước chảy đá mòn của hần, Niệm Từ bắt đầu cảm thấy nhức đầu. Sau khi Dương Dịch thấy ám chỉ của nàng, liền buông tha ý tưởng đối với nàng, cùng với Mạc Sầu ngày càng thân thiết, thuận hòa. Còn đối với Thác Lực Hải đã mười năm không có đề ý nữ nhân nào, nàng không có nắm chắc. Làm sao để mấy năm nữa có thể cự tuyệt tình cảm của hần đây? Chẳng lẽ thực phải bỏ đi không để lại tin tức gì, giống như trong thơ đã nói: “Lặng lẽ ta đi, đúng như ta đã lặng lẽ tới, ta vung lên ống tay áo, không mang theo một áng mây màu!”

Sinh nhật của Tiểu Mã Cầu kết thúc, bốn người kia lại vội vã rời đi, trở lại với công việc, mùa xuân tới cũng không có trở lại, kiên trì cố thủ ở lãnh địa tiếp tục mở rộng sự nghiệp. Lấy kinh nghiệm thành công của việc đưa đồ ăn tới nhà của Hối Tuyền Lâu lúc trước, ngay tại mỗi địa phương, họ đã tạo nên một trào lưu, lại kiếm được một khoản tiền không nhỏ. Hội đèn lồng tết Nguyên Tiêu năm nay, bọn họ lại tham gia chơi đồ đèn mà năm ngoái tiếc nuối không thể chơi được. Huynh muội Niệm Từ mang theo Tiểu Mã Cầu, cùng với Dương Dịch và Lý Mạc Sầu cùng nhau đi xem hoa đăng, với biểu hiện toàn lực của Dương Dịch, Lão Ngoan Đồng rốt cục cũng hài lòng cùng Tiểu Mã Cầu xách theo đèn ông cháu thỏ về nhà chơi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Vị Khách Thần Bí

Edit: Vân Nhi

Mùa xuân đi qua, Tiểu Mã câu tựa như lớn hơn nhiều, không biết từ lúc nào, đã mở miệng nói lời đầu tiên, có thể chạy nhảy lại có thể nói chuyện, tuyệt đối không giống như một tiểu hài tử mới có hơn một tuổi. Cả ngày hắn đi theo sau lưng Lão Ngoan Đồng, “cậu cậu, bác bác” gọi đến Chu Bá Thông thấy rất đắc ý, không bao giờ muốn rời khỏi tên tiểu tử này. Mỗi lần đi đưa thư đến nơi khác, hai người luôn làm ra vẻ y như là sinh ly tử biệt vậy, khiến cho Niệm Từ nhìn mà không ngừng cảm thấy nổi da gà. Cho nên, chuyến đi Tương Dương sắp tới trong mắt Lão Ngoan Đồng lại càng giống hành hạ thống khổ, mị lực của các sư diệt Toàn Chân giáo kém rất xa khuôn mặt tươi cười ngây thơ của Tiểu Mã Câu nha!!!

Được tình yêu chân chính làm dịu đi, Mạc Sâu từ từ khôi phục lại dáng vẻ sáng rõ, hài hòa, thiện lương mà một thiếu nữ mười sáu tuổi nên có, đã không còn thấy canh cánh trong lòng với việc làm của Lục Triển Nguyên nữa. Cả ngày nàng bận rộn quản lý toàn gia, lại còn bắt đầu học tập công việc quản lý tửu lâu cùng với việc thu thập tin tình báo dưới sự bồi dưỡng của Dương Dịch và Niệm Từ,. Dương Dịch đối với Mạc Sâu che chở và yêu thương, Mạc Sâu thì có vẻ tin tưởng tin nhiệm và lệ thuộc vào hắn, tình cảm của hai người càng lúc càng sâu, khiến cho Niệm Từ rất cảm động. Tình yêu của họ cuối cùng cũng đến thời khắc chín muồi, vào tháng mười năm đó hai người rốt cục cũng bãi đường thành thân, đi vào một cuộc sống mới.

Sau khi hôn lễ kết thúc, theo sự đề nghị của Niệm Từ, bọn họ cùng nhau trở về phái Cổ Mộ ở Chung Nam Sơn để thỉnh an tạ tội. Mặc dù Mạc Sâu bị trục xuất khỏi sư môn, nhưng nói thế nào, nơi đó cũng là nơi nàng lớn lên, đối với sư môn vẫn có tình cảm rất sâu. Niệm Từ còn cố ý ủy thác Lão Ngoan Đồng viết một phong thư cho chương môn Lâm Hồng Nhi, đem mọi chuyện sau khi Mạc Sâu xuống núi kể lại hết trên thư, cũng nói rõ ràng Dương Dịch là người rất có phẩm chất, hy vọng Lâm chương môn có thể nể mặt hắn tha thứ cho tội lỗi của Mạc Sâu. Vợ chồng mới cưới cất kỹ thư, sau khi an bài Dương Nhị quay lại tạm thời quản lý tửu lâu xong, hai người cao hứng bước vào cuộc hành trình trăng mật.

Sau khi bọn họ đi được vài ngày thì Niệm Từ nhận được tin tức Mông Cổ muốn thay đổi, quay sang tấn công thành Tương Dương. Việc này không thể chậm trễ nên Niệm Từ lập tức thỉnh cầu Lão Ngoan Đồng hòa tốc chạy tới Tương Dương, đem tin tình báo quan trọng này báo cho họ, đồng thời cũng đưa quân khoản tới. Cư ngụ ở Tế Nam đã gần hai năm, thế cục đã ổn định, dân chúng từ từ trở về, kinh tế của Tế Nam bùng bùng phát triển. Số bất động sản ban đầu Niệm Từ mua vào, bây giờ tới lúc bán ra lời được một khoản tiền lớn gấp mấy lần khoản tiền bỏ ra lúc trước. Việc buôn bán của tửu lâu, dưới sự khéo léo vận hành của Dương Dịch, cũng phát triển không ngừng, nghiêm nhiên trở thành tửu lâu đứng đầu trong ngành ăn uống ở đây. Tin tức thu góp được cũng không ngừng tăng lên, không chỉ có giá trị với thành Tương Dương mà còn có ích lợi cho việc kinh doanh của tửu lâu ở khắp nơi.

Cuối mùa thu ở Tế Nam có một loại cảm giác xinh đẹp thê lương: mưa thu liên tục đi qua, trên đất có một tầng lá rụng thật dày, hoa cỏ trong vườn đều héo tàn, gió thu mang đến cho người ta cảm giác lạnh lẽo tận tâm can. Khí trời rất dễ khiến cho bị cảm mạo, nên Niệm Từ nghiêm khắc không cho nhi tử ra ngoài chơi đùa, cũng không chế thời gian chơi đùa của hắn, để phòng ngừa hắn đổ mồ hôi quá nhiều mà cảm lạnh. Hai mẹ con ở trong phòng nhiều hơn, dựa vào những món đồ chơi trong phòng mà qua thời gian. Đối với Tiểu Mã Câu, Dịch Cân Kinh đã không còn thích hợp nữa, hắn đang được học tập nội công tâm pháp của đạo gia của Chu Bá Thông. Một ngày, Niệm Từ đang sử dụng mô hình người để dạy cho nhi tử khí lưu thế nào vận động trong cơ thể thì Lão Ngoan Đồng trở về.

"Tiểu Mã câu! Cữu cữu trở lại rồi đây~~~~"- theo tiếng la đột nhiên xuất hiện, cánh cửa bị một lực mạnh đập mở, một người mang theo một bao lớn bay vào trong phòng.

"Cữu cữu! Cữu cữu trở lại!"- Tiểu Mã câu đứng dậy phi vào trong ngực của người vừa đến, căn bản là không để ý tới đây là gương mặt xa lạ.

"Đại ca, sao huynh trở về nhanh vậy? Đọc theo đường đi có khỏe không? Có thuận lợi hay không?"- Niệm Từ cũng vội vàng đứng dậy nghênh đón.

"Tiểu Mã Câu, ta rất nhớ ngươi nha. Nhìn xem, trong bao đồ này đều là bảo bối ta mua cho chúng ta chơi đó"- Vợ vàng ôm lấy đứa cháu ở trong ngực, Lão Ngoan Đồng căn bản là không để ý tới muội muội, không thể chờ đợi bày tỏ nhớ mong với bảo bối của mình. Niệm Từ, không để ý tới loại cảnh tượng vốn nàng đã nhìn quen lắm rồi này, xoay người lại đi lấy khăn lông cùng chậu rửa mặt, chuẩn bị đưa cho đại ca lau rửa bụi bặm trên người.

"Cữu cữu thật tốt. Con muốn nhìn xem có bảo bối gì ngay bây giờ cơ"- Cùng với tiếng hoan hô, Tiểu Mã Câu vội vàng lột xuống bao đồ trên lưng của cữu cữu, mở ra ngó nhìn những thứ linh tinh bên trong.

"Niệm Từ, muội có biết lần này ta đi nghe được tin tức gì không?"- Lão Ngoan Đồng cầm lấy khăn ướt lau mặt, lúc này mới rảnh rỗi trò chuyện với Niệm Từ.

"Tin gì?"

"Sư muội Hoàng Dung của ngươi đã sinh cho Quách Tĩnh một nha đầu mập mạp, đại khái là đã được bốn tháng rồi. Cha của Tiểu Mã Câu cũng ở đó nha, tự mình đỡ đẻ cho Hoàng Dung"- Hắn nói.

"Cái gì? Sư phụ muội xuất hiện ở Tương Dương? Lúc huynh tới, người còn ở đó không? Hiện giờ người như thế nào rồi? Tại sao lại mất tích gần hai năm?"- đột nhiên nghe được tin tức của người trong lòng, Niệm Từ kích động dị thường, đã sớm không còn thấy tỉnh táo thường ngày, nắm thật chặt cánh tay của đại ca luôn miệng hỏi.

"Nàng hỏi hắn còn không bằng hỏi ta đây này"- Đột nhiên ngoài cửa truyền đến thanh âm trả lời của người khác, Lão Ngoan Đồng và Niệm Từ đồng thời kinh ngạc, không ngờ cả hai người lại không nhận ra được bên ngoài có người nghe lén. Bởi vì phần lớn mọi người không có ở đây, nên Niệm Từ đã cẩn thận khởi động trận pháp ở trong vườn, trừ người nhà đã được nàng dạy, người ngoài tự tiện xông vào sẽ bị phát hiện. Chu Bá Thông lập tức nhảy lên đem Tiểu Mã Câu nhét vào trong ngực Niệm Từ, còn bản thân mình ngăn cản ở trước mặt hai mẹ con chuẩn bị nghênh địch.

"Ai? Cư nhiên ban ngày mà dám xông vào nhà của người khác. Là anh hùng thì báo tên đi!"- Lão Ngoan Đồng lên tiếng.

"Các ngươi không nhìn ra sao?"- Theo thanh âm trả lời, ở cửa xuất hiện một người mặc trường bào màu xanh, sau lưng cũng mang theo một thứ không

biết thứ gì. Nhìn khuôn mặt xa lạ trước mắt, một cái tên bỗng nhiên xuất hiện trong lòng của Niệm Từ. Hắn đi vào nhà, căn bản là không để ý tới sự uy hiếp của Chu Bá Thông, thong thả bước tới.

“Nơi này không có chuyện của ngươi, Lão Ngoan Đồng ngươi nghỉ ngơi đi!”- Vừa nói hắn vừa tiện tay điểm huyệt của Lão Ngoan Đồng. Hắn nhận lấy Tiểu Mã Câu từ trong lòng Niệm Từ, thật cao hứng nâng lên trước mặt mình suy nghĩ. Sau khi nhìn thấy người mới tới, đại não của Niệm Từ liền đình chỉ làm việc, nàng chỉ trân trân đứng nhìn hành động của hắn, dường như trong cơ thể cơ hồ là được tụ tập lại ở đôi mắt.

“Niệm Từ, đây là con trai nàng vì ta sinh ra phải không?”- Người vừa mới tới hỏi.

“Sư phụ, Niệm Từ bái kiến sư phụ!”- Niệm Từ si ngốc dõi theo hắn, giống như không thể tin đây là sự thật. Nghe được thanh âm trả lời mang theo nước mắt của Niệm Từ, Hoàng Dược Sư một tay đem nhi tử ôm vào lòng, một tay nhẹ nhàng lau nước mắt ở trên mặt nàng, sau đó cũng ôm nàng vào lòng thật chặt. thò dài một cái rồi nói:

“Nàng nhìn nàng kia, bỏ rơi sư phụ rồi khỏi đảo Đào Hoa lâu như vậy, ta còn chưa trách nàng, sao nàng lại ủy khuất khóc trước? Coi chừng hù dọa đến con đấy!”- Niệm Từ ôm hắn thật chặt, vui đầu vào ngực của hắn, nước mắt không cầm được thấm ướt y phục của hắn.

“Mẹ, mẹ, làm sao mẹ khóc?”- Tiểu Mã câu lần đầu thấy mẫu thân rơi lệ, đôi tay nhỏ bé lung tung cọ cọ trên mặt mẫu thân, có chút không biết làm sao.

“Mẹ ngươi là nhìn thấy cha nên thật cao hứng. Con à, gọi phụ thân đi!”- Hoàng Dược Sư nhìn hai người lớn nhỏ trong lòng, ôn nhu nói.

“Mộc Tát ca ca nói cha ta đã mất, Thác Lực Hải muốn làm cha ta. Người chính là Thác Lực Hải đã tặng cho ta Tiểu Mã sao?”- Niệm Từ đang khóc lớn bỗng nghe được câu hỏi ngây thơ của nhi tử, hung ác muốn lập tức đem hắn nhét lại vào trong bụng, sinh ra một lần nữa. Nàng vội vàng ngừng lại nước mắt ngừng đầu lên nhìn, chỉ thấy Hoàng Dược Sư dừng lại nụ cười nhìn mình.

“Thác Lực Hải là ai?”

“Đừng có nghe tên tiểu tử thú này nói hươu nói vượn!”- dừng lại một chút, như là muốn gia tăng dũng khí cho chính mình, nàng tiếp:

“Thật xin lỗi, sư phụ! Đứa nhỏ này là kết quả của đêm hôm đó. Niệm Từ không dám có điều giấu diếm sư phụ, chỉ muốn chờ hắn lớn hơn một chút nữa có thể rời khỏi mẫu thân, ta sẽ cho hắn trở về đảo Đào Hoa nhận cha!”- Niệm Từ cúi đầu, không dám nhìn thẳng Hoàng Dược Sư.

“Vậy còn nàng? Nếu như hôm nay ta không tìm được nơi này, nàng sẽ như thế nào? Cùng tên Thác Lực Hải gì đó thành thân sao?”- Thanh âm của hắn đột nhiên lạnh xuống.

“Sẽ không, vì muốn cự tuyệt Thác Lực Hải, ta và đại ca đang chuẩn bị rút khỏi Tế Nam, trở lại Giang Nam!”- Nàng vội vã lắc đầu phủ nhận.

“Như vậy cũng tốt.” Hoàng Lão Tà buông tay ra, tháo mặt nạ của mình xuống. Tiểu Mã Câu đối với việc này nhìn quen lắm rồi, khẽ cười đùa, dùng ngón tay nhỏ bé nhẹ nhàng chọc chọc vào mặt phụ thân. Đối với hắn, khái niệm dung mạo có chút hỗn loạn, mọi người ở trong nhà ai cũng có thật nhiều khuôn mặt, hắn đã sớm biết cách dùng khứu giác và thính giác phân biệt mọi người rồi.

“Con à, ta là cha ruột của con, gọi phụ thân đi!”- Hoàng Dược Sư không bỏ ý định dụ dỗ nói. Thấy mẫu thân gật đầu, Tiểu Mã Câu nũng nịu gọi:

“Phụ thân, phụ thân sao tới bây giờ mới tới nhìn Tiểu Mã Câu vậy? Có phải là người không nghe lời bị thất lạc với mẫu thân hay không?”- nói xong, hắn nhẹ nhàng hôn lên mặt phụ thân một cái.

“Con trai ngoan! Không phải là phụ thân lạc mất, mà là mẫu thân con nghịch ngợm, mang theo con đi lạc đường không tìm được đường về nhà nữa!”- Hoàng Dược Sư ôn nhu nói.

“Sư phụ, đại ca ta còn bị điểm huyệt kia!”- Niệm Từ nhẹ nhàng lôi kéo vạt áo của hắn, nhắc.

“Ừm. Hắn dám biết tin mà không báo. Lão Ngoan Đồng, bị giam mười lăm năm còn chưa biết dừng sao?”- Hoàng Dược Sư giận cho mắng mềo nói.

“Không thể trách đại ca được, là ta muốn huynh ấy thề không được tiết lộ hành tung của ta. Ta còn rất cảm kích hai năm qua huynh ấy đã chiếu cố ta rất nhiều, nếu như không có hắn thì một mình ta thật sự là nhất định không thể chống đỡ được!”- Niệm Từ nói. Trầm ngâm một lát, Hoàng Dược Sư mới giải huyệt đạo cho Lão Ngoan Đồng.

“Đại ca, là sư phụ tới, không phải là người xấu đâu”- Niệm Từ lên tiếng nói với hắn.

“Ta cũng có nghe được. Hoàng Lão Tà, hai năm không gặp, võ công của ngươi lại sâu không lường được, dễ dàng điểm trụ huyệt đạo của ta. Không được, chúng ta nhất định phải hảo hảo khoa tay múa chân một lần mới được!”- Vừa nói, Lão Ngoan Đồng vừa xăn tay áo lên muốn động thủ.

“Ngươi trước tiên thay ta chăm sóc con ta một chút, ta còn có lời muốn nói với Niệm Từ. Hôm nào rảnh rồi, ta nhất định sẽ tỷ thí một chút với ngươi!”- Hoàng Dược Sư đem Tiểu Mã Câu đưa cho hắn rồi nói.

“Đứng nha, đại ca! Huynh cùng với Tiểu Mã Câu đi tới phòng đồ chơi chơi trước đi, muội đã lâu không gặp sư phụ, muốn trò chuyện một chút!”- Niệm Từ cầm lấy bọc quần áo của Lão Ngoan Đồng, đưa cho hắn bước ra ngoài cửa, tiện tay đóng kín cửa lại.

Tác giả có lời muốn nói: (cái này là lời của tác giả chứ không phải là của ta nha!)

Thật ra thì cũng đã có người đoán ra chuyện của Lý Mạc Sầu và Dương Dịch là được lấy từ truyện “Trọng Sinh Lý Mạc Sầu” của A Đậu. Ta đối với sự kết hợp của hai người Dương Lý này hết sức thích thú nên đã xin phép A Đậu, nhận được sự đồng ý của A Đậu đại nhân, ta đã đem Lý Mạc Sầu ghép đôi cùng với Dương Dịch. Trong thời gian chờ hồi âm của A Đậu, ta luôn thấp thỏm bất an, nếu như A Đậu đại nhân cự tuyệt thì ta sẽ không thể để cho Lý Mạc Sầu ra sân rồi. Cảm tạ sự đồng cảm của A Đậu đã khiến cho Dương Dịch đáng yêu của ta không phải cô độc cả quãng đời cuối cùng.

Đối với sự miêu tả về Lý Mạc Sầu trong nguyên tác thần điêu, ta cảm thấy được một nữ nhân chẳng qua là đi sai một bước, đã phải trả một cái giá quá cao, xã hội ngày xưa có phải là quá tàn nhẫn với một cô gái hay không? Ta cho bọn họ kết đôi có thể nói là tạo nên một sự hy vọng tốt đẹp cho tương lai! Trong cuộc sống không thể nào chỉ có tình yêu, hai người đã từng trải qua đau khổ có thể ở chung một chỗ sẽ càng biết quý trọng những gì bản thân đang có! Ta cảm thấy yêu thích loại tình cảm này hơn, không cần yêu đến chết đi sống lại, chỉ cần lặng lẽ ở bên nhau là đã tuyệt vời lắm rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Bày Tỏ Chân Tình

Edit: Vân Nhi

Đuổi Lão Ngoan Đồng cùng con trai ra khỏi phòng, đóng cửa lại, Niệm Từ vẫn không thể tin được người vừa rồi xuất hiện ở trước mắt mình là người thật chứ không phải là ảo giác do nàng nhớ nhung trong thời gian dài tạo ra. Nàng tựa đầu vào cánh cửa, chậm chạp không dám xoay người, chỉ sợ khi quay đầu lại sẽ phát hiện tất cả đều không có thực. nhìn Niệm Từ đưa lưng về phía mình, Hoàng Dược Sư lại đau lòng tức giận:

“Tại sao không dám quay đầu lại nhìn vì sư, chẳng lẽ tình cảm của nàng đối với ta đã vật đổi sao dời rồi ư?”- Hấn lạnh lùng hỏi.

“Không phải, không phải vậy! Chỉ là ta không dám tin tưởng sư phụ lại đến tìm ta!”- Xoay người, Niệm Từ mừng rỡ nhìn thấy sư phụ thực sự vẫn còn ngồi trong phòng nàng, đó không phải là ảo giác do nàng tương tư đến điên tạo ra.

“Ta thực sự không hiểu, năm đó giận chó đánh mèo đem bọn Linh Phong, Thừa Phong đánh gãy chân đuổi ra khỏi đảo Đào Hoa, bọn họ lại không hề oán hận ta, vẫn luôn tâm niệm muốn được trở về sư môn. Chuyện của đêm đó hai năm trước cũng vậy, rõ ràng là do ta cầm giữ bản thân không được, phá hủy thanh sạch của nàng, ngày hôm sau ta còn lớn tiếng mắng chửi nàng, tại sao nàng lại còn ở chỗ này không oán không hối, nuôi nhi tử cho ta, cuối cùng là tại sao?”- Hoàng Dược Sư thực sự không thể hiểu được.

“Tất cả đều vì một lý do mà thôi, chính là mị lực của sư phụ đã thắng được lòng của tất cả đệ tử chúng ta, ta lại càng thêm không oán không hối yêu thương người. Hai năm trước, khi ta phát hiện ra tình cảm đối với người, ta đã một lần muốn buông tay, nhưng rất khó khăn ta không thể làm được. Ta luôn cho rằng trong lòng sư phụ chỉ có sư nương, cho nên sau đó, ta chọn lựa rời đi đảo Đào Hoa là để trả lại sự yên tĩnh cho người. Rồi khi ta phát hiện ta mang thai, ta thật sự rất cao hứng, dù sao tình yêu của ta cũng chỉ là công dã tràng, có hài tử này coi như cũng có thể kéo dài được mối liên kết với sư phụ. Về của nhi tử thì thực sự ta không có ý giấu diếm. Ta tính đợi cho hấn lớn một chút sẽ cho hấn trở về đảo Đào Hoa để nhận tồ quy tông”- Niệm Từ từ từ đi đến bên cạnh Hoàng Dược Sư, ngưng mắt nhìn người yêu đã lâu không được gặp mặt.

“Cuộc sống hai người của thầy trò ta ở đảo Đào Hoa rất hài hòa, yên ổn, có phải nàng bởi năm xưa đau lòng vì người nhà qua đời, nên mới sinh ra ảo giác là đã yêu ta hay không? Dù sao ta cũng hơn nàng đến hơn mười tuổi, Dung Nhi cũng chỉ nhỏ hơn nàng có vài tuổi mà thôi”- Hoàng Dược Sư trầm ngâm chốc lát sau đó lên tiếng.

“Không phải như vậy! Cũng bởi nguyên nhân mà sư phụ vừa nói, đối với việc tìm kiếm đối tượng để lập gia đình ta càng thêm cẩn thận gấp đôi, không thể nào qua loa đại khái được. Sư phụ đối với một cô gái nhỏ cô như Niệm Từ vẫn luôn quan tâm chăm sóc, trong việc học và cuộc sống thì không phải nói rồi. Sau đêm trung thu, lúc ta ngã bệnh, người luôn ở bên hết lòng chiều cổ chăm sóc, ta mới có thể rất nhanh mở ra tâm kết mà khỏi bệnh. Ta chỉ quan tâm tới tình cảm trong lúc hoạn nạn, những điều khác căn bản là ta chưa từng nghĩ qua!”- Niệm Từ nói.

“Nàng đối với vi sư đã có tình sâu như vậy, tại sao ngày đó lại ra đi không lời từ giả? Ai cho nàng cái quyền tự trục xuất khỏi đảo Đào Hoa? Là ai cho nàng can đảm chơi trò mất tích? Đảo Đào Hoa cứ như vậy không ở trong mắt của nàng, muốn tới thì tới muốn đi thì đi sao?”- Nhớ tới khoảng thời gian hai năm qua không hề có tin tức của nàng, tâm tình hấn luôn nóng nảy bất an, Hoàng Dược Sư không khỏi tức giận nói.

“Thật xin lỗi, sư phụ! Buổi sáng hôm đó, sau khi người nổi giận cũng không có để ý tới ta, cứ ở trước mộ của sư nương, hai ngày hai đêm không ăn không uống, như vậy làm sao ta có thể chịu đựng nổi? Ta biết không nên có tình cảm này đối với sư phụ, nhưng chuyện tình cảm làm sao ta có thể không chế đây? Ta thấy người tự trừng phạt mình thì đau lòng muốn chết, một lòng chỉ suy nghĩ đến việc làm sao có thể sửa chữa lại sai lầm. Suy đi nghĩ lại thì thấy, chỉ có ta rời đi, sư phụ mới có thể khôi phục lại bình tĩnh như lúc trước, quên đi mọi chuyện của đêm đó, tiếp tục yêu thương sư mẫu, cho nên ta mới rời đi. Không lẽ ta làm sai rồi sao?”- Niệm Từ giải thích, hai tay không tự chủ được ôm lấy cánh tay của Hoàng Dược Sư giống như trước kia.

“Nàng nói đi? Cùng ngày hôm đó, ra rời khỏi đảo tìm nàng. Không biết tung tích của nàng, ta tới Ngưu Gia thông đọi hơn mười ngày, vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu. Nhớ tới nàng nói rất thích cuộc sống ở Linh Nam, ta liền rời đi về phương nam, ở Linh Nam tìm gần hai năm, nếu không phải là do Dung nhi sinh con thì ta sẽ không có ở Tương Dương tìm thấy Lão Ngoan Đồng. Hừ! Lão Ngoan Đồng đáng chết, dám biết tin mà không báo, ở Tương

Dương chơi trò chơi thần bí, đùa bốn Tinh Nhi và Dung nhi suốt hơn hai năm. Nếu không phải là do Dung nhi thỉnh cầu, ta vẫn còn không biết là lại được làm cha. Xem ra mười lăm năm giam cầm hần, hần vẫn chưa nhớ kỹ”

“Không phải vậy, sư phụ! Khi Đại ca vừa biết ta mang thai liền muốn đi tới đảo Đào Hoa tìm người. Ta không muốn sư phụ vì hài tử mà vội vã tiếp nhận ta, làm trái với tình cảm đối với sư nương, cho nên ta đã ngăn cản không cho huynh ấy đi. Việc dịch dung đi tới Tương Dương để đưa quân khoản là chủ ý của ta, ta không muốn bại lộ thân phận nên mới buộc hần thề phải giấu thân phận, xin sư phụ đừng giận lây sang đại ca!”- Niệm Từ vội vàng giải thích.

“Thời điểm ở đảo Đào Hoa, tình cảm của huynh muội hai người cũng không phải tệ. Ta nên sớm nghĩ tới điều này, sớm thăm dò tin tức của Lão Ngoan Đồng, như vậy sẽ không mất tới 2 năm thời gian.”- Hoàng Lão Tà nhìn Niệm Từ thật sâu rồi nói.

“Nói thật, nếu như không phải sau khi rời đảo chưa bao lâu đã gặp được Đại ca, có thể ta bây giờ vẫn còn buồn khổ lang thang ở nơi nào đó. Lúc ấy để lại phong thư cho sư phụ, nội tâm ta vẫn rất bàng hoàng, căn bản cũng không biết bước kế tiếp nên làm như thế nào. Tình cờ gặp được đại ca, ta liền giống như tìm được người tâm phúc, mặc dù hành vi làm việc của hần giống như một đứa trẻ, mọi chuyện đều phải do ta sắp xếp, nhưng bất luận là ta có làm cái gì hần đều ủng hộ tín nhiệm ta. Chẳng hạn như khi ta quyết định kiêu ngạo đi trộm tiền tài của đám quan tham, khi ta có thai quyết định một mình nuôi con, đại ca đều không có một câu oán hận, không quan tâm tới cái nhìn của thế tục, luôn tích cực hưởng ứng việc của ta làm. Thậm chí khi ta thử dò xét huynh ấy về việc ta âm thầm giúp sư phụ trộm Cửu Âm Chân Kinh, hần cũng rất độ lượng tha thứ cho ta. Đời này ta có 3 việc không oán không hối: Yêu sư phụ, cùng đại ca kết bái và sinh hạ nhi tử.” Nàng chậm rãi nói.

“Nói tới con, thằng nhóc kia tên gì? Sinh lúc nào? Nàng sinh nở thuận lợi sao?”- Vừa hỏi Hoàng Dược Sư vừa bắt lấy cổ tay Niệm Từ, tinh tâm xem mạch cho nàng.

“Tiểu tử này sinh ra vào giờ Hợi buổi tối ngày mười tám tháng chạp, quá trình sinh hết sức thuận lợi. Trước đó ta đã sớm mời bà mụ cùng với đại phu tới giúp, lại tìm 5, 6 người phụ nữ có kinh nghiệm tới giúp đỡ trông chừng. Trước giờ, con luôn khỏe mạnh chưa từng mắc bệnh gì. Nhũ danh của hần là Tiểu Mã Cầu, đại danh ta đặt cho hần là Hoàng Gia Madrid (Hoàng Gia Mã Đức Lý).”- Căn thận quan sát biểu tình của Hoàng Dược Sư, rốt cục Niệm Từ cũng nói ra tên mình đặt cho con trai.

“Thân thể nàng hồi phục không tệ, không có vấn đề gì bất thường, nhưng còn chưa có cai sữa phải không? Mặc dù mạch tượng của nàng cho thấy sữa của nàng dư thừa, nhưng hài tử lệ thuộc quá mức vào sữa sẽ không đủ nhu cầu trở mã, cần phải kịp thời cho hần ăn thêm thức ăn để bù lại nhu cầu”- hần trầm ngâm một hồi lâu rồi nói.

“Đúng vậy, lão đại phu vẫn luôn chần chừ mạch cho ta và con cũng nói như vậy, nhưng mà con còn nhỏ lại không muốn ăn cơm nên ta cũng không cưỡng bách nó!”

“Hừ, lòng dạ đàn bà, mẹ nuông chiều thì con hư!”- Hần nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Niệm Từ, nhất thời nàng cảm thấy nhiệt độ bên trong phòng hạ xuống mười độ.

“Nàng cũng coi như là tài nữ ta đã dạy nên, tại sao lại lấy cho hài tử cái tên không suon sẽ như vậy? Trung Hoa chúng ta lịch sử lâu dài, nàng lấy cái tên Hoàng Gia Madrid này ở đâu? Hay là nàng ở chỗ này một thời gian thì đem tổ tiên cũng quên đi rồi, noi theo thất tử Mông Cổ đặt tên cho con?”- hần rốt cục cũng nói tới trọng điểm rồi.

“Dĩ nhiên là không phải rồi. Ta không có theo chân người Mông Cổ nha, cái tên này có hàm nghĩa rất sâu, người không có hiểu thôi”- Niệm Từ lên tiếng phản bác.

“Ồ!? Hoàng Dược Sư ta đọc đủ thứ kinh thư trên thiên hạ, cư nhiên không thể hiểu được hàm nghĩa của cái tên mà đại sư tỷ của đảo Đào Hoa đặt cho hài tử Hoàng gia sao? Thật là chuyện cười!”- Hần cười gằn.

“Không phải nha, ta không phải là có ý này. Chỉ là cái tên này rất có ý nghĩa đối với nửa cuộc đời trước của ta mà thôi”- Nàng nắn lòng cúi đầu, không biết nên giải thích như thế nào về những chuyện trước đây của mình.

Nhìn dáng vẻ buồn bã động lòng người của người con gái trong tim mình, Hoàng Dược Sư không khỏi cảm thấy lòng mềm xuống, hần nhẹ nhàng ôm lấy Niệm Từ, ngữ điệu thay đổi trở nên ôn nhu:

“Mười lăm năm qua ta vẫn sống trong cảm giác áy náy với A Hành, nên sau khi chuyện đó xảy ra, nàng cũng nên cho ta một khoảng thời gian để đấu tranh tư tưởng một chút, không nên tàn nhẫn vừa nói đã bỏ đi. Nếu không phải là nàng có lưu thư lại, ta đã cho rằng nàng căn bản là không quan tâm, chẳng qua là do nhất thời ham vui mà thôi. Đêm đó ta không có uống rượu cũng không bị được lực tác động, nếu không phải đã sớm động tâm với nàng, làm sao ta có thể không cảm giữ được bản thân đây? Nàng đấy, tại sao lại không giống một cô gái bình thường đi đòi sống chết yêu cầu ta phụ trách chứ? Ta thật hận mình đã dạy nàng tốt quá, coi rẻ thói đời phàm tục quá mức rồi!”- Nữ nhân chính là như vậy, vừa nghe người yêu nói vài lời thân thiết thì bản thân liền hóa thành một vũng nước nhỏ, liền trở nên mềm yếu rồi.

“Sư phụ, thật xin lỗi! Ta vẫn cho rằng mình đã vì người mà suy nghĩ, kết quả lại là liên lụy tới người”- Niệm Từ dựa thật sát vào trong ngực của hần, không bao giờ nguyện ý muốn rời đi nữa.

“Ta đã già rồi, không thể trải qua giày vò đau khổ giống như những người trẻ tuổi nữa. Nếu như nàng không sợ áp lực thế tục muốn cùng ta ở chung một chỗ, chúng ta bây giờ liền mang theo con trở về đảo Đào Hoa, nàng thấy thế nào?”

“Toàn bộ nghe theo lời sư phụ!”- Nàng ôn nhu trả lời.

“Trước khi trở về phải sửa tên cho con đã. Nghe tên của nàng đặt cho nó, ta thực sự rất khó chịu. Dung Nhi, Phù Nhi, kế tiếp là tên gì đây?”- Hần tự

hỏi.

“Tại sao chứ? Chẳng lẽ con trai mà ta cực cực khổ khổ sinh ra mà ngay cả tên ta cũng không có quyền đặt sao? Ta nghe những tên mà người nghĩ ra ta cũng rất khó chịu nha. Hai mẹ con gọi tên cùng lúc thành ra là Phù Dung, á ~~~~~”- Niệm Từ lớn tiếng, nói.

“Con gái tên là Phù Dung thì có gì không tốt? Vương An Thạch của Đường triều từng viết: “Bên mép nước nở vô số phù dung, nhuộm nên một màu sắc tuyệt đẹp, tựa như mỹ nhân say men rượu, mạnh mẽ khiến cho người phải khát khao”. Hồ nước trước viện của nàng cũng không phải là có đủ loại phù dung sao?”- Hân suy nghĩ tên hân đặt có gì là không ổn.

“Cái này không giống nhau nha! Chẳng lẽ tên ta đặt không thể giữ lại sao?”- Nàng đáng thương nhìn Hoàng Dược Sư.

“Được rồi! Tên nàng đặt có thể cất giữ, ta sẽ lấy thêm một cái tên tự nữa cho con. Ta nói trước, nếu sau này con lớn, không thích tên nàng đặt thì nàng phải tôn trọng ý kiến của nó, được chứ?”- Hân không thể không lùi một bước.

“Được, nghe theo lời của người”- Niệm Từ vui mừng đáp ứng, trong lòng thầm nghĩ, từ giờ ngày nào nàng cũng sẽ tẩy não cho nhi tử, nhất định phải để cho hân tiếp nhận cái tên Hoàng Gia Madrid.

“Tên tự không phải là sau khi nam hài được hai mươi tuổi mới có sao? Tiểu Mã Câu không phải còn nhỏ quá sao?”- Niệm Từ hỏi.

“Ta không quan tâm tới những quy định cũ kỹ đó, sớm muộn gì cũng có, tại sao lại không thể có sớm đây? Nàng đặt tên cho con quá kỳ lạ nên phải lấy tên tự sớm cho nó. Con trai của Hoàng Dược Sư ta không phải là kẻ đầu đường xó chợ, lại có một vị mẫu thân có phong cách riêng dạy dỗ, nhất định sẽ là một kinh thế kỷ tài. Có rồi, liên gọi là Ngạo Chi. Ngạo mạn tài năng kinh hãi thế tục:Hoàng Ngạo Chi!”

“Hoàng Ngạo Chi? Hoàng Gia Madrid, Hoàng Ngạo Chi. Không tệ, tên có thể đối ứng với nhau. Năm chữ này lại càng rõ nét nổi tiếng nha, tên tự của người rất cuồng phóng, con của chúng ta nhất định là con sẽ giỏi hơn cha, so với người còn ta chủ hơn!”

“Hahaha ~~~!”- Một đôi ma đầu tinh nhân đảo Đào Hoa giống như nhìn thấy được tương lai nhi tử sẽ cuồng phóng không kiềm chế được, không khỏi ngửa mặt lên trời cười to.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Chuẩn Bị Dọn Nhà

Edit: Vân Nhi

Sau khi hai người tâm sự hiểu rõ tâm ý của đối phương, tiểu biệt thắng tân hôn, kích tình đêm đó lại được trình diễn. Hai năm dài chia cắt khiến cho bọn họ khẩn cấp muốn được thân cận với đối phương, hận không thể đem người yêu nhét vào trong cơ thể của mình. Niệm Từ lại càng đặt xuống tất cả căng thẳng, chủ động nhiệt tình dẫn dụ Hoàng Dược Sư đốt lên ngọn lửa kích tình trên người mình, không khí nóng bùng cơ hồ như muốn đem cả chiếc giường đốt cháy.

Kích tình đi qua, Niệm Từ không muốn ngủ, giống như lần trước cẩn thận dò xét khuôn mặt của người yêu, nhẹ nhàng chạm vào gò má càng gầy gò hơn của Hoàng Dược Sư. Hồi tưởng lại lời hân nói, nàng không khỏi cảm khái vạn phần. Hoàng Dược Sư cao ngạo vì tìm kiếm mình mà trong hai năm này đập nát cả Lĩnh Nam, chỉ từ một lời nói dối vô tình của mình. Dung mạo thoát tục nhưng hân không tiếc dịch dung thành người làm xiếc, thăm viếng dân gian đi thám thính chuyện xưa mười mấy năm trước, tìm kiếm xuất xứ của bài hát Hoa Đào Nở để suy đoán tung tích của mình. Bình tĩnh suy nghĩ lại thì thấy, mặc dù mình dám theo đuổi chân ái, nhưng lại quá dễ buông tha, không thể làm được đến như trình độ của Hoàng Dược Sư.

“Sao còn không ngủ? Chẳng lẽ ta không có làm cho nàng tận hưởng hay sao?”- Bất chợt Hoàng Dược Sư lên tiếng hỏi.

“Thật là đáng ghét, làm sao chàng lại có thể nói mấy lời đó chứ?”- Niệm Từ nghĩ tới chuyện vừa nãy, khuôn mặt không khỏi nóng lên, vùi đầu vào hõm vai của hân.

“Thời gian dài như vậy không có tìm được ta, chàng có phải là đã thất vọng, muốn bỏ qua rồi hay không?”- Nàng hỏi.

“Ta chưa bao giờ nghĩ tới. Kể từ lúc ta nhận được thư của nàng ở đảo Đào Hoa, trong lòng cũng hoàn toàn sáng tỏ. Ta luôn luôn làm theo ý mình, không quan tâm tới suy nghĩ và ánh mắt của thế nhân, lần này tại sao lại lè mề như vậy, quả thật là thẹn với cái tên Hoàng Lão Tà! Sau khi thừa nhận tình cảm với nàng ở trước mộ A Hành, ta liền nghĩ tới việc, tìm được nàng rồi thì sẽ phải làm sao. Dung nhi đã gả cho Tĩnh nhi, hiện tại lại có Phù nhi, tuy nói là Tương Dương không yên ổn, nhưng một nhà ba người bọn chúng rất hạnh phúc. Trách nhiệm của ta đã có thể buông xuống, trọng tâm sau này chính là cùng nàng trải qua cuộc sống, tìm kiếm mới chỉ là bước đầu tiên, tại sao ta lại có thể buông tha chứ?”- Hân nhắm hai mắt nói.

“Dung nhi biết chuyện của chúng ta không?”- Niệm Từ hỏi.

“Không biết. Lúc ta ở Trương Dương, nó không có thấy nàng nên đã từng uyển chuyển hỏi. Lúc ấy ta còn chưa có tin tức của nàng, nên cái gì ta cũng không nói. Sắp xếp mọi thứ xong, khi chúng ta trở về đảo Đào Hoa thì ghé qua thành Trương Dương một chút, đem chuyện của chúng ta nói cho Dung Nhi và Tĩnh Nhi biết”

“Nếu như bọn họ phản đối thì sao?”- Niệm Từ dựa vào trong ngực hắn, cẩn thận hỏi, nàng biết trong mắt hắn, Hoàng Dung có địa vị quan trọng như thế nào.

“Chúng ta là báo cho chúng biết, không phải là hỏi ý kiến của chúng. Sau đó chúng ta trở về đảo Đào Hoa không bao giờ ra ngoài nữa, liên can gì tới họ? Nàng yên tâm, nữ nhi ta dạy nên sẽ không để ý tới những quan niệm thế tục đâu”- Hắn mở mắt, vuốt ve má Niệm Từ.

“Vâng, tất cả nghe theo lời của chàng”- Niệm Từ xoay người, tìm được một vị trí ưa thích, hài lòng nhắm mắt lại.

“Ngạo Chi là xảy ra chuyện gì? Ta thấy đáng về nó ngủ giống y như là đang tu luyện nội công”- Hoàng Dược Sư đột nhiên hỏi. Đêm đầu tiên gặp lại, Lão Ngoan Đồng biết ý đem Tiểu Mã câu tới phòng hắn ngủ qua đêm, Niệm Từ cùng với Hoàng Dược Sư ở đó đợi đến khi con trai ngủ mới đi về phòng.

“Ngạo Chi? Tiểu Mã Câu ư? Sư phụ, chàng có biết không, tiểu tử này có thể là do di truyền của chàng, đối với võ công rất có thiên phú đó. Trong lúc ta mang thai không có ngừng lại việc luyện công, nên khi hắn sinh ra thì trong người cũng có công lực. Dương Dịch đến từ Minh Giáo có biết Dịch Cân Kinh, từ khi nhi tử ra đời ngày nào cũng được hắn dùng Dịch Cân Kinh dịch cân tủy tủy. Hiện tại ta vừa mới bắt đầu dạy nó luyện nội công đạo gia của Toàn Chân Giáo, sắp tới, nếu hắn có thể tự mình打通 hai mạch Nhâm Đốc thì hẳn nhất định sẽ trở thành nhất đại cao thủ của võ lâm”- Niệm Từ cao hứng không còn buồn ngủ nữa, bắt đầu kể lễ công tích vĩ đại hai năm qua của mình. Hoàng Dược Sư lắng lắng nghe, thỉnh thoảng chen vào vài câu hỏi. Niệm Từ báo cáo xong lại mãnh liệt yêu cầu hắn kể lại lịch trình của mình, hai người bất giác nhích lại gần nhau hơn. Khi hai người nói xong thì sắc trời đã gần sáng, ý vào nội lực cao thâm nên hai người chỉ nhắm mắt một chút rồi sáng láng rồi giường.

Yêu một người là liền hoàn toàn ủng hộ nàng, không quan tâm thành công của nàng áp đảo mình, Hoàng Dược Sư chính là người như vậy. Từ ngày hôm sau, Niệm Từ bắt đầu chạy tới tẩu lâu lo lắng mọi việc, chuẩn bị cho việc trở về đảo Đào Hoa, hắn thì ở nhà làm chức vú em, chăm sóc một lớn một nhỏ. Ngày đó Dương Nhị đã tới bái kiến chủ nhân chân chính của Hoàng gia. Minh giáo và Hoàng Dược Sư đều là tà đạo, đều có nghe biết danh tiếng của nhau, ngày hôm nay rốt cục cũng được gặp mặt. Hắn không khỏi âm thầm cảm khái, Nhị cô nương không gì không làm được lại cam nguyện thân phục dưới chân sư phụ, chả trách thiếu giáo chủ của mình bại trận bởi hắn.

Sau khi nghe được ý tưởng của Niệm Từ, Dương Nhị không dám chậm trễ, vội gửi thư gọi các huynh đệ trở về. Trừ hai vợ chồng Dương Dịch đang ở Chung Nam sơn, những người khác liền hỏa tốc trở về Tế Nam, cùng bàn bạc đại sự. Theo ý tứ của Hoàng Dược Sư, sản nghiệp trong tay của Niệm Từ đem bán đi, còn sản nghiệp do anh em họ Dương quản lý thì để lại cho bọn họ, coi như là thù lao chiếu cố Niệm Từ trong hai năm qua. Một nhà ba người quyết định trở về đảo Đào Hoa, còn Lão Ngoan Đồng muốn làm như thế nào thì tùy hắn quyết định. Nếu huynh đệ Dương Thị vẫn còn muốn hiệp trợ cho thành Trương Dương thì nàng sẽ viết thư nói rõ, còn nếu không thì cứ việc bỏ qua. Sau khi bàn bạc kỹ, đồng thời suy đoán quyết định của Dương Dịch, anh em họ Dương đã bày tỏ, vì ân cứu mạng của Niệm Từ, họ muốn cùng tiến cùng lui, tự nguyện tới đảo Đào Hoa làm nô làm bộc.

Ban đêm, Niệm Từ cùng với Hoàng Dược Sư thương lượng, không bằng nhân lần này đem sản nghiệp mở rộng ra đại giang nam bắc, vừa buôn bán vừa làm tai mắt thu thập tin tình báo cho Trương Dương. Sự trung thành của anh em họ Dương đã được kiểm chứng, nên nàng quyết định sẽ để mọi việc cho anh em họ quản lý. Dương Dịch tiếp tục làm đại chương quỹ quản lý toàn bộ, Lý Mặc Sâu là người giám sát tốt nhất. Mặc dù Mặc Sâu đã thành thân cùng Dương Dịch, nhưng trong cảm nhận của nàng, Niệm Từ là một hình tượng cao lớn dị thường mà nàng vô cùng sùng bái. Hoàng Dược Sư không quan tâm tới những thứ lễ thói phạm tục cũ, nhưng cũng không muốn khiến cho Niệm Từ thất vọng, mấy chuyện này đối với Dung Nhi cũng trăm ích không có một hại, nên đã ngầm cho phép sản nghiệp của Hối Tuyền Lâu trở thành chi nhánh của đảo Đào Hoa, khiến cho mọi người hưng phấn dị thường, rồi rít bắt đầu chuẩn bị khuếch trương sự nghiệp.

Rảnh rỗi không có gì làm, Hoàng Dược Sư mang theo con trai đi dạo khắp mọi xó xỉnh trong nhà, nghe con non nớt trò chuyện, thuật lại chuyện lúc ấy nẫu thân mang mình đi du lịch khắp nơi, người làm chống làm cha như hắn cảm thấy rất tự hào. Hoa cô trong viện được thiết kế rất công phu, hoa nhài thì bày biện theo trận Thái Ất Cửu Cung, gia cụ bên trong thiết kế sắp đặt đã hoàn chỉnh, khu vui chơi bên trong nhà chính là ngưng kết của máu và trí tuệ của Niệm Từ... Trong lòng hắn âm thầm quyết định, đem từng cảnh cây ngọn cỏ trong viện, toàn bộ di chuyển tới đảo Đào Hoa, coi như là hồi báo lại tình cảm của Niệm Từ.

Máu huyết chảy xuôi khiến cho hai cha con họ Hoàng mới gặp như đã quen thân, không hề có chút cảm giác xa lạ nào. Cảm tạ Lão Ngoan Đồng đã chiếu cố cho vợ con mình, nên Hoàng Dược Sư đối với hắn cũng vui vẻ hòa hoãn không ít. Chẳng mấy chốc, ba nam nhân tụ họp cùng nhau chăm sóc cho Niệm Từ, bắt đầu công trình đưa toàn bộ đình viện tới đảo Đào Hoa. Hoàng Dược Sư chủ yếu phụ trách vẽ bản đồ, hai nam hài lớn nhỏ phụ trách mê hoặc Niệm Từ, không để cho nàng biết về kế hoạch này.

Đã cuối thu, bắt đầu có mùi vị của mùa đông. Niệm Từ nghĩ tới con chưa biết bơi, nếu bây giờ mà tới đảo thì không tốt, liền cùng Hoàng Dược Sư thương lượng xem có thể đề đến đầu mùa xuân sang năm hãy dọn nhà được không. Khi đó, thằng bé cũng lớn hơn, dần có nội lực hộ thân rồi, khí trời cũng trở nên ấm áp, là thời cơ tốt nhất để dọn nhà. Đúng lúc công trình của Hoàng Dược Sư muốn làm cũng thật là to lớn, cần nhiều thời gian hơn, hai người liền vỗ tay nhất trí.

Tin tức nhà họ Hoàng muốn trở về Giang Nam lảng lẽ lan truyền trong phủ, lâu ngày làm việc ở đây, biết chủ nhân tâm tính nhân hậu, bên ngoài tình hình lại hỗn loạn, bọn hạ nhân biết không thể tìm thấy được một chủ nhân tốt như vậy ở đây, y nên phần lớn mọi người đều hy vọng được đi theo nàng tới đảo Đào Hoa. Một người theo cũng vậy, mà hai người cũng không khác gì, thấy bọn hạ nhân ở đây biết an phận thủ thường, nên Hoàng đảo chủ đã đồng ý thỉnh cầu của bọn hắn, từ đó người làm của đảo Đào Hoa không còn chỉ có những người câm nữa.

Ôm triển vọng tốt đẹp với tương lai, cả gia đình buổi tối đều nằm mơ tới đảo Đào Hoa đảo thế ngoại đảo viên. Tin tức truyền tới cũng không phổ biến nên

căn bản mọi người không biết, đảo Đào Hoa ở Giang Nam được mọi người gọi là Ma Quỷ đảo, là nơi mà không ai dám tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Edit: Vân Nhi

Một nhà ba người và Lão Ngoan Đồng tạm thời ở lại Tế Nam, chỉ chờ mùa xuân hoa nở là có thể trở lại đảo Đào Hoa. Bốn anh em họ Dương bắt đầu khước từ công việc về phía nam, vội vàng đến vắt cả chân lên cổ, căn bản là không có thời gian nghỉ ngơi. Buổi trưa ngày hôm đó cả nhà đang ăn cơm, người làm tới hồi báo, vợ chồng Dương Dịch và Lý Mạc Sầu đã trở lại. Lối còn chưa dứt, hai vợ chồng Dương thị đã vén màn cửa đi vào gian phòng.

“Đại gia, Nhị cô nương. Nhiều ngày không gặp, cả nhà vẫn khỏe chứ?”- Dương Dịch cười híp mắt chào hỏi. Lý Mạc Sầu đã đổi sang trang phục của phụ nữ có chồng, mặc dù hiền hòa không ít, nhưng nàng vẫn không có thói quen nhiều lời, nàng chỉ làm theo lời trượng phu, hướng mọi người mỉm cười.

“Vị này nhìn rất quen mặt, là...”- Dương Dịch rất dễ dàng liền chú ý tới Hoàng Dược Sư đang ngồi ở vị trí chủ tọa.

“Dương Dịch, Mạc Sầu, các người trở lại rồi. Dọc theo đường đi có khổ cực không? Mau ngồi xuống nói chuyện đi”- Niệm Từ rất tự nhiên chào họ. Thừa dịp hai người ngồi xuống, Tiểu Mã Câu chạy lên muốn Mạc Sầu ôm, Lão Ngoan Đồng vội vàng hướng Dương Dịch hỏi thăm tình hình ở Chung Nam sơn, chỉ có một mình Hoàng Dược Sư vẫn ngồi ở đó thong thả trà thơm, không bị bất kỳ cái gì quấy nhiễu.

“Sư phụ, giới thiệu cho các người một chút: Đây chính là vợ chồng Dương Dịch mới trở về từ Chung Nam sơn. Dương Dịch đây chính là sư phụ tôi đã từng đề cập tới. Dương Dịch là nghĩa tử của giáo chủ Minh Giáo trước kia, bị người ta ám sát suýt nữa thì bỏ mạng, được chúng ta cứu thoát. Lý Mạc Sầu là môn hạ của phái Cô Mộ của Chung Nam sơn, sư tổ của nàng là Lâm Triều Anh Lâm tiên bối, sư phụ người có biết không?”- Niệm Từ giới thiệu.

“Vị này chính là sư phụ của tôi, đảo chủ đảo Đào Hoa, người được giang hồ xưng tụng là Đông Tà, cũng chính là cha ruột của Tiểu Mã Câu. Xin lỗi mọi người, tôi giấu giếm bấy giờ mới nói ra.”- Nàng áy náy hướng vợ chồng Dương Thị cười nhẹ một tiếng. Vợ chồng hai người mặc dù đối với danh xưng của Hoàng Dược Sư phản ứng không đồng nhất, nhưng với việc thầy trò yêu nhau, bọn họ lại giống nhau kinh hãi.

“Chậm trễ rồi, vãn bối Trình Dương xin ra mắt Hoàng đảo chủ!”- Dương Dịch đứng dậy cung kính thi lễ.

“Ngươi là con trai của Trình Hường Cường?”- Hoàng Dược Sư lúc này mới chú ý.

“Dạ, đó chính là tục danh của tiên phụ!”- Dương Dịch hơi sững sờ, không nghĩ tới lại có người biết danh hiệu của phụ thân.

“Sư phụ, chàng biết phụ thân của Dương Dịch sao?”- Niệm Từ tò mò hỏi.

“Nhiều năm trước, khi ta xông pha trên giang hồ từng có gặp mặt một lần. Lúc tuổi còn trẻ tâm cao khí ngạo, thích cùng người ta tỷ võ. Phụ thân hẳn muốn ta gia nhập Minh giáo, vì vậy chúng ta tỷ võ quyết định.”- Hoàng Dược Sư thản nhiên nói.

“Cuối cùng thì người nào thắng?”- Niệm Từ hỏi ngay.

“Sau đó ta xây dựng đảo Đào Hoa, nàng cứ nói xem!”

“Sư phụ, chàng thật là lợi hại!”- Trong lòng Dương Dịch cũng có cảm giác đó, võ công của cha mình bí hiểm, không nghĩ tới nhiều năm trước lại thua ở trong tay của Hoàng Dược Sư, người này xác thực là không thể xem thường được.

“Ngươi là đồ tôn của Lâm Triều Anh?”- Trầm ngâm một lát, Hoàng Dược Sư quay sang Mạc Sầu hỏi.

“Đúng vậy!”- Người không biết thì không sợ, thái độ của Lý Mạc Sầu không có sự cung kính như Dương Dịch.

“Ta đã từng nghe qua đại danh của Lâm Triều Anh, đã từng vì nàng làm một bài thơ, chỉ tiếc là chưa từng gặp mặt”-hắn nói.

“Sư phụ làm thơ gì? Không gặp mặt thì làm thế nào làm thơ?”- Niệm Từ nghi hoặc.

“Bá Thông, còn nhớ năm đó Vương Trùng Dương ở Cổ Mộ làm ‘Hoạt Từ Nhân’, cuối cùng là làm như thế nào mà ra ngoài không?”- Hoàng Dược Sư không trả lời nàng, xoay mặt hỏi Lão Ngoan Đồng.

“Nhớ. Là Lâm tỷ tỷ ở trước mộ mắng bảy ngày bảy đêm, đem sư huynh kích ra ngoài. Sau đó hai người nắm tay tung hoành giang hồ, Lâm tỷ tỷ còn muốn gả cho sư huynh. Nhưng là không biết do nguyên nhân gì mà hai người lại trở mặt, Lâm tỷ tỷ giận dữ, đã vào Cổ Mộ ở, đến chết cũng không có ra ngoài. Sư huynh của ta hối hận không dứt, trước khi lâm chung cũng vẫn còn nhớ tới nàng”- Lão Ngoan Đồng trả lời.

“Buồn cười là Vương Trùng Dương lấy lý do Hung Nô không diệt được, làm sao có thể tìm hạnh phúc riêng cho mình. Hắn vừa muốn tận hưởng thâm tình hậu ý của Lâm Triều Anh, vừa giả bộ si ngốc cự tuyệt không đề cập tới chuyện lập gia đình, sau đó hai người bất hòa quyết định quyết đấu ở Nam Sơn. Lâm Triều Anh nói nếu thất bại liền tự vận, Vương Trùng Dương thì nếu bại sẽ phải lấy nàng hoặc là xuất gia, ở trên núi này quyết định đánh cuộc phân thắng bại”- Hoàng Dược Sư nói tiếp.

“Có phải là giống như ở Hoa Sơn Luận Kiếm, khổ chiến bảy ngày bảy đêm mới phân thắng bại không?”- Niệm Từ khản trương nói.

“Không có phức tạp đến thế đâu”- Hoàng Dược Sư nhìn về phía Niệm Từ, cười khê, nói tiếp:

“Lâm Triều Anh dùng ngón tay viết xuống ở trên tảng đá một bài thơ, Vương Trùng Dương tự nhận không làm được, cam nguyện nhận thua, rời khỏi Cổ Mộ, từ đó xuất gia làm đạo sĩ”

“Chẳng lẽ võ công của Lâm tỷ tỷ còn lợi hại hơn Nhất Dương Chỉ của Đoàn vương gia sao? Dù sao ta cũng không làm được”- Lão Ngoan Đồng bội phục nói.

“Người cùng với sư huynh người đều bị lừa! Lâm Triều Anh nắm trong tay Hóa Thạch Đan, trước tiên đem đá biến thành mềm nhũn sau đó mới viết thơ. Vương Trùng Dương không rõ nên đem mọi việc thỉnh giáo ta, ta mới làm theo biểu diễn cách làm của Lâm Triều Anh. Lâm Triều Anh đã viết: “Từ phòng chỉ vọng tân, tăng tiến kiều hạ lí. Tá hán khai hồng cử, ngật nhiên thiên nhất trụ, yếu bạn xích từng du, công thành phát y khứ. Dị nhân dữ dị thư, tạo vật bất khinh phó”. Ta đã tiếp thơ như sau: “Trọng dương khởi toàn chân, cao thị nhưng khoát bộ, kiều kiều anh hùng tư, thừa thi hoặc cát cư. Vọng tích phục tri phi, thu tâm hoạt tử mộ. Nhân truyện nhập đạo sơ, nhị tiên thử tương ngộ. Vu kim chung nam hạ, điện các lãng yên vụ.”

“Sư phụ, sao chàng lại muốn tặng bốc Vương Trùng Dương? Còn tưởng rằng hắn là một đại anh hùng, bất quá cũng chỉ như vậy thôi”- Niệm Từ hướng về phía Lão Ngoan Đồng trợn mắt nhìn.

“Ta không có biết chuyện của sư huynh cùng với Lâm tỷ tỷ nha, muội muội đừng hặc hỏi ta nữa”- Lão Ngoan Đồng ngồi yên một chỗ rứt thân thể lại nói.

“Sư tổ ta chẳng phải là buồn bực mà chết sao? Sớm biết như vậy, không bằng sư tổ giết chết Vương Trùng Dương rồi sau đó tự tận cho thống khoái!”- Lý Mạc Sầu rớt cục cũng nói ra ý nghĩ của mình.

“Nói tốt lắm! Lâm Triều Anh là kỳ nữ một đời, bởi vì tên đạo sĩ thú vị Vương Trùng Dương này mà làm trễ nải chuyện chung thân, có thể nói là uất ức tột cùng. Mạc Sầu, may là muội không có học hỏi theo sư tổ, treo cổ trên một thân cây nha!”- Niệm Từ kích động nói.

“Chuyện này còn phải đa tạ Nhị cô nương người rồi”- Dương Dịch nắm tay của nương tử, dờ khóc dờ cười nhìn nàng sôi nổi nói.

“Niệm Từ, đừng vội nói vậy!”- mặc dù Hoàng Dược Sư lên tiếng ngăn cản nhưng lại cực kỳ hồi hộp, giống như là đang dung túng hơn.

“Đúng rồi, hai người trở về Cổ Mộ như thế nào rồi? Sư phụ muội có trách mắng hai người không?”- không quay đầu lại, Niệm Từ vẫn đem lực chú ý đặt ở trên người /mạc Sầu như cũ.

“Không có! Sư phụ của Mạc Sầu coi như đã tha thứ, sau khi xem qua thư mà đại gia đã viết thì đã nói mỗi người có một mệnh số khác nhau, hy vọng chúng tôi có thể tự thu xếp ổn thỏa, nếu đã thành thân thì cũng không cần thiết phải quá coi nặng sư môn, chỉ cần thỉnh thoảng tới bái vọng là được rồi!”- Dương Dịch thay mặt nương tử trả lời.

“Hai người có gặp sư muội của Mạc Sầu không? Hiện tại Mạc Sầu đã không còn là người của phái Cổ Mộ, vậy thì sư muội của nàng sẽ là chương môn nhân đời sau rồi”- Niệm Từ không khỏi nhắc tới đứa con đầu mình không có duyên phận- Tiểu Long Nữ.

“Có gặp. Long nhi mới chỉ là một hài tử năm sáu tuổi, có thể nhìn thấy gì đây?”

“Nhị cô nương, trước kia nghe cô nói phụ thân của Tiểu Mã Câu là người trên trời có dưới đất không có, thế nào lại già...”- Không đợi nàng nói xong, Dương Dịch vội vàng cướp lời.

“Hôm nay vừa thấy Hoàng đảo chủ quả nhiên là khí độ phi phàm, có thể so với tiên nhân!”

“Coi như các người thức thời. Sư phụ ta văn tài vũ lược tinh thông mọi thứ, cơ hồ chính là một con người thập toàn thập mỹ, ngay cả Dương Dịch cũng không thể so đo với người được. Cái này gọi là thành thực, có cảm giác an toàn. Ta cũng có quan tâm tới tuổi tác đâu”- Mặc dù là nói cho bọn Mạc Sầu nghe, nhưng nàng vẫn luôn nhìn về phía Hoàng Dược Sư, giống như là giải thích cho hắn biết.

“Hừ! Không biết nàng đã nói gì với họ nữa”- Hoàng Dược Sư hừ nhẹ một tiếng, không khí bên trong nhà cũng có chút hòa hoãn.

Kể đó, Niệm Từ đem chuyện mình muốn theo sư phụ trở về đảo Đào Hoa, cả chuyện bọn người Dương Nhị đang vội vàng đem người đi mở rộng công việc tới phía nam, nói cho họ biết, cũng nói rõ nếu mọi người không thích theo họ thì có thể tự do làm gì cũng được. Không đợi nàng nói xong thì Mạc Sầu đã tỏ thái độ thể đi theo Nhị cô nương. Thế tử và huynh đệ của mình đã quyết định, Dương Dịch cũng không có con đường nào khác hơn là tán

thành làm theo. Mấy người ngồi nói chuyện phiếm tính toán từng bước bắt đầu rút lui.

Có sự trở về của vợ chồng Dương Dịch, trách nhiệm trên vai của Niệm Từ nhẹ nhõm không ít, đang nghĩ muốn cùng Hoàng Dược Sur và con trai, một nhà ba người yên ổn cuộc sống ở Tế Nam này, thì không ngờ Hoàng Dược Sur lại nói muốn tạm biệt mấy ngày về xây dựng lại đảo Đào Hoa, dù sao lần này quá nhiều người trở về phòng ốc không đủ cho mọi người ở. Không đợi Niệm Từ phản đối, hắn đã mang theo Dương Tam cùng mấy tráng đinh trong nhà một đường đi tới Giao Châu, theo đường thủy xuôi nam trở về đảo Đào Hoa. Dương Dịch toàn bộ đón nhận công việc khuếch trương việc làm ăn về phía Nam, huynh đệ mấy người cùng đồng tâm muốn đưa Hối Tuyền Lâu trở thành đệ nhất lâu.

Bên này, Dương phu nhân Lý Mạc Sầu cũng không còn nhàn rỗi. Sau khi cùng Hoàng Dược Sur và Niệm Từ thương lượng, nàng bắt đầu chuẩn bị hết thảy mọi việc dọn nhà. Niệm Từ, ngược lại, lại trở thành giống như Lão Ngoan Đồng, lui trở về làm bảo mẫu. Lão Ngoan Đồng cùng Tiểu Mã Câu dĩ nhiên biết về tính toán của Hoàng Dược Sur, bọn họ vừa an ủi Niệm Từ đang oán trời trách đất, vừa che miệng ở sau lưng nàng lên lên vui mừng. Thật ra thì thời gian Hoàng Dược Sur đi cũng không lâu, trong lòng hắn không bỏ được mẹ con Niệm Từ quá lâu, nên sau khi trở về đảo Đào Hoa, phát hiện ra năng lực làm việc của Dương Tam xác thực giống như Dương Dịch đề cử, trong thố lỗ có tính tế một mình có thể đảm đương một phía; quy mô lớn hơn thì hẳn rõ ràng giao luôn cho Mai Siêu Phong. Hắn lớn mật giao phó lại mọi chuyện chỉ huy xây dựng lại cho hai người này, sau đó một mình theo đường bộ trở về Tế Nam, rồi lúc nào đảo Đào Hoa có gặp khó khăn gì thì hắn mới quay trở lại.

Không đợi Niệm Từ kịp phản ứng lo lắng, Hoàng Dược Sur đã trở về bên cạnh nàng. Mùa đông Tế Nam bông tuyết trắng xóa, một nhà ba người liền vùi mình trong phòng, hoặc là không sợ người khác thấy phiền, kể lại chuyện sinh nở Tiểu Mã Câu, hoặc là Hoàng Dược Sur dạy cho Niệm Từ sử dụng Hoa đào Ma Cầm. Mặc dù bây giờ nàng đã không còn muốn làm Hoa Đào Cầm Ma nữa, nhưng nhìn thấy cây đàn này, nàng vẫn còn kích động không thôi, vẫn muốn học để thỏa mãn tưởng tượng của mình.

***

Sinh nhật hai tuổi của Tiểu Mã Câu rất khiêm tốn, không có trống giong cờ mở như lần đầu tiên. Chỉ có người một nhà, đóng kín cửa, dùng mấy món ăn gia đình, nhưng không khí ấm áp trong nhà là từ trước tới giờ chưa từng có, ngay cả Lão Ngoan Đồng cũng âm thầm cảm thán Hoàng Lão Tà chưa bao giờ ra mặt nhẹ nhàng như thế.

Mùa xuân còn chưa tới, mọi người đã chuẩn bị tốt mọi thứ cho cuộc đại di chuyển. Lúc này, tài sản cố định của Niệm Từ đã bí mật bán đi không ít, trừ Hối Tuyền Lâu ra thì chỉ còn lại có căn nhà này mà thôi. Cho dù vậy, nàng cũng không có dừng tay, đem kế ước mua bán nhà và Hối Tuyền Lâu ra, định chờ nhân viên rút lui xong thì cũng đem mọi thứ giải quyết hết. Tính toán sổ sách xong, nàng phát hiện số tiền thu vào lớn hơn số tiền bỏ ra ban đầu gấp mấy lần, ngay cả tiền vốn mở rộng kinh doanh sang các nơi khác cũng đã thu về rồi. Nàng đắc ý khoe với Hoàng Dược Sur, lại bị hắn châm chọc là cả người đầy hơi tiền.

Mượn có chúc tết mùa xuân, Niệm Từ lại một lần nữa đi tới phủ tướng quân, coi như là chia tay trước khi đi. Trong lúc trò chuyện, nàng biết được Thác Lực Hải đã đi theo đại quân Mông Cổ chinh phục nước Nga, đang vây hãm Moscow. Hơn nữa, theo khoảng cách càng ngày càng lớn, thư từ rất khó truyền lại, Đại Tề Cát gần nửa năm nay đã không hề nhận được thư của đệ đệ. Mặc dù biết mình ra đi không lời từ biệt là rất có lỗi với Thác Lực Hải, nhưng vì đề phòng sự quấy nhiễu của vợ chồng Đại Tề Cát, lại vì an toàn tính mạng của bọn họ, Niệm Từ không hề hối hận vì quyết định của mình. Dù sao thì chắc chắn là Hoàng Dược Sur cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho việc người khác lại có ý muốn với thể từ mình.

Người làm trong nhà và vật dụng đã giảm bớt không ít, nhưng Hoàng Dược Sur vẫn phải mua một thuyền lớn ở Giao Châu, chờ bọn họ tới là sẽ bắt đầu lên đường đi tới đảo Đào Hoa. Rất nhanh đã tới đầu mùa xuân tháng ba, Niệm Từ nói sẽ cùng với đại ca đi tới cố hương gốc tổ, Dương Dịch và Lý Mạc Sầu dẫn mọi người đi với đảo Đào Hoa trước, chỉ còn lại một mình Dương Nhị ở lại trấn thủ Hối Tuyền Lâu. Một nhà ba người và Lão Ngoan Đồng không có lên thuyền, muốn đi tới Tương Dương trước, cùng vợ chồng của Dung nhi nói rõ chân tướng sự việc.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Mâu Thuẫn Với Hoàng Dung

Edit: Vân Nhi

Trong bữa tiệc chia tay trước khi lên đường, Niệm Từ đã lấy ra mấy bản vẽ giao cho huynh đệ Dương thị, trên đó là bản vẽ ngọc bội tùy thân của Lão Ngoan Đồng và Tiểu Mã Câu, nói rõ đây chính là tín vật ngày sau quản lý tất cả cửa hiệu. Chủ yếu là Niệm Từ lo lắng Lão Ngoan Đồng ở đảo Đào Hoa không sống được, ra ngoài du ngoạn không có tiền sẽ bị người ta bức hiếp nên mới muốn làm như vậy, một phần là để cho hắn dễ dàng đến sản nghiệp các nơi lấy ngân lượng, một phần là nàng đã có ý muốn để lại tất cả mọi sản nghiệp cho Tiểu Mã Câu.

Đầu mùa xuân, Tế Nam vẫn còn lạnh, hoa đón gió xuân chuẩn bị nở, như là muốn nói cho người ta biết mùa đã thay đổi. Nhìn lại một lần cuối căn nhà mình đã ở hai năm, Niệm Từ lưu luyến bước lên xe ngựa. Lúc này phương tiện giao thông đã không còn đơn giản như lúc nàng tới đây nữa, Hoàng Dược Sur đã sớm đem nội thất bố trí ấm áp, có thể so với trạm dịch lưu động rồi. Lão Ngoan Đồng ngồi ở phía trước điều khiển xe ngựa, không khí bên trong xe vì tâm trạng của Niệm Từ mà một lần nữa trở nên phiền muộn.

“Thế nào? Không nhớ rồi đi sao?”- Hoàng Dược Sư bỗng hỏi.

“Không phải vậy. Nơi này dù sao cũng là cố hương của ta, mặc dù là lần đầu trở về, lại ở lâu như vậy, chợt rời đi vẫn là có chút thương cảm!”- ôm thật chặt cánh tay của hắn, nhìn con trai đang ngồi trên thảm chơi đồ chơi, Niệm Từ mắt nhắm nhắm nói. Lúc này, tâm trạng của nàng tựa như trong ngày hôn lễ tân nương ngồi ở nhà mẹ, chờ chú rể tới đón, vừa có ước mơ với cuộc sống tốt đẹp sắp tới, lại có bất an thấp thỏm sắp ra đi.

“Nếu nhớ nhà thì chúng ta sẽ trở về thăm, không cần phải quá khổ sở.”- Hắn vỗ vỗ tay an ủi Niệm Từ.

“Vâng. Sư phụ, vạn nhất sư muội không chấp nhận quan hệ của chúng ta thì phải làm sao bây giờ? Dù sao chúng ta cũng tương đương như tỷ muội nha?”- Lúc trước, mọi sự quá mức rồi nên Niệm Từ không có thời gian suy nghĩ, chờ hết thầy ôn định thì tâm tình bất an lại xông tới. Người khác là con dâu xấu sợ gặp cha mẹ chồng, còn nàng là mẹ kế sợ gặp con gái chồng.

“Đừng lo lắng, chẳng lẽ con gái ta nuôi lại phạm phu tục tử, câu nệ luân lý đạo đức như vậy? Buồn lo vô cớ, có rảnh rồi không bằng suy nghĩ tới bài học của nàng đi!”

Dọc đường đi không có gì khó khăn, Hoàng Dược Sư và Lão Ngoan Đồng thay phiên nhau điều khiển xe xuôi về phía nam. Tiểu Mã Cầu lần đầu tiên xa nhà, thấy tất cả đều rất mới mẻ, cùng với cừu cừu chơi đùa ở trong xe, hoặc ngồi ở trong ngực của cha phía trước xe quan sát cảnh vật, đối với việc tìm khách sạn ngủ trọ lại càng thêm vui vẻ, căn bản là không có giống như một đứa nhỏ sợ người lạ chút nào. Lão Ngoan Đồng chơi với Tiểu Mã Cầu, nên Niệm Từ cũng rảnh rỗi ngồi ở trước xe với Hoàng Dược Sư. Nhìn mùa xuân đang tới, thơ tính của hai thầy trò lại đại phát, cùng ngâm thơ đối câu, cảm giác quen thuộc hiểu nhau không cần nói ra lại bao chung quanh hai người.

Không khí ấm áp vui vẻ nên lộ trình cũng thấy rất nhanh. Hơn mười ngày thời gian qua đi, chẳng mấy mà bọn họ đã tiến vào thành Tương Dương được thủ vệ nghiêm ngặt. Có thể là do thời gian dài đối mặt với chiến trận đã khiến cho người dân chết lặng, tình hình nơi này với các thành trấn khác cũng không có khác gì, không chút nào vì binh mã bên ngoài mà ảnh hưởng tới cuộc sống bên trong thành, chỉ có trên đường cái thỉnh thoảng có vài quan binh và giang hồ nhân sĩ đi lại mà thôi.

Lão Ngoan Đồng điều khiển xe chạy thẳng vào trong phủ tướng quân.

“Xe trước mặt ngừng lại, người tới là ai?”- Có người chạy ra hỏi.

“Làm phiền người chạy vào thông báo cho Quách Tĩnh một tiếng, nói nhạc phụ của hắn- Đáo chủ đảo Đào Hoa- Hoàng Đáo chủ đã tới, còn có Toàn chân giáo Chu Bá Thông nữa!”- lão Ngoan đồng trả lời.

“Sư phụ, người nghe kia, đại ca bắt chước ngữ điệu nói chuyện của người!”- Niệm Từ thấp giọng cười nói.

“Huynh muội hai người thực không có hình dáng gì cả!”

Xe ngựa tiếp tục đi vào trong quân doanh. Hoàng Dược Sư vén rèm xuống xe, rồi ôm con trai xuống, Niệm Từ cũng nhẹ nhàng nhảy xuống, đoàn người theo chân binh lính đi vào trong.

Hai vợ chồng Quách Tĩnh nghe được tin báo thì vội vàng chạy ra đón. Mấy người vội vàng ra mắt chào hỏi lẫn nhau. Hai năm không gặp, Quách Tĩnh phong thái vẫn như cũ, chẳng qua là thêm phần thành thực chững chạc, không còn là một thiếu niên lỗ mãng nữa. Còn Hoàng Dung thay đổi lại không nhỏ, từ một người thiếu nữ biến thành một người mẹ, quá trình thay đổi đó rất rõ rệt trên người của nàng. Nhìn thiếu phụ nói chuyện trước mặt mình, Niệm Từ không thể tin được đây là cô gái đã tâm sự cùng mình ở trên đảo, tiểu yêu nữ cùng Hoàng Dược Sư điều ngoa cãi nhau, mà bây giờ là một chủ nhân của gia đình. Hoàng Dung cũng kinh ngạc với sự biến hóa của Niệm Từ, không còn là cô gái ngày đó tỷ võ chọn rể, mà bây giờ xinh đẹp thần thái tung bay, giờ tay nhắc chân đều không câu chấp khiến cho người ta có cảm giác như đã thoát thai hoán cốt vậy.

“Sư tỷ, hai năm qua tỷ đã đi đâu vậy? Phụ thân cũng không có nói cho ta biết. Ngay cả hôn lễ của ta và Tĩnh ca ca, còn có lúc Phù nhi ra đòi tỷ cũng không có xuất hiện, thật là tàn nhẫn nha!”- khi nói chuyện thì giọng nói tiểu nữ nhi của nàng mới lộ ra. Gặp được nét quen thuộc, Niệm Từ lúc này mới có thể khẳng định được thân phận của nàng.

“Dung nhi không nên giận ta, ta cũng là có chút bất đắc dĩ. Đứng rồi Dung nhi, giới thiệu cho muội biết một người.”- vừa nói nàng vừa ôm lấy Tiểu Mã Cầu đang ngồi ở trên ghế.

“Dung Nhi, đây là Tiểu Mã Cầu!”

Hoàng Dung sững sờ, nhìn về đứa bé trai xinh đẹp trước mặt.

“Dung Nhi, đưa ta đi xem Phù nhi một chút được không?”- Niệm Từ thật sự không muốn trước mặt đám đông nói tới chuyện của mình và Hoàng Dược Sư. Hoàng Dung kinh ngạc nhìn về phía phụ thân và Niệm Từ. Một lát sau, nàng đứng dậy dẫn đường. Quách Tĩnh không biết có chuyện gì, chỉ đi theo. Đoàn người ra khỏi đại sảnh, đi tới một tiểu viện nhỏ tĩnh lặng, tiến vào trong thì có một người giúp việc chạy ra đón.

“Xin chào Quách phu nhân, tiểu thư vẫn còn ngủ chưa có tỉnh lại!”

“Được rồi, Lưu nhũ mẫu đi xuống nghỉ ngơi trước đi, chúng ta ở chỗ này trò chuyện một lát!”- Dung Nhi bước vào trong phòng, nhìn xuống một đứa trẻ đang ngủ say.

“Tiểu Mã Cầu, thấy em bé đáng yêu chưa? Con ở đây chơi trông bé, chúng ta ở ngoài trò chuyện có được không? Nếu như bé tỉnh dậy thì chạy ra gọi tỷ

tỷ, nhưng không được lên tiếng đánh thức nàng dậy, có biết không?”- Niệm Từ cúi người xuống chỉ vào Phù Nhi, nói với Tiểu Mã Cầu.

“Ta cũng ở đây. Ta cũng muốn ở đây cùng với Tiểu Mã Cầu xem em bé đáng yêu”- Lão Ngoan Đồng không cam lòng bị bỏ rơi nói. Hoàng Dung ngẫm cho phép, nên một lớn một nhỏ hai người vào phòng đóng cửa lại.

Bên này, bốn người ngồi xuống, Hoàng Dung mơ hồ cảm thấy khác thường, Quách đại hiệp thì không nhìn ra được chút gì: “Cha, bé trai này là đồ đệ người mới nhận sao?”- hần hỏi.

“Không phải. Hần là con trai của ta, do Niệm Từ sinh ra, là đệ đệ của Dung Nhi!”- Hoàng Dục Sur chém đĩnh chặt sắt nói. Một lời đã kích khiến cho hai vợ chồng Quách Tĩnh cứng miệng nói không nên lời.

“Tại sao? Phụ thân không phải là vì mẫu thân con thể cả đời không lập gia đình sao? Thế nào chỉ mới qua hơn chục năm người đã thay lòng rồi? lại còn cùng với sư tỷ ở chung một chỗ?”- Dung nhi nhảy dựng lên, bạo phát tính khí tiểu đồng tã ngay. Dù sao cũng là chuyện riêng của nhạc phụ, nên Quách Tĩnh không tiện bày tỏ ý kiến, chỉ là ở một bên kéo tay thế tử, ý bảo nàng nên tĩnh táo.

“Sư muội, ta trả lời thay có được không?”- không đành lòng để Hoàng Dục Sur bị nữ nhi gây khó khăn, Niệm từ chủ động nói.

“Sư muội, Quách đại ca, hai người nên biết, cuộc sống của Niệm Từ năm xưa hết sức quần bách, theo nghĩa phụ bữa đói bữa no lớn lên, nghĩa phụ đối với việc riêng đặt hết tâm tư nên cũng không chú ý nhiều tới ta. Trước khi ta tới đảo Đào Hoa, không có một người thực sự quan tâm tới ta, ngay cả nghĩa huynh Dương Khang cũng không có như vậy. Trong thâm tâm, ta luôn hướng tới cuộc sống an nhàn ổn định, hướng tới tìm một người che chở ta, đặt ta ở trong lòng mà thương yêu giống như Quách đại ca che chở cho muội vậy. Ta ở đảo Đào Hoa được sư phụ che chở thương yêu, đặc biệt là sau ngày Trung thu, Quách đại ca cũng biết tình hình của ta.”- Nàng quay đầu nói, quách Tĩnh gật đầu một cái.

“Vậy thì thế nào?”- Hoàng Dung vẫn còn giận dữ nói.

“Ta bị kích thích mãnh liệt, ngu si tận bốn tháng, cái gì cũng không biết. Là sư phụ luôn chăm sóc ta, khiến cho ta tĩnh táo lại. Dần dần, sự tôn kính của ta với sư phụ đã biến thành tình yêu nam nữ, hơn nữa càng ngày càng không thể kiềm chế. Tình cảm không thể khống chế nên ta nhất thời làm ra chuyện lớn. Trong lòng sư phụ thủy chung chỉ có sư nương nên người cự tuyệt ta, là muội đã mang người tới bên cạnh ta.”

“Thế nào lại là ta?”- Hoàng Dung chỉ vào lỗ mũi mình hỏi lại.

“Đương nhiên là muội rồi. Ta thừa nhận, lúc ấy không thể nào coi như không có xảy ra chuyện gì, tiếp tục sống ở trên đảo nên đã tự mình rời đi. Sau đó, ta vô tình gặp được ca ca, chúng ta cùng nhau cướp của người giàu giúp cho người nghèo khó, đem ngân lượng trộm được đưa tới nơi này. Người thân bí đưa ngân lượng tới đây chính là đại ca ta, hai năm này chưa từng dừng lại. Rồi ta phát hiện ra mình có thai, sinh hạ một đứa con, chính là Tiểu Mã Cầu. Lần trước sư phụ được muội nhờ vả, ở Tương Dương theo dõi đại ca, mới phát hiện ra được tung tích của chúng ta. Lúc này, người mới quyết định tiếp nhận ta và hải tử. Người muốn dẫn chúng ta tới đây nói rõ, sau đó trở về đảo Đào Hoa, không bao giờ ra ngoài nữa!”- Nàng nhìn chăm chăm vào Hoàng Dung nói.

“Người giăng bẫy tính lợi dụng ta? Lợi dụng lòng hiếu kỳ của ta đem cha ta tới đó!”- Hoàng Dung bất chợt hiểu ra, tức giận đứng lên bỏ đi.

Niệm Từ không nghĩ nàng sẽ phản ứng như vậy, khẽ khấp mắt lại. Lúc nàng mở mắt ra thì chỉ còn nàng và Quách Tĩnh ngồi đó, Hoàng Dục Sur đã chạy theo Hoàng Dung.

“Quách đại ca, huynh nói ta có làm sai không? Ta chỉ muốn có được hạnh phúc giống như các người, trải qua cuộc sống giúp chồng dạy con chẳng lẽ là không đúng sao? Tình cảm các người cũng hết sức nhấp nhô, không hề thuận buồm xuôi gió, tại sao không thể thông cảm cho ta và sư phụ đây?”- nàng giống như là đã mất đi hết khí lực, nhẹ giọng nói.

“Mục cô nương cũng đừng quá để ý. Dung nhi nhất thời không tiếp nhận được nên mới phản ứng như vậy, đợi nàng vượt qua cơn giận, thì cô hãy nói tiếp. Nhưng... có điều, nhạc phụ cũng là sư phụ cô, như vậy cũng được sao?”- Quách đại hiệp thiện lương thấy bộ dạng thất bại của Niệm từ, mặc dù không hết sức tán thành nhưng nhất quyết cũng không phải loại bỏ đá xuống giếng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54

Đang muốn trả lời thì nàng nghe được thanh âm ở trong nhà truyền ra, Tiểu Mã Cầu rất nhanh chạy tới: “Mẫu thân, em bé đáng yêu tỉnh rồi!”. Đi theo Quách Tĩnh tiến vào phòng ngủ, nàng liền nhìn thấy Quách Phù mắt mở to, đang suy nghĩ về Lão Ngoan Đồng đang ở trước mặt.

Có thể là thấy bên trong nhà không có bóng dáng nào quen thuộc, nên cái miệng nhỏ nhắn bĩu bĩu ra muốn khóc. Quách đại hiệp vội vàng cúi người xuống, đưa tay ôm lấy con gái vào lòng. Tiểu Mã Cầu và Lão Ngoan Đồng tò mò leo lên giường ngồi chơi. Cần thận quan sát cháu ngoại trên danh nghĩa

của mình, Niệm Từ không nhận được đau lòng.

Khi biết mình mang thai nàng luôn chú ý tới dinh dưỡng cho bản thân, con trai sau khi sinh hạ được chăm sóc đầy đủ, có nhiều người tỉ mỉ trông chừng, nên dáng dấp mập mạp khỏe mạnh, ôm lên một chút cũng phải hết sức... mà Phù nhi lại có thể không được hưởng thụ đặc quyền gì cả. Tính ra thì Phù Nhi đã được gần mười tháng rồi, nhưng bộ dáng chỉ giống như Tiểu Mã Câu lúc ba bốn tháng mà thôi. Hơn nữa, đáng người hết sức nhỏ gầy, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không hồng hào, khiến cho đôi mắt lại càng to hơn. Ở trong ngực phụ thân chắc là không thoải mái, nên bé không ngừng dấy dụa.

“Quách đại ca, để cho ta ôm cho!”- Niệm Từ đã làm mẫu thân nên không thể nhìn được hài tử khó chịu, đưa tay nhận lấy Phù nhi. Quách Tĩnh lúng ta lúng túng cười cười. Xem ra bé cảm thấy có cảm giác thân thuộc, nên Phù nhi một chút cũng không có kháng cự nằm trong ngực của nàng, ngoan ngoãn quan sát người đang ôm lấy mình.

Niệm Từ thuần thực nói chuyện với bé, giống như với con trai nàng khi còn nhỏ vậy, trêu chọc bé mở cái miệng chưa có cái răng nào khách khách cười không ngừng. Tiểu Mã Câu cũng vây bên người của mẫu thân, nằm đó cười vui vẻ. Hoàng Dược Sư ra lệnh một tiếng, sau sinh nhật, Tiểu Mã Câu liền bị cai sữa, nên thỉnh thoảng ngực Niệm Từ vẫn bị căng sữa. Có thể là do Phù nhi đánh hơi được mùi sữa, nên tay bé cứ mò tìm trong ngực áo của Niệm Từ.

“Quách đại ca, Phù nhi đói bụng. Huynh có nên gọi Dung Nhi về cho bé ăn không?”- vừa ngăn tay của Phù nhi lại, Niệm Từ vừa nói.

“Được, làm phiền Mục cô nương trông Phù nhi một chút! Lưu má má có thể đã chuẩn bị com canh rồi, ta đi tìm bà ấy tới!”- nói xong, Quách đại hiệp quay người đi ra ngoài. Lão Ngoan Đồng liền tiến lên, cổ làm ra vẻ thần bí hỏi:

“Nói cho bọn họ biết chưa? Tình hình thế nào?”

“Còn có thể như thế nào? Trờ mặt chứ sao? Không còn có thể tệ hơn nữa rồi!”- Niệm Từ làm như không có chuyện gì mà nói, tình hình kém nhất đã diễn ra, ngược lại nàng lại cảm thấy yên tâm.

“Vậy làm sao bây giờ? Không được thì chúng ta trở về lại Tế Nam. Muội muội, muội không cần sợ, có ta ở đây rồi!”- Lão Ngoan Đồng hào khí nói.

“Cảm ơn đại ca! Huynh không cần lo lắng, sư phụ đã cùng Dung Nhi đi ra ngoài nói chuyện rồi. Tình cảm giữa hai cha con họ rất tốt, sẽ có chuyển biến thôi!”- trong lòng Niệm Từ cảm thấy rất cảm kích, không cần biết là nàng quyết định làm gì nàng cũng không sợ, bởi vì Lão Ngoan Đồng lúc nào cũng không hề do dự ủng hộ nàng. Vừa nói chuyện một chút thì Lưu ma ma bưng một khay đi vào, thuần thực nhận lấy hài tử, xúc cháo cho bé.

“Vị má má này, tại sao Quách Phu nhân không trở về cho bé ăn? ở đây không có vú nuôi sao?”- nàng thấy con mình chưa dứt sữa mấy ngày, lại nhìn Phù nhi như vậy nàng có chút đau lòng.

“Quách phu nhân ngày thường công việc rất nhiều, không có nhiều thời gian chú ý tới tiểu thư. Có thể là do phu nhân không nghỉ ngơi đủ nên cũng không có nhiều sữa cho tiểu thư ăn, thành ra ngày thường cũng chỉ cho tiểu thư ăn cháo, tối về mới được uống sữa. Nơi này binh mã loạn lạc, Quách Phu nhân không dám tìm vú nuôi, e sợ sẽ có người muốn gây bất lợi cho tiểu thư. Tôi là người làm cũ trong phủ tướng quân nên mới được sắp xếp tới chăm sóc cho tiểu thư”- bà vừa xúc, vừa trả lời câu hỏi của Niệm Từ. Trò chuyện một lúc thì Dung Nhi trở về phòng, thấy Tiểu Mã Câu đang nằm trong lòng mẫu thân, lại nhìn nữ nhi đang ăn cháo, nàng không nói gì quay về phía Lão Ngoan Đồng.

“Lão Ngoan Đồng, Mã đạo trưởng, Khâu đạo trưởng đều ở đây, sắp tới rồi! Ta đã an bài nơi nghỉ ngơi cho mọi người, đợi lát nữa tới dùng com tối đi”

“Tốt lắm, tốt lắm! Đã lâu rồi ta chưa gặp bọn họ, còn có chút nhớ họ đây. Muội muội, muội có muốn đi cùng không?” Lão Ngoan Đồng cao hứng nói.

“Không được rồi đại ca, Tiểu mã Câu mấy hôm nay bồn ba có hơi mệt, ta muốn mang hắn đi nghỉ ngơi sớm!”- Niệm Từ nói, lại quay sang hỏi Hoàng Dung.

“Sư muội, phiền muội trước mang cho ta một chút đồ ăn có được không? Hài tử đã mệt mỏi rồi, muốn đi ngủ sớm một chút”

“Đi theo ta!”- nàng không nói thêm gì, đứng dậy đi ra khỏi phòng. Niệm Từ ôm lấy con trai liền đi theo. Đi tới tiểu viện ở phía đông, Hoàng Dung đẩy cửa đi vào, nói:

“Đây chính là phòng của cha ta, các người tối nay cứ ở tại đây đi. Đợi lát nữa ta sẽ cho người mang com tối tới đây!”- Nói xong, không đợi Niệm Từ trả lời, nàng lập tức rời đi.

“Mẫu thân, cô ấy là ai vậy? Có phải là không thích Tiểu Mã Câu hay không?”- Đứa nhỏ đang ở trong lòng nàng rất nhạy cảm với tâm trạng của người khác.

“Không có đâu! Tiểu Mã Câu là hài tử khá ái nhất trên đời này, sẽ không có người nào ghét con đâu”- Niệm Từ ôm con ngồi xuống, hôn nhẹ lên má con, kiên nhẫn giải thích.

“Nàng là con gái của cha con, con phải gọi là tỷ tỷ. Em bé đáng yêu lúc này là con gái của tỷ tỷ, Tiểu Mã Câu của ta nhỏ như vậy đã được làm cậu rồi”

“Con là cậu sao? Giống như cậu cậu của con vậy sao? Vậy con gọi nàng là cái gì?”- Tiểu Mã Câu tò mò hỏi.

“Đúng rồi, giống như là cậu cậu của con vậy. Bé gọi là Quách Phù, là Phù nhi. Con lớn hơn bé nên không được bắt nạt bé nhé!”- hai mẹ con đang nói chuyện thì có người bưng com nước vào, dụng cụ rửa mặt và súc miệng đều được mang tới.

Hai mẹ con dọn dẹp mọi thứ rồi bắt đầu dùng cơm tối, sau đó Niệm Từ mang theo con trai đi ngủ sớm. Một hải tử mới hai tuổi đầu, lần đầu xa nhà, đi qua phần nửa đất nước, dù gì cũng cảm thấy mệt mỏi. Điều chỉnh hô hấp xong, Tiểu Mã Câu rất nhanh chóng tiến vào mộng đẹp. Cùng Hoàng Dược Sư đoàn tụ được mấy tháng, trên người con trai nàng đã có nhiều thay đổi rất lớn, Dịch Cân Kinh đã được ngừng lại, thay vào đó, Tiểu Mã Câu được phụ thân dạy tập luyện nội công của đảo Đào Hoa. Vốn tính để cho Lão Ngoan Đồng dạy bé nội công chính tông của đạo gia, không nghĩ tới Hoàng Dược Sư đem nội công bốn môn kết hợp với Cửu Âm Chân Kinh, sau đó áp dụng cho nhi tử luyện tập.

Niệm Từ đang nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên cảm thấy có người nhìn mình, nàng mở mắt ra thì thấy Hoàng Dược Sư đã đi vào phòng. Nàng đứng dậy ôn nhu nói: “Làm sao mà chàng trở về cũng không gọi ta một tiếng? Đã canh mấy rồi?”

“Vừa trở về phòng thôi, xem nàng đã ngủ chưa, không muốn quấy rầy nàng. Mới vừa qua giờ tuất một khắc, nàng cũng mệt mỏi cả ngày rồi, thay áo ngủ đi!” -hắn ngồi ở trước bàn nói. Niệm Từ tới rót một chén trà đưa cho hắn, cũng ngồi xuống theo.

“Đỡ hải tử ngủ thôi, ta không có mệt. Tiệc đã kết thúc rồi sao? Có người nào tham gia vậy?” -Nàng hỏi.

“Bọn họ vẫn đang nói chuyện phiếm, ta lười để ý tới họ, nên liền đi về trước. Còn có thể là ai, sư đệ đệ của đại ca nàng Mã Ngọc, Khâu Xứ Cơ, sáu vị sư phụ của Tinh Nhi, còn có hai trưởng lão của Cái Bang. Là một đám ô hợp thôi”

“Buổi chiều chàng nói gì với sư muội vậy? Nàng trở về, mặc dù vẫn không để ý tới ta, nhưng thái độ hòa hoãn hơn nhiều”- Niệm Từ hỏi.

“Nói tới đây ta liền tức giận. lúc ấy tại sao nàng lại nói như vậy? đem toàn bộ trách nhiệm ôm vào trên người mình? Chẳng lẽ Hoàng Dược Sư này là người sợ chuyện sao? Đã sớm nói cho nàng biết, nếu ta đã quyết định ở chung chung một chỗ với nàng, sẽ không bao giờ thay đổi tâm ý, Dung Nhi có phản đối ta cũng không tiếc!”- Hắn tròn to hai mắt thấp giọng nổi giận nói.

“Ta biết chàng không muốn ủy khuất ta. Nếu chúng ta đã quyết định ở chung một chỗ, ta cũng muốn chia sẻ phiền não với chàng mà. Nếu như ta hạ thấp mình một chút, mà có thể để cho sư muội tha thứ thì có gì không được?”- Niệm Từ cười cười, không coi đó là quan trọng.

“Nàng đó, chỉ cần đang hoàng đứng ở phía sau lưng ta, cho dù có phải là kẻ địch của toàn bộ người ở trong thiên hạ, ta cũng sẽ bảo vệ cho nàng và Ngao Chi!”- Hắn kéo tay Niệm Từ, vuốt ve nói.

“Đó là dĩ nhiên. Chàng là Đông tà Hoàng đảo chủ độc nhất của ta kia mà!”- Nàng cười vui vẻ nói tiếp.

“Nàng không cần quan tâm tới chuyện này nữa. Ta đã nói rõ ràng với Dung Nhi, nó cũng đã bày tỏ sẽ tiếp nhận nàng. Có điều, con bé này cố chấp giống y hệt ta, nhất thời cũng sẽ khó thay đổi, có thể sẽ vẫn còn mặt nặng mày nhẹ với nàng. Không bằng ngày mai chúng ta rời khỏi đây, không sợ người ta giận đối nàng”- Hiển nhiên là hắn không muốn nói lại câu chuyện của mình với nữ nhi.

“Không nên đâu. Mới vừa rồi Dung nhi chẳng qua chỉ là không để ý tới ta mà thôi, cũng không có giận đối gì. Khó được có cơ hội tới đây, chúng ta nên ở lại vài ngày đi. Tiểu Mã câu chưa từng cùng trẻ con trạc tuổi nó chơi đùa, để cho nó cùng với Phù nhi chơi đùa một chút. Mới vừa lên chức cậu nên nó cao hứng lắm”

***

Ngày thứ hai Hoàng Dược Sư cùng với Lão Ngoan Đồng liền cùng những người khác đi ra tiền tuyến, căn bản là không có ở trong phủ. Niệm Từ một mình thoải mái vui vẻ ở tiểu viện, mang theo hai đứa trẻ chơi đùa với nhau. Lúc này, tạm thời nàng thay mặt Dung Nhi mang lại cho Phù nhi một chút tình thương của người mẹ, thậm chí nàng còn xuống phòng bếp làm một số thức ăn dinh dưỡng cho hai đứa bé. Qua mấy ngày, nàng mừng rỡ phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Nhi biết đâu xuất hiện chút ít thịt, sắc mặt cũng trở nên hồng hào không ít.

“Sư muội, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?”- không có được ngày Dung Nhi vô sớm, Niệm Từ giao hai đứa trẻ cho, tiến lên nói với Dung Nhi.

“Ngươi muốn nói gì?”- Hoàng Dung không hề ngẩng đầu lên, trước sau như một lạnh lùng nói.

“Chúng ta tới phòng sư phụ nói được không?”- hai người một trước một sau đi vào trong phòng đóng cửa lại nói chuyện.

“Hôm đó chúng ta đều kích động, không có nói mọi chuyện cho rõ mọi chuyện. Mặc dù sư phụ nói đã nói rõ với muội, nhưng quá mấy ngày rồi chúng ta cũng nên nói chuyện một chút.”-Niệm Từ lên tiếng.

“Chúng ta còn là tỷ muội sao? Con trai ngươi mở miệng một tiếng là tỷ tỷ hai tiếng là tỷ tỷ gọi ta, không quá mấy ngày nữa ta sẽ phải gọi ngươi là mẹ nữa đúng không?”- Hoàng Dung cười lạnh nói.

“Dung Nhi, ta thấy muội đã nói sai một chuyện rồi. Bất kể ta và sư phụ có như thế nào, thì chúng ta vẫn luôn là tỷ muội. Tình cảm của ta và sư phụ là từng giọt từng giọt tích lũy mà thành, nói rõ hơn một chút chính là hai con người luôn tịch tịch đã lâu, cuối cùng cũng có thể tìm được người tri âm. Nếu như muội có thể trở về đảo Đào Hoa chăm sóc sư phụ, vậy ta sẽ như mong muốn của muội rồi đi, không bao giờ quấy rầy mọi người nữa. Nhưng muội cũng không thể trở về đảo, nếu vậy, tại sao lại phản đối ta ở bên sư phụ đây? Sư phụ bế quan mười lăm năm qua thật là không dễ dàng. Ta phản đối việc muội nói sư phụ đã quên sư nương. Sư nương trong lòng sư phụ luôn ở vị trí quan trọng nhất, không người nào có thể thay thế, ngay cả muội cũng vậy. Hơn nữa, ta cũng không có ý muốn tranh đoạt”

“Ngươi nói thật là dễ nghe! Chỉ làm một đệ tử thì cũng có thể làm bạn với cha ta, tại sao ngươi lại leo lên giường của ông, ngay cả hải tử cũng sinh hạ ra

rồi, lại dám giấu diếm ta một thời gian dài!”- Nàng giận dữ nói.

“Dung nhi, muội cũng đã trải qua tình yêu nam nữ, lúc tình cảm dâng cao nói muội không được tiếp xúc với Quách đại ca, muội có thể nhịn sao?”- Niệm Từ cười nói - “Hơn nữa, đứa nhỏ ra đời là ngoài ý muốn, mà cũng chỉ có một lần mà thôi!”- Nàng lúng túng nói tiếp.

“Chúng ta cũng không có ý muốn gạt muội. Sau khi bị sự phụ cự tuyệt, ta đã bỏ đi, không hề có ý định gặp mặt lại thì làm sao ta có thể đi khắp nơi thông báo? Hai năm sau, sự phụ lại lần nữa tìm được ta, chúng ta đều lập tức nghĩ tới chuyện đến nói chuyện với muội. Ta không quan tâm cách nhìn của mọi người trong thiên hạ, chỉ hy vọng nhận được sự đồng ý của muội, dù sao muội cũng là con gái bảo bối của sự phụ!”

“Người thật sự không có lợi dụng thân phận thân bí dẫn dụ ta để dụ cha ta ra!”- Hoàng Dung liếc mắt hỏi.

“Ông trời ơi, làm sao để cho muội tin ta đây? Nếu quả thực là ta muốn dụ sự phụ ra, thì ta đã tự mình đi tới, chẳng phải là dễ dàng hơn sao? Hơn nữa đại ca tới đây không phải là luôn luôn dịch dung ư? Nếu ta mang bụng bầu đi tới thì không phải sẽ hiệu quả hơn sao?”- Niệm Từ hận không thể thề với trời, mình căn bản là không hề có bản lĩnh đi một bước nhìn rõ lòng người của Gia Cát Lượng nha.

“Tốt, ta tin tỷ!”

“Cảm ơn sự muội!”- nãy giờ nói chuyện tới miệng đắng lưỡi khô nên Niệm Từ bụng chén trà lên uống cạn một hơi.

“Thật ra thì đối với mẫu thân ta cảm thấy rất mơ hồ. Hai năm qua không thấy tỷ xuất hiện, hôn lễ của ta phụ thân cũng không tới, ta đã mơ hồ cảm thấy có chuyện gì đó xảy ra rồi, chẳng qua là ta không muốn nghĩ tới chuyện đó mà thôi. Hôm đó tỷ nói thẳng ra đã khiến cho ta khiếp sợ, làm cho ta có cảm giác sẽ mất đi cha ta. Trước kia, ta và phụ thân nương tựa lẫn nhau, luôn luôn chỉ có hai người. Bây giờ đột nhiên phụ thân lại có thêm tỷ và Tiểu Mã Cầu, ta không còn là người duy nhất của ông nữa, ta rất khó tiếp nhận!”- Hoàng Dung im lặng một chút rồi thật thà nói.

“Muội và sự phụ là hai cha con. Có nhớ lúc muội và Quách đại ca về đảo không? Sự phụ cũng là e sợ sẽ mất đi muội nên đã muốn giết Quách đại ca, muội đã giải thích rõ ràng với sự phụ rồi. Hiện giờ tại sao muội cũng suy nghĩ như vậy? Tại sao không nghĩ là có thêm người quan tâm tới muội đây?”- Niệm Từ chợt nhớ ra cái gì lại lên tiếng hỏi.

“Ngày đó, muội nóng giận bỏ đi ra ngoài, sự phụ đi ra tìm muội đã nói gì vậy? Mặc dù khi muội trở về không có để ý tới ta, nhưng thái độ lại hòa hoãn nhiều. Buổi tối ta hỏi sự phụ nhưng sự phụ nhất quyết không nói”

“Những lời phụ thân nói làm cho ta sợ muốn chết!”- Hoàng Dung trả lời.

“Cha nói, trong lòng người vẫn chưa từng quên đi mẫu thân. Năm đó, nếu không phải là ta ra đời thì cha đã đi theo mẫu thân rồi. Ngay cả trong mười lăm năm dưỡng dục ta, người cũng chưa từng buông tha ý niệm này. Người định, sau khi ta thành thân, có một cuộc sống hạnh phúc xong liền ôm theo di hài của mẹ ta đi táng thân ở biển rộng. Nếu không có sự xuất hiện của tỷ thì có thể hiện tại, ta đã không còn phụ thân nữa. Sự tỷ, tỷ nói ta có phải là rất ích kỷ không, từ khi có Tĩnh ca ca, ta không hề để ý tới phụ thân nữa?”- Vừa nói Hoàng Dung vừa tỏ ra rất đau lòng, dù thế nào thì nàng cũng chỉ là một cô gái chưa tới hai mươi tuổi nha.

“Không có đâu, Dung Nhi, muội đừng tự trách nữa. Sự phụ chẳng qua là lo lắng cho muội nên mới nói như vậy thôi. Từ giờ trở đi, ta sẽ thay muội chăm sóc cho sự phụ!”- Niệm Từ vội vàng đứng dậy, ôm thật chặt Hoàng Dung.

“Thật xin lỗi, mấy ngày nay tâm trạng của ta không tốt, đã giận lây sang tỷ. Thật ra ta còn phải cảm tạ tỷ đã thay ta giữ lại phụ thân trên thế giới này!”- sau khi bình tĩnh lại Hoàng Dung lên tiếng nói.

“Muội đừng nói vậy. Ta tùy tiện bước vào thì cho dù là ai cũng sẽ không thể lập tức tiếp nhận được. Ta chỉ muốn cho muội hiểu, ta sẽ không cướp đi sự phụ, Tiểu Mã Cầu cũng sẽ không cướp đi tình thương của cha của muội, muội ở trong lòng của sự phụ vẫn là độc nhất vô nhị.”

“À, mà Dung nhi này! Bây giờ ta cùng với sự phụ đã ở chung một chỗ, nhưng chuyện sự phụ và đệ tử ở chung một chỗ người khác sẽ cho là loạn luân, vô đạo đức, muội cảm thấy thế nào?”- Niệm Từ cẩn thận tìm từ hỏi.

“Có gì mà thế nào? Cha đã từng nói cho ta biết, những thứ luân lý nhân nghĩa đạo đức kia chỉ là những lý luận mà những kẻ thống trị cố ý tuyên dương để lừa gạt dân chúng không hiểu biết mà thôi, căn bản là không cần phải để ý. Nếu như nhất định để cho ta lựa chọn một người làm bạn với phụ thân, thì ta nhất định sẽ không hề do dự chọn lựa tỷ. Dù sao chúng ta quen biết đã lâu, cùng trải qua rất nhiều sự việc, sẽ dễ dàng hiểu rõ lẫn nhau!”- Hoàng Dung đáp.

“Ta cùng sự phụ cũng không có quan tâm, mấy ngày nữa sẽ rời khỏi đây. Nhưng chúng ta cũng không thể gây thêm phiền toái cho muội!”-Niệm Từ nhẹ nhõm nói.

"Cái gì?"

“Nếu như để cho những người tự xưng là anh hùng danh môn chính phái kia biết được thì sẽ làm tăng thêm ô danh tà ma ngoại đạo của đảo Đào Hoa. Khi không tìm được ta và sự phụ, có thể bọn họ sẽ lái nhái bên tai của muội đó”

“Ta không quan tâm. Mặc dù hiện tại chúng ta chung tay ngăn địch, nhưng mà cách làm và lời nói của hai bên đều không ai thuận mắt, chỉ là ta ngại Tĩnh ca ca nên mới nhân nhượng bọn họ. Nếu quả thật bọn họ có lái nhái bên tai ta thì ta cũng làm như không nghe là được!”- Nàng không quan tâm nói.

“Sự tỷ, khi trở về đảo Đào Hoa thì chắc chắn phụ thân sẽ tổ chức hôn lễ, bái đường với tỷ. Ta không biết có thể về tham dự hay không, ở đây ta chúc

mình tỷ trước. Có điều, tỷ đừng hy vọng ta gọi tỷ là mẹ kìa!”- Hoàng Dung cảnh báo nói.

“Yên tâm, muội có gọi ta cũng không đồng ý. Ta không muốn già như vậy nha!”- hai người lại cười đùa như lúc còn ở đảo Đào Hoa.

“Dung Nhi, ta không muốn thành thân với sư phụ. Chúng ta sẽ cứ như vậy làm bạn bên nhau, ở đảo Đào Hoa ung dung tự tại sống qua ngày. Ta không cần quan tâm tới ánh mắt của thế nhân, tại sao lại còn phải quan tâm tới hình thức thể tục đó chứ? Để cho ai nhìn đây?”- Niệm Từ nói tiếp.

“Sao lại thế? Cô nương nào lại không muốn mặc giá y ngồi kiệu hoa, ba quỳ bốn lạy gả cho người mình yêu chứ? Tại sao tỷ lại nghĩ như vậy? Không cần quan tâm tới ta, ta đã suy nghĩ thông suốt rồi!”- Hoàng Dung nói.

“Nguyên nhân không phải do muội. Ta chỉ muốn dùng phương thức này chứng minh tình cảm của ta với sư phụ, không cần một cuộc hôn nhân làm chứng. Đây cũng là để tỏ lòng kính trọng với mẫu thân muội, nàng sẽ vĩnh viễn là Hoàng phu nhân. Ta chỉ là đại sư tỷ của đảo Đào Hoa, nhưng ta sẽ ở bên cạnh làm bạn với sư phụ cả đời, như vậy đối với ta là đủ rồi!”- nàng cười, giải thích.

“Sư tỷ, ta thật bội phục tỷ có thể như vậy miệt thị quy tắc thế tục, thật là hào phóng, không hổ là đệ tử của cha ta.”- Hoàng Dung thật lòng nói.

Những lời Niệm Từ nói khiến cho Quách Tĩnh đứng ở bên ngoài nghe được phải giật mình. Hần và Nhạc phụ theo sát Hoàng Dung quay về, thì nghe báo là nàng cùng với Niệm Từ ở trong phòng nói chuyện riêng, hai người thấy không yên lòng nên đi tới bên ngoài phòng đứng nghe lén. Quách Tĩnh kinh ngạc nhìn khuôn mặt của Nhạc phụ đại nhân, khám phục thâm tình của ông đối với thê tử đã mất, cũng thán phục ông lại có thể chinh phục được một hồng nhan tri kỷ đặc biệt như Niệm Từ. Hoàng Dược Sư không chút biểu tình sau khi nghe tới đó, liền vung ống tay áo trở về đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Rời Khỏi Tương Dương

Edit: Vân Nhi

Buổi tối hôm đó, cả nhà họ Hoàng mới chính thức ngồi chung dùng bữa cơm đoàn viên. Đối với việc Hoàng Dung và Niệm Từ nói cười với nhau, khác hẳn mấy ngày trước, Hoàng Dược Sư không hề có chút kinh ngạc nào, để mặc cho hai cô gái quan trọng nhất trong đời mình tự ý biểu hiện.

Quách Tĩnh thì không có sự độ lượng như vậy, đối với thái độ phản bội của thê tử ngày hôm nay hắn không thể không đứng ra nói vài lời: “Cha, bất kể là thế nào thì Mục cô nương vẫn là đệ tử của người, hai người ở chung một chỗ sẽ không tốt lắm đâu? Hơn nữa, sau khi Tiểu Mã Câu lớn lên, người ta sẽ nói về nó như thế nào?”- Hắn cần thận nói.

“Hoàng Lão Tà ta làm việc còn cần phải quan tâm tới cái nhìn của người khác sao? Đừng nói với ta về những đạo lý rầm rồ không kêu kia, ta chỉ là muốn thông báo cho Dung Nhi biết về quyết định của ta mà thôi!”- Hoàng Dược Sư liếc Quách Tĩnh một cái, thần nhiên nói.

"Nhưng là ~~~~" hắn còn muốn nói tiếp, nhưng Hoàng Dung ra sức kéo áo hắn, cướp lời nói:

“Phụ thân, người cứ yên tâm, Dung Nhi và Tĩnh ca ca đứng về phía người. Về sau Dung nhi không có ở bên cạnh người, thì phải phiền toái đại tỷ quan tâm rồi!”

“Sư muội, Quách đại ca. Niệm Từ cho tới bây giờ mới gặp Phù nhi, về tình về lý đều cảm thấy rất áy náy. Ta không có gì tốt, chỉ có một chuối mình châu này, coi như là quà gặp mặt của ta cho hài tử đi!”- Niệm Từ móc ra trong ngực áo một chuối hạt châu lớn, đây chính là khi trước nàng đi trộm mà có.

"Ai nha, thật xinh đẹp! Ta thay mặt Phù nhi tạ ơn sư tỷ!”- Dung nhi nhận lấy chuối hạt châu, cao hứng nói.

"Dung Nhi, Quách đại ca, ta có câu này không biết có nên nói hay không?”- Niệm Từ nói tiếp.

“Sao sư tỷ lại khách khí như vậy, có lời gì thì cứ nói!”- câu nói của Niệm Từ liền thu hút sự chú ý của mọi người.

“Vài ngày nay, ta để ý thấy hai người thật sự rất bận rộn, ngay cả thời gian để chăm sóc cho Phù nhi cũng rất ít. Không những thế, những người làm chiều cô hài tử cũng không thỏa đáng. Thấy Phù nhi phải theo cha mẹ chịu khổ ở nơi này, thật sự là ta rất đau lòng. Mấy ngày nữa ta sẽ cùng sư phụ trở về đảo, dù nói thế nào thì cuộc sống trên đảo cũng tốt hơn nhiều, chăm sóc cho một hài tử hay hai hài tử cũng không có gì khác nhau, nếu như hai người đồng ý, ta cũng muốn mang theo Phù nhi về đảo!”- nàng nói tiếp.

“Trước khi sinh ta từng có ý nghĩ này, bất quá sau khi Phù nhi ra đời thì ta không thể nào nghĩ tới chuyện rời khỏi nó. Buổi tối trở về phòng thấy khuôn mặt tươi cười của hài tử thì mọi chuyện mệt nhọc trong ngày đều không cánh mà bay!”- Dung Nhi trả lời.

“Cảm ơn Mục cô nương đã có ý tốt, nhưng hài tử vẫn nên ở lại nơi này, người một nhà ở cùng với nhau vẫn là tốt nhất. Hơn nữa những sư phụ của ta

cũng không muốn xa Phù nhi, cách hai ba ngày lại đi tới thăm nó!”- Quách Tĩnh rót cục cũng lại lên tiếng.

“Ta không nghĩ hai người sẽ đáp ứng liền, nhưng ta vẫn hy vọng hai người suy nghĩ lại. Hải tử còn nhỏ nhưng sữa mẹ không đủ như vậy sẽ ảnh hưởng tới sự trở nãi, mà phòng bếp làm thức ăn không đủ dinh dưỡng, căn bản là không thích hợp cho tiểu hải tử ăn. Lớn hơn một chút nữa hải tử sẽ cần phải được dạy dỗ, ta thấy các người thật sự là không có rảnh rỗi để bận tâm!” nàng nói tiếp.

“Niệm Từ, có thật sự như vậy không?” Hoàng Dược Sư không có cách nào giữ vững sự trầm mặc.

“Là thật, sư phụ. Bọn họ chỉ làm cho Phù nhi một chút cháo để ăn mà thôi. Mấy ngày nay đều là do ta xuống bếp để nấu cơm cho hai đứa trẻ, cái này có hiệu quả rất rõ ràng cho Phù nhi, khuôn mặt nhỏ nhắn của bé đã mập lên một vòng. Tiểu Mã Cầu ở độ tuổi này đã biết chạy rồi, còn Phù nhi lúc này vẫn còn chưa biết đứng nữa”

“Cứ quyết định như vậy đi, chúng ta sẽ mang theo Phù nhi trở về đảo. Vợ chồng hai người tự nguyện vì Đại Tổng đồ mồ hôi, đổ máu, ta không quan tâm, nhưng không thể để cho cháu ngoại của ta theo hai người chịu khổ. Con cháu đời sau của Đông Tà phải được nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên, chứ không phải ở nơi này ăn trâu nuốt củ cải.”- Hoàng Dược Sư lên tiếng nói khiến cho nhiệt độ hạ xuống tới độ đóng băng.

“Thật xin lỗi, ta không có chú ý tới điểm này. Ta thật sự không phải là mẫu thân tốt!”- Dung nhi đau lòng nói, trong mắt đã muốn ứa.

“Không phải vậy, muội cùng với Quách đại ca là hai cha mẹ tài ba nhất, bỏ qua gia đình nhỏ để duy trì bình an cho thiên hạ rộng lớn, ta rất bội phục hai người cho nên ta muốn phân ưu cho hai người. Nơi này cách đảo Đào Hoa cũng không quá xa, chúng ta đều là người có võ công, lúc nào muốn gặp hải tử thì ta đều có thể mang Phù nhi về thăm hai người. Quách đại ca thấy sao?”- Niệm Từ an ủi.

“Đây là do chúng ta làm cha mẹ không tới nơi tới chốn, chăm sóc Phù Nhi không đủ tỉ mỉ. Nếu như vậy thì phải làm phiền cha rồi, Tĩnh nhi ở đây xin đa tạ nhạc phụ!”- Quách Tĩnh đứng lên cung kính khom người thi lễ.

“Ừ! Có rảnh rỗi thì hãy thay Phù nhi chuẩn bị một chút, mấy ngày nữa chúng ta sẽ khởi hành!”- Hoàng Dược Sư có vẻ hòa hoãn hơn.

“Cha, có thể ở lại thêm một thời gian nữa không? Không đầy hai tháng nữa là sẽ tới sinh nhật của Phù nhi rồi, con muốn chờ đứa nhỏ chọn đồ vật đoán tương lai xong rồi mới đưa Phù nhi tới đảo Đào Hoa!”- Dung Nhi lên tiếng nói.

“Được rồi, quyết định như vậy đi.”

Buổi tối hôm đó, lúc trở về phòng, Hoàng Dược Sư cũng không hề lên tiếng nói với Niệm Từ nửa câu, chẳng qua là ôn nhu cùng nàng triển miên cho tới khi sắc trời rạng sáng. Rồi hai người thương lượng với nhau, muốn thừa dịp cảnh xuân thời tiết rất tốt sẽ mang theo con trai đi du lịch một phen, chờ đến khi trở về sẽ nhận Quách Phù.

Ngày hôm sau Niệm Từ vẫn như cũ mang theo hai đứa nhỏ ở trong tiểu viện chơi đùa, thuận tiện phơi nắng luôn. Ngẩng đầu lên, nàng phát hiện ra có người đang tới, thì ra là người quen cũ, Quách Tĩnh cùng với đại sư phụ Kha Trấn Ác của hắn.

“Kha đại hiệp có khỏe không? Niệm Từ xin chào Kha đại hiệp!”- nàng ôm Quách Phù cười nói - “Tiểu Mã Cầu, hãy thỉnh an Kha đại hiệp đi!”- Trong khoảng thời gian ngắn nàng không biết nên để cho con trai xưng hô với hắn như thế nào, nàng không thể làm gì khác hơn là lơ cho qua. Hoàng thiếu gia liền theo lời mẫu thân thỉnh an thì lễ.

“Mục cô nương, đứa nhỏ này chính là đứa con cô sinh ra cho Hoàng đảo chủ sao?”- Hắn không để ý tới hải tử, câu kính hỏi.

“Đúng vậy, vậy thì sao?” Niệm Từ nhẹ nhàng hỏi.

“Tại sao cô lại có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy còn chẳng biết xấu hổ nữa?”- Kha Trấn Ác tức giận nói.

“Ta một không giết người, hai không phóng hỏa, quốc gia gặp nạn ta cũng đã cố gắng góp sức làm sao lại là đại nghịch bất đạo đây?”- Niệm Từ bắt đầu tức giận.

“Sao cô dám cùng với sư phụ làm nên chuyện xấu hổ như vậy? Chẳng lẽ cô không biết một ngày làm thầy cả đời làm cha hay sao? Tại sao có thể làm ra chuyện vi phạm luân lý đạo đức như vậy? Làm sao cô có thể phụ lòng cha mẹ ở dưới cửu tuyền như vậy? Còn phụ lòng cả nghĩa phụ đã nuôi dạy cô?”- Hắn tiếp tục chỉ trích.

“Hừ! Ta muốn hỏi Kha đại hiệp một câu, ông lấy thân phận gì mà chỉ trích ta?”- Nàng cười lạnh nói.

“Chỉ bằng ta là cố giao của nghĩa phụ cô, lúc hắn lâm chung có nhờ ta giúp đỡ!”- Kha Trấn Ác khăng khái nói.

“Nói tới đây ta thật phải cảm tạ danh môn chính phái các người. Khi sư phụ lâm chung đã dặn dò, nhờ các người chiếu cố hai nghĩa huynh muội chúng ta, cuối cùng, Dương Khang thì bị các người hại chết, ta sẽ không học Kha đại hiệp phí tâm vì ta đâu!”- nàng đáp.

“Dương Khang là tự gieo gió gặt bão, chẳng lẽ cô cũng muốn bước theo chân hắn, bị thế nhân phỉ nhổ sao?”- Hắn không hề lựa lời mà nói.

“Kha đại hiệp, mặc cho người ta nói gì với ta, ta cũng đuối lý, nhưng mà ông thì không được! Chớ quên tiếu nuối của Trương ngũ hiệp lúc lâm chung. Có thể chính là sợ hãi ông sẽ nói luân lý đạo đức đi, nên Trương ngũ hiệp mới không dám hướng Hàn nữ hiệp tỏ rõ tâm ý chung thân của hắn. Nếu như ông không phải là người cố chấp nát như vậy, bọn họ bây giờ không chừng đã có cả hải tử rồi chứ không giống như bây giờ, để cho Hàn nữ hiệp phải

sống không bằng chết, một ngày bằng cả một năm!” -Nàng vừa đùa với Phù nhi, vừa nói.

“Cô quả thực là một người không có nhận thức nói hươu nói vượn, lòng tốt là bị cô coi là gan lừa. Mục Niệm Từ, cô tự giải quyết cho tốt đi!”- Nói xong, Kha Trần Ác chống gậy bước nhanh đi.

“Mục cô nương, lời của cô nói quá nặng!”- nghe được tiếng người nói, Niệm Từ lúc này mới phát hiện ra Hàn Tiểu Oánh không biết từ lúc nào đã vào trong viện.

“Thật xin lỗi, Hàn nữ hiệp. Ta không nên nói về chuyện thương tâm của cô và Trương Ngũ hiệp.” -Nhìn người ở trong cuộc, Niệm Từ có chút xấu hổ.

“Không sao, cô nói đều là sự thật. Chỉ có điều, những năm này, đại ca luôn rất áy náy, cô đã nói trúng tim đen của huynh ấy rồi. Lần này là do Tình Nhi năn nỉ đại ca tới dạy dỗ cô. Huynh ấy biết mình ăn nói vụng về, nhưng lại không muốn cô bị thể nhân nhạo báng nên mới tới khuyên nhủ mà thôi! Huynh ấy cũng là có ý tốt!”- Hàn Tiểu Oánh giải thích.

“Thật xin lỗi! Những ngày qua tới Trương Dương, ta gặp áp lực quá lớn, nên vô tình đổ tất cả tức giận lên trên người Kha đại hiệp, lời nói hơi bị hà khắc một chút!”- Niệm Từ nói.

“Có điều, ấm hay lạnh ta cũng tự biết, tại sao lại muốn ta phải sống vì người khác? Hàn nữ hiệp, cả đời Kha đại hiệp không hề biết về tình yêu nam nữ, hẳn không hiểu ta thì ta có thể hiểu được. Nhưng ngay cả cô cũng không thể thông cảm cho ta sao?”- Nàng lại nói tiếp.

“Sau khi Ngũ ca qua đời ta đã liền nhận ra. Chuyện của mình ta không xử lý được, làm sao có thể ngang nhiên chỉ trích người khác chứ? Cô nói đúng, năm đó nếu như ta không có nhiều lo lắng cố kỵ như vậy thì bây giờ có thể chúng ta đã có con luôn rồi!”- vừa nói nàng ta vừa xoay người muốn bỏ đi. Nhìn bóng lưng của nàng, Niệm Từ âm thầm cảm thấy tình cảm của mình cũng có thể coi như là bằng phẳng, chứ không phải chịu gông xiềng lễ giáo trói buộc như Hàn nữ hiệp đề rồi hối hận cả đời.

Không muốn giao thiệp gì với những nhân sĩ giang hồ mục nát nữa, sau khi hẹn ngày quay lại với Hoàng Dung xong, Hoàng Dược Sư mang theo mẹ con Niệm Từ rời khỏi Trương Dương, tính toán muốn đi du sơn ngoạn thủy một thời gian, thực hiện nguyện vọng của hai thầy trò lúc trước. Lão Ngoan Đồng cũng rất muốn đi cùng với bọn họ, nhưng Toàn Chân thất tử đã lâu không gặp hẳn, nên quyết tâm sống chết không cho hẳn đi, đặc biệt là sau khi họ phát hiện ra thân phận thần bí của hắn. Bất đắc dĩ, Niệm Từ phải đảm bảo với hắn là hai tháng sau sẽ trở lại, Lão Ngoan Đồng mới cùng với Tiểu Mã Câu trình diễn một đoạn chia tay sinh ly tử biệt, sau đó một nhà ba người bọn họ rốt cục mới tiêu sái ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Lữ Hành Trăng Mật

Edit: Vân Nhi

Sau khi cùng Hoàng Dung và Quách Tĩnh hẹn kỳ hạn hai tháng, một nhà ba người lên xe rời khỏi Trương Dương. Thời gian hai tháng, nói dài thì cũng không quá dài, nói ngắn cũng không là quá ngắn. Nếu dựa vào giao thông thuận tiện của thời hiện đại, có lẽ có thể đi qua một nửa Trung Quốc, nhưng giờ chỉ dựa vào xe ngựa, Niệm Từ cũng không biết có thể đi được bao xa.

“Sư phụ, chúng ta sẽ đi đâu?”- Nàng hỏi.

“Chúng ta đi thẳng lên phía bắc, đến cố đô Trường An xem một chút. Nhiều vương triều đều chọn nơi đó làm kinh đô, mà giờ Đại Đường hưng thịnh tột cùng, càng xứng đáng để thăm thú một phen.” - Trầm tư chốc lát, Hoàng lão tà nói.

“Tốt lắm, ta muốn đi Hoa Thanh Trì, nơi Dương quý phi tắm rửa xem một chút.”- Niệm Từ hưng phấn nói. Hiện tại kinh thành là ở Tây An, dù tượng binh mã thời Tần còn chưa được đào lên, nhưng lúc này cung điện, ngự hoa viên còn duy trì nguyên trạng, đẹp hơn nhiều.

“Những nơi như hành cung, ngự hoa viên là cấm địa của hoàng gia, dân chúng bình thường không thể tùy ý tiến vào, nhưng với chúng ta thì ngược lại, đừng lo. Nếu còn thời gian, chúng ta lại đi Hoa Sơn thăm thú một chút. Lần Hoa Sơn Luận Kiếm, người không có ở bên cạnh ta, thực đáng tiếc.”- Hắc tiếu nuối nói.

“Dù thế nào, cuối cùng vẫn là sư phụ thắng, thật đáng mừng”

“Tên diên Âu Dương Phong khó điều khiển bản thân, Nhất Đăng Đại Sư đã đoạn tuyệt hồng trần, Hồng Thất Công trọng thương vừa khỏi, thời đại ngũ tuyệt đã không còn tồn tại nữa. Lão Ngoan Đồng, huynh trưởng của người thì không lộ diện, lớp trẻ tuổi chỉ có Tình nhi có chút danh tiếng, Hoa Sơn Luận Kiếm lần này không đặc sắc bằng mọi lần, ta có thắng cũng không có nhiều vui mừng.”- Hắc không khỏi chán nản.

“Sư phụ không cần cảm thấy mất mát. Giao thời giữa cũ và mới là quy luật của tự nhiên. Người là bậc tiền bối, đưa mắt nhìn xuống cả võ lâm, dù Vương

Trùng Dương không đi về cõi tiên, ngũ tuyệt vẫn luận võ như trước, dùng năng lực lĩnh hội võ công mà nói, vẫn là người có phần thắng lớn nhất. Đông Tà đã ra tay, ai dám tranh giành.”- Niệm Từ an ủi.

“Không cần an ủi ta, tâm nguyện nhiều năm đã không cần, võ lâm tranh đấu không còn hấp dẫn ta nữa. Bây giờ là thiên hạ của những người trẻ tuổi, lui về đảo Đào Hoa tận hưởng cuộc sống là tốt nhất.”- Hắc nói.

Ra khỏi thành Trương Dương, bọn họ không có bỏ xe để lên thuyền đi về hướng bắc. Nguyên nhân là vì nghe Hoàng Dược Sư nói, Niệm Từ biết đường bộ đi qua núi Võ Đang, cho nên nhất quyết yêu cầu đi đến địa bàn của Trương Tam Phong thăm một chút. Mặc dù hiện tại Trương Tam Phong chưa ra đời, ngay cả phái Võ Đang nổi tiếng xa gần cũng còn chưa có bóng dáng, nhưng núi này vẫn rất nổi danh, các triều đại dù thay đổi đều nghe danh mà lên núi lễ Phật dâng hương, người ẩn cư tu đạo đếm không hết, phong cảnh tự nhiên càng thêm phong phú kỳ diệu. Một đường theo Hoàng Lão Tà lên mấy ngọn núi cao như cột chống trời, luôn có mây mù lượn quanh, phóng tầm mắt nhìn ra cảnh vật bên dưới chân mình, tất cả mọi điều ưu phiền của cuộc sống đều tan thành mây khói. Tâm tình của Niệm Từ rất thoải mái, hai tay làm thành cái loa, giống như trước kia, mở miệng hét thật lớn.

“Ta trèo lên đỉnh núi.....”

Nhìn mẫu thân đang chơi thật thích, Tiểu Mã Câu từ trong lồng ngực phụ thân tụt xuống, chạy đến bên cạnh học bộ dáng của mẫu thân hô to.

“Xem nàng chẳng còn thể thống gì, nào có dáng vẻ mẫu thân.”- Hoàng Lão Tà ở một bên lạnh lùng nói.

“Đời người đắc ý hãy vui tràn - Chớ để bình vang sông bóng nguyệt! [1] ” Ý vào hắc phóng túng, Niệm Từ căn bản không để ý hành động của mình kinh hãi thế tục đến mức nào.

[1] 2 câu thơ trong bài “Trương tiến tử” _ Lý Bạch. Nguyên văn:

Nhân sinh đắc ý tu tần hoan - Mạc sử kim tôn không đối nguyệt!

Từ đỉnh núi đi xuống, hai người tình cờ đi đến Tử Tiêu Cung. Chủ thể kiến trúc là Tử Tiêu Điện, là kiến trúc đại biểu cho núi Võ Đang, gỗ trúc, mái ngói ngọc Khổng Tước lưu ly. Trúc rủ xuống, cùng với màu xanh của ngọc làm nổi bật những đỉnh lầu hình khắc hoa. Hết thấy làm Niệm Từ xem say mê, tự đáy lòng kính nể những người giỏi tay nghề kỹ nghệ.

Đêm đó, ba người liền tá túc ở Tử Tiêu Cung. Thăm thú cả ngày, Tiểu Mã Câu đã sớm mệt mỏi không chịu nổi, dùng xong cơm chiều, được phụ thân chỉ đạo, vận công tiến vào mộng đẹp. Hai người dạo bước ra bên ngoài, nghe nơi xa truyền tới tiếng côn trùng kêu vang, ngắm cảnh ở đất Đạo gia trong đêm tối.

"Hôm đó ta nghe được nàng nói chuyện với Dung nhi. Nếu thế nhân đều đã biết chuyện của hai ta, vì sao nàng còn không muốn gả cho ta?"- Trong bóng đêm, Hoàng Lão Tà đặt câu hỏi trước.

"Ừm, sư phụ nghe được cuộc đối thoại của chúng ta sao? Có hôn lễ hay không, cùng với việc chúng ta sống chung một chỗ không có gì mâu thuẫn cả. Tình cảm của chúng ta không cần một tờ hôn thư để chứng minh."- Niệm Từ ra vẻ không sao cả, nói.

“Nhưng nàng nghĩ đến cảm nhận của ta chưa? Ta muốn quang minh chính đại cưới nàng làm vợ, đường đường chính chính xuất hiện trong bất kỳ trường hợp nào, cùng nhau đối mặt với ánh mắt của thế nhân, không để cho nàng bị chút nào ủy khuất, chính là nàng lại không thêm đề ý đến thiệt thòi như thế. Ta không muốn nàng chịu tội danh mất luân lý đạo đức, bị chỉ trích vì không danh không phận.”- Hoàng Lão Tà nói ra ý nghĩ của mình.

“Có cần thiết phải có hình thức cho thế nhân nhìn không? Dù sao cũng không có mấy người chấp nhận quan hệ của chúng ta. Cuộc sống hạnh phúc không phải là quan trọng nhất sao?”- Niệm Từ có chút không hiểu ý tưởng của cổ nhân, thì ra người nhìn hào phóng, không câu nệ như Hoàng Dược Sư cũng có một mặt bảo thủ.

"Hôn lễ không phải là cử hành cho thế nhân nhìn, mà là ta đối với nàng cam kết tương lai. Nàng cũng không hi vọng hài tử của chúng ta lớn lên bị gọi là con hoang chứ?"- Hắc nói tiếp.

"Được rồi, chàng đã muốn thành thân như vậy thì làm đi. Nhưng mà hôn lễ không thể quá mức quy củ khoa trương đấy."- Niệm Từ thỏa hiệp.

"Có thể, hôn lễ của chúng ta dĩ nhiên phải thoải mái, không cần thiết lặp lại những thứ tập tục xưa kia."- Thấy nàng đồng ý thành thân, Hoàng Lão Tà cũng làm ra nhượng bộ. Niệm Từ giống như bình thường, đem cánh tay hắc ôm trong ngực của mình, ôn nhu nói:

“Hôn lễ bình thường quá rườm rà, tân nương cũng vất vả muốn chết, chúng ta đổi một kiểu phương thức thành thân khác được không?”- Nhìn thấy hắc khích lệ, Niệm Từ nói tiếp:

“Hiện tại không có những người khác quấy rầy, chỉ có một nhà ba người chúng ta du sơn ngoạn thủy, vậy cứ đem du lịch lần này làm thành hôn lễ của chúng ta có được hay không? Để cho giang sơn rộng lớn của Đại Tổng làm chứng nhân, chứng kiến tình cảm của chúng ta.”- Niệm Từ đối với hôn lễ không có một chút ước mơ. Kinh nghiệm mấy lần làm phù dâu cho thấy, ngày đó cô dâu chú rể thật khổ cực. Nàng đã từng tính toán không làm tiệc cưới mà du lịch kết hôn, dù đến cổ đại, ước nguyện ban đầu của nàng cũng không có thay đổi.

"Nàng thật là, không thể tưởng tượng nổi lại có thể an bài hôn lễ như vậy."- Đột nhiên Hoàng Lão Tà không biết nên trả lời thế nào. Mặc dù đã sớm hiểu rõ hắc có một đồ đệ miệt thị, coi thường thế tục, so với hắc không thể phân cao thấp, nhưng qua kiểu hôn lễ này, chính hắc cũng cảm thấy không bằng.

"Ta từng nghe người ta nói, có quốc gia ở bên kia biển rộng, tháng thứ nhất sau khi kết hôn gọi là tháng trăng mật, chính là hi vọng cuộc sống mới ngọt

ngào gắn bó như mật vậy. Chúng ta bây giờ có thể nói là kết hôn và tuần trăng mật nha."- Nàng trêu ghẹo nói.

Vốn là cuộc du ngoạn ẩm áp vui vẻ, sau lại được Niệm Từ coi thành kết hôn du lịch và trăng mật, làm hành trình càng thêm tràn đầy màu hồng ngọt ngào. Từ Võ Đang xuống, bọn họ đi thẳng kinh thành. Trải qua mấy ngày đường, rốt cục đi tới cổ thành Tây An, nơi đã được chọn làm thủ đô nhiều lần nhất trong lịch sử.

Đập vào mắt đầu tiên đương nhiên là cảnh tượng thành nổi danh của thành cổ, cảnh lúc này và cảnh đã bị tàn phá ở hiện đại là không thể đem ra so sánh. Niệm Từ tập trung quan sát cảnh mà trong mắt người khác là bình thường: kiến trúc tường thành nổi tiếng nhất trong thời trung cổ Trung Quốc. Lúc này tường thành là do đất sét phân thành các tầng khác nhau, tầng dưới cùng còn dùng hỗn hợp vôi, đất và gạo nếp trộn lên, hết sức chắc chắn, sức mạnh quân sự phòng ngự lớn hơn mỹ quan. Tường thành thủy chung vẫn có tác dụng chủ yếu là phòng ngự. Những con hào sâu bao quanh tường thành mà thế kỷ 21 nhìn thấy là đến thời Minh mới có.

Ngồi trên xe ngựa qua cầu treo, dưới con mắt dò xét của binh lính coi thành, bọn họ tiến vào nơi phồn hoa nhất Tây An. Mặc dù lúc này Tây An không còn là nơi tập trung quyền lợi cao nhất quốc gia, nhưng nhiều năm tích trữ của lịch sử luôn thể hiện được sự uy nghi của nơi này. Sau khi tìm khách điểm để nghỉ ngơi, hồi phục xong, Hoàng Lão Tà mang theo thê tử cùng bé con được chiều chuộng ra đường. Xuôi theo dòng người, cảnh tượng xung quanh an cư lạc nghiệp, không bị chiến trường Tương Dương ác liệt ảnh hưởng chút nào.

Đặc điểm thích dạo phố, thích mua đồ vật của phụ nữ hoàn toàn hiển lộ trên người Niệm Từ. Nàng háo hức bưng bưng, chọn mua quần áo, đồ ăn cùng đồ chơi cho nhi tử, cùng với những đồ dùng cần thiết của phụ nữ. Trong lúc vô tình nhìn thấy một cửa hàng cổ kính, trên ghi "Tường bảo thai", bất giác tò mò muốn đi vào.

"Sư phụ, chúng ta vào xem một chút đi."- Hoàng Lão Tà không có suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ là Niệm Từ muốn mua đồ trang sức tân hôn, ôm Tiểu Mã câu đi vào cửa lớn.

"Có hẳn cho cả nam và nữ đeo không?"- Sau khi người bán hàng nhanh nhẹn chào đón, Niệm Từ hỏi. Thấy người tới có bộ dạng ra tay hào phóng, người bán hàng không dám chậm trễ, vội dẫn vào chỗ để đồ trang sức đeo tay.

"Sư phụ, chúng ta mặc dù không phô trương giống người khác, nhưng ta muốn chọn cho hai chúng ta một đôi nhẫn đeo giống nhau, thể hiện chúng ta thuộc về nhau."- Trong lúc ngồi chờ, Niệm Từ đem ý tưởng nói cho phu quân.

"Nàng đúng là có nhiều ý tưởng dồi dào phong phú."-Hoàng Lão Tà nửa cười nửa không nói. Là người tập võ, hẳn chưa đeo qua bất kì đồ trang sức nào tượng trưng cho thân phận cả.

"Ta biết, tự dung mang nhẫn chắc chắn là không quen, ta cũng không phải như thế sao, từ từ sẽ quen thôi."- Niệm Từ không chút hoang mang giải thích. Làm người hiện đại, cảnh tượng hôn lễ xa xỉ hào hoa thế nào nàng cũng đã chứng kiến, chỉ có cảnh hai người trao nhẫn cho nhau làm nàng cảm động. Năm tay nhau không rời, bên nhau đến già.

Hoàng Lão Tà cũng không trả lời, nhưng khi người bán hàng bày ra những đồ trang sức thích hợp, hai người đều hứng thú chọn, chấp nhận đề nghị của Niệm Từ. Nhẫn ở thời cổ đại không có gì hơn ngọc nha mã não gì đó, hoặc là chiếc nhẫn hoàng kim khảm bảo thạch, ở trong mắt Niệm Từ thực đơn giản muốn chết. Trong suy nghĩ vẫn là chiếc nhẫn vàng Tây đơn giản, không có bất kỳ hoa văn làm đẹp, tựa như cuộc sống bình thân sau khi cưới, không có bao nhiêu phức tạp. Bàn bạc với người bán hàng về kiểu dáng, hai người đo kích cỡ ngón áp út tay trái, hẹn được thời gian lấy hàng rồi rời đi. Mặc dù người bán hàng khuyên nhiều lần, Niệm Từ vẫn không thay đổi mong ước ban đầu, kiên trì một đôi nhẫn vàng trơn đơn giản mà thôi.

Mấy ngày kế tiếp ba người đi dạo qua các danh thắng của thành cổ chờ đôi nhẫn cưới hoàn thành. Hoàng Lão Tà mang theo vợ con đi tới Đại Từ tự. Tháp Đại Nhạn lưng danh tọa lạc ở nơi này, tương truyền được xây dựng sau khi Đường Tăng từ Tây Trúc lấy kinh trở về, chuyên dịch kinh Phật từ tiếng Phạn sang chữ Hán, bởi vì phảng phất kiến trúc Ấn Độ nên đặt là tháp Đại Nhạn. Hoàng Lão Tà tinh tế nói ra lai lịch của tháp, mặc dù khinh thường lý luận Phật giáo, nhưng lại hết sức kính nể Huyền Trang pháp sư tinh thông Phật giáo, một lòng cầu học, không sợ gian nan, can đảm hơn người, là vị cao tăng uyên bác, đứng cam.

Như mong muốn của Niệm Từ, cả nhà tới Ly Sơn, thăm nơi tắm rửa nổi tiếng của Dương quý phi: Hoa Thanh Trì. Nơi này là hành cung của mấy vị phi tần của đế vương, một nơi dân chúng không thể tùy tiện đến tìm hiểu. Nhét cho thủ vệ coi cửa một ít bạc vụn, rốt cuộc bọn họ tiến vào thắng địa Ôn Tuyền. Đứng trước Hoa Thanh Trì, nơi hoàng đế Lý Long Cơ và Dương Ngọc Hoàn từng cùng tắm, trong đầu Niệm Từ hiện ra câu thơ kinh điển duy nhất mà nàng nhớ trong Trường Hận Ca: "Xuân hàn tứ dục Hoa Thanh Trì - Ôn tuyền thủy hoạt tẩy ngưng chi" [2]. Hứng thú chưa giảm, hai người không muốn rời đi Hoa Thanh Trì, bèn tới phụ cận ôn tuyền, nơi Hoàng thượng và Quý phi từng rất yêu thích.

[2] 2 câu thơ trong bài Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị, nguyên tác: "Xuân hàn ban thường tắm Hoa Thanh trì, nước nóng trượt tắm nôn nà"

Ngoài cảnh đẹp của cổ đô, đồ ăn vặt các loại cũng rất hấp dẫn mẹ con Niệm Từ. Thịt gắp mỡ, canh bò dê, thịt thái mỡ, kẹo hồ lô hạng nhất, nhiều loại thức ăn vặt rất phù hợp với khẩu vị người Sơn Đông của Niệm Từ. Chàng qua nàng vẫn là cảm thấy tiếc nuối, món mì lạnh nổi tiếng của Thiểm Tây [3] hiện tại còn chưa xuất hiện, chỉ có thể ăn mấy tô mì khác để hoài niệm.

Cả nhà họ Hoàng thăm thú cổ đô đến tận hứng, rốt cuộc nhẫn cưới cũng làm xong. Niệm Từ hài lòng nhận hàng giao tiền, đi theo vị hôn phu tới địa điểm cuối cùng: Hoa Âm, nơi diễn ra Hoa Sơn Luận Kiếm.

[3] Bản cv: "Hà Nhĩ Thiểm Tây lương bì", lương bì là mì lạnh được xem là món ăn vặt nổi tiếng ở Thiểm Tây, có thể làm từ gạo và lúa mạch.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Hoa Sơn Lại Bàn Về Kiếm

Niệm Từ chưa từng tới Tây Nhạc. Ấn tượng của nàng về nơi này chủ yếu đến từ hai bộ phim điện ảnh và phim truyền hình nổi danh, một bộ chính là Hoa Sơn Luận Kiếm, một bộ khác đó là Trí Thủ Hoa Sơn. Bởi vì thời gian có hạn, Hoàng Dược Sư cũng không có mang vợ con đi khắp năm ngọn núi, mà một đường đi tới dưới chân núi Hoa Sơn, nơi tổ chức Hoa Sơn Luận Kiếm, tham quan.

Tuy rằng Niệm Từ cũng có khinh công khá cao, nhưng muốn leo lên đỉnh núi thì Hoàng Dược Sư phải vừa ôm con trai, vừa lôi kéo thì nàng mới có thể lên tới đỉnh. Xem ra việc leo núi lên tới nơi tổ chức Hoa Sơn Luận Kiếm cũng là một cuộc sát hạch tư chất, bình an lên tới đỉnh núi nhất định là người có nội lực và khinh công không hề tầm thường. Trên đỉnh núi có xây một Ý Vân Đình, là nơi rất tốt để ngắm cảnh ba ngọn núi của Hoa Sơn. Năm đó Ngũ tuyệt chính là ở nơi này khổ chiến bảy ngày bảy đêm phân thắng bại. Niệm Từ vừa thở hồn hển điều tức hơi thở vừa nghe Hoàng Dược Sư kể chuyện.

“Lần đầu tiên luận kiếm còn có Cửu Âm Chân Kinh làm phần thưởng cho Vương Trùng Dương, lần thứ hai lại thứ gì cũng không có, sư phụ chàng có thắng cũng không có lời nha!”- Niệm Từ trêu chọc nói.

“Cái này không thể nói vậy được! Cửu Âm Chân Kinh tất nhiên là đồ tốt, nhưng cùng với những cao thủ đệ nhất của võ lâm tỷ võ lấy kinh nghiệm cũng quý giá không kém. Chỉ có thông qua việc tỷ thí, mỗi người mới có thể nhìn thấy được tu vi của bản thân!”- Hắc hiếu được dụng ý của Niệm Từ nên cũng không có tức giận.

“Cái khác thì không nói, về việc nhân tài nổi nghiệp thì chúng ta không phải lo lắng nha. Hoa Sơn Luận Kiếm mười mấy năm sau, Tiểu Mã Câu nhất định là sẽ kế thừa được tài năng của người, khi đó nơi này chính là thiên hạ của Hoàng Gia Madrid (Hoàng Gia Mã Đức Lý) nha!”- Niệm Từ lạc quan tiên đoán.

Nhìn con trai đang nằm ngủ trong ngực mình, Hoàng Dược Sư khẽ mỉm cười, mở miệng nói:

“Hoàng Ngạo Chi, thiếu đảo chủ của Đảo Đào Hoa gọi là Hoàng Ngạo Chi”

“Cũng vậy thôi, không có gì khác biệt, dù sao cũng chỉ là một Tiểu Mã Câu thôi!” N- Niệm Từ không thêm để ý trả lời. Dưới sự tẩy não của nàng, nhi tử đã sớm nhận định tên của mình là Hoàng Gia Madrid rồi, Ngạo Chi chỉ là tên phụ mà thôi.

Vòng một vòng đỉnh núi xong, hai người hài lòng xuống núi. Xuống núi so với việc leo lên nhân nhả hơn nhiều, Hoàng Dược Sư vừa đi vừa chỉ điểm phong cảnh bên đường cho nàng. Gần tới chân núi, Hoàng Dược Sư mơ hồ nhìn thấy một người đi tới, nhìn hết sức quen mặt.

“Niệm Từ, có thể chúng ta gặp được bạn cũ”- Hắc nói.

“Người nào vậy? ta không biết!”- Niệm Từ chân chờ nói, xa xa nhìn thấy một người đang đi tới, tay trái xách theo một bó củi, tay phải cầm cái nón che đầu, thì ra là một tiều phu.

“Một trong những đệ tử của Nhất Đẳng đại sư, vậy Nhất Đẳng có thể đang tu hành ở trong núi, chúng ta cùng đi bái phỏng đi!”

Nói xong hắc lên tiếng gọi. Nói chuyện một chút, người tiều phu liền mời hai vợ chồng Hoàng đảo chủ qua nhà ôn chuyện. Niệm Từ sau đó mới nhớ tới chuyện năm đó nàng buộc đại ca trở lại Hoa Sơn nói chuyện cho rõ với Anh Cô. Nàng cũng không biết Anh Cô và Cửu Thiên Nhẫn cuối cùng có buông xuống được chấp niệm trong lòng để hết lòng quy y phật môn hay không.

Theo chân tiều phu tới nơi tạm trú của Nhất Đẳng đại sư, nàng nghe được hai vị tặc gia đệ tử đại sư mới thu nhận được đều đang thanh tu ở đây. Rất nhanh đi tới khe núi nơi có một tòa viện cũ, là nơi đại sư đã tu hành hơn hai năm nay. Khom người đem hai người vào phòng khách ngồi xong thì tiều phu cáo lỗi rồi đi.

“Dược huynh đến thăm nơi này, lão nạp không tiếp đón từ xa, xin lượng thứ cho!”- một lúc sau thì có một vị cao tăng đắc đạo đi vào, cười nói với Hoàng Dược Sư.

“Đại sư đừng khách sáo. Hoàng mạo mạo muội tới chơi, còn chưa có cáo lỗi với ngài đây!”- vừa nói hai người vừa háng giọng cười to, có thể thấy giữa bọn họ có tình cảm rất thâm hậu.

“Để cho ta giới thiệu, vị này là Nhất Đẳng đại sư. Đại sư, đây là thê tử của Hoàng mạo, cùng với con trai gọi là Ngạo Chi.”- Hoàng Dược Sư giới thiệu, Niệm Từ liền thi lễ. Dưới ám hiệu của mẫu thân, Hoàng công tử cũng lễ phép thi lễ thỉnh an. Sau khi khách và chủ ngồi xuống, Nhất Đẳng đại sư cười nói với Hoàng Dược Sư:

“Chúc mừng Dược huynh vợ chồng hòa hợp, nắm lấy hạnh phúc. Đào Đào Hoa mấy năm này chuyện vui luôn đến, Hoa Sơn luận kiếm Dược huynh đứng đầu, Dung Nhi với Tinh nhi xưng hùng võ lâm, hiện tại nhìn thấy tôn phu nhân cùng với lệnh lang thật là đáng mừng!”- hai người họ đẩy đưa cười nói. Niệm Từ ôm con trai ngồi ở một bên, mỉm cười lắng nghe. Chỉ chốc lát sau Tiểu Mã Câu liền đứng ngồi không yên, cái mông nhỏ bắt đầu náo động.

“Làm sao vậy con?” nàng cúi đầu nhẹ nhàng hỏi.

“Mẹ, con muốn xuyt xuyt!”- cậu bé hai tuổi hạ thấp giọng nói, Niệm Từ liền đứng dậy cáo lỗi mang con trai ra cửa.

Sau khi giải quyết xong, trẻ con hai tuổi dĩ nhiên là không muốn lại trở về phòng nghe người lớn nói chuyện, cậu thừa dịp mẫu thân không để ý, vui vẻ chạy đi ra ngoài sân chơi. Niệm Từ vội vàng chạy theo ra ngoài. Ngoài viện hết sức yên tĩnh, có một gốc cây đại thụ mọc ở trước cửa, Tiểu Mã Câu lúc này đang đứng ở dưới tàng cây cầm nhánh cây chọc chọc con kiến, nàng liền đi tới vui vẻ nhìn con trai chơi đùa.

“Xin hỏi, cô nương có phải là Mục Niệm Từ không? Là nghĩa muội của Lão Ngoan Đồng?”- cũng không biết là qua bao lâu, sau lưng nàng truyền tới câu hỏi của một người phụ nữ. Nàng từ từ xoay người, thấy trước mặt là một vị nữ tử, thân mình mặc tăng bào màu xám tro hơi cũ, dung mạo xinh đẹp, khoảng tầm ba mươi mấy tuổi, nhưng đầu lại đầy tóc bạc nên rất khó đoán được tuổi chính xác.

“Đúng, tiểu nữ chính là Mục Niệm Từ!”- Niệm Từ trả lời.

“Ta là Anh Cô, là... bạn cũ của Bá Thông. Muốn hỏi cô nghĩa huynh cô hiện tại đang ở nơi nào?”

“Anh Cô tiền bối, nghe đại danh đã lâu. Từng nghe đại ca đề cập tới tên của tiền bối, không biết tiền bối tìm hấn có chuyện gì?”- Niệm Từ không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Ngươi biết chuyện của ta và Bá Thông?” Anh Cô có hơi chút kích động hỏi.

“Mẹ?” Tiểu Mã Câu nghe có người gọi tên của cữu cữu nên ngẩng đầu lên gọi mẹ.

“Tiểu Mã Câu, con ngoan ngoãn ở chỗ này chơi, mẹ cùng vị thẩm thẩm này muốn nói vài lời!”- dặn dò con trai xong, hai người bọn họ bước tới chỗ khác cách đó không xa.

“Đây là con trai của tôi, nó nghe được tiền bối nói tên của cữu cữu nó nên nó rất nhạy cảm!”- nàng cười giải thích nói.

“Cô thành thân rồi?”

“Đúng, tôi là thê tử của đạo chủ đảo Đào Hoa!”

“Lần trước Hoa Sơn Luận Kiếm, ta nghe nói cô là đệ tử của Hoàng Lão Tà, như thế nào bây giờ lại là thê tử của hấn?” Nàng ta kinh ngạc hỏi.

“Vì sao không thể? Hấn mất vợ, còn ta chưa gả lại có tình với nhau tại sao không thể thành đôi?”-Niệm Từ vẫn chăm chú nhìn con trai, nhàn nhạt trả lời.

“Chúc mừng! Ừm. Ta muốn biết nghĩa huynh của ngươi đang ở nơi nào? Gần đây hấn sống như thế nào?”- nàng ta chần chờ hỏi.

“Hai năm nay đại ca luôn ở chung với tôi, lúc này đang ở tại Tương Dương thăm hỏi tin tức của Toàn Chân giáo!”

“Lần trước gặp mặt, ta nghe nói hai huynh muội cô tình cảm rất tốt, ta nghĩ, Mục cô nương có thể giúp ta khuyên Bá Thông không? Những năm này ta vẫn luôn chờ đợi hấn!”- Anh Cô khẽ cắn răng mở miệng nói.

“Anh Cô tiền bối, chẳng lẽ lần trước đại ca tôi chưa nói rõ ràng với tiền bối?”- Niệm Từ tin tưởng Lão Ngoan Đồng không dám lừa gạt mình.

“Hấn đã từng tới nói chuyện với ta, nói chưa từng có tư tình nam nữ với ta, xin lỗi ta vì chẳng qua là không hiểu chuyện, mắc phải sai lầm khiến liên lụy ta hết hai mươi năm!”

“Nếu đại ca đã nói như vậy, tiền bối còn muốn tôi khuyên huynh ấy cái gì?”- Niệm Từ nói.

“Hai năm qua, ta từng kinh suy nghĩ lời Bá Thông nói ngày đó, càng ngày ta càng cảm thấy, hấn là vì áy náy với đại sư, hối tiếc đối với con trai đã mất sớm của chúng ta nên không dám thừa nhận tình cảm với ta. Thật ra thì đại sư đã sớm tha thứ cho hấn, hấn không cần phải tránh ta nữa!”- Anh Cô kích động nói.

“Ngay từ hai năm trước, khi đại ca rời khỏi Hoa Sơn, tôi đã hỏi huynh ấy có thật sự thích người hay không? Không cần suy nghĩ tới đại sư hay Vương đạo trường gì cả, hãy xem thử trong lòng huynh ấy có tiền bối hay không? Nếu như lúc đó đại ca trả lời là có, tôi sẽ không tiếc bất cứ giá nào giúp đỡ hai người gương vỡ lại lành. Đáng tiếc đáp án lại là phủ định, cho nên tôi mới khuyên huynh ấy quay lại Hoa Sơn nói chuyện với tiền bối. Nếu hiện tại đại ca cùng với đại sư đã buông tay, tại sao tiền bối lại không thể buông đây? Chấp niệm nặng như vậy, mỗi ngày tụng kinh còn có hiệu quả sao?”- Niệm Từ cuối cùng cũng quay lại nhìn Anh Cô nói.

“Sẽ không, sẽ không, Bá Thông nhất định là yêu thương ta!”- Anh Cô lắc đầu mờ mịt nói.

“Vậy tiền bối hãy nhớ lại một chút, nhiều năm như vậy, đại ca có chính miệng nói thích người hay không? Huynh ấy tính tình thiện lương, giống như hài tử năm sáu tuổi vậy, căn bản là không hiểu được tình yêu nam nữ, tiền bối không phát hiện ra hay sao mà còn cố ý níu kéo làm gì?”- Niệm Từ tàn nhẫn nói.

“Ta không tin! 20 năm trước ta tướng mạo thanh xuân xinh đẹp, trong hoàng cung nữ nhân vô số cũng kém ta, ngay cả vương gia cũng cung chiêu có một mình ta, hấn làm sao lại không yêu thích ta đây?”- Anh Cô không thể tin được nói.

“Người biết mình được trân trọng như vậy, tại sao lại còn có thể phản bội Đoàn Vương gia?”- lời của nàng kích động tức giận của Niệm Từ.

“Trong cảm nhận của tôi, đại ca chính là một người vô tư vui vẻ, không hề quan tâm hiểu biết về tình cảm nam nữ, nhưng tiền bối lại dẫn dụ huynh ấy vào tình cảnh vạn kiếp bất phục. Bình thường đại ca luôn vui vẻ, nhưng khi nhắc tới tên tiền bối liền mây mù che phủ. Chuyện Vương đạo trưởng đi vào cõi tiên cùng với chuyện Vương gia xuất gia càng làm cho huynh ấy hối hận không dứt. Hai năm trước đã nói chuyện rõ ràng tại sao tiền bối còn phải tìm huynh ấy đây?”

“Ta thật sự thích hắn, chỉ muốn cùng hắn bên nhau, cái này chẳng lẽ là đã sai lầm rồi sao? Người cũng có thể cùng với sư phụ thành thân, ta tại sao lại không thể cùng Bá Thông ở bên nhau?”

“Chuyện của tôi và người không giống nhau. Tôi và sư phụ là lưỡng tình tương duyệt, có quan hệ gì với luân lý đạo đức đâu? Còn người là kẻ đã có chồng, lại đối với đại ca có tình. Chớ nói đến đường đường là Vương Gia, chỉ là dân chúng bình thường, nếu thê tử hồng hạnh xuất tường thì cũng sẽ bị đim lông heo, chứ đừng nói tới việc cùng người khác sinh em bé”- Niệm Từ bắt đầu không nhìn được nữa.

“Con của chúng ta đã sớm bị Cừu Thiên Nhẫn hại chết, Vương gia cũng không có ra tay cứu giúp!”- Nhắc tới chuyện thương tâm, Anh Cô không ngừng được lệ rơi đầy mặt.

“Người còn oán hận Cừu Thiên Nhẫn và Vương Gia?”- Niệm Từ tiếp tục nói, chẳng lẽ gút mắc năm đó còn chưa giải được ư?

“Không có, ta đã không còn hận nữa, chỉ là nhớ tới con trai nên ta cảm thấy rất khó chịu mà thôi!”- nàng nghẹn ngào nói.

“Người có nghĩ tới chuyện tại sao lệnh lang nhỏ như vậy lại bị trời cao gọi đi không? Có phải cũng là bởi vì hắn không nên sinh ra trên đời không? Có phải đứa nhỏ đã thay mẫu thân bồi thường lại oan nghiệt của mình không?”- Niệm Từ hung ác mãnh liệt nói. Anh Cô vừa nghe nói đã ngẩng đầu lên, tròn to cặp mắt nhìn nàng.

“Tôi hy vọng tiền bối có thể thật tâm dốc lòng thờ phật, bồi thường lại tội lỗi của mình, không nên tiếp tục làm tổn thương người khác. Không cần nhìn tôi như thế làm gì, đại sư nhiều năm qua vẫn luôn nhẫn nại che chở cho người. Thử hỏi có vị trượng phu nào bị đội nón xanh/ cầm sừng mà có thể làm như vậy? Huống chi, ngài còn là một vị vương gia? Đó là tại sao chứ? Bởi vì vương gia vẫn yêu người, căn bản là không bỏ được người. Ngay cả sau khi xuất gia, đối với sự cố tình gây rối của người cũng không hề để ý, mà người cứ ý vào tình cảm của ông ấy mà cố tình làm vậy!”- Anh Cô yên lặng cúi đầu, không nói gì.

“Tiền bối luôn miệng nói mình thích đại ca, nhưng người có hiểu cái gì mới thực sự gọi là thích không? Vui vẻ của người ấy là vui vẻ của mình, bị thương của người ấy là bị thương của mình. Đại ca rời khỏi tiền bối thì cảm thấy rất vui vẻ, vì sao người không thể để cho huynh ấy tự do? Tôi thấy, tiền bối chỉ yêu chính bản thân mình, cùng lúc hành hạ cả người mình yêu lẫn người yêu mình, thật là ích kỷ tới cực điểm!”- nói xong Niệm Từ không thèm quay mặt lại rồi đi. Nàng bước nhanh về phía trước, ôm lấy con trai vào lòng, đang tính trở vào trong tiền sảnh thì nàng liếc nhìn thấy Anh Cô vẫn như cũ không nhúc nhích đứng ở nơi đó, lại chợt thấy mềm lòng.

“Tiền bối đừng trách ta nói lời khó nghe. Niệm Từ cũng là người ích kỷ, chỉ để ý tới người ở bên cạnh mình mà thôi. Mặc dù cuộc đời người gặp nhiều đau thương, nhưng vui buồn của đại ca ở trong lòng tôi còn quan trọng hơn bất cứ cái gì”- Nàng nói xong thì tiếp tục bỏ đi. Vừa mới bước tới cửa, nàng liền phát hiện ra Nhất Đăng đại sư cùng với Hoàng Dược Sư đang đứng ở đó, đều nghe thấy rất rõ ràng mọi lời nàng nói cùng với Anh Cô.

“Thật xin lỗi đại sư, xin thứ lỗi cho Niệm Từ tuổi trẻ nóng tính nói chuyện mà không để ý!”- nàng đỏ mặt xin lỗi.

“Không sao, Hoàng phu nhân không cần lo lắng, lão nạp thật sự đã buông xuống rồi. Hai mươi năm này Anh Cô luôn nhớ tới Chu đạo trưởng, sẽ không thể dễ dàng mà quên đi như vậy đâu!”- Đại sư lại quay đầu nói với Hoàng Dược Sư:

“Lão nạp nói không sai, tôn phu nhân thông minh nhanh nhẹn, đầu óc linh hoạt, cùng với Dược Huynh thật có thể nói là ông trời tác hợp”

“Đại sư quá khen, thê tử có gì thất lễ xin ngài bao dung cho!” nói xong, hắn ôm lấy nhi tử, tạm biệt Nhất Đăng đại sư rồi cất bước rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Trở Lại Vườn Địa Đàng

Nói lời từ biệt với Nhất Đăng Đại Sư xong, cả nhà họ Hoàng đi thẳng xuống núi, lên xe ngựa trở về Tương Dương. Sau cuộc nói chuyện với Anh Cô, tâm tình của Niệm Từ bị ảnh hưởng rất nhiều, bị dao động rất mạnh. Nhìn tướng công của mình đang ngồi một bên xe, gương mặt nàng bình tĩnh như có điều gì đó suy nghĩ.

“Sư phụ, có phải ta “chỉ cho châu quan phóng hỏa, không cho dân chúng thấp đèn” không?”- nàng thử hỏi.

“Thế nào? cảm thấy không đành lòng với Anh Cô sao?”- Hoàng Dược Sư nhàn nhạt nói.

“Ừm. Lời của ta có chút chua ngoa. Thật ra thì bà ấy cũng rất đáng thương, nhưng có điều, người đáng thương cũng có chỗ đáng hận. Bà ấy, Nhất Đẳng đại sư và đại ca của ta rồi rầm rừ đời không xong, ta có chút không chịu nổi. Chỉ là ta lại theo lập trường của mình chỉ trích bà ấy có vẻ không đúng lắm!”- nàng rầu rĩ nói.

“Đúng như nàng nói, mọi người luôn có sự ích kỷ của mình. Tình hình của ba người bọn họ đã kéo dài hai mươi năm tổn thương lẫn nhau rồi, nếu lời nói của nàng có thể kích thích bà ấy buông bỏ mọi khúc mắc thì cũng rất đáng để thử”- Hoàng đảo chủ, luôn không muốn xen vào việc của người khác, lên tiếng khuyên nàng.

Giải khai được khúc mắc, lại thêm Tiểu Mã Câu dây dưa, Niệm Từ liền từ bỏ suy nghĩ, hào hứng bàn bạc cùng với con trai nên mua quà gì về cho Quách Phù. Tiểu Mã Câu cảm thấy rất hài lòng đối với việc mình được lên chức cậu, tự thấy mình đã không phải là một tiểu hài tử nữa, trên đường đi cứ nhớ mãi Quách Phù không thôi, cái gì cũng muốn mẫu thân mua hai phần.

Mấy ngày trước sinh nhật của Quách Phù, ba người bọn họ đã về tới thành Tương Dương. Sinh nhật của con gái Quách đại hiệp nên chiến sự cũng được mọi người tạm thời gác sang một bên. Mặc dù tổ chức khiêm tốn, chỉ có người thân cận tham gia nhưng thủ thành cùng với võ lâm các phái cũng ít nhiều mang theo quà tặng tới chúc mừng.

Hai vợ chồng họ Hoàng đã trao nhẫn cưới cho nhau trên đỉnh Hoa Sơn, hoàn thành cam kết hôn nhân trang trọng trong lòng của Niệm Từ. Lần này trở về là lần đầu tiên nàng lấy thân phận Hoàng phu nhân xuất hiện trước mặt mọi người. Mặc dù võ lâm nhân sĩ biết được mọi chuyện, rất không đồng ý trong lòng, nhưng cũng nể mặt vợ chồng Quách Tĩnh, hơn nữa, họ cũng sớm biết Hoàng Lão Tà làm việc quái đản, nên đối với sự xuất hiện của nàng, họ luôn tỏ ra như không biết. Hoàng Dược Sư là luôn phải cố nín nhịn, vì tiệc thôi nôi của cháu gái mà kiềm chế, giữ lại thể diện cho con rể và con gái.

Ở lại thành vài ngày, sau đó, bọn họ mang theo Quách Phù vừa tròn một tuổi, Lão Ngoan Đồng đã sớm chán chết, từ biệt Quách Tĩnh và Hoàng Dung, lủ lủ lủ không rời lên đường trở về đảo Đào Hoa.

Lão Ngoan Đồng vui mừng y hệt một con ngựa hoang vậy, căn bản là không thèm ở trên xe, cõng Tiểu Mã Câu trên lưng, ở ngoài xe thì triển khinh công, khiến cho Hoàng đại thiếu gia vui thích kêu loạn, cũng khiến cho Quách Phù quên cả khóc, một lòng ngóng ra ngoài xe.

Dưới sự ồn ào của lớn nhỏ ba người, rốt cục mọi người cũng đi tới được trấn Đào Hoa. Nơi này có bến tàu cách đảo Đào Hoa gần nhất, là nơi lúc trước Niệm Từ đã lên bờ, bắt đầu 2 năm phiêu bạt. Giờ thăm lại chốn xưa, nàng thấy sự thay đổi rất lớn.

“Sư phụ, từ bao giờ nơi này đã được xây dựng thành bến tàu lớn như vậy?” Niệm Từ buồn bực hỏi, chỉ thấy bến tàu được tu sửa rất lớn trước mắt có đang neo một chiếc thuyền lớn.

“Đây chính là lần trước ta mang Dương Tam trở về xây dựng nên. Có thể hần đoán chừng chúng ta sắp tới, nên đặc biệt phái người đem thuyền chờ ở chỗ này!”- Hoàng Dược Sư đang nói thì người trên thuyền thấy xe ngựa tới liền xuống nghênh đón, quả nhiên là mấy ách bọc của đảo Đào Hoa. Rời khỏi xe lên thuyền, Niệm Từ chìm trong tưởng nhớ, không rảnh chăm sóc cho hải tử, si ngốc nhìn về hướng đảo xa xa.

Người trên đảo thấy thuyền tới bờ thì vội vàng chạy đi thông báo. Chờ nhóm người Hoàng Dược Sư xuống thuyền thì Mai Siêu Phong cùng với Lý Mạc Sầu canh giữ trên đảo đã tiến ra đón.

“Siêu Phong bái kiến sư phụ, đại sư tỷ! Nhiều ngày không gặp, mọi người khỏe không?”

“Xin chào Nhị cô nương, Hoàng đảo chủ, Đại gia!”

Hần huyền trò chuyện một lúc, Niệm Từ ôm hai đứa trẻ tới, chính thức ra mắt, tất cả bắt đầu đi vào trong đảo. Đi qua Đào Hoa trận, ngang qua hang động Lão Ngoan Đồng đã ở mười lăm năm, rốt cục cũng đi tới Tích Thủy Đỉnh. Ngẩng đầu nhìn về nơi xa, đột nhiên nàng phát hiện phòng ở cũ của mình đã không còn tồn tại, toàn bộ đỉnh viện lại giống y như tiểu viện nàng đã ở Tế Nam. Niệm Từ kinh ngạc nhìn Hoàng Dược Sư.

“Trên đảo cần phải mở rộng nhiều hơn, ta liền đem bố cục trang trí ở Tế Nam thiết kế ở đây, tránh cho nàng và Ngao Chi ở không quen”- hần chấp tay sau lưng, đứng ở nơi đó thản nhiên nói. Sau đó, hần đuổi mọi người mang theo hải tử rời đi trước, bản thân mình và Niệm Từ thì đi dạo, giống như ngày trước hai người ở trên đảo vậy.

Chậm rãi đi tới Niệm Từ phát hiện, không chỉ là đỉnh viện, mà cả khu vườn ở Tế Nam cũng được mang tới, ngay cả cái ao nhỏ trồng hoa sen trắng với hàng liễu bao quanh cũng rất quen thuộc với nàng. Đi về phía trước một chút, nàng nhận thấy, ngay cả trăm bồn hoa nhài nàng dùng để bày trận cũng được mang về đảo.

Trong lòng dâng lên một luồng khí ấm áp, nàng vẫn luôn cho rằng trong đoạn tình này nàng luôn là người bỏ ra nhiều nhất, giờ nhìn lại thì không hẳn là như vậy.

Đối với cô nhân, một đại cô nương chưa cưới đã sinh con, cùng nam nhân khác phát triển sự nghiệp, vì khơi thông tạo mối quan hệ mà xuất đầu lộ diện, đã là hành động trái đạo lý, cho dù Hoàng Dược Sư miệt thị ý kiến thế tục mục nát, cũng không nhất định sẽ tiếp nhận được cách làm của nàng. Thế nhưng, hần lại đối với nàng rất thâm tình, chưa bao giờ lên tiếng chỉ trích, càng không hạn chế nàng, mà luôn bao che dung túng cho hành vi của nàng. Nghĩ tới đây, Niệm Từ dừng bước lại, thâm tình nhìn vị kinh thế kỷ tài này:

“Sư phụ, làm sao chàng lại dời cả hoa nhài tới đây?”- cổ nén tâm tình kích động, Niệm Từ lên tiếng hỏi.

“Không phải nàng đã từng nói đây là ký ức duy nhất mẹ nàng để lại cho nàng sao? Đương nhiên là cực kỳ trân quý rồi!”- hần thường thức nụ hoa trắng ngần rồi nói.

Niệm Từ không nói gì nữa, chẳng qua là đưa tay ra kéo tay trái của trượng phu, một lần nữa cọ cọ chiếc nhẫn cưới của hần. Dưới ánh mặt trời, hai chiếc nhẫn giống nhau như đúc lóng lánh tỏa sáng.

Lúc này, Lão Ngoan Đồng đã mang theo hai đứa trẻ tới khu vui chơi thỏa thích vui đùa. Xa cách mấy tháng, cậu cháu hai người dĩ thường tưởng nhớ các trò chơi ở đây. Tiểu Quách Phù cũng lao đầu vào trong biển bóng, cười đùa quăng ném banh vải nhiều màu, không có chút cảm giác xa lạ nào. Trong nhà, tổng quản Lý Mạc Sầu đã sớm an bày mấy người làm trông chừng trong phòng, cẩn thận chăm sóc thiếu gia và tiểu thư.

Xem xét một lúc, hai vợ chồng khoác tay nhau đi vào trong nhà. Mọi thứ bên trong nhà đều theo thiết kế của Niệm Từ ở Tê Nam. Có điều, ở Tê Nam, nàng không tính đến việc Hoàng Dược Sư tới nên bài trí hơi bị nữ tính quá, nên giờ hần đã lo liệu đơn giản phong cách một chút, dung hợp được sở thích khác nhau của hai người.

Kể từ hai năm trước trở về đảo không thấy sư phụ, Mai Siêu Phong liền chủ động gánh vác trách nhiệm nặng nề bảo vệ đảo Đào Hoa, cho đến mấy tháng trước, Hoàng Dược Sư cùng với một số người lạ trở về xây dựng rầm rộ, nàng vẫn chưa có hỏi thăm gì nhiều, một thời gian sau dần quen thuộc, nàng mới bắt đầu hỏi thăm Dương Tam những chuyện đại sự tỷ đã trải qua.

Bởi lỗi lầm của mình mà khiến cho sư nương mất sớm, sư phụ chịu cảnh cô tịch mười lăm năm, nàng luôn cảm thấy hổ thẹn với sư môn, cho nên sau khi nghe được chuyện của Niệm Từ, Mai Siêu Phong, căn bản vốn không hề coi trọng luân lý, đạo đức thế tục, đã âm thầm cao hứng vì sư phụ cây khô gặp được mưa xuân.

Mai Siêu Phong và Lý Mạc Sầu chờ ở bên trong phòng khách, khi hai vợ chồng Hoàng Dược Sư vào thì bọn họ bắt đầu kể cho nhau nghe những chuyện xảy ra sau khi chia tay.

Mấy an hem họ Dương lúc này đã chia ra các nơi, xây dựng mở tiệm mới, Dương Dịch trấn thủ các cửa hàng ở Đào Hoa Trấn, điều hành toàn bộ hoạt động của các cửa hàng, còn sự vụ ở trên đảo thì toàn bộ giao cho hai vị nữ nhân phụ trách.

Chỗ ở của Niệm Từ là nhà chính phía sau các tiểu viện. Nghĩ tới việc số người làm tăng lên, cộng thêm gia đình Dung Nhi có thể đến chơi, nên Hoàng Dược Sư đem diện tích căn nhà mở rộng ra gấp mấy lần, tạo thành nhiều tiểu viện nhỏ, dễ dàng biến thành nhà ở. Nhà chính Niệm Từ ở, mặc dù đại thể thiết kế là giống nhà nàng ở Tê Nam, nhưng xung quanh lại không xây tường rào, để nàng luôn có thể trông thấy Tích Thúy Đình ở xa xa, lại có thể ngắm cảnh đẹp chung quanh.

Theo Niệm Từ về đảo có hơn mười người làm ở Tê Nam, tất cả đều đã được phân công công việc. Sau khi họ tới đảo, có giao thiệp với người ở Trấn Đào Hoa, thì họ mới biết tiếng xấu của đảo Đào Hoa, cộng thêm đám ách bực kỳ lạ và bộ dáng âm ngoan lạnh lùng của Mai Siêu Phong đã khiến cho bọn họ kinh hãi không dứt, thậm chí toan tính rời bỏ đảo đi về lại Tê Nam. Nhưng có sự khuyên nhủ của anh em họ Dương, lại phát giác ra Mai Siêu Phong tuy mặt ác nhưng tâm thiện, lòng thấp thỏm của bọn họ mới buông xuống được, bình yên lưu lại đảo Đào Hoa làm việc.

Tác giả có lời muốn nói: Mục Niệm Từ, Bao Tích Nhục, Anh cô là tam đại bi kịch phái nữ trong Xạ điêu. Người đáng thương tất có chỗ đáng hận, Niệm Từ ta liền không nói nhiều. Bao Tích Nhục chết trước khi vai nữ chính xuất hiện, là nghĩa mẫu của nàng. Người chết vì đại, nhân vật này cũng không tiện làm nhiều bình luận. Nhưng là đối với Anh cô ta nhưng lại không thể không giải thích một chút. Có thể là cái nhìn của ta quá hiện đại, biết rõ lấy thân phận Mục Niệm Từ chỉ trích nàng là không tốt lắm, dù sao đứng trước luân lý, việc thầy trò yêu nhau không đáng kể chút nào, thậm chí có thể nói là mới, nhưng ngoại tình lại thủy chung không thể bị thể nhân tha thứ, bất kể nguyên nhân như thế nào. Huống chi Anh cô hồng hạnh xuất tường chỉ là nhân một lúc tịch mệnh mà thôi, căn bản không đáng giá đồng tình.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Giúp Chồng Dạy Con

Edit: Vân Nhi

Đêm đó, Dương Dịch trở về, cả gia đình tụ tập dưới một mái nhà cùng ăn tối. Lúc này là thời gian đảo Đào Hoa tập trung đông môn nhân nhất, tuy rằng các chi nhánh làm việc đều mang tên khác nhau, nhưng tất cả đều mang danh nghĩa là sản nghiệp của đảo Đào Hoa, khiến cho nhân sĩ giang hồ phải chăm chú nhìn. Trở về đảo, Niệm Từ liền quyết định bỏ xuống trách nhiệm nặng nề trên người mình, chuyên tâm chăm sóc cho hai đứa trẻ, đem việc quản lý cửa hàng giao hết cho mọi người.

Sau khi được Niệm Từ nhắc nhở, Hoàng Dung cũng chuyên tâm chăm sóc cho con gái không ít, rõ ràng là mập lên nhiều so với khi nàng mới gặp bé, tuy nhiên nếu như so sánh với Tiểu Mã Câu thì Niệm Từ vẫn chưa thật sự là hài lòng lắm.

Hoàng Dược Sư cũng đã chẩn bệnh thử cho bé, Quách Phù khá là mạnh khỏe, chỉ là khi sinh ra hơi kém hơn người ta một chút. Ăn uống bổ dưỡng tốt hơn thuốc bổ, nên ông ngoại cùng bà ngoại liền xuống bếp trở tài công phu, đồng thời yêu cầu Dương Dịch điều tới một đầu bếp giỏi nhất ở cửa hang để chăm sóc ăn uống cho bé. Hơn nữa, Niệm Từ vẫn luôn biết được giá trị của sữa tươi, nên đặc biệt sai người ra đảo mua bò sữa, không để cho cháu ngoại mình thua kém người ta được.

Buổi chiều sau khi về đảo, mấy nhân vật đầu não của đảo Đào Hoa đều hội tụ tại một chỗ, kiểm tra phát hiện ra Phù nhi đã bỏ qua thời gian tốt nhất để thi triển Dịch Cân Kinh. Phương pháp này đối với bé đã không còn hiệu quả gì nữa, chỉ có thể đợi sau khi lớn lên từng bước một đặt nền móng mà thôi.

Đau lòng Quách Phù còn nhỏ đã rời khỏi cha mẹ, nên buổi tối Niệm Từ liền đem bé ôm vào giường của mình cùng nhau nghỉ ngơi, còn Tiểu Mã Câu thì đem giao cho Lão Ngoan Đồng. Cậu cháu hai người cao hứng vui vẻ, cùng nhau ngồi vận công rồi ngủ chung với nhau.

Ban ngày náo nhiệt khiến cho Phù nhi hưng phấn không thôi, nhưng đến trước khi ngủ bé lại theo thói quen tìm kiếm hình ảnh của mẹ. Niệm Từ nằm ở trên giường, vỗ vỗ ru đứa trẻ đang khóc nức nở, ôn nhu kể chuyện dụ cho bé ngủ. Hoàng Dược Sư không thèm quan tâm tới tiếng ồn ở trong phòng, vẫn ngồi ở trước bàn đọc sách. Sau một lúc lâu khóc mệt mỏi, Quách Phù mới ngậm lấy ngón tay của mình trầm trầm ngủ, Niệm Từ nhẹ nhàng thương tiếc lau đi nước mắt trên mặt bé. Lặng lẽ để sách xuống, Hoàng Dược Sư đi tới trước giường, không tiếng động chăm chú nhìn cử động của thê tử.

“Tiểu nha đầu đáng thương, đáng đáp của Phù Nhi không quá giống Dung Nhi, có phải là giống như sư nương không?”- Niệm Từ không quay đầu lại, nhẹ giọng hỏi.

“Cũng không quá giống. A Hành thì mảnh mai hơn Dung Nhi, Phù nhi có thể là giống với mẫu thân của Tĩnh Nhi!”- nhìn cơ thể nhỏ nhỏ trên giường, hắt lại như nhớ tới khi xưa mình chăm sóc cho con gái.

“Khi còn nhỏ Ngao Chi cũng hay khóc như vậy sao?”- hắt ngòi xuống cạnh thê tử, hỏi về những chuyện mình không được tham gia.

“Chàng đừng thấy Tiểu Mã Câu ban ngày hiếu động như vậy, làm phiền tới vài người chăm sóc thật, nhưng về ban đêm, thì nó ngủ ngoan lắm, thi triển Dịch Cân Kinh xong là nó ngủ một hơi tới sáng, chưa bao giờ làm khổ ta!”- Niệm Từ mỉm cười nói.

“Phù Nhi thì ngược lại, giống như Dung Nhi như đúc, khóc rống một lúc sau mới ngủ, trong mộng cũng khóc tỉnh mấy lần. Dần dần sau khi lớn lên, tình hình mới tốt hơn một chút!”- hắt chậm rãi nói.

Niệm Từ nghe tới đó trong lòng cũng hiểu, không có sữa mẹ thì những đứa trẻ rất dễ dàng thiếu canxi, khi còn bé Dung Nhi khóc hoài cũng không có gì lạ. Phù Nhi cũng vậy, may là đây là hải đảo không lo về hải sản, lại còn có sữa bò bổ sung nên chắc sẽ không có việc gì.

“Sắc trời đã không còn sớm, tướng công cũng mau nghỉ ngơi sớm đi! Ngày mai chúng ta còn phải bận rất nhiều việc!”- nghe kiêu thế ôn nhu mời mọc, cho dù là ai cũng sớm hóa thành một vùng xuân thủy thôi.

Một đêm không có chuyện gì đặc biệt, ngày thứ hai tỉnh lại hai vợ chồng bắt đầu vận hành đảo Đào Hoa về bình thường. Lý thăm cùng với hai người phụ nữ khác vẫn phụ trách chăm sóc hải tử, chỉ là số lượng nhiều thêm một đứa thôi.

Mị lực của khu vui chơi vẫn rất hấp dẫn ba hải tử lớn nhỏ, ngoại trừ ba bữa cơm, thời gian còn lại đều rúc bên trong không chịu ra ngoài. Quách Phù cũng sắp biết đi, Niệm Từ không yên lòng nên cũng ở suốt trong phòng trò chơi để giám sát. Thừa dịp vui chơi, nàng tận dụng mọi thứ dạy bé phát âm đơn giản, nói chút đồng dao nhạc thiếu nhi, chọc cho Lão Ngoan Đồng cùng Tiểu Mã Câu cũng tranh nhau ngậm xướng, trong phòng luôn tràn đầy không khí vui vẻ.

Ngoài thời gian đọc sách, Hoàng Dược Sư cũng tới đây, thường thức cảm giác vui vẻ. Về mặt nghiêm túc của hắc lúc đầu hù dọa Phù Nhi không dám lại gần, nhưng nhìn thấy tiểu cừu cừu cứ leo lên leo xuống trên người hắc vui vẻ tươi cười, dần dần lá gan bé cũng lớn, mấy ngày sau bé cũng tự nhiên dựa vào trong ngực của ông ngoại làm nũng, không có bất kỳ một chút xa lạ nào.

Gặp ngày thời tiết tốt, Niệm Từ thường hay đem mấy đứa nhỏ tới bờ biển tản bộ, hít thở không khí mới mẻ. Nếu vui vẻ thì nàng còn cho cả nhà ra ngoài dùng cơm trưa, cả nhà vừa ngắm hoa đào vừa ngắm biển, vui vẻ hòa thuận cùng dùng bữa trưa. Mỗi bữa ăn bọn trẻ đều được dùng nhiều hải sản, lại được uống sữa hàng ngày.

Đối với nơi ở cũ mình cư ngụ tới mười lăm năm, Lão Ngoan Đồng cũng nhớ mãi không quên. Hắc thường xuyên mang theo Tiểu Mã Câu thăm lại chốn xưa, chỉ điểm giảng giải năm đó mình kiên cường bất khuất đối kháng chèn ép như thế nào, vui vẻ thoải mái như thế nào, và làm sao mình lại kết nghĩa được một muội muội... Không đợi hắc nói xong, Hoàng Thiếu gia nhanh miệng đã có thể một chữ không sót thuật lại tất cả, chọc cho người khác cười to không dứt.

Rất nhanh Quách Phù cũng thích ứng với cuộc sống trên đảo, ăn uống đầy đủ khiến cho hải tử trở mã nhanh chóng. Không quá hai tháng bé đã đi được, miệng cũng không rảnh rỗi, thi thoảng nói chuyện liên tục. Bé rất dính bà ngoại, Niệm Từ đi tới chỗ nào thì bé đi tới chỗ đó, buổi tối lại càng thêm khoa trương, bé phải vừa gặm ngón tay cái vừa nghe bà ngoại kể chuyện xưa mới bằng lòng ngủ.

Niệm Từ cũng rất thích bé, con trai thật sự là không thể so với con gái mà. Cậu bé ba tuổi hiếu động Tiểu Mã Câu cả ngày đều cùng với Lão Ngoan Đồng chạy nhảy chơi đùa nghiêng trời lệch đất, nếu không phải là nhờ uy nghiêm của Hoàng Dược Sư thì bọn họ có lẽ ngay cả nóc nhà cũng mở ra xem thử rồi. Quách Phù lại không giống như vậy, tiểu nha đầu trắng nõn xinh đẹp luôn rúc vào bên cạnh nàng, nghe nàng đàn ca hát xướng, bị bơm phụ họa, giống như sự ấm áp của hai mẹ con vậy.

“Mỹ Mi thật là ngoan, nghe bà ngoại đánh đàn cũng không ngại khó nghe. Sau khi bà ngoại rèn luyện thật tốt sẽ tự mình dạy cho Mỹ Mi có được không? Chúng ta ở dưới tán hoa đào cùng nhau đánh đàn nhất định là rất đẹp!”- Niệm Từ ôn nhu trò chuyện cùng với Quách Phù. Nàng vẫn không hề thích tên

của Quách Phù, vì vậy nàng tự tiện đặt cho bé một cái biệt danh, còn dụ dỗ mọi người xưng hô như vậy, cho tới khi Hoàng Dược Sư luôn miệng kêu Quách Phù không đời nào bắt đầu chuyển sang gọi là Mi Nhi. Nghe thanh âm trò chuyện của Niệm Từ, Quách Mỹ Mi ngồi trên cái ghế nhỏ không ngừng đập chân, giống như đang đáp lại câu hỏi của nàng.

Đêm hè trên đảo Đào Hoa, Niệm Từ mang theo ba hài tử lớn nhỏ nằm dưới trời đầy sao, vừa kể chuyện xưa vừa dụ dỗ cho bọn họ ngủ. Dần dà, theo những yêu cầu càng lúc càng xảo trá của bọn nhỏ, Niệm Từ càng lúc càng kể nhiều chuyện, ngay cả Lão Ngoan Đồng cũng ngoan ngoãn nằm trên ghế lắng nghe.

Lúc mới lên đảo Tiểu Mã Câu mừng rỡ cùng cưu cưu ở chung với nhau, nhưng sau đó lại phát hiện ra Quách Phù đang chiếm địa bàn của mình, bá chiếm quyền lợi buổi tối được nghe kể chuyện xưa của mình, cậu bé giận tím mặt không để ý tới lớn nhỏ nữa, khốc lóc om sòm muốn lấy lại quyền lợi của mình. Mặc dù số tuổi không lớn nhưng bối phận có phần biệt nên Hoàng Dược Sư dĩ nhiên là không đồng ý với yêu cầu của con trai, vì vậy mà cảnh này liền diễn ra. May mà đang trong mùa hè, vì vậy cả gia đình tập trung ở ngoài viện để nghe chuyện xưa, chờ bọn nhỏ ngủ xong lại từng đứa ôm trở lại vào phòng. Nghe chuyện cổ tích hiện đại khiến cho mấy hài tử mê muội, ngay cả Lão Ngoan Đồng cũng nhớ kỹ chuyện chiếc giày của cô bé lọ lem, cố gắng bản thân cũng muốn thử một lần (** không biết Lão Ngoan Đồng muốn thử kiểu nào nữa!!! không tưởng tượng ra nổi rồi!!! ;D**))

Bọn nhỏ lên đảo đã tước đoạt rất nhiều thời gian Hoàng Dược Sư và Niệm Từ được ở bên nhau. Mặc dù hai người đã cùng nhau sắp xếp thời gian để cùng học tập, một là học thêm võ công, hai là học thêm thơ ca, nhưng sau đó không phải là Tiểu Mã Câu âm ỉ thì chính là Quách Phù náo loạn, còn không thì là Lão Ngoan Đồng tới đại náo thư phòng, nên hai người không lúc nào được yên tĩnh tận hưởng thế giới hai người cả.

Một lần vất vả cả đời nhân nhả. Khi Tiểu Mã Câu được ba tuổi, còn Quách Phù được một tuổi rưỡi thì trường học của đảo Đào Hoa được chính thức hoạt động, Niệm Từ cùng với phu quân đã kết hợp học tập vui chơi với nhau, đem trò chơi cùng với việc học tập khô khan kết hợp lại, ngụ ý muốn đem hai đứa nhỏ vui vẻ biến thành người văn có thể nâng bút trấn an thiên hạ, võ có thể định được cân khôn, một đời tài năng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Những Chuyện Vụn Vặt

Không khí hạnh phúc cùng với bọn trẻ khiến cho thời gian rất nhanh chóng trôi qua, trong nháy mắt, bọn họ đã trở về đảo được gần 1 năm rồi. Có được sự chỉ điểm của Hoàng Dược Sư, sự quản lý tài năng của vợ chồng Dương Dịch cùng với sự trợ giúp đắc lực của huynh đệ họ Dương, sản nghiệp của Niệm Từ đã phát triển rất mạnh mẽ, ngay cả đại mặc của người Mông Cổ cũng có môn nhân công việc của đảo Đào Hoa, tình hình Tây Chinh của quân Mông Cổ cũng được báo cáo rõ ràng để cho vợ chồng Quách Tĩnh có thể tiện lợi bố trí quân sự.

Trở lại đảo Đào Hoa giống như là trở lại nhà, Chu Bá Thông bỏ tất cả nguy trang, khôi phục lại thiên tính của mình. Sư diệt, sư tôn của Toàn Chân Giáo gì đó, toàn bộ đều bị hất ném ra sau ót, trở thành Hải Tử vương danh phù kì thực, cả ngày mang theo hai đứa bé ở trên đảo chọc gà treu chó, gây sự cho cả đoàn người không được yên bình. Trong mắt người làm trước kia đã không còn bóng dáng của Chu đại gia thần bí của Tế Nam nữa, mà sau khi nghe Niệm Từ kể chuyện Tây Du Ký xong, mọi người đều âm thầm xưng hán chính là Tôn Ngộ Không chỉ sợ thiên hạ không loạn. Trừ bỏ việc khoảng ba bốn tháng hán ra ngoài mang Mỹ Mi trở về thành Tương Dương thăm cha mẹ ra, hán căn bản là không suy nghĩ muốn rời khỏi đảo nữa.

Vì không để cho Quách Tĩnh và Hoàng Dung phải chịu nỗi khổ nhớ con, cũng vì để cho Mỹ Mi không trở nên xa lạ với cha mẹ, Hoàng Đào chủ cách ba bốn tháng lại đưa Mỹ Mi về Tương Dương thăm mọi người. Vốn là muốn tự mình đi, nhưng kết quả là bị Lão Ngoan Đồng cùng với Mai Siêu Phong giành đi mất. Mỹ Mi ra ngoài đều có một hoặc hai cao thủ cao nhất trên giang hồ, cộng thêm mười mấy tùy tùng làm bạn, khí thế thật là hoành tráng. Có định là Chu Bá Thông cùng với Mai Siêu Phong, đôi lúc là Lục Thừa Phong cũng đưa thủ hạ tới xen vào.

Lúc rảnh rỗi, Niệm Từ còn giảng dạy cho bọn nhỏ về tình huống chiến trận ở Tương Dương, dạy dỗ từ nhỏ để có thể tạo cho bọn nhỏ tính tự hào dân tộc và lòng thương người, khiến cho bọn nhỏ sùng bái anh hùng chống giặc, nên hiện nay ở trong mắt bọn nhỏ, trở thành tướng trấn giữ thành Tương Dương còn cao thượng hơn việc chiến thắng ở Hoa Sơn Luận Kiếm nữa.

Sau khi Mai Siêu Phong đem di hài của Trần Huyền Phong từ đại mặc về đảo Đào Hoa an táng xong thì đã tuân thủ lời thề của mình, không rời khỏi đảo một bước. Ban đầu, nàng ở trên đảo giúp sư phụ xử lý công việc khi sư phụ đi vắng, sau đó lại hợp tác với Dương Tam xây dựng mở rộng đảo Đào Hoa. Sau khi sư phụ trở về đảo, mấy ngày đầu tiên nàng vẫn bình thường nhưng nàng lại dần trầm mặc xuống. Vì thị giác có chứng ngại, cộng thêm tài quản lý của Mạc Sầu nên mọi sự vụ trên đảo đều giao cho Mạc Sầu quản lý, nàng không có việc gì làm, lại thêm nhìn một nhà sư phụ lại đang vui vẻ hòa thuận, nàng cảm thấy mình thật giống như người thừa. Nếu không phải là vì lời thề, nàng thật muốn rời xa nơi này. Đang lúc này thì Niệm Từ tìm tới gặp nàng.

“Mai sư muội, cảm ơn muội hai năm qua đã quản lý mọi việc trên đảo Đào Hoa. Nếu không có muội ở đây, chúng ta lần này trở về không biết sẽ gặp phải khó khăn gì nữa.”- Niệm Từ chân thành nói.

“Sư tỷ đừng quá khách khí, ta chỉ làm theo bốn phận mà thôi. Đại đa số công việc đều do đám người Dương Tam làm, ta cũng không góp sức gì

“nhiều!”- Nàng nhân nhạ nói. Khi nghe nói Dương Tam từng là người Minh Giáo, lại cam tâm tình nguyện quy thuận đại sư tử của mình thì nàng lại không khỏi bội phục nhân lực hơn người của sư phụ, mới có thể tìm thấy một đệ tử kiêm thế tử có khả năng thu phục lòng người hơn người như vậy.

“Sư muội đừng nên quá khiêm tốn. Bọn họ là một đám đại nam nhân, không có được sự tinh tế, tỉ mỉ, đều là nhờ sư muội một bên nhắc nhở mà thôi. Trong lòng ta và sư phụ đều rất rõ ràng!”- Niệm Từ cười nói.

“Thật ra thì ta không nên gọi người là sư tử, phải gọi là sư nương mới đúng!”- nàng nói.

“Giữa chúng ta chỉ nói tới tình tử muội, không có phân biệt trường bối. Sư nương của chúng ta đang nằm tại đây, ta cùng với sư phụ đóng cửa là vợ chồng, mở cửa là thầy trò, người không cần quá để ý. Ngay cả Dung Nhi cũng vẫn gọi ta là sư tử mà”- Niệm Từ cười nói tiếp.

“Nếu như không phải sư phụ giận chó đánh mèo thì ta mới chính là tiểu sư muội của đảo Đào Hoa, làm gì ở đây để người gọi ta là sư tử đây?”- hai người nghĩ về cảnh năm đó rồi cùng cười vui vẻ.

“Chúng ta là người một nhà, nhìn sư muội luôn buồn bã như vậy, ta cùng với sư phụ cũng không có để chịu. Mặc dù Trần Sư huynh đã trở lại sư môn, sư muội đã không còn tiếc nuối gì, nhưng cuộc sống không thể cứ để lặng lẽ trôi không mục đích như vậy được nha. Ta có chủ ý này, muội nghe thử qua có được không?”- trầm ngâm một lát sau Niệm Từ bắt đầu nói ra ý của mình.

“Cái gì?”

“Muội và Trần sư huynh ân ái nửa đời, đáng tiếc lại không có con. Sau này lại nhận nghĩa huynh ta làm đồ đệ nhưng huynh ấy lại không may chết sớm. Hiện tại thế sự rất loạn, hài tử mồ côi có rất nhiều, không bằng sư muội đi ra ngoài lưu ý thu dưỡng vài đứa, cũng có người thừa kế hương khói Trần gia, muội xem thấy có được hay không?”- mẫu tính là thiên tính, Niệm Từ hy vọng có thể đốt lên lại ngọn lửa nhiệt tình của Mai Siêu Phong.

“Ta chưa bao giờ làm mẹ thì có làm được không? Hơn nữa ta đã thề với sư phụ là đời này không bước chân ra khỏi đảo thì làm sao đi được đây?”- Nàng chần chờ hỏi, đề nghị của Niệm Từ thật khiến cho nàng động tâm.

“Không cần lo lắng, ta chưa từng làm mẫu thân qua nhưng khi sinh Tiểu Mã Câu rồi thì cũng tự động biết chăm sóc đầy thôi. Chờ tìm được hài tử, thì cứ để chúng chơi đùa cùng với Tiểu Mã Câu là được rồi. Có người nào trời sinh đã biết làm cha mẹ đâu, nếu như muội nguyện ý thu dưỡng, thì cũng có thể để chúng kế thừa dòng họ của mấy vị sư huynh, đảo Đào Hoa chúng ta không phải là không có tiền nuôi hài tử. Đó cũng là vì tương lai kiếm thêm trợ thủ cho Tiểu Mã Câu nữa nha!”

Nhớ tới mấy sư huynh đệ Khúc, Phùng bị mình liên lụy bị đánh gãy chân, còn có Vũ sư huynh còn đang mất tích, Mai Siêu Phong không khỏi mạnh mẽ lên, chậm rãi nói:

“Tạ sư tử đã quan tâm tới Siêu Phong. Ta nhất định sẽ không nhục sứ mạng, tìm mấy đứa trẻ ngoan ngoãn để kế thừa hương khói cho các sư huynh, cũng vì Tiểu Mã Câu tìm vài trợ thủ đắc lực!”

Buổi tối, Niệm Từ đem chuyện mình nói với Mai Siêu Phong nói lại cho Hoàng Dược Sư nghe, hẩn quét nhẹ thế tử một cái, nói:

“Đại sư tử lợi hại như vậy còn cần vì sư phải ra tay sao? Ít lấy ta và Ngao Chi làm bia đỡ đạn đi!”

“Chàng là ông trời của ta, ta phách lối không phải là do chàng dạy sao? Sư phụ chính là Định Hải Thần Châm của đảo Đào Hoa mà!”- Niệm Từ cười đùa vòng ra sau lưng của hẩn, nhẹ nhàng xoa bóp bả vai cho hẩn.

“Nàng cho là ta không biết sao, Định Hải Thần Châm chính là Kim Cô Bồng trong tay Tôn Ngộ Không!”- thánh lực của Hoàng Dược Sư cực kỳ tốt, hẩn đã sớm nghe hết tất cả truyện kể năng kể cho bọn nhỏ nghe.

“Ta là Tôn Ngộ Không, chàng là Phật Như Lai, ta làm sao cũng không thể trốn thoát khỏi bàn tay của chàng được”- nàng trêu chọc nói.

“Nàng chịu trốn sao?”- Dưới ánh nến, khuôn mặt tươi cười của Hoàng Dược Sư thật là có mị lực nha.

“Dĩ nhiên là không, có chết cũng phải dây dưa với chàng cả đời!”- vừa nói nàng vừa đỏ mặt, nghiêng người ngồi lên đùi của phu quân, dây dưa nóng bỏng.

Từ đó mỗi lần Mai Siêu Phong ra ngoài, khi trở về đều mang theo về một đứa nhỏ. Sáu đứa nhỏ từ còn nằm trong tã đến lớn 7, 8 tuổi lần lượt được đưa về đảo, dưới sự đề nghị mãnh liệt của Niệm Từ, bọn chúng đều được Hoàng Dược Sư đặt cho một cái tên, trở thành môn nhân của đảo Đào Hoa.

Ngay từ ngày được cho quay trở lại sư môn, Lục Thừa Phong luôn tâm tâm niệm niệm muốn trở về đảo Đào Hoa, hầu hạ ở bên cạnh sư phụ. Thật vất vả qua hết 1 năm, hưng phấn trở về đảo thì lại không thấy sư phụ phải thất vọng rồi đi. Mấy năm sau, tin tức sư phụ quay về đảo được đưa tới Lục gia trang, hẩn lập tức sửa sang lại hành trang, mang theo con trai Lục Quán Anh trở về đảo. Thấy sư phụ ở đó, hẩn cao hứng tới nước mắt dàn dụa, không để ý tới đảo Đào Hoa lại có thêm một đám con nít nữa rồi. Tuy rằng hẩn đi đứng chưa được thuận tiện lắm, nhưng vẫn cố ý muốn để cho con trai trở về, còn bản thân mình thì muốn ở lại đi theo hầu hạ sư phụ. Hoàng Dược Sư phải lên tiếng ngăn cản, cho phép hẩn hàng năm lên đảo vài tháng thỉnh an, thì cha con hẩn mới không hề cam tâm tình nguyện rời khỏi đảo.

Ngu Cô vẫn ở lại Lục gia trang, được hưởng đãi ngộ như một đại tiểu thư, về sau tuổi dần lớn, đã được Lục Thừa Phong làm chủ gả cho con em trong trang, cuộc sống cũng coi như là viên mãn, cũng bỏ xuống được một việc tâm sự của Hoàng Dược Sư.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Niềm Vui Sinh Con Gái (Thượng)

Edit: Vân Nhi

Vượt qua được mọi khó khăn, tình mẫu tử của Mai Siêu Phong bộc phát với sáu hài tử lần lượt lên đảo. Cảm giác xa lạ rất nhanh biến mất, chúng nhanh chóng gia nhập vào trong đại gia đình.

"Quá mức ồn ào! Niệm Từ, nàng đi nói với Siêu Phong, sau này nếu thu dưỡng hài tử thì đem cho các cửa hàng chăm sóc đi, không được mang lên đảo nữa!"- nghe tiếng gào thét chói tay bên ngoài, Hoàng Dược Sư không thể nhịn được nữa lên tiếng nói.

"Vâng, quá nhiều thì Mai sư muội cũng không thể chăm sóc hết được, để cho cửa hàng chăm sóc cũng tốt!"- Niệm Từ nhẹ nhàng đáp lại.

"Ngày mai để cho Siêu Phong và Mạc Sầu dẫn bọn hài tử này tới chỗ bờ biển luyện công đi. Hai tuổi là đã lớn rồi, nên đặt nền móng sớm một chút!"- hần lại nói tiếp.

"Bọn nhỏ mới vừa lên đảo, Mai sư muội muốn cho bọn chúng thích ứng vài ngày đã!"- Niệm Từ đáp.

"Không cần kéo dài nữa. nếu cứ kéo dài như vậy, việc dạy dỗ hài tử sau này sẽ rất khó khăn. Bọn chúng cứ đi theo đại ca nàng như thế, sau này sẽ bị đúc theo một khuôn mẫu y như hần mà thôi, mà Siêu Phong ngoài thì cứng nhưng trong lại mềm, không thể quản giáo nghiêm khắc bọn chúng được."

"Vâng, để ta đi nói với sư muội. Nhưng mấy ngày này Mạc Sầu không có ở trên đảo, làm sao bây giờ?"- nàng lại nói.

"Mặc dù Mạc Sầu đã không còn hận thù đối với Lục Triển Nguyên nữa, nhưng Dương Dịch đau lòng ái thể năm xưa phải chịu đau khổ, nên đã mượn cơ hội cửa hàng chúng ta phát cháo miễn phí, muốn đưa Mạc Sầu ra ngoài, bôi xấu danh tiếng của Lục Triển Nguyên!"

"Không phải là nàng không quản lý chuyện cửa hàng nữa sao? Chuyện phát cháo miễn phí thì ta biết, nhưng chuyện của Mạc Sầu là như thế nào? tại sao không ai nói cho ta biết?"- Hoàng Dược Sư kinh ngạc nói.

"Ta biết chàng không thích phiền toái, nếu chàng biết chuyện, chắc chắn sẽ chủ trương giết Lục Triển Nguyên đi cho xong chuyện, nhưng như vậy lại là tiện nghi cho hần. Dương Dịch và Mạc Sầu không muốn làm phiền chàng, chỉ lên thông báo cho ta, dù sao đây cũng là chủ ý ta đưa ra cho họ. Nếu không phải hôm nay chàng hỏi đến thì ta cũng sẽ không nói cho chàng nghe!"

"Được rồi, mọi người thấy được thì cứ làm đi, nhưng có điều là thời gian không đợi được, phải đi tới cửa hàng rút ra một người có võ công tốt một chút và phải có tính nhẫn nại lên đảo để dạy bọn nhỏ công phu nhập môn. Mắt của Siêu Phong không nhìn được, đại ca của nàng thì chỉ thêm phiền, đều không phải là người thích hợp dạy công phu nhập môn cho bọn chúng."

"Còn ta mà. Ta không được sao?"- Niệm Từ nhìn hần, chỉ vào lỗ mũi của mình mà hỏi.

"Võ công của nàng là cười ngửa xem hoa, không có giá trị để nhắc tới, dùng để dỗ Lão Ngoan Đồng cao hứng thì được. Năm đó, do thời gian không dài, không có dạy dỗ nàng từng bước căn bản, võ công của nàng là đi theo đường tắt. Có ta và Lão Ngoan Đồng che chở nên tới bây giờ nàng chưa từng chân chính giao đấu với người khác. Chẳng qua là khinh công của nàng tốt hơn người thường một chút, nếu quả thực gặp nguy hiểm chạy thoát thân thì được, nhưng nếu như cùng người khác so chiêu thì không tới mười chiêu nàng sẽ bị bại trận ngay"- Hoàng Dược Sư vẫn nhìn vào cuốn sách trên tay, không hề nhìn khuôn mặt phụng phịu xuống của nàng.

"Vậy sao? Ta thật vô dụng mà! Vậy mà ta còn tưởng rằng võ công của mình rất lợi hại nha!"- nàng ngồi xuống, khuôn mặt như đưa đám nói.

"Sao lại nói vậy? Cầm, kì, thư, họa, võ công, trận pháp, kinh doanh, dạy người nàng đều có đặc sắc riêng của mình, ngay cả ta cũng không thể không bội phục nàng. Tại sao lại nói mình vô dụng chứ?"- rốt cục hần cũng để sách của mình xuống, nghiêm túc an ủi thể từ.

"Và lại kiến thức cơ bản đầu tiên rất là quan trọng, ta dự định sẽ rèn luyện đám hài tử này cho thật tốt. Một hai năm sau ta sẽ tự mình dạy dỗ bọn chúng. Lần Hoa Sơn Luận Kiếm sau sẽ biến thành thiên hạ của Đào Đào Hoa rồi!"- hần cuồng phóng nói.

"Được được, cố gắng lên, ta sẽ ủng hộ chàng!"- Niệm Từ chuyển buồn thành vui, bật cười nói.

Vài ngày nữa là được hai tuổi, Mỹ Mi, đã nói chuyện rất lưu loát, được đưa về Tương Dương thăm cha mẹ mình. Hoàng Dược Sư đặc biệt nhắc nhở, gần đây không có chiến sự đặc biệt gì, lần này sẽ để cho Mỹ Mi ở lại lâu thêm một chút, cả Tiểu Mã Câu cũng đi theo luôn. Lần này hộ tống là Mai Siêu

Phong và Lão Ngoan Đồng, cùng với một đoàn tùy tùng hộ vệ theo sau.

Nhìn thuyền lớn đang dần đi xa, nghĩ tới con trai từ xưa tới giờ chưa bao giờ rời khỏi bên cạnh mình, lần này lại đi Tương Dương tới cả tháng, trong lòng Niệm Từ vạn phần không muốn, nàng không khỏi buồn bã nhìn Hoàng Dược Sư một cái.

“Thuyền đã đi xa rồi, chúng ta trở về thôi!”- không nhìn ánh mắt của thê tử, hần nhẹ nhàng nói.

“Tại sao lại cho bọn chúng đi lâu như vậy, cái này không phải là mang thêm phiền phức cho Dung nhi sao?”- vừa quay về, Niệm Từ vừa cầu nhàu.

“Mi nhi cũng đã có thể chạy có thể nói rồi, tự nhiên sẽ muốn có thêm chút thời gian thân cận với cha mẹ nó, đi thăm cha mẹ còn lo thời gian quá dài sao?”- Hoàng Dược Sư giải thích.

“Ta không yên lòng nha. Vốn muốn đi theo chăm sóc bọn chúng, mà chàng lại không cho ta đi”- nàng lại tiếp tục nói.

“Kể từ khi trở về đảo, nàng liền đem tất cả tinh lực dồn vào trên người mấy đứa nhỏ, sau khi Siêu Phong mang thêm mấy đứa trẻ về thì tình hình lại càng thêm nghiêm trọng, vợ chồng chúng ta chỉ có thể nói chuyện được vài câu trước khi đi ngủ mà thôi!”- Hoàng Dược sư chấp tay sau lưng chậm rãi bước đi.

“Thật xin lỗi, ta không quan tâm tới cảm thụ của chàng. Ta chỉ nghĩ cố gắng chăm sóc Mi Mi cho thật tốt, giảm bớt gánh nặng cho sư muội mà thôi!”- nghe được lời oán trách của trượng phu, Niệm Từ không khỏi áy náy, nàng lại có thể không chú ý tới người quan trọng nhất của mình đến vậy.

Cúi đầu nhìn thê tử còn đang ân hận, khuôn mặt Hoàng Dược Sư xẹt qua vẻ tươi cười, không nói thêm gì nữa. Trở về gần đến phòng của hai người, hần lúc này mới nói tiếp lời nói lúc này:

“Bỏ rơi ta cũng không sao, dù sao tất cả việc nàng làm đều là vì ta, đều vì yêu thích của ta mà lao tâm. Nhưng ta buồn là ngay cả thân thể mình, nàng cũng đều không có chú ý”

“Thân thể của ta? Không có nha, ta nhất định là rất khỏe mạnh, thân thể không có bất kỳ khó chịu nào nha.”- Niệm Từ không hiểu trả lời.

“Thật uổng công nàng từng học qua y thuật, cũng đã sinh con rồi mà lại không phát hiện ra mình đã lại mang thai!”- Hoàng Dược Sư nói rõ ra.

“Thật không? Ta mang thai rồi?”- Niệm Từ vọt đứng lên, không dám tin hỏi tới.

“Làm sao nàng lại cử động mạnh như vậy, chậm rãi ngồi xuống đi!”- thấy hành động bất thành linh của nàng, Hoàng Dược Sư vội vàng tiến lên, đỡ nàng cẩn thận ngồi xuống rồi mới nói tiếp:

“Y thuật của ta mà nàng còn nghi ngờ sao? Nàng đã có thai hai tháng rồi!”

“Nhưng ta cũng không có cảm giác gì mà, làm sao chàng biết ta mang thai?”

“Chúng ta ở chung với nhau lâu như vậy, ta tin chắc nàng nhất định sẽ còn mang thai. Thường sau khi nàng ngủ say ta đều chẩn mạch cho nàng, lưu ý tình trạng thân thể của nàng. Mấy ngày trước, cuối cùng ta cũng chẩn ra được thai mạch hơi nhẹ. Ba tháng đầu tiên khi mang thai rất bất ổn, vô cùng dễ dàng sảy thai, mà bên cạnh nàng có quá nhiều hải tử, va chạm là không thể nào tránh được, cho nên ta mới cho bọn chúng tới hết chỗ của Dung nhi, chờ qua ba tháng, thai nhi đã ổn định rồi thì không cần phải quá cẩn thận như vậy nữa”- hần bình thần vuốt ve bụng nàng mà nói.

“Ta lại mang thai rồi, thật là kỳ diệu!”- Niệm Từ vẫn còn đang đắm chìm trong vui vẻ nói.

“Bỏ lỡ việc Tiểu Mã Câu ra đời, để cho nàng một mình chịu không ít khổ cực, ta vẫn luôn luôn thấy nuối tiếc. Lần này mỗi việc ta sẽ đều tham dự, tự tay mình đón chào hải tử của chúng ta!”

“Không có đâu, ta cùng Tiểu Mã Câu chưa hề chịu khổ gì cả. Hồi mang thai Tiểu Mã Câu ta không hề để ý thấy, khi mang thai được 5 tháng, bụng nổi lên rồi ta mới biết được đó”- Niệm Từ nhẹ nhàng nói.

“Làm mẫu thân như vậy thật là quá xấu hổ, nàng lại còn dám nói sao?”- không khí ảm áp vừa rồi đã bị những lời của Niệm Từ phá vỡ.

“Không thể trách ta nha, khi đó ta cả ngày vội vàng trộm đồ, không có lòng dạ nào rồi rảnh suy nghĩ những thứ khác. Hơn nữa, chàng cũng chưa từng dạy ta xem hỉ mạch cơ mà”- Niệm Từ không phục nói.

“Đại nhân không trách tiểu nhân, ta không so đo với nàng. Lần này nàng nhất định phải điều dưỡng cho thật là tốt”

“Vâng, tất cả nghe theo lời chàng đi”- Tựa người vào trượng phu, nàng hạnh phúc nói.

Đám người quấy rối đã rời khỏi đảo, vợ chồng Hoàng đảo chủ bắt đầu sống thế giới dành cho hai người. Mặc dù trên đảo còn có hải tử mới nhận nuôi của Mai Siêu Phong, chỉ có điều, Hoàng đảo chủ lên tiếng, toàn bộ bọn chúng bị ném cho người làm chăm sóc, không để cho Niệm Từ bị chút phân tâm nào.

Sáng sớm hôm sau, hai người nhàn nhã dùng bữa sáng, rồi sau đó tiến hành rèn luyện sáng sớm, tựa như ngày xưa vậy, có điều, vì suy nghĩ cho thai nhi nên đem việc luyện công biến thành việc đi dạo sang, hoặc là trên bờ biển, hoặc ở trong rừng, hoặc là khu ruộng mới khai khẩn ở trên đảo. Đi một thì

ngồi nghỉ lại, Niệm Từ sẽ tựa vào vai phu quân mà nghe tiếng tiêu du dương, nếu hăng hái sẽ hát một khúc, Hoàng Dược Sư nghe được nhiều ca khúc mới thì luôn cười nhẹ.

“Niệm Từ, ca khúc này lại là do nàng học được sao?”- một khúc “Nữ Nhi Tình” khiến cho Hoàng Dược Sư tò mò hỏi.

“Đúng vậy, đây chính là từ trong Tây Du Ký mà ta luôn kể cho bọn nhỏ nghe, chuyện ở Nữ Nhi Quốc biên soạn ra nha!”- nàng theo vừa vuốt vuốt nhún cười của trượng phu theo thói quen vừa nói. Vì dự phòng việc mang thai sẽ bị sưng phù, Niệm Từ đã sớm mang tất cả đồ trang sức của mình tháo xuống, bao gồm cả nhẫn cưới nha.

“Nhiều năm trước ta cũng từng lưu lạc giang hồ, rồi sau đó đọc được nhiều sách vở, nghe được được nhiều chuyện kỳ lạ, nhưng tại sao ta chưa từng nghe thấy những chuyện xưa mà nàng đã kể? nhất là chuyện như lời nàng nói Đường Huyền Trang tới Tây Trúc học hỏi Phật pháp ở trong Tây Du Ký nhất định là ta chưa nghe thấy ở đâu nha!”- Hần lại hỏi.

Nàng đặt tay mình ở trên tay hắn, đan mười ngón tay vào nhau, nắm thật chặt rồi mới ngẩng đầu lên nhìn trượng phu của mình, nhẹ nhàng nói:

“Nếu như ta nói mình từng trải qua rất nhiều chuyện thần kỳ, đã học được không ít kiến thức không thể tưởng tượng nổi thì chàng có tin không?”

“Kinh nghiệm như thế nào? Khi nào? Nơi nào? Cùng nghĩa phụ của nàng trải qua sao?”- Hoàng Dược Sư lập tức hiểu kỳ hỏi.

“Không phải vậy, chính xác mà nói thì là ở trong mộng. Khi còn bé, ta ở trong mộng đi tới địa phương của ngàn năm sau, gặp qua không ít người, cũng học được không ít kiến thức, ví như những chuyện xưa ta kể, ca khúc, còn có một ít quan điểm của ta cũng là do nơi này tạo ra. Có lúc ta cũng phân không rõ rốt cục nơi nào là thực tế, nơi nào là mộng ảo. Thậm chí ta hoài nghi mình có phải là thần tiên hay là yêu tinh không, nếu không làm sao ta có thể có nhiều giấc mộng bất thường như vậy đây? Cho đến khi ta dần lớn lên thì những cảnh mộng đó mới từ từ biến mất”

Về sự tồn tại của linh hồn, ngay cả trong xã hội hiện đại, các nhà khoa học vẫn còn chưa thể lý giải được, chớ nói gì đến thời cổ đại con người còn ngu muội này, nói ra khẳng định sẽ bị gọi là yêu nghiệt. Ngay cả Hoàng Dược Sư mà nàng yêu, nàng cũng không dám đảm bảo hắn có bị nàng hù dọa hay không? Hơn nữa trên thực tế, nàng thật sự có cảm giác mình đang trong cơn mơ, rốt cục cuộc sống của Lưu Lợi Lợi trước kia là giấc mộng hay là nàng đã từng trải qua, tại sao nàng lại xuất hiện trong thế giới của Thần điêu nàng cũng không biết, nàng cứ ngỡ mọi thứ là một loại cảnh mộng của mình.

“Bất kể kiến thức của nàng là ảo hay thật, chỉ cần nàng vẫn luôn ở bên ta, thì ngay cả ông trời cũng không cần sợ, ta sẽ bảo vệ nàng. Hơn nữa, có lẽ nàng thực sự là yêu tinh, nếu không tại sao ta lại mê muội nàng tới như vậy?”- hắn ôm lấy vai nàng, áp mặt nàng vào ngực mình, đùa giỡn mà nói.

“Ghét, chàng khi dễ ta...”- hai người lại âu yếm thân ái một phen. Sau một lúc lâu Hoàng Dược Sư nhẹ nhàng vén lại tóc cho nàng, chăm chú nhìn vào mắt nàng mà nói:

“Cho dù nàng từng trải qua chuyện gì, ta biết nàng vẫn luôn là thê tử của ta, là mẹ của con trai ta. Không cần lo lắng mọi chuyện, ta cùng nàng sẽ cùng nắm tay nhau mà bạc đầu giai lão!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Niềm Vui Sinh Con Gái (Hạ)

Trừ việc luôn đi tản bộ bên ngoài mỗi buổi sáng, Niệm Từ còn đều đặn một ngày hai lần tập luyện nội công. Thành công từ Tiểu Mã Câu khiến cho lòng tin của nàng tăng lên nhiều, nàng lại hy vọng sinh ra được một cao thủ võ lâm nữa.

Cuộc sống vẫn giống như lúc trước vậy, sau giờ Ngọ hai vợ chồng họ đều ở trong thư phòng.

“Sư phụ, chàng xem, cái này là dấu hiệu năm đó ta cùng đại ca làm trộm đạo lưu lại. Đây là Tulip đen, là một loại hoa. Còn đây là hình ảnh mà ta vẽ riêng cho đại ca. Có phải rất hay không?”- theo tiếng gọi của Niệm Từ, Hoàng Dược Sư bỏ sách trong tay xuống, tiến lên quan sát bức vẽ của thê tử.

“Cái hình này rất giống bộ dáng thường ngày của Lão Ngoan Đồng. Nhưng còn tulip đen... ta chưa bao giờ nghe qua, nên không thể nào bình luận được” -hắn xem qua rồi nói.

“Nghe nói đây là loài hoa đặc sắc của một quốc gia bên ngoài. Màu đen là quý giá nhất, còn có màu trắng, màu hồng, màu vàng. ... rất nhiều màu sắc, đến mùa xuân thì nở rộ ở khắp nơi, vô cùng xinh đẹp. Ta thật sự muốn đi xem một lần”- Đang nói chuyện, Niệm Từ lại nhắm mắt lại hồi tưởng về cảnh đẹp đó.

“Đây cũng là quang cảnh nàng nhìn thấy ở trong mộng? Thực tế có không?”- Hoàng Dược Sư khẽ vuốt nhẹ mũi nàng một cái, nói. Hiện tại hắn đối với cảnh trong mộng của thê tử không hề có nghi ngờ gì cả, mọi điều lạ lùng nàng nói hắn đều nghĩ là từ giấc mộng của nàng.

“Không biết, chắc là có đi?”- Niệm Từ không dám khẳng định nói. Nàng chỉ biết là hoa tulip tới từ Hà Lan, còn cụ thể khi nào có thì nàng không biết.

“Một ngày nào đó, chàng theo ta đi ra biển tìm được không?”- nàng ngược mặt hỏi.

“Được, chỉ cần nàng muốn, chúng ta sẽ đi tìm”

“Phu quân, chàng đối với ta thật tốt. Nói cho chàng biết, quốc gia này rất thần kỳ. Nơi đó có máy xay gió, người thì mang hài gỗ...”- bất tri bất giác, cả buổi chiều hôm đó nàng luôn miệng kể cho hắn nghe về tất cả các quốc gia kỳ lạ trên thế giới này, còn Hoàng Dược Sư chỉ thỉnh thoảng hỏi lại nàng.

Thiệt thòi duy nhất của con trai nàng chính là, trong năm tháng đầu tiên nàng không hề chú ý gì tới dinh dưỡng, lại luôn vận động mạnh. Lần này phụ thân của hải tử ở bên cạnh, luôn đưa ra thực đơn thức ăn dinh dưỡng cho nàng, các loại rau dưa, trái cây, trứng thịt liên tục được đưa lên đảo. Anh em họ Dương và Lý Mạc Sâu nghe được tin tức thì vội vã chạy tới thăm, nhưng đều bị Hoàng Dược Sư nghiêm khắc cự tuyệt, đuổi không cho họ vào.

Hoàng Dược Sư vẫn rất lưu luyến việc năm đó hai người cùng xuống bếp nghiên cứu thức ăn, nhưng lúc trước bọn trẻ lên đảo quần lấy nàng quá nhiều, thời gian có thể vào phòng bếp không nhiều, nên hắn không thể thực hiện được mộng cũ. Bây giờ có thời gian, hắn đã đặc biệt xây dựng một phòng bếp nhỏ ở gần phòng ngủ của họ. Hắn hằng hái lõi kéo thê từ vào phòng bếp thì thỏ tài năng, nhìn thấy nàng khen ngợi không dứt miệng, cảm giác thỏa mãn này khiến cho hắn thỏa mãn còn hơn là thắng lợi ở Hoa Sơn luận kiếm.

Lúc này Niệm Từ giống như một bông hoa mềm mại yêu kiều được nâng niu ở trong tay trượng phu, tỉ mỉ che chở, nên số lần làm nũng của nàng càng lúc càng nhiều, nhất là thời điểm uống thuốc bổ. Đầu tiên là vì nàng muốn đùa bỡn hắn, để cho hắn phải ôn nhu dụ dỗ nàng sau đó nàng mới hài lòng uống thuốc.

“Sư phụ, hiện tại tính tình của ta không tốt, rất dễ dàng tức giận, chàng có chán ghét ta không?”- lại một lần uống thuốc nữa, khi Hoàng Dược Sư lau miệng cho nàng thì nàng lo lắng hỏi.

“Làm sao có thể? Nàng đang trong thai kỳ, rất khổ cực dưỡng nuôi con chúng ta, ta cảm tạ nàng còn không kịp, làm sao có thể chán ghét nàng?”- học y nhiều năm, Hoàng Dược Sư rất hiểu nguyên nhân sự khó chịu của nàng, nên hắn không hề so đo với nàng, thậm chí hắn còn rất tận hưởng loại tình thú này giữa hai vợ chồng.

“Nhưng rất nhanh ta sẽ trở nên sưng phù, thậm chí sẽ xấu đi rất nhiều, chàng xem, trên mặt ta đã xuất hiện vết thâm rồi?”- nàng chỉ vào vết thâm ở trên mặt, phụng phịu nói.

“Sớm biết như vậy, không bằng ta làm giống như lúc sinh Tiểu Mã câu vậy, rời xa chàng đi. Chờ sau khi sinh xong mới quay trở lại, thì chàng sẽ không nhìn thấy vẻ mặt xấu xí của ta”

“Nàng nói gì vậy? Ta vẫn luôn tiếc nuối không được ở bên cạnh nàng khi Tiểu Mã Câu ra đời. Bất kể hình dáng nàng ra sao, đối với ta nàng vẫn luôn đẹp nhất. Hơn nữa, vết nám trên mặt nàng cũng không rõ ràng, ta sẽ dùng trần châu trộn với Thiên sơn Tuyết Liên chế thành thuốc cho nàng, nàng thấy có được không?”- Hắn nâng mặt của Niệm Từ lên, cẩn thận chu đáo nói.

“Được, nhưng có thể điều chế thành cao không? Ta muốn bôi trực tiếp lên mặt để thấy công hiệu hơn.”

“Được thôi, ta sẽ thử điều chế cho nàng.”

“Phu quân, chàng phải hứa với ta một chuyện.”- Niệm Từ đứng lên, đi đến bên cạnh hắn, hắn vòng tay ôm ngang hông của nàng, nàng đứng ở trong lòng của yên lặng không nói.

“Chuyện gì?”- hắn nhẹ nhàng vuốt ve lưng của nàng và hỏi.

“Trừ những hải tử ở trên đảo lúc này, ta không muốn chàng thu nhận thêm đồ đệ nữa, nhất là đồ đệ nữ. Ta muốn ta là người cuối cùng!”- nàng kiên quyết nói.

“Tại sao?”- Hoàng Lão Tà buồn cười hỏi.

“Ta ghen tỵ. Sanh hải tử xong khẳng định ta sẽ biến thành xấu xí, trên đảo mà có thêm mấy tiểu cô nương xinh đẹp sáng ngời ở trước mặt chàng, mềm mại kêu “Sư phụ! Sư phụ!” Ta có thể không ăn dấm sao?”- Vừa nói, nàng vừa học khẩu khí chanh chua nói.

“Ha ha ha...” Hoàng Dược Sư bật cười to, ngực phập phồng dữ dội.

“Nàng nha, cứ luôn thích suy nghĩ lung tung như vậy thôi. Lúc trước, trên đảo chỉ có một mình nàng ta đã không đáp ứng xuê chứ đừng nói có thêm mấy người nữa, nàng cho rằng ta có nhiều tình lực như vậy sao?”- hắn tiếp tục cười nói.

“Ta bất kể, chàng nhất định phải đáp ứng ta”- cái suy nghĩ này là suy nghĩ đột phát của nàng. Nàng mơ hồ nhớ được, trong Thần Điều, Hoàng Dược Sư có thu thêm một nữ đệ tử. Tuy nói là nàng ta vừa thấy Dương Quá đã yêu, nhưng Trình Anh và Quách Tương cũng giống nhau chưa bao giờ lấy chồng. Dương Quá cùng với Hoàng Dược Sư có rất nhiều điểm giống nhau, ai có thể đảm bảo tình cảm của cô gái này không chuyển sang Hoàng Dược Sư của nàng chứ.

“Ta đáp ứng nàng, trừ bỏ con của chúng ta và các môn nhân hiện nay, ta không bao giờ thu nhận thêm bất kỳ đồ đệ nào nữa. Đừng nói là nữ đệ tử, cả nam đệ tử cũng không thu nhận. Vậy nàng hài lòng chưa?”- Niệm Từ mỉm cười gật đầu một cái, lại giấu mặt vào trong ngực của trượng phu.

Sau bữa cơm chiều, khi Niệm Từ đi tắm rửa, Hoàng Dược Sư sẽ dành thời gian để xử lý mọi chuyện ở trên đảo và những thư xin chỉ thị ở bên ngoài. Các nơi đang phát cháo từ thiện được tiến hành rất thuận lợi, Mạc Sầu mang thân phận môn nhân đại diện cho đảo Đào Hoa và là đệ tử của phái Cổ Mộ xuất hiện, tự mình chăm sóc, múc cháo cho dân chúng. Mặc dù nàng vẫn mang dáng vẻ trong trẻo kiêu ngạo, nhưng cử chỉ lại rất ôn nhu, không lúc nào tỏ ra khó chịu với người những người bệnh tật hôi thối.

Việc trả thù Lục Triền Nguyên cũng đã sớm được triển khai, từ các chi nhánh cửa hàng của Niệm Từ bắt đầu lan ra tin đồn. Bắt đầu chỉ là tin tức Lục Triền Nguyên dụ dỗ thiếu nữ ngây thơ, lại không giữ lời bội bạc lời hứa, nhưng lời đồn trong dân chúng thật là đáng sợ, rất nhanh liền xuất hiện những dị bản khác của tin đồn ban đầu. Từ việc hấn 7, 8 tuổi rồi vẫn còn đái dầm, đùa giỡn với nha hoàn đến Lục gia trang dựa vào thế lực của mình hại người vô số... cuối cùng hư hư thật thật không còn ai có thể phân biệt được rõ ràng nữa. Lúc này trên giang hồ gọi Phiền kiếm Phi Hồng Lục Triền Nguyên là chuột chạy qua đường, mặt mũi mày râu cũng bị mất hết.

“Niệm Từ, nàng ở đây làm gì?”- Sau khi hết bận rộn ở thư phòng trở về nhà, Hoàng Dược Sư liền nhìn thấy thê tử ngồi ở trước giường, mái tóc vẫn còn ẩm ướt, bận rộn xoay xở gì đó.

“Lần trước mang thai, tất cả quần áo đều do Lý Thâm chuẩn bị. Lần này thời gian còn sớm, mặc dù nữ công của ta không tốt, nhưng ta vẫn muốn may một ít quần áo cho đứa nhỏ”- nàng trả lời, vẫn không ngừng đầu lên.

Tiện tay cầm lấy khăn ở đầu giường, Hoàng Dược Sư ôn nhu lau tóc cho nàng. Hấn bật cười nhìn nàng lật qua lật lại hai miếng vải màu lam và màu hồng.

“Sư phụ, chàng nói ta nên chuẩn bị đồ con trai trước hay con gái trước? Còn chưa biết giới tính, nên ta muốn chuẩn bị cả hai”- nàng nghiêng đầu qua nghiêm túc hỏi hấn.

Hoàng Dược Sư không trả lời, để khăn lông xuống, giờ tay bắt cổ tay nàng, lẳng lặng chờ đợi.

“Còn hơi sớm một chút, nhưng ta có thể khẳng định được tới bảy phần giới tính của hài tử. nàng có muốn biết không?”- Hấn hỏi.

Xem xem số vải trong tay, cau mày suy nghĩ một chút, Niệm Từ làm như đưa đám nói: “Ta thích loại cảm giác vui mừng đến cuối cùng mới biết kết quả, tựa như lúc sinh ra Tiểu Mã Câu vậy. Nhưng mà lúc thai máy thì rất phiền toái, ta không biết là nam hay nữ, nên khi nói chuyện với hài tử không biết phải xưng hô thế nào. Còn nữa, lần trước ta đã chuẩn bị một đồng quần áo con gái, cuối cùng phải đưa cho hàng xóm dùng hết. chàng nói ta có nên biết hay không?”

“Hiện tại ta đã biết giới tính, loại vui mừng đó ta không có. Nàng biết sớm thì có thể chuẩn bị tốt hơn”- hấn kiên nhẫn khuyên nhủ.

“Ừm, chàng nói ta mới để ý tới. Vậy bây giờ chàng nói cho ta biết con của chúng ta là trai hay gái?”

“Chúc mừng nàng sắp có được một nữ nhi xinh đẹp thông minh”

“Con gái nha? Quá tốt rồi! một trai một gái thật là vừa vặn!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Thiên Tầm

Edit: Vân Nhi

Nhân tiện bọn nhỏ không có ở trên đảo, Hoàng Dược Sư làm một chút điều chỉnh. Dù sao hiện tại thê tử đã có thai, không thích hợp để chăm sóc cho Mỹ Mi nữa. Mà lần này rời đảo thời gian dài, cũng là vừa đúng lúc có thể huấn luyện bé tự mình chăm sóc cuộc sống hàng ngày. Theo đề nghị của Niệm Từ, bọn họ đặc biệt dọn một tòa viện nhỏ, đem tất cả hài tử, bao gồm cả Tiểu Mã Câu và Mỹ Mi cho dọn vào ở trong đó. Thực hiện sửa đổi xong, tiểu viện này trông giống như một trường học nội trú cho học sinh vậy. Hai đứa trẻ sẽ ở một phòng, trên căn bản là một lớn một nhỏ ở chung để quản lý lẫn nhau. Đoán chừng Lão Ngoan Đồng sẽ náo loạn muốn vào đó ở, nên Hoàng Dược Sư vẫn để cho hấn cùng với Tiểu Mã Câu ở chung một phòng như cũ, như vậy hấn vẫn có thể giúp Tiểu Mã Câu luyện tập võ công.

Khu nhà chính thì để lại cho Mai Siêu Phong và Mỹ Mi ở. Có thể vì muốn phụng thờ hương khói cho các sư huynh đệ nên Mai Siêu Phong chỉ nhận nuôi toàn con trai, toàn tâm toàn ý tập trung vào bọn chúng. Hoàng Dược Sư còn để mấy gia nhân ở trong sân này để chăm sóc ăn uống cho bọn nhỏ và phụ trách cả việc gác đêm. Chính tay Hoàng Dược Sư còn tự mình viết một tấm biển: Ấu Viện.

Hai người cùng nhau hưởng thụ thế giới riêng, đồng thời hài tử trong bụng của nàng cũng nhanh chóng trở mã. Có thể do không cùng giới tính nên Niệm Từ cảm thấy lần này mang thai không giống như lúc trước. Vừa qua ba tháng, nôn nghén bắt đầu xuất hiện. Thường thường là trước khi bắt đầu bữa ăn, khi mùi thức ăn bay vào mũi nàng thì con nôn nghén bắt đầu xông tới hành hạ nàng.

“Oe ~~~~” nòn mưa thật vất vả mới chấm dứt, Niệm Từ không có chút sức lực nào ngồi phịch xuống trên ghế.

“Uống chén nước súc miệng đi!”- Hoàng Dược Sư vỗ vỗ nhẹ sau lưng nàng, bưng chén nước đưa cho nàng, ôn nhu nói. Nàng cầm lấy chén nước trong tay chồng, uống một ngụm, nói:

“Có phải là do con gái thích làm nũng không? Tại sao lần trước mang thai con trai không có bị nhiều khó chịu như vậy? Không phải là mang thai lần đầu sẽ bị hành nhiều hơn sao?”

“Vấn đề này ta cũng không rõ được. Mỗi người một khác, có thể mỗi hài tử thể chất khác nhau thôi!”- hần từ từ đỡ thê từ dậy.

“Thừa dịp lúc này không sao, nàng nhanh ăn một chút gì đi, nếu không dạ dày trống sẽ rất khó chịu đấy”

“Nòn xong ta không có khẩu vị để ăn”- Niệm Từ nửa làm nũng, nửa chán ghét nói.

“Ăn một chút thôi, đừng làm cho ta lo lắng.”- Nhìn sắc mặt nàng chỉ mới có mấy ngày đã xanh xao xuống, có vẻ hơi tiêu tụy khiến cho hần đau lòng không dứt.

“Ta muốn chàng xúc cơm”- Phụ nữ có thai là lớn nhất, lúc này yêu cầu gì của nàng cũng không quá đáng.

“Được, vì phu xúc cho nàng. Dù sao đây cũng không phải là lần đầu mà”- hần cười ngồi xuống, múc cháo trong chén nhẹ nhàng thổi cho nguội, rồi đưa vào miệng nàng. Nàng nói chuyện phách lối như vậy thôi, thấy Hoàng Dược Sư làm thật thì nàng lại cảm thấy thẹn thùng. Miễn cưỡng nuốt xuống miếng cháo này xong, thấy hần vẫn tiếp tục dứt, nàng vội vàng nói:

“Tự ta ăn, không cần chàng dứt nữa. Chàng cũng mau ăn đi, cơm nguội mất.”

“Không sao, chỉ cần nàng ăn xong là được”- Vừa nói hần vừa tiếp tục sự nghiệp dứt cháo vĩ đại.

Trên mặt tuy không có biểu tình gì, nhưng trong lòng của Hoàng Dược Sư lại ưu phiền không dứt. Mặc dù hần tự tin vào y thuật của mình, thể trạng của Niệm Từ lại rất khỏe mạnh nên chắc bi kịch ở A Hành sẽ không xuất hiện ở trên nàng; hần cũng biết phụ nữ mang thai sẽ có thể có những phản ứng nôn nghén, nhưng mắt hần nhìn thấy thê từ chịu khổ như vậy thì thật sự hần bị dọa giật mình. Vì vậy, đêm dài yên tĩnh, hần luôn không ngủ nhiều mà thức xem sách thuốc, đề đề phòng bất trắc có thể phát sinh.

Thời gian qua vô cùng mau, trong nháy mắt, thai nhi trong bụng nàng đã hơn 4 tháng, bọn nhỏ đi Tương Dương cũng đã sắp trở lại. Lợi dụng thời tiết tốt, Niệm Từ ngồi ở bên ngoài phòng, nhắm mắt phơi nắng, còn Hoàng Dược Sư ngồi ở bên cạnh nàng khẽ đàn cho nàng nghe. Bất tri bất giác nàng ngủ quên mất, ngay cả lúc chồng bồng nàng vào trong phòng nàng cũng không biết. lúc tỉnh dậy đột ngột nàng phát hiện ra trước giường nằm của nàng có hai cái đầu nhỏ, thì ra là Tiểu Mã Cầu và Mỹ Mi đã về nhà.

“Hai tiểu bảo bối của ta đã về rồi? Chờ bao lâu rồi? Tại sao không gọi mẹ tỉnh lại?”- Nàng nhẹ giọng nói.

“Mẹ, trong bụng của mẹ có phải là có một tiểu muội muội rồi không?”- Hai cặp mắt to khề chớp chớp, nghiêm túc hỏi.

“Đúng vậy, bây giờ bé còn ở bụng của mẹ, vẫn còn rất là nhỏ đó. Nếu muốn thì hai con sờ thử đi, có điều phải cẩn thận nha”- vừa dứt lời, hai cánh tay nhỏ bé đồng thời đưa về phía bụng của nàng. Lúc này, bụng của nàng đã hơi nhô lên rồi.

“Không sờ thấy, chỉ có bụng rất mập mập thôi!”- Mỹ Mi đáng yêu vô cùng nói.

“Hài tử ngọc, bây giờ em bé còn nhỏ, chờ thêm mấy tháng nữa là bé có thể ra ngoài chơi với hai con được rồi!”- Sờ bụng không đã không thể thỏa mãn yêu cầu của hai đứa nhỏ, hai đứa nhỏ lập tức cõng giày bò lên trên giường, đưa nhau chui vào trong ngực của Niệm Từ. ba người nằm cười đùa trên giường, hai đứa nhỏ nằm ở hai bên, lủi lo kể chuyện, tranh nhau kể lại những điều mình biết trong hai tháng qua, cũng tò mò hỏi thăm tình huống của em bé.

“Niệm Từ nàng tỉnh rồi sao? Ngao nhi, có phải là con không nghe lời đánh thức mẫu thân dậy không?”- Hoàng Dược Sư đi vào hỏi.

“Không có đâu cha! Con cùng với Mỹ Mi rất ngoan ngoãn ngồi chờ mẹ tỉnh, không có nói chuyện lớn tiếng luôn”- Tiểu Mã Cầu vội vàng giải thích.

“Đúng vậy, ông ngoại. Con cùng với cậu không có phá nha!”- Quách Mỹ Mi cũng lớn tiếng giải thích.

Niệm Từ lập tức ngồi dậy, cười nói: “Đúng vậy, tự ta tỉnh dậy, không phải do bọn nhỏ. Bọn họ về lúc nào vậy? Đã an bài xong chưa?”

“Xong rồi. Nàng xuống giường chuẩn bị ăn cơm tối thôi. Bọn họ mới trở lại có nửa canh giờ, thấy nàng ngủ nên không có quấy rầy. Dương Dịch và Mạc Sầu cũng đã trở lại, ta đã an trí bọn họ xong hết rồi”- Hần vừa nói vừa giúp hai đứa nhỏ mang giày vào, lại đỡ Niệm Từ đứng dậy.

Đúng như Niệm Từ đoán, sau khi nghe toàn bộ bọn trẻ đều chuyển tới Ấu viện thì Lão Ngoan Đồng cũng đòi vào đó ở. Thấy mọi bố trí đã thay đổi hoàn toàn, phòng trò chơi cũng được đổi mới, lại được ở chung phòng với Tiểu Mã Cầu nên hần rất là đắc ý. Quá sức vui vẻ nên hần chạy đi chơi với mấy hài tử khác ngay, không kịp tới gặp muội muội của mình.

Bữa tối, cả gia đình tề tựu chung một chỗ chúc mừng đào Đào Hoa sắp có thêm một thành viên mới. Mai Siêu Phong kể tình hình ở Tương Dương gần

đây, chuyển lời thăm hỏi của Quách Tĩnh Hoàng Dung cho mọi người. An hem họ Dương thì nhờ Dương Dịch gửi lời chúc mừng tới hai vợ chồng Hoàng đảo chủ, cũng báo cho họ biết về chiến tích đã trừng trị Lục Triển Nguyên như thế nào. Mọi người cùng trò chuyện với nhau thật lâu, khiến cho bữa ăn tối kéo dài, Mai Siêu Phong không yên lòng bọn nhỏ đã buồn ngủ, nên dẫn bọn nhỏ rời khỏi phòng ăn trở về phòng. Hoàng Dược Sư cũng nghiêm khắc yêu cầu Tiểu Mã Câu và Mỹ Mi về phòng ngủ, hai đứa nhỏ quần quýt lấy Niệm Từ một hồi lâu sau mới đi theo người làm trở về phòng.

“Mạc Sầu, ta muốn hỏi muội một chuyện. Muội có muốn để cho sự phụ của ta chẩn bệnh cho muội một lần không? Tại sao đã thành hôn hai năm rồi mà hai người vẫn chưa có hài tử?”- Sau khi những người khác cáo từ, Niệm Từ lôi kéo Mạc Sầu vào phòng, nhỏ giọng hỏi.

“Cảm ơn ý tốt của Nhị cô nương, có hài tử hay không còn phải xem ý trời, ta cùng với Dương đại ca cũng chưa từng tính toán qua!”- Mạc Sầu trả lời.

“Nhưng ta lại lo lắng cho muội. Các nam nhân thời nay rất coi trọng việc kế thừa hương khói, mặc dù sau khi cưới muội vẫn rất hạnh phúc, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. ta không muốn có người lại gọi muội là tỷ tỷ”- Niệm Từ lo lắng nói.

“Sau khi thành thân, ta cùng với Dương đại ca vẫn rất tốt, sẽ không có người khác đâu”- Mạc Sầu đỏ mặt giải thích.

“Bất kể như thế nào, ta vẫn luôn lo lắng cho muội. Muội giống như muội muội ruột của ta vậy, ta không hy vọng vì chuyện của hài tử mà khiến cho hai người không vui”- Niệm Từ nói tiếp.

“Mặc dù muội không nghĩ tới, nhưng ta vẫn phải thay muội tính toán. Dương Nhị, Dương Tam bọn họ cũng đã sắp thành thân rồi, có thể sắp tới sẽ đến bái kiến đại tẩu như muội. Sự nghiệp của huynh đệ bọn họ càng lúc càng phát đạt, ta là lo lắng Dương Dịch vô tâm, có người lấy lý do muội không thể sinh con được mà nạp mỹ nhân vào cửa, chuyện sinh con đẻ coi đối với nam nhân không phải là chuyện đùa đâu”

Niệm Từ luôn luôn cảm thấy, không biết có phải là do võ công của phái Cô Mộ quá đối với cơ thể của nữ giới có tổn thương không, mà phái Cô Mộ không hề có đời sau.

“Được, ta sẽ trở về bàn bạc với Dương đại ca một chút rồi sẽ trả lời lại cho tỷ. Cảm ơn Nhị cô nương đã quan tâm”- Bất kể thế nào, Mạc Sầu cũng biết là Niệm Từ luôn thật tâm đối xử với mình.

Ngày hôm sau, khi ăn điểm tâm xong thì hai vợ chồng Dương Dịch và Mạc Sầu đặc biệt đi tìm hai vợ chồng Hoàng đảo chủ.

“Nhị cô nương, tối hôm qua Mạc Sầu có nhắc tới lời của cô với tôi”- Dương Dịch lên tiếng nói.

“Không thể trách ta nhiều chuyện được, các người thành thân đã hai năm rồi mà còn chưa có hài tử nên ta rất là lo lắng”- Hoàng Dược Sư đứng một bên lắng nghe, nhưng không có bất kỳ một phản ứng nào.

“Nhị cô nương đã quá lo lắng rồi. Tôi và Mạc Sầu không có quá đặt nặng vấn đề việc có hài tử. Vợ chồng chúng tôi không có song thân cha mẹ, khái niệm kế thừa nhang khói cũng rất mong nhạt, hiện tại bọn tôi đang rất hưởng thụ loại cuộc sống an nhàn tự tại này. Trên đảo hài tử nhiều đến như vậy, các huynh đệ của tôi ngày sau cũng sẽ có nhiều con cái, tôi có thể tùy tiện nhận một đứa làm con thừa tự là được rồi, không nhất định phải là ruột thịt. Tôi cũng không phải là con trai ruột thịt của nghĩa phụ, nhưng tình cảm của tôi và ông không phải vẫn rất sâu đậm sao?”- hần cười nói.

“Huynh có thể nghĩ được như vậy thì tốt. Hoàn cảnh của Mạc Sầu bấp bênh, chịu không ít đau khổ rồi, hiện tại thật vất vả nàng mới vẫn hồi lại được danh dự, ta không muốn nàng phải chịu đựng đau khổ nữa”- Lòng của Niệm Từ rốt cục cũng có thể buông lỏng rồi.

"Yên tâm đi, tôi sẽ không bạc đãi muội muội này của cô."- Nói thêm vài câu, hần liền đưa Mạc Sầu lên thuyền rời đảo.

“Bây giờ nàng đang có hài tử, đừng quan tâm nhiều chuyện quá!”- Bên cạnh đã không còn người nào thì Hoàng Dược Sư mới nhàn nhạt mở miệng nói.

“Ta cũng không thể chỉ lo lắng cho một mình ta. Trên đảo hiện tại không có nhiều người, trừ bỏ chàng và thai nhi trong bụng ra, ta không cần phải quan tâm tới ai cả. Nhưng mai này cả đám hài tử trở lại thì làm sao có thể không quan tâm tới bọn họ chứ”- Niệm Từ nhẹ nhàng nói.

“Nàng còn nói thế là ta sẽ đem toàn bộ mọi người đuổi ra khỏi đảo, ngay cả nhi tử cũng như vậy”- hần cười cười nói.

Hoàng Dược Sư liền hạ nghiêm lệnh, chính là cho dù trời có sập xuống cũng không được phép đi quấy rầy Niệm Từ, nếu như làm trái sẽ bị đuổi khỏi đảo Đào Hoa.

Bụng của Niệm Từ càng ngày càng lớn, nhìn từ xa thì trông giống như một con chim cánh cụt đang đi tản bộ vậy. Bọn nhỏ rất là hiếu kỳ, mỗi ngày khi nghe Niệm Từ kể chuyện xưa, đều thay phiên nhau tiến lên vuốt ve bụng của Niệm Từ, nói chuyện cùng với hài nhi trong bụng nàng.

Vào tháng sáu nóng bức, hoa sen trong hồ nở rộ, Niệm Từ trải qua ba bốn canh giờ bị hành hạ thống khổ rốt cục cũng sinh hạ một bé gái trắng nõn xinh đẹp. Sáng sớm ngày hôm đó, trong lúc đang ngủ thì nàng bị đau tới tỉnh dậy, cả đảo Đào Hoa lúc này bắt đầu bận rộn rít rít vì nàng. Hoàng Dược Sư từ đầu tới cuối đều ở bên cạnh thế tử, chủ động đỡ đẻ cho nàng. Nhìn Niệm Từ đau tới cả người đỏ đẫy mồ hôi, không ngừng thấp giọng rên rỉ, hần không khỏi đau lòng nắm thật chặt tay của nàng.

“Cố gắng thêm một chút nữa, hài tử sẽ lập tức chào đời rồi!”

Nàng đã từng bởi vì hần không có ở bên cạnh khi nàng sinh con trai mà cảm thấy rất ủy khuất. Lần đó nàng đau đớn khó nhin, nàng thật muốn mắng to trượng phu cho thỏa trong lòng, tựa như những người phụ nữ hiện đại lúc sinh con vậy. Nhưng bây giờ đang nằm trên giường, lần nữa trải qua đau đớn như cạo xương, Niệm Từ phát hiện, căn bản là nàng không mắng ra được. Hoàng Dược Sư bởi vì khẩn trương mà sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh toát

ra không thua kém nàng bao nhiêu.

“A ~~~~ sư phụ chàng không cần phải khẩn trương. Ta... ta dù sao cũng đã sinh con một lần rồi, không có gì nguy hiểm đâu!”- Tranh thủ lúc đỡ đau nàng an ủi trượng phu.

“Ta không khẩn trương, nàng hãy cố gắng lên!”

Vừa qua buổi trưa thì con gái của nàng đã oa oa ra đời trên tay của phụ thân mình. Nhìn con gái đã được rửa ráy sạch sẽ, mệt mỏi nằm bên cạnh nàng khiến cho hai vợ chồng nàng cảm thấy rất ấm áp, hạnh phúc.

“Ta biết chàng đã sớm lặng lẽ lấy tên cho con gái, hiện tại có thể nói cho ta biết không?”- Niệm Từ tò mò hỏi.

“Còn nàng? Chưa có nghĩ ra sao?”- Hoàng Dược Sư khẽ vuốt mặt của thê tử, ôn nhu hỏi.

“Ta mà lấy tên thì khẳng định chàng sẽ không hài lòng, nên ta không muốn suy nghĩ nhiều. Chàng cũng không phải là không biết ta luôn gọi con gái là nha đầu mà”

“Thật sự ta cũng có nghĩ kỹ mấy cái tên cho con gái, nhưng hôm nay nhìn thấy nàng cực khổ như vậy sinh hạ con gái, nếu lại phủ nhận quyền của nàng thì thật là không hợp tình hợp lý. Cho nên người làm mẫu thân như nàng lúc này có thể diều võ dương oai rồi, chỉ cần đừng khiến cho hài tử sau này phải khó nghĩ là được”-hắn hào phóng nói.

“Quanh đi quẩn lại chúng ta đã gặp nhau trong thời loạn thế, sau đó chúng ta lại vì khúc mắc mà tách ra. Còn tưởng là đời này sẽ không còn gặp lại, may mắn nhờ chàng vẫn kiên nhẫn tìm mẹ con ta trong hai năm thì mới có đứa trẻ này ra đời, cho nên ta muốn gọi bé là Thiên Tâm. Hoàng Thiên Tâm. Chàng xem có được không?”- trầm ngâm một hồi lâu, Niệm Từ lên tiếng nói.

“Đạ bán oán khúc tổ trung tràng, nhất lữ yên vụ nhiên mê mang. Mộng trung tâm y thiên bách độ, thủy nhạ tương tư lệ phi dương. Tốt, cứ gọi là Hoàng Thiên Tâm đi!”- Hắn vui vẻ nói.

“Nàng vẫn luôn thích đặt tên thường gọi cho bọn nhỏ, lần này cũng không có ngoại lệ chứ?”- hắn cười tiếp tục hỏi.

“Gọi là Mạt Mạt được không? Chàng đặt tên cho mẹ con Dung Nhi là Phù Dung, còn trong lúc mơ hồ ta có nhớ được khi còn bé mẫu thân ta hay gọi ta là Lily, vậy con gái chúng ta gọi là Mạt Mạt được không?”

“Mạt Ly? Kỷ niệm về mẹ ruột của nàng? Niệm Từ của ta rốt cục cũng có hình dáng một tài nữ rồi, lấy tên cho hài tử rất có ngụ ý, ý cảnh tuyệt vời. Nữ nhi bảo bối con có biết không? Mẹ con đặt cho con một cái tên rất đẹp: Hoàng Thiên Tâm, có phải hay không Mạt Mạt?”- Hoàng Dược Sư khẽ nói với cô gái bé bỏng đang ngủ say.

Chú thích: Mạt Mạt, LiLy, Mạt Ly: Đều là ý chỉ hoa Nhài.

Bài thơ của Hoàng Dược Sư là bài thơ mang tên “Thiên Tâm”:

Nửa đêm oán khúc tổ tâm sự

Một luồng khói mù đốt mê mang

Trong mộng tìm ấy thiên bách độ

Người nào chọc tương tư lệ tung bay

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Ta là một con cá

Edit: Vân Nhi

Cảm giác ấm áp bị mọi người tiến vào đánh vỡ. Nhìn Mạt Mạt vừa mới ra đời bọn họ vui sướng không nói nên lời. Sau khi hai đứa trẻ hứa sẽ không làm ồn, dưới sự hướng dẫn đầy kinh nghiệm của Lão Ngoan Đồng bọn họ rửa sạch tay cùng khuôn mặt rồi mới được vào phòng.

“Mẹ, mẹ có khỏe không? Có phải rất khổ cực hay không?”- vẫn là con trai đau lòng mẹ, bên ngoài nghe được tiếng rên rỉ của mẹ, mặc dù người lớn an ủi nói như vậy là bình thường nhưng Tiểu Mã Câu mới bốn tuổi vẫn rất là lo lắng, không để ý gì tới muối muối liền dẫn đầu chạy tới an ủi mẹ.

“Không có sao, mẹ rất tốt, chỉ là hơi mệt mỏi mà thôi. Mau nhìn xem muội muội con đi!”- Niệm Từ nằm ở trên giường ôn nhu nói với nhi tử.

Hoàng Dược Sư ở bên cạnh thấp giọng nói cho mọi người biết tên của con gái. Những người phụ nữ tiến vào thấp giọng nói lời chúc mừng với Niệm Từ. Thậm chí Mai Siêu Phong, dưới sự hướng dẫn của sư phụ, cũng nhẹ nhàng dùng tay vuốt ve khuôn mặt của Mạt Mạt, cảm thụ một sinh mệnh mới lại tới. Khi cả gia đình đang ríu rít bên cạnh thì Mạt Mạt đang ngủ chột thức tỉnh, không nhận được bầu môi khóc lớn.

“Vừa đúng lúc Mạt Mạt tỉnh. Sư phụ chàng ôm ra cho mọi người xem đi!”- Niệm Từ nói.

“Chúng ta cũng đi ra ngoài đi. Sư tử cứ nghỉ ngơi cho tốt, bọn ta đi ra ngoài đây”

Hai đứa bé lôi kéo tay của Mai Siêu Phong, còn Hoàng Dược Sư ôm Mạt Mạt cùng mọi người đi ra ngoài.

Tỉnh dậy Niệm Từ phát hiện Mạt Mạt vẫn như cũ nằm bên cạnh mình, Hoàng Dược Sư đang dùng muỗng cẩn thận đút nước cho hài tử uống.

“Con gái đói bụng sao? Sao chàng không đánh thức ta?”- Nàng quay người qua chuẩn bị cho con gái bú sữa.

“Nàng đói bụng chưa? Com tối đã chuẩn bị xong rồi, ta đi bụng tối cho nàng”- hấn dọn dẹp mọi thứ, sau đó cẩn thận đóng cửa lại rồi đi.

Nhìn con gái thoải mái vui vẻ bú mút sữa thỏa thích, còn Niệm Từ yêu thương nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu nhỏ không có bao nhiêu tóc, hạnh phúc chột lan tỏa trong tim hấn. Hoàng Dược Sư nhanh chóng bụng khay trở lại, nhẹ nhàng để xuống nghiêng người ngồi ở bên giường, thâm tình nhìn tất cả.

“Niệm Từ, cảm ơn nàng! Ta chưa bao giờ biết được con trẻ bú sữa mẹ thỏa thích là chuyện tốt đẹp tới như vậy. Đáng thương cho Dung Nhi của ta, lúc trước không được hưởng thụ cảm giác này”- hấn như có điều suy nghĩ nói.

“Thật xin lỗi, để cho chàng bỏ lỡ giờ khắc này của con trai!”- Niệm Từ áy náy nói.

“Hiện tại ta đã thấy đủ rồi!”- hấn vỗ vỗ tay của vợ, mỉm cười trả lời. Đang lúc nói chuyện, Mạt Mạt lại ợ lên, nhìn dáng vẻ là đã bú no rồi. Hoàng Dược Sư thấy vậy, cũng rất tự nhiên ôm con gái lên, đem đầu nhỏ đặt lên vai của mình, vỗ nhẹ sau lưng của Mạt Mạt đợi cho tới khi bé “khạc...”- một tiếng thì mới buông xuống.

“Ha ha! Chàng là phụ thân rất xứng chức nha!” Niệm Từ cười nói.

“Đó là dĩ nhiên. Mặc dù đã cách hai mươi năm, nhưng mà Dung Nhi là do một tay ta nuôi lớn nha!”- Hấn có chút đắc ý nói.

Ngồi ở trên giường dùng xong com tối, Niệm Từ tỉnh ngủ sớm một chút. Ở ngoài đảo, vào tháng sáu, dù không khí thoáng đãng thoải mái nhưng trong khi sinh con, mồ hôi ra quá nhiều khiến cho nàng cả người dính dáp. Nàng cảm thấy mình giống như là muốn thiêu luôn vậy, rất muốn tắm nước nóng. Nhưng sau khi nói ra thì bị Hoàng Dược Sư kịch liệt phản đối, nàng năn nỉ hết nửa ngày mà chỉ lấy được có một chậu nước nóng để lau rửa thân mình mà thôi.

Nàng vừa ngồi lau mình vừa suy nghĩ lan man. Nàng nhớ trước kia đã từng xem qua một bộ phim phóng sự nói về sự giảm đau khi sinh nở. Các bác sĩ để cho sản phụ nằm trong một bồn nước ấm, lợi dụng sức nước và độ ấm để giảm bớt sự đau đớn khi sinh. Trẻ nhỏ ở trong bụng vốn được vây ở trong nước ối, sau khi ra đời ở trong nước ấm thì bản năng làm cho đứa trẻ có thể bơi được.

“Sư phụ, chàng có thể mang vào cho ta một thùng nước ấm được không? Ta muốn để cho con gái mang lại sự bất ngờ cho chúng ta!”- hấn rất nhanh chuẩn bị xong, Niệm Từ liền bước lại, hướng dẫn phu quân dùng hai tay ôm lấy Mạt Mạt, từ từ bỏ vào trong nước. Sau khi để cho chân hài tử thích ứng với nước ấm, Hoàng Dược Sư tiếp tục hạ thấp xuống cho cả người Mạt Mạt vào nước, khiến cho bé vui vẻ hưng phấn quơ tay múa chân. Sau khi thân mình Mạt Mạt toàn bộ đều ngâm vào trong nước, Niệm Từ bảo Hoàng Dược Sư từ từ rút tay ra, và kỳ tích phát sinh thật. Mạt mạt tự mình nổi ở trên mặt nước, hơn nữa còn biết lắc lắc đầu, như là phòng ngừa nước chảy vào tai vậy.

“Đây là chuyện gì xảy ra?”- Hoàng Dược Sư quả thực không thể tin được hai mắt của mình, hấn vừa khản trương vừa chăm chú nhìn con gái, vừa hỏi.

“Bên trong cơ thể mẹ tràn đầy nước ối, thai nhi trong vòng mười tháng đều ở trong nước, nên khi sinh ra, trẻ hoàn toàn không lạ lẫm gì đối với nước”- nàng cũng thật khản trương nhìn cử động của nữ nhi, tùy lúc đều chuẩn bị để có thể vớt bé lên.

“Tốt lắm, chàng ôm lấy con ra đi”- ước chừng khoảng một tuần hương, Niệm Từ liền chuẩn bị khăn sạch rồi lên tiếng nói.

Bơi lội xong Mạt Mạt hài lòng nằm ở trên giường, được mẹ lau sạch sẽ người. Sau đó Hoàng Dược Sư dựa theo khẩu quyết Dịch Cân Kinh của Dương Dịch truyền thụ mà xoa bóp các huyệt vị của bé. Bơi lội một nhọc cộng thêm được xoa bóp thoải mái nên bé rất nhanh tiến vào giấc ngủ, trong mộng còn mang tới cho cha mẹ nụ cười.

“Thật là thần kỳ! Mạt Mạt lại biết bơi!”- sau khi dịch cân tẩy tủy cho nữ nhi xong, Hoàng Dược Sư không khỏi thờ dài nói.

“Sao nàng biết chuyện này? Chẳng lẽ là Ngao Nhi cũng vậy?”- hấn tò mò hỏi.

“Dĩ nhiên là không rồi. Tiểu Mã Câu sinh vào tháng chạp, khí trời lạnh như vậy làm sao ta có thể thử được. Ta chỉ là ở trong mộng biết được chuyện này, nhưng chưa từng thử qua. Cho nên mới nói chàng cẩn thận một chút mà”- nàng giải thích.

“Nàng liều thật, lại dám lấy con gái cưng của ta ra thử nghiệm!”- hần thấp giọng nghiêm nghị nói.

“Là do có chàng ở bên cạnh mà. Hơn nữa, trời mùa hạ nóng như vậy, nếu khai thông được khả năng này của hải tử thì sẽ rất có ích lợi nha!”- hiện giờ, trong mắt của Niệm Từ, Hoàng Dược Sư giống như một con cọp giấy thôi.

“Hừ! nếu còn có lần sau nữa thì xem ta trừng phạt nàng như thế nào!”

Niệm Từ lại không thể không chịu đựng thêm một lần ở cử đau khổ nữa, nhưng may mắn là nữ nhi sinh ra ở ngoài đảo, trên đảo đông ẩm hạ mát, không giống tháng sáu ở Tế Nam phủ, động một chút là cả thân toàn mồ hôi, cũng không cần lo lắng hải tử bị rôm sảy. Hoàng Dược Sư không chỉ là một đại phu y thuật tinh xảo, mà còn là một sư phụ dinh dưỡng xuất sắc. Sau khi sinh Tiểu Mã Câu, dù Niệm Từ muốn thực hiện một thực đơn phong phú để chăm sóc cơ thể nhưng lại bị sự ngăn trở của bọn người Lý thâm, trừ bỏ mấy thang thuốc mà Lưu đại phu kê đơn, cả tháng nàng chỉ được ăn có cháo đường đỏ và trứng gà luộc, đến nỗi khi ở cử xong, nàng mảnh liệt hoài nghi có phải phần của mình cũng có mùi phân gà hay không. Nhưng bây giờ, dưới sự chỉ đạo của Hoàng đảo chủ thì hải sâm, cá tươi, mỗi ngày đều được nấu, rau dưa, nước trái cây, thịt trứng đều rất đầy đủ, ngay cả những dược liệu trân quý nhất của hần cũng biến thành thức ăn cho nàng.

Đứa trẻ ra đời khiến cho Hoàng Dược Sư mừng rỡ như điên, đem mẹ con hai người chăm sóc cẩn thận, ngay cả khi Mạt Mạt đêm khuya quấy khóc, hần cũng là người đầu tiên chạy tới, kiểm tra xem con gái có cần thay tã, uống sữa hay không. Lý thâm phụ trách chăm sóc Niệm Từ trong thời gian ở cử, nhưng công việc lại dị thường nhẹ nhàng, chẳng qua là ở bên cạnh giúp việc, nhưng phần lớn công việc đều bị Hoàng Dược Sư đoạt mất. Chuyện lớn như tắm rửa thay áo cho con gái, nhỏ như bưng trà rót nước rửa mặt cho Niệm Từ hần đều giành lấy làm. Trừ thời gian sau giờ Ngọ hai mẹ con đang ngủ là hần đi ra ngoài xử lý chuyện vặt ở trên đảo ra, phần lớn thời gian còn lại hần ở bên giường của Niệm Từ chăm sóc nàng, bởi thường lại lần trước khi nàng sinh hần không thể ở bên cạnh.

“Con gái mới ra đời có mấy ngày, xem chàng nuông chiều bé thành hình dáng gì rồi?”- Niệm Từ ngồi ở đầu giường, nhìn trượng phu đang ôm Mạt Mạt trong lòng đi qua đi lại vỗ về nhẹ ru bé ngủ mà nói.

“Đây mà là nuông chiều cái gì? Con gái của Hoàng Dược Sư ta nếu như muốn làm hoàng đế, ta cũng sẽ lập tức tới Lâm An giết tên hôn quân đó, để hoàn thành ý nguyện của con gái!”- Hần không dừng lại, tiếp tục ru con và thấp giọng nói.

“Chàng còn nói sao, Dung Nhi đã bị chàng dưỡng thành đại tiểu thư điều ngoa bốc đồng rồi, ta không muốn Mạt Mạt lại cũng trở thành như vậy. Tiểu Mã Câu cũng chưa từng được hưởng qua những lợi đãi ngộ này, ngủ còn phải vỗ vỗ như vậy. Chờ ra khỏi tháng, chàng cũng không được yêu cầu ta làm vậy được!”- Nàng liếc hần nói.

“Có câu nói nuôi con trai nghiêm khắc, nuôi con gái nuông chiều. Ra tháng, nàng cứ chăm sóc Ngao nhi và Mỹ Mi là được, Mạt Mạt cứ giao cho ta là xong. Chăm sóc nữ nhi là sở trường của ta”

“Ta không muốn thấy con gái ta lại là một tiểu cô nương gây sự khóc nháo đâu. Nếu như vậy không bằng ta nhét nó vào bụng lại để sinh ra lần nữa nha!”- có vết xe đổ của Hoàng Dung, Niệm Từ đối với kinh nghiệm dạy con của hần thật không có lạc quan.

“Nàng không có tín nhiệm ta tới như vậy sao?”- Hoàng Dược Sư cuối cùng mới quay người qua nhìn thê tử, kinh ngạc hỏi.

“Lần đầu nhìn thấy Dung Nhi ta liền thắc mắc đây là con gái nhà ai, sao lại điều ngoa bốc đồng như vậy, căn bản là không hề suy nghĩ tới tâm tư, tình cảm của người khác, toàn bộ chỉ quan tâm tới yêu thích của bản thân mình. Chỉ có Quách Tĩnh đầu óc chậm chạp mới nghe theo nàng mọi chuyện, ngay cả ta rất kiên nhẫn cũng có lúc không thể nào ưa được hành động của Hoàng đại tiểu thư. Trước kia các nhân sĩ giang hồ không tán thành chuyện của bọn họ, một phần là vì Dung Nhi xuất thân từ đảo Đào Hoa, mặt khác là vì tính cách của nàng. Lần trước ở Tương Dương gặp nàng, thấy rõ ràng nàng đã bớt phóng túng không ít, trong đó có lẽ phải trải qua biết bao khổ sở mới có thể sửa đổi được. Sớm biết sẽ như vậy thì ban đầu cần gì phải như vậy?”- Niệm Từ giải thích nói.

“Nàng là chất vấn cách làm cha của ta sao?”- sau khi nhẹ nhàng đem đứa trẻ ngủ say đặt lên giường, hần mới đứng thẳng dậy nhìn Niệm Từ.

“Không phải vậy, ta chỉ nói chuyện phiếm mà thôi. Đột nhiên nhớ tới Dung nhi khi ở Tương Dương nên mới cảm khái phát biểu mà thôi”- Nhìn thấy hần không vui, nàng nhanh chóng đổi đề tài.

“Ban đầu là chính nàng giúp đỡ thúc đẩy chuyện của Dung Nhi và Tĩnh Nhi, sao hiện tại lại nói như vậy?”- hần ngồi ở bên giường, chỉnh lại cái chân của nàng, sau đó cầm tay phải của nàng lên chẩn mạch.

“Không gián đoạn việc tập luyện võ công quả thực đối với việc khôi phục lại thân thể có tác dụng rất lớn, cơ thể nàng bây giờ đã hồi phục được bảy tám phần rồi, mặc dù không thể giống như bình thường, nhưng nàng có thể bước xuống giường hoạt động một chút rồi, để cho nàng khỏi phải khó chịu nữa”

“Có thật không? Ta có thể xuống giường? Vậy ta có thể tắm nước nóng hay không? Tóc ta lâu như vậy cũng chưa có gội qua, cảm giác giống như một đám cỏ khô rồi rậm vậy, đã không chải được nữa rồi?”- nàng yêu cầu ngay.

“Không được, mặc dù thân thể nàng khôi phục không tệ, nhưng trên đảo khí hậu âm hàn, tắm rửa dễ bị lạnh. Nàng cần phải nhẫn nại một chút, chờ ra khỏi tháng rồi tắm rửa, đừng lo lắng về tóc của mình, đến lúc đó vì phụ tự mình búi tóc cho nàng, bảo đảm sẽ không bị đau, nàng thấy có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Kiện tướng bơi lội

Mỗi ngày, Mạt Mạt luôn theo một trình tự, trước khi đi ngủ thì ở trong một thùng nước chơi đùa một lúc lâu, sau đó mới cho phép phụ thân rửa sạch thân thể, nằm ở trên giường hưởng thụ xoa bóp, rồi mới nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ.

Khoảng thời gian bé bơi lội trong nước, mọi người tụ tập quanh thùng nhìn bé chăm chú không nháy mắt. Sau khi thích ứng với nước, thân thể bé lại thuần thục du động bơi trong nước, khiến cho mọi người xung quanh phải phát ra tiếng thán phục. Bé ở trong nước chơi đùa thoải mái, có lúc đập nước, có lúc vẫy vẫy cánh tay, có lúc lại lặn xuống trong chốc lát, lúc lại ngóc đầu lên lúc lắc lay động cái đầu nhỏ. Lúc bé lặn xuống nước, mọi người xung quanh đều hồi hộp khấn trương đến nín thở, đến khi bé ngóc đầu lên lại mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Nụ cười của bé cũng lây sang người khác, khiến cho mọi người cũng vui vẻ mỉm cười.

Sang ngày hôm sau, Niệm Từ vừa mới tỉnh giấc thì đã phát hiện ra Tiểu Mã Cầu và Mỹ Mi đang nằm bên cạnh nàng, không hề giống như bình thường nhìn xem Mạt Mạt, mà chỉ đang chăm chú nhìn nàng.

“Sao vậy, các bảo bối của ta? Sao lại không xem Mạt Mạt nữa?”- nàng ôn nhu hỏi.

“Bà ngoại, con cùng tiểu cừu cừu cũng muốn giống như tiểu di vậy, bơi bơi ở trong nước đó!”- tiểu Mi Mi hai tuổi không kịp chờ đợi nói, cậu chàng bên cạnh cũng gật đầu đồng ý.

“Mỹ Mi cùng tiểu cừu cừu cũng muốn học bơi sao? Được thôi. Có điều, thân thể của bà ngoại còn chưa có khỏe hẳn, không thể rời khỏi phòng cũng không thể dưng vào nước được. Chờ qua vài ngày nữa, bà ngoại khỏe lại rồi sẽ ra ngoài dạy các con được không? Không chỉ có hai con, mà các bạn khác cũng sẽ học bơi luôn, được không?”- nàng thương lượng nói.

“Được lắm, được lắm!”- hai đứa bé cao hứng đáp ứng.

“Chuyện gì tốt vậy? Các con không biết sẽ đánh thức Mạt Mạt sao?”- Hoàng Dược Sư vừa đứng lúc vào phòng, bất mãn nói. Hai đứa bé vội vàng lấy tay che miệng của mình, liếc mắt nhìn thấy Mạt Mạt còn chưa bị đánh thức, liền le lưỡi chạy ra khỏi cửa.

“Tốt hôm qua bọn nhỏ nhìn thấy Mạt Mạt biểu diễn xong thì rất hâm mộ, nên cũng muốn học bơi lội. Ta đáp ứng chờ ra khỏi tháng sẽ dạy bơi cho bọn nhỏ!”- nàng miễn cưỡng ngồi dậy đáp lời.

“Ra khỏi tháng chính là tháng bảy, nắng nóng, đối với bọn trẻ, việc học bơi chính là trò chơi không gì tốt bằng. Nhớ năm đó Dung nhi rất thích đùa nước, cả mùa hạ đều ngâm mình trong biển, phơi nắng giống như một con khỉ đen vậy, còn có lúc bị cháy nắng khiến cho lột da, thật may là ta nghiên cứu ra được Điện thất sa đảm tán mới có thể chữa trị đó!”- Hắc cảm khái nói.

“Điện thất sa đảm tán là thuốc chống nắng sao? Giống như thuốc ở trên giang hồ truyền sao?”- Niệm Từ mơ hồ cảm thấy không đúng, nhưng lại không biết không đúng chỗ nào.

“Giang hồ đồn đãi Điện thất sa đảm tán là linh dược bổ huyết ứ khôi phục nội lực, nhưng chẳng ai biết đây là thuốc bôi da ta bào chế ra vì muốn trị liệu phỏng nắng của Dung nhi mà thôi!”- Hoàng Dược Sư cười giải thích.

“Thật không? Điện thất thêm gan cá mập là có thể phòng nắng sao? Hiệu quả rõ rệt không?” không cần biết là lúc nào, nữ nhân luôn rất hứng thú với việc trắng da đường nhan.

“Thuốc này không chỉ có hai loại dược liệu, còn có tuyết liên thiên sơn, bột trân châu, bạc hà, ý nhân nữa. Khi cần dùng thì hòa Điện thất sa đảm tán với mật ong rồi thoa ra bên ngoài là được”- hắc kiên nhẫn giải thích.

“Vậy đối với vết sạm da thai kỳ ở trên mặt ta cũng có tác dụng chứ?”- Niệm Từ vội vàng sờ sờ mặt mình hỏi.

“Lúc trước cho nàng thoa mặt đã có tác dụng khá rõ, dù sao chỉ cần cẩn thận không ra nắng nhiều, thoa thêm vài lần là có thể không còn dấu vết nữa”- hắc suy nghĩ rồi nói.

Từng ngày một trôi qua, rất nhanh, Hoàng nhị tiểu thư cũng được 30 ngày, Niệm Từ rốt cục cũng có thể lấy lại tự do thoải mái rồi. Đúng như lời hứa hẹn của Hoàng Dược Sư, sau khi Niệm Từ thống khoái tắm rửa xong, thì hắc tự mình chải đầu, búi tóc cho thể từ, êm ái tỉ mỉ giống như đối với trần bảo hiểm có vậy.

Bọn nhỏ trong Ấu viện, đứa nào cũng bồn chồn, kích động, chờ đợi thời khắc này đến, hoàn thành nguyện vọng được bơi trong nước như cá của bọn chúng.

Tất cả, kể cả Chu Bá Thông, đều tinh thần phấn chấn, mặc đồ bơi được Niệm Từ chế tạo, đứng ở trong sân, chờ đợi huấn luyện viên bơi lội tới. Hoàng Dược Sư ôm Mạt Mạt cùng Niệm Từ vừa ra khỏi phòng thì đã thật bị một cảnh này hù dọa.

“Đại ca, ta đây là muốn bày trò chơi cho bọn nhỏ, sao mà huynh cũng tới tham gia vậy?”- Niệm Từ bắt đầu dĩ nói.

“Ta không biết bơi nên cũng muốn học mà. Lần trước rời đảo, thuyền bị bão độc vật đục chìm, đánh cuộc lại thua hẳn, nếu như không phải cưỡi được trên lưng cá mập thì ta đã chết đuối rồi. Lần này chờ ta cùng bọn nhỏ học bơi xong, chúng ta cùng đi ra biển bắt cá mập để cưỡi du ngoạn nha”- Lão Ngoan Đồng vừa nói vừa hoa tay múa chân.

“Bắt cá mập, bắt cá mập”-bọn nhỏ kịch liệt la lên hưởng ứng.

“Ai!”- nhìn cả đám khi con vui vẻ, Niệm Từ có cảm giác vô lực. Còn Hoàng Dược Sư ôm con gái trong tay, đứng cạnh nhìn náo nhiệt, không có chút cảm giác nào muốn tham dự cả.

“Im lặng, chờ kĩ năng của các người tốt rồi thì ta sẽ cho mọi người đi bắt cá mập, còn nhiệm vụ bây giờ là học bơi. Giờ chúng ta tới ao nhỏ đằng kia, tiến hành bước đầu tiên”- Niệm Từ lên tiếng nói.

Vì để thuận tiện cho bọn nhỏ luyện tập, Hoàng Dược Sư đã ra lệnh mọi người dọn dẹp sạch sẽ hồ nước, cả hoa sen cũng được tạm thời rút ra, lại lựa ra những người bơi lợi giỏi trong số ách bệch để dạy dỗ bọn nhỏ.

Theo ký ức của kiếp trước, Niệm Từ còn dặn dò chế tạo cho mỗi hải tử một công cụ hỗ trợ giống như phao vậy, giúp bọn nhỏ nổi được trên mặt nước, để bước đầu tập luyện bơi lội.

Ôm cái phao tự chế trong ngực, bọn nhỏ ngấm mình ở trong nước, nằm nửa người ở trên phao, chân đạp loạn xạ, sung sướng giống như một bầy vịt nhỏ. Hai vợ chồng đảo chủ ngồi ở trên bờ mỉm cười nhìn, còn mấy huấn luyện viên bơi lội bắt đầu dĩ thì đứng một bên ở dưới nước, cẩn thận phòng ngừa con vịt nào bị chìm xuống. Con vịt mập nhất là Lão Ngoan Đồng cũng làm như vậy, nằm ở trên phao quơ tay quạt chân loạn xạ, trong hồ là một mảnh ồn ào.

Đối với việc học bơi của bọn nhỏ, Niệm Từ chẳng hề gấp gáp, trước tiên cứ để cho bọn nhỏ quen thuộc với nước, hưởng thụ sự vui vẻ của bơi lội, sau đó mới từ từ dạy cho chúng bơi lội. Không chừng vài năm sau, khi bọn nhỏ đi vào đất liền thì không cần phải dùng thuyền nữa, làm giống như Trương Kiện chinh phục eo biển Anh vậy.

* Trương Kiện: Vận Động viên bơi lội của Trung Quốc.

Chơi ở trong nước mấy ngày, cảm giác mới mẻ đã qua, bọn nhỏ vẫn không quên mục tiêu chính, chủ động yêu cầu được học bơi. Kĩ thuật đầu tiên trong việc học bơi chính là nhịn thở, đối với trẻ nhỏ bình thường chuyện này là có chút khó khăn, nhưng với những đệ tử nhập môn này của đảo Đào Hoa thì không có vấn đề gì, dù sao bọn chúng cũng đã có nội công nhập môn làm trụ cột.

Chẳng bao lâu, dưới sự chỉ đạo của Niệm Từ, việc lấy hơi, vận dụng tay chân tất cả các động tác đều được mọi người thực hành đạt yêu cầu. Lúc này, nàng bắt đầu bỏ đi các phao tự chế của mình, cho bọn nhỏ tự mình tập luyện. Không đầy hai tháng, bọn nhỏ đã nắm chắc kỹ năng bơi ếch cùng với bơi tự do, giống như một con cá chép linh hoạt tung tăng ở trong hồ.

“Sư phụ, bọn nhỏ học hơi rất nhanh, mùa hè năm nay không khí lại rất tốt, cơ hồ như bọn nhỏ ngày nào cũng ngấm mình ở trong nước. Cứ không ngừng kiên trì như vậy, kéo dài tới mùa đông vẫn bơi có được không? Như vậy có thể rèn luyện ý chí của bọn chúng, lại có tác dụng cường tráng thân thể, rất có lợi cho bọn chúng khi trưởng thành!”- Niệm Từ đề nghị.

“Đã tâm của nàng không nhỏ nha, lại muốn để cho bọn nhỏ bơi lội trong mùa đông”- Hoàng Dược Sư vừa dỗ con gái vừa nhìn thê tử, nói.

“Chú ý của nàng không tệ, nhưng có điều bọn chúng còn quá nhỏ. Theo tình trạng thân thể mà nói thì chỉ có Ngao Nhi phù hợp với điều nàng vừa nói. Những hải tử khác trước đây không được chăm sóc tốt, cả Mỹ Mi cũng vậy, nếu cứ kiên trì ở trong nước thì không cần chờ tới tháng chạp rét đậm, chỉ cần gió thu nổi lên là sẽ có không ít trẻ bị bệnh. Trong năm này nên điều dưỡng bọn nhỏ cho tốt, chờ năm sau thân thể tráng kiện, nội công cũng thăng tiến lên nhiều, lúc ấy tiến hành theo lời nàng cũng không muộn!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Dung Nhi về nhà

Edit: Vân Nhi

Tiệc mừng trăm ngày của con gái thứ Hoàng Dược Sư đã làm thay đổi sự đơn điệu ở đảo, toàn bộ bạn bè thân hữu của hắn đều được mời tới chung vui. Theo tập tục ngày xưa, con trai mừng trăm ngày, con gái mừng đầy tháng, nhưng do hắn suy nghĩ thân thể mẹ con Niệm Từ ở trong tháng còn yếu, trong lòng hắn lại trọng nữ khinh nam, nên hắn đã đem lễ mừng dời tới thời điểm con gái được trăm ngày.

Mĩ Mi muốn nhìn thấy di nhò được sinh ra đời, lại yêu thích cùng các bạn tập bơi nên từ khi Mạt Mạt ra đời, Mĩ Mi cũng chưa quay lại Trương Dương, đem cha mẹ của mình ném ra sau ốt. Thừa dịp không có chiến sự quan trọng gì, Quách Tĩnh đem theo Hoàng Dung cùng nhau trở về đảo Đào Hoa đã mấy năm không về, thứ nhất là để thăm tiểu muội muội vừa sinh ra đời, sau đó là muốn thỏa nỗi nhớ mong con. Ngũ tuyệt, ngoại trừ Tây Độc, những người khác đều tới chúc mừng. Nam đế Nhất Đẳng đại sư cùng Bắc Cái Hồng Thất Công kết giao nhiều năm, lần này đều tự mình đến chúc mừng, cho vợ chồng Hoàng đảo chủ một chút mặt mũi. Toàn Chân Thất Tử, mặc dù luôn gièm pha cười nhạo việc đảo Đào Hoa thầy trò loạn luân, nhưng nghĩ tới mặt mũi của vợ chồng Quách Tĩnh, lại còn có sư thúc nhà mình giao thiệp rất sâu với nơi này, về tình về lý thì cũng phải xã giao, nên bọn họ không làm gì khác hơn được là cử Mã Ngọc đi tham dự.

An hem họ Dương luôn tự coi mình là nhà mẹ của Niệm Từ thì mừng rỡ như điên. Mấy năm qua, cửa hàng đã mở rộng khắp đại giang nam bắc, năm bọn họ đã hùng bá một phương. Vì cách xa nhau, hàng năm bọn họ rất ít tới đảo Đào Hoa, trừ Dương Dịch đi lại điều khiển công việc thịnh thoái về đảo, còn bốn người kia không dễ có cơ hội về đảo. Mượn tiệc mừng trăm ngày, anh em bọn họ cuối cùng cũng có thể cùng nhau trở về đảo bái kiến Nhị cô nương. Đồng thời, trong lúc đó các cửa hàng ở khắp nơi đều treo lên cờ hiệu mừng tiểu thư trăm ngày, làm từ thiện bố thí gạo phát cháo miễn phí, khiến cho dân chúng hết lời khen ngợi.

Ngày tiệc mừng diễn ra, Niệm Từ ôm Mạt Mạt trong ngực, hai bên là Tiểu Mã Câu và Mĩ Mi, ba hài tử đều mặc cùng một dạng quần áo, như Kim đồng Ngọc nữ xuất hiện trước mắt mọi người, khiến cho tất cả phải trầm trồ. Hoàng Dược Sư thì vui vẻ thoải mái, nụ cười trên mặt chưa từng biến mất, không còn chút nào đáng về cô tịch cổ quái của ngày thường.

Nhân sĩ giang hồ tặng quà cũng không có nương tay, các loại đồ trang sức cho con trẻ, dược liệu trân quý, thậm chí là là danh đao bảo kiếm cũng được biến thành lễ vật cho Mạt Mạt. Dung nhi thì tỉ mỉ vì muội muội cùng cha khác mẹ của mình là chuẩn bị một khóa trường mệnh vàng, mặt sau còn khắc hai chữ cát tường.

Khách tới rất nhanh vui vẻ chạm ly cùng những môn nhân của đảo Đào hoa, người không biết còn tưởng là bọn họ đã là bạn tốt nhiều năm rồi. Ngay cả Hoàng Dược Sư luôn luôn tự kiểm chế cũng vui vẻ nâng chén, mang theo con rể Quách Tĩnh và con trai Hoàng Ngạo Chi vui vẻ ở trong tiệc rượu. Niệm Từ chỉ ở lại một lát rồi mang theo Mạt Mạt và Mĩ mi trở về phòng, sau đó Dung Nhi cũng đi vào theo.

"Sư tỷ, ta thật sự hâm mộ tỷ nha."- Thân thiết ôm lấy con gái, Dung nhi lên tiếng nói với Niệm Từ.

"Hâm mộ cái gì?"

"Đương nhiên là trai gái đầy đủ, cuộc sống gia đình hạnh phúc an ổn trôi qua nha!"- nàng cười nói.

"Không cần hâm mộ ta, sớm muộn gì muội cũng có đủ thôi. Đứng rồi, Trương Dương ra sao rồi? Người Mông Cổ có động tĩnh gì không?"- Niệm Từ chú ý hỏi. Sản nghiệp của đảo Đào Hoa đã lan tới đại lục, do Dương Nhị tinh thông ngôn ngữ Mông Cổ nắm giữ, làm ăn cùng với quý tộc địa phương, cũng làm quen với doanh trại quân đội, có thể lấy được tin tức tình báo.

"Đại quân Mông Cổ vẫn còn đang Tây chinh, quân tình ở Trương Dương hiện không có gì mới lạ, trừ những vụ công thành lể tể quấy nhiễu thì không có chuyện gì lớn cả!"- nàng hỏi đáp.

"Đứng rồi sư tỷ, còn Mai sư tỷ đâu? Lúc nãy xuống thuyền không thấy tỷ ấy, trong tiệc rượu tỷ ấy cũng không có xuất hiện!"- nàng tiếp tục hỏi.

"Mai sư muội lo lắng năm xưa nàng ở giang hồ gây ác quá nhiều, mặc dù đã sửa đổi nhưng thực không thích hợp xuất hiện ở trước mặt của võ lâm chính phái. Hơn nữa, gần đây Mai sư muội có nhận nuôi mấy hài tử, cả ngày luôn ở bên bọn chúng nên tình mẹ bọc phát, căn bản là không có thời gian lo việc khác"- Niệm Từ cười nói.

"Mẹ, mẹ ơi con mệt rồi!"- Mĩ Mi không chịu bị bỏ rơi nên cố gắng hấp dẫn sự chú ý của Dung nhi.

"Đứng rồi, hôm nay bọn nhỏ đã vui chơi cả ngày, chắc chắn là đã mệt mỏi. Tối nay hai mẹ con hãy ngủ cùng với nhau đi, thân cận một chút, vun đắp tình cảm. Ngày mai khách khứa rồi đi, chúng ta mới nói chuyện lâu hơn. Bọn nhỏ đang học bơi, sư phụ nói kỹ thuật bơi của muội rất tốt, ngay cả người cũng không bằng, chờ có thời gian hãy chỉ điểm cho bọn nhỏ một chút đi"

"Có thật không, mẹ? Mẹ cũng biết bơi sao?"- Mĩ Mi vụt sáng đôi mắt hỏi.

"Chút tài mọn không đáng nhắc tới!"- Hoàng Dung khiêm tốn nói, hoàn toàn không có chút bóng dáng sự bốc đồng trước đây.

Ngày thứ hai sau tiệc mừng, khách khứa lục tục rời đi, ngay cả Hồng Thất Công cũng từ chối lời mời của Hoàng Dược Sư, muốn thay thế hai đồ đệ đi Trương Dương giữ thành, để cho Hoàng Dung và Quách Tĩnh lưu lại thêm vài ngày. Quách Mĩ Mi vui vẻ lôi kéo cha mẹ mình đi dạo quanh đảo, mang theo bọn họ đi thăm Áu viện, tới khu trò chơi Niệm Từ thiết kế, giới thiệu các bạn nhỏ cho cha mẹ biết, bận rộn không ngừng. Niệm Từ và Hoàng Dược Sư chỉ ở một bên, mỉm cười vui vẻ nhìn một nhà ba người bọn họ. Hai vợ chồng Quách Dung cũng tạm thời yên tâm buông lỏng trách nhiệm nặng nề, đắm chìm ở trong tình cảm gia đình.

"Dung nhi, muội ăn nhiều một chút. Ở thành Trương Dương rất khó có được hải sản tươi sống. Bàn thân muội nên ăn nhiều một chút mới có lợi cho sức khỏe!"- trên bàn cơm, Niệm Từ tình ý gấp thức ăn cho Quách Tĩnh và Hoàng Dung.

"Sư tỷ, tỷ đừng chỉ gấp cho chúng ta, tỷ mới qua tháng mà thôi cũng vẫn cần phải bồi bổ nhiều"- Dung Nhi khiêm nhượng nói.

"Ta không sao, trên đảo cái gì cũng có, cái gì cũng không có thiếu. Ngược lại, muội ở Trương Dương không có cách lựa chọn đồ ăn, thật là khổ cho các

người!”- Niệm Từ nói từ đáy lòng.

Sức mạnh của tình yêu thực là vĩ đại! Nhớ ngày đó, Hoàng Dung được phụ thân nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên, đối với ăn mặc không thua gì hoàng thân quốc thích ở Lâm An, nay lại vì trượng phu mà phải chịu khổ cực, ở Tương Dương ăn trấu nuốt củ cải, không khác gì với những tướng sĩ khác. Sự khác biệt một trời một vực này, Quách Tĩnh, từ nhỏ đã chịu khổ cực thực sự là không thể hiểu nổi.

Lúc rảnh rỗi, Dung Nhi cũng đi xem bọn nhỏ chơi đùa, đối với việc tập bơi của chúng cũng chỉ dạy thêm nhiều thứ, kích thích sự nhiệt tình của bọn nhỏ. Mùa thu sắp tới, khí trời trở lạnh thì đã có hơn nửa số trẻ từ biệt được ao nhỏ, dưới sự hướng dẫn của Lão Ngoan Đồng, bắt đầu ra biển.

Tuy là có Võ Mục Di Thư ở trong tay, lại được Dung Nhi và đám võ lâm nhân sĩ giúp đỡ, nhưng Quách Tĩnh vẫn còn không có nhiều tự tin cảm quân. Mấy ngày này, hắn đem tinh lực tập trung trên người nhạc phụ, lắng nghe Hoàng Dược Sư kiến thức rộng rãi truyền bá kinh nghiệm, giải thích những binh thư hắn thu thập được.

Lao tâm lao lực trong quân doanh khiến cho Dung Nhi xinh đẹp có vài tia điều linh, so với Niệm Từ đã có hai đứa con có phần thành thực, thì tiêu tụy hơn. Niệm Từ tỉ mỉ quan sát rồi lấy trăn phẩm dưỡng nhan mà trượng phu bảo chế cho mình ra chia sẻ, chăm sóc dung nhan cho Dung Nhi.

“Sur muội, ta và muội đều là phụ nữ đã sinh con, dung mạo tự nhiên không thể sánh bằng những thiếu nữ trẻ trung được. Có điều, là phụ nữ thì phải biết chăm sóc cho dung nhan, có rảnh rỗi thì muội phải chăm sóc bản thân mình một chút”- Niệm Từ ở trong phòng ngủ nói chuyện riêng với Dung Nhi.

“Sur tỷ, tỷ cũng biết đấy, Tương Dương có nhiều chuyện như vậy, ta có lòng chăm sóc dung mạo nhưng cũng không có thời gian và sức lực để làm nữa”- Dung Nhi bắt đầu dĩ nói.

“Ta biết, nhưng lúc này muội đang ở đảo Đào Hoa, Tương Dương thiên hạ gì đó đều ở rất xa, muội cứ an tâm hưởng thụ sự chăm sóc dưỡng nhan của ta đi!”- vừa nói, Niệm Từ vừa đề cho Dung Nhi nằm ngang trên giường, chính mình tự làm mặt nạ chăm sóc da cho cô. Nàng còn thực hiện xoa bóp, thư giãn bắp thịt cùng với thần kinh cho Dung Nhi nữa.

“Dung nhi, lúc muội đi thì mang theo một ít mỹ phẩm dưỡng nhan nhé. Buổi tối trước khi đi ngủ thì thoa lên mặt, có thể hóa giải mệt mỏi, còn có thể dưỡng nhan nữa. Nếu muội ngại phiền toái, thì ta xin sư phụ cải chế thành dạng mặt nạ có được hay không?”- nàng vừa làm vừa hỏi.

“Vâng!”- trên mặt thoải mái dị thường, Dung Nhi cũng tự nhiên đón nhận sự sắp xếp của Niệm Từ.

“Còn nữa, muội biết không? Khi mang thai Tiểu Mã Cầu và Mạt Mạt, ta vẫn luôn kiên trì tập luyện nội công hàng ngày, nên khi sinh ra, trong cơ thể chúng đều có nội lực. Sinh ra rồi thì mỗi ngày đều dùng Dịch Cân Kinh để dịch cân tẩy tủy cho chúng, nên công lực của bọn chúng tăng rất nhanh. Đừng xem Tiểu Mã Cầu mới có bốn tuổi, công lực của nó đã vượt xa người tập luyện mười năm, hơn nữa, sư phụ nói, với ngộ tính của nó thì chỉ vài năm nữa là nó có thể tự đã thông được hai mạch Nhâm Đốc rồi. Mỹ Mi của muội thì hơi thua thiệt, chỉ có thể lớn hơn vài năm nữa thì mới bắt đầu được”- Niệm Từ tán gẫu nói.

“Dịch Cân kinh? Tại sao không có xuất hiện ở trong Cửu Âm Chân Kinh?”- Dung nhi lại hỏi.

“Mặt của muội đang đắp mặt nạ, đừng nên nói chuyện. Từ từ rồi ta giải thích đây!”- Niệm Từ ngắt lời nói.

“Dịch Cân Kinh là công phu từ Tây Vực truyền tới, Thiếu Lâm Tự cũng có. Cửu Âm Chân Kinh không phải là bao gồm tất cả võ công, không có đủ cũng không phải là lạ. Muội cùng với Quách Đại ca còn trẻ tuổi, chắc chắn là sẽ có thêm con nữa. Ta muốn nói là nếu như muội phát hiện mình đã có thai, muội cũng không cần dừng tu luyện nội công, việc này đối với muội và hài tử đều rất tốt. Chờ sau khi hài tử ra đời, sư phụ và ta sẽ ở bên cạnh giúp cho muội và hài tử tập luyện dịch cân kinh, muội thấy thế nào?”- Niệm Từ hỏi.

Hai vợ chồng Dung Nhi ở đảo Đào Hoa gần một tháng cũng thu được lợi ích không nhỏ, tình cảm với con gái càng ngày càng sâu, đối với môn nhân của đảo Đào Hoa cũng hiểu sâu hơn một bước, đối với chuyện phát triển công việc cũng có nhiều ý kiến xây dựng. Dung mạo của Dung Nhi, dưới sự tỉ mỉ chăm chút của Niệm Từ, lại trở nên kiều diễm như xưa.

Lưu luyện không rời cũng phải cáo biệt, trở lại Tương Dương đầy khói lửa. Trở về Tương Dương, họ còn mang theo một số thực phẩm, trong đó đa số là hải sản khô. Niệm Từ còn đặc biệt yêu cầu trượng phu bảo chế phương thuốc, dùng vải bông cắt thành mặt nạ ngâm ở trong nước thuốc, để cho Dung Nhi có thể dễ dàng sử dụng.

Nhìn thuyền từ từ đi xa, Niệm Từ không khỏi thở dài.

“Thế nào? Không nhớ để Dung nhi đi sao?”- Hoàng Dược Sư thu hồi ánh mắt lại, nhẹ nhàng hỏi.

“Đúng vậy, đương nhiên là không nhớ. Rõ ràng là có nhà an toàn ấm áp, có hài tử xinh đẹp khá ái, bọn họ lại xa nhà, đi tới nơi chiến trường khói lửa, thật là không biết có đáng hay không?”- Nàng không khỏi thở dài nói.

“Sao lại không đáng giá? Đại trượng phu có thể vì đại cuộc, không chỉ lo cho bản thân mình mà bỏ qua tồn vong của lê dân bá tánh. Trước kia ta luôn cho rằng Tĩnh Nhi không xứng đáng với Dung Nhi, bây giờ nhìn lại, hắn có thể xem như là một đại trượng phu!”- Hoàng Dược Sư khen ngợi Quách Tĩnh.

“Nhưng chiến sự ở Tương Dương đối với ta thật sự không quan trọng bằng bọn họ. Trong triều đình thì luôn ca múa mừng cảnh thái bình, hoàn toàn không thêm đề ý tới cảnh chiến tranh loạn lạc ở đó. Người Mông Cổ chẳng qua là vận dụng một lực lượng nhỏ chế trụ quân ta ở đó, đa phần quân lính của họ đều đã Tây Chinh, một khi họ khai hoàn trở về thì Tương Dương sẽ gặp nguy hiểm, đến lúc đó hậu quả thật sự là không thể tưởng tượng nổi.”

“Niệm Từ, nàng đối với thế cục cuộc chiến vô cùng bi quan, trước mắt ta thấy người Mông Cổ tây chinh kéo dài chiến tuyến quá sâu, vô cùng có nhiều khả năng sẽ chiến bại trở về. Hơn nữa họ còn phải nghỉ ngơi lấy lại sức lực, đến lúc đó chiến sự ở Tương Dương có thể hóa giải rồi, Dung Nhi lại có thể trở về đào thăm chúng ta!”- Hoàng Dược Sư rất lạc quan với triển vọng tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Củi gạo dầu muối

Edit: Vân Nhi

Sau lần đó, vật tư gửi tới Tương Dương có sự biến hóa không nhỏ: sản phẩm dưỡng nhan cùng dược liệu bổ được tăng lên nhiều, thậm chí thỉnh thoảng, Dung Nhi còn nhận được một số nội y rất hấp dẫn do Niệm Từ đặc biệt gửi tới, nói là để cho nàng không cần vì người trong thiên hạ mà bỏ rơi quyền lợi của mình. Mặc dù rất thẹn thùng, nhưng Quách Phu nhân cũng vội vàng hồi âm cảm ơn ý tốt của Niệm Từ.

Mùa đông đầu tiên sau khi sinh Mạt Mạt cũng gần tới, người trên đảo cũng hào hứng bận rộn, mong chờ mùa xuân tới. Mùa đông ở trên đảo lạnh lẽo hơn mấy phần, không giống như ở Tê Nam, tháng chạp có gió Bắc thổi, bông tuyết bay nhẹ, nơi đây mưa phùn rả rích có thể kéo dài vài ngày, khiến cho hoạt động của cả đại gia đình bị ảnh hưởng nhiều.

Bọn nhỏ dành nhiều thời gian trong khu vui chơi hơn. Lúc trước chỉ có Tiểu Mã Câu và Lão Ngoan Đồng đùa giỡn nên khu này có vẻ hơi trống trải dị thường. Hiện tại, hơn mười đứa nhỏ cùng với mấy người chăm sóc đều tụ tập ở đây nên nơi này trở nên chật chội, chỉ cần xoay người là đụng phải người khác rồi.

“Sur phụ, chỗ vui chơi trở nên nhỏ rồi. Chờ khi Mạt Mạt có thể chơi đùa được thì có thể sẽ bị trẻ khác chen lấn mất thôi!”- Niệm Từ ôm con gái đang phấn khích ở trong lòng, nói.

“Lúc đầu thiết kế chỗ này chỉ là để cho Ngao nhi chơi, ai ngờ trẻ nhỏ càng ngày càng nhiều, đương nhiên sẽ bị chật chội. Ngao nhi đã chơi gần bốn năm, đoán chừng cũng có phần nhàm chán rồi, có thời gian, ta và nàng sẽ xem xét lại, đầu mùa xuân năm sau sẽ sửa chữa lớn hơn, làm thêm đồ chơi mới cho Mạt Mạt chơi”- Hoàng Dược Sư vui vẻ nói.

“Được lắm. Ta vẫn nghĩ thương lượng với chàng, nhưng lại có nhiều chuyện quá nên quên mất. Chúng ta đem chỗ vui chơi, ấu viện, còn cả thư phòng và phòng luyện công cũng mở rộng ra luôn đi. Bọn trẻ còn nhỏ, hiện giờ ấu viện vẫn còn đủ chỗ, một hai năm nữa lớn hơn thì lại chật chội rồi. Sur phụ, chàng thấy có được không?”- Niệm Từ hăng hái nói.

“Nàng muốn làm vậy sao? Công trình hơi lớn, người và vật liệu trên đảo chắc sẽ không đủ, cần phải gọi Dương Dịch bố trí rồi!”- hần vừa đùa với con gái vừa nói.

“Còn cần phải làm phiền sur phụ lên kế hoạch, lập danh sách cho Dương Dịch làm việc nữa. Đây cũng là việc làm cho con cháu hần sau này, chắc chắn hần sẽ không hề lười biếng. Đúng rồi, chờ sang năm bắt đầu làm việc thì Tiểu Mã Câu cũng đã được năm tuổi rồi, ta muốn để cho hần tham gia làm việc, một gạch một ngói xây dựng nhà của riêng mình!”- Nàng nói ra ý định của mình.

“Cần quấy, hài tử còn nhỏ, dính vào chỉ thêm phiền! Xây dựng phòng ốc toàn là gạch gỗ, bọn nhỏ không để ý lỡ bị đập đầu thì sao bây giờ? Nàng thật là suy nghĩ quá nhiều!”- hần phản đối nói.

“Ta cũng biết là mọi chuyện đều có thể xảy ra. Có điều cuộc sống ở trên đảo trôi qua quá an nhàn, con trai từ khi ra đời chưa hề phải chịu khổ, điểm này so với Mỹ Mi hần còn kém hơn. Ta lo lắng hài tử không biết nuôi tiếc hạnh phúc”

“Cái này cũng dễ thôi, từ ngày mai sẽ tăng thêm thời gian luyện công của nó!”- Hần thuận miệng nói.

“Hai chuyện không giống nhau. Bọn nhỏ cũng biết luyện công là phải chịu khổ cực, muốn đạt thành tựu thì cho dù chịu khổ như thế nào cũng sẽ cắn răng kiên trì. Mà bây giờ ngoài đảo chiến loạn khắp nơi, dân chúng chịu khổ ải rất nhiều, trong khi đó, bọn chúng lại không hề hiểu được những cảnh nước sôi lửa bỏng kia. Có mấy hài tử lúc nhỏ cũng đã từng chịu khổ sở, nhưng khi đó chúng quá nhỏ nên có thể đã quên. Chiến sự ở Tương Dương mặc dù chúng biết, nhưng dù sao nơi đây cũng cách Tương Dương quá xa, chúng không có cảm giác được tham dự vào. Cho nên chúng ta phải có kế hoạch để cho bọn nhỏ biết được chút cực khổ, không nên để cho bọn chúng sống quá an nhàn, không biết khó khăn của nhân gian.”

“Lời nàng nói cũng có mấy phần đạo lý. Đến lúc đó có thể giao thêm chút việc cho bọn nhỏ, nhưng cũng nên từ từ mà làm, dục tốc bất đạt, bọn chúng còn nhỏ cứ từ từ mà làm thôi!”

***

Com tất niên được bày ra trong thời tiết mưa dầm, mọi người ở trên đảo đoàn tụ ở chung một chỗ, vui vẻ trải qua một buổi tối. Mọi người vừa ăn vừa nghe Niệm Từ tổng kết công việc cả năm và đề ra triển vọng tốt đẹp mới cho năm sau. Trong bữa tiệc, vì muốn cảm ơn mọi người đã vất vả trong năm

qua, Hoàng Dược Sư đã hào phóng phát bao lì xì, ngay cả Mai Siêu Phong cũng nhận được một phần. Lão Ngoan Đồng cũng không ngại hạ bối phận của mình xuống, cùng bọn nhỏ lại tranh lấy bao lì xì và kẹo bánh.

Dưới sự chỉ huy của Hoàng Dược Sư, khu vui chơi cho bọn nhỏ nhanh chóng được hoàn thành. Diện tích khu vui chơi bây giờ được tăng lên gấp mấy lần, ngoại trừ một số đồ chơi cũ, Niệm Từ còn cho thêm vào một số ít các dụng cụ luyện tập quân đội như cọc treo trên trần, lồng dây, tường leo, xà đơn, xà kép, thậm chí còn có thêm mấy khối Mai Hoa Thung, vách tường bốn bên được thiết kế điểm bám như leo núi, gia tăng thêm tính nguy hiểm cùng thú vị.

“Như thế này không chỉ là nơi chơi đùa của đám trẻ nhí!”- những thứ này cũng khơi dậy hứng thú của Hoàng Dược Sư.

“Ừm. Trước mắt, chỗ vui chơi bao gồm trò chơi cho nhí đồng và dụng cụ rèn luyện thân thể. Có thể bây giờ mấy dụng cụ rèn luyện này không quá thích hợp với bọn trẻ, nhưng thời gian sau, khi bọn chúng đã lớn hơn, công lực tăng cao hơn thì sẽ có tác dụng rất lớn, có thể gia tăng thêm khả năng cho bọn chúng”- Nàng giải thích.

“Xem ra cũng có chút ý hay, huấn luyện theo cách này, hiệu quả thực tốt hơn là dùng hai người đối kháng. Vì phu thật lòng không thể xem thường trí thông minh của phu nhân rồi”- hần trên chọc.

“Đa tạ phu quân khích lệ, tiểu nữ thẹn thùng...”- một tia ngọt ngào bao quanh hai vợ chồng.

Mặt mặt biết lặt, Mặt Mặt ngồi dậy, Mặt Mặt đứng vững vàng, Mặt Mặt bước đi bước đầu tiên, Mặt Mặt rót cục cũng mở miệng nói chuyện... Trong sự vui mừng quan sát của hai vợ chồng, Nhị tiểu thư nhà họ Hoàng lớn nhanh như thổi, mỗi ngày một biến đổi. Trong nhật ký nuôi con của Hoàng đảo chủ đã miêu tả vô số lần đầu vĩ đại của con gái cưng. Chờ hoa sen lại nở một lần nữa thì Hoàng Thiên Tâm đã cùng với mấy ca ca chơi đùa thỏa thuê trong khu vui chơi rồi.

Thời gian hạnh phúc luôn trôi qua vô cùng nhanh, Niệm Từ còn chưa có cảm giác gì thì nàng nhận thấy mình đã tới sinh sống ở Tổng Triều gần sáu năm, hơn nửa phần lớn thời gian trong đó là ở bên trông nom một đám trẻ nhỏ. Nàng càng ngày càng hối hận tại sao ban đầu lại đi học Quản lý khách sạn. Sớm biết như vậy nàng nên đi học về giáo dục trẻ em, học tập dạy dỗ trẻ em như thế nào. Kể chuyện cổ tích, làm trò chơi đã trở thành công việc hàng ngày của nàng. Chuyện cổ tích nàng kể, không những không ngừng hấp dẫn tất cả bọn nhỏ, mà ngay cả người lớn cũng thích nghe. Trong đó Tây Du Ký là nổi tiếng nhất, thỉnh thoảng còn có thể nghe bọn nhỏ luôn miệng kêu “hầu ca”, “hầu ca”. Thần thoại lịch sử phương đông, truyền thuyết dân gian, chuyện thế giới động vật, cũng được Niệm Từ hàng đêm giảng giải cho chúng nghe. Mấy năm nay đào ra đề kể, hàng tích trữ càng ngày càng ít, ngay cả chuyện Cha đầu nhỏ và con đầu to cũng được nàng chuyển tới Tổng triều đề kể, cứ mãi như vậy thì khéo nàng còn phải chuẩn bị kể tới Người Nhện và Siêu Nhân rồi.

Bọn nhỏ đã bắt đầu học võ công nhập môn, đang tiến hành luyện tập Bích Ba Chương Pháp. Nhờ Dịch Cân Kinh, võ công trụ cột của Tiểu Mã Câu đều vượt xa hơn người khác. Hiện Tiểu Mã Câu, dưới sự chỉ dẫn của Hoàng Dược Sư, đã bắt đầu luyện tập Lạc Anh Thần Kiếm và Lan Hoa Phất huyệt Thủ. Tiểu Mỹ Mi bốn tuổi cũng bắt đầu học đứng tấn, mỗi ngày đều rời giường sớm, đi theo Cửu Công cùng Cửu Cửu ra bờ biển luyện tập võ công. Bước dạy chữ vỡ lòng đầu tiên cũng đã được bắt đầu, Niệm Từ còn đặc biệt mời thầy dạy tới dạy bọn nhỏ đọc sách viết chữ, thì từ ca phú.

Trong kế hoạch của Niệm Từ, chờ sau khi kiến thức của bọn nhỏ đã có căn bản vững chắc rồi, thì sẽ bắt đầu học tập nhiều lĩnh vực khác nhau, mà trước nhất chính là những kiến thức am hiểu nhất của Hoàng Dược Sư. Người ở trong nhà đều là thầy, thời điểm rảnh rỗi đều có thể chen chân vào dạy bọn nhỏ, có thể nói kinh nghiệm buôn bán, truyền thụ kinh nghiệm trên giang hồ, nói về nhân tính con người, thậm chí phân tích cả nguyên nhân thất bại của bọn họ. Ngay cả với con mình, Niệm Từ hy vọng bọn chúng có thể hoàn thiện nhân cách mà lớn lên, tự tưởng độc lập, tự do theo ý tưởng của mình mà lớn lên, chứ có vì cố kỵ môn phái mà làm ra những chuyện tình trái với ước nguyện ban đầu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Dương gia có tin mừng

Edit: Vân Nhi

Theo bọn nhỏ từng ngày lớn lên, cơ sở giáo dục của đảo Đào Hoa cũng càng lúc càng lớn. Bởi Mặt Mặt còn nhỏ, cần phải chăm sóc nhiều nên Niệm Từ không có kiêm nhiệm việc dạy dỗ bọn nhỏ, việc học toàn bộ giao cho các thầy giáo bên ngoài và mọi người trên đảo Đào Hoa.

Vỡ lòng về văn hóa thì họ mời một vị lão sư chuyên nghiệp, còn phương diện võ công thì có Hoàng Dược Sư tự mình chỉ đạo. Lão Ngoan Đồng cũng không có dấu điểm võ công của mình, đem toàn bộ võ công của Toàn Chân Giáo truyền cho bọn nhỏ. Những lúc ấy, hần thay đổi không còn là bộ dạng già mà không kính vui chơi với bọn nhỏ nữa, mà mang bộ dáng nghiêm túc và đặc ý làm mẫu cho bọn nhỏ học.

Giống như năm đó dạy Niệm Từ vậy, ngoài thời gian học tập cố định, Hoàng Dược Sư còn đem những tài năng khác của mình như cầm kỳ thư họa, chiến lược chiến đấu, bói toán tinh tượng bắt đầu dạy dỗ cho bọn nhỏ. Mai Siêu Phong cũng góp phần trợ giúp, đảm nhiệm giảng giải kinh nghiệm giang hồ cho bọn nhỏ. Nàng xông xáo giang hồ nhiều năm, nhìn thấy trải qua mưa gió rất nhiều, nên có rất nhiều kinh nghiệm truyền kỳ để truyền đạt lại.

Dương Dịch buồn bán lui tới cũng gặp gỡ nhiều người, trừ bỏ kiến thức buồn bán, khả năng nhìn người của hắn cũng rất giỏi, hắn đảm nhiệm việc dạy dỗ bọn nhỏ về cách nhìn nhận mọi người. Đây chính là đề nghị của Niệm Từ, mấy năm nữa bọn nhỏ sẽ muốn rời khỏi đảo đi ra ngoài tìm hiểu trải nghiệm, nàng không hy vọng lại thấy một Quách Tĩnh khờ khạo chân chất không có tâm cơ thứ hai trên đám nhỏ của mình.

Vừa học vừa chơi, vui vẻ tập luyện, một đám hải tử nhanh chóng lớn lên. Nháy mắt đã ba năm trôi qua, ngay cả Nhị tiểu thư Hoàng gia cũng đã học tập được nội công, đã tự mình tinh tọa luyện tập được. Tiểu Mã Câu tám tuổi lại càng lúc càng giống cha, thời điểm không cười thì nó chính là một Tiểu Đông Tà. Quách Mỹ Mi, nhờ có sự hết lòng điều dưỡng của ông bà ngoại, khỏe mạnh lớn lên, khuôn mặt tròn trịa hồng hào, đã sớm không còn nhìn thấy bộ dạng gầy yếu khi bé nữa. Bọn nhỏ của Mai Siêu Phong cũng thay đổi rất lớn, bộ dạng khỏe mạnh hoạt bát, trở thành trụ cột cho tình cảm của Mai Siêu Phong, tình mẫu tử phát huy khiến cho nàng giống như được trở lại thời kỳ thanh xuân.

Mấy năm nay trên đảo biến đổi không nhỏ, mấy anh em họ Dương làm ăn càng lúc càng lớn, là tình anh buôn bán khắp bốn phương, thuận theo thời gian cũng đã kết hôn, trước sau đã trở thành phụ thân. Khiến cho người ta vui mừng nhất là Mạc Sầu, sau năm năm thành thân cũng đã có tin vui, Dương Dịch rốt cục cũng đã được làm cha rồi. Nghe được tin tức này, Niệm Từ mừng rỡ như điên, thậm chí so với người trong cuộc biểu hiện còn quá đáng hơn. Nỗi lo cho Mạc Sầu suốt năm năm nay của nàng rốt cục cũng có thể bỏ xuống.

"Thật tốt quá, Mạc Sầu. Ta thật sự là vui mừng cho muội!"- Niệm Từ chạy tới bên người Mạc Sầu nói.

"Nhị cô nương rốt cục cũng có thể yên tâm rồi."- mấy năm nay vui vẻ bên mọi người rốt cục Mạc Sầu lãnh tình cũng đã có một tia hài hước.

"Mặc dù vợ chồng hai người còn trẻ tuổi, có thể cuộc sống hai người vui vẻ ổn định nhưng cũng chưa đủ. Ta lo lắng nội công muội luyện từ nhỏ trong Cổ Mộ có ảnh hưởng không tốt với cơ thể muội, khiến cho muội không dễ dàng mang hải tử, hiện tại cuối cùng ta cũng có thể bỏ xuống băn khoăn này rồi!"- Không biết có phải là do nguyên nhân này không, mà trong truyện Thần Điều không có người nào trong phái Cổ Mộ từng sinh con, Tiểu Long Nữ 16 năm sau thành thân cùng Dương Quá không biết có con hay không, nhưng lúc Tiểu Long Nữ bị Doãn Trí Bình xâm hại cũng không hề bị mang thai, không biết là do Doãn đạo trưởng hữu tâm vô lực hay là vô công của phái Cổ Mộ gây nguy hại cơ thể, Băng thanh Ngọc khiết làm chết rét con cháu không nữa.

"Không thể nào? Vô công của chúng ta rất cao, ngay cả Vương Trùng Dương năm đó cũng không phải đối thủ của Tổ sư bà bà, tại sao lại có thể gây nguy hại cho thân thể chứ?"- Mạc Sầu chất vấn nói.

"Bất kể như thế nào, ta đề nghị muội trong thời gian mang thai không nên tập luyện nội công. Tình hình của ta với muội bất đồng, ta tu luyện là nội công của Toàn Chân Giáo, có tác dụng dưỡng thai, tăng tuổi thọ, điểm này sư phụ ta cũng khẳng định. Mà công phu của muội thì cấm kỵ giới tính, Lâm tiên bối võ công cao nhất lại chết sớm, vô công này đối với thân thể có gây hại hay không thật không thể biết trước được. Vì cẩn thận một chút, muội nghe lời ta một lần đi. Chờ sau khi hải tử ra đời sử dụng Dịch Cân Kinh thì hiệu quả cũng rất tốt!"- Niệm Từ giải thích nói.

"Được, cứ làm theo lời của tỷ đi. Thừa dịp lúc này hoạt động còn thoải mái, cũng không có khó chịu gì, ta muốn trở về Chung Nam sơn để thăm sư phụ. Thứ nhất là báo tin vui này cho người, thứ hai là mấy năm sau khi đứa nhỏ ra đời, ta sẽ không thể rời khỏi đảo được. Tỷ thấy sao?"- Mạc Sầu hỏi.

"Thân thể của muội chịu được đường dài sao? Nếu như thực không có trở ngại, thì tỷ tán thành muội trở về một chuyến, vừa đúng lúc có thể thăm hỏi sư phụ của muội. Ta sẽ đi an bài cho Dương Dịch trở về cùng muội, ta sẽ yên tâm hơn."

Rất nhanh hai vợ chồng Dương thị đã khởi hành đi Chung Nam Sơn, trước khi đi Hoàng Dược Sư đã bào chế không ít thuốc dưỡng thai, để cho Mạc Sầu mang theo bên người. Lão Ngoan Đồng viết một lá thư, nhờ gửi về cho Toàn Chân Giáo. Một tháng sau hai người họ trở về, thân thể của Mạc Sầu rất tốt, không hề vì mang thai mà thấy mệt nhọc hay khó chịu gì, chẳng qua là tâm tình không được tốt.

"Nhị cô nương, muội cảm thấy suy đoán của tỷ có thể là đúng. Tình trạng sức khỏe của sư phụ không tốt, hôm sau lại kém hơn hôm trước. Nghe lời muội nói xong, sư phụ nhớ lại tình hình của sư tổ bà bà năm xưa cũng không khác biệt lắm. Vô công là của sư tổ bà bà nghĩ ra, sư tổ bà bà mất sớm lúc đó cứ nghĩ là do đau khổ vì tình nên hao tổn tinh thần, bây giờ nghĩ lại có lẽ là vô công này có sự nguy hại với thân thể. Sư phụ cũng dặn dò muội ngừng tập vô công, tiểu sư muội còn nhỏ, vô công vừa mới bắt đầu, có tiếp tục tập luyện hay không thì sư phụ muốn suy tính lại rồi mới quyết định"- nàng nói.

"Nếu như vậy thì tốt nhất là không luyện, cô gái tốt bị hành hạ biến thành lãnh đạm âm trầm, đối với cái gì cũng không cảm thấy hứng thú, thì còn có niềm vui sống gì nữa chứ? Theo ý của ta không bằng muội đem sư phụ cùng sư muội đón ra khỏi Cổ Mộ. Nếu như tiên bối không muốn tới đảo Đào Hoa, thì muội mua một căn nhà lớn để cho sư phụ muội có thể hưởng hạnh phúc tuổi già, không cần luyện vô công đó nữa. Nếu như sư muội của muội thật thích luyện vô công, thì hãy mang lên đảo, cùng những hải tử khác luyện tập vô công, có bạn cùng tuổi chơi chung thì nàng sẽ không bị buồn tẻ. Muội thấy như thế nào?"- Niệm Từ nói. Nàng đối với việc Lâm Triều Anh lập nên phái Cổ Mộ rất không vừa lòng, bản thân mình thất tình xong rồi biến đổi, lại liên lụy tới cả người khác, phá hủy cuộc sống của Lý Mạc Sầu và Tiểu Long Nữ.

Hai đôi vợ chồng Hoàng Thị và Dương thị sau khi thương lượng xong đã quyết định, Mạc Sầu ngừng tập luyện vô công của phái Cổ Mộ, chờ sau khi sinh con sẽ chuyển sang học nội công của đảo Đào Hoa. Mà vô công của đảo Đào Hoa sau khi Hoàng Dược Sư tỉ mỉ nghiên cứu, phối hợp với tinh hoa của Cửu Âm Chân Kinh, đã có những sự phát triển nhảy vọt. Đạn Chỉ thần công cùng với Lan Hoa Phát Huyết Thủ ngày càng hoàn mỹ, ngay cả Bích Ba Chưởng Pháp nhập môn cũng trở nên lợi hại. Trên cơ sở dưỡng thai cho Niệm Từ lúc trước, lần này Hoàng Dược Sư thay đổi một chút cho phù hợp với tình huống của Mạc Sầu, dùng được liệu và đồ ăn để bổ dưỡng khí huyết, bảo đảm nhu cầu dinh dưỡng cho thai nhi và dưỡng sức cho người mẹ.

Trải qua mấy tháng được cả gia đình chiếu cố tỉ mỉ, thời khắc ra đời của hải tử cũng đã tới. Cuối mùa thu, khu lá thu rụng hết, hoa tàn, còn mưa phùn liên tục rơi thì cuối cùng con trai của Thiếu giáo chủ Minh Giáo sau mấy tiếng đồng hồ hành hạ mẫu thân cuối cùng cũng ra đời. Cùng với tin vui truyền ra thì Hoàng Dược Sư lại báo cho mọi người một tin xấu. Trải qua sự kiểm tra cẩn thận của hắn, thân thể của đứa nhỏ không chỉ yếu ớt hơn nhiều so với Hoàng Thiên Tầm lúc mới ra đời, mà ngay cả so sánh với những đứa trẻ khác cũng kém hơn nhiều, hơn nữa kinh mạch bẩm sinh không thông, không có cách nào tu luyện vô công, Dịch Cân Kinh căn bản là không thể thi triển trên người của đứa trẻ.

Nghe được tin này cả nhà không khỏi sững sốt, tự nhiên cũng nghe ra được ý tứ trong đó, đứa nhỏ sống được cũng rất khó, nếu là ở trong nhà người thường thì khả năng chết non là rất lớn. Dương Dịch, vừa mới được làm phụ thân, lên tiếng:

“Không thể luyện võ công cũng tốt, từ nhỏ tôi đã vì võ công mà chịu nhiều đau khổ, giờ tôi không muốn để cho con trai chịu tội nữa. Mấy năm này làm ăn kiếm được không ít tiền, cũng đã có thể để cho con trai tôi sống cuộc sống thoải mái rồi!”

“Đều tại thiếp không tốt, làm liên lụy tới con”- Mạc Sầu buồn rầu nhìn đứa trẻ đang say ngủ tự trách.

“Mạc Sầu, muội đừng nói như vậy. Trời cao nếu đã để cho đứa trẻ bình yên chào đời thì nhất định là có đạo lý của nó. Không thể luyện võ thì sao? Khắp thiên hạ này người không có võ công chiếm đa số, không phải họ vẫn sống rất tốt sao? Thân thể yếu thì như thế nào? Từ từ điều dưỡng là được mà. Ta không tin đảo Đào Hoa không thể chăm sóc được một hài tử!”- Niệm Từ giận dữ khuyên nhủ.

“Các người đừng vội buồn bã. Mới vừa rồi ta chẳng qua là nói ra tình trạng thật mà thôi. Niệm Từ nói rất đúng, các người không tin đảo Đào Hoa, không tin y thuật của ta sao? Mặc dù không thể luyện thành tuyệt thế võ công, nhưng hai mươi năm sau ta đảm bảo chắc chắn nó trên thông thiên văn, dưới rành địa lý, một văn trạng nguyên hạ bút thành văn!”- Hoàng Dược sư nói.

“Thật ra thì không luyện võ công cũng không sao, xem việc vợ chồng chúng ta gặp gỡ cũng có phải nhờ vào võ công đâu. Đừng lo lắng, tất cả có ta đây!”- Dương Dịch vỗ nhẹ lên tay Mạc Sầu, ôn nhu nói.

“Nhị cô nương, mạng của hai vợ chồng chúng ta cũng đều coi như là do cô cứu, đại ân này không thể nào báo đáp hết được. Những năm này mọi người ở chung một chỗ với nhau, vui vẻ hòa thuận như người thân trong nhà vậy. Hiện tại cô cũng đừng nên khách sáo, mẹ nuôi của con tôi đã định là cô rồi, mạng của hài tử cũng còn trông chờ cha nuôi của hần cứu đây!”- Đợi Mạc Sầu ngừng khóc, Dương Dịch chuyển đề tài, buông lỏng nói.

Nếu như hài tử khỏe mạnh, thì suy nghĩ tới bồi phận cùng thân phận của Hoàng Dược Sư, chắc Niệm Từ đã từ chối rồi, nhưng dưới tình cảnh này, Niệm Từ rất sung sướng nhận con nuôi.

“Được lắm, chờ hài tử đầy tháng, chúng ta nhất định sẽ tặng cho con nuôi một phần hậu lễ!”- Niệm Từ vui vẻ đáp ứng.

“Nhị cô nương, còn có một việc muốn làm phiền tỷ và đảo chủ. Ta muốn để cho hai người đặt tên cho hài tử. Thứ nhất là cảm tạ ân cứu mạng của tỷ với chúng ta, thứ hai là muốn mượn lấy phúc khí của hai người. tỷ thấy có được không?”- Bình tĩnh lại, Mạc Sầu thỉnh cầu.

“Dương Dịch, Mạc Sầu muốn lấy đi quyền đặt tên của huynh kia!”- Niệm Từ đùa nói.

“Vợ chồng chúng ta một lòng, ý của Mạc Sầu là ý của ta. Cô cứ đặt tên đi”

“Ừ... người muốn cho hài tử mang họ gì đây? Dương Dịch tên người là dùng họ già, còn họ thật thì sao?”- Niệm Từ hỏi.

“Cái này cũng không sao, lấy họ Dương là được rồi. Nghe nghĩa phụ nói, khi ta còn trong tã lót đã bị bỏ rơi, là do nghĩa phụ lấy họ Trình cho ta. Có điều, cuộc sống của Trình Dương không có được sự vui vẻ của Dương Dịch ngày nay”- hần giải thích.

“Tôi cũng nghĩ như vậy. Thật ra thì lúc này, khi nhận hài tử làm con nuôi, tôi liền đã có một phần tư tâm, hi vọng hần có thể mang họ Dương. Các người cũng biết, nhà mẹ tôi đã không còn ai, từ nhỏ tôi được nghĩa phụ nuôi lớn. Nghĩa phụ họ Dương, là hậu nhân của Dương Tái Hưng, thủ hạ của Nhạc Phi tướng quân. Nghĩa phụ cùng nghĩa mẫu đã qua đời, nghĩa huynh chưa kịp có con đã mất sớm. Nếu con nuôi của tôi cũng là họ Dương thì coi như là kéo dài hương khói cho họ Dương, cũng khiến cho tôi vui đi một phần tiếc nuối, ý của các người thế nào?”- Niệm Từ liếc mắt nhìn trượng phu, hỏi vợ chồng Dương Dịch.

“Chuyện này cũng không sao. Vợ chồng chúng tôi đều là cô nhi, không hiểu những chuyện hương khói này. Về sau ngày lễ ngày tết thì cứ để cho đứa nhỏ hướng về Dương tiên bồi đắp đầu ba cái là được!”- Dương Dịch sáng khoái đáp ứng.

“Còn tên thì sao?”- Mạc Sầu không quan tâm vấn đề họ của hài tử, chỉ quan tâm hần sẽ gọi bằng cái gì.

“Dương Quá thì sao? Huynh cùng với Mạc Sầu đều có quá khứ của mình, bất kể là tốt hay xấu, đều giống như là lật sách vậy, quá khứ trôi qua thì mới có bắt đầu mới được!”- Niệm Từ đề nghị. Nếu bản thân mình không sinh ra Dương Quá, thì để cho con nuôi đảm nhận là được. Có điều mối tình Dương Long sẽ không thể có rồi, Tiểu Long Nữ danh chính ngôn thuận là sư bá của hần, lại lớn hơn hần mười mấy tuổi, Mạc Sầu sẽ không bao giờ để sư muội biến thành con dâu của mình.

“Dương Quá? Bay qua quá khứ, bắt đầu một lần nữa? Tên rất hay! Vậy cứ gọi là Dương Quá đi!”- Dương Dịch cùng Mạc Sầu cao hứng đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Hai Phong thư

Không đợi đến đầy tháng, Hoàng Dược Sư đã đưa cho con nuôi một phần hậu lễ. Trải qua sự nghiên cứu hết lòng của hắn, hắn đã tìm ra một phương thuốc tắm giúp tăng cường sức khỏe cho Dương Quá. Giống như Mạt Mạt vậy, Dương Quá vừa ra đời có mấy ngày liền được cho ngâm vào thùng gỗ to. Có điều, tình huống của hai đứa nhỏ khác nhau, Mạt Mạt là kiện tướng bơi lội, vừa sinh ra đã được phụ thân cho vào trong nước chơi đùa, hiện tại đã được ba tuổi, dáng dấp khỏe mạnh đã cùng ca ca mình ra biển cưỡi gió lướt sóng. Mà Dương Quá thì được cho nằm trong một giường gỗ đặc chế, chỉ lộ đầu ra ngoài, ngâm mình ở trong nước thuốc đen đặc, bên dưới thùng gỗ còn đặt một lò lửa nhỏ giúp nước thuốc luôn ấm áp. Mỗi ngày nằm ở trong thùng thuốc gần 1 canh giờ, nhưng Dương Quá không khóc cũng không làm khó, đã thành thói quen ở trong thùng thuốc ngủ thiếp đi. Sau sự kiện Mạt Mạt bơi trong nước, sự kiện Dương Quá lần này lại một lần nữa kích thích sự tò mò của toàn bộ người trên đảo. Lúc hắn tắm thuốc, cả gia đình lại tập trung quan sát, giống như là quan sát Mạt Mạt bơi lội vậy.

“Mẫu thân, tại sao Hồ Tử lại có thể ngủ ở trong thùng thuốc vậy? Hắn không thấy thuốc nồng sao?”- Tiểu Mã Câu tò mò hỏi Niệm Từ. Căn cứ vào nguyên tắc tên tiện lợi thì con đẻ nuôi, Dương Dịch lấy cho hải tử một cái nữ danh là Hồ Tử, hi vọng nhi tử có thể giống như một con hồ con, có khả năng sống mạnh mẽ.

“Hồ Tử còn quá nhỏ, lỗ mũi không có mẫn cảm như con, ngửi không được mùi thuốc”- Niệm Từ đang ôm con gái chăm chú nhìn, kiên nhẫn giải thích.

“Bà ngoại, Hồ Tử không thấy nóng sao? Phía dưới bồn có lò lửa đó!”- Quách Mỹ Mi sáu tuổi cũng một bên lôi kéo váy của Niệm Từ hỏi.

“Không đâu, con không thấy ông ngoại luôn để tay không trong thùng gỗ sao? Nếu như quá nóng, ông ngoại sẽ lấy lò ra. Nhưng nếu thùng thuốc quá nguội thì được liệu sẽ không phát huy tác dụng được, sẽ không tốt cho Hồ Tử!”- Niệm Từ tiếp tục giải thích.

“Các con thấy Hồ Tử thân thể không tốt, nhỏ như vậy liền phải chịu khổ. Các con không được khi dễ hắn, có biết hay không? Chờ hắn từ từ lớn lên, có thể sẽ bởi vì thân thể không tốt hoặc là không thể nào luyện võ công được, động tác so với các con chậm hơn thì các con cũng không được chê cười ghét bỏ hắn có biết không?”- Nhân tiện bọn nhỏ đều đang ở đây, Niệm Từ tận dụng cơ hội giáo dục một chút. Bọn nhỏ quá đông, đùa giỡn là khó tránh khỏi, chỉ cần không quá tồi tệ thì mọi người sẽ không can thiệp vào. Người luyện võ va chạm quyền cước sẽ không có vấn đề, ngay cả Mạt Mạt tuổi còn nhỏ cũng có lúc nhao nhao muốn thử. Nhưng nếu những điều đó đặt ở trên người thường thì có thể sẽ là chí mạng.

“Vâng, chúng con biết rồi. Chúng con sẽ không bắt nạt Hồ Tử”- bọn nhỏ lên tiếng đồng ý, Mạt Mạt ở trong ngực nàng cũng vội vàng hôn lên mặt mẫu thân tỏ thái độ. Vẫn luôn là một hải tử nhỏ nhất trên đảo, hiện tại rốt cục cũng có người nhỏ hơn xuất hiện, Mạt Mạt không kim được vui mừng.

Lo lắng cho Mạc Sầu đang còn ở cữ cùng với Hồ Tử còn yếu ớt, Dương Dịch vẫn sống ở trên đảo không có rời đi. May nhờ tiểu nhị ở tổng điểm đều được bọn họ huấn luyện rất tốt, có thể gánh đáng trách nhiệm nặng nề nên hắn cũng không cần phải lo lắng cho công việc kinh doanh quá nhiều.

Ngoài ra, Dương Dịch còn thay thế từ viết một lá thư gửi tới Chung Nam Sơn, một mặt là báo tin mừng hải tử đã ra đời, một mặt cũng báo cho họ biết tình trạng yếu ớt của hải tử, uyển chuyển muốn mời sư phụ nàng cùng với Tiểu Long Nữ xuống núi hưởng phúc.

Theo khí trời lạnh lẽo chuyển biến, Hồ Tử không ít thì nhiều cũng bắt đầu mắc bệnh, khiến cho người ở trên đảo rối rít một phen. Trên đảo mặc dù có nhiều hải tử, nhưng do được tập võ từ nhỏ, sức khỏe bọn chúng tốt hơn nhiều, không dễ dàng ngã bệnh. Trong khi đó, Dương Quá chưa được đầy tháng đã mắc bệnh vàng da của trẻ sơ sinh, cảm mạo sốt cao, lại tới tiêu chảy. Lần lượt bệnh tật khí thể chạy tới nhưng đều bị thua dưới y thuật tinh diệu của Hoàng Dược Sư. Theo hiểu biết của Niệm Từ, có thể tim phổi của Dương Quá phát triển không hoàn toàn, chức năng miễn dịch bị thiếu sót, rất dễ mắc nhiễm các loại bệnh tật. Thời hiện đại còn có các loại kháng sinh, vắc xin có thể giải quyết rất dễ dàng, nhưng ở đây thì chỉ có thể lệ thuộc vào phương thuốc của Hoàng Dược Sư.

“Sư phụ, trừ việc uống thuốc và tắm nước thuốc, còn có biện pháp gì điều trị cho Hồ Tử nữa hay không? Thí dụ như châm cứu, cạo gió giác hơi cái gì đó? Nhìn hải tử nhỏ như vậy đã vì uống thuốc mà khóc khàn cả giọng, thật là đau lòng nha!”- Ban đêm, chờ sau khi bọn nhỏ đều đã đi ngủ, Niệm Từ đi tới thư phòng, bàn riêng cùng trượng phu.

“Hiện tại nó còn quá nhỏ, không áp dụng những phương pháp nàng nói được!”- buông sách thuốc trong tay ra, Hoàng Dược Sư nói.

“Bây giờ nghĩ lại lúc trước ta cũng sợ, thời gian đầu Tiểu Mã Câu sinh ra, ta rất sợ hãi nếu như lơ đãng làm gì tổn thương hải tử, chàng lại không có ở bên cạnh ta, mẹ con chúng ta thật là kêu trời không thấu kêu đất không hay nha!”- Niệm Từ nói.

“Bây giờ đã biết sợ rồi ư? Ban đầu ngoan ngoãn ở trên đảo, thì không phải chuyện gì cũng không xảy ra sao? Đừng lo lắng, nàng tu luyện võ công không có hại, mà cho dù có hại đi chăng nữa thì nàng cũng tập luyện thời gian không lâu dài như Mạc Sầu, đối với con cũng sẽ không có ảnh hưởng gì nhiều”- bất kể nguyên do như thế nào, chuyện đầu tiên Hoàng Dược Sư nghĩ tới là an ủi thế tử đừng nên để tâm vào chuyện vụn vặt.

“Nhưng mà sư phụ, chàng biết không, không chỉ là do vấn đề luyện công nha. Áp lực tư tưởng quá lớn, cuộc sống vô cùng túng quẫn khiến cho ăn uống không đủ, lao động chân tay quá mức hoặc không chăm sóc tốt thân thể đều có thể khiến cho hải tử sinh ra sức khỏe không có hoàn hảo, giống như Hồ Tử vậy, sinh ra đã có sức khỏe yếu ớt. Mạc Sầu cũng không phải là trường hợp đặc biệt, sự việc này rất phổ biến, nếu không thì tại sao con nít lại dễ chết non như vậy?”- Niệm Từ cố gắng giải thích.

“Không đâu. Nàng và Dung Nhi không phải là ví dụ tốt nhất sao? Hãy nói A Hành, mặc dù do sinh Dung Nhi mà qua đời, nhưng Dung Nhi lúc ra đời lại rất khỏe mạnh, không có bất kỳ chuyện gì bất ổn nha”- Hoàng Dược Sư lên tiếng phản đối.

"Dung nhi, Dung nhi, chàng nói Dung nhi!"- Niệm Từ nhanh chóng liên tưởng đến sau này chuyện Hoàng Dung sinh một đôi long phượng thai, thậm chí khi chưa đầy tháng đã bị Lý Mạc Sầu bắt Quách Tương đi mất.

"Không được, ta phải viết cho Dung Nhi một phong thư, nói cho nàng biết chuyện của Hồ Tử. Nàng cùng Quách Tĩnh thành thân mới mấy năm, có thể sẽ lại có thêm hài tử. Ta không muốn Dung Nhi vì lo cho sự vụ ở Tương Dương mà khiến cho sinh ra hài tử không được mạnh khỏe."- Vừa nói nàng vừa vội vã lấy bút viết thư. Hoàng Dược Sư chỉ thờ dài một tiếng lắc đầu rồi tiếp tục xem sách.

Bọn nhỏ đã dần dần trưởng thành, căn bản là không cần đến mọi người tập trung quan tâm nữa, ngay cả Mạt Mạt ba tuổi cũng đã thích cùng bọn ca ca chơi đùa, không dính lấy mẫu thân nữa, Niệm Từ đã có thời gian tập trung tinh lực thay Mạc Sầu trông coi sự vụ thường ngày trên đảo, ngay cả chuyện ở bên ngoài đảo nàng cũng lại lần nữa nắm ở trong tay. Còn vợ chồng Dương Dịch thì lại một lòng đi theo sau lưng Hoàng Dược Sư, vì con trai mà chuyên tâm học tập y thuật.

Chung Nam Sơn truyền tới thư trả lời. Trong thư, Lâm Hồng Nhi tỏ ra rất vui sướng với việc Dương Quá ra đời, mặc dù bản thân mình không có chút kinh nghiệm nào nhưng cũng đem kinh nghiệm nuôi trẻ trong trí nhớ dạy cho bọn họ. Về việc hài tử sinh ra đã yếu ớt thì bà bày tỏ sự đau lòng, dù sao võ công của Mạc Sầu cũng là do bà truyền thụ. Bà còn thành tâm cảm tạ vợ chồng họ Hoàng đã chiếu cố chăm sóc cho Dương Quá. Bà còn cho biết, Tiểu Long Nữ đã dừng tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh, chỉ còn chuyên tâm luyện tập kiếm pháp mà thôi. Bởi chuyện này liên quan tới đại sự của bốn môn nên Lâm Hồng Nhi không dám khinh suất quyết định, đã cùng với Tiểu Long Nữ xuống mật thất thỉnh tội với Lâm Triều Anh. Vô tình lại phát hiện ra Cửu Âm Chân Kinh mà Vương Trùng Dương đã lưu lại, nếu Ngọc Nữ Tâm Kinh không thể để cho Tiểu Long Nữ tiếp tục luyện tập thì liền đổi qua tập luyện Cửu Âm Chân Kinh, cũng coi như là một sự tha thứ của Lâm Triều Anh đối với Vương Trùng Dương. Việc dạy dỗ Tiểu Long Nữ lúc này không thể phân tâm, nên Lâm Hồng Nhi quyết định vẫn ở lại trong Cổ Mộ, hiện tại đã biết được chuyện của mật đạo, thì lại tăng thêm một phần an toàn, có gì ngoài ý muốn xảy ra thì có thể phá vỡ Đoạn Long Thạch, từ mật đạo đi ra khỏi, đi tới đảo Đào Hoa nương tựa vào Mạc Sầu.

"Chàng xem Vương Trùng Dương cũng không giống chính nhân quân tử nha, không cho phép đại ca và đệ tử khác học tập Cửu Âm Chân Kinh nhưng không phải chính hân cũng đã nghiên cứu kỹ lưỡng sao? Nói quyết định không luyện tập công phu đó, nhưng khi lúc giao thủ với người khác, một khi động thủ thì chân kinh đã tự động in dấu trong đầu hân rồi, việc vận dụng không phải rất tự nhiên sao? Lần cuối hân dùng Nhất Dương Chỉ phế bỏ võ công của Âu Dương Phong, không biết có phải có xen lẫn võ công của Cửu Âm Chân Kinh hay không nữa!"- Nghe qua nội dung thư Dương Dịch kể xong, Niệm Từ trêu ghẹo hướng Hoàng Dược Sư nói.

"Hừ! Đây chính là điều ta không thích nhất ở bọn danh môn chính phái kia, rõ ràng là có tư tâm, miệng lại toàn nhân nghĩa đạo đức lấy tay che mắt thế gian. Vương Trùng Dương thì hiểu thấu lắm người hại mình!"- Hoàng Dược Sư cười nhạt nói.

"Sư phụ, chàng năm đó đã nói muốn giết sạch tất cả mọi người đã xem qua Cửu Âm Chân Kinh, hiện tại có muốn xông lên Chung Nam Sơn đi san bằng phái Cổ Mộ không?"- nàng tiếp tục trêu chọc nói.

"Muốn giết thì cũng là giết nàng trước"- Hoàng Dược Sư tiện tay ôm lấy nàng vào lòng, cuộc sống vợ chồng mấy năm qua khiến cho nàng phát hiện ra một mặt khôi hài của hân.

"Sư phụ, chàng nói võ công của Vương Trùng Dương sâu không lường được, đại ca ta cũng là võ học kỳ tài, làm sao lại thu mấy tên đệ tử tầm thường như Mã Ngọc đây?"- ngồi ở trên đùi trưởng phu, theo thói quen vuốt vuốt nhấn cười của hân, Niệm Từ hỏi.

"Đó được xem là ngộ tính của đạo giáo của bọn hân. Toàn Chân Giáo chủ yếu là tu dưỡng tâm tính, võ công không phải là trọng điểm của họ!"- Hân giải thích.

"Bỏ đi, hân và Lâm Triều Anh thật là một đôi! Tình cảm của mình không thuận lợi, đồ đệ cũng không cho thành thân, còn lại liên lụy tới đại ca của ta phải một mình cả đời!"- nàng khinh thường nói.

"Hiện tại Lão Ngoan Đồng nghe lời nàng nói như vậy, muốn cho hân thành thân không phải chỉ cần một câu nói của nàng hay sao? Dù sao vẫn còn một Anh Cô thâm tình chờ đợi hân"- Hoàng Dược Sư bắt đầu lại trêu chọc nàng.

"Không dám! Vị trí của Vương Trùng Dương ở trong lòng đại ca còn cao hơn đám tử tống mà Toàn Chân Giáo thờ phụng, ta không dám lung tung chửi bới Vương Trùng Dương trước mặt hân đâu"- Niệm Từ liếc mắt nhìn hân một cái nói.

"Đừng rồi, hiện tại người học tập Cửu Âm Chân Kinh ngày càng nhiều, đảo Đào Hoa chúng ta chiếm ưu thế rất rõ ràng, lần Hoa Sơn Luận Kiếm sau không phải Nhi tử có thể là đệ nhất thiên hạ sao?"- Niệm Từ đột nhiên nhớ tới, lo lắng nói.

"Nàng quên một câu tục ngữ sao? Sư phụ đưa vào cửa, tu hành dựa vào bản thân. Cùng một bộ Cửu Âm Chân Kinh, mỗi người có một linh ngộ khác nhau. Ta cùng với Lão Ngoan Đồng, Tĩnh nhi đều đọc qua sách này nhưng vận dụng trên người chính mình liền có những khác nhau riêng. Lão Ngoan Đồng y theo nội công của Toàn Chân Giáo, vẫn lấy nhu bao bọc bên ngoài, lấy thanh tĩnh như hư vô ở bên trong, lấy chín biến hóa thành bảy, lấy thiên biến vạn hóa làm phương hướng, coi trọng sự phát triển của khí. Gần hai năm nàng ngưng luyện tập quyền cước, chỉ tập trung tu luyện nội công nên mặc dù đã sinh hai đứa bé nhưng dáng điệu vẫn uyển chuyển, động tác vẫn lưu loát như cũ chính là nhờ đạo lý này. Mà Tĩnh Nhi tập luyện Hàng Long Thập Bát Chương của Hồng Thất Công, đó là võ công thiên về cương dương, mà Cửu Âm Chân Kinh lại mang tính âm nhu, hoàn toàn ngược lại với võ công của Tĩnh Nhi, nên chỉ có phần Dịch Cân Đao Cốt và Liệu Thương là có thể sử dụng được. Đảo Đào Hoa của chúng ta võ công cương nhu đa dạng linh hoạt, ngược lại có thể kết hợp tốt hơn với võ công của Cửu Âm Chân Kinh. Thí dụ như Tồi Kiền Thần Trảo với Lạc Anh Thần Kiếm có điểm chung giống nhau, đây cũng chính là nguyên nhân mà năm xưa Huyền Phong và Siêu Phong, dù không có quyền thượng, vẫn luyện được Cửu Âm Bạch Cốt Trảo. Mà Lan Hoa Phát Huyệt Thủ cùng với công phu điểm huyệt có rất nhiều điểm chung, có thể phối hợp rất tốt. Công phu của phái Cổ Mộ như thế nào hiện tại còn chưa biết, sẽ còn phải nhìn xem tạo hóa của Mạc Sầu, sư phụ và sự muội của nàng ta!"- Hoàng Dược Sư kiên nhẫn giải thích cho thế tử.

“Như vậy xem ra Cửu Âm Chân Kinh chỉ có người đảo Đào Hoa chúng ta mới có thể phát huy hiệu quả lớn nhất? Điều này cũng không uổng công năm đó ta phải một phen khổ tâm!”- Niệm Từ đắc ý nói.

“Xem nàng tự cường kia, còn có đáng về làm mẹ sao?”- Hắc khế cười nói.

Sư muội đã dừng luyện tập công phu của bốn môn, đang cùng sư phụ nghiên cứu Cửu Âm Chân Kinh, lòng thấp thỏm lo lắng của Mạc Sầu cũng có thể buông xuống. Mặc dù sư phụ và Hoàng Dược Sư đều nói muốn truyền thụ cho nàng võ công của Cửu Âm Chân Kinh, nhưng an nguy của con trai đối với nàng là quan trọng nhất, nàng đối với y thuật có hứng thú nhiều hơn, nên ưu tiên chuyển từ chỗi ý tốt của bọn họ.

Gần tới tháng chạp, Dương Quá lại qua được một lần bệnh tập kích nữa, thì đảo Đào Hoa nhận được hồi âm của Trương Dương. Trong thư chúc mừng vợ chồng Dương Dịch, đồng thời biểu thị lời chúc phúc đối với sức khỏe của Hồ Tử, cũng cảm tạ sự quan tâm của Niệm Từ đối với Dung Nhi. Sự quan tâm này đến vừa đúng lúc, Dung Nhi lại có thai rồi, Quách Mỹ Mi đã sắp trở thành tỷ tỷ rồi.

“Không được. Ta muốn đi Trương Dương. Ta muốn tự mình mang Dung Nhi về lại đây an thai”- vợ và xem qua thư, Niệm Từ không kịp chờ đợi bắt đầu sắp xếp hành lý.

“Niệm Từ, nàng đừng vội vàng, cứ từ từ đi. Ta biết sức khỏe của Quá nhi dọa nàng sợ, nhưng không nên cứ để thần hồn nát thần tính nha. Dung Nhi với Mạc Sầu khác nhau, lúc trước Mỹ Mi có hơi gầy yếu một chút nhưng bây giờ được nàng điều dưỡng đã rất khỏe mạnh rồi, không giống như Quá nhi yếu từ trong thai. Dung Nhi mới mang thai có 1 tháng, tháng chạp lại rét đậm, đường xá băng tuyết không dễ đi, bất kể ai đi cùng nàng ta cũng không yên tâm. Mà bây giờ Quá Nhi lại bệnh lớn mới khỏi ta không đi được, không cách nào đi cùng nàng. Không bằng chờ qua năm sau xuân về ấm áp hơn còn Dung Nhi cũng bắt đầu ổn định rồi thì chúng ta cùng nhau đi đón nó về, nàng thấy có được không?”- Hoàng Dược Sư khuyên nhủ.

“Năm mới sắp đến rồi, công việc ở trên đảo bề bộn còn phải làm phiền sư phụ chàng xử lý, không cần theo ta tới Trương Dương đâu. Có thể là do ta lo lắng quá nhiều, nhưng không thấy được Dung Nhi bình an ta không an tâm. Sư phụ chàng để cho ta đi đi, nếu như chàng không yên lòng thì để cho đại ca đi cùng ta, bọn nhỏ phải giao cho chàng chăm sóc rồi.”- Lúc này Hoàng Dung mang là long phượng thai, tỷ lệ nguy hiểm lớn hơn nhiều. Dù Niệm Từ biết, cuối cùng bọn nhỏ cũng bình an ra đời, nhưng sự xuất hiện của nàng giống như hiệu ứng bướm bướm vậy, không biết có mang tới nguy hiểm gì cho Trương Dương hay không. Nếu như bọn nhỏ thật sự có gì bất trắc thì nàng sẽ phải ân hận cả đời.

Không thể cản được Niệm Từ, Hoàng Dược Sư không thể làm gì khác hơn là đồng ý cho nàng cùng Lão Ngoan Đồng cùng nhau đi. Niệm Từ thuận tiện vợ vết hàng hóa ở trên đảo, tất cả mang đi tới Trương Dương làm quà mừng năm mới. Nàng nói sau khi tới đó sẽ chăm sóc cuộc sống hàng ngày của Dung Nhi, đợi đầu mùa xuân tới sẽ cùng nhau trở về. Nghe thấy tin này, Tiểu Mã Câu và Mỹ Mi đều nhao nhao muốn đi, nhưng bị mọi người ngăn lại.

“Mẫu thân có nhiệm vụ quan trọng, không phải là đi chơi. Mỹ Mi sắp trở thành tỷ tỷ rồi, các con cũng không hi vọng tiểu bảo bảo tương lai sức khỏe cũng giống như Hồ Tử vậy chứ? Ngoan ngoan ở lại trên đảo đi, chờ ta mang mẫu thân của Mỹ Mi về là được rồi!”- Niệm Từ kiên nhẫn giải thích.

Dặn dò mọi người chăm sóc cho ba hài tử mà nàng chưa bao giờ rời xa quá lâu, Niệm Từ cùng Lão Ngoan Đồng lên thuyền rồi đi. Trong gió rét, bọn nhỏ đi ra tiễn vẫy tay thật lâu, cho tới khi không còn thấy được thuyền nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Trấn giữ Trương Dương

Edit: Vân Nhi

Một đường màn trời chiếu đất, bọn họ rốt cục cũng tới được thành Trương Dương. Mặc dù phải đối phó với kẻ địch mạnh, nhưng không khí mừng năm mới bên trong thành rất náo nhiệt, không bị ảnh hưởng của người Mông Cổ một chút nào. Niệm Từ quen thuộc đi thẳng tới phủ của đại tướng quân, rồi thẳng đường đi tới nội viện.

“Sư tỷ, Lão Ngoan Đồng? Sao hai người lại tới rồi?”- nghe được thông báo Hoàng Dung vui mừng chạy ra hỏi.

“Còn không phải là do không yên lòng muội sao? Nếu không phải là do ngày tết bận rộn, Hồ Tử vừa khỏi bệnh thì sư phụ cũng muốn tới đây nha!”- Niệm Từ đáp.

“Dung Nhi này, còn có người nào của Toàn Chân giáo ở đây không? Ta muốn đi xem bọn họ một chút”- Lão Ngoan Đồng không nhịn được chen vào hỏi.

“Ngày tết ở Chung Nam sơn khách khứa nhiều, nơi này chiến sự lại giảm bớt nên chỉ có Lưu đạo trưởng cùng với mấy đệ tử của hắc ở lại đây thôi, bọn họ đang cùng với Tĩnh ca ca tuần tra thành đó. Có muốn ta để cho người dẫn người đi không?”- nàng đáp.

“Không cần, ta biết đi như thế nào. Các người trò chuyện đi, ta đi một chút sẽ về!”- Vừa nói hắc vừa khinh thân rồi đi. Không có những người không có

nhệm vụ nữa, sư tỷ muội kiểm mẹ kẻ con chồng bọn họ thân mật thăm thiết ngồi chung một chỗ, trò chuyện vui vẻ.

Ban đêm Quách Tĩnh cùng Lão Ngoan Đồng và đám người kia trở lại, nhìn thấy Niệm Từ cũng hết sức cao hứng, bày ra tiệc rượu tẩy trần cho Niệm Từ. Võ lâm nhân sĩ trong thành Tương Dương, lúc trước đối với việc Niệm Từ và Hoàng Dược Sư thành thân rất không chấp nhận và khi dễ, nhưng trong mấy năm này đảo Đào Hoa không ngừng đưa tiền và lễ vật tới, giúp đỡ Tương Dương rất nhiều, thành thử lần này tổ chức tiệc tẩy trần cũng là một ít thành ý của bọn họ đối với Niệm Từ.

Sau tiệc tẩy trần, Niệm Từ cũng không khách khí, bắt đầu luôn việc lo lắng cho cuộc sống thường nhật của Dung Nhi, biến thành một bảo mẫu chân chính.

Lão Ngoan Đồng ở lại mấy ngày, cùng đồ tứ đồ tôn của Toàn Chân Giáo thân thiết xong bắt đầu không nhịn được nữa. Nơi này không có đồng đảo bạn chơi, cũng không có những món đồ chơi vui vẻ. Hơn nữa, mấy năm nay ở đảo Đào Hoa sống cuộc sống an nhàn sung sướng, cơm bưng nước rót khiến cho hắn không thích ứng được cuộc sống đơn sơ ở nơi này, lại nhớ tới tất niên năm trước hắn bắt được một bao lì xì to, hắn lại càng thêm đứng ngồi không yên.

“Muội muội, muội xem chúng ta đã bình an tới Tương Dương rồi, trên đảo còn rất nhiều việc nha. Nếu không ta trở về một chuyến, để cho sư phụ muội an tâm? Ta trở về nói một tiếng sẽ lập tức trở lại ngay!”- đi theo sau lưng Niệm Từ, nhìn nàng chuẩn bị đồ ăn cho Dung Nhi, Lão Ngoan Đồng thận trọng nói.

“Muội còn đang đoán đại ca có thể nhịn được bao lâu mới tới nói với muội đây!”- tranh thủ lúc rảnh rồi Niệm Từ cười nói.

“Ta biết cuộc sống ở Tương Dương quá buồn tẻ, đại ca đợi không được rồi. Trở về cũng tốt, thay sư phụ muội lưu tâm chăm sóc bọn nhỏ, không được dẫn đầu gây rối đó. Muội muốn ở lại đây tới đầu mùa xuân, có chuyện gì còn phải phiền đại ca chạy đi đưa tin rồi!”

“Được, không thành vấn đề! Qua hết năm ta sẽ trở lại ngay. Vậy ta đi ngay được không?”-Hắn hận không được nhấc chân chạy cho nhanh.

“Đừng nóng vội, sáng mai đi cũng không muộn. Huynh trước tiên đi báo cho Lưu đạo trưởng và cáo biệt các người khác đi đã. Lát nữa muội sẽ đi ra ngoài mua một ít quả mang về cho bọn nhỏ, không nên về tay không khiến cho bọn chúng thất vọng.”

Sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau, Lão Ngoan Đồng lên đường trở về, để lại Niệm Từ một mình. Trừ việc tỉ mỉ chuẩn bị đồ ăn, Niệm Từ còn lo lắng cho an toàn của Dung Nhi. Mặc dù theo lời của Hoàng Dược Sư, mấy năm nay nàng không hề nghiêm chỉnh luyện tập võ công, nhưng bản năng khiến nàng tự giác làm hộ vệ cho Dung Nhi. Cùng Dung Nhi đi tuần trạm gác, xử lý công việc hàng ngày, cùng quan quân nhân sĩ giang hồ đi họp nghiên cứu chiến sự.

Đứng ở đầu tường, nhìn xuống bên dưới, mơ hồ truyền tới thanh âm duyệt quân, khói lửa đặc biệt của chiến trường, mùi máu tươi nồng đậm xông vào mũi, làm cho người ta chân thật cảm nhận được đây là chiến trường mà con người luôn đứng giữa lẫn ranh sinh tử. Sinh sống trong hoàn cảnh luôn an nhàn bình yên, chợt đi tới nơi hiểm ác này, lúc đầu nàng thật không thể thích ứng. Cuộc sống nhiều năm trong quân ngũ không dễ dàng nhìn thấy được một mỹ nhân nhỏ nhắn mềm mại thanh tú như Niệm Từ, nên binh lính dù đang trong phiên trực cũng mang dáng vẻ tò mò nhìn xem nàng. Niệm Từ cũng không có chú ý tới ánh mắt của bọn họ, trên chiến trường, bọn họ chính là những anh hùng anh dũng giết địch, dùng mạng sống của mình để đổi lấy bình an.

Thông qua sự tiếp xúc rộng rãi, Niệm Từ đã dần hiểu rõ được tình huống của thành Tương Dương, cũng bắt đầu thích nghi với những người nhìn qua thì thô lỗ dã man, kỳ thực nội tâm lại cực kỳ ôn nhu, là những vị anh hùng đích thực. Đóng quân tại đây đã nhiều năm, triều đình cũng không có cung cấp thêm viện quân, chỉ có thể dựa vào Quách Tĩnh nhờ được đồng đảo giang hồ nhân sĩ tới trợ giúp. Tướng thủ thành Lữ Văn Hoán lại càng thêm nêu gương cho binh sĩ, toàn bộ gia đình ông đều ở Tương Dương, hai con trai cũng phục vụ trong quân doanh, với tư tưởng “thành còn thì nhà ta còn, thành mất thì cả gia đình cùng theo!”

“Lữ phu nhân, nghe Dung nhi nói lúc trước phu nhân cũng không phải ở Tương Dương, sau này tại sao lại mang theo cả nhà tới tiền tuyến này vậy?”- Đêm 30, mấy người phụ nữ tụ tập lại chung một chỗ vừa gói sủi cảo vừa tán gẫu.

“Tướng quân nhà ta đóng ở Tương Dương vài chục năm, đối đầu với kẻ địch mạnh hẳn cũng sẽ không đào binh. Nếu ở quê mà phải nóng ruột nóng gan lo lắng, thì không bằng cả nhà đều tới đây, chết thì chết chung một chỗ vẫn tốt hơn!”- Lữ phu nhân tuổi đã gần 50 rộng rãi nói, con dâu ngồi bên cạnh cũng gật đầu đồng ý.

“Hàn tiền bối, thừa dịp ngày tết chiến sự không gấp, tiền bối cùng sáu vị tiền bối kia không có ý định về Gia Hưng xem một chút sao?”- tay bận rộn, miệng cũng không rời rảnh nói.

“Không về đó nữa. Gia Hưng mặc dù là cố hương, nhưng cha mẹ đã không còn ai ở đó. Chỉ còn lại hai huynh muội chúng ta, chỉ cần giữ lòng nhớ lại cố hương là được rồi.”- Hàn Tiểu Oánh cười cười nói.

“Sao lại như vậy? các vị thật sự là những anh hùng vì quốc gia mà quên tình riêng. Mấy năm nay vẫn ở bên giúp đỡ Dung Nhi và Quách Tĩnh trấn thủ Tương Dương, trong mắt của ta tiền bối càng giống như là mẫu thân của Quách Tĩnh vậy. Mặc dù Lý bá mẫu là người sinh ra hắn, nhưng từ nhỏ dạy hắn luyện võ, dạy đạo lý làm người đều là các vị, cùng hắn rồi đi đại mạc xông pha mưa gió cũng là các vị, hiện tại lại đồng sinh cộng tử với hắn ở đây thật là không dễ dàng.”- Hàn Tiểu Oánh là một người mà Niệm Từ thích nhất trong Thất Quái, mặc dù võ công không cao, nhưng lại ôn nhu thiện lương, vì Trương A Sinh mà thề cả đời này không lấy chồng.

“Đúng vậy, Thất Quái chúng ta không có gia thất, Tĩnh Nhi vừa là đồ đệ vừa là đứa con duy nhất của chúng ta!”- Hàn Tiểu Oánh vỗ nhẹ tay Niệm Từ, hài lòng nói. Hoặc có thể nói là sau khi Trương A Sinh chết, Quách Tĩnh chính là ký thác duy nhất của nàng.

“Vậy Dung Nhi còn phải vì các vị sinh thêm vài hài tử thì tốt. Chờ chiến sự kết thúc, các vị mỗi người chăm một đứa, không phải thú vị sao?”

“Chúng ta chưa từng trải qua cuộc sống gia đình bình thường, nhìn thấy hài tử thật không biết phải xử lý thế nào. Người không biết lúc Phù Nhi tới, chúng ta cũng không biết phải làm sao bây giờ nữa. Muốn cùng nó thân cận lại sợ nó chán ghét, thậm trọng không chờ chúng ta nói được mấy câu thì nó đã bỏ chạy không thấy đâu nữa!”- bà cười giải thích.

“Đứa nhỏ này còn nhỏ không hiểu chuyện, đợi khi ta trở lại sẽ dạy dỗ lại nó!”- mấy lời bà nói làm Niệm Từ thấy chua xót. Lúc đầu chỉ vì không muốn để cho Kha Trần Ác dạy hư Mỹ Mi, lại quên mất Mỹ Mi lại chính là ký thác tình cảm của Thất Quái.

Đây là lần thứ ba từ khi tới Tổng Triều nàng không có cùng Hoàng Dược Sư trải qua trừ tịch, vốn là nàng nghĩ mình sẽ cảm thấy rất buồn bã nhớ tới mọi người trên đảo Đào Hoa, nhưng thực tế lại không như vậy. Quách Tĩnh và Hoàng Dung cũng suy nghĩ tới điểm này nên đã gác lại mọi công việc, mời băng hữu tới đây, cả nhà tụ tập uống rượu ca hát, ngoại trừ Dung Nhi mang thai mệt nhọc nên đi nghỉ sớm, còn lại những người khác đều ở lại cùng Niệm Từ cho tới sáng mới tản đi.

Lục Quán Anh cùng Trình Điều Gia đầu năm cũng tới Tương Dương. Thì ra sau khi Niệm Từ rời đi, Lục Gia cũng đứng lúc đưa hàng hóa lên đảo. Nghe nói Hoàng Dược Sư một mình mừng năm mới, Lục Thừa Phong không yên lòng, cố ý tới nơi hầu sư phụ đón giao thừa, còn ra lệnh con trai độc nhất Lục Quán Anh cùng vợ nhất định phải tới Tương Dương, thay mình chúc tết tiểu sư nương. Nghe được Hoàng Dung có tin mừng, Điều Gia cũng sắp xếp không ít thực phẩm bổ dưỡng cùng với nhiều loại quần áo đưa tới là lễ vật.

“Điều Gia, khí trời không tốt tại sao lại mang cả Dương Hạo tới đây?”- Niệm Từ hỏi.

“Công công* nói năm nay Dương Hạo đã mười tuổi rồi, Lục gia mấy đời đều là con một, ở nhà không khỏi bị bà bà cưng chiều. Sớm đưa lên đảo một chút, ở bên cạnh hầu hạ tỗ sư gia, học một chút bản lãnh thì tốt hơn!”- Điều Gia ôn nhu nói.

• công công, bà bà: Cha chồng, mẹ chồng.

“Để cho cha ta dạy, người bỏ được sao?” Dung Nhi trêu ghẹo nói.

“Không bỏ được cũng phải được nha. Hạo nhi bản tính có chút ngang ngạnh, đều là do ta làm hư!”- nàng xấu hổ nói.

“Không có chuyện gì, trên đảo bọn nhỏ nhiều, cũng rất vui vẻ. Chút tật xấu này của Dương Hạo không quá mấy ngày sẽ biến mất thôi!”- Niệm Từ trấn an nói.

Sau khi thành thân, Lục Quán Anh nhanh chóng thành thực, phụ thân hắn đã đem tất cả mọi công việc giao cho hắn. Dưới sự khổ tâm kinh doanh của hắn, thế lực kinh doanh của Lục gia càng lúc càng lớn, thế lực giang hồ xung quanh Thái Hồ đều nghe theo lời Lục gia chỉ huy. Mấy năm nay, dưới sự ảnh hưởng của Lục Quán Anh, các môn phái giang hồ ở Thái Hồ ủng hộ rất nhiệt tình nhân lực và vật lực cho Tương Dương, trở thành hậu thuẫn hiếm có của Thành Tương Dương.

Ở lại vài ngày, sau đó vợ chồng Lục thị rời đi, nhưng Tương Dương cũng không có buồn tẻ, người của các môn phái đi tới chúc tết đưa quà không ngừng, ngay cả Nhất Đẳng đại sư tu hành ở Hoa Sơn cũng phái đệ tử tới thăm hỏi, đi theo còn có hai nam hài Vũ Đôn Nho khoảng mười tuổi và Vũ Tu Văn tám tuổi. Vũ Tam Thông nguyên là tổng quan ngự lâm quân của Đại Lý, sau theo Nhất Đẳng ẩn cư trở thành một nông phu, đã yêu dưỡng nữ của mình là Hà Nguyên Quân, sau khi nàng cưới Lục Triền Nguyên thì hắn bắt đầu điên điên khùng khùng, đại náo hôn lễ của Hà Nguyên Quân khiến cho thiên hạ đàm tiếu. Mặc dù hắn không chết dưới ám khí của Lý Mạc Sầu như trong nguyên tác, nhưng trong lúc vô tình lại đụng phải Âu Dương Phong, hai kẻ điên không thuận mắt nhau liền vung tay đánh nhau, hai vợ chồng Vũ thị là chết dưới tay của Âu Dương Phong. Âu Dương Phong không điều khiển được hành động của mình, võ công lại cao, Nhất Đẳng đại sư không thể ra tay với hắn, nên đành phải bỏ qua. Chỉ đáng thương một đôi hài tử từ không ai chiều cô, đại sư liền muốn phó thác cho Quách Tĩnh, để cho hài tử có được một gia đình ấm áp bình thường.

“Mục cô nương, trên đảo hài tử không ít, ta muốn nhờ cô cùng Dung Nhi khi về đảo thì mang theo hai huynh đệ họ Vũ theo, trở về đảo nuôi dạy chung với Phù Nhi, cô thấy có được không?”- đem hai đứa trẻ sắp xếp xong, Quách Tĩnh tìm Niệm Từ bàn bạc.

“Quách đại ca, huynh biết không? Hôm đó cùng với Hàn nữ hiệp nói chuyện phiếm, ta đối với mấy vị sư phụ huynh có chút áy náy. Bọn họ có thể nói là vì huynh mà không lập gia đình, cũng không có con cháu. Phù Nhi giống như là cháu nội của bọn họ vậy, mà vì đề nghị của ta năm đó khiến cho bọn họ đánh mất quyền lợi có con cháu hiếu thuận. Dĩ nhiên là vì điều kiện ở Tương Dương quá khốc liệt, không thể để con nít thuận lợi lớn lên. Mặc dù có áy náy này, nhưng hài tử trong bụng Dung Nhi ta cũng phải mang đi. Chỉ là chờ bọn chúng lớn hơn một chút, ta sẽ cho bọn chúng trở lại đây tận hiếu. Mà bây giờ có hai bé trai khá lớn, tại sao huynh không để cho nhóm người Kha đại hiệp nuôi dạy đây?”- trầm ngâm chốc lát, Niệm Từ nói.

“Nhưng đây là người Nhất Đẳng đại sư phó thác cho ta, ta lại để cho bọn chúng ở tại tiền tuyến chịu khổ, còn hài tử của mình lại đem tới đảo Đào Hoa an toàn, đây thật sự không hợp tình hợp lý cho lắm!”- xem ra lời nói của Niệm Từ cũng đã động hắn, nhưng Quách đại hiệp nhân nghĩa cũng hơi băn khoăn.

“Huynh suy nghĩ kỹ đi. Nhất Đẳng đại sư và sư phụ ta quan hệ thân mật như vậy, nếu như nghĩ tới an toàn của hai đứa nhỏ thì tại sao ông ấy lại không trực tiếp đưa hài tử tới đảo Đào Hoa mà lại đưa tới nơi này? Nghe nói Vũ tiên bối trước kia là đại tướng quân, có phải nguyện vọng của hắn là cho hai con trai mình có thể rong ruổi sa trường, kéo dài con đường quân nhân của mình không?”- Niệm Từ nói tiếp.

“Đúng vậy, lời của sư tỷ nói rất có đạo lý. Nhất Đẳng đại sư cùng với cha ta giao tình không cạn, trăm ngày của Mạt Mạt ông ấy cũng tự mình tới chúc mừng, chuyện phó thác hai đứa nhỏ cho phụ thân không phải rất là dễ dàng sao? Hơn nữa, nhìn thấy bộ dạng không chút vui vẻ của các sư phụ ta cũng có chút lo lắng. Nếu được thì giao hai đứa trẻ này cho các sư phụ dưỡng dục, cũng là mang tới cho họ chút động lực vậy!”- Dung Nhi tán thành nói.

“Được, hai người đã nói như vậy thì hãy để hai hài tử kia ở đây cho sáu vị sư phụ nuôi dạy vậy. Chẳng qua nếu ngày nào đó chiến sự tại Tương Dương trở nên căng thẳng bất lợi cho an toàn của bọn nhỏ thì hãy để bọn nhỏ lên đảo saul!”- Quách Tĩnh đồng ý nói.

“Không thành vấn đề, hài tử trên đảo nhiều như vậy thêm một hai người không vấn đề gì. Lúc nào cần thiết thì chúng ta luôn hoan nghênh!”- Niệm Từ sáng khoái đáp ứng.

Mặc dù là nói như vậy, nhưng nàng lại hết sức hy vọng anh em họ Vũ sẽ không lên đảo. Còn nhỏ đã mất đi phụ mẫu, thân thể gập ghềnh, đối với mọi chuyện sẽ lưu lại ấn tượng xấu. Trong nguyên tác Quách Phù mặc dù bản tính điều ngoa, tuyệt đối là do sự cưng chiều của Kha Trần Ác cùng với sự cô vũ của mọi người, nhưng nếu không có sự hỗ trợ của hai anh em họ Vũ thì Quách Phù cũng không tới một dạng khiến cho người ta chán ghét. Quách Mỹ Mi hôm nay dưới sự dạy dỗ của nàng trở thành một tiểu cô nương hiểu tri thức, lễ nghĩa hoạt bát đáng yêu, không có chút hình bóng của Quách Phù trong nguyên tác. Mà hai anh em họ Vũ lại không như vậy, bọn họ đã định tính cách rồi, nói cách khác, sự ương ngạnh kiêu ngạo, muốn làm gì thì làm, không biết sáu vị sư phụ đã hình thành rồi, căn bản là không dễ dàng uốn nắn được. Vẫn là nàng đem cái nhiệm vụ khó khăn này giao cho Giang Nam Thất Quái giải buồn đi, không nên để chúng dạy hư những đóa hoa trên đảo của nàng.

Trước khi anh em họ Vũ có thể hiểu được chuyện gì xảy ra, thì quyền giám hộ nuôi dưỡng đã bàn giao tới trong tay của Giang Nam Thất Quái. Quách Tĩnh là bằng chứng khiến cho Giang Nam Thất Quái đối với phương thức giáo dục của mình có lòng tin vững vàng, thề son sắt là sẽ bồi dưỡng được thêm hai đại hiệp cái thế.

Trong thời gian này, Lão Ngoan Đồng giống như là con ong mật vậy, không ngừng di chuyển giữa đảo Đào Hoa và thành Tương Dương để thông truyền tin tức. Thời gian qua mau, đã nhanh tới tháng 3, đầu xuân hoa đã nở rộ, hẳn lại một lần nữa đi tới Tương Dương, báo đường xá lương thực đã chuẩn bị tốt, có thể lên đường trở về nhà rồi. An bài tất cả thích đáng xong, từ biệt quân dân Tương Dương, Niệm Từ và Dung Nhi bước lên xe trở về nhà. Sau khi thành hôn, Quách Tĩnh và Hoàng Dung chưa từng tách xa thời gian dài bao giờ, lần này tạm biệt là phải mấy tháng, bịn rịn khó khăn là không thể tránh khỏi. Quách Tĩnh tiễn đưa ra khỏi thành tới trăm dặm, sau khi dặn dò thêm một lần nữa, hứa hẹn trước khi hài tử ra đời sẽ tới đảo với nàng rồi mới để cho đoàn người rời đi. Tiễn người ngàn dặm cũng phải từ biệt, gặp lại sau, Tương Dương!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Long Phượng Trình Tường

Nhờ trời phù hộ, trên đường về không gặp phải chuyện gì không thuận lợi. Lão Ngoan Đồng cùng với Niệm Từ thay nhau đánh xe, thông thả trở về. Ở Tương Dương ngày người ba tháng, sự nhớ nhung Hoàng Dung Sur và bọn nhỏ đã bộc phát không thể nén được, rốt cục cũng đi tới Đào Hoa trấn, tới bến thuyền đi tới đảo, nàng liền nhìn thấy từ xa xa nơi bến đỗ thuyền, một nhóm ba người đang đứng chờ. Thì ra là Hoàng Dung Sur mang theo bọn nhỏ đi tới đón họ. Xe ngựa còn chưa có dừng hẳn, Niệm Từ đã phi thân xuống xe chạy tới chỗ mọi người.

"Mẫu thân! Mẫu thân!"- Tiểu Mã Câu dắt tay muội muội chạy về phía mẫu thân nhớ nhung đã lâu.

"Bảo bối của mẹ, mẫu thân nhớ các con muốn chết rồi!"- nàng ngồi xổm xuống ôm hai đứa trẻ thật chặt vào ngực, hưng hăng hôn bọn chúng mấy cái, khiến cho hai anh em cười khanh khách không ngừng.

Quách Mỹ Mi cũng chạy như bay vòng qua Niệm Từ, đi thẳng tới chỗ Hoàng Dung mới được Lão Ngoan Đồng đỡ xuống xe, nhẹ nhàng ôm lấy chân của nàng: "Mẫu thân, Mỹ Mi cũng tới đón người nữa!"- vừa nói bé vừa xoa xoa bụng của mẫu thân.

"Mẫu thân, trong bụng người thật sự có đệ đệ sao?"

Hoàng Dung nhẹ nhàng xoa đầu con, mừng rỡ vừa bước về phía cha mình vừa đáp: "Không nhất định nha, cũng có thể là muội muội, tóm lại Phù Nhi đã muốn làm tỷ tỷ!"

"Phụ thân!"

"Sư phụ!"

"Ừ! Các người đã về rồi!"- nhìn mấy người quan trọng nhất trong đời mình đều đứng ở chỗ này, Hoàng Dung sư vui sướng hạnh phúc nói.

"Tại sao đại ca lại không nói cho chúng ta biết mọi người đứng ở đây đợi chúng ta vậy? Sư phụ thật là thần cơ diệu toán, tự nhiên có thể biết được hôm nay chúng ta tới đây để mà ra đón nha!"- Niệm Từ cười vui vẻ nói. Bọn nhỏ cũng chạy tới bên người Lão Ngoan Đồng thân thiết chào đón hẳn.

"Còn không phải bởi vì ba hài tử này cứ quấy rối đòi tới, ta thật sự không có kiên nhẫn dỗ chúng, nên định đưa chúng ta đảo giải sầu. Đây cũng không

phải là ta thần cơ diệu toán, ta đoán chừng mấy ngày này mọi người sẽ tới nên hai ngày nay đều mang chúng ra đảo chờ!”- hấn nói.

“Dung Nhi, đi đường có mệt không? Bào thai trong bụng không có sao chứ?”- hấn quay đầu hỏi trưởng nữ.

“Sur tỷ và Lão Ngoan đồng chăm sóc con rất tốt, không có khó chịu gì cả!”- Dung Nhi đáp.

"Bà ngoại! Bà ngoại!"

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!”- Ba hải từ lại quay lại, cùng chào hỏi Dung Nhi và Niệm Từ.

“Được rồi. Nhân lúc sắc trời còn sớm chúng ta lên thuyền trở về đảo thôi!”- Hoàng Dược Sur lên tiếng.

Trở về đảo Đào Hoa là một phen vui mừng, Mạc Sầu còn ôm cả Hồ Tử đi tới đại sảnh thỉnh an mẹ nuôi.

“Hồ Tử có quên mẹ hay không nha? Ba ba có phải lại cho tiểu Hồ Tử đáng thương uống thuốc rồi không?”- ôm Dương Quá trong lòng, Niệm Từ bắt đầu đùa nghịch với hấn. Ghét cách xưng hô cha nuôi mẹ nuôi không xuôi tai, Niệm Từ kiên quyết dùng cách xưng hô cha mẹ của thời hiện đại áp dụng cho nàng và Hoàng Dược Sur.

Đường xá xa xôi, sợ Dung Nhi đang mang thai mệt nhọc nên Niệm Từ đã sớm sắp xếp cho Dung Nhi và con gái trở về phòng nghỉ ngơi sớm, còn mình và những người khác liên hoan tới khuya mới tản đi.

Tạm thời để xuống sự vụ của Tương Dương, Hoàng Dung giống như trở về lại thời thiếu nữ khi xưa, nhàn tản vui vẻ hưởng thụ hạnh phúc gia đình. Thời gian tốt đẹp luôn trôi qua rất nhanh, nàng cảm giác như mình mới trở về đảo có vài ngày thì thai nhi trong bụng đã không chịu nổi muốn ra ngoài gấp gờ mọi người.

Khi mới về đảo, Hoàng Dược Sur đã chặn ra nàng là mang song thai, tin tức truyền tới Tương Dương khiến cho Quách Tĩnh không kiềm được vui sướng, đã sớm an bài xong mọi chuyện chạy tới đảo Đào Hoa, sợ bỏ qua thời gian hai đứa trẻ ra đời.

Mọi chuyện diễn ra thuận lợi, hai đứa trẻ không có hao phí quá nhiều thời gian liền tranh thủ đi ra chào thế giới này. Bé gái chào đời trước được làm tỷ tỷ, Hoàng Dược Sur lại một lần nữa tiến hành kiểm tra cho hai đứa trẻ, kết quả là hai đứa trẻ tuy là có hơi nhỏ nhưng tất cả đều cực kỳ khỏe mạnh.

“Cha, Dung Nhi, ta đã nghĩ ra được hai cái tên, không biết mọi người thấy thế nào.”- Quách Tĩnh ôm con trai vừa nhìn con gái nằm trong lòng Niệm Từ vừa nói.

“Con và Dung Nhi trấn thủ thành Tương Dương nhiều năm như vậy, trong tên của con gái phải có một chữ Tương, liền gọi là Quách Tương. Con trai thì gọi là Quách Phá Lỗ. Phá là phá tan, Lỗ là bắt tù binh, liền tên là phá thành bắt tù binh làm nô lệ!”

“Tĩnh ca ca đặt tên rất tốt, liền gọi là Quách Tương, Quách Phá Lỗ đi!”- Dung Nhi suy yếu nằm trên giường nói.

Sinh long phượng thai đối với thể lực của sản phụ thật phải tiêu hao rất nhiều. Cố gắng xem qua hai đứa con xong, Dung Nhi liền mệt mỏi ngủ đi. Không có chiến sự quan trọng, Quách Tĩnh toàn tâm toàn ý lo lắng chăm sóc cho vợ con, mặc dù không thể chu đáo như Hoàng Dược Sur, nhưng cũng là một người chồng tốt rất bảo hộ thể tử. Lúc này, Quách Tĩnh lại càng có thêm thời gian ở bên cạnh Mi Mi, Quách đại hiệp luôn luôn không giỏi nói chuyện lại ôm con gái kể chuyện xưa ở trên chiến trường, đặc sắc khiến cho tiểu cô nương vui vẻ ôm lấy cha hôn không ngừng. Chưa từng cùng nữ nhi thân mật như vậy khiến cho Quách Tĩnh nhất thời tay chân luống cuống, không biết phải làm sao cho phải. Dần dà trở thành thói quen xong, hấn cũng học được cách bày tỏ này, không có gì liền ôm ba đứa con của mình hôn tới hôn lui khiến cho Dung Nhi cười nhạo.

Lo lắng Dung Nhi thân thể còn chưa phục hồi như cũ, sau khi đầy tháng, hai vợ chồng Hoàng thị nhất quyết không cho nàng cùng Quách Tĩnh về Tương Dương, bắt nàng ở lại tiếp tục chăm sóc. Mặc dù Niệm Từ rất chú trọng dinh dưỡng ăn uống cho Dung Nhi nhưng hai đứa trẻ rất ham ăn, sữa của Dung Nhi dĩ nhiên không đủ cho chúng, Mạc Sầu liền lên tiếng nhận công việc bà vú, từ lúc này Dương Quá, Quách Tương, Quách Phá Lỗ chính thức liên kết với nhau bằng tình nghĩa cùng bú sữa mẹ.

Dung Nhi không theo Quách Tĩnh về lại Tương Dương, ba đứa con xinh xắn khả ái khiến cho Quách đại hiệp mặc dù đang ở tiền tuyến nhưng tâm lại luôn đặt ở đảo Đào Hoa. Nhìn thấy chiến sự không có gì quan trọng, Lã Tương quân và mọi người có thể ứng phó được nên hấn luôn cách một thời gian lại chạy tới đảo thăm vợ con.

Sinh nhật 1 tuổi của đôi long phượng thai này tổ chức đơn giản mà long trọng, chỉ mời Hồng Thất Công và Giang Nam thất quái tới đảo ăn mừng. Sau tiệc mừng, Dung Nhi rung rung từ biệt ba đứa con, theo mọi người trở về Tương Dương. Mẩu thân rời đi cùng với việc dứt sữa khiến cho hai đứa trẻ thống khổ không dứt, hung hăng khóc suốt mấy ngày mới dần dần bình thường trở lại.

“Hương Hương, Thạch Đầu, đừng khóc nữa, ăn cơm nha! Ngoan ngoan đi, ăn xong ta liền mang các con đi thăm Hồ Tử ca ca!”- Niệm Từ kiên nhẫn vô cùng cầm đồ ăn trên tay dứt cho hai đứa trẻ. Theo truyền thống Niệm Từ đặt ra, nàng lại đặt nhũ danh cho hai đứa trẻ, Quách Tương mềm mại gọi là Hương Hương, còn Quách Phá Lỗ thì đáng đáp hồn hậu quật cường giống Quách Tĩnh nên bị mọi người gọi là Thạch Đầu.

“Đừng nha, Hương Hương là tỷ tỷ, không được hư, phải làm gương cho em. Nếu không ta sẽ không thích muội nữa.”- Quách Mỹ Mi rất có phong cách của đại tỷ, giúp đỡ Niệm Từ chăm sóc đệ đệ muội muội,

Dương Quá không vì lớn lên mà khỏe mạnh hơn, mỗi khi gặp thời tiết thay đổi thì lại dẫn đầu ngã bệnh, phải cách ly riêng, nên việc gặp mặt Hồ Tử ca ca chính là phần thưởng mà Niệm Từ khiến cho hai hải tử khua phực.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Tiểu Long Nữ tới chơi

Edit: Vân Nhi

Sau khi Dung Nhi đi, Niệm từ liền cùng Mạc Sầu trông chừng ba đứa trẻ, sự vụ trên đảo hai người cũng chia nhau làm. Tiểu Mã Câu đã lớn, bắt đầu được Hoàng Dược Sư tự mình huấn luyện văn chương và cả võ công. Bị Trương Dương ảnh hưởng, hiện tại trọng tâm quan tâm của bọn trẻ đều là hành quân bày trận, hi vọng sau này có thể lên chiến trường giúp đỡ một tay.

Một ngày kia lúc hoàng hôn, hai vợ chồng Hoàng thị vừa dùng cơm xong đang nói chuyện phiếm thì Mạc Sầu mang tới một phong thư.

“Sur muội của ngươi muốn tới đảo đặc biệt bái phỏng, trong Cửu âm chân kinh có vài điều không hiểu muốn thỉnh giáo ta?” đọc thư xong, Hoàng Dược Sư nhận nhặt hỏi Mạc Sầu.

“Chính là như vậy, đảo chủ. Từ khi trở về từ Chung Nam sơn, ta cùng với sư phụ và sư muội vẫn luôn thư từ qua lại. Sư phụ ta vẫn nhớ thương tới Hồ Từ, nhưng sức khỏe không cho phép nên không làm gì khác hơn là ủy thác cho sư muội tới đây”- Mạc Sầu đáp.

“Sư phụ muội thân thể còn không tốt, chẳng lẽ phương pháp chữa trị trong Cửu Âm Chân Kinh không có tác dụng sao?”- Niệm Từ tò mò hỏi.

“Mặc dù thời gian luyện tập Cửu Âm Chân Kinh của sư phụ không lâu, nhưng thấy rất hiệu quả, thân thể đã từ từ khôi phục. Nhưng ngại vì năm đó sư phụ đã ở trước mặt tổ sư bà bà phát ra lời thề, không phải vạn bất đắc dĩ người sẽ không rời khỏi Cổ Mộ.”- Mạc Sầu giải thích.

“Ta vẫn muốn xem sư muội của muội hình dáng như thế nào, rốt cục đã đạt thành ý nguyện. Nàng lúc nào thì đến?”- nói nàng không có chút tò mò nào về nàng dâu không có duyên phận của mình thì là nói láo.

“Đoán chừng là hai ba ngày nữa, ta chỉ muốn nhờ đảo chủ chỉ giáo thêm cho sư muội!”- Mạc Sầu trình trọng nói với Hoàng Dược Sư.

“Ừm. Đợi nàng tới đây thì an bài học tập với Ngao Nhi, ta sẽ hướng dẫn truyền thụ cho nàng!”- trầm mặc này giờ Hoàng Đảo chủ lên tiếng nói.

Quả đúng theo Mạc Sầu tính, Tiểu Long Nữ rất nhanh đã tới đảo Đào Hoa. Thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi mặc áo trắng, bước chân nhẹ nhàng đi tới đại sảnh. Ngũ quan tinh xảo, da mềm trắng như tuyết, khó trách Doãn đạo trưởng tu hành nhiều năm cầm giữ không được, ngay cả Niệm Từ nhìn cũng có một tia si mê.

“Đệ tử phái Cổ Mộ Tiểu Long Nữ bái kiến Hoàng đảo chủ, Hoàng Phu nhân!”- thanh âm lạnh như băng khiến cho Niệm Từ tỉnh táo lại, may mà lúc này không phải mùa đông khắc nghiệt, nếu không thật có thể đông cứng người khác.

“Ngồi xuống đi. Sư tỷ của ngươi gả cho môn nhân của đảo Đào Hoa, chúng ta chính là người một nhà, không nên quá khách khí.”- Hoàng đảo chủ không hề bị ảnh hưởng, khí thế nói.

“Cám ơn hoàng đảo chủ.”- Nàng hành lễ xong rồi ngồi xuống.

“Ngươi ở trên đảo làm quen mấy ngày đi, ở bên Mạc Sầu nghỉ ngơi một chút, sau đó theo bọn nhỏ trên đảo cùng ta học tập Cửu Âm Chân Kinh, nếu có gì không hiểu cứ hỏi ta!”- hần quyết định. Niệm Từ chẳng qua là ngồi một bên cười phối hợp, chờ Mạc Sầu hòa tan núi băng này trước rồi mình lại đi thân cận cũng được.

Nói chuyện mấy câu xong, Tiểu Long Nữ theo Mạc Sầu đi thăm sư đệ, hai vợ chồng Hoàng thị đóng cửa bình luận.

“Sư muội của Mạc Sầu thật sự là xinh đẹp, ta chưa từng gặp qua cô gái nào xinh đẹp như vậy!”- Niệm Từ thờ dãi nói.

“Chỉ là một bộ da mà thôi, có cái gì mà phải cảm khái?”- Hoàng Dược Sư thuận miệng nói.

“Không phải đâu. Tiểu Long Nữ khí chất cao nhã, tựa như tiên nữ không vương bụi trần vậy!”- nàng tiếp tục khen.

“Một tiểu nha đầu mới mười mấy tuổi có gì khí chất có thể nói? Có điều, phái Cổ Mộ thật là đáng giận, một cô gái tốt vậy mà dạy thành lạnh lùng cứng nhắc, như một bà cụ non vậy”- Hoàng Dược Sư lên tiếng.

“Có thể là do võ công của họ luyện đó. Trước kia Mạc Sầu cũng là như vậy, mấy năm nay bị chúng ta nhuộm bớt thì rốt cục mới được như bây giờ”- Niệm Từ suy nghĩ một chút, lại làm ra vẻ thần bí nói:

“Một đại mỹ nhân tự đi tới cửa, không lưu lại sử dụng thật quá đáng tiếc. Chúng ta giữ lại làm con dâu có được không?”

“Hò dô! Ngao Nhi năm nay mới đầy mười tuổi, nàng muốn làm bà bà có phải là hơi sớm một chút không?”- Hoàng Dược Sư không nhịn được véo véo mũi của nàng.

“Nước phù sa không dễ chảy ra ruộng của người ta thôi. Nàng cùng Mạc Sầu đều lớn lên trong Cổ Mộ, trời sinh tính tình đơn thuần, không có tâm cơ, nếu cưới vào cửa không phải là toàn tâm toàn ý với con trai chúng ta sao? Giống như Mạc Sầu đối với Dương Dịch vậy. Hơn nữa, sớm một chút cũng tốt, chúng ta có thể từ từ bồi dưỡng con dâu không phải sao?”- nàng càng nói càng dừng cảm.

“Ngao Nhi hiện tại mới bỏ được việc chơi đùa, bắt đầu dụng tâm luyện công, nàng không nên lại tìm việc phân tâm của nó. Hơn nữa, Ngao Nhi còn nhỏ như vậy, không biết cái gì là tình yêu nam nữ, nếu lúc này lập hôn sự, ngày sau Ngao Nhi thay đổi không phải là làm trẻ nãi cô nương người ta sao?”- Hoàng Dược Sư ra sức khuyên.

“Kể từ bây giờ bồi dưỡng, tình cảm thanh mai trúc mã làm sao có thể dễ dàng mất đây?”- Nàng cố ý nói.

“Được rồi, nếu như nàng cứ khư khư cố chấp như vậy ta cũng không ngăn cản nàng. Nhưng ta nói trước, hôn sự của nữ nhi không được thành sớm như vậy, Dung Nhi mới mười lăm tuổi bị Quách Tĩnh lừa gạt đi, ta đau lòng muốn bệnh. Mạt Mạt có nói gì đi nữa thì cũng phải ở bên ta thêm vài năm”- đôi đề tài, Hoàng Dược Sư cường ngạnh nói.

“Ta biết ngay chàng thiên vị con gái, không quan tâm con trai mà. Mới vừa rồi là chọc chàng chơi, ta cũng sẽ không sớm như vậy để cho Tiểu Mã Câu vì một cái cây mà buông tha cho cả rừng rậm nha!”- Niệm Từ tròn mắt nhìn trượng phu một cái rồi nói tiếp.

“Hôn sự của bọn nhỏ ta sẽ không nhúng tay, nhưng chàng cũng không được nhúng tay vào đấy. Năm đó chàng gây khó khăn cho Quách Tĩnh thật là lợi hại rồi, ta không muốn thấy vị hôn phu tương lai của Mạt Mạt cũng hưởng thụ đãi ngộ như vậy”- Niệm Từ nhân cơ hội giáo dục Hoàng Dược Sư vốn yêu con gái tới cuồng.

“Ta đáp ứng nàng chuyện tìm con dâu rồi, nàng còn quản chuyện con gái của ta làm gì? Mạt Mạt là ta nâng niu trong lòng bàn tay lớn lên, tương lai của nó ta phải an bài thật cẩn thận”- Hắn vì con gái không tiếc bán đứng con trai độc nhất của mình.

Bờ ngõ ban đầu cũng qua, Tiểu Long Nữ vào ở trong tiểu viện nhà Mạc Sầu, trải qua thân tình cùng với sư tỷ và sư diệt. Sau khi dần dần thích ứng cuộc sống trên đảo rồi thì bản tính thật sự của một cô nương mười ba mười bốn tuổi mới từ từ khôi phục, cực kỳ thích hợp với không khí trên đảo.

Mặc dù đối với con dâu không có duyên phận của mình ấn tượng không tệ, nhưng Niệm Từ cũng không dám quá nôn nóng, để tránh hù dọa lãnh mỹ nhân trong trắng ngọc ngà. Đám người Mai Siêu phong cũng chỉ theo đúng lễ chào hỏi, cũng không quá thân thiết với nhau.

Theo lời của Hoàng Dược Sư, mấy ngày sau, Tiểu Long Nữ bắt đầu cùng những hài tử trên đảo cùng học tập Cửu Âm Chân Kinh. Phái Cổ Mộ đối với Ngọc Nữ Tâm Kinh cũng không quá hiểu rõ, thậm chí Tiểu Long Nữ luyện tập Ngọc Nữ Tâm Kinh cũng chỉ là sơ cấp, không có cách nào đột phá lên, đa phần là bởi vì không hiểu được khái niệm tu tâm dưỡng tính của đạo gia, không biết nội công khẩu quyết của nội công Toàn Chân giáo. Phải biết Ngọc Nữ Tâm Kinh là thiên dịch của Toàn Chân Giáo, trụ cột của nó đặt nền móng ở nội công của Toàn Chân Giáo. Lâm Triều Anh lại chỉ hỏi huyệt đem Ngọc Nữ Tâm Kinh khắc vào trong cổ mộ, mà không nói rõ nội công của Vương Trùng Dương, khiến cho đệ tử của mình gặp nhiều khó khăn, không tìm được cách luyện tập tốt nhất.

Đào Đào Hoa cũng không có keo kiệt, Lão Ngoan Đồng đã sớm đem khẩu quyết nội công giao cho Niệm Từ, lấy kiến thức phong phú về đạo gia cùng với sự nhanh nhạy hiểu biết về võ công của Hoàng Dược Sư, hắn đã sớm hiểu thấu được Cửu Âm Chân Kinh. Vì muốn giúp Tiểu Long Nữ, Hoàng Dược Sư chậm rãi, từ tốn giảng giải về học thuyết đạo gia, võ công của Toàn Chân giáo, để nàng nắm được cốt lõi võ công trước khi đi vào sâu hơn.

Không thể không thừa nhận Hoàng Dược Sư có bẩm sinh thiên phú về giáo dục, sự dạy dỗ của hắn giống như mở ra một cánh cửa mới cho Tiểu Long Nữ. Trải qua thời gian dài Tiểu Long Nữ cùng với sư phụ mình như thầy bói mù sờ voi luyện tập võ công, đối với nhiều kiến thức võ học chỉ hiểu biết được qua loa đại khái. Có được sự hướng dẫn của đào Đào Hoa, tầm mắt của nàng được mở rộng ra, đối với võ học cũng hăng hái hơn rất nhiều.

Vì không biết chắc võ công của bốn môn có thật sự gây nguy hại hay không, cũng vì muốn hỏi báo sự trợ giúp của đào Đào Hoa, Tiểu Long Nữ theo lời của sư phụ đem khẩu quyết của Ngọc Nữ Tâm Kinh công bố ra, cũng muốn nhờ mọi người nghiên cứu xem thử.

“Long Cô nương, Ngọc Nữ Tâm Kinh của phái Cổ Mộ ta cũng đã hiểu được không ít, trong đó có hữu ích nhưng cũng có nguy hại. Hơn nữa, cho dù gọi là Ngọc Nữ Tâm Kinh nhưng nam nhi cũng có thể luyện tập. Trước hết chúng ta tạm thời bỏ qua Cửu Âm Chân Kinh, quay đầu lại nghiên cứu sâu hơn về Ngọc Nữ Tâm Kinh đi!”- Sau mấy ngày khổ công suy nghĩ, Hoàng Dược Sư lên tiếng đề nghị.

Thông qua chỉ dẫn của hắn, bọn nhỏ đối với Ngọc Nữ Tâm Kinh cũng đại khái hiểu rõ. Võ công này dù không có sự thực dụng nhanh chóng như võ công của đào Đào Hoa, nhưng lại hơn nhiều phần đẹp mắt, cô gái thi triển võ công thì đẹp như tiên nữ hạ phàm làm người ta hoa mắt. Mà nội công mặc dù là dựa vào Toàn Chân giáo nhưng vì muốn khắc chế nó mà nghịch mạch luyện thành, giường hàn ngọc âm lãnh lại càng khiến cho việc nghịch mạch nguy hại gấp đôi. Chính vì vậy mà đầu tiên luyện tập thành tích sẽ vượt lên rất cao, nhưng thời gian dài sẽ mới hiện ra nguy hại. Năm đó, Lâm Triều Anh kiến trì luyện tập võ công chẳng khác nào dùng tánh mạng của mình để làm giá đổi lấy tuyệt thế võ công.

Trải qua sự kiên nhẫn giảng giải của Hoàng Dược Sư, bọn nhỏ và Tiểu Long Nữ đối với Cửu Âm Chân Kinh, Ngọc Nữ Tâm Kinh và võ công của Toàn Chân giáo có sự hiểu biết rất tốt.

“Hôm nay việc học tập về ba loại võ công này của chúng ta trên cơ bản là kết thúc. Ta tin tưởng lần này các ngươi đều có ý kiến riêng của mình. Võ

công trước hết là để cường tráng thân thể, không phải là công cụ để trả thù giương oai, cũng không phải là thứ giúp người thi triển thủ đoạn. Ta hy vọng các người đang ngồi tại đây, không riêng gì Long cô nương có thể hiểu rõ những điều này, kết hợp với điều kiện của bản thân mà lựa chọn loại võ công thích hợp với mình để tu luyện!”-Cuối cùng Hoàng Dược Sư tổng kết nói.

Cho tới bây giờ, võ công của đảo Đào Hoa cùng với phái Cổ Mộ, ngoại trừ một số tuyệt kỹ Hoàng Dược Sư ẩn giấu, thì đã xem như hợp lại thành một, Cổ Mộ trở thành một chi nhánh của Đào Đào Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Phù sa không chảy ra ruộng ngoài

Edit: Vân Nhi

Ngoài việc học tập thêm về võ công, những phương diện khác Tiểu Long Nữ cũng nhận được ích lợi không nhỏ. Sau khi đã quen thuộc mọi chuyện, Niệm Từ, Mạc Sầu, Mai Siêu Phong liền lôi kéo nàng làm thành cuộc trò chuyện của phụ nữ, chia sẻ bí mật riêng tư của phụ nữ. không cần biết là về tình cảm hay là về thái độ làm người, cũng khiến cho cô gái đơn thuần học hỏi được rất nhiều.

Không biết tại sao nhưng Tiểu Long Nữ rất thích ở cùng với Mai Siêu Phong. Có thể là do tuổi tác của Mai Siêu Phong giống như là mẫu thân của Tiểu Long Nữ, nàng ở bên cạnh Mai Siêu Phong hưởng thụ tình thương của mẹ mà nàng chưa từng biết tới. Cuộc sống của Mai Siêu Phong bây giờ rất tự tại, mấy con trai đã lớn lên, có thể tự chăm sóc bản thân mình, nên nàng có thể có thêm nhiều thời gian làm những chuyện mà mình muốn.

Đối với những cậu bé học tập chung với Tiểu Long Nữ, trong mắt chúng, tiểu Long Nữ chỉ là tiểu sư thúc của Hồ tử mà thôi. Kết quả là bối phận trên đảo vốn đã xung hô hỗn loạn bây giờ lại loạn thêm một lần nữa, tất cả hài tử đều gọi Tiểu Long Nữ là “tiểu sư thúc”, căn bản là không có suy nghĩ xem bọn họ có đồng môn hay không.

Trong thời gian sư muội ở trên đảo, Mạc Sầu vẫn luôn thư từ lui tới với sư phụ, cận kề hồi báo tình huống học tập sinh sống của sư muội mình, đem mọi chuyện xảy ra báo cho sư phụ ở Chung Nam sơn. Mạc Sầu còn nghe theo Niệm Từ khuyên nhủ, uyển chuyển nhắc nhở sư phụ không nên bởi vì câu nói của bà bà “đàn ông trong thiên hạ đều xấu xa” mà lại làm lỡ hạnh phúc của Tiểu Long Nữ.

Trong nháy mắt, năm tháng qua đi, thời gian nghiên cứu võ công của Tiểu Long Nữ ở trên đảo cũng chấm dứt. Nàng không thể không rời đảo trở về Chung Nam sơn, cùng sư phụ tiếp tục nghiên cứu về Cửu Âm Chân Kinh. Trước khi đi, nàng tự mình đi tới cáo biệt Hoàng Dược Sư, cũng thật tâm nói lời cảm tạ cho thời gian qua. Niệm Từ chấp tay tiễn nàng tới bên thuyền, bọn nhỏ trên đảo được tin nàng rời đi cũng tới đưa tiễn, làm cho tiểu cô nương cảm động đã sớm không còn vẻ mặt lạnh lùng.

“Long Nhi, thật không nỡ để người đi! Đào Đào Hoa luôn hoan nghênh người tới chơi!”- nữ chủ nhân của đảo Đào Hoa nhiệt tình nói.

“Cảm ơn Hoàng phu nhân đã hậu đãi! Long Nhi cũng thay mặt sư phụ cảm ơn sự giúp đỡ của đảo Đào Hoa với phái Cổ Mộ. Có rảnh rồi ta nhất định sẽ tới đảo thỉnh giáo”-Bị mấy đứa trẻ lưu luyến một lúc, Tiểu Long nữ cáo biệt mọi người lên thuyền rời đảo.

“Thế nào? Không thể bỏ được con dâu tương lai rồi đi sao?”- thấy thê tử buồn rầu trở về, Hoàng Dược Sư vui vẻ trêu đùa nói.

“Chúng ta đóng cửa lại nói giỡn là được rồi, ngàn vạn lần đừng để cho Mạc Sầu nghe thấy. Ta vẫn đề nghị nàng viết thư khuyên Lâm tiên bối, không nên làm trẻ nãi chung thân đại sự của Long Nhi. Nếu như Mạc Sầu biết ý định của ta, khẳng định là sẽ tán thành Long nhi cùng với Tiểu Mã Câu ở chung một chỗ!”- Niệm Từ vội vàng nói.

“Không phải nàng luôn nghĩ như vậy sao? Rốt cục được như ý nguyện chẳng phải là tốt sao?”

"Ta đổi chủ ý."-Niệm Từ lắc đầu nói.

“Thông qua mấy tháng tiếp xúc, ta phát hiện tiểu nha đầu kia mặc dù đơn thuần không có tâm cơ, nhưng nội tâm rất nhạy cảm. Có thể nguyên nhân là do từ nhỏ bị cha mẹ vứt bỏ, luôn thiếu thốn cảm giác an toàn, nên đã lấy sự lạnh lùng bảo vệ mình. Nàng cần một người có thể cho nàng cảm giác an toàn, kiên nhẫn ôn nhu yêu mến nàng, thời thời khắc khắc quan tâm tới nàng!”-Niệm Từ dừng lại một chút rồi nói tiếp:

“Đáng tiếc Tiểu Mã Câu của chúng ta không phải là người như vậy. Mặc dù con trai chúng ta còn nhỏ, chưa hiểu được tình cảm giữa nam và nữ, nhưng có thể thấy được tính tình của nó giống chàng, cuồng phóng không kiềm chế được, lại được ta giáo dục quá mức độc lập, không phải là một hài tử quá chu đáo, tỉ mỉ. Tính tình của nó cũng không yêu thích một đóa hoa tầm gửi mọi chuyện đều thuận theo mình, từ cách nó đối xử với Mạt Mạt và mấy đứa con của Dung Nhi là có thể thấy được. Nếu như bọn chúng ở chung một chỗ thì có thể lúc bắt đầu sẽ rất ngọt ngào, nhưng từ từ sẽ cảm thấy rất mệt mỏi. Tính cách khác biệt sẽ rất khó dung hòa với nhau!”

“Cảm ơn ông trời, Hoàng phu nhân rốt cục cũng bỏ qua cho Ngạo Nhi của ta!”- Hoàng Dược Sư cười to nói.

“Rõ ràng là tiểu tử thú nhà mình không xứng với người ta, chàng lại cao hứng cái gì chứ?”- Niệm Từ cố ý nói.

“Con trai của ta chính là xứng với cả công chúa và tiên nữ, nàng không cần quan tâm nữa! Có điều, Long cô nương đúng thật như lời nàng nói, thật là một mối hôn nhân tốt. Nếu người của đảo Đào Hoa chúng ta đã cưới được đại sư tử của phái Cổ Mộ, thì tiểu sư muội cũng phái Cổ Mộ cũng tới đây làm dâu đi. Trên đảo có nhiều hài tử như vậy, chẳng lẽ không có ai thích hợp sao?”- Hoàng Dược Sư lại hỏi.

“Vậy cũng được. con của Mai sư muội Khai Giang, Khai Dương cũng đã mười hai mười ba tuổi; Khai Hà, Khai Hải thì xấp xỉ con trai chúng ta, còn Khai Xuyên và Khai Bạc thì còn nhỏ không tính vào. Con của Dương Nhị cũng còn nhỏ, đúng rồi, còn có Dương Hạo mà. Năm nay mười hai tuổi, số tuổi cũng tương đương. Nếu không mấy năm tới, thỉnh thoảng chúng ta mời Long nhi lên đảo ở, từ từ quen thuộc với bọn nhỏ, chờ khi mười bảy mười tám tuổi, tính tình ổn định, nếu có tình thì liền tác hợp, có được không?”- nàng thử dò xét hỏi.

“Nàng cứ xem rồi làm đi, nếu thích hợp thì tốt, còn nếu không thì không nên miễn cưỡng.”- Hoàng Dược Sư đồng ý nói.

Có sự khuyên bảo của Mạc Sầu, hơn nữa lại thấy sự biến hóa của Tiểu Long Nữ, Lâm Hồng Nhi chấp nhận đề nghị của đại đệ tử, chân thành hy vọng tiểu đệ tử của mình cũng tìm được hạnh phúc. Hàng năm, Tiểu Long Nữ đều lên đảo ở hai ba tháng để thỉnh giáo võ công với Hoàng Dược Sư, đồng thời Niệm Từ và Mạc Sầu cũng tranh thủ cố ý giảng giải cho nàng hiểu về thế cục hiện nay, để cho Tiểu Long Nữ có ý thức về lòng yêu nước, không hề vô tâm giống như trong nguyên tác Thần Điêu, nhìn quốc gia dân tộc suy vong mà không quan tâm.

Mỗi lần tới đảo, Tiểu Long Nữ đều mang theo mật ong tới làm quà cho mọi người. Mật ong của ong ngọc là loại được thiên chúa thương giải độc thượng hạng khó có được, làm cho mọi người rất thích thú. Lão Ngoan Đồng nổi hứng muốn theo nàng học cách nuôi ong ngọc để làm thú cưng chơi, bị Niệm Từ lấy lý do trên đảo con trẻ nhiều không cho hấn nuôi, hấn liền tức giận mang theo Tiểu Mã Cầu rời nhà trốn đi. Hoàng đại thiếu gia gần mười tuổi liền bắt đầu xông xáo giang hồ, nổi lên một điểm nhỏ phong ba.

Thiếu nam, thiếu nữ mấy năm ở bên nhau cùng luyện tập võ công, kết quả đương nhiên là nảy sinh tình cảm. Khai Giang, Khai Dương đều có ý với Tiểu Long Nữ, nhưng hai anh em bọn họ không có vì tranh giành tình cảm mà ghét bỏ lẫn nhau, ngược lại luôn khích lệ lẫn nhau, không cần biết người nào đạt được kết quả, cũng sẽ chân thành chúc phúc cho đối phương.

Không biết là do sự theo đuổi của hai người quá kín đáo, hay là Tiểu Long Nữ vô không biết, mà nàng đối với hai người bọn họ không có gì khác biệt. Hai anh em buồn bực không có biện pháp gì khác, chỉ có thể về nhà tìm mẹ, đem phiền não bày tỏ cho Mai Siêu Phong nghe. Nghe được hai con trai cùng yêu mến Tiểu Long nữ, Mai Siêu phong rất cao hứng, cho tới nay mẹ con bọn họ đã rất thân thiết, Mai Siêu Phong đã sớm đem bọn họ thành con ruột của mình.

“Lòng của anh em con ta đã biết, có điều, ta cũng không thể trực tiếp đi hỏi Long Nhi!”- Trái lo phải nghĩ cả ngày, Mai Siêu phong quyết định đi gặp Niệm Từ cùng Mạc Sầu, trực tiếp nhờ họ giải quyết khó khăn.

“Mai sư tử đừng gấp, ta sẽ đi hỏi Long Nhi một chút. Khai Giang, Khai Dương đều là đứa trẻ ngoan, không cần biết sư muội thích ai ta cũng cao hứng. Nhưng mà tỷ đừng để hai đứa nhỏ tới bày tỏ với Long nhi trước, Long Nhi đa mặt mông, nếu thất bại sau này sẽ khó ở chung!”- Mạc Sầu nói.

“Muội yên tâm ta sẽ dặn chúng. Bất kể Long nhi lựa chọn thế nào ta cũng vui vẻ!”- Mai Siêu Phong vui vẻ nói.

Hôm sau, Mạc Sầu tìm Mai Siêu Phong nói chuyện:

“Mai sư tử, có thể làm tỷ thất vọng rồi. Tối hôm qua ta hỏi tiểu sư muội, mặc dù nàng không nói cụ thể là ai, nhưng khẳng định không phải là hai đứa nhỏ Khai Giang và Khai Dương. Nàng chỉ nói mấy hôm nữa ta sẽ biết mà thôi!”- đáp án của Mạc Sầu làm cho không ai hiểu được.

Mấy ngày sau Lục Thừa Phong lên đảo, ngay cả vợ chồng Lục Quán Anh đều tới, cả nhà tụ họp còn mang theo rất nhiều quà mừng lễ phẩm tới. Sau khi vào phòng khách nói chuyện một lúc sau, Lục Thừa Phong nói rõ lý do lên đảo:

“Sư phụ, đồ nhi lần này lên đảo đầu tiên là thăm người, để cho đồ nhi có thể ở bên tận hiếu với người. Sau đó là có chuyện vui, hy vọng là có thể được người trợ giúp!”- hấn cung kính nói.

“Loại chuyện vui gì? Nói ta nghe một chút!”- Hoàng Dược Sư hứng thú hỏi.

“Dương Hạo, quý gồi trước sư tổ tự mình nói đi!”- Lục Thừa Phong gọi cháu nội tới nói.

Thiếu niên cung kính đứng bên cạnh hấn vội vàng quỳ xuống, dập đầu một cái xong rồi bắt đầu nói:

“Sư tổ, lần này phiền ông nội và cha mẹ lên đảo chính là muốn cầu hôn Tiểu Long Nữ của phái Cổ Mộ, hy vọng sư tổ có thể ân chuẩn!”

Hoàng Dược Sư không nói gì, chỉ cười nhìn phu nhân ngồi ở bên cạnh.

“Dương Hạo, tâm tư của người Long nhi biết không? Không thể ý vào đảo Đào Hoa nhiều người ép buộc người ta đồng ý được!”- Niệm Từ không nhịn được hỏi.

“Trong mắt người con là người như vậy sao?”- Dương Hạo không nhịn được nói, lại giải thích:

“Cho tới nay con luôn lên đảo cùng lúc với Long Nhi, hơn nữa, bởi vì không như những người khác luôn được ở bên sư tổ học tập, nên hai chúng con

luôn tụt lại sau mọi người một chút. Cho nên chúng con luôn lặng lẽ cùng nhau luyện tập, rồi đảo xong cũng không ngừng thư từ liên lạc, mấy năm qua không hề đứt đoạn. Thường xuyên qua lại nên chúng con cũng nảy sinh tình cảm”- hần càng nói thanh âm càng thấp, may nhờ mọi người vô công không tầm thường nên mới miễn cưỡng nghe rõ.

“Được! Nếu là tình chàng ý thiếp, ta không có lý do gì để phản đối cả. Phái Cổ Mộ bồi dưỡng được hai đệ tử xuất sắc đều bị đảo Đào Hoa chúng ta lấy được, quả thật là đáng mừng!”- Hoàng Dược Sư vui vẻ nói.

Kết quả là người nhà Lục gia vui vẻ lấy được sự ủng hộ to lớn nhất, liền chạy tới chỗ Mạc Sầu cầu hôn.

“Như vậy cũng tốt, Dương Hạo mặc dù không có lớn lên trên đảo nhưng ba đời đều là đệ tử của đảo Đào Hoa, nhân phẩm cũng tốt, gia cảnh cũng không có vấn đề, Long Nhi gả cho hẳn nhất định sẽ hạnh phúc!”- nhìn bóng dáng Lục gia rồi đi, Hoàng Dược Sư nói.

“Mặc dù sư muội và Dương Hạo tình đầu ý hợp, ta cũng đồng ý với cuộc hôn nhân này, nhưng vẫn cần phải đi tới Chung Nam sơn hỏi ý kiến sư phụ. Đoán chừng sư phụ cũng sẽ đồng ý thôi, nhưng mà ta vẫn hơi lo lắng, gia nghiệp của Lục gia lớn, trên giang hồ danh tiếng cũng cao, mà sư muội ta lại quá đơn thuần, sợ không thể đảm đương được trách nhiệm làm chủ gia đình nặng nề? Giống như năm đó nhị cô nương đã nói với ta vậy!”- buổi chiều hôm đó, Mạc Sầu tìm Niệm Từ lo lắng nói.

“Không sao, Long Nhi còn nhỏ từ từ dạy là được. Ngươi xem, đảo Đào Hoa to như vậy phức tạp hơn mấy lần Lục gia của Lục Triển Nguyên mà ngươi còn quản lý được trật tự, rành mạch. Hơn nữa, có thể nhìn thấy Dương Hạo đối với Long Nhi là rất chung tình, cả nhà Lục sư đệ lại rất thích Long nhi, quan trọng nhất là có chúng ta ủng hộ giúp đỡ thì Long Nhi có gì làm không được đây!”- Niệm Từ an ủi nói.

Rốt cục, đảo Đào Hoa lần đầu tiên nghênh đón một hôn lễ đúng nghĩa. Thiếu trang chủ Lục gia trang Lục Dương Hạo cưới hạ nhiệm chương môn phái Cổ Mộ Tiểu Long Nữ. Đảo Đào Hoa chính thức kết liên minh cùng phái Cổ Mộ.

Hết truyện.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thành Mục Niệm Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.